

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

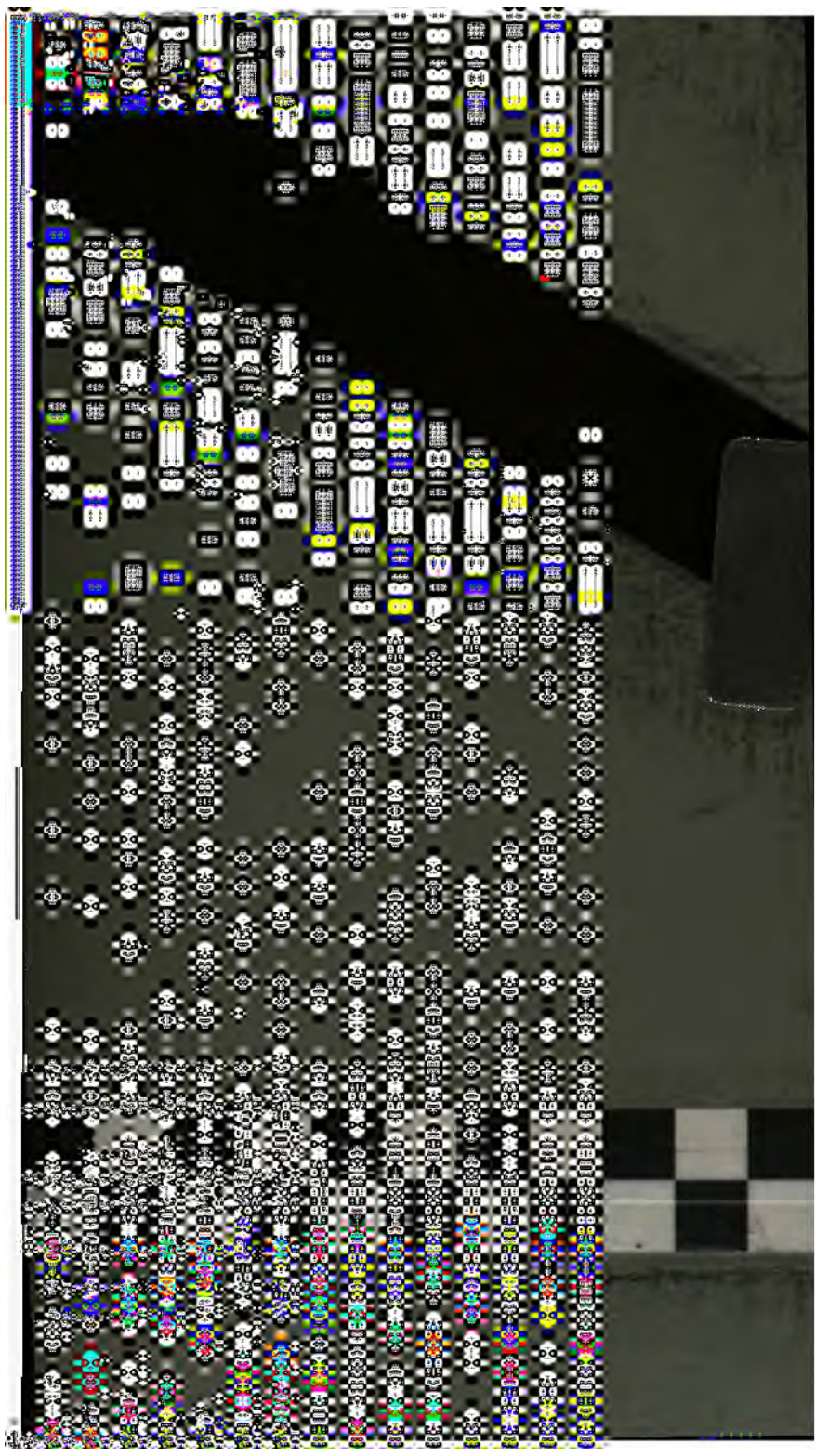
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

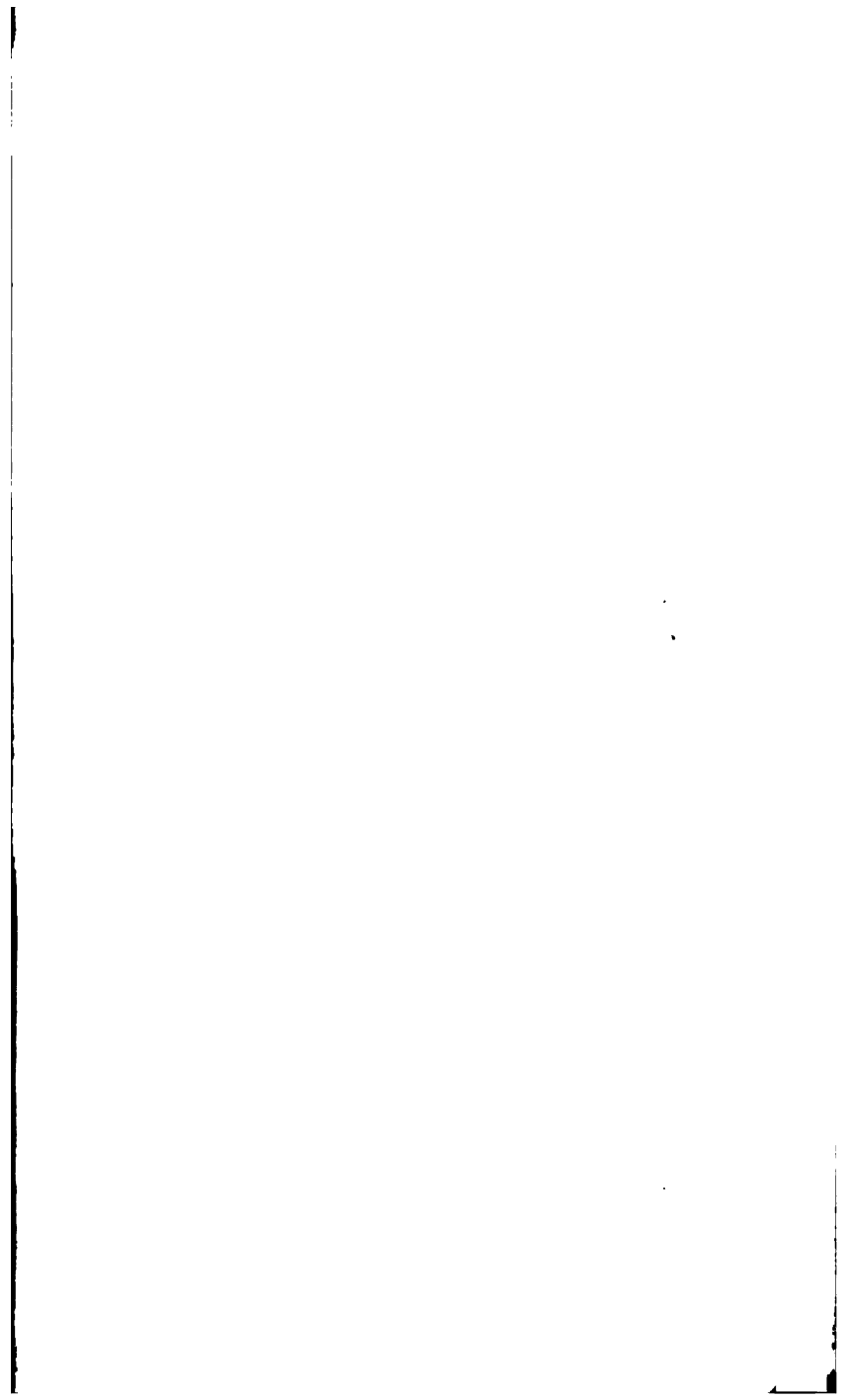
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

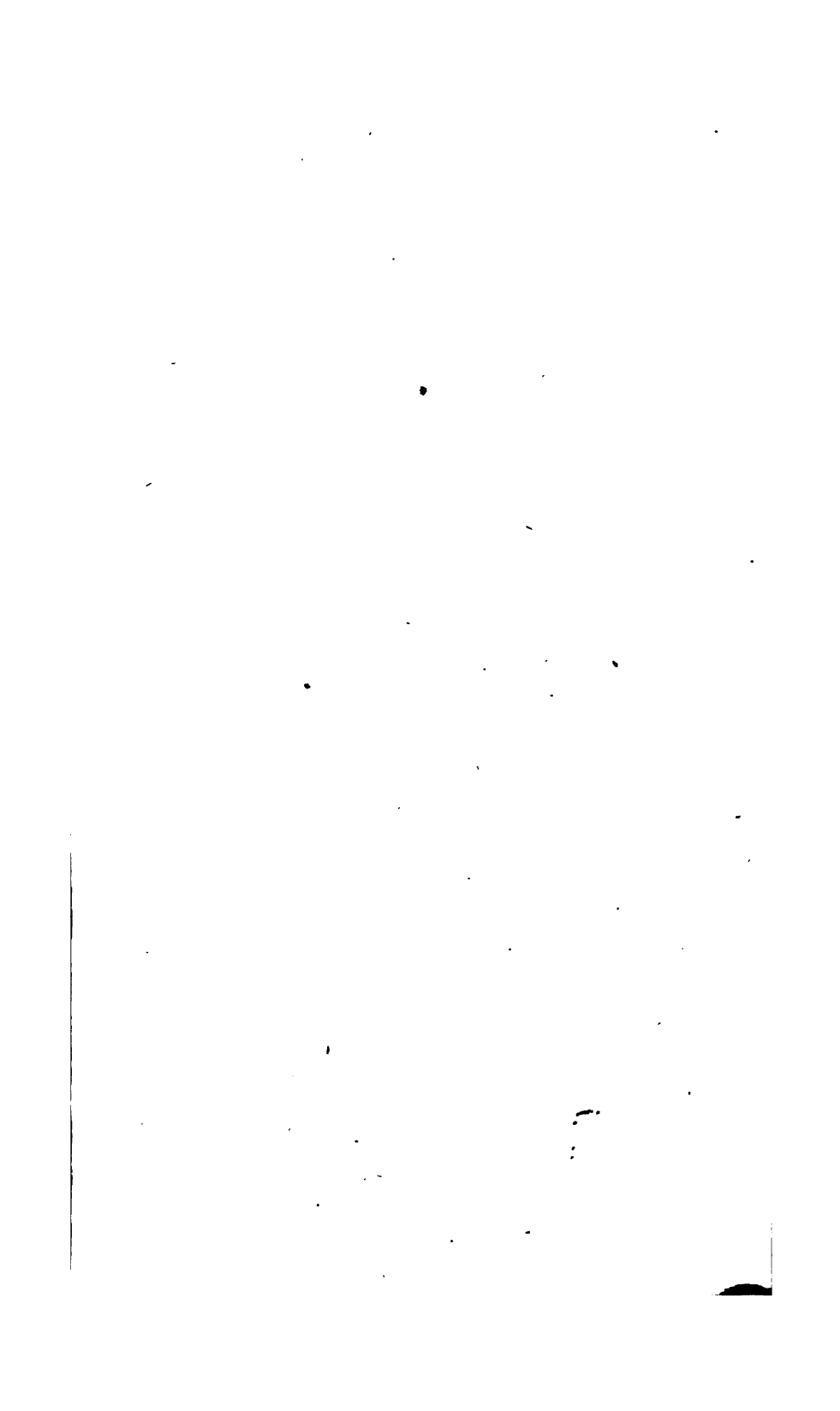

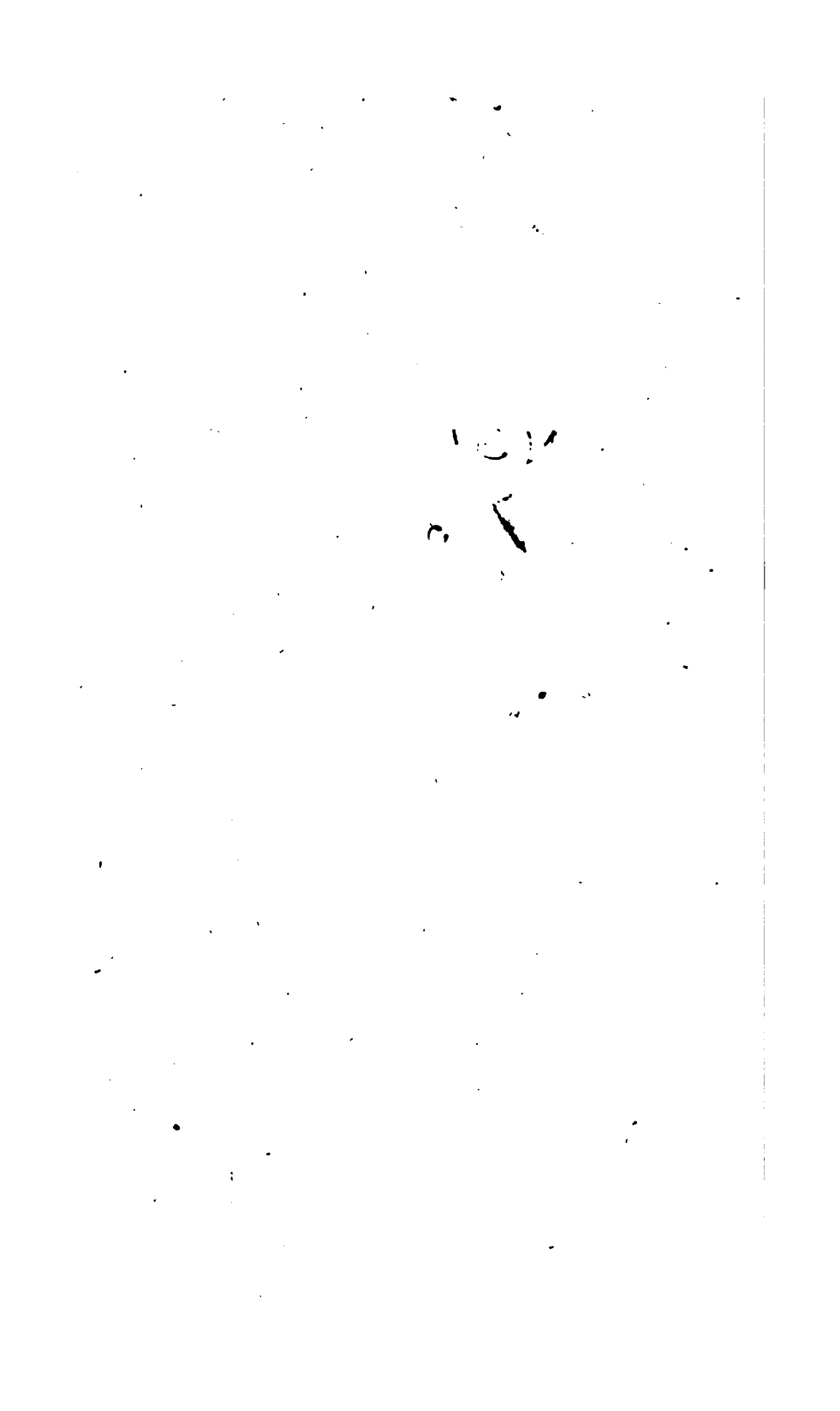

200

ORATORVM GRAECORVM

VOLUMEN SEPTIMUM,

ISAEI

ET

ANTIPHONTIS

RELIQUIAS TENENS.

CYRAVX

IO. IACOBVS REISKE.

LIPSIAE,

TYPIS W. G. SOMMERI.

MDCCLXXIII

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3300
WWW.HA.UCHICAGO.EDU

NOT FOR
CIRCULATION
EXCISE

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3300
WWW.HA.UCHICAGO.EDU

IOANNI LVDOVICO
BIANCONI,

VIRO ILLVSTRI,
SERENISSIMI ELECTORIS SAXONIAE

APVD
CVRIAM ROMANAM RESIDENTI

S. P. D.

L. L. REISKE

*xtorum atticorum, qualicumque mea
industria expolitorum, volumen hoc
est septimum, quod ut splendore tui
nominis, BIANCONI, Vir Illuſtris, illu-
minarem, et laudum tuarum admiratio mea, et*

*incunda ornamentorum abs te in me collatorum
recordatio quædres mihi fuerunt. Ne reliqua-
rum literarum, quibus abundas, commemorem
copias, vel solum græcæ literaturæ studium,
quo ardes, tibi meum poterat ausum approbare.
Nobilitas nisi te provincia exerceret, dudum ha-
beremus Aelium Promotum, aliosque plures græ-
cos medicos ineditos, ex Italiae bibliothecis, re-
giis illis vetustæ literaturæ gazis, abs te,
BIANCONI, erutos. Sed publicarum hæc
est pars laudum tuarum, quarum admiratione
mecum tenentur omnes, quotquot te norunt. Ego
verò præcipuè ut alia multa, ita unum hoc fa-
cile palmarium tibi debeo, quod per te, et per
Richterum, quem amicum olim communem, a
fatis iniquioribus ante tempus raptum, in huius
gloriæ societatem tecum venire haud ægre feres,
viris summis, quos nominatim appellare hami-*

litas

litas huius epistolae ustat, innatai, quorum gratia penes Ordinem Amplissimum ciuitatis Lipsiensis tantum ualuit, ut huic prouinciae me praeficeret, in re ornanda nihil mihi ad contentionem facio reliquum. Propitius itaque, quaeso, mi BIANCONI, accipe memoris gratique animi mei hoc testimonium, non illud quidem splendidum, neque meritis de me tuis par, ueruntamen a pietate profectum, cui nunquam memoria effluet studium, quo me olim, Dresdae adhuc agens, prosequeris, et nunc quoque Romae, tantis terrarum interuallis seiunctus, prosequeris; quae pietas sibi hoc datum existimat, ut te amet, te veneretur, tui semper meminerit, tibi bene velit, bene precetur, te praedicet, te summi faciat, ita de me meritum merentemque. Munusculum hoc ut sperem tibi acceptum iucundumque fore, facit mirifica tua facilitas atque

comitas, qua bonos omnes atque literatos et accipis et tibi obstringis, a Gratiis nutritus, quae tibi sunt domesticae. Bene vale. Scripsi Lipsiae d. 26. Martii 1773.

I S A E I
O R A T I O N E S.

THE A. A. I.

CONFERENCE

ην, και θειναι
ωνυμον, κατα
ρηγην. υπερον δε
μενον τον ασυ-
βαρχον δε τον
προσταξαι, ει
α υπαρχοντα.
ητησιν. οι μεν
θηκαις διισχυ-
μετεκαλεσα-
ελευταιον, τοις

αγεγονεν, ω 35.ε.
νυμς. εκε-
πε την ου-
ης πεποιη- 3.
ονως επα-
δουο-

si ingratiis, et
fieri voluit.]
praescriptit de
ano profectum
non, και τε-
Stephanus cum
τοις et γενομε-
quente δε.

δευόμεθα, ὡς τ' ἐδὲ ἀκροασόμενοι ἐδέποτε ἤλθομεν
 ἐπὶ δικαστήριον, νῦν δὲ ἀγωνιόμενοι περὶ πάντων ἡ-
 6. πομεν τῶν ὑπαρχόντων. ἔ γάρ τῶν Κλεωνύμου μόνον
 ἀμφισβητοῦσιν ⁴, ἀλλὰ καὶ τῶν πατέρων ⁵, ὀφεί-
 λειν ἐπὶ τέτοις ἐκείνον ⁶ Φάσκοντες ἀργύρια. καὶ
 οἱ μὲν οἰκεῖοι καὶ οἱ προσήκοντες οἱ τέτων ⁷ ἀξίῃσιν
 Α 2 ημάς

4. ἀμφισβητοῦσιν] subaudi ἡμῖν οἱ ἐναντίοι. qui
 aduersarii sunt Posidippus et Diocles. v. p. 36, 32. edit.
 Stephani, quam editionem vbique locorum allego,
 quoties aliquid ex Isaeo mihi his in annotationibus al-
 legandum venit.

5. πατέρων] sic dedi pro vetusta lectione Ald. et
 Steph. πατέρων, sententia id subiiciente, et ipso Isaeo
 paulo post versu 10. consentientes in ea re habens
 schedas Brulartianas, et codicem Tophanis. Qui To-
 phanis cuius fuerit, ex me nemo requirat. prorsus enim
 ignoro. Taylor ex eo codice non pauca ad Haemum re-
 tulit suis in schedis, hoc solo contentus indicio: *Tophanis
 Book at Eaton*, videtur ille liber Etonensis non co-
 dex antiquus calamo exaratus, sed Aldina esse, a ne-
 scio quo notulis in marginem coniectis insignita. Ego
 postmodum Tophanis librum laudabo, quoties vsu ve-
 niet. Sententia est. non de hereditate modo, sed et-
 iam ipso de patrimonio nostro nobis controuersiam mo-
 uent, aientes, illum, Cleonymum puta, super illo pa-
 trimonio nostro nonnihil aeris debere, vel nomina ne-
 scio quae contraxisse.

6. ἐκείνον] Cleonymum puta. Schedae Brulart.
 subiiciunt ἐκεῖνω. quod si probetur, erit haec senten-
 tia. aientes, nos illi, Cleonymo, certas quasdam nu-
 morum summas super eodem nostro patrimonio debere.

7. οἱ τέτων] Liber Tophanis expungi vult articu-
 lum. Ego vero tuebor.

ἡμᾶς καὶ τῶν ὁμολογημένων, ὧν Κλεώνυμος κατέ- 9.
 λιπεν αὐτοῖς, τέτων⁸ ἰσομοιρῆσαι. ἔτοι δὲ εἰς τῆ-
 το ἤκσειν ἀνάσχυντίας, ὥστε καὶ τὰ πατρῶα
 προσαφελῆσθαι ζητῶσιν ἡμᾶς, ἐκ ἀγνοῶντες, ὧ ἄν-
 δρες, τὸ δίκαιον, ἀλλὰ πολλὴν ἡμῶν ἐρημίαν κατα-
 γιόντες. σκέψασθε γὰρ οἷς ἐκάτεροι πιστεύοντες ὡς 12.
 ὑμᾶς εἰσεληλύθαμεν. ἔτοι μὲν, διαθήκαις ἰσχυρι-
 ζόμενοι τοιαύταις⁹, αἷς ἐκεῖνος διέθετο¹⁰ μὲν, ἐχ
 ἡμῖν ἐγκαλῶν, ἀλλ' ὀργισθεῖς τῶν οἰκείων τῆν τῶν
 ἡμετέρων· ἔλυσε δὲ πρὸ τῆ θανάτῃ, πέμψας Πο-
 σειδιππον ἐπὶ τὴν ἀρχὴν¹¹. ἡμᾶς δὲ γένεσ μὲν ἐγ- 15.
 γυτάτω προσήκοντες, χρώμενοι δὲ ἐκείνω πάντων
 οἰκειό

8. τέτων] Taylor mauult καὶ τέτων. Etiam hoc male, praecessit iam καί.

9. τοιαύταις] Rufus Taylor mauult ταύταις. quod item haud probo.

10. ἐκεῖνος διέθετε] sic dedi pro vetusta lectione ἐκεῖνος δὴ ἐπέθετο. Emendandum ita, vt emendavi, locum esse viderant Scaliger et auctores, quicumque fuerunt, schedarum Brulart. et Tophanis.

11. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν] huius rei causa, vt ille, Posidippus, Archonti, hoc est Astynomo, indicaret, quod testamentum Cleonymus in fraudem suorum e fratre nepotum scripsisset, illud Cleonymum, adhuc superfitem, non coactum, sed scientem, volentem rescinderē, sibi que, Posidippo, in mandatis dedisse, vt archontem hac de re certiozem cum faceret, tum rogarer; vt Archon domum Cleonymi veniret, atque testamento vetusto tollendo, nouoque condendo interesset, illumque actum auctoritate publica ratum faceret.

οικειότατα, δεδοκότων δ' ἡμῖν, καὶ τῶν νόμων κατὰ τὴν ἀγχιλείαν ¹², καὶ αὐτῆ τῆ Κλεωνύμω, διὰ τὴν Φιλίαν τὴν ὑπάρχουσαν αὐτῷ ¹³, ἐτι δὲ Πολιάρχου ¹⁴, τῆ πατρὸς Κλεωνύμω, πάππω δ' ἡμετέρου, προστάξαντος, εἴτι πάθοι Κλεωνύμω ἀπαις, ἡμῖν δέναι τὰ αὐτῆ. Ἰσοπέτων τοίνυν ¹⁵ ἡμῖν ὑπαρχόντων, ἔτοι, καὶ συγγενεῖς ὄντες, καὶ οὐδὲν δίκαιον εἰπεῖν ἔχοντες, ἐκ αἰσχύνοντα καταστήσαντες ἡ-

21. μᾶς εἰς ἀγῶνα περὶ τέτων, περὶ ὧν αἰσχρὸν ἦν ἀμφισβητήσαι καὶ τοῖς μηδὲν προσήκασιν. Οὐχ ὁμοίως δὲ μοι δοκῶμεν, ὡ ἀνδρες, διακείσθαι πρὸς ἀλλήλους. ἐγὼ μὲν γάρ, ἐχὼ ὅτι ἀδίκως κινδυνεύω, τῆθ' ἠγῶμαι μέγιστον εἶναι τῶν παρόντων κακῶν,

24. ἀλλ' ὅτι ἀγωνίζομαι πρὸς οἰκείας, ἔς ἐδ' ἀμύνεσθαι καλῶς ἔχει. ἐ γάρ ἂν ἐλάττω συμφερανῆγησάμην κακῶς ποιῶν τέττω ἀμυνόμενος, οἰκείας ὄντας, ἢ κακῶς παθεῖν ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τέτων. ἔτοι δ' οὐ τοιαύτην ἔχουσι τὴν γνώμην, ἀλλ' ἤκασιν ἐφ' ἡ-

36.1. μᾶς, καὶ τῆς Φίλης παρακαλέσαντες, καὶ ἔήτορας παρασκευασάμενοι, καὶ ἐδὲν* ἀπολιπόντες ¹⁶

A 3

τῆς

12. κατὰ τὴν ἀγχιλείαν] v. 52. 7. vbi videtur esse αἰτιο κατ' ἀγχιλείαν. TAYLOR.

13. αὐτῷ] subaudi πρὸς ἡμᾶς.

14. Πολιάρχω] sic, per iota, dedi de meo, pro vulgari Πολιάρχω per ypsilon. non enim a πολὺς est repetendum, sed a πόλις.

15. ἰσοπέτων τοίνυν] subaudi δικάϊων. cui opponitur ἐδὲν δίκαιον εἰπεῖν ἔχοντες.

16. ἀπολιπόντες] sic dedi de meo pro vulgari ἀπο-

τῆς αὐτῶν δυνάμεως, ὡσπερ, ὃ ἄνδρες, τοὺς
 ἔχθρῆς τιμωρησόμενοι, καὶ ἐκ ἀναγκαίης καὶ συγ- 30
 γενεῖς κακῶς ποιήσοντες 17. τὴν μὲν ἔν τέτων ἀναι-
 σχυντίαν καὶ τὴν ἀίσχροκέρδειαν ἔτι μᾶλλον γνώσε-
 σθε, ἐπειδὴν πάντων 18 ἀκῆσθε. ὅθεν δ' οἶμαι τά-
 χις ἂν ὑμᾶς μαθεῖν περὶ ὧν ἀμφισβητῆμιν, ἐν-
 τεῦθεν ἀρξομαι διδάσκειν. Δενίας γάρ, ὁ τῆ πα- 6.
 τρὸς ἀδελφός, ἐπετρόπευσεν ἡμᾶς, θεῖος ὧν, ὀρ-
 φατὸς ὄντας. Κλεωνύμῃ 19 δ' ἔτος, ὃ ἄνδρες, διά-
 φορος ὧν ἔτυχεν. ὁπότερος μὲν ἔν αὐτῶν ἦν τῆς
 διαφορᾶς αἴτιος, ἴσως ἐκ ἐμὸν ἔργον ἐς κατηγο-
 ρεῖν· πλὴν τοσούτον γε ἂν δικαίως αὐτοῖς ἀμφοτέ- 9.
 ροῖς μεμψαίμην, ὅτι καὶ φίλοι τέως ὄντες, καὶ
 προφάσεως ἔδεμιας 20 γενομένης, ἐκ λόγων τῶν
 ἔτως

λείποντες, ob praemissos aoristos παρακαλέσαντες et
 παρασκευασάμενοι.

17. κακῶς ποιήσοντες] coniectura haec est H. Ste-
 phani, quam praetuli vulgari κακῶς ποιήσαντας.

18. πάντων] subaudi τῶν περὶ Κλεωνύμου τελευ-
 τῶντα διαθέσθαι βεβλόμενον γεγενημένων. vel etiam ὧν
 ἔχω εἰπεῖν.

19. Κλεωνύμῃ] interrogat Taylor num Κλεωνύμῃ
 leg. sit, quia p. 37. 17. legatur ὅτε Δενία διάφορος ὧν
 ἔτυχε. Nego propterea necesse esse vulgatam teme-
 rari. Bona perinde est utraque constructio vocabuli
 διάφορος, tam cum genitiuo, quam cum datiuo, tam-
 etfi haud diffitebor posteriorem constructionem vsu esse
 frequentatiorem.

20. προφάσεως ἔδεμιας] subaudi ἀληθῆς καὶ δι-
 καίας, vel ὑγιᾶς καὶ εὐσχήμονος.

ἔτος εἰπῆ πρὸς ἀλλήλους ἔχθρας ἀνείλοντο. ὅτι γυν
 ἐκ ταύτης τῆς ὀργῆς ὁ Κλεώνυμος ταύτας ποιῆται
 12. τὰς διαθήκας, ἔχ ἡμῖν ἐγκαλῶν, ὡς ὕστερον ἐσώ-
 θη ²¹ ἔλεγεν ὀργῶν δὲ ἡμῶς ἐπιτροπευομένους ὑπὸ
 Δεσίου, καὶ δεδιώς, μὴ τελευτήσῃεν αὐτὸς ἐτι παι-
 δας ἡμᾶς καταλιπὼν, καὶ τῆς ἐσίας, ἡμετέρας
 ἕσης, γένοιτο κύριος Δεσίας. ἤγειτο γὰρ δευρὸν εἰ-
 15. ναί, τὸν ἔχθισον τῶν οἰκείων ἐπίτροπον καὶ κύριον
 τῶν αὐτῆ καταλιπεῖν ²², καὶ ποιῆσι αὐτῶ τὰ νομι-
 ζόμενα τῆτον, ἕως ἡμεῖς ἠβήσαιμεν, ὡ ζῶν διάφο-
 ρος ἦν. ταῦτα διανοηθεὶς ἐκένος, εἴτ' ὀρθῶς, εἴτε
 μὴ, τὰς διαθήκας ταύτας διέθετο. καὶ εὐθύς ²³
 ἔρωτων-

A 4

ἔρωτων-

21. ὡς ὕστερον ἐσώθη ἔλεγεν] Vexatus locus, et
 coniecturis criticorum varie exagitatus. In Taylori
 schedis haec pauca reperi [ἔλεγεν, ὡς ὕστερον ἐσώθη,
 ὅτι,] quae non intelligo. Stephanus in margine inter-
 rogat, num leg. potius fit ὕστερον ἐπειδὴ ἐσώθη. Scali-
 ger σωθεὶς malebat. alterutrum recte habet, et ne-
 cessarium est. utrum sit rectius, haud constat. Inte-
 rim faciam cum Stephano, sed haecenus, ut post Δε-
 σίας versu 19. addatur δῆλον ἐστίν. Nam alias pendet
 illud ὅτι versu 11. Constat, ait, Cleonymum iratum
 illud testamentum scripsisse; non, quo nobis infensus
 esset, nam se de nobis haud esse questum, neque no-
 bis succensuisse, ipse nobis affirmavit, postquam a va-
 letudine conualuit.

22. καταλιπεῖν] post hoc v. inferi velim verba
 traiecta, ἕως ἡμεῖς ἠβησαιμεν, quae nunc ordine de-
 ferto sententiam paulum turbant. Sed adhuc amplio.

23. εὐθύς] post quod factum? num post scriptum
 testamentum? an postquam Cleonymus a morbo rur-

ἔρωτωντος τῷ Δεινίῳ παραχρηῖμα, εἴ τι ἡμῖν ἢ τῷ 18.
 πατρὶ ἐγκαλεῖ τῷ ἡμετέρῳ, ἀπεκρίνατο πάντων
 τῶν πολιτῶν ἐναντίον, ὅτι ἐδὲν πονηρὸν ἐγκαλεῖ·
 καὶ ἑμαρτύρησεν, ὡς ὀργιζόμενος ἐκείνῳ, καὶ ἐκ ὀρ-
 θῶς βεβηλούμενος, παῦτα διέθετο. πῶς γὰρ ἂν εὖ 21.
 φρονῶν, ὧ ἄνδρες, κακῶς ποιεῖν ἡμᾶς ἠβελήθη,
 τὴν μηδὲν αὐτὸν ἠδίκηκότας; ὕπερον δὲ τέτων, ὁ μέ-
 γιστον ὑμῖν τεκμήριον, ὅτι ἐδὲ ταῦτα ἔπραξεν ἡμᾶς
 βλάπτειν βεβηλόμενος· τελευτήσαντος γὰρ 24 Δει-
 νίῳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἡμῖν πονήρας ἐχόντων, 24.
 ἐδὲ περιεῖδεν ἡμᾶς ἐδενὸς 25 ἐνδεῖς ὄντας, ἀλλ' αὐ-
 τὸς 26 μὲν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτῆ κομισάμενος
 ἐπαίδευε, τὴν δ' ἐσίαν ἀφελέσθαι τῶν χρημάτων 27

ἐπι-

fus conualuisset? Dicitio εὐθύς παραχρηῖμα tam mira-
 bilis visa fuit Taylora, ut suum q. hoc est quare ei
 adscriberet. sed bene graecam et vsu tritam eam esse
 testabuntur et dubitanti confirmabunt indices nostri
 ad hos oratores minores; quos indices adiri velim, et
 p. 38. 30. ad quem locum ipse Taylor ablegauerat.

24. γὰρ eleganter redundat, aequivalens Latino
scilicet.

25. ἐδενὸς] subaudi τῶν ἀναγκαίων.

26. αὐτὸς] scil. ἡμᾶς. haec est lectio Aldina, a
 me merito reuocata, pro qua Stephanus, nescio quo
 iure, certe praeter fas, αὐτὸς suffecerat, si fecit ipse,
 neque menda operis eius imputanda est. opponuntur
 αὐτοὶ, ipsi liberi, patre orbati, τῇ ἐσίᾳ, patrimonio.
 v. ad versum 39. huius paginae dicenda.

27. χρημάτων] imo vero χρησῶν. creditoribus
 bonis nostris insidiantibus, eaque nobis fraudulenter
 eripere contententibus. Sic visum Taylora quoque
 fuit.

- ἐπιβλευσάντων, ἔσωσεν ἡμῖν· ἐπεμελεῖτό τε ὁμοί-
 27. ως τῶν ἡμετέρων, ὥσπερ τῶν αὐτῆ πραγμάτων.
 καίτοι χρηθωρεῖν αὐτῆ τὴν ἔννοιαν ἐκ τῶν τῶν
 ἔργων μᾶλλον, ἢ ἐκ τῶν διαθηκῶν, καὶ τεκμηρίοις
 χρῆσθαι, μὴ τοῖς μετ' ὀργῆς προαχθεῖσιν, (ἐν οἷς ἀ-
 πάντες πεφύκαμεν ἀμαρτάνειν) ἀλλ' ἀφ' ὧν ὑπε-
 30. ρον φανερὰν αὐτῆ τὴν διάνοιαν ἐποίησεν. ἔτι γὰρ
 μᾶλλον ἐν τοῖς τελευταίοις ἐδήλωσεν ὡς εἶχε πρὸς
 ἡμᾶς. ἤδη γὰρ ἀσθενῶν ταύτην τὴν νόσον, ἐξ ἧς
 ἐτελεύτησεν, ἠβελήθη ταύτας τὰς διαθήκας ἀνα-
 λῆν· καὶ προσέταξε Προσεδίππῳ ἐπὶ ²⁸ τὴν ἀρ-
 33. χὴν εἰσαγαγεῖν. ὁ δὲ ἐ μόνον ἐκ ²⁹ εἰσήγαγεν, ἀλλ-
 λά καὶ τὴν ἐλθόντα τῶν ἀρχόντων ἐπὶ τὴν θύραν
 ἀπέπεμψεν ³⁰. ὀργισθεῖς δὲ τῶν Κλεώνυμος, πάλ-
 λω εἰς τὴν ὑπεραίαν Διοκλεῖ καλέσαι τὸς ἀρχοντας
 προσέταξε· καὶ ἐχ' ἔτως, ὡς ἀσθενῶν ³¹ διακείμε-

A 5

vos₂

28. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἰσαγαγεῖν] Aut tollenda est
 praepositio, prout suadent schedae Brulart. aut leg.
 est ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀπιόντα [vel ἐλθόντα] εἰσαγ.

29. ἐ μόνον ἐκ εἰσήγαγεν] pr. γρ. [id est πρότε-
 ρον γράφεται] ἐ μόνον εἰσήγαγεν. ἀλλὰ λέγει καὶ ἐν
 τοῖς ἐξῆς, ἐ μόνον ἐκ αὐτὸν εἰσεκάλεσεν, ἀλλὰ καὶ ἐλθὼν
 ἐπὶ τ. θ. STEPHANVS in margine. Deest nempe
 ἐκ Aldinae, quod a se additum, Stephanus excusat, et
 recte is quidem. legitur p. 37. 28. locus, quem citat

30. ἀπέπεμψεν. ὀργισθεῖς δὲ τῶν] Rurfus Ste-
 phano debemus has quoque emendationes. Aldina
 enim mendose dederat ἀνέπεμψεν. ὀργισθεῖς δὲ τῶν.

31. ἀσθενῶν] lego ἀσθενῶς. in aduerbio. In
 ἐχ' ἔτως subauditur ἐποίησε. ita fecit, non vt valetu-

νος, ἀλλ' ἔτι πολλῶν ἐσῶν ἐλπίδων, ἐξαπίνης τῆς 36. νικτὸς ταύτης ἀπέθανε. πρῶτον μὲν ἐν ὑμῖν παρέξομαι μάρτυρας, ὡς ἔχ' ἡμῖν ἐγκαλῶν, ἀλλὰ Δεσνία πολέμων, ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο. ἔπειτα ὡς, ἐκεῖνε τελευτήσαντος, ἐπεμελεῖτό τε τῶν ἡμετέρων ἀπάντων, καὶ αὐτὸς 32 ἐπαίδευεν, εἰς 39. τὴν οἰκίαν αὐτῆ κομισάμενος. πρὸς δὲ τέτοις, ὡς Ποσειδίππον ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν ἀνόμομον 33. ἔτος δ' οὐ μόνον αὐτὸν ἐκ εἰσεκόλεσεν, ἀλλὰ καὶ ἐλθόντα ἐπὶ τὴν θύραν Ἀρχωνίδην ἀπέπεμψεν. Ὡς ἐν ἀληθῇ λέγω, κάλεσ μοι τὰς μάρτυρας. ΜΑΡ. 42. ΤΥΡΕΣ. Ἐτι τοίνυν οἱ τέτων 34 φίλοι καὶ Κηφισάνδρος ἔξιεν νείμασθαι τὴν ἐσίαν, καὶ τὸ τρίτον μέρος ἡμᾶς ἔχεν ἀπάντων τῶν Κλεωνύμω. καὶ τέτων μοι κάλεσ τὰς μάρτυρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. 37. I. Ἠγῶμαι μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες, πᾶσι τοῖς τῶν κληρῶν ἀμφισβητήσιν, ὅταν ἀποφῆνωσι σφᾶς αὐτὰς, ὡσπερ ἡμεῖς, καὶ τῶ γένει προτέρας ὄντας, καὶ τῇ 3. Φιλίᾳ τῇ πρὸς τὸν τετελευτηκότα, περιεργον εἶ-

dine laborans et viribus exhaustis, animamque agitans extremam. Quod si probatur, tum post ἐλπίδων deesse videtur ὁμοῦ δὲ vel simile quid.

32. αὐτὸς] imo vero αὐτὰς. scil. ἡμᾶς. rursus opponuntur hic quoque, vt modo versu 25. αὐτοὶ ποσ ἱρβ, et τὰ ἡμέτερα patrimonium postum.

33. ἐπὶ τὸν ἀνόμομον] sic dedi de meo, pro vulgati ἐπὶ τῆ ἀνόμω. misit Posidippum ad Abstynomum, eius arcessendi causa.

34. τέτων] Posidippum designat, eiusque fratrem Dioclen, eorumque aduocatos et causae consortes.

να τὰς ἄλλας λόγους λέγειν· ἐπεὶ δ' οἰτῆται ὑδ-
 τερον ἔχοντες, ἔγω τολμῶσι τῶν ἑ προσηκόντων
 ἀμφισβητῆν, καὶ ψευδῆς παρασκευάζονται λό-
 6. γος, βέλομαι βραχέας καὶ περὶ τέτων αὐτῶν εἴ-
 πεῶ. ἰσχυρίζονται γὰρ ταῖς διαθήκαις, λέγοντες ὡς
 Κλεώνυμος μετεπέμπετο τὴν ἀρχὴν, οὐ λῦσαι βε-
 λόμενος αὐταῖς, ἀλλ' ἐπανορθῶσαι, καὶ βεβαιῶ-
 σαι σφίσιν αὐτοῖς τὴν δωρεάν. ὑμεῖς δὲ σκοπεῖσθε
 9. τὰς διαθήκας τὰς μετ' ὀργῆς γενομένας, πότινος
 εἰκὸς ἐστὶ Βαβυλωνίῳ Κλεώνυμον ἀνελεῖν, ἐπειδὴ πρὸς
 ἡμᾶς οἰκειῶς ἔσχεν, ἢ σκοπεῖν ὅπως βιβλαίτερον
 ἡμᾶς ἀποσερήσειε 35 τῶν αὐτῶ. τοῖς μὲν γὰρ ἄλ-
 12. λος καὶ κείνων, ὧν ἂν ὀργισθέντες τὰς οἰκειὰς ἀδι-
 κήσωσιν, ὑπερον μεταμέλει. ἔτοι δὲ ἐκείνον ἀπο-
 φαίνεσιν, ἐν ᾧ πρὸς ἡμᾶς οἰκειότατα δέκετο, μάλ-
 λον βεβαιῶν τὴν διαθήκην βελλόμενον, ἢ ὀργιζό-
 μετος ἐποιήσατο. ὥστ' εἰ καὶ ἡμεῖς ὁμολογήσομεν 36
 15. ταῦτα, καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ πισεύσετε, ἐνδυμᾶσθε, ὅ-
 τι παρ' ἡμῶν αὐτῶ τὴν μεγίστην ἔτοι κατηγοροῦσι.
 τίς γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης μανίας μείζων, ἢ 37 τό-
 τε μὲν

35. ἀποσερήσειε] debetur hoc Stephano. Aldus
 ἀποσερήσειε dederat. cui poterat etiam indicatius
 ἀποσερήσειε suffici.

36. ὁμολογήσομεν et πισεύσετε] malim in optatio
 ὁμολογήσομαι et πισεύσατε. etiam si nos confiteamur
 ea vera esse, et vos ipsi quoque vera credatis ea esse,
 quae illi aiunt, tamen hoc vos cogitare velim, illos,
 haec aientes, Cleonymum summi, qui vnquam fuit,
 furoris reum agere.

37. ἢ] labat hic constructio, quae nullo alio prae-

τε μὲν, ὅτε Δεινία διάφορος ἂν ἔτυχεν, ἡμᾶς κα-
 κῶς ποιεῖν τε, καὶ διατίθεσθαι τοιαύτας διαθή-
 κας, ἐξ ὧν ἐκ ἐκείνων ἐτιμωρεῖτο, ἀλλὰ τὰς οἰκειο- 18
 τάτας ἠδίκη· νυνὶ δὲ χρώμενος ἡμῖν³⁸, καὶ περὶ
 πλείους ποιέμενος ἀπάντων, μόνος ἐβελήθη τὰς
 ἀδελφιδῆς, ὡς ἔτοι Φασίν, ἀκλήρης εἶναι τῶν ἑαυ-
 τῆ. καὶ τίς ἂν εὐφρονῶν, ὃ ἄνδρες, τοιαῦτα περὶ 21
 τῶν αὐτῆ βελεύσαστο; ὥς ἐκ τρίτων τῶν λόγων βε-
 δισαὶ ὑμῖν τὴν διάγνωσιν πεποιθήκασι περὶ αὐτῶν. εἰ
 μὲν γὰρ ἀνελεῖν τὰς διαθήκας βελόμενος μετεπέμ-
 πετο τὴν ἀρχὴν, ὥσπερ ἡμεῖς Φαμὲν, ἔδειξ ἔνεσι
 τέτοις λόγος· εἰ δ' ἔτω παραφρονῶν ἔτυχεν, ὥσθ' 24
 ἡμᾶς αἰεὶ περὶ ἐλαχίστη ποιῆσθαι, τὰς γένηε πρω-
 τεύοντας, καὶ χρωμένους αὐτῶ πάντων οἰκειότατῆ,
 δικαίως ἂν δῆπε τὰς τοιαύτας διαθήκας ἀκύρους
 ποιήσητε. ἔτι τοίνυν ἐνθυμῆσθε, ὅτι φάσκοντες
 καλεῖν τὴν ἀρχὴν Κλεώνυμον, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν 27
 αὐτῶν δωρεάν, προσταχθὲν αὐτοῖς, ἐκ ἐτόλμη-

σαν

textu, quam aut anacoluthi, aut mutatae subito dictio-
 nis, excusari poterit. Nam si vno eodemque tenore,
 quo coeperat, pergere orator voluisset, dicendum ei
 fuisset χρώμενον et ποιέμενον (in accusatiuo) et βελη-
 θῆναι (in infinitiui,) non ἐβελήθη.

38. χρώμενος ἡμῖν] addunt schedae Brulart. οἰκειως.
 possit quoque e versu 26. οἰκειότατα addi. verum ne-
 scio annon satis sit tutum id facere, cum exempla re-
 periantur dictionis nudae χρῆσθαι τινι, pro χρῆσθαι
 τινι οικειως vsurpatae. de quo indices nostri consu-
 lantur.

σαν εισάγουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλθόντα τῶν ἀρχόντων ἐπὶ τὴν θύραν ἀπέπεμψαν. καὶ δυσὶν ταῖν ἐπισημοτάτοιον θάτερα³⁹ μέλλοντες, ἢ τὴν ἐσίαν ἔξω βεβαιοτέραν⁴⁰. * * ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑμᾶς ἀφίεται, καὶ ὑμεῖς κύριοι γεγονάτε, βοηθήσατε καὶ ἡμῖν, καὶ ἐκείνῳ τῷ ἐν ἀδῆ ὄντι· καὶ μὴ περιιῆτε, πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων δέουμαι ὑμῶν, 33. προσηλακισθέντα αὐτὸν ὑπὸ τέτων· ἀλλὰ μνημένοι τῶ νόμου, καὶ τῶ ὄρκου, ὃν ὁμομόκατε, καὶ τῶν εἰρημένων ὑπὲρ τῶ πράγματος, τὰ δίκαια καὶ τὰ εὖσεκα κατὰ τῆς νόμου ψηφίσασθε.

~~Ἐπισημοτάτοιον θάτερα μέλλοντες, ἢ τὴν ἐσίαν ἔξω βεβαιοτέραν.~~

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

Τ Π Ε Ρ Τ Ο Τ

Π Τ Ρ Ο Τ Κ Λ Η Ρ Ο Τ.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Πύρρος τὸν ἕτερον τῶν τῆς¹ ἀδελφῆς υἱῶν υἰοποιησάμενος Ἐνδριον, καὶ τότε πλέον ἢ εἴκοσιν ἔτη τὸν κληρῶνα κατασχόντος, εἶτα ἀποθανόντος, Ξενοκλῆς λαχῶν

39. θάτερα] θάτερον schedae Brulart.

40. βεβαιοτέραν] Lacuna, asteriscis designata, sic ferme suppletur, ἢ τῶ νῦν ἐν ὑμῖν ἀγῶνος ἀπηλλάχθαι, ἐκ ἠθέλησαν. alterutrum lucrari cum potuissent, ut aut hereditatem hoc haberent certiore, aut a necessitate subeundi forensis huius certaminis liberarentur, noluerunt tamen.

1. In argumento. τῶν τῆς ἀδελφῆς] priorem ar.

δεῖς πώποτε προσεποιήσατο, εἰδ' ἡμφισβήτησε τῆς
 6. κληρονομίας ἐκείνῳ. τελευτήσαντος δὲ τῶ ἀδελφοῦ
 πέρπον, ὑπερβᾶσα ³ τὸν τελευταῖον κληρονόμον,
 γνησία θυγάτηρ τῶ ἡμετέρου θείῳ ἢ καὶ Φάσκουσα
 εἶναι Φίλη, καὶ κύριος ⁴ Ξενοκλῆς Κύριος ⁵ τοῦ
 Πύρρου κλήρου λαχὼν τὴν λῆξιν ἠξίωσεν, ὃς τετ-
 9. λυτήκεσ πλείω, ἢ εἴκοσι ἔτη, τρία τάλαντα τῶ
 κλήρῳ ἐπυγραψάμενος ⁶. ἀμφισβητήσε δὲ τῆς
 μητρὸς τῆς ἡμετέρας, ἀδελφῆς δὲ τῶ Πύρρου, ὁ κύ-
 ριος τῆς εἰληχίας τῶ κλήρου γυναῖκας ἐτόλμησε
 διαμαρτυρῆσαι μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τοῦ
 12. τῶ ἀδελφοῦ κλήρον εἶναι, ὡς ἕσσης γνησίας θυγα-
 τρός

3. ὑπερβῆναι κληρονόμον dicitur is, qui cum solus
 ius hereditatis adeundae verum et legitimum habuisset,
 tamen alium, aut nullo, aut infirmiore iure munitum, pas-
 sus fuisset illam hereditatem cernere atque possidere,
 neque obloquendo et protestando intercessisset.

4. κύριος] subaudi αὐτῆς ὦν. Adscripserat hic lo-
 ci Taylor istaec. [v. Petit. 3. 6. Heinsf. Exerc. 18. 2. v.
 post versu 10.]

5. Κύριος] non ex insula Cypro oriundus, sed e-
 demo, seu municipio quodam attico, illi insulae cele-
 berrimae cognomine. v. ad Demosthen. or. pro Coro-
 na p. 147. 24 a nobis dicenda.

6. τρία τάλαντα τῶ κλήρῳ ἐπυγραψάμενος] Xe-
 nocles in libello petitorio, quem iudicibus tradens eam
 hereditatem sibi, vt heredi soli legitimo, adiudicari pe-
 tierat, illam hereditatem tribus talentis aestimauerat,
 hac lege, vt si contrapetitorum, actorem huius causae,
 iudicio vinceret, is sibi, Xenocli, tria talenta pro multa
 numeraret, ipse, si causa caderet, vincenti nihil.

τρός Πύρρον, ἃ ἦν ἐξ ἀρχῆς ὁ κληρος. * ἐπισκηψάμενοι δὲ ἡμεῖς, καὶ εἰς ὑμᾶς εἰσαγαγόντες τὸν διαμαρτυρησάμην τολμήσαντα, * μετὰ ταῦτα ἃ ἐκείνον τα ἐξελέγξαντες περιφανῶς τὰ ψευδῆ μαρτυρηκότις, τὴν τῶν * ψευδομαρτυριῶν ὅτι δίκην εἶ- 15-
 λωμεν παρ' ὑμῖν, καὶ τῆτονι Νικόδημον¹⁰ παραχρῆμα ἐξελέξαμεν ἐν τοῖς αὐτοῖς δικάσαις, ἀναίσχυντότατον τῆ μαρτυρία ὄντα¹¹ ταύτη· ὅς γε
 ἐτόλ-

7. ἐπισκηψάμενοι] sic dedi de meo, quo postmodum accessit Taylori quoque auctoritas, pro vulgari ἐπισκεψ.

8. κατὰ ταῦτα bene si habet, significare debet hoc ex titulo. ego vero suspicor praepositionem κατὰ esse delendam. dicitur enim διαμαρτυρεῖν τι, non κατὰ τι. interponenda sua intercessione vel interpellatione confirmare vel asseuerare aliquid, vt vere factum. vel rectius κατὰ mutabis in μετὰ, et hoc in latinis expressi, et sic emendavi de meo.

9. ψευδομαρτυριῶν] sic dedi de meo pro vulgari ψευδομαρτύρων, adstipulatorem Taylorum quoque postmodum nactus, qui ad huius paginae versum 25. et ad 51. 40. ablegat.

10. τῆτονι Νικόδημον] interponunt, sine vlla, siue gratia, siue necessitate, τὸν schedae Brulart.

11. τῆ μαρτυρία ὄντα ταύτη] duriuscule dictum, fateor. bene si habet, accipiendum erit ὄντα pro φαινέντα, vel γεγονότα. Suspicabatur Taylor in schedis leg. esse τῆ μαρτυρία αὐτῆ ταύτη, adscripto [scil. Xenoclis.] quod minus satisfacit. Mihi videtur ὄντα bene quidem habere, verum aliquid ei cohaerens atque anteponendum excidisse, e. c. σύμμαχον vel ὁμόφωρον.

ἐτόλμησε μαρτυρῆσαι ἐγγυῆσαι τῷ θεῷ τῶ ἡμετέ-
 18. ρω τὴν ἀδελφὴν τὴν ἑαυτῆ, γυναῖκα εἶναι κατὰ
 τὰ νόμους. ὅτι μὲν ἐν καὶ ἐν τῇ προτέρῃ δίκῃ ἢ
 τότε ¹² μαρτυρία ψευδῆς ἔδοξεν εἶναι, ὁ τόθ' ἑα-
 λωκῶς μάρτυς ¹³ σαφέςατα τέτον ¹⁴ ἐξελέγχεσ.
 εἰ γὰρ μὴ ἔδοκε ἔτος τὰ ψευδῆ τότε μαρτυρῆσαι,
 21. ὀφλοῦσι ἐκείνός τ' ἂν ἀποφυγόν τὴν διαμαρτυρίαν
 ἀπῆλθε, καὶ κληρονόμος ἦν τῶν τῷ θεῷ ἢ διαμαρ-
 τυρῆσαι γνησία θυγάτηρ εἶναι· ἀλλ' ἐκ ἂν ἢ ἡ-
 μετέρα κατέενε ¹⁵ μήτηρ. ἀλόττος δὲ τῷ μάρτυ-
 ρος, καὶ ἀποτάσης τῷ κλήρῳ τῆς ἀμφισβητήσης ¹⁶
 γη-

12. τέτον si ad Nicodemum refertur, bene habet
 μαρτυρία. sin autem ad Xenoclem redit, malim δια-
 μαρτυρία legi. Sed vulgata bene habet.

13. ὁ τόθ' ἑαλωκῶς μάρτυς] Xenocles.

14. τέτον] scil. Nicodemum. Sed annon praefert
 τέτο (in neutro) legi?

15. κατέενε] reliqui hoc, qualecunque est, quod
 libri dant, tametsi haud probo. Num κατέενη *subita*
fuisset heres. Nam, quod olim suspicabar leg. esse κατ-
 έενε, dubito nunc, primum, sitne graecum vocabu-
 lum κατασθένεν, deinde, si sit, eane significatione
 visurpetur, quae huic loco conuenit, scil. *obtinnisset*
litern, stetitisset causa, eamque vicisset. In schedis Bru-
 lart inuenio annotatum κατέμενε. hoc est, ni fallor,
manfisset heres.

16. ἀμφισβητήσης γνησίας θυγατρὸς Πύρρῳ εἶναι]
 id est ἀμφισβητήσης ὅτι θυγάτηρ γνησία Πύρρῳ ἐστ.
 malim tamen sic legi τῆς ἀμφισβητήσης, [subaudi τῷ
 κλήρῳ] γνησίας θυγατρὸς Πύρρῳ Φασκίσης εἶναι. id
 est διότι Φάσκε θυγάτηρ εἶναι. Super hereditate eo

γνησίας θυγατρὸς Πύρρῳ εἶσαι, μεγάλη ἀνοήκη α̅- 24.
 μα καὶ τὴν τέτη μαρτυρίαν ἐκλαπέναί. περὶ γὰρ
 αὐτῆ τέτη * ὁ διαμαρτυρήσας ¹⁷ τὴν τῶν ψευδο-
 μαρτυριῶν δίκην ἠγωνίζετο, πότερον ἐξ ἐγγυητῆς ἢ
 ἐξ ἐταίρας ἢ ἀμφισβητῆσα τῆ κλήρα τῶ θεῶ γυ-
 ναικὸς εἶη. γνῶσσοθε δ' ἀπέσαντες καὶ ὑμεῖς τῆς τε 27.
 ἀνωμοσίας τῆς ἡμετέρας, καὶ τῆς τέτη ¹⁸ μαρτυ-
 ρίας, καὶ τῆς αἰθέσης διαμαρτυρίας, ἀναγίνωσκε
 λαβὼν τασὸ αὐτοῖς. ΑΝΤΩΜΟΣΙΑ. ΜΑΡ-
 ΤΥΡΙΑ. ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ὡς μὲν ἔδοξε
 παραχερῆμα εὐθὺς ¹⁹ τότε τὰ ψευδῆ * μαρτυρῆ- 30.
 σαι ²⁰ Νικόδημος, ἐπιδέδεκται ²¹ τότε πᾶσι προσ-
 ἦκες

ex titulo contendentis, quod se filiam Pyrrhilegitimam
 ferat.

17. διαμαρτυρήσας] lege ὁ διαμαρτ. cum articulo.
 et sic dedi de meo.

18. τούτου] Nicodemi puta.

19. εὐθὺς deletum ierat, quisquis fuit, a quo an-
 notatiunculae schedarum Brulart. profectae sunt. Ve-
 rum solet Isaeus εὐθὺς cum παραχερῆμα copulare. vt
 si latine dicas, statim e vestigio, vel statim re adhuc re-
 cente, vel protinus actutum. v. dicta ad p. 36. 18.

20. διαμαρτυρῆσαι] imo vero simpliciter μαρτυ-
 ρῆσαι. Nicodemus enim solummodo testem agebat,
 Xenocles autem διαμαρτύρες, seu actione διαμαρτυ-
 ρίας utebatur, h. e. intercedebat interponenda prote-
 statione, nomine vxoris, quominus actor noster, cuius
 nomen nescimus, nomine matris suae, hereditatem
 auunculi adiret. Ausus itaque sum praepositio-
 ncm delere.

21. ἐπιδέδεκται] Conuenire melius videtur ἐπεδέ-
 δεκτο.

ἄκας δὲ καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς περὶ αὐτῆ τέττε τὴν δί-
 κην μέλλασι ψηφιεῖσθαι, ἐξαλεγχθῆναι τὴν τέττε
 μαρτυρίαν. ἐπιθυμῶ δὲ πρῶτον μὲν * παρ' αὐ-
 33. τῷ ²² τέττε πυδέσθαι, ἢν τινὰς ποτὲ προῖκα Φησὶν
 ἐπιδῆς ἐκδῆναι τὴν ἀδελφὴν ὁ μεμαρτυρηκῶς τῷ τὸν
 τριτάλαντον οἶκον κεκτημένῳ ²³. εἶτα πότερον ἢ
 ἐγγυητὴ γυνὴ ἀπέλιπε τὸν ἄνδρα ζῶντα, ἢ τελευ-
 τήσαντος τὸν οἶκον αὐτῆ. καὶ παρ' ὅτε ἰκομίσαστο
 36. τὴν τῆς ἀδελφῆς προῖκα ἔτος, ἐπειδὴ τελευτη-
 κῶς ἦν, ὃ μεμαρτύρηκεν ἔτος αὐτὴν ἐγγυῆσαι. ἢ, εἰ
 μὴ ἰκομίζετο, ὁποῖαν δίκην σίτε, ἢ τῆς προικὸς αὐ-
 τῆς, ἐν εἴκοσιν ἔτεσι τῷ ἔχοντι τὸν κληρον δικάσαι-
 39. I. σθαι ἠξίωσαν ²⁴, ἢ εἴτε ἀνθρώπων ἐναντίον προσ-
 ἦλθεν ἐγκαλῶν τῷ κληρονάμῳ περὶ τῆς προικὸς τῆς
 ἀδελφῆς, ἐν χρόνῳ τασάτω. περὶ τε ἐν τέτων ἡ-
 B 2 δέας

22. παρ' αὐτῆ] sic dedi de meo, pro vulgari περὶ
 αὐτῆ. ab vel ex hoc ipso Nicodemo percontari. Tay-
 lorum reperi postmodum idem quoque censuisse.

23. τῷ τ. τρ. ο. κεκτημένῳ] Cohærent hi datiui,
 non cum μεμαρτυρηκῶς, (dixerat enim Nicodemus
 testimonium, non Pyrrho, dudum ante mortuo, qui
 hic dicitur substantiam trium talentorum possedisse, sed
 Xenocli, penes quem erat filia e sorore Nicodemi na-
 ta) sed cohærent cum ἐκδῆναι. Pari modo versu pe-
 mult. ὃ cohæret, non cum proximo μεμαρτύρηκεν, sed
 cum ἐγγυῆσαι.

24. ἠξίωσαν] num ἠξίωσαν. vt ad solum Nicode-
 mum referatur. Pluralem si seruabimus, aiemus vna
 cum Nicodemo sororem eius, huiusque sororis filiam,
 et filiae maritum, Xenoclem, designari.

θεως ἀν πυθοίμην, ὅ, τι ποτ' ἔν²⁵ τὸ αἰτίοντῃ μη 3.
 δὲν τέτων γεγενῆσθαι περὶ²⁶ τῆς ἐγγυητῆς (ὡς
 μεμαρτύρηκεν ἔτος) γυναικός· καὶ πρὸς τέτοις, εἴ
 τις ἄλλος ἐγγυητὴν ἔσχε τὴν τέτε ἀδελφὴν γυναι-
 κά, ἢ τῶν²⁷ πρότερον χρησαμένων, πρὶν γνῶναι
 τὸν ἡμέτερον θεῖον αὐτῆν· ἢ ὅσοι ἐκείνῃ γινώσκον· 6.
 τος ἐπλησίαζον αὐτῇ, ἢ ὅσοι ὕπερον ἐπλησίαζον τε-
 λευτηκότος ἐκείνῃ. δῆλον γάρ, ὅτι τὸν αὐτὸν τρό-
 πον ὁ ἀδελφὸς αὐτῆν ἀπασὶ τοῖς πλησιάζουσιν ἐνδε-
 δῶκε²⁸· περὶ ὧν εἰ δεήσῃ καδ' ἕκασον διελθεῖν,
 ἐκ ἀν' πάνυ μικρὸν ἔργον γένοιτο. εἰ μὲν ἔν ὑμεῖς 9.
 κελεύετε, περὶ ἐνίων μνησθεῖν ἀν' αὐτῶν· εἰ δέ τι-
 σιν ὑμῶν ἀηδὲς ἀκίβην ἐσίν, ὥσπερ ἐμοὶ λέγειν τι²⁹
 περὶ τέτων, αὐταῖς³⁰ τὰς μαρτυρίας ὑμῖν παρέξο-
 μαί τὰς μαρτυρηθείσας ἐν τῇ προτέρῃ δίκῃ· ὧν
 ἐδεμῶ ἐπισκήψασθαι ἠξίωσαν ἔτοι³¹. καίτοι ὅπερ 12.
 κοινήν

25. ὅ, τι ποτ' ἔν] subaudi ἐς; vel ἦν. Taylor ἔν
 cum ἦν mutandum censebat.

26. περὶ benefici habet, accipi debet pro ὑπέρ. in cau-
 sa, vel ad emolumentum foeminae. Alias leg. sit πα-
 ρά, vel ὑπέρ.

27. ἢ τῶν πρότερον] sic recte dedit Stephanus, sic
 correxit Scaliger quoque vitiosum Aldinae ἢ τὸν πρ.

28. ἐνδεδῶκε] imo vero ἐξεδεδῶκε, aut ἐκδέδωκε.

29. λέγειν τι περὶ τέτων] videatur τι delendum,
 ut e proximo π natum, et ὥσπερ καὶ ἐμοὶ legendum.

30. αὐταῖς] sola, mera testimonia, omissa prae-
 fatione et expositione historica. Sic Cicero in causa
 Verrina, temporis exclusus angustiis, satis habuit te-
 stes producere.

κοπήν αὐτὴν ὁμολογήκασιν εἶναι τῷ βελομένῳ 32
 τὴν γυναῖκα, πῶς ἂν εἰκότως ἢ αὐτῇ 33 γυνὴ ἐγ-
 γυητὴ δόξασεν εἶναι; ἀλλὰ μὴν ὅποτε μὴ * ἐπεσκη-
 μένοι 34 εἰσὶ ταῖς περὶ αὐτῆ τέττα μαρτυρίαις, ὁμο-
 15. λογηκότες εἰσὶ ταῦτα. ἀνέσσαντες δὲ καὶ ὑμεῖς αὐ-
 τῶν τῶν μαρτυριῶν, γνώσεσθε ὡς ἔτος τε περιφα-
 νῶς τὰ ψευδῆ μεμαρτύρηκε, καὶ ὀρθῶς καὶ κατὰ
 τὴν νόμον οἱ δικαίωσαντες τὴν δίκην ἔγνωσαν, τὴν κλη-
 ρονομίαν μὴ προσήκεν τῇ μὴ ὀρθῶς γεγενημένῃ γυ-
 18. νακί. Ἀναγίνωσκε· σὺ δ' ἐπίλαβε 35 τὸ ὕδωρ.
 ΜΑΡΤΥΡΙΑ 36. Ὡς μὲν 37 ἰεταίρω ἦν τῷ βελο-
 μένω,

B 3

μένω,

31- ἔτοι] Nicodemus puta, foror eius, filia spu-
 ria Pyrrhi, et huius maritus, Xenocles.

32. τῷ βελομένῳ] subaudi αὐτῇ πλησιάζειν. vel
 αὐτῇ χρῆσθαι.

33. ἢ αὐτῇ] malim ἢ τοιαύτη.

34. ἐπεσκημμένοι] sic dedi de meo, pro vulgari
 ἰσκημμ. simplici.

35. ἐπίλαβε] sic correxi vitium vulgarium editio-
 num ἐπίβαλε exhibentium. probante Taylora quoque
 factum, et ad Lysiam suam ablegante. Scaliger quo-
 que pari modo vitium correxit. *inhibe, sustine aquam
 clypeatae, ne fluere pergat.* Festinatio procul dubio
 Stephano h. l. obfuit quominus vitium tolleret, quod
 aliis multis locis sustulit. vt e. c. p. 45. 35. vbi etiam
 in Ald. est ἐπίβαλε, sed recte Stephanus ἐπίλαβε do-
 dit. Aequi facile et volentes ignoscent. Tot mendis
 eluendis ne Hercules quidem literarius suffecerit. In
 tanta mendarum turba facile fiat, vt vigilantiam tuam
 non nihil fallat.

36. μαρτυρία] malim μαρτυρία. Sunt enim te-
 stimonia complura.

μένω, καὶ ἔ γυνὴ τῆ ἡμετέρας θεῆς, ἣν ἔτος ἐγγυῆσαι ἐκείνῳ μεμαρτύρηκεν, ὑπὸ τῶν ἄλλων οἰκείων καὶ ὑπὸ τῶν γετόνων τῶν ἐκείνε μεμαρτύρηται πρὸς ὑμᾶς· οἱ μάχας, καὶ κώμους, καὶ ἀσέλγειαν 21. ποδὴν, ὅποτε ἡ τέτα ἀδελφὴ εἶη παρ' αὐτῶ, μεμαρτυρήκασι γίνεσθαι περὶ αὐτῆς. καίτοι ἔ δήπε γε ἐπὶ γαμεταῖς γυναῖκας ἔδειξεν ἄν κωμάζον τολμήσειεν· ἔδὲ αἱ γαμεταὶ γυναῖκες ἔρχονται μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τὰ δεῖπνα, ἔδὲ συνδειπνεῖν ἀξιῶσι 24. μετὰ τῶν ἀλλοτρίων, καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἐπιτυχόντων. ἀλλὰ μὴν τῶ γε μεμαρτυρηκότι 28 ἔδ' ἐπισκήψασθαι 29 ἔτοι ἠζήσωσιν. καὶ ὡς ἀληθῆ λέγω, ἀναγίνωσκε πάλιν αὐτοῖς τὴν μαρτυρίαν 40.

ΜΑΡ-

37. Post ὡς μὲν addi velim ἔν. quae particula tametsi apud Lyfiam quoque saepe numero similibus in locis desideratur, aio tamen eam, non oratorum ipsorum voluntate, sed librariorum culpa desiderari.

38. τῶ γε μεμαρτυρηκότι ἔδ' ἐπισκήψασθαι] παλιν τῶν γε μεμαρτυρηκότων ἔδενι ἔδ' ἐπισκ.

39. ἔδ' ἐπισκήψασθαι] ne actionem quidem falsi dicti testimonii instituere, ne hac quidem exceptione uti, ne tentare quidem hoc subterfugium, nedum, ut testium quemquam falsitatis conuincerent.

40. τὴν μαρτυρίαν] Dubium est, vtrum testimonium Nicodemi designetur, aientis, sororem suam Pyrrhi vxorem fuisse rite desponsam atque nuptam, let filiam, ex ea natam, Pyrrhi esse legitimam; an testimonium confirmantum, sororem Nicodemi scortum publicum fuisse. Sed de hoc quidem confirmat insequens testimonium.

27. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἀνάγνωθι δὴ καὶ τὰς περὶ τῶν πλησιωσάντων αὐτῇ μαρτυρίας, ἵνα εἰδῶσιν, ὅτι ἑταίρα τε ἦν τῷ βυλομένῳ, καὶ ὅτι ἐδ' ἐξ ἐνὸς ἄλλῃς φαίνεται τεκοῦσα ⁴¹. ἀναγίνωσκε αὐτοῖς.
30. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ὡς μὲν τοίνυν ἦν κοινὴ τῷ βυλομένῳ, ἦν ἔτος ἐγγυῆσαι τῷ ἡμετέρῳ θείῳ μαμαρτύρηκε, μνημονεύειν χρη' ὑφ' ὅσων ὑμῖν μαμαρτύρηται· καὶ ὅτι ἐδενὶ ἄλλῳ ἐγγυηθεῖσα, ἐδὲ συνοικήσασα φαίνεται. σκεψάμεθι δὲ καὶ ἐξ ὧν ἂν
33. τις ὑπονόησεν ἐγγύην γενέσθαι τοιαύτης γυναικός, εἰ ἄρα καὶ τῷ ἡμετέρῳ θείῳ τοιῦτόν τι συμβέβηκεν. ἤδη γάρ τινες νέοι ἀνδρῶποι ἐπιθυμήσαντες τοιῦτων γυναικῶν, καὶ ἀκρατῶς ἔχοντες αὐτῶν, ἐπέισθησαν ὑπ' ἀνοίας εἰς ^{*} αὐτὰς ⁴² τοιῦτόν τι ἐξαμαρτεῖν. πόθεν ἔν ἂν τις σαφέτερον γνοίη περὶ τῶν
36. τῶν, ἢ ἔκ τε τῶν μαρτυριῶν τῶν τέτοις ⁴³ μαμαρτυρημένων ἐν τῇ προτέρῃ δίκῃ, καὶ ἐκ τῶν εἰκότων τῶν περὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα σκεψάμενος; ἐνδυμέ-
- B 4 σθε

41. τεκοῦσα] vult dicere, neminem alium ex ea liberos legitime natos, vt ex vxore rite desponsa, suscepisse. Idem paulo post dicit his verbis ἐδενὶ ἄλλῳ ἐγγυηθεῖσα, ἐδὲ συνοικήσασα φαίνεται. Meretrix nemini, neque συνοικεῖ, neque τίκτει. Etiam si pariat, tamen nemini parit. Nam liberi e scorto nati pro nullis habentur. patre carent. de triuio arrepti sunt. οὐ τίκτει ἑταίρα, ἀλλὰ μόνη ἢ γαμετή.

42. εἰς αὐτὰς] in semetipios. Sic dedi de meo pro vulgari εἰς αὐτὰς.

43. τέτοις] in horum gratiam, fauorem et commodum, Nicodemi puta et consortium. ὑπὲρ τέτων

σθε δὲ τὴν ἀναίδεαν ὧν λέγουσιν. ὁ μὲν γὰρ ἐγγυῶν
 μέλων εἰς τὸν τρίτάλαντον οἶκον (ὡς Φησι) τὴν 39.
 ἀδελφὴν, διαπραττόμενος τηλικαῦτα 44 ἕνα μάρ-
 τυρα παρῆναι αὐτῷ Πυρετίδην * προσεπρήσατο 45.
 καὶ τότε ἐκμαρτυρίαν ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ παρῆσχον
 ἔτοι· ἦν Πυρετίδης ἐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς 46, ἐδὲ
 ὁμολο-

44. τηλικαῦτα] Adscripserat Taylor τηλικαῦτα.
 Sed falsus fuit, bene habet vulgata. Cohaeret τη-
 λικαῦτα non cum proximo διαπραττόμενος, sed cum
 remotiore παρῆναι. magna vis inest huic particulae.
 adfuisse in tali tempore, quod tempus esset tanti
 momenti. Admodum improbable est, actui, unde
 pendet legitimitas et ius hereditatum prolis vniuersae
 post nascendae, non adhiberi nisi vnum testem, cui
 actui, qui sapiunt, quam plurimos testes corrogant, et
 quo plures adhibent, hoc melius. Et ille ipse testis non
 fecerat vltro, vt adesset, sed malis artibus mercede et
 impostura Nicodemi perductus. id quod v. διαπρατ-
 τόμενος subiicit, Denique testis ille commentitius non
 coram, non ore suo, testatus fuerat, sed absens, scri-
 pto, imo ne scripserat quidem, sed Nicodemus sub-
 iecerat.

45. προσεπρήσατο] sic dedi de meo, pro vulgari
 προεποιήσατο. vitium hoc Stephanus rursus festinans
 praeteruiderat, ipse fassus in praefatione ad hos ora-
 tores minores, operam Aeschini et Lysiae a se nauatam
 esse aliquanto diligentiore, reliquis minus operae
 atque studii impensum. Taylor mecum facit, remit-
 tens ad p. 40. 29.

46. ἐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς] id est αἰπ' αὐτῶν vel
 παρ' αὐτῶν. recusat ab ipsis sibi imponi dedecus scripti
 huius testimonii falsi, negat a se scriptum esse, quod

42. ὁμολογεῖ⁴⁷ μαρτυρῆσαι, εἰδὲ εἰδέναι τῶν ἀληθῆς ὃν εἰδέν. μέγα δὲ τεκμήριον ὡς περιφανῶς ψευδῆ τὴν μαρτυρίαν εἶποι παρέσχον ταύτην. ἴτε γὰρ πάντες ὡς, ὅταν μὲν ἐπὶ προδήλως πράξεις ἴωμεν, αἷς δὲ μετὰ μαρτύρων⁴⁸ γενέσθαι, τὰς οἰκειοτά-
 40.1. τας, καὶ οἷς ἂν τυγχάναμεν χρώμενοι μάλις, τῆ-
 τας παραλαμβάνειν εἰδόμενοι ἐπὶ τὰς πράξεις ταῖς τοιαύτας· τῶν δὲ ἀδύλων καὶ ἐξαίφνης γινομένων
 3. τὰς προστυχόντας ἕκαστοι μάρτυρας ποιεῖμεθα. καὶ ἐπὶ μὲν ταῖς μαρτυρίαις αὐταῖς⁴⁹, τοῖς παραγενο-
 B 5 μένοις

illi velut ab ipso scriptum protulissent et in iudicio exhibuissent. ἀναδέχομαί σοι τῆτο idem est, atque δέχομαι παρά σε, ὃ σύ μοι δίδως. suscipio id, quod tu mihi porrigis. patior humeris meis imponi sarcinam, quam tu mihi iniunctum is. Alias facile sit αὐτὸς corrigere. ne ipse quidem Pyretides hoc testimonium suscipit, h. e. pro suo agnoscit. Sed bene habet vulgata.

47. ὁμολογεῖ] haec est lectio Aldinae a me reuocata, cui Stephanus suo Marte ὁμολόγεσι suffecit, inductus vt videtur a proximo ἀναδέδεκται. Sed bene secum h. l. constare possunt praeteritum *suscepit* et praesens *confitetur*.

48. μαρτύρων] Ita dedi pro vulgari μαρτυρίων. quam ad lectionem H. Stephanus istaec in margine annotarat. [π. (id est πρότερον) μαρτυριῶν, ἢ μαρτύρων] praetuli posterius. prius indicabat, μαρτύριον, vnde μαρτυρίων manat, minus, quam μαρτυρία, vnde μαρτυριῶν, esse vsitatum. Verum schedae Brulart. quoque μαρτύρων, a μάρτυς, dabant. quod vtique est rectius.

49. μαρτυρίαις αὐταῖς, τοῖς παραγενομένοις αὐτοῖς, ὅποιοι.] sic exaratum et interstinctum circumfe-

μένοις αὐτοῖς, ὅποιοί τινες ἂν ᾦσι, τέτοις μάρτυ-
 ρσι χρῆσθαι ἀναγκαῖόν ἐστι ἡμῖν· παρὰ δὲ τῶν ἀ-
 σθενόντων, ἢ τῶν ἀποδημῶν μελλόντων, ὅταν τις
 ἐκμαρτυρίαν ποιῆται, τὸς ἐπισκευάτῃς τῶν πολι-
 τῶν καὶ τὸς ἡμῖν⁵⁰ γνωριμωτάτῃς ἕκαστος ἡμῶν πα-
 ρακαλεῖ μάλις· καὶ ἐδὲ μεθ' ἑνός, ἐδὲ μετὰ δυοῖν,
 ἀλλ' ὡς ἂν μετὰ πλείων δυνώμεθα, τὰς ἐκμαρτυ-
 ρίας πάντες ποιούμεθα· ἵνα τῶ τε μαρτυρήσαντι⁵¹
 μὴ ἐξεῖη ὑπερον ἐξάρῃ γενέσθαι τὴν μαρτυρίαν, ἢ 9.
 μᾶς τε πολλοῖς καὶ καλοῖς λόγοις ταῦτά⁵³ μαρ-
 τυρῆ-

runt hunc locum libri vulgares. Mihi vero sedes
 pronominum permutandae videntur, vt locus sic pro-
 cedat. μαρτυρίας, αὐτοῖς τοῖς παραγενομένοις αὐταῖς.
 scil. ταῖς ἀδελφοῖς πράξεσι, factis, quae nemo euentu-
 ra praevidere potuit, καὶ ταῖς ἐξαιφνης γεγενημέναις
 et fubitis. Pro αὐταῖς dant schedae Brulart. ταῦταις,
 sed male.

50. ἡμῖν] malim ὑμῖν. vobis, iudices, notissimis at-
 que probatissimis. vulgata tamen quoque sententiam dat
 haud alienam, neque contemnendam, qui nobis ma-
 xime sint familiares.

51. μαρτυρήσαντι et μαρτυρίαν hic vsurpauit Isaeus
 pro ἐκμαρτυρήσαντι et ἐκμαρτυρίαν. Non decet nos
 in vsu horum vocabulorum nimis seueros et acerbos
 esse.

52. ταῦτά] sic dedi de meo, pro vulgari ταῦτα,
 quam pari modo correctam in schedis Brul. postmo-
 dum reperi, fidem iudices testimonio habent hoc prom-
 tiorum, quo plures testes idem ταῦτά confirmant
 vno velut ore.

53. εἰς τὸ ἐργασῆριον τὸ ἡμέτερον, εἰς τὰ ἔργα]

τυρῶσι πισεύοιτε μάλλον. Xenocles τοίνυν Θήβαζε
 μὲν ἰὼν εἰς τὸ ἐργασήριον τὸ ἡμέτερον εἰς τὰ ἔργα,
 ἔρχ

occurrunt h. l. dubia quaedam non facile expedienda. 1. vtrum ista vocabula *εἰς τὸ ἐργασήριον τὸ ἡμέτερον* idem dicant, atque *εἰς τὰ ἔργα*. quod si est, amputandum erit alterutrum, et forte prius, vt scholium posterioris. 2. quid significet *ἐργασήριον*. num praedium rusticum, an tabernam metallicam. 3. si diuersa sunt τὸ *ἐργασήριον* et τὰ *ἔργα*, qui differant. 4. denique, quid negotii, aut peculii Atheniensibus in agro Thebano fuerit. *ἐργασήριον* et *ἔργα* si differunt, erit illud locus, vbi seu ager colitur, seu metalla fodiuntur, et hoc, *ἔργα* puta, erunt siue operae, homines operantes, siue opera eorum manibus elaborata. Sententia dictionis *εἰς τὰ ἔργα* tum erit, ad spectandum operas, et quid elaborarint. Atqui neque *ἐργασήριον* pro praedio rustico vsurpatur, sed possit potius pro taberna metallica vsurpatum esse, vbi metalla humo egesta excoquantur, cudantur. *Schmelzhütte, Hammerwerk*; neque erat ager Thebanus metallorum ferox, neque Thebani Atheniensibus amici, sed infestissimi erant, vt haud videantur passuri fuisse Athenienses peculii quicquam in Thebano agro possidere, siue villa esset, siue officina metallica. Ego equidem hoc e loco me non expedio. Caeterum colligit a minori ad maius, ad hunc modum. Ad rem minutam testandam, qui testes quam plurimos anxie conquisiuit, in eaque sollicitudinem atque diligentiam quam maximam demonstrauit, eum credibile non est secordem et segnem in re gerenda summi momenti fuisse. Sed idem Xenocles, qui ita nauum et circumspectum in operum et operarum inspectione se gessit, in quaerendo testimonio, e cuius auctoritate status ciuilis et

ἐχ' ἠγήσατο δὲν τοῖς ἀπὸ ταυτομάτε ἐκεῖ τυχεῖσι
 μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς· ἀλλ' ἦκεν⁵⁵ 12·
 ἔχων ἐνθεν Διόφαντον τὸν Σφήττιον μεθ' ἑαυτῶ· ὃς
 ἔλεγε⁵⁶ τὴν δίκην⁵⁷ ὑπὲρ τάτε· καὶ Δωρόθεον

τὸν

fortunae omnes liberorum suorum aptae essent, tumultuarie et perfunctorie est versatus. Vnde suspicio, non illa probabilis modo, sed vel certissima quoque existit, illud testimonium commenticium esse.

54. περὶ τῆς ἐξαγωγῆς] εισαγωγῆς adscripsit Scalliger, quo hilum non proficimus. Nihilò dilucidius subiecit, quam quod in vulgata est, et vereor, ne deterius quoque subiecerit. ἐξαγωγὴν in foro noui vsurpatam, minus εισαγωγὴν. Videtur haec causa fuisse. Mancipia Xenocles in illud praedium, seu in illam officinam immiserat, vt qui contenderet Pyrrhi heres nomine vxoris suae esse. Actor, qui negaret Xenoclem heredem Pyrrhi, sed se contenderet esse, mancipia Xenoclis inde vi manūque deduxerat. Haec est ἐξαγωγή. Huius violentiae contra se vsurpatae testes adduxerat Xenocles. Aut si mauis ἐξαγωγὴν accipere de exportatione, seu annonarum, seu metallorum, adduxerat Xenocles secum Athenis Thebas testes, testaturos, ab actore exportatas fuisse seu annonas e praedio, seu metalla ex officina, quae non ipsius, actoris, sed sua, Xenoclis, esset.

55. ἦκεν] Thebas puta. ἐνθεν] hinc, Athenis nempe.

56. ἔλεγε] Taylor ἔλαχε suadebat. Ego vero vulgatam tuebor. Diophantus Nicodemi aduocatus fuerat, eiusque causam oratione defenderat.

57. τὴν δίκην] sed quamnam? illamne περὶ τῆς ἐξαγωγῆς de mancipiorum Xenoclis ex agro, qui Pyrrhi quondam fuisset, deductione, an hanc περὶ τοῦ

τὸν Ἐλευσίνιον, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Φιλοχάρη,
καὶ ἄλλας πολλὰς μάρτυρας, παρακεκληκῶς ἐνθέν-
15. δε, 58. εὐθὺς ἐνθὺς⁵⁸ τριακοσίαις ἐκάστω. περὶ δὲ τῆς
ἐγγύης⁵⁹ τῆς τῆθης τῶν παίδων τῶν ἑαυτῆ ἐν
τῷ ἄστω⁶⁰ ἐμαρτυρίαν (ὡς Φησι) ποιήσας, τῶν
μὲν

ἀλλας, qua contendebat Xenocles, vxorem suam Pyr-
rhi filiam legitimam, eoque heredem bonorum eius
esse. Si prius est, tum illa de seruorum deiectione
aditio accessio quaedam fuit causae primariae de here-
ditate Pyrrhi.

58. εὐθὺς bene si habet, quod aio, significat *plani-
sissime*, vel, vt vulgo vsurpant *plene, rotunde, exacte,
praeclise. volle 300 stadia.*

59. ἐγγύης] id est ἐγγυήσεως. circa desponsionem
eius foeminae, vel circa ritum illum, quo legitimi
matrimonii ergo desponsa fuit futuro marito illa mu-
lier, quae liberorum suorum auia est, seu vxoris suae
mater.

60. ἐν τῷ ἄστω] Absurditatis demonstrandae ergo
hoc addit. Praesentes in vrbe adducimus ipsos ad iu-
dices, vt coram ipsis ore suo testentur. ἐμαρτυρίας
autem exhibemus paene solummodo ab vrbe absen-
tium, rarius eorum, qui, cum sint in vrbe, tamen
aut aegri decumbant, vt surgere nequeant, aut in pro-
cinctu sint itineris longinqui, dilationem haud ferentis.
Atqui Pyretides, cuius exhibitum fuerat testimonium,
sed illud subiectum, neque ab vrbe abfuerat, neque
aegrotauerat, neque se ad profectiorem comparauerat.
Cur igitur eius extestimonium proferebant? Rur-
sus, extestimonium si esset exhibendum, necesse erat,
vt eius consignationi testes interessent, et quam pluri-
mi, et viri spectatae fidei, et inprimis familiares at-
que necessarii, qui iudicibus auctores essent, cum ex-

μὲν οἰκείων ἐδέξα τῶν ἑαυτῆ παρακεκληκῶς φαίνε-
ται, Διονύσιον δὲ Ἐρχία, καὶ Ἀριστόλοχον τὸν Λι-
θαλίην. μετὰ δὲ τούτων ⁶¹ ἐν τῷ ἄξει αὐτὸν ⁶² 18.
τὴν ἐκμαρτυρίαν ποιήσασθαι φασὶν ἔτοι. τοιαῦτα
μὲν τὰ τέτων· οἷς ἐδ' ἂν περι ὅτις ἐν πιτεύσεων
ἄλλε ἐδείξ. ἴσως γὰρ ἦν νῆ Δία πάρεργον καὶ Φαῦ-
λον, περι ἔ τὴν ἐκμαρτυρίαν παρὰ τῆ Πυρσίδου
φασὶ ποιήσασθαι ἔτοι. ὥστε ἐδὲν θαυμασὸν ὀλι- 21.
γωρηθῆναι ἦν ⁶³ τὸ πρᾶγμα. καὶ πῶς; ὧ γε περι ⁶⁴
αὐτῆ

testimonium conscriberetur in gratiam exhibentis, se interfuisse; et illum, cuius nomine illud extestimonium prrhiberetur, illa reuera scripsisse, aut scribenda iussisse, quae in illo extestimonio scripta essent; ne qua fraus interueniret in eiusmodi causis, in quibus absque illa praecautioe facillimum cuique fuisset, quicquid vellet, comminisci et subiicere. sed horum nihil fecerat Xenocles.

61. μετὰ δὲ τούτων] post duos addi velim γὰρ.

62. αὐτὸν sic dedi pro vulgari αὐτῆ. In schedis Brul. sic annotatum ad h. l. reperi [ἴσ. αὐτῶ. imo αὐτὸν.] vnde veniatur in suspitionem, non vnus, sed duorum plurimum esse coniecturas, in schedis illis relatas, quas Brulartianas vsurpare soleo.

63. ὀλιγωρηθῆναι ἦν] schedae Brul. delent ἦν. ego nil causae video, cur id fiat. Solummodo transpositum est. Si quid mutandum sit, quod nego esse, commodius vtique sit ita legi, θαυμασὸν ἦν, ὀλιγωρηθῆναι τὸ πρᾶγμα.

64. καὶ πῶς; ὧ γε περι] sic dedi de meo, pro vulgari καὶ πῶς ὥστε περι. vbi Stephanus in margine significauerat sibi videri leg. esse καὶ πῶς ὅτε περι.

αὐτῆ τῆτε ὁ ἀγὼν ἦν ὁ τῶν ψευδομαρτυριῶν, ὃν
 Ξενοκλῆς ἔφευγεν, ἢ ἐξ ἐταίρας, ἢ ἐξ ἐγγυητῆς,
 τὴν ἑαυτῆ γυναικα εἶναι. εἶτα ἐπὶ ταύτην αὖν τὴν
 24 μαρτυρίαν, εἰ ἦν ἀληθῆς, ἐκ αὐτῶν ἅπαντας τῆς οἰ-
 κείας τῆς ἑαυτῆ παρακαλεῖν ἐκάενος ἠξίωσεν; καὶ
 μὰ Δία, ὡς ἔγωγε ᾤμην, εἴγε ἦν ἀληθῆς τὸ
 πρᾶγμα. ἔ τοίνυν φαίνεται⁶⁵. ἀλλ' ὁ μὲν Ξενοκλῆς
 πρὸς τῆς ἐπιτυχόντας δύο ἐκμαρτυρησάμενος⁶⁶
 27 τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἦν⁶⁷. Νικόδημος δὲ οὗτος
 ἕνα μόνον μάρτυρα παρακαλέσας μεθ' ἑαυτῆ, τῶ
 τὸν τριτάλαιτον οἶκον κεκτημένῳ ἐγγυῆσαι Φησὶ
 τὴν ἀδελφὴν. καὶ ἕτος μὲν τὸν Πυρετίδην μόνον,
 ἔχ⁶⁸ ὁμολογῆντα, προσεποιήσατο μετ' αὐτοῦ
 παρα-

65. φαίνεται] scil. τῆς οἰκείας παρακεκληκῶς, αὐτῶ
 τῶτο πεποιθῶς.

66. ἐκμαρτυρησάμενος τ. μ.] Sententia est. non
 multos, non necessarios, non familiares, non claros
 viros, sed ignotos et obscuros, et fortuito sibi obla-
 tos, eosque non multos, sed duos solummodo, secum
 adduxit, vt ait, ad Pyretidem, cum ad illum adiret,
 testimonium literis consignatum ab eo exacturus.

67. ἦν videtur amputandum, vt perperam e fine
 vocabuli proximi ταύτην iteratum. Pendet ille nomi-
 nativus ἐκμαρτυρησάμενος ε. v. φαίνεται.

68. μόνον ἔχ ὁμολογῆντα] Ne duo ista vocabula
 μόνον et ἔχ ab incauto lectore in vnum longe notissi-
 mum μονοἔχ tantum non contraherentur, eoque loci
 sententia perturbaretur, ideo commate interponendo
 ea dispescui. Solum, et non confitentem. Non solum
 ait Nicodemus Pyretidem vnum solum, non plures, a

παραγενέσθαι· ὑπὸ δὲ τῷ ἐγγυήσασθαι μέλλον 30.
 τος τὴν τοιαύτην, Λυσιμένης καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ,
 Χαίρων καὶ Πυλάδης, Φασὶ παρακληθέντες ἐγγυή
 παραγενέσθαι, καὶ ταῦτα, θεοὶ ὄντες τῷ ἐγγυω
 μένω. ὑμέτερον ἔν ἔργον σκέψασθαι νῦν, εἰ δοκεῖ
 πιστὸν εἶναι τὸ πρᾶγμα. ἐγὼ μὲν γὰρ νομίζω, ἐκ 33.
 τῶν εἰκότων σκεπόμενος, πολὺ ἂν μᾶλλον τὸν Πύρ
 ρον πάντας ἂν πρὸς οἰκείας βέβησθαι λεληθέναι, εἴ
 τι παρεσκευάζετο ⁶⁹ ὁμολογεῖν ἢ πράττειν ἀνάξιον
 τῶν αὐτῶ, ἢ παρακαλέσασθαι μάρτυρας τὰς θεάς
 τὰς ἑαυτῶ ἐπὶ ἀμάρτημα τηλικῶτον. ἔτι δὲ καὶ πε 36.
 ρὶ ἐκείνας θαυμάζω, εἰ μηδεμίαν προῖκα μὴδ' ὁ δι
 δῆς, μὴδ' ὁ λαμβάνων διαμολογήσαντο ἔξεν ἐπὶ τῇ
 γυναικί. τῆτο μὲν γὰρ, εἴ τινα εἶδῃς, εἰκὸς ἦν καὶ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῶν παραγενέσθαι φασκόντων
 μαρτυρεῖσθαι· τῆτο δ', εἰ δι' ἐπιθυμίαν τὴν ἐγ- 39.
 γυήν ⁷⁰ ὁ θεὸς ἡμῶν ^{70b}. ἐποιεῖτο τῆς τοιαύτης γυ
 ναϊκός, δῆλον ὅτι ⁷¹ καὶ ἀργύριον πολλῶ μᾶλλον ⁷²

ὁ ἐγ-

fe' ad hunc actum inuitatum esse, eique interfuisse,
 sed etiam Pyretides negat unquam id factum esse.

69. παρεσκευάζετο] sic correxit Stephanus vitium
 Aldinae παρασκ.

70. post ἐγγυήν videtur ἄπροικον deesse.

70b. ἡμῶν] sic dedi de meo, schedas Brul. suf
 fragantes nactus, pro vulgari ὑμῶν.

71. δῆλον ὅτι] diffraxi in duo vocabula, quod in
 vulgaribus in vnum voc. δηλονότι coaluit.

72. μᾶλλον ἢ ὁ ἐγγυῶν] secundum horum vocabu
 lorum delendum censent Stephanus et schedae Brul.
 et recte quidem. Aut alias ἢ cum τι erit mutandum.

ὁ ἐγγυῶν διωμολογήσατο ἔχεν αὐτὸν ⁷³ ἐπὶ τῇ
 γυναικί, ἵνα μὴ ἐπ' ἐκείνῳ γένοιτο βραδίας ἀπαλ-
 42. λάττεσθαι, ὅποτε βέλοιο, τῆς γυναικός· καὶ
 μάρτυράς γε πολλῶ πλείους ⁷⁴ τὸν ἐγγυῶντα παρα-
 καλεῖν ⁷⁵, ἢ τὸν ἐγγυῶμενον τὴν τσιαύτην. εἰδὲς
 γὰρ ὑμῶν ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ λόγος ⁷⁶ εἰ διαμένεν εἰσ-
 θε τῶν

in πολλῶ μᾶλλον subauditur, quam si dotem ingentem
 accepisset Pyrrhus, aut Nicodemus dedisset. Aut si
 ἢ seruamus, leg. erit μᾶλλον ὁ ἐγγυῶν, ἢ ὁ ἐγγυῶμε-
 νος, διωμολογήσατο. multo magis despondens mulie-
 rem, quam is, cui ea desponderetur, operam dedif-
 set, vt adipisceretur confessionem sponsi de data et ac-
 cepta dote.

73. αὐτὸν] Pyrrhum puta. Qui dotem accepit ea
 conditione, vt eam mulierem, cuius illa dos est, pro
 uxore legitima, et matre familias habeat, conuenien-
 ter tractet, omnibusque iuribus matris familias vti frui
 patiatur, is ἔχεν, προῖκα ἐπὶ γυναικί dicitur.

74. πλείους ἢ τὸν] rursus delent ἢ schedae Brulart.
 me et hoc probante.

75. παρακαλεῖν] H. Stephanus aut παρακάλεσεν
 leg. esse coniecit, aut παρακαλεῖν ἔδεν. Ego vero neu-
 tro arbitror opus esse, cum δῆλον a communi possit
 tacite repeti. Foret tamen vtique planior locus, si
 sic legeretur πολλῶ πλείους εἰκὸς ἢ τὸν ἐγγυῶντα πα-
 ρακαλεῖν.

76. ὁ λόγος] schedae Brul. subiiciunt ὁ γάμος.
 Ego malim ὁ τρόπος. mores talium, siue amantium,
 qui meretrices matrimonio duxerint, siue mulierum,
 quae ex quaestu meretricio factae fuerint honestae ma-
 tronae. Neutrius partis mores manent iidem post con-
 tractum coniugium, atque fuerunt ante nuptias. Et

θε τῶν τοιούτων. ὁ μὲν τοίνυν ἐγγυῆσαι Φάσκων με-
 τὰ ἐγὼς μάρτυρος, καὶ ἄνευ ὁμολογίας προικὸς,
 εἰς τὸν τριτάλαντον οἶκον ἐγγυῆσαι Φησὶ τὴν ἀδελ 41.1.
 Φῆν. οἱ δὲ θεοὶ τῶ ἀδελφιδῶ ἄπροικον τὴν τοιαύ-
 την ἐγγυωμένῳ μεμαρτυρήκασι παραγενέσθαι. καὶ
 οἱ αὐτοὶ θεοὶ ἔτοι ἐν τῇ δεκάτῃ τῆς θυγατρὸς ἀπο- 3.
 Φανθείσης εἶναι 77 ὑπὸ τῆ ἀδελφιδῆ κληθέντες με-
 μαρτυρήκασι παραγενέσθαι. ἐφ' ᾧ δὴ 78 καὶ δε-
 νῶς ἀγανακτῶ, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ 79 λαγχάνων ὑπὲρ
 τῆς

maritorum refrigescit amor, resipiscunt, redeunt ad
 se velut e crapula, mentem sanam recuperant, et in-
 telligere incipiunt, quantam ipsi sibi maculam impo-
 fuerint, quam securim cruri suo impeggerint; et rur-
 sus eiusmodi mulieres desinunt viris blandiri, imperio-
 fae, contumaces fiunt et proteruae, vt securae iurium
 fuorum. Eiusmodi impudicae mulieres quos adole-
 scentes exquisitis lenociniis irretiissent, eos, nodo con-
 iugali constrictos vbi tenent, indignis modis accipiunt,
 odio, importunitate, contemptu, imposturis, iniuriis
 omnis generis excruciant. Aut alias λόγος, si bene
 habet, accipi debet h. l. pro διάνοια, λογισμός, et
 τρόπος. mens antiqua ipsis non manet. vel λόγος est
 valor, pretium, dignitas, existimatio.

77. εἶναι in codice Tophanis expunctum fuisse te-
 statur Taylor in schedis. Sed bene habet, seruarique
 debet. τῆς θυγατρὸς ἀποφανθείσης εἶναι idem est,
 atque si planius et incomitius dixisset τῆς κόρης, περι-
 ῆς ἀπεφαίνετο, ὅτι Πύρρε θυγάτηρ ἐστὶ.

78. δὴ] malim δέ.

79. ἀνὴρ] maritus mulieris, de hereditate, velut
 paterna, mecum contendentis.

- τῆς γυναικὸς τῆς αὐτῆ τῆ κλήρε τῆ πατρῶε 80,
 6. Φίλιν ὄνομα εἶναι ἐγράψατο τῇ γυναικί· οἱ δὲ τῆ
 Πύρρε θεοὶ ἐν τῇ δεκάτῃ φάσκοντες παραγενέσθαι,
 τὸ τῆς τήθηε 81 ὄνομα Κλεσταρέτην τὸν πατέρα
 ἐμαρτύρησαν θεέσθαι αὐτῇ. θαυμάζω ἐν εἰ ὁ ἀνὴρ
 ὁ συνοικῶν πλειῶν ἢ ὀκτῶ ἔτη ἤδη, μὴ ἦδε τῆνομα
 9. τῆς ἑαυτῆ γυναικὸς. εἶτα ἐδὲ παρὰ τῶν αὐτῶν 82 b.
 μαρτύρων πρότερον ἐδυνήθη πυθέσθαι· ἐδ' ἢ μή-
 τηρ τῆς γυναικὸς τὸ τῆς θυγατρὸς ὄνομα τῆς αὐ-
 τῆς ἐν χρόνῳ τοσέτῳ ἔφρασεν αὐτῶ, ἐδ' ὁ θεὸς
 αὐτὸς 83 Νικόδημος, ἀλλ' ἀντὶ τῆ τῆς τήθηε ἐνό-
 12. ματος (εἰ τις ἦδε τῆθ' ὑπὸ τῆ πατρὸς κείμενον 83)
 ταύτην Φίλιν ὁ ἀνὴρ ὄνομα ἐπεγράψατο 84 εἶναι αὐ-
 τῇ· καὶ ταῦτα, λαγχάνων αὐτῇ 85 τῆ κλήρε τῆ
 πατρῶε. τίνος ἕνεκα, ἢ ἵνα καὶ τῆ τῆς τήθηε ἐνό-
 C 2
 ματος

80. τῆ πατρῶε] hereditatis, quam vxor sua a pa-
 tre suo praetenlo, Pyrrho, contenderet ad se deuo-
 lutam.

81. τήθηε] auiae paternae, matris puta Pyrrhi.

81b. αὐτῶν] malim αὐτῆ. suis testibus.

82. αὐτὸς] malim αὐτῆς. auunculus eius, mulie-
 ris puta, quae se Pyrrhi filiam ferret.

83. κείμενον] id est ἐπιτεθειμένον, impositum. Pro
 proximo ταύτην malim αὐτῇ legi, et sic distingui κεί-
 μενον αὐτῇ) Φίλιν ὁ ἀνὴρ. Nam alias constructio erit
 admodum impedita.

84. ἐπεγράψατο] paulo ante vsurpauerat sim-
 plex ἐγράψατο, quod etiam melius videtur conuenire,
 aut etiam ἀπεγε.

85. αὐτῇ] id est ὑπὲρ αὐτῆς, vt modo dixerat, pro
 vxore, loco et nomine et ad commodum eius.

ματος τῆ ὑπὸ τῆ πατρὸς τεθνήσκοντος ἀκλήρον ὁ ἀνὴρ καταστήσειεν εἶναι τὴν αὐτῆ γυναῖκα; ἀεὶ γὰρ ἐχθὶ 15. ὀφθαλμῶν, ὡς ἄνδρες, ὅτι ἀ πάλαι ἔτοι μαρτυροῦσι γενέσθαι, πολλῶ πλέον⁸⁶ τῆς λήξεως τῆ κλήρου σύγκειται αὐτοῖς; ἐ γὰρ ἂν ποτε οἱ μὲν εἰς τὴν δεκάτην (ὡς Φασί) κληθέντες τῆς τῆ Πύρξου θυγατρὸς, ἀδελφιδῆς δὲ τέτρα, ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, 18. ἦτις ἦν ποτε, ἀκριβῶς εἰς τὸ δικαστήριον ἦγον μνημένοι, ὅτι Κλεσταρέτην ὁ πατήρ ἐν τῇ δεκάτῃ ἀνόμηνεν· οἱ δ' αἰκειότατοι τῶν ἀπάντων, ὁ πατήρ καὶ ὁ θεῖος καὶ ἡ μήτηρ, ἐκ ἂν ἦδες⁸⁷ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς (ὡς Φησί) τῆς αὐτῆ. πολὺ γὰρ μάλις²¹ αὐ⁸⁸, εἰ ἦν ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα. ἀλλὰ περὶ μὲν τῆ-

των

86. πολλῶ πλέον τῆς λήξεως] De postremo vocabulo admonet Stephanus in margine, ita se emendasse vetustum Aldinae vitium, λήξεως. Secundum vocabulum, πλέον puta, huc nil pertinet, sed ad versum 27. deducendum est, vt ibi (annot. n. 93.) demonstrabo, eique sufficiens ὑπερον. vt fit πολλῶ [scil. χρένω]. ὑπερον τῆς λήξεως. multo tempore post susceptam demum huius causae actionem ab his excogitata et inter se comparata esse. *dass sie das alles erst lange nach anhängig gemachter Klage sich erfunden, mit einander abgekartet, und verabredet haben.*

87. ἐκ ἂν ἦδες — τῆς αὐτῆ] verba haec, si sic, vt prostant, seruabimus atque tuebimur, redibunt ad solum patrem. Malim tamen ἦδεσαν — τῆς αὐτῶν. vt vna ad matrem quoque referatur, quo oratio cum planior, tum etiam fortior atque grauior fiet.

88. πολὺ γὰρ μάλις ἂν] subaudi ἦδεσαν ἔτοι τῆνομα τῆς ἑαυτῶν θυγατρὸς.

των καὶ ὕπερον ἐγχαρήσει εἰπῶν Περὶ δὲ τῆς τέταρτης μαρτυρίας 89 εἰ χαλεπὸν καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ἐστὶ γινῶμαι, ὅτι φαίνεται περιφανῶς τὰ ψευδῆ μαρτυρητικῶς ἔστος. ὅπερ γὰρ, εἰάν τις τι ἀτίμητον δῶ⁹⁰,

C 3

ἐνεκα

89. μαρτυρίας] testimonium illud significatur, quo Nicodemus affirmauerat, sororem suam Pyrrho fuisse rite desponsam, ab eoque in loco legitimae matris familias habitam.

90. ἀτίμητον δῶ] si quis alicui, mulierem quandam domum suam matrimonii ergo ducenti, donum aliquod det gratuitum, [hoc enim est τὸ ἀτίμητον] non in dotis loco habendum, et cui aequiualem aliquam portionem bonorum mariti in tabulis desponsalibus haud curet mulieri oppigneratam quasi scribi, [hoc enim est τιμᾶσθαι] eiusmodi donum dicitur non aestimatum, aut non compensatum. Wenn einer einem andern, welcher eine jenen angehende Weibsperson heurathet, aus Sache und zu Liebe dieser Weibsperson, etwas an baren Gelde, Effekten, oder liegenden Gründen schenket, das er ihm nicht als ausgezahltes Heurathsguth anrechnet, noch auch dafür eine Weerga, wie man es im Holländischen nennet, das ist, ein Aequivalent an dem Vermögen des Mannes, der Frau ausbedingt, und niederschreiben läffet, zur Sicherheit der Frau wegen ihres Eingebachten, darauf sie treten, und dessen sie sich anmaßsen kann, wenn etwa der Mann mit Tode abgegangen, oder in Verfall der Nahrung gerathen, und hiemit ihr Eingebachtes ins Gedränge gekommen seyn sollte; ein solches Geschenk kann, den Rechten nach, der Schenkende hernachmals von dem Beschenkten unter keinerley Vorwande oder Ansprüche wieder zurück fodern. Colligit sic. Si quis hoc modo datum quid per leges repetere non potest, -(et non posse constat) multo minus do

ἕνεκα τῆ * γάμου 91, εἰάν ἀπολίπη ἡ γυνὴ τὸν ἀνδρα, ἢ εἰάν ὁ ἀνὴρ ἐκπέμψῃ τὴν γυναῖκα, ἐκ ἕξει πρᾶξασθαι τῷ δόντι, ὃ μὴ προικὶ τιμήσας ἔδωκεν, ἢ πρ, ὅστις γέ φησιν ἀνευ ὁμολογίας προικὸς τὴν ἀδελφὴν ἐγγυῆσαι, περιφανῶς ἀναίσχυτος 92 27. ὧν ἐλέγχεται. τί γὰρ ἔμελλεν 93 εἶναι αὐτῷ τῆς ἐγγύης

tem repetere poterit eam, quae in tabulis contractus matrimonialis expressis verbis stipulata non fuerit, ut a despondente data, et a desponso accepta. Quod si ergo reuera Pyrrho desponsa fuisset Nicodemi soror, constat, operam daturum fuisse Nicodemum, etiam si dotem sorori nullam addidisset, ut tamen in tabulis sponsalibus mentio dotis tanquam datae fieret. Atqui negat Nicodemus, neque dotem datam, neque tabulas eiusmodi scriptas esse, in quibus mulieri de reddenda dote caueretur. Ergo probabile, quid? quod plusquam probabile, et prorsus necessarium est, Pyrrho nunquam desponsam fuisse Nicodemi sororem, neque in manus ei conuenisse. Fieri enim nequit, ut Nicodemus in re tam graui, vnde aut detrimenta aut commoda ingentia adfererent, tanta secordia vteretur.

91. ἕνεκα τῆ γάμου] sic de meo dedi, pro vulgari ἕνεκα τῆ νόμου.

92. ἀναίσχυτος] Est enim impudentiae, rebus ipsis et factis prode, tametsi verbis dissimules, te credere, iudicibus tantam inesse tarditatem atque coecitatem mentis, ut aienti solummodo, neque comprobanti, facile credant ea, quae nullus alius sanae mentis homo credat.

93. τί γὰρ ἔμελλεν αὐτῷ εἶναι τῆς ἐγγύης] Pro tertio vocabulo subiicit margo Stephanicae ἔμελλεν. quod vitium loci magis indicat, quam sanat. Recte

γύης, εἰ ἐπὶ τῷ ἐγγυησαμένῳ ⁹⁴ ἐκπέμψαι ὅποτε βέ-
 λοιτο τὴν γυναῖκα; ἦν δ' ἂν ἐπ' ἐκείνου, ὡς ἄνδρες,
 ἀπλοῦτοι, εἰ μηδεμίαν προῖκα διωμολογήσατο ἔξεν
 30. ἐπ' αὐτῇ. εἴτ' ἐπὶ τέτοις ἂν Νικόδημος ἐνεγγύησε
 τῷ ἡμετέρῳ θείῳ τὴν ἀδελφὴν; καὶ ταῦτα, εἰδὼς
 τὸν ἅπαντα χρόνον ἄτοκον ἔσαν ⁹⁵ αὐτὴν, καὶ τῆς

C 4

ὁμο-

vtique habet ἔμελλεν, verum addendum ei est πλέον, quod e versu 16. tollendum, et huc deducendum esse, iam ibi admonui. (v. annot. n. 86.) Quid enim profuisset ipsi sponsonem nuptialem curare faciendam? si commisisset, ut in eius, cui despondisset sororem, potestate atque arbitrio esset, uxorem quandocunque vellet, domo rursus expellere; quod fuisset futurum, si nil curasset de dote sibi cauere. Erit itaque locus hic ita leg. τὶ γὰρ ἔμελλεν αὐτῷ πλέον εἶναι.

94. εἰ ἐπὶ τῷ ἐγγυησαμένῳ] H. Stephanus post εἰ addi vult εἶη. Scaliger addi vult ἦν post ἐγγυησαμένῳ. Rectius vtique addetur ἦν, quam εἶη, siue post dātium hunc, ut voluit Scaliger, addatur, siue post γυναῖκα, quod ideo mihi habetur probabilius, quia facile fieri potuit, ut ἦν cum eodem vocabulo concurrere in calce periodi prioris, et capite insequentis, a supino librario semel praeteruideretur.

95. τὸν ἅπαντα χρόνον ἄτοκον ἔσαν] qui Nicodemus sciret, sororem suam sterilem esse. Poterat autem hoc nosse. Nam quae mulier e congressibus cum tot viris, quibus consueuisset, tamen grauida facta non abisset, credibile non erat, ut ea e Pyrrho pareret. Ergo sine prole decessura videbatur esse. Quod si fieret ante Pyrrhi decessum, verendum Nicodeme erat, ne sibi perisset quicquid dotis nomine sorori addidisset, nisi curaret, ut in tabulis contractus coniugalis expressis verbis de dote sibi reddenda cauere.

ὁμολογηθεῖσης προικίς ἐκ τῶν νόμων γινομένης εἰς αὐτὸν 96, εἴ τι ἔπαθεν ἢ γυνὴ πρὶν γενέσθαι παῖδας αὐτῆ; ἀρ' ἐν δοκεῖ τῷ 97 ὑμῶν ὀλιγώρως ἔτως 33. ἔχεν χρημάτων Νικόδημος, ὥστε παραλιπεῖν ἂν τι τῶν τοιούτων; ἐγὼ μὲν γὰρ ἔνομίζω. εἶτα παρὰ τέττε ὁ ἡμέτερος Θεὸς ἠξίωσεν ἂν ἐγγυήσασθαι τὴν ἀδελφὴν, ὃς αὐτὸς ξενίας Φεύγων ὑπὸ ἐνὸς τῶν Φρατέρων, * ὧν Φησὶν αὐτῆ εἶναι 98, παρὰ τέττα 36. ρας ψήφως μετέσχε τῆς πόλεως; καὶ ὡς ἀληθῆ λέγω, ἀναγίνωσκε τὴν μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Οὗτος τοίνυν τῷ ἡμέτερω Θεῷ ἀπροικοντὴν ἀδελφὴν τὴν ἑαυτῆ μεμαρτύρηκεν ἐγγυῆσαι. καὶ ταῦτα,

96. *eis autōn*] et dote illi obtingente, Nicodemo puta, et ad eundem redeunte, qui dotem dedisset, non autem penes maritum manente, si mulier ante maritum sine prole vivis excederet.

97. *δοκεῖ τῷ*] *πε. γε. δοκείτω ὑμῶν.* Ἀλλὰ λέγεις καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς *Δοκεῖ ἂν ὑμῖν ἔτως ὀλ. ἔχεν χρ.* H. STEPHANVS, sic admonens vitiosam Atdinae lectiōnem *δοκείτω* a se correctam, h. e. vnum vocabulum male coalitum in duo recte distractum esse. *τῷ* hic est encliticum, et *τινι* significat. de quo paene pudet admonere, tam est tralaticium.

98. *ὧν Φησὶν αὐτῆ εἶναι*] id est *ὃς ἑαυτῆ Φράτορας εἶναι Φησὶν.* Ita marte meo dedi, pro *ὃν φ* — quod est in vulgatis. Fuit aliquando cum suspicarer, si *ὃν* e vulgatis servaretur, addendum esse *ἐχθρὸν* siue post *ὃν*, siue post *Φησὶν*, siue post *αὐτῆ*. Sed praetuli alteram rationem, pro *ὃν* sufficientem *ὧν*, praesertim cum Taylor testaretur, *ὧν* se in Tophanis quoque libro reperisse correctum.

39. ταῦτα, τῆς προκοῆς εἰς αὐτὸν γινομένης, εἴτι ἔπα-
θεν ἢ γυνὴ πρὶν γενέσθαι παῖδας αὐτῆ. Λάβε δὴ
καὶ ἀνάγνωθι τὰς νόμους τῆσδ' αὐτοῖς. ΝΟΜΟΙ⁹⁹.

Δοκεῖ ἂν ὑμῖν ἔτις ὀλιγώρως ἔχεν χρημάτων Νι-
κόδημος, ὥστε, εἰ ἦν ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα, ἐκ ἂν

42. σφόδρα διακριβώσασθαι¹⁰⁰ περὶ τῶν ἑαυτῶ συμφερόντων; ναὶ¹ μὰ Δία, ὡς ἔγωγ' οἶμαι. ἐπεικαὶ
οἱ ἐπὶ παλλακίδι δίδόντες τὰ ἑαυτῶν², πάντες πρό-
τερον διομολογῶνται περὶ τῶν δοθησομένων ταῖς
παλλακαῖς· Νικόδημος δὲ ἐγγυαῖν μέλλων (Φησί)³

42. τὴν ἀδελφὴν τὴν αὐτῆ, μόνον⁴ τὸ κατὰ τὰς νό-
μους

C 5

μους

99. νόμοι] caput illud iuris attici designatur, quo cautum fuit, vt, vxore improle decedente ante maritum, dos eius apud maritum ne maneret, sed ad eum rediret, a quo data primitus fuisset.

100. διακριβώσασθαι] Ita correxit H. Stephanus vitium Aldinae διηκριβώσασθαι. quasi dare voluisset Aldus διηκριβώσατο. quod etiam ferri possit.

1. ναὶ μὰ Δία] imo vero εἰ μὰ Δία. scil. δοκεῖ ὑμῖν Νικόδημος ἔτις ὀλιγώρως ἔχεν χρημάτων, εἰ τὸ πρᾶγμα ἦν ἀληθὲς.

2. ἐπὶ παλλακίδι δίδόντες τὰ ἑαυτῶν] Ergo etiam pellices, id quod hoc e loco videtur colligi posse, cum dote elocabantur, tabulaeque condebantur, quibus caueretur, quid emolumentorum essent, pellicatu finito, habiturae. Lege παλλακίσι in plur.

3. Φησί] id est ὡς Φησι. quamquam hoc vtique mallet.

4. μόνον —] sententia loci est haec. aliud nihil spectauit, et egit Nicodemus, quem hoc, vt sororem suam Pyrrho legitime desponderet, de dote secure collocanda et aliquando recuperanda parum sollicitus.

μὲς ἐγγυῆσαι διαπραΐξαιτο; ὅς ἐπ' ὀλίγω ἀργυρίῳ,
 ἔ' ἐπιθυμῶν λέγει πρὸς ὑμᾶς⁵, σφόδρα βέλεται πο-
 τηρὸς εἶναι. περὶ μὲν ἔν τῆς τέτων πονηρίας, καὶ 3.
 σιωπῶντος ἐμῆ, οἱ πολλοὶ γνώσκουσιν ὑμῶν· βέλο-
 μαί δὲ πρῶτον ἐκ τῶν τοιῶνδε⁶ ἐξελέγξαι τῆτον
 ἀνασχυντότατον τῇ μαρτυρίᾳ ὄντα ταύτη. Φέρε,
 ὦ Νικόδημε, εἰ ἦσθα ἐγγυηκῶς⁷ τῷ Πύρρῳ τὴν
 ἀδελφὴν, καὶ εἰ ἦδες ἐξ αὐτῆς θυγατέρα γνησίαν 6.
 καταλειπομένην, πῶς ἐπέτρεψας τῷ ἡμετέρῳ ἀδελ-
 φῷ ἐπιδικάσασθαι τῆ κλήρε, ἀνευ τῆς γνησίας
 θυγατρὸς, ἣν φῆς τῷ ἡμετέρῳ θείῳ καταλεΐφθῆ-
 ναί; ἢ ἐκ ἡδουσῶν τῇ ἐπιδικασίᾳ τῆ κλήρε νόθην
 καθισαμένην τὴν ἀδελφίδην τὴν σαυτῆ; ὅποτε 9.
 γὰρ [τις]⁸ ἐπεδικάζετο τῆ κλήρε, νόθην τὴν θυ-
 γατέ-

5. ἐπιθυμῶν λέγει πρὸς ὑμᾶς] H. Stephanus in
 margine coniecturam proponit ἐπιθυμῶν, quae est ab
 oratoris mente alienissima, eamque obscurat et per-
 uertit. Vulgata, bene habens, significat Nicodemum
 causas forenses actitasse, et inde quaestum fe-
 cisse.

6. ἐκ τῶν τοιῶνδε] subaudi, quae mox dicam, ὦ
 νῦν ἐρῶ.

7. ἐγγυηκῶς] Interrogat Stephanus in margine,
 num ἐγγεγυηκῶς praestet. Idem tamen ipse sese quasi
 reuocat, et iudicium suspenderit, admonens, in infe-
 quentibus occurrere ἐγγυημένος et ἐγγυήκει, quae huic
 sunt similia.

8. τις vt superuacaneum et amputandum vncis in-
 clusi, quod si relinquatur, necesse sit non ἐπεδικάζε-
 το sed ἐπιδικάζεται, non καθίση, sed καθίσησι legi.
 Requiritur autem hic loci, non tempus praesens, sed im-

- γατέρα τῆ καταλιπόντος τὸν κληρον καθίση· ἔτι δὲ * πρότερον ὁ Πύρρος, ὁ ποιησάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἕμῳ υἱὸν αὐτῶ. ἔτε γὰρ διαθίσθαι, ἔτε δὲ-
 12 ται ἐδενί ἐδὲν ἔξει τῶν ἑαυτῆ, ἀνευ τῶν θυγατέ-
 ρων, εἰάν τις καταλιπὼν γησίας τελευτᾷ. γνώσε-
 σθε δὲ, αὐτῶν ἀκέσαντες τῶν νόμων ἀναγινωσκο-
 μένων. Ἀναγίνωσκε τῆσδὶ αὐτοῖς. ΝΟΜΟΙ.
 15. Δοκεῖ ἂν ὑμῖν ὁ μεμαρτυρηκὼς ἐγγυῆσαι, ἐπιτρέ-
 ψαι ἂν τι τέτων γίγνεσθαι, καὶ ἐκ ἂν ἐπὶ τῆ κλη-
 ρε τῆ λήξει, ἢν ὁ Ἐνδῖος λαχὼν ἐπεδικάζετο, ἀμ-
 φισβητήσαι ἂν ὑπὲρ τῆς * ἀδελφιδῆς¹⁰ τῆς ἑαυτῆ;
 καὶ ἐκ ἂν διαμαρτυρησῶν ἐκ ἐπίδικον τῶ Ἐνδῖῳ τὸν
 18. ἐκεῖνης πατρῶον κληρον εἶναι; ἀλλὰ μὴν, ὡς γὰρ
 ἐπεδικάσατο ὁ ἡμέτερος ἀδελφὸς τῆ κληρε, καὶ ἐκ
 ἡμφισ-

perfectum, apparet ex insequentibus ἔτι δὲ πρότερον ὁ Πύρρος, vbi tacite repetendum est καθίση τὴν θυγατέρα ἑαυτῆ νόθην. redit ergo ἐπεδικάζετο et καθίση non ad infinitam aliquam et incertam personam, sed ad Endium, actoris fratrem, vita iam defunctum.

9. πρότερον] sic de meo dedi pro vulgari πρότερον. et adhuc multo ante, quam frater noster, illam mulierem pro spuria declaravit Pyrrhus ipse, qui pater huius mulieris iactatur esse, eo, quod ipse adhuc superstes filium sibi arrogavit fratrem nostrum; quo facto negavit prolem sibi legitimam aliam esse.

10. ἀδελφιδῆς] sic dedi de meo, pro vulgari ἀδελφῆς. pro filia sororis suae. Corrigendum ita esse vulgatorum librorum h. l. vitium ex illis patet insequentibus τὸν ἐκεῖνης πατρῶον κληρον. quae indicant, non de matre mulieris hic agi, sed de muliere ipsa.

ἡμφισβήτησεν ἕδεις ἐκείνω, ἀναγίνωσκε τὴν μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Γενομένης τοίνυν τῆς ἐπιδικασίας ταύτης, ἐκ ἐτόλμησεν ἀμφισβητῆσαι τῷ κλήρῳ Νικόδημος· ἐδὲ διαμαρτυρεῖσθαι, τὴν ἀ- 21. δελφιδὴν τὴν ἑαυτῷ γνησίαν θυγατέρα Πύρρῳ καταλειφθῆναι. περὶ μὲν ἔν τῆς διαδικασίας¹¹ ἔχοι ἂν τι ψεῦδος προφασίσασθαι πρὸς ὑμᾶς. ἢ γὰρ λαθεῖν ἡμᾶς¹² προσποιήσασθαι ἂν ἔτος, ἢ ψεύδεσθαι¹³ αἰτιῶν ἂν ἡμᾶς. τῆτο μὲν ἔν παρῶμεν. ἐπειδὴ δὲ 24. τῷ Ξενοκλεῖ ἐνεγγύα ὁ Ἐνδῖος τὴν ἀδελφιδὴν οὐ, ἐπέτρεψας ἂν, ὡς Νικόδημο, τὴν ἐκ τῆς ἐγγυητῆς τῷ Πύρρῳ γεγεννημένην, ὡς ἐξ ἐταίρας ἐκείνω ἔσπεν ἐγγυᾶσθαι; καὶ ἐκ ἂν εἰσῆγγελλες πρὸς τὸν ἀρχοντα, κακῶσθαι τὴν ἐπίκληρον ὑπὸ τῷ εἰσποιήτε οὐ 27. τως ὑβριζομένην, καὶ ἀκλήρον τῶν αὐτῆς πατρῶων καθεσταμένην; ἄλλως τε καὶ μόνων τέτων τῶν δικῶν ἀκινδύνων τοῖς διώκασιν ἔσῶν, καὶ ἐξὸν τῷ βελομένῳ βοηθεῖν ταῖς ἐπικλήροις; ἔτε γὰρ ἐπιτί-
μιον.

11. διαδικασίας] illa de contentione, qua certabatur, vter deberet hereditatem adire, Endiusne a Pyrrho adoptatus, an mulier, de cuius statu controuersia agitabatur, essetne filia legitima, an spuria. Malim tamen ἐπιδικ.

12. λαθεῖν ἡμᾶς] addendumne fit ἑαυτὸν ἐπιδικασζομένους, an satis fit illud subaudiri, in dubio relinquam. Se ignorasse quid ageretur, cum nos illam hereditatem curaremus a iudicibus nobis adiudicari, v. versu 38.

13. ψεύδεσθαι] aientes nempe, nobis adiudicatum esse hereditatem, quae non fuisset.

30. μὲν ταῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰσαγγελίαις * ἔπει-
σα 14, ἕδ' εἰάν ἐδεμίαν τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγέλαιον-
τες μεταλάβωσιν. ἔτε πρυτανεῖα, ἔτε παραύτα-
σις ἐδεμία τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν· ἀλλὰ τοῖς μὲν
διώκωσιν 15 ἀκινδύνως εἰσαγγέλλειν ἔξει, τῷ βελο-
33. μένω, τοῖς δ' ἀλισκομένοις ἐσχάται τιμωρίαι ἐπι-
ταῖς εἰσαγγελίαις ἔπεισαν. [ἔπειτα 16, εἰ ἦν ἐξ ἐγ-
γυπτῆς ἢ τέτι ἀδελφιδῆ τῷ ἡμετέρῳ θάω γεγε-
νημένη, ἐπέτρεψεν ἂν Νικόδημος ὡς ἐξ ἐταίρας ἔ-
σαν αὐτὴν ἐγγυᾶσθαι; καὶ γενομένων αὐτῶν, ἐκ ἂν
36. εἰσήγγελλε πρὸς τὸν ἄρχοντα ὑβρίζεσθαι τὴν ἐπί-
κληρον ὑπὸ τῆ ἔτιω ἐγγυήσαντος αὐτὴν;] καὶ εἰ ἦν
ἀληθῆ, ἂ νυνὶ * τετόλμηκας 17 μαρτυρῆσαι, παρα-
χρηῆμα εὐθύς τότε ἐτιμωρήσω ἂν τὸν ἀδικῆντα, ἢ
καὶ ταῦτα λαθεῖν σεαυτὸν προσποιήσῃ; ἔπειτ' ἕδ'
ἐκ τῆς

14. ἔπεισαν] sic dedi de meo, pro vulgari ἔξει. Ita paulo post ἐσχάται τιμωρίαι ἐπὶ ταῖς εἰσαγγελίαις ἔπεισι.

15. τοῖς μὲν διώκωσιν — τῷ βελομένῳ] postrema haec per epelegelin apposita sunt; vulgatis enim et plana constructio postulabat τῶν διωκόντων τῷ βελομένῳ.

16. ἔπειτα — ἐγγυήσαντος αὐτὴν] totam hanc sententiam, vt superuacaneam et e praemissis perperum iteratam, cum quibus idem dicit, vncis inclusi.

17. τετόλμηκας] sic, in secunda persona sing.; dedi de meo, pro τετολμήκασι.

18. προσποιήσῃ] πότερον ἐπροσποιήσω ἢ στεφανὺς in margine. Si semel decreueras ita emendare, cur non potius προσεποιήσω dabas, quod sal-

ἐκ τῆς ἐπιδοθείσης αὐτῇ προικὸς ἦσθε; ὥστε¹⁹ 39.
καὶ δι' αὐτὸ τῆτο ἀγανακτήσαντι δῆπε σοὶ εἰσαγ-
γεῖλαι τὸν Ἐνδιον προσῆκεν, αὐτὸς μὲν τριτάλαν-
τον οἶκον ἔχειν ἤξις, ὡς προσῆκον αὐτῷ, τῇ δὲ γνη-
σία ἔση τρισχιλίας δραχμαῖς περὶκα ἐπιδές, ἐκδέ-
ναι ἤξιωσεν ἄλλω. εἴτ' ἐπὶ τέτοις ἐκ ἀγανακτήσεως 42.
εἰσήγγειλεν ἂν τὸν Ἐνδιον ἔτος; ναὶ μὰ Δία, εἴ γ'
ἦν ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα. οἶμαι δὲ ἐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν
ἐκέينو²¹ ἐδ' ἄλλον δὲ τῶν εἰσποιήτων ἐδένα ἔγως
εὐήθη, ἐδ' ἂν ὀλίγων τῶν νόμων τῶν κειμένων γίνε-
σθαι, ὥσθ' ὑπαρχέσης γνησίας θυγατρὸς τῷ τὸν 43.1.
κληρον καταλιπόντι, ἐτέρω δένα καὶ τὴν ἂνθ' ἑαυ-
τῆ²². ἀκριβῶς γὰρ ἦδει διότι τοῖς γε ἐκ τῆς γνη-
σίας θυγατρὸς πασι γεγονόσιν ἀπάντων τῶν παπ- 3.
πῶων κληρονομία προσῆκε. εἶτα εἰδὼς ἂν τις ταῦ-
τα, ἐτέρω παραδοίη τα αὐτῆ; καὶ ταῦτα, τῆλι-
καῦτα ὄντα, ὅσων ἠμφισβήτησαν ἔτοι; δοκεῖ δ'
ἂν τις ὑμῖν ἔγως ἀναιδῆς ἢ τολμηρὸς εἰσποίητος γε-
νέσθαι, ὥστε μηδὲ τὸ δέκατον μέρος²³ ἐπιδές ἐκ- 6.
δεῖναι

tim esset visitatus et analogiae convenientius? Ver-
rum nil opus erat h. l. quicquam moueri. Bene ha-
bet vulgata.

19. ἦσθε] subaudi σε [aut τὴν σὴν ἀδελφιδὴν] ἀδι-
κεῖσθαι ὑπὸ τῆ Ενδία.

20. προσῆκεν αὐτὸς] interponendum est aut ὅτι,
aut εἰ. prius volebat etiam H. Stephanus.

21. ἐκέينو] sic tacite correxit Stephanus vitium
Aldinae ἐκέινο. reedit ad Endium.

22. ἂνθ' ἑαυτῆ;] id est ἀντὶ τῆ λαβεῖν αὐτὸς αὐτὴν.

23. μηδὲ τὸ δέκατον μέρος] Non concilio locum

δέναι τῇ γησίᾳ θυγατρὶ τῶν πατρῶων; γενομένων δὲ τέτων, δοκεῖ ἀνὸς ὁ θεὸς ἐπιτρέψαι, ὁ ἐγγυῆσαι μεμαρτυρηκῶς αὐτῆς τὴν μητέρα; ἐγὼ μὲν γὰρ ἐνομίζω. ἀλλὰ καὶ ἠμφισβήτησεν ἀντὶ κληρονομίας, καὶ διεμαρτύρησε, καὶ εἰσήγγειλεν ἀντὶ πρὸς τὸν ἄρχοντα· καὶ ἄλλο ²⁴ εἴ τι ἦν ἰσχυρότερον τέτων, ἀπαντ' ἀν διεπράξατο. ὁ μὲν τοίνυν Ἐνδῖος ὡς ἐξ ἐταίρας ἔσαν ἐνεγγύησεν, ἦν Φησον ἀδελφιδὴν Νικόδημος εἶναι αὐτῶ· ἔτος δὲ ἔτε τῶ Ἐνδῶ τῆ Πύρρου ¹² ἐκ κληρονομίας ἀμφισβητήσας ἠξίωσεν, ἔτ' ἐγγυῆσαντα τὴν ἀδελφιδὴν, ἔσαν ^{24 b} ἐξ ἐταίρας, εἰσαγγεῖλαι πρὸς τὸν ἄρχοντα ἠξίωσεν, ἔτ' ἐπὶ τῇ δοθείσῃ προκί
 αὐτῇ

hunc cum illo, qui p. 40, 41. legitur, vbi Endius fororem spuriam Xenocli in matrimonium elocans, dicitur ei dotis loco termille drachmas, seu semitalentum addidisse. Iam vniuersa hereditas erat τριτάλαντος trium talentorum, quod saepe numero hac in oratione inculcatur. Ergo detractum tribus talentis vnum semitalentum, non est decima pars, sed sexta. Ergone pro δέκατον leg. est ἕκτον. Verum ipsam adeo sextam partem negat ei datam. Ergo minus quam sextam dedit. Ergo non τρισχιλίας δραχμαῖς, sed forsitan χιλίας. quae summa ad totam substantiam se habet, vt i ad 18. Et profecto semitalentum erat dos pro filiabus ingenuis mediocris fortunae sat splendida. Vt parum absum a suspicando δέκατον h. l. bene habet, sed paulo ante pro τρισχιλίας leg. esse solummodo χιλίας. Debat vtique in dote danda discrimen obseruari inter filias ingenuas et spurias.

24. ἄλλο] Stephani haec est coniectura, a me in textum immissa, pro vulgari ἄλλο.

24 b. ἔσαν] Fort. ὡς ἔσαν.

αὐτῇ ἠγανάκτησεν ἐδὲν· ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἶ-
σε γενέσθαι. οἱ δὲ νόμοι περὶ ἀπάντων διορίζουσι τέ-
των. ἀναγνώσεται ἔν πρώτον ὑμῖν τὴν περὶ ²⁵ τῆς 15.
ἐπιδικασίας τῆ κλήρῃ μαρτυρίαν πάλιν ²⁶. ἔπειτα
τὴν περὶ τῆς ἐγγυήσεως τῆς γυναικός ²⁷. Ἀναγι-
νωσκε αὐτοῖς. ΜΑΡΤΥΡΙΑ ²⁸. Ἀνάγνωθι καὶ
τῆς νόμου. ΝΟΜΟΙ. * Λάβε ²⁹ ῥῆ καὶ τὴν τέ- 18.
τε μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ ³⁰. Πῶς ἔν τις
σαφέ·

25. περὶ] malim τὴν περὶ, vt verfu proximo, ἔπει-
τα τὴν περὶ τῆς ἐγγυήσεως. neque dubitavi correctio-
nem hanc adsciscere.

26. πάλιν] nam iam antea recitatum fuerat hoc
testimonium p. 42. 19.

27. τῆς γυναικός] Philae puta, siue Clearetae,
quodcunque illi nomen fuit. quod scil. Endius hanc
mulierem, vt sororem suam, sed spuriam, Xenocli
nuptui elocarit.

28. μαρτυρία] malim in plurali μαρτυρία. Sunt
enim, quae hic recitantur, duo testimonia; alterum,
quod Nicodemus passus sit Endium Pyrrhi hereditatem,
cēu filium legitime adoptatum, adire, neque contra-
dixerit iudicum sententiae, qua Endio, vt foli legiti-
mo heredi, hereditatem illam adiudicant: alterum,
quod Endius Xenocli elocarit mulierem, quam foro-
rem suam, sed spuriam, diceret esse.

29. λάβε] sic dedi de meo, pro vulgari λάβετε.
nam solum alloquitur actuarium, seu scribam, cuius
erat recitare.

30. μαρτυρία] hoc est illud testimonium, iam
ante bis recitatum, super quo tota haec versatur actio,
quo Nicodemus confirmarat, sororom suam Pyrrho
legitime desponsam matrem familias fuisse.

σαφές ερον εξελέγχοι ψευδομαρτυριῶν διώκων, ἢ ἐπὶ τε τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς τέτοις ἐπιδεικνύων, καὶ ἐκ τῶν νόμων ἀπάντων τῶν ἡμετέρων. περὶ μὲν ἔν

21. τέττε ³¹ σχεδὸν εἴρηται τὰ πολλὰ ³². σκέψασθε δὲ καὶ περὶ μὲν ³³ τῷ ἔχοντος τὴν ἀδελφιδὴν τὴν τέττε γυναῖκα, εἰάν ἄρα τι γένηται καὶ ἐκ τέττε τεκμήριον ὡς ἐστὶ ψευδῆ τὰ μαρτυρημένα Νικοδήμου. ὡς μὲν ἔν ἐνεγγυήσατο καὶ ἔλαβον ὡς ἔσσαν ἐξ ἑταίρας τὴν γυναῖκα, ἐπιδεδεικται καὶ μαρτυρηται· ὡς δ' ἀληθείης ἡ μαρτυρία ἐστὶν αὐτῆ, ὁ Ξενοκλῆς αὐτὸς ἔργω ἐκ ὀλίγον χρόνον ἤδη [ἀληθῆ ταῦτα] ³⁴ μαρτυρήσκει. δῆλον γάρ, ὅτι εἰ μὴ ἐγγεγυήτο παρὰ τῷ Ἐνδῖε ὡς ἐξ ἑταίρας ἔσαν τὴν γυναῖκα, 27. ἔντων αὐτῶ παίδων ἤδη, τηλικέτων ἐκ τῆς γυναίκος, ζῶντι ἀν τῷ Ἐνδίῳ ἠμφισβήτησε περὶ τῆς γνησίας θυγατρὸς τῶν πατέρων· ἄλλως τε καὶ παρσκευασμένος

31. τέττε] de hoc Nicodemo, et aduersus eum.

32. τὰ πολλὰ] subaudi ἃ εἶχον εἰπεῖν. Bene si habet, aequiualeτῶ, τὰ πλεῖστα.

33. μὲν] latet in hac particula, sine dubio vitiosa, nomen Xenoclis, neque dubito leg. esse περὶ Ξενοκλέους τῷ ἔχοντος. Ab actione, aduersus NicoIemum et ab argumentis causae suae ab eo repetitis, transit nunc ad argumenta a Xenocle repetita.

34. ἀληθῆ ταῦτα] suspicabar aliquando haec duo vocabula in vnum ἀληθεστάτω, vel ἀληθέςατα, aduerbialiter, esse contrahenda. Postmodum autem visum fuit ea potius vncis includere, vt inducenda et exterminanda.

μένος³⁵ μὴ ὁμολογεῖν τὴν τῆ Ἐνδίας ποιήσιν τῷ Πύρ-
 ρῳ γενέσθαι· ὡς δὴ ἔχ ὁμολογῶν! [πῶς] ³⁶ * ἐπε- 30.
 σκήπτετο ³⁷ τοῖς μεμαρτυρηκόσιν ἐπὶ τῇ διαθήκῃ
 τῆ Πύρρῃ παραγενέσθαι. καὶ ὡς ἀληθῆ λέγω, ἀ-
 ναγνώσεται ὑμῖν τὴν μαρτυρίαν τὴν μαρτυρηθεῖ-
 σαν ³⁸. Ἀναγίνωσκε αὐτοῖς. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἄλ-
 λά μὴν κακεῖνό ³⁹ γε δῆλον, ὡς [ἔχ] ⁴⁰ ὁμολογῶ-
 σι τὴν τῆ Ἐνδίας ποιήσιν ὑπὸ τῆ Πύρρῃ γενέσθαι. 33.
 ἔ γὰρ ἀν ⁴¹ ὑπερβάντες τὸν τελευταῖον τῆ ⁴² οἴκη
 γεγεννημένον κληρονόμον ⁴³, ὑπὲρ τῆς γυναίκος, τοῦ
 Πύρρ-

35. *παρεσκευασμένος*] *ambigo vtrum rectius in-
 terpreter, praesertim qui paratus esset, vel, ita se com-
 parasset — an, pr. qui a Nicodemo et eius factione
 impulsus et subornatus esset.*

36. *πῶς* delendum videtur, aut cum *πᾶσιν* mutan-
 dum. Interim vncis inclusi.

37. *ἐπεσκήπτετο*] sic dedi de meo, pro vulgari
ἐπέσκηπτε.

38. *τὴν μαρτυρίαν τὴν μαρτυρηθεῖσαν*] *subaudi
 ὑπὸ τῶν μεμαρτυρηκότων ἑαυτὸς παραγενέσθαι Πύρ-
 ρῷ διατιθεμένῳ.*

39. *κακεῖνο*] Aut *κακεῖνω* leg. videtur, id est *ἐν κα-
 κείνω*, aut, quod ad sententiam eandem redit, *ἐκ κα-
 κείνου.*

40. *ἔχ* vncis inclusi, suspicans aut plane delen-
 dum esse, vt sententiae repugnans, aut cum *ἔτοι* mu-
 tandum.

41. *ἔ γὰρ ἀν*] *subaudi ei ἔχ ὁμολογῶν.*

42. *τοῦ οἴκου*] sic tacitus correxit H. Stephanus
Aldinae vitium τὰ οἴκη. pari modo correxit etiam
 Scaliger.

43. *ἔπειτα κληρονόμον* videtur vñ deesse. Inspice

Πύρρου κλήρε λαχρῶν τὴν λῆξιν ἠξίωσαν ἔτοι. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος πλειώ ἢ εἰκοσὶν ὅτι τετελεύτηκεν 36. ἤδη· ὁ δὲ Ἐνδιος, τῷ Μεταγεττιῶνος μηνὸς πέργασιν, ἐν ᾧ ἔλαχον τῷ κλήρε τὴν λῆξιν τρίτη ἡμέρῃ εὐθέως 44 ἔτοι. ὁ δὲ νόμος πέντε ἐτῶν κελεύει δικάσασθαι τῷ κλήρε, ἐπειδὴν τελευτήσῃ ὁ κληρονόμος 45. ἔκῃν δυῶν τὰ ἔτερα προσῆκε τῇ γυναικί, 39. ἢ ζῶντι τῷ Ἐνδίῳ ἀμφισβητήσασιν τῶν πατρῶων, ἢ ἐπειδὴ τελευτηκῶς ἦν ὁ εἰσποιήτας, τῶν τῷ ἀδελφῷ 46 τὴν ἐπιδικασίαν ἀξίῳ ποιῆσθαι. ἄλλως τε καὶ εἰ, ὡς 47 φασὶν ἔτσι, ἐγγυήκεσ 48 αὐτὴν τῷ Ξενοκλῆ ὡς γνησίαν ἀδελφὴν ἔσαν αὐτῷ. ἀκριβῶς 42. γὰρ ἐπισάμεθα πάντες, ὅτι ἀδελφῶν μὲν κλήρων ἐπιδικασία πᾶσιν ἐστὶν ὑμῖν 49· ὅτῳ δὲ μόνῳ 50 γεγό-

D 2

νασι

infrequentia, quae me hanc in suspicionem induxerunt.

44. τρίτη ἡμέρῃ εὐθέως] subaudi μετὰ τὴν Ἐνδίῃ τελευτήν.

45. ὁ κληρονόμος] imo vero ὁ κληροδότης. nicht der Erbe, sondern der Erblasser. non Endius hic designatur, h. e. heres, sed Pyrrhus, legator hereditatis.

46. τῶν τῷ ἀδελφῷ] non Pyrrhi hereditatem petere, sed Endii, utpote quae sola soror esset eius, nullo praeter ipsam alio neque fratre, neque sorore ei relicta.

47. καὶ εἰ ὡς] mediam particulam, quae vulgatis deest, e coniectura H. Stephani addidi.

48. ἐγγυήκεσ] Endius puta. Rursus hic admonet Stephanus, ut iam antea fecerat, leg. esse ἐγγεγγυήκεσ, quod in dubio relinquam.

49. ὑμῖν] imo vero ἡμῖν.

50. μόνῳ] obscure et perplexa sententiam hoc

νασι γνήσιοι παῖδες, ἔδενι^π ἐπιδικάζεσθαι τῶν πα-
 τρώων προσήκει. καὶ περὶ τέτων ἔδεναι λόγον λαχ-
 θῆναι δεῖ. ἅπαντες γὰρ ὑμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖ-
 ται ἀνεπίδικα ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ἑκάστοι πατρῶα. 44-1.
 ἔτοι τοίνυν εἰς τῆτο τόλμης ἀφίγμενοι εἰσὶν, ὥστε
 τῶ μὲν εἰσποιήτω ἐκ ἑφασαν ἐπιδικάσασθαι προσ-
 ῆκεν τῶν δοθέντων· τῇ δὲ Φίλη, ἣν Φασὶ θυγα- 3.
 τέραι γνησίαν τῶ Πύθῳ καταλελειφθαι, λαχῶν
 τῆ κλήρε τῆ πατρῶε ἠξίωσαν. καίτοι (ὅπερ εἶπον
 καὶ πρότερον) ὅσοι μὲν καταλίπωσι γνησίους παῖδας
 ἐξ αὐτῶν, ἔ προσήκει τοῖς παισὶν ἐπιδικάσασθαι
 τῶν πατρῶων· ὅσοι δὲ διαθήκαις αὐτοὶ εἰσποιῶνται, 6.
 τέτοις ἐπιδικάζεσθαι προσήκει τῶν δοθέντων. τοῖς
 μὲν γὰρ, ὅτι γόνω γεγόνασιν, ἔδειξεν ἂν δῆπε ἀμ-
 Φισβητήσασε περὶ τῶν πατρῶων· πρὸς δὲ τὰς εἰσ-
 ποιήτας ἅπαντες οἱ κατὰ γένος προσήκοντες ἀμ-

Φισβη

modo prodidit, vel adumbravit magis quam expref-
 it, quae planius et dilucidius ad hunc modum enun-
 tiatur. εἰ δὲ τῶ εἰσὶ παῖδες γνήσιοι, τέτοις μόνοις οὐ
 προσήκει ἐπιδικάζεσθαι, vel ἐπὶ τέτοις μόνοις χωρεῖν
 ἐκ ἔχει ἢ ἐπιδικασία. Liberi autem si cui sunt rite
 quaesiti, necesse non est, neque conuenit, vt hi su-
 per hereditate paterna cum aliis in iure certent, eam-
 ue sibi curent a iudicibus adiudicari. Eiusmodi actio
 plane in eiusmodi causa locum non habet. Vel sic pot-
 erat dicere. ὅτῳ δὲ γνήσιοι παῖδες εἰσὶ, τέτε μόνου ὁ
 κληρος ἐστὶν ἀνεπίδικασίμος. Verumtamen dubium nul-
 lum superest, Isaeum h. l. ita vt in libris prostat, reli-
 quisse.

51. οὐδενὶ] subaudi τούτων.

9. Φισβητεῖν ἀξιώσιν. ἵνα ἔν μὴ παρὰ τῆ ἐντυχόντος⁵² τῶν κληρῶν αἰ λήξῃς τοῖς ἀμφισβητεῖν⁵³ βελομένοις γίνωνται, καὶ μὴ ὡς ἐρήμων τῶν κληρῶν ἐπιδικάζεσθαι τινὲς τολμῶσι, τῆτε ἕνεκα ταῖς
12. ἐπιδικασίας οἱ εἰσποίητοι πάντες ποιῶνται. μηδεὶς ἔν ὑμῶν⁵⁴, εἰ ἐνόμιζε γνησίαν εἶναι τὴν ἑαυτῆ γυναικα Ξενοκλῆς, λαχεῖν⁵⁵ ἂν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν λήξῃ τῆ κληρῆ τῆ πατρῶς, ἀλλ' ἐβιάδιζεν ἂν ἡ γνησία εἰς τὰ ἑαυτῆς πατρῶς· καὶ εἴ τις αὐτὴν ἀφῆ-
15. ρεῖτο, ἢ ἐβιάζετο, ἐξῆγεν ἂν ἐκ τῶν πατρῶων. καὶ ἐκ ἂν ἰδίας μόνον δίκας ἔφευγεν ὁ βιαζόμενος, ἀλλὰ

D 3

καὶ

52. παρὰ τῆ ἐντυχόντος] *ab obvio quoque. rarius ita usurpant. vulgatus est παρὰ τῆ τυχόντος. neque tamen ideo verbum compositum h. l. damnem.*

53. τοῖς ἀμφισβητεῖν βελομένοις] *id est τοῖς κληρονομεῖν β. hereditatem petentibus. Nam quicumque hereditatem in iure petit, ἀμφισβητεῖ ὑπὲρ αὐτῆς, contendit super ea cum aliis.*

54. μηδεὶς ἔν ὑμῶν] *post hac verba Scaliger addi vult ὑπολαμβάνετω. quod si probatur, subaudiendum ad λαχεῖν ἂν erit αὐτὸν. Potest hoc aut οἰήσεται interea teneri, donec e melioribus atque integrioribus codicibus certiora discamus, vnde loci huius, quem hiulcum esse constat, lacuna expleatur. Mihi visus aliquando fuit Isaeus ad hunc ferme modum dedisse. μηδεὶς ἔν ὑμῶν ἔτως ἐμοὶ δοκεῖ ἀνααιθέτος εἶναι, ὥς οἰεσθαι, εἰ ἐνόμιζε — λαχεῖν ἂν αὐτὸν ὑπὲρ αὐτῆς. Taylor in libro Tophanis ad ὑμῶν adscriptum reperit τομίζου.*

55. λαχεῖν ἂν] *hic addi vult Stephanus ἠθέλησεν, aut ἐκέλευσεν.*

καὶ δημοσίᾳ εἰσαγγελθεὶς εἰς⁵⁶ τὸν ἄρχοντα, ἐκιν-
 δύνευεν ἂν περὶ τῆ σῶματος καὶ τῆς οὐσίας ἀπάσης
 τῆς ἑαυτοῦ. Ἐτι δ' ἂν * πρότεροι τῆ Ξενοκλέης⁵⁷
 οἱ τῆ Πύρρῃ θεοὶ, εἰ ἤδεσαν γνησίαν θυγατέρα τῶ 18
 ἑαυτῶν ἀδελφιδῶ καταλεπομένην, καὶ ἡμῶν μη-
 δένα λαμβάνειν ἐθέλοντα αὐτήν, ἐκ ἂν ποτε ἐπέ-
 τρεψαν Ξενοκλέα, τὸν μῆδαμόθεν μηδὲν γένεαι,
 προσήκοντα Πύρρῳ, λαβόντα ἔχειν τὴν κατὰ γέ-
 νος προσήκασαν αὐτοῖς γυναῖκα. ἢ δεινὸν γ' ἂν εἴη. 21.
 τὰς⁵⁸ μὲν ὑπὸ τῶν πατρῶων⁵⁹ ἐκδοθείσας καὶ

συνοι-

56. εἰς τὸν ἄρχοντα.] male habet sine dubio prae-
 positio, repetita perperam e fine vocabuli proximi εἰσα-
 αγγελθεὶς. Suffice aut ὡς, aut πρὸς. v. p. 45. 42.

57. πρότεροι.] sic dedi de meo pro vulgari πρό-
 τερον, subaudi ὄντες. quod addere aufus non fui, tam-
 ethi addendum necessario videtur. auunculi Pyrrhi,
 cum essent iure propiores, quam Xenocles; iure puta
 Pyrrhi filiam in matrimonium ducendi.

58. εἴη τὰς.] Stephanus ei interponendum esse ar-
 bitratur. Ego satis esse censeo, vt puncto interpo-
 nendo insequentia ab antecedentibus dispescantur. De
 formula δεινὸν γ' ἂν εἴη sic abrupta et singularem per se
 sententiam efficiente, dixi iam ad Lysiam. Profertenda
 est cum gestu mirantis et stomachantis.

59. πατρῶων.] Et hic, et paulo post versu 25. vbi
 idem vocabulum récurrit, leg. esse πατέρα et ratio-
 cinium docet, colligit enim orator a maiori ad minus,
 et additum illud enthymema περὶ ὧν τις ἂν ἄμενον ἦ,
 ὁ πατὴρ βελεύσαστο. quod ὁ πατὴρ prorsus absurdum
 et abhorrens esset futurum, si πατρῶων recte haberet.
 Ratiocinatur sic. Ius Atticum sic praecipit de heredi-
 tatibus et matrimoniis filiarum. Si pater decesserit,

αυτοκίσας, ἀνδράσι γυναῖκας (περὶ ὧν τίς ἐν ἄμει-
νον ἢ ὁ πατήρ βελεύσαιο;) καὶ τὰς ἔτω δοθει-
σας ⁶⁰, ἀνὸς πατὴρ αὐτῶν * τελευτήσας ⁶¹, μὴ κα-
24. ταλιπῶν αὐταῖς γησίαις ἀδελφῶς, τοῖς ἐγγύτα-

D 4

τα γέ-

relieta alia nulla prole praeter vnam filiam, quae filia
ab ipso patre adhuc superstite alicui nuptui elocata fue-
rit; vt ea filia maritum, quem habet, ab ipso patre
sibi datum, relinquat, et in manum eius conueniat,
qui sanguine ipsi sit proximus; et si ille nolit habere,
vt ea nubat illi, qui secundum istum sanguine sit pro-
ximus. Quod si ergo matrimonia ab ipsis patribus
commissa, (tametsi nemo est alius, qui videatur puel-
lis melius consulere aut posse, aut velle) tamen a iu-
re in eiusmodi causis rescinduntur. quantumvis auun-
culi Pyrrhi poterant defugere necessitatem filiam Pyr-
rhi ducendi. Etiam si voluissent eam Xenocli elocare,
tamen non poterant id facere, quippe prorsus ab isto
genere alieno, sed ipsi debuissent eam ducere.

60. καὶ τὰς ἔτω δοθείσας] Quid haec sibi verba
velint in ista compositione, hoc est, post illa ὑπὸ τῶν
πατέρων ἐκδοθείσας, haud liquet. Praeterea de filia-
bus elocandis aut elocatis matrimonio non vsurpatur
simplex δοθῆναι, sed compositum ἐκδοθῆναι. Pene-
me quidem dubium nullum est, Isaacum dedisse καὶ
τὰς ἔτω ἐκδοθείσας. Filiabus iam a patribus matri-
monio elocatis adiungit τὰς ἔτω ἐκδοθείσας filias non-
dum elocatas, seu virgines. scilicet eo tempore, quo pa-
ter e viuis excessit.

61. τελευτήσας] in tertia persona singul. optati-
ui aor. I. Sic de meo dedi pro participio τελευτήσας,
quod est in vulgatis. ubi pater decesserit. Taylor in
libro Tophanis reperit τελευτήση.

τα γένος ἐπιδίκως ὁ νόμος εἶναι κελύει· καὶ πολλοὶ συνοικῶντες ἤδη ἀφῆρηνται τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας. εἶτα τὰς μὲν ὑπὸ τῶν πατρῶων ἐκδοθεῖσας, διὰ τὸν νόμον ἐξ ἀνάγκης ἐπιδίκως εἶναι προσήκει· Ξενοκλῆ δὲ ἂν τις τῶδ' ἐπέτρεψε τῶν τῷ Πύρρου 27. θεῶν, εἰ ἦν γυνήσια θυγάτηρ ἐκείνω καταλειπομένη, λαβόντα ἔχειν τὴν κατὰ γένος προσήκασαν αὐτοῖς γυναῖκα; καὶ τοσαύτης ἰσῆας τῆτον * καταστῆναι⁶² κληρονόμον ἀνδ' ἑαυτῶν⁶³; μὴ νομίσητε ὑμεῖς, ὡ ἀνδρες. εἴδεις γὰρ ἄλλως περὶ πλείονος ἐ- 30. αὐτῷ ποιῆται. εἰάν ἐν προφασίζωνται διὰ τὴν τῷ Ἐνδρίῳ ποιήσιν μὴ ἐπιδίκων εἶναι τὴν γυναῖκα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ φῶσιν⁶⁴ ἀμφισβητήσασιν αὐτῆς, πρῶ-

τον

62. καταστῆναι] sic dedi de meo, pro vulgari καταστῆσαι. Suspicabar aliquando de καταστῆσαι penacutē, quae est tertia persona optatiui aor. i. *constituisse*: et bene conueniret sententiae. verum eo admissio, debuisset orator paulo antea, non ἐπέτρεψε, sed ἐπιτρέψαι itē in optatiuo dixisse. Aut, si ibi ἐπέτρεψε bene haberet, etiam hic debuisset κατέστησε vsurpasse. In hac ambiguitate facillimum factu visum fuit σ cum ν permutate, h. e. καταστῆναι exhibere — auunculorum quisquam permisisset hunc Xenoclem compotem fieri tantae substantiae? Quod autem v. θεῶν per auunculos reddo, non πατρῶν, induxit me locus, qui p. 45. ii. legitur. vbi vide.

63. ἀνδ' ἑαυτῶν] imo vero ἀνδ' ἑαυτῶν. ab illa praemissa Ξενοκλῆ δ' ἂν τις ἐπέτρεψε τῶν τῷ Πύρρου θεῶν.

64. φῶσιν] auunculi Pyrrhi puta.

τον μὲν ἐκεῖνα αὐτὸς ἐρέσθαι χρή, εἰ ὁμολογῶντες
 33. τὴν τῆ Ἐκδία ποιήσιν ὑπὸ τῆ Πύρρε γενέσθαι, ἐπε-
 σκημένοι εἰς τοῖς μεμαρτυρηκόσι ταῦτα 65· εἶτα
 παρελθόντες 66 τὸν τελευταῖον τῆ οἴκῃ γεγενημέ-
 νον κληροτόμον τῆ Πύρρε, τὴν λῆξιν λαχέειν ἠξίω-
 σαν παρὰ τὸν νόμον. πρὸς δὲ τέτοις, ἐκεῖνο αὐτὸς
 36. ἐρεσθε, εἴ τις τῶν γνησίων * τῶν αὐτῆ 67 ἐπιδι-
 κάζεσθαι ἀξιοῖ. ταῦτα πρὸς τὴν ἀναίδειαν αὐτῶν
 * πυνθάνεσθε 68. ὡς δ' ἦν 69 ἐπίδικος ἡ γυνή, εἰ-

D 5

περ

65. ταῦτα] subaudi γένεσθαι. adoptionem En-
 dii puta.

66. εἶτα παρελθόντες] Aut ei aut potius τι cur
 est interponendum.

67. τῶν γνησίων τῶν αὐτοῦ] posteriorem articu-
 lum, qui vulgatis deest, de meo addidi. vt in τῶν γνη-
 σίων subauditur παίδων, ita in τῶν αὐτῆ subauditur
 χρημάτων vel ὑπαρχόντων. ecquis liberorum legiti-
 me natorum contendat in iure de bonis, quae de iu-
 re ipsius sunt? Duo diuersi sunt hi genitiui. prior
 aptus est e τις, posterior ex ἐπιδικάζεσθαι. Nullus
 legitimorum exspectat donec bona paterna sibi a iudi-
 cibus adiudicentur, sed ipse vltro, protinus ab exces-
 su patris, eorum possessionem capessit.

68. πυνθάνεσθε] sic dedi de meo, ad similitudi-
 nem praemissi ἐρεσθε, pro vulgari πυνθάνεσθαι. Na-
 tum est ω ex initio vocabuli proximi ὡς

69. ὡς δ' ἦν] Taylor in libro Tophanis reperit
 ὡς δ' ἐκ ἦν. quod non commemorassem, nisi legem
 hanc mihi scripsissem, vt nil eorum, quae in schedis
 Tayloranis reperissem, omitterem, excludendae ea-
 luminae ergo. Nam extra controuersiam est, quis-
 quis ille fuit vir doctus, qui ἐν istud intrusum iuit,

απερ γνησία κατελείφθη, ἐκ τῶν νόμων σαφές αὐτῶν
μαθεῖν ἐστὶ τῆτο. ὁ γὰρ νόμος διαβρήδην λέγει, ἐξ-
εῖναι διαθέσθαι ὅπως ἀν' ἐθέλη τις τὰ αὐτῶ· εἰάν 39.
μὴ παῖδας γνησίους καταλίπη ἄρρηνας· ἀν' δὲ θε-
λοῖσας καταλίπη. ἐπὶ ταύταις 70. ἐκέν μετὰ τῶν
θυγατέρων ἐστὶ δέουσι καὶ διαθέσθαι τὰ αὐτῶ· ἀνευ
δὲ τῶν γνησίων θυγατέρων ἐχ' οἶντε ἔτε ποιήσα-
σθαι 71 ἔτε δέουσι ἐδὲν ἐδὲν τῶν ἑαυτῶ. ἐκέν αἰ μὲν 42.
ἀνευ τῆς 72 γνησίας θυγατρὸς τὸν Ἐνθιον Πύρρῳ
ἐποιεῖτο γιόν αὐτῶ, ἄκυρος ἀν' ἦν αὐτῶ ἡ ποίησις
κατὰ τὸν νόμον· εἰ δὲ τὴν θυγατέρα εἰδὲς, καὶ
ἐπὶ τῆτω 73 ποιησάμενος κατέλιπε, πῶς ἀν' ὑμεῖς

ἐπε-

eum a vero et ab oratoris sententia toto coelo aber-
rasse.

70. ἐπὶ ταύταις] scil. ἐξεῖναι διαθέσθαι τὰ ἑαυ-
τῶ licere testamentum facere in eoque bona sua cui
velit donare, sed hic ut vna quoque rationem filiarum
habeat, et quibus bona deleget, iisdem vna quoque
filias deleget in matrimonio habendas. Ipsemet ora-
tor hanc legem in continenti sic interpretatur μετὰ
τῶν θυγατέρων ἐστὶ δέουσι καὶ διαθέσθαι. Qui ergo
hereditatem adire cupiebat, ei vna quoque filia lega-
toris erat domum ducenda. Alterum sine altero ha-
bere non licebat.

71. ποιήσασθαι] sententia haec est: si cui filia le-
gitima est, idemque filium adoptare vult aliunde, fa-
cere id ei non licet, nisi si filius adoptatus sororem
hanc suam aduentitiam in matrimonium ducat.

72. ἀνευ τῆς θυγατρὸς] si Pyrrhus, habens fi-
liam rite natam, illa filia spreta, posthabita, praeteri-
ta, et dissimulatione transmissa.

73. ἐπὶ τῆτω] aut post hoc factum, aut sub hac

45. ἐπετρέψατε ἐπιδικάζεσθαι, τῷ τῆ Πύρρῳ θείῳ 74,
 τὸν Ἐνδιον τῆ Πύρρῳ κλῆρα, ἀνευ τῆς γνησίας θυ-
 γατρὸς, εἰ ἦν ἐκείνῳ; ἄλλως τε εἰ 75 ἐμαρτυρήσα-
 τε ὡς ἐπίσκηψεν ὑμῖν ὁ ἀδελφιδόυς ἐπιμελεῖσθαι
 3. τῆ τῆ παιδία. ἀλλ' ὦ γὰθῆ 76, τῆτο μὲν καὶ
 λαθεῖν φήσατ' ἀν ὑμᾶς· ὅτε δ' ἐνεγγύα καὶ ἐξεδί-
 δε ὁ Ἐνδιος, τῆ γυναίκα 77 ἐπετρέπετε ὑμῖς οἱ
 θείῳ

in ditione, vt scil. filius adoptatus filiam patris adopti-
 ui sibi datam acciperet et pro vxore haberet. Redibit
 ergo τῆτω ad rem designatam. Malim tamen ἐπὶ ταύ-
 τη. vt paulo ante in formula legis erat ἐπὶ ταύταις.
sub conditione filiae, h. e. vt cum bonis etiam filiam
 auferret, sin autem hanc recufaret, v. etiam illis careret.

74. τῷ — θείῳ] sic de meo dedi, datiuus in nu-
 mero singulari τῷ — θείῳ, qui sunt in libris vulgari-
 bus, sufficiens vocatiuus numeri dualis. *vos duo auunculi
 Pyrrhi.*

75. ἄλλως τε εἰ] Num ἄλλως τε καὶ εἰ. sic certo
 loqui solent. Idem est ac si dixisset, ἄλλως τε καὶ εἰ
 ἐπίσκηψεν ὑμῖν Πύρρος, (ὡς γε ἐμαρτυρήσατε αὐτὸν
 ὑμῖν ἐπίσκηψαι τελευτῶντα) praeferim si Pyrrhus
 moriens vobis mandatit (id quod eum mandasse vos
 testati estis)

76. ὦ γὰθῆ] tametsi duos alloquitur, singularem
 tamen vsurpat, quod hac in formula loquendi perin-
 de vsitatum est, atque est φέρε cum plurali. Reuoca-
 ui lectionem hanc ex Aldina, cui H. Stephanus, nul-
 la de causa, ὦ ἀγαθῆ suffecerat.

77. τῆ γυναίκα] Philae. Cohaeret hic datiuus
 cum ἐπετρέπετε. nam si cum ἐξεδίδε cohaereret, debe-
 ret τὴν γυναῖκα dixisse, et pro ἐγγυᾶσθαι, item ἐγ-
 γυᾶν in actiuo. propterea Ἐνδιος separavi a τῆ γυναίκα

Θεοὶ τὴν τῆ * ἀδελφιδῆ 78 τῆ ὑμετέρῃ αὐτῶν, ὡς ἐξ ἐταίρας ἕσαν 79 ἐκείνῳ, ἐγγυᾶσθαι· ἄλλως τε καὶ παραγενέσθαι φάσκοντες, ὅτε ὁ ἀδελφιδῆς β. ὑμῶν ἐνεγγυᾶτο τὴν μητέρα τὴν ταύτης, κατὰ νόμον ἔξεν γυναικᾶ· ἐτι δὲ καὶ ἐν τῇ δεκάτῃ ταύτης κληθέντες συνεσιᾶσθαι 80. πρὸς δὲ τέτοις (τετὶ γὰρ τὰ δεινόν ἐστιν) ἐπισκῆψαι φάσκοντες ὑμῖν τὸν ἀδελφιδῆν ἐπιμελεῖσθαι τέτε τῆ παιδὶς, ἕτως ἐπεμελήθητε 9. ὡστ' εἶσαί ὡς ἐξ ἐταίρας ἕσαν αὐτὴν ἐγγυᾶσθαι, ἄλλως τε καὶ ἔχουσιν τὸ νομα τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἀδελφῆς 81, ὡς ἐμαρτυρεῖτε. ἐκ τοίνυν τέτων, ὧ ἄνδρες, καὶ ἐξ αὐτῆ τῆ πράγματος ῥαδίον ἐσι γυνῶ 12.

ταί

commate interponendo. Taylor in Tophanis libro etiam reperit τὴν γυναῖκα, vt aliquando suspicabar leg. esse. Sed redii ab illo errore.

78. τῆ ἀδελφιδῆ τῆ ὑμετέρῃ] vestri e forore vestra nepotis. Pyrrhi puta. Sic dedi de meo pro vulgati τῆ ἀδελφῆ, τῆ ἡμετέρῃ. fratris nostri.

79. ἕσαν] id est γεγεννημένην. ἐκείνῳ] illi, Pyrrho puta.

80. συνεσιᾶσθαι] pendet hic infinitivus e praemisso φάσκοντες. malim tamen συνεσιᾶσθαι, in infinit. praeteriti passivi, quod hic deponentialiter, seu in significato actiuo, accipiendum, coëpulator esse.

81. ἀδελφῆς] liquido paret ex hoc vocabulo, isto- rum θείων, quos haec oratio crebro commemorat exagitatque, et alloquitur etiam, atque adeo increpat, nepotem fuisse Pyrrhū, non ex fratre, sed ex forore ipsorum. Recte propterea illos *auunculos* appellauit, non *patruos*.

καὶ ὅσον ἀναίτητον ἀνθρώπων εἰσὶν ἔτοι. τί-
 νος γὰρ ἔνεκα, εἰ ἦν γησία θυγατρὸς τῷ ἡμετέρῳ
 θεῷ καταλειπομένη, ποιησάμενος ὁ θεὸς κατέλι-
 πε τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν υἱὸν ἑαυτῷ; ποτέρον, ὅτι προ-
 15. ἤκοντες αὐτῷ ἐγγυτέρω γένεσ ἡμῶν ἦσαν ἄλλοι, ἕς
 βελέμενος τὴν ἐπιδικασίαν τῆς θυγατρὸς ἀποσα-
 ρῆσαι, ἐποίητο τὸν ἀδελφὸν ⁸² υἱὸν αὐτῷ; ἀλλ' ἔτε
 ἐγένετο ⁸³, ἔτ' ἔσι. μὴ γενομένων δὲ παίδων γησίων
 ἐκείῳ, ἐγγυτέρω ἡμῶν ἕδεις. ἀδελφὸς μὲν γὰρ ἐκ
 18. ἦ αὐτῷ, ἕθ' ἀδελφῶ παῖδες· ἐκ δὲ τῆς ἀδελφῆς
 ἡμεῖς ἡμεν αὐτῷ. ἀλλὰ νῆ Δία ἄλλον τινὰ ποιησά-
 μενος τῶν συγγενῶν, ἔδωκεν ἂν ἔχειν τὴν κλῆρα καὶ
 τὴν θυγατέρα τὴν ἑαυτῆ; καὶ τί ἐχρῆν αὐτὸν κα-
 ταφανῶς καὶ ὁτῶν ἀπέχθεσθαι τῶν οἰκείων, ἐξόν,
 21. εἴπερ ἦν ἐγγυημένος τὴν ἀδελφὴν τὴν Νικοδήμου,
 τὴν θυγατέρα τὴν ἐκ ταύτης ἀποφανθεῖσαν εἶναι,
 εἰς τὰς φρεάτορας εἰσαγαγόντι ὡς ἔσαν γησίαν
 ἑαυτῷ, ἐπὶ ἅπαντι ⁸⁴ τῷ κλήρῳ ἐπιδίκον καταλι-
 πῶν αὐτήν, καὶ ἐπισκῆψαι τῶν γιγνομένων τῆς θυ-
 24. γατρὸς παίδων ⁸⁵ εἰσαγαγεῖν υἱὸν ἑαυτῷ. δῆλον
 μὲν

82. τὸν ἀδελφὸν] subaudi ἐμὸν. quod vocabulum cum de suo intrufisset tacitus H. Stephanus, ego id rursus, expunxi, auctoritate fretus Aldinae, a qua id abest. Exempla similia omiffi pronominis apud Lyfiam aliosque oratores quam plurima occurrunt.

83. ἐγένετο — ἐσι] scil. Pyrrho filia rite nata.

84. ἐπὶ ἅπαντι τῷ κλήρῳ] ea lege, vt illa sola cuncta hereditate potiretur.

85. τῶν γιγνομένων τῆς θυγατρὸς παίδων] subau-

μὲν γὰρ, ὅτι ἐπὶ κληρον μὲν καταλιπὼν, ἀκριβῶς
 ἂν ᾔδει, ὅτι δυοῖν θάτερον ἔμελλεν ὑπάρχειν αὐτῇ.
 ἢ γὰρ ἡμῶν τινα τῶν ἐγγύτατα γένεσ ἐπιδικασά-
 μενον ἔξειν γυναῖκα, ἢ, εἰ μηδεὶς ἡμῶν ἐβέβητο
 λαμβάνειν, τῶν θεῶν τινα τέτων τῶν μαρτυρέν- 27.
 των⁸⁶. εἰ δὲ μὴ, τῶν ἄλλων τινα συγγενῶν, τὸν
 αὐτὸν τρόπον περὶ πάσης τῆς ἐβίας ἐπιδικασάμε-
 νον, κατὰ τὰς νόμους * ἔξειν⁸⁷ ταύτην γυναῖκα.
 ἔκην ἐκ μὲν τῆ τὴν θυγατέρα εἰς τὰς Φεράτορας εἰ-
 σαγαγεῖν, καὶ μὴ ποιήσασθαι τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν υἱὸν 30.
 αὐτῶ, ταῦτ' ἂν διεπράξατο· ἐκ δὲ τῆ τὸν μὲν ποιή-
 σασθαι, τὴν δὲ μὴ εἰσαγαγεῖν, τὴν μὲν νόθην, ὥσ-
 περ αὐτῶ προσῆκε, καὶ ἀκληρον κατέφησε· τὸν δὲ,
 κληρονόμον κατέλιπε τῶν ἑαυτῆ. ἀλλὰ μὴν ὥς γε
 ἔτε γαμηλίαν εἰσήνεγκεν ὁ θεὸς ἡμῶν, ἔτε τὴν θυ- 33.
 γατέρα, ἣν Φωσι γησιαν αὐτῶ εἶναι ἔτοι, εἰσα-
 γαγεῖν εἰς τὰς Φεράτορας ἠξίωσε, καὶ ταῦτα τῆ νό-
 μους ὄντος αὐτοῖς, ἀναγνώσεται δὲ⁸⁸ ὑμῖν τὴν τῶν

Φεράτο-

di ὄντηναοῦν. sed pro τῆς. θυγατρὸς malim ἐκ τῆς θ.
 tametsi haud infitabor vulgatam ferri posse.

86. τούτων τῶν μαρτυρούτων] Num τέτων τῶν
 Ξενοκλῆ μαρτυρέντων. aut sic τινὰ τῶν τέτων [Xenocli
 puta] μαρτ.

87. ἔξειν] vt paulo ante verfu 26. sic dedi de meo,
 pro vulgari ἔχειν.

88. τῆ νόμους ὄντος αὐτοῖς, ἀναγνώσεται δὲ] du-
 bium nullum est, quin h. l. nonnulla desint. Nam
 tametsi αὐτοῖς referas ad Φεράτορας, vt sententia sit,
 cum hoc fieri penes eos, phratoras puta, vsu et ritu
 vetusto sancitum sit, tamen videtur, hoc si voluisset

Φρατόραν τῶν ἐκείνης μαρτυρίαν. Ἀναγίνωσκε· σὺ
 36. δ' 89 ἐπίλαβε 90 τὸ ὕδωρ. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Λά-
 βε καὶ ὡς 91 ἐποίησατο τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν υἱὸν αὐ-
 τῶ. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Εἶτα ὑμεῖς τὴν Νικοδήμω
 μαρτυρίαν τῶν αὐτῶ τῷ Θεῷ 92 ἐκμαρτυρίων 93 πρὸς
 τούτους

dicere, dicturus fuisse non ἴδ νόμος ὄλος αὐτοῖς, sed potius
 τέτα νομίμω ὄτος αὐτοῖς. Deinde istud δὲ redunda-
 ret. Quicquid est, etiam si serues illa τῷ νόμω ὄτος
 αὐτοῖς, et subaudias τῷ κελεύοντος ταῦτα ἔτω γίγνε-
 σθαι, tamen δὲ foret exterminandum. Magis tamen
 huc propendet animus, ut leg. suspicer τῷ νόμω ὄτος,
 cum esset lex, ita fieri praecipiens, αὐτοὶ μεμαρτυρή-
 κασιν, ipsi phratores testati sunt. Ἀναγνώσεται δὲ
 ἡμῶν — sic bene omnia secum constant, atque cohae-
 rent.

89. ἀναγίνωσκε σὺ δὲ] prius illud ἀναγίνωσκε ad
 scribam conuertitur, alterum autem σὺ δὲ ad seruum
 publicum clepsydrae adstantem, eamque gubernan-
 tem, aquam infundentem, obseruantem, et inhiben-
 tem, ubi iuberetur.

90. ἐπίλαβε] sic tacitus correxit Stephanus Al-
 dinae vitium ἐπίβαλε.

91. λάβε καὶ ὡς] malim λάβε καὶ τὴν, [scil. μαρ-
 τυρίαν, τὴν ἀγερύεσσαν vel βεβαιῶσαν]. ὡς —

92. τῷ Θεῷ] subaudi τῷ ἡμετέρω auunculi nostri
 Pyrrhi.

93. ἐκμαρτυρίων] Extestimonia Pyrrhi, ut vita de-
 functi, eoque haud valentis in iudicio adstare et testi-
 monium ore suo perhibere, appellat acta eius, adopta-
 tionem Eudii puta, qua adoptione Phila pro spurcia
 declarata et ab hereditate Pyrrhi exclusa fuit; item hoc,
 quod filiam omisit in phratoras inducere.

σοτέραν ἡγεῖσθε ⁹⁴ εἶναι; καὶ τὴν ἔτω κοινὴν τοῖς
 βεβλομένοις γεγενημένην, ταύτην ἐπιχαρήσει τις ὑ- 39.
 μᾶς πείθειν, ὅτι ἐγγυητὴν γυναῖκα ὁ ἡμέτερος Θεὸς
 ἔσχεν; ἀλλ' ὑμεῖς ἐπιστεύετε ⁹⁵, εἰὰν μὴ ἀποφαί-
 νη ὑμῖν, ὅπερ ἀρχόμενος εἶπον τῷ λόγῳ· πρῶτον
 μὲν, ἐπὶ τίνι προικί ἔτος ἐγγυῆσαι τῷ Πύρρῳ Φησί
 τὴν ἀδελφὴν· ἔπειτα πρὸς ὁποῖον ἀρχοντα ⁹⁷ ἡ ἐγγυ- 42.
 ητὴ γυνὴ ἀπέλιπε τὸν ἀδελφά, ἢ τὸν οἶκον τὸν αὐ-
 τῷ.

94. ἡγεῖσθε] malim in futuro ἡγήσεσθε.

95. πιστεύετε] reuocauit hanc lectionem ex Aldina, cui bonae et probae lectioni Stephanus de suo πιστεύετε suffecerat, qui videtur pro imperatiuo, non pro indicatiuo, accepisse.

96. ἐγγυῆσαι] sic correxit, (et laudo factum) H. Stephanus Aldinae lectionem ἐγγυῆσθαι, quae lectio tametsi ferri possit, aio tamen alteram, a Stephano subiectam, illi praestare.

97. πρὸς ὁποῖον ἀρχοντα ἢ ἐγγυητὴ γυνὴ ἀπέλιπε τὸν ἀδελφά] quis ille sit Archon Eponymus, ad cuius tribunal mulier Pyrrho nupta, soror Nicodemi, accesserit, denuncians, se decreuisse domum Pyrrhi relinquere, ideoque dotem suam reposcere, atque flagitare, vt Archon operam det, vt ea dos a Pyrrho exigatur sibi que restituatur. Arguit orator ex dote, si tua soror, Nicodeme, aiens, reapse Pyrrhi fuit vxor, necesse est vt dotem recuperarit, siue vltro maritum superstitem adhuc deferuit, siue vidua facta per eius excessum. Siue prius ais factum, nomina Archontem, penes quem tua soror professa est, se sponte sua e domo Pyrrhi, mariti, excedere. Sin posterius, doce illi ab herede Pyrrhi redditam esse dotem e bonis donati.

τῆ· εἶτα παρ' ὅτε ἐκομίσαστο ⁹⁸ τὴν προδικὰ αὐτῆς, ἐπειδὴ τετελευτηκῶς ἦν ᾧ Φησὶν αὐτὴν ἐγγυῆσαι· ἢ εἰ ἀπαταῶν μὴ ἐδύνατο κομίσασθαι ἐν εἰκοσιῆτες· 46.1.ον, ὅποιαν δίκην σίτε, ἢ τῆς προκὸς αὐτῆς, ὑπὲρ τῆς ἐγγυητῆς γυναικὸς ἐδικάσατο τῷ ἔχοντι τῆ ⁹⁹ Πύρρῳ κληρον ἔτος. ἔτι δὲ πρὸς τέτοις, ἐπι- 3. δεξιάτω, ὅτι πρότερον ἢ ὕστερον ἐνεγγύησεν ²⁰⁰ ἔτος τὴν ἀδελφὴν, ἢ εἰ ¹ ἐξ ἄλλῃ τινὸς γεγενημένοι εἰσι παῖδες αὐτῆ· ταῦτα ἐν ἀξιώτε πυνθάνεσθαι παρ' αὐτῆ, καὶ περὶ τῆς τοῖς Φράτοροι γαμηλίας μὴ ἀμνη-

98. ἐκομίσαστο] Nicodemus puta. quamquam enim in superioribus fingebatur Nicodemus, argumenti gratia, negans dotem a se forori, Pyrrho nubenti, additam; nunc tamen, item arguendi ergo, fingitur idem forori dotem addidisse. Nam si negaret se dotem forori addidisse, tantundem faciebat, ac si planis verbis negaret, inter Pyrrhum et sororem suam matrimonii necessitudinem ullam unquam fuisse.

99. τῆ Πύρρῳ] malim τὸν Π.

200. ὕστερον ἐνεγγύησεν] Taylor in libro Tophanes ἢ interpolitum reperit. quod ἢ cur sit interponendum, ego equidem causae nil video.

1. ἢ εἰ] rursus Tophanes ille, quisquis fuit, ἢ delat. Ego vero, si quid h. l. delendum sit, non ἢ delendum aio, quod potius tenaciter est servandum, sed ἢ. Verum ne hoc ipsum quidem loco est submouendum. nam bene habet, idemque valet, ac si dixisset ἢ ὅτι ἐξ ἄλλῃ τινὸς (εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος ἔστι) γεγενημένοι εἰσι παῖδες αὐτῆ. aut alium demonstrato, si quis alius est, e quo illa liberos honesto et legitimo modo pepererit;

ἀμνημονεῖτε. ἔ γάρ τῶν ἐλαχίστων πρὸς τὴν τέττε
μαρτυρίαν τεκμήριόν ἐστι τέτο. ἴδιλον γὰρ ὅτι, εἰ β.
ἐπέσθη ἐγγυήσασθαι, ἐπέσθη ἂν καὶ γαμηλίαν
ὑπὲρ αὐτῆς τοῖς Φράτορσιν εἰσενεγκεῖν, καὶ εἰσα-
γαγεῖν τὴν ἐκ ταύτης ἀποφανθεῖσαν θυγατέρα ὡς
γνησίαν ἔσαν αὐτῶ, καὶ [ἐν τε τῷ δήμῳ] ² * κε-
κτημένην ³ τὸν τρίτάλαντον οἶκον, εἰ ἦν γεγαμηκῶς. 9.
ἠναγκάζετο ἂν ⁴ ὑπὲρ τῆς γαμετῆς γυναικὸς καὶ
θεσμοφόρια ἐσιᾶν τὰς ⁵ γυναῖκας, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα
προσῆκε, λετσεργεῖν ἐν τῷ δήμῳ, ὑπὲρ τῆς γυναι-
κὸς, ἀπὸ γε ἐσίας τηλικαύτης. ἔ τοίνυν φανεῖται
ἔδεν τέτων γεγενημένον εἰδεπώποτε. οἱ μὲν ἔν Φρά· 12.
τορες

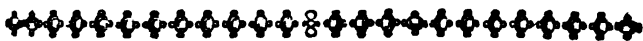
2. ἐν τε τῷ δήμῳ] quatuor haec vocabula vt su-
peruacanea et inutilia, et perperam e verfu II. vbive-
ra eorum sedes est, huc translata, vncis inclusi.

3. κекτημένην] sic in accusatiuo dedi de meo, pro
vulgari κекτημένη in datiuo. Taylor e libro Tophanis
κεκτημένος annotauerat.

4. ἠναγκάζετο ἂν] videtur ὁ interponendum esse.
Necesse vero quoque habuisset, nomine vxoris alias
matronas per occasionem Thesmophoriorum lautis et
solemnibus epulis excipere, aliasque fungi functiones
onerofas, quas mariti alii vxorum loco atque nomine
obire solent.

5. ἐσιᾶν τὰς γυναῖκας] sic correxi, secundum
Scaligerum et Canterum Var. Lect. 8, 14. vitium vulga-
tarum ἐσι αὐτὰς γυναῖκας. Stephanus in margine ad-
monuit sibi videri leg. ἐς τοιαύτας γυναῖκας. sed hoc
fcret bonam orationem corrumpere, et sententiam
conturbare.

τορες μαρτυρήκασιν ὑμῖν. λάμβε δὴ καὶ τὴν τῶν
δημοτῶν ἐκείνης μαρτυρίαν⁶.

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

ὙΠΕΡ ΤΟΥ

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ.

Νικοςτράτης ἐν ὑπερβρίᾳ τελευτήσαςτος, ἄγνωτον καὶ
ἄγνόθεον ὄντες ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, ἀμ-
φισβητήσιν τῷ κλήρῳ πρὸς Χαριάδην, φάσκοντα κλη-
ρονομον αὐτῷ εἶναι κατὰ δόσιν, ὃ ἐστὶ κατὰ διαθήκας.
Ἰσαῖος ἔν ὁ ῥήτωρ, ὡς συγγενὴς ὢν τῶν περὶ τὸν Ἀ-
γναντα, λέγεις συνηγορῶν αὐτοῖς. Ἡσαΐσις, σοχασμός.

24. **Ε**πιτήδεοί μοι¹ τυγχάνουσιν, ὧ ἄνδρες, ὄντες
ἄγνωτον καὶ ἄγνόθεον, καὶ ὁ πατήρ²
αὐτῶν ἔτι πρότερον. εἰκὸς ἔν μοι δοκεῖ εἶναι, ὡς ἂν
οἶός

Ε 2

οἶός

6. μαρτυρίαν] adde titulum ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

1. ἐπιτήδεοί μοι τυγχάνουσιν ὄντες] Ex hoc loco
certo colligi nequit, verum esse id, quod auctor ar-
gumenti, quisquis fuit, ait, Isaeum ipsum hanc cau-
sam egisse, vt cognatum eorum, quorum causa hic
agitur. Nam neque ἐπιτήδεοι sunt cognati, sed so-
lummodo familiares, neque e μοι tuto colligatur, ora-

οἷός τε ὧ, συνεπιπῶν αὐτοῖς. περὶ μὲν ἔν τῶν ἐν τῇ
 ὑπερορίᾳ πραχθέντων ἔτε μάρτυρας ἐξευρεῖν οἶόν-
 τε, ἔτε τὲς ἀντιδίκας, εἴαν τι ψεύδωνται, ἐλέγ- 27.
 χαν βράδιον, διὰ τὸ μηδέτερον τέτων³ ἐκέισε⁴ ἀφι-
 χθαι. τὰ δὲ ἐνθάδε μοι⁵ συμβεβηκότα δοκεῖ ὑμῖν
 ἱκανὰ γενέσθαι ἂν τεκμήρια, ὅτι ἅπαντες οἱ κατὰ
 τὴν δόσιν τῶ⁶ Νικοστράτε ἀμφισβητῶντες, ἐξαπα-
 τῆσαι ὑμᾶς βέλονται. πρῶτον μὲν ἔν, ὧ ἄνδρες, 30-
 περὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ἐπιγραφῆς⁷ ἀξίον ἐστὶν ἐξε-
 τάσαι,

-torem hic e persona sua loqui; potest enim haec ora-
 tio non minus illi conuenire, qui Isaeum mercede ad
 scribendum conduxerat.

2. ὁ πατὴρ αὐτῶν] Thrasippus, vt e p. 49. 15.
 constat.

3. μηδέτερον τέτων] Haguomen designat et Ha-
 gnotheum.

4. ἐκέισε] illuc locorum, vbi Nicostratus diem
 supremum obiit.

5. μοι cohaeret, non cum proximo συμβεβηκότα,
 sed cum remotiore δοκεῖ.

6. τῶ Νικοστράτε] malim τῶν N. vulgatam si de-
 fendas, ad τῶ subaudiri debet κλήρα.

7. περὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ἐπιγραφῆς] quomodo
 partes de Nicostrati hereditate inter se contententes,
 in libellis petitoriis iudicio exhibitis Nicostrati nomen
 ediderint. Nam Hago quidem atque Hagnotheus in
 libello suo hereditatem eius Nicostrati petierant, qui
 esset filius Thrasymachi. Chariades autem, et aduo-
 cati eius, istorum competitores, alium Nicostratum,
 Smicri filium, ediderant. Poterant itaque actores ex-
 cufare, non de eadem hereditate agi, neque eandem
 ab aduersariis, atque abs se, peti.

τάσθαι, καὶ σκέψασθαι ὁπότεροι ἀπλῆστερον καὶ
κατὰ φύσιν μάλλον ταῖς λέξεσι ἐποίησαντο. Ἄγων
33. μὲν γὰρ ἔτοςι καὶ Ἀγνόθεος Θρασυμάχῃ ἐπεγρά-
ψαντο τὸν Νικόστρατον, καὶ ἑαυτὸς ἐκεῖνω ἀνεψιὸς
ἀποφαίνεται· καὶ τῶν μάρτυρας παρεύχονται·
Χαριάδης δὲ καὶ οἱ συνδικῶντες αὐτῷ Σμικρῶ μὲν
πατὴρ εἶναι φασὶ τὸν Νικόστρατον, ἀμφισβητῶσι
36. δὲ τῷ Θρασυμάχῃ υἱῷ κλήρε. καὶ οἶδε⁸ μὲν εἰδὲ⁹
προσποικῶνται ἐκεῖνε τῷ ὀνόματι¹⁰ ἔτε γινώσκων¹¹,
ἔτε προσήκεν αὐτοῖς· φασὶ μὲν ἔν εἶναι Θρασυ-
μάχῃ Νικόστρατον. τῆς δὲ ὁμοίως¹² τῆς ἐσίας ἀμ-
φισβητῶσι. καὶ εἰ μὲν τὸ ὄνομα αὐτῷ¹³ ὡμολόγηεν
39. εἶναι τῷ Νικοστράτῃ, περὶ δὲ τῷ κλήρε μόνον διεφέ-
ροντο, εἰδὲν ἂν ἔδει ὑμᾶς σκέψασθαι· ἀλλ' εἴ τι¹⁴

E 3

δίειθε

8. οἶδε] Hagnon. et Hagnotheus.

9. εἰδὲ προσποικῶνται] Interrogat H. Stephanus,
num log. sit εἰδὲν περ. nego esse. vulgata bene habet
hic loci quidem. ne affertant quidem, nedum vt serio
contendant.

10. ἐκεῖνε τοῦ ὀνόματος] Nicosstratum Smicri filium.

11. ἔτε γινώσκων] Aut ἔτε τι γιν. leg. videtur, aut
εἰδὲν οὔτε γιν.

12. ad ὁμοίως videtur ἀμφω addendum esse.

13. αὐτῷ] malim αὐτό ipsum solum nomen Ni-
cosstrati idem dicerent, sine accessione nominis paterni.

14. ἀλλ' εἴ] bene si habet, accipi sic debet, ac si
dixisset, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἔδει σκέψασθαι, εἴ τι —
Neque vitii lectionem hanc incusabo. Dixissent tamen
Lyfias atque Demosthenes ἀλλ' ἢ εἴ — nihil aliud, sed
hoc solum quaerere, num quid in tabulis testamenti

διέθετο ἐκεῖνος ὁ Νικόστρατος, ὃν ἀμφοτέρωι ὠμολόγηεν. νῦν δὲ πῶς οἶόντε τᾶ ἀνδρὶ δύο πατέρας ἐπιγράψασθαι; τῆτο γὰρ Χαριάδης πεποιήκεν. αὐτός τε γὰρ ἔλαχε τῆ Σμικρῆ Νικόστρατος, τέτοις δὲ 42. τῆ Θρασυμάχε λαχῆσι παρακατέβαλεν, ὡς τὸν αὐτὸν ὄντα 15. ἔσι μὲν ἔν ἅπαντα ταῦτα ἐπήρειαι καὶ παρασκευή. ἠγῆνται γὰρ τέτεις 16, ἀπλῆ μὲν ὄντος τῆ πράγματος, καὶ μηδεμιᾶς αὐτοῖς ταραχῆς ἐγγιγνομένης, ἔ χαλεπὸν 17 ἐπιδείξειεν, ὅτι ἔ 47. I. δὲν Νικόστρατος διέθετο. εἰάν δὲ μὴ τὸν πατέρα τὸν αὐτὸν εἶναι Φῶσι, τῆ δὲ κλήρε μηδὲν ἤττον ἀμφισβητῶσιν, ἀκριβῶς ἴσασιν ὅτι πλεονιλόγω εἰ 3. πῆν τέτοις 18 δεήσει ὡς Νικόστρατος Θρασυμάχε ἦν, ἢ ὡς ἐδὲν διέθετο. ἔτι δὲ καὶ ὁμολογῆντες Θρασυμάχε μὲν 19 εἶναι τὸν Νικόστρατον, ἔκ ἂν εἶχον ἐξελέγξαι τέσδε ὡς ἔκ εἰσὶν ἐκείνω ἀνεψιοί· ἄλλον

δὲ πα-

praeceperit. Num autem Isaeus hoc, an illo modo scriptum reliquerit, ecquis certo definiet?

15. ὡς τὸν αὐτὸν ὄντα] sunt accusatiui absoluti.

16. τέτεις] Hagnonem atque Hagnotheum.

17. οὐ χαλεπὸν] imo vero οὐ χαλεπῶς. Nam alias constructio lababit; neque enim inter se constabunt τέτεις et ἔ χαλεπὸν. sed τέτοις in datiuo dicendum fuisset et ἐπιδεικνύειν.

18. τέτοις] imo vero τέτους in accusatiuo.

19. Θρασυμάχε μὲν] transponenda videtur haec duo vocabula. Verumtamen nimis et locis et temporibus, et natura et moribus, aliisque rebus distamus ab illis vetustis graecis, quam vt certa de numero, seu rhythmō eorum pronunciare queamus.

6. δὲ πατέρα τῷ τεθνεῶτι κατασκευάζοντες, ἐ μόνον περὶ τῶν διαθηκῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆ γενεῆ λόγον ἐμβεβλήκασιν. ἔκ ἐκ τέτων δὲ μόνον γνωίητ' ἂν ὅτι ἄλλοι τινὲς εἰσὶν οἱ ταῦτα ²⁰ ἐπὶ τετρουσὶν ²¹ ἐπάγοντες, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κατ' ἀρχαίς γεγενῆσθαι μένων. τίς γάρ ἐκ ἀπειρείρατο, ἐπειδὴ τῷ δύνω τάλαντω ἐξάκις ἤλθετον ²²; ἢ τίς ἐ μέλαν ἰμάτιον ἐφόρεσεν, ὡς διὰ τὸ πένθος κληρονομήσων τῆς οὐσίας; ἢ πόσοι συγγενεῖς καὶ υἱεῖς κατὰ δόσιν ²³ προσεποιήσαντο τῶν Νικοςτράτου; Δημοσθένης μὲν γὰρ ἀδελφιδῆς ἔφη αὐτῷ εἶναι, ἐπειδὴ δ' ἐξηλέγχθη ὑπὸ τέτων, ἀπέστη. Τηλέφος δὲ δῆνα αὐτῷ Νικοςτράτον ἀπαντᾶ τὰ ἑαυτῷ. καὶ ἔτος ἐ πολλῶν.

E 4

ὑπε-

20. ταῦτα] scil. τὰ πράγματα. has turbas contentionum forensium.

21. ἐπὶ τετρουσὶν] notanda poeticae dictionis affectatio τετρουσὶν pro τέτους, Atticis non parum frequentata.

22. ἤλθετον] scil. εἰς κρίσιν. ecquis enim tandem non luctum testatus est coma tondenda super excessu Nicostrati, quandoquidem hereditas ab eo relicta, quae duum est talentum, a sex competitoribus fuit petita, qui sunt hi, Demosthenes, Telephus, Amyniades, Pyrrhus, Ctesias, et Cranaus. Adde septimum Chariadem, et octauum, actorem huius orationis.

23. κατὰ δόσιν filii sunt factitii, adoptati per testamentum. Nam eiusmodi filiis patres quoque adoptiui bona sua donabant, seu legabant.

ὑπερον ἐπαύσατο. Ἀμνιοῦδος ²⁴ δὲ υἷόν αὐτῶ ²⁵ πρὸς τὸν ἀρχοντα ἦκεν ἄγων, ἐδὲ τριετῆ γεγονότα καὶ ταῦτ', ἐκ ἐπιδημηκότος τῷ Νικοςράτῃ **17**. ἔνθακα ἐτῶν Ἀθήνησι. Πύρρος δὲ ὁ Λαμπρεὺς ²⁶ τῇ μὲν Ἀθηναῖ ἔφη τὰ χρήματα ὑπὸ Νικοςράτῃ καθεμερῶσθαι, αὐτῶ ²⁷ δ' ὑπ' αὐτῆ ἐκείνῃ ²⁸ δεδοσθαι. Κτησις ²⁹ δ' ὁ Ἠθαιεὺς καὶ Κραναὸς τὸ μὲν πρῶτον δίκην ἔφασαν τῷ Νικοςράτῃ παλάντε καταδο- **18**. δικάσθαι· ἐπειδὴ δ' ἐκ εἶχον τῆτο ἀποδείξαι, ἀπελεύθερον αὐτὸν ἑαυτῶν προσεποιήσαντο εἶναι. καὶ ἐδ' ἔτοι αἱ ἔλεγον ἀπέδειξαν. καὶ οἱ μὲν εὐθύς κατὰ τὰ πρῶτα ἐπὶ τῷ Νικοςράτῃ ἄξαντες ³⁰ ἔτοι εἰσι. Χαρκιάδης δὲ τότε μὲν ἕδαμῃ ἠμφισβήτησεν, **21**.
ὑπερον

24. Ἀμνιοῦδος] num Ἀμν. interrogat H. Stephanus, quem credo verum vidisse.

25. αὐτῶ] Nicostrato puta. cohaeret cum γεγονότας.

26. λαμπρεὺς] Taylorum si audimus „ rectius λαμπρεὺς scribetur.

27. αὐτῶ] sibi, Pyrrho puta.

28. post ὑπ' αὐτῆ ἐκείνῃ deesse videtur μέρος τι, aut, si nihil deest, sed bene h. l. habet, subiicere voluit orator atque derisui exponere praetensionis absurditatem. equis enim sanus, quae numini consecrata fuisse dixerit, eadem aiat sibi donata esse?

29. Κτησις graecum nomen si est, forma eius foemininum genus potius prodit, quam masculinum. Num ergo Κτησις leg. est?

30. ἄξαντες num ab ἄγεν, an ab αἰσσειν repetendum sit, quaerant alii. ego in simpliciore, quod est ἄγεν, acquiesco.

ἤξερον δι' ἑ μόνον αὐτὸς ³¹, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐ-
 ταίρας παιδίον εἰσποιοῦν ἤλθε. τῆτο δ' ἦν αὐτῶ ³²,
 ὡς ἢ τῶν χρημάτων κληρονομήσονται, ἢ τὸ παιδίον
 αἰσὸν ποιήσονται. αἰσθόμενος δὲ καὶ ἔτος, ὅτι περι-
 24. τῆ γένεσ ἐλεγχθήσοιτο, τὴν μὲν τῆ παιδίε ἀμφισ-
 βήτησιν παρέλυσιν, ἑαυτῶ δὲ κατὰ δόσιν παρα-
 κατέβαλεν. ἐχερῆν μὲν ἔν, ὡ ἄνδρες, ὅστικ κατὰ
 δόσιν χρημάτων ἀμφισβητῶν ἠττηθεῖη, μὴ κατὰ
 τὸ τέλος ³³ ζημιῶσθαι, ἀλλ' ἐφ' ὅσαπερ ληψόμε-
 27. τος ἴη, τοσαῦτα τῆ πόλει ἀποτίνας. ἔτω γὰρ ³⁴
 ἔθ' οἱ νόμοι κατεφρονῶντο, ἔτε τὰ γένη ὑβρίζετο
 πρὸς τέτων ³⁵, εἰδ' ἂν τῶν τεθνεώτων ἕδεις κατε-

E 5

ψεύδε-

31. αὐτὸς] subaudi e praemissis ἀμφισβητῶν τοῦ
 κληρε.

32. τῆτο δ' ἦν αὐτῶ] num sic nude dixerunt, pro
 τῆτο δ' ἦν αὐτῶ ἐν νόῳ, vel προκείμενον, vel ἐπιτέχ-
 νασμα, vel μηχανημα, vel πρέβεγε, vel tale quid?
 hoc agebat, hoc moliebatur.

33. κατὰ τὸ τέλος] locus difficilis. dictio peram-
 bigua et inexplicabilis. Susplicabar aliquando tantun-
 dem hoc esse, atque κατ' ἐπαβελίαν. non solummo-
 do sexta parte summae vniuersae, quam valent bona
 petita, mulctari, sed tota summa. Nunc dubito, an
 potius significet, pro censu. Censebatur ciuis quis-
 que, quantum in bonis haberet. atque pro isto censu
 maior aut minor cuique multa irrogabatur. Quae-
 rant peritiores.

34. ἔτω γὰρ] addi velim ἂν.

35. πρὸς τέτων] ab his, Chariade eiusque ad-
 uocatis. non mala sententia. Susplicor tamen Isaeum
 dedisse πρὸς τοσέτων. a tot hominibus, quot nempe
 sunt hi, quos toto die videmus in leges grassari.

ψεύδετο. ἐπεὶ δὲ ἅπασι καὶ τῶν ἀλλοτρίων ³⁶ ἀ-
πάντων ³⁷; καθότι ἂν τις βέληται, ἀμφισβητεῖν
ἔξεστιν, ὑμᾶς χρὴ περὶ αὐτῶν ὡς οἶόν τε ἀκριβέ- ³⁰-
στατα ἐξετάζεν, καὶ μηδὲν εἰς ὅσον δύνασθε παρα-
λείπειν. ἐν μόναις δὲ ταῖς τῶν κλήρων εἰσαγωγαῖς
δοκεῖ μοι προσήκειν τεκμηρίοις μᾶλλον ἢ μάρτυσι
πιστεύειν. περὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων συμβολαίων οὐ
πάνυ χαλεπὸν τὸς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦντας ἐλέγ- ³³-
χεν (ζῶντος γὰρ καὶ παρόντος τῷ πράξαντος
καταμαρτυροῦσι) περὶ δὲ τῶν διαθηκῶν πῶς ἂν τις
γιοίη τὸς μὴ τἀληθῆ ³⁸ λέγοντας, εἰ μὴ πάνυ με-
γάλα τὰ διαφέροντα ³⁹ εἴη; αὐτῶ μὲν, καὶ οὐ
μαρ-

36. καὶ τῶν ἀλλοτρίων] haud offendor. foret ta-
men fortius intortum, si καὶ τῶν ἀλλοτριωτάτων di-
xisset.

37. ἀπάντων non cohaeret cum ἀλλοτρίων, sed
cum ἀμφισβητεῖν. Dicitur ἀμφισβητεῖν τινος pro he-
reditatem alicuius in iure petere. Ergo ἀπάντων ἀμ-
φισβητεῖν est hereditates hominum omnium, quorum-
cunque tandem sibi, vindicare, de eoque iure ex-
periri, vel totas hereditates.

38. μὴ τἀληθῆ] sic correxit H. Stephanus Aldi-
nae vitium μετ' ἀληθῆ.

39. τὰ διαφέροντα] nisi nimium sit, quod altera
partium contendentium, aut lucretur, aut perdat;
nisi enormis sit discrepantia inter ambarum postulation-
es, altera parte nimis abhorrentia ab aequo et incon-
sistentanea petente, aut affirmante ea, quae prorsus sint
improbabilia.

36. μαρτυρῆσι, τεθνεῶτος· τῶν δὲ συγγενῶν μηδὲν τῶν πεπραγμένων εἰδότεν· τῷ δὲ ἐλέγχε μὴδὰ μὸς ἀκριβῆς γινομένη. ἔτι δὲ, ὧ ἄνδρες, καὶ τῶν διατιθεμένων οἱ πολλοὶ ἐδὲ λέγουσι τοῖς παρῶν γινομένοις ὅ, τι διατίθενται, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ τῷ κα-
 39. ταλιπεῖν διαθήκας μάρτυρας παρίσανται· τῷ δὲ συμβαίνοντος ⁴⁰ ἔστι καὶ γραμματεῶν ἀλλαγήνηαι, καὶ τὰναντία ταῖς τῷ τεθνεῶτος διαθήκαις μετα-
 γραφῆναι. ἔδὲν γὰρ μᾶλλον εἰ μάρτυρες εἰσονται, εἰ ἐφ' αἷς ἐκλήθησαν διαθήκαις, αὐτὰ ἀποφαί-
 42. νοιτο. ὁπότε δὲ καὶ τὲς ἐμολογημένους παραγενο-
 μένους αἰόντ' ἐσὶν ἐξαπατήσαι, πῶς ἐκ αὐτῶν ὑμῶς γε, τὲς μηδὲν τῷ πράγματι εἰδότες, πολὺ μᾶλλον ἐ-
 ταιμότερόν τις παρακρέσσασθαι ἐγχειρήσαι; ἀλλὰ
 43. μὴ καὶ ὁ νόμος, ὧ ἄνδρες, ἐκ εἰάν τις διαθήται μόνον, κυρίας εἶναι κελεύει τὰς διαθήκας, ἀλλὰ εἰάν ⁴¹ εὐφρονῶν. σκεπτόεν δ' ὑμῶν ⁴² πρῶτον μὲν, εἰ ἐπαύσατο τὰς διαθήκας· ἔπειτα, εἰ μὴ παρω-
 νοῶν

40. τῷ δὲ συμβαίνοντός ἔστι] dictio rarior et minus crebro visitata, pro qua alius, idem significare volens, dixisset συμβαίνει καὶ ἑκάστην ἡμέραν. quotidie contingit. est in numero rerum saepe contingentium. Pos-
 sit alio quoque modo, qui tamen mihi minus probatur, accipi, vt significet. unde consequitur. vel, quapropter consentaneum est nam τὸ συμβαῖνον Dialecticis est conclusio, seu id, quod e sumtis colligitur et velut efflorescit.

41. ἀλλὰ εἰάν] videtur καὶ addendum esse.
 42. σκεπτόεν δ' ὑμῶν] malim σκ. δὴ ὑ. aut σκ. οὖν ὑμῶν.

νοῶν διέθετο. ἀντιλεγόντων δ' ἡμῶν μηδὲ τοπαρά- 3.
 σπαν γενέσθαι τὰς διαθήκας, ἐκ τίνος ἂν τρόπου 43,
 εἴ τις παρανοῶν διέθετο, γνοίητε, πρὶν περὶ αὐτῆ
 τῆ διαθέσθαι πισεῦσαι; τὸς μὲν ἐν κατὰ τὴν δόξαν
 ἀμφισβητῶντας ὁρᾶτε ὅσον ἔργον ἐστὶν αἰσθέσθαι εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι· τὸς δὲ κατὰ τὸ γένος, πρῶτον μὲν 6.
 εἰ δεῖ μαρτυρας παρασχεσθαι ὡς αὐτῶν ἐστιν ὁ κλη-
 ρος. παρὰ πάντων γὰρ ἀμολόγηται, τοῖς ἐγγυτά-
 τω γένος τὰ τῆ τελευταίου γίνεσθαι. ἔπειτα
 οἱ νόμοι εἰ μόνον οἱ περὶ τῶν γενῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ πε-
 ρὶ τῶν δόσεων, τοῖς συγγενεῖσι βωθῶσι. δεῖναι μὲν 9.
 γὰρ ὁ νόμος ἐδενὶ εἰ τὰ ἑαυτῆ, εἰ ἂν ὑπὸ γῆρας, ἢ ὑπὸ
 νόσῃ, ἢ ὑπὸ ἄλλων ἄ καὶ ὑμεῖς ἴτε, παρανοήσῃ· κα-
 τὰ δὲ τὸ γένος, καὶ τὰ τῆ ὁπωσῆν διακειμένη ὁ ἐγ-
 γύτατα γένος ἀναμφισβητήτως λαμβάνει. χωρὶς 12.
 δὲ τέτων, ταῖς μὲν διαθήκαις διὰ μαρτύρων ὑμᾶς
 δεῖ πισεῦσαι, ὑφ' ὧν ἐνὶ καὶ ἐξαπατηθῆναι· (εἰ γὰρ
 ἂν ἦσαν ψευδομαρτυριῶν ἐπισκῆψεις) 44 τῆ δ' ἀγ-
 χισεία, δι' ὑμῶν αὐτῶν. κατὰ γὰρ τὸς νόμους οἱ
 συγγενεῖς ἀμφισβητῶσιν, εἰς ὑμεῖς ἔθεσθε. πρὸς 15.
 δὲ τέτοις 45, ὧ ἄνδρες, εἰ μὲν κατὰ 46 τὰς διαθή-
 κας

43. ἐκ τίνος τρόπου accipio h. l. prae διὰ τί cur, quapropter?

44. ἐπισκῆψεις] subaudi, εἰ ἀδύνατον ἦν τὸς κρι-
 τὰς ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων ἐξ-
 απατάσθαι. vel εἰ μηδεὶς τὰ ψευδῆ ἐμαρτύρει.

45. πρὸς δὲ τέτοις] ita correxit Stephanus Aldi-
 nae vitium πρὸ δὲ τέτῃς.

46. μὲν κατὰ] videtur articulus οἱ interponen-
 dus esse.

κας ἀμφισβητῦντες, ὁμολογημένως Νικοστράτῳ ἐπι-
 τήσασι ὄντες ἐτύχασαν, τὸ μὲν ἀκριβὲς ἐδ' ἂν ἔ-
 τως 47, ὅμως μέντοι μαῶλλον εἰκὸς ἦν ἀληθεῖς εἶναι
 18. δόξεν 48 τὰς διαθήκας. ἤδη γὰρ τινες ἐκ εὐ δια-
 κειμένοι τοῖς συγγενέσιν, ὀδυνητὸς φίλος τῶν παύου
 σφόδρα προσηκόντων περὶ πλείονος ἐπαίσαυτο· νῦν
 δὲ ἔτε συσσίτης, ἔτε φίλος, ἔτ' ἐν τάξῃ 49 τῆ αὐ-
 τῆ 50. τῶν δ' ὑμῖν μάρτυρας ἀπάντων παρεσχέ-
 μεθα.

47. ἐδ' ἂν ἔτως] videtur hic ἐφαίρη vel simile quid
 accidisse, tametsi me non fugit εἰκὸς ἦν e proximo huc
 trahi et tacita mente suppleri posse.

48. δόξεν] Coniectura haec est H. Stephani, a
 me alteri praelata, ab eodem propositae δεῖξεν. In
 vulgatis est δήξεν. Constructio haec est μαῶλλον εἰκὸς
 ἢ τὰς διαθήκας δόξεν ἀληθεῖς εἶναι.

49. τάξῃ] sed quaenam τάξις hic designatur?
 ciuilis an militaris? si ciuilis, quaenam erunt illae τά-
 ξῃς ciuiles? forsitan κατὰ τὸ τέλος secundum census,
 seu quantitates bonorum, quae quibusque essent, ci-
 ues distributi erant. Notae sunt e Demosthene αἱ
 συμμορίαι τῶν λειτουργόντων. noti οἱ τριακῶσιοι, οἱ τῶν
 πλιτῶν πλεσιώτατοι. Significare itaque videtur ἐν τῇ
 αὐτῇ τάξῃ h. l. quod hi competitores hereditatis a
 Nicostrato relictae non fuissent in eadem classe con-
 tituentium pro modo facultatum. Verumtamen vt
 malim de ordine militari, seu statione in castris et acie
 accipere, facit locus p. 49. 13. ἐδ' ἐπὶ στρατεύματι δ-
 χεῖτο —

50. τῇ αὐτῇ] post haec verba non nihil deesse con-
 stat. E. c. εἰς οἶδε τῆς πάποτε τῷ Νικοστράτῳ
 γεγονότας: vel simile quid.

μεθα. Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ μάλιστα τῆς Χαριάδου-2 1
 ἀναιδείας καταμαρτυρεῖ, τὸτο σκέψασθε. ὅπερ
 γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον⁵¹, ἔγ' ἀπα-
 θανόντα ἀνείλετο, ἔτ' ἔκαυσεν, ἔτε * ὠσολόγη-
 σεν⁵², ἀλλὰ πάντα τοῖς μηδὲν προσήκει παρεῖχε
 ποιῆσαι, πῶς ἐκ ἀνοσιώτατος εἶη; ὃς τῶ τεθνεῶτι 2 4
 μηδὲν τῶν νομιζομένων ποιήσας, τῶν χρημάτων αὐ-
 τῷ κληρονομεῖν ἀξιοῖ; ἀλλὰ νῆ Δία ἐπειδὴ τέτων
 ἔδεν ἐποίησε, τὴν ἐσίαν⁵³ τῷ Στρατονίκε⁵⁴ δι-
 χέρισεν; ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑμῖν⁵⁵ καὶ τὰ πλεῖστα
 ἔδ' αὐτὸς ἀνεῖται. προφάσεις δὲ οἶομαι ἀναγκαίας⁵⁶ 2 7.
 ἐφ' ἑκά

51. τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον. eum, qui
 ipsum, [Chariadem] fecisset [vel nuncupasset] heredem.

52. ὠσολόγησεν] sic dedi de meo, pro vulgari ὠ-
 μολογ. neque ossa eius legit. combustionem vel incine-
 rationem sequebatur ossilegium.

53. τὴν ἐσίαν] videtur γ' interponendum esse.

54. τῷ Στρατονίκε] qui Stratonicus h. l. appella-
 latur, item paulo post versu 29. idem est, atque Ni-
 costratus per totam orationem dictus. In talibus grae-
 ci diligentia summa non vtuntur. Tophanes tamen
 Νικοστράτης annotauerat.

55. ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑμῖν etc.] quantum ex ob-
 scuris literarum vestigiis diuinare possum, sic ferme
 reliquisse auguror Isaeum ἀλλὰ καὶ ταῦτ' ἀνήκεν ἡμῖν.
 verum haec quoque [id est administrationem, tute-
 lam et conseruationem bonorum Nicostrati] nobis
 permisit. καὶ τὰ πλεῖστα [subaudi ὧν νῦν λέγω αὐτὸν
 ἐπαυτιώμενος] ἔδ' αὐτὸς ἀνεῖται. et pleraque horum,
 quae nunc dico, vitio ei vertens, ne ipse quidem se
 fecisse infitiat.

56. προφάσεις δ' οἶομαι ἀναγκαίας] Suspicabar

ἰφ' ἐκάστας 57 τῶν πράξεων 58 εὐρησθαι 59. τί γάρ
 ὑπολείπεται 60 τῷ διαβρέθην ὁμολογῶντι; σαφῶς
 μὲν ἔν ἴτε, ὦ ἄνδρες, ὅτι ἔτοι εἰ δικαίως τῶν στρα-
 τῶν ἐφίενται, ἀλλὰ βέλονται μὲν ὑμᾶς ἐξαπα-
 τῆσαι,

aliquando leg. esse προφάσεις δ' ἔδεν εἰπεῖν ὡς οἶμαι
 ἀναγκάσις causationes praetexit, quas nil attinet a me
 commemorari, ni fallor. Nunc autem censeo bene ha-
 bere vulgatam, eiusque nihil h. l. sollicitandum esse,
 eummodo teneatur, οἶμαι esse ironicum, irrisionis
 gratia insertum, vt Latinorum, nempe, nimirum, scili-
 cet. causas fonticas et praegnantas, scilicet, si dis placet.

57. ἰφ' ἐκάστας] H. Stephanus mauult ἰφ' ἐκάστας,
 quod utique sim praelaturus, si certo constet, vul-
 gatam vitiosam nulloque modo probandam esse. de
 quo adhuc ambigo.

58. τῶν πράξεων] subaudi τῶν ἰφ' ἑαυτῆ πεπραγ-
 μείων, ὧν αὐτῶν κατηγοροῦ νῦν. actionum suarum,
 quarum eum nunc incuso.

59. εὐρησθαι] leg. videtur εὐρηται reperit, com-
 miniscitur, profert, ipse sibi per otium commentus.

60. ὑπολείπεται] scil. πρὸς ταῦτα εἰπεῖν, καὶ
 ὑπερ τῶν ἀπολογεῖσθαι. videtur tamen orator haud
 paulo et planius et neruolius dicturus fuisse, si sic de-
 disse. ἀλλὰ προφάσεις γάρ, οἶμαι, ἀναγκάσις ἰφ'
 ἐκάστας τῶν πράξεων εὐρηται. Est hypophora. At-
 qui forsitan causationes, graues nimirum et urgentes com-
 mentus sibi est, atque protulit? Respondet. ἀλλ' οὐδὲ
 ταύτας. At ne has quidem. Tum bene conuenit. Τί
 γάρ ὑπολείπεται — *Ecquid enim reliquum est, quod ex-
 cuset is, qui ipse crimina ultro disertis verbis fatetur?*
 Volebam latina mea huic rationi accommodare. Inte-
 rim tutius visum fuit, vulgatae vestigiis inhaerescere.

τῆσαι, τετρασὶ δὲ, συγγενεῖς ὄντας ἐκείναι, αἱ οἱ νό- 30.
μοι ἔδοσαν αὐτοῖς, ἀποσερῆται. ἢ μόνον δὲ Χαριά-
δος τῆτο πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοί. ἤδη δὲ
τῶν ἐν τῇ ὑπερορίᾳ ἀποθνησκόντων εἰδὲ γινώσκοντες
ἐνίαι, τῆς ἐσίας ἠμφισβήτησαν. ἐνδυμῆνται γὰρ, 33.
ὅτι κατορθώσασι μὲν, τὰ ἀλλότρια ἔχεν⁶¹. δια-
μαρτυροῦσι δὲ μικρὸς ὁ κίνδυνος· μαρτυροῦν δὲ καὶ τὰ
ψευδῆ τινὲς ἐθέλουσιν. οἱ δ' ἔλεγχοι περὶ ἀφα-
νῶν⁶². συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρειν, κατὰ γέ-
νος ἢ κατὰ δόσιν ἀμφισβητεῖν. ἀλλ' ὑμᾶς χρεῖ, ὡ 36.
ἄνδρες, πρῶτον μὲν τὰς διαθήκας σκοπεῖν, εἰ δο-
κῆσι γενέσθαι. τῆτο γὰρ οἷτε νόμοι ἠγένετα⁶³, καὶ
δικαιότατόν ἐστι. μὴ σαφῶς δὲ μήτ' αὐτὸς τὴν ἀλή-
θειαν εἰδόμενος, μήτε τῶν μαρτύρων τῆ τελευταί-
σαντος ἐπιτηδείων ὄντων, ἀλλὰ Χαριάδος, τῆ τὰλ- 39.
λότρια βεβλόμενε λαβεῖν, τί ἂν * ἢ δικαιότερον⁶⁴
ἢ τοῖς

61. τὰ ἀλλότρια ἔχεν] interponendum aio aut
ἐστίν, aut ἔχουσιν.

62. περὶ ἀφανῶν] subaudi εἰς vel γίγνοντα. con-
uiditiones versantur in rebus obscuris, et conuiditionem haud
ferentibus. Haud itaque refrager contententi locum
hunc esse integrum et sanum. Rursus tamen facile
fiat, ut desit χαλεποί vel ἢ βράδιοι vel tale quid.

63. νόμοι ἠγένετα] interponendum videtur δικαίον
vel προσῆκον. leges id iustum et aequum censent esse.

64. τί ἂν ἢ δικαιότερον] ecquid tandem fit (vel erit)
aequius atque iustius, quam — Sic dedi de meo, pro
vulgari τί ἂν τι δικ. poterat quoque in locum secundi
τι, illius enclitici, suffici εἶη. Tophanes annotauit
rat τί ἂν ἐτι.

ἢ τοῖς συγγενέσι ⁶⁵ τὰ τῷ συγγενῆς; καὶ γὰρ οἶδα
 εἶσι ἑκαθόν, ἐθενὶ ἂν ἄλλω ἢ Νικοςτράτῳ τὰ τέ-
 τω ἐγένοντο. κατὰ γὰρ τὸ αὐτὸ γένος ἂν ἡμφο-
 42. βήτες, ἀνεψιὸς ἂν αὐτοῖς ἐκ πατρικῶν. καὶ
 Δι' ἄλλ' ἐκ ἑσιν ⁶⁶ ὁ ἄγων ἐδ' ὁ ἄγνόστος τῷ Νι-
 κοςτράτῳ συγγενῆς, ὡς οἱ ἀντίδομοι Φασίν' αἰδ' ἔ-
 49. τερον ⁶⁷. ἔπειτα τῷ μὲν κατὰ τὴν δόσιν τῷ κλήρου
 λαχόντι μαρτυρεῖσθαι ⁶⁸, αὐτοὶ δὲ κατὰ τὸ γένος ἐπ
 49. ἀμφισβητήσασιν; ἐ γὰρ ὡς τέτό γε ἀνοίας ἦκε-
 50. σαι ὥστε πιεεύσαντες ταῖς διαθήκαις, ἔτω βαδίας
 τούτων χρημάτων ἀφίστανται. αἰδὰ μὴ καὶ ἐξ ἂν
 3. αὐτοὶ ἔτοι λέγῃσι, τύσδε τοῖς συγγενέσιν ⁶⁹ αὐτοῖς
 ἐπιδι-

65. post συγγενέσι deest δίδουσα dari, aut δίδουσα sc.
 ἡμῶς, vos dare. nisi si prouerbialiter accipiamus, vt illud
 ἡμῶν καίμῃς. Tophanes annotauerat συγγενῶς δούναμ.

66. ἐσιν — συγγενῆς] Non bene his conuenire
 inter se, videns H. Stephanus contendit, aut εἰσιν aut
 συγγενῆς leg. esse. quae quamquam admodum sunt
 probabilia, nego tamen adhucdum mihi fati liquere.

67. ἕτερον] ambigo vtrum ἕτερον, an ἕτερον praes-
 fet. Alterutrum certe verum est. ἕτεροι annotarat
 Tophanes.

68. μαρτυρεῖσθαι] aduocati puta Chariadis. ἔπειτα
 h. l. significat itane vero? aut cur itaque?

69. τύσδε τοῖς συγγενέσιν αὐτοῖς] Non possum
 me ex hoc loco intricatissimo aliter extricare, quam
 vt fingam tantisper, donec certiora comperta et pro-
 lata fuerint, relictum ab Ilaeo h. l. sic fuisse τοῖσδε,
 τοῖς συγγενέσιν αὐτοῖς (cum aspero) — sic primum,
 τοῖσδε cohaerebit cum συμφέροις. deinde αὐτοῖς (id est
 ἑαυτοῖς) cohaerebit cum ἐπιδικ. et sententia haec erit.

ἐπιδικάσασθαι συμφέροι τῶν Νικοστράτε μάλλον ἢ Χαριάδε⁷⁰. εἰς γὰρ τὸν λοιπὸν χρόνον, εἰ μὲν οἶδε⁷¹, κατὰ τὸ γένος ἀμφισβητῆντες, λήψονται τὸν κληρον, ἐξέσαι καὶ τέτοις⁷², ὅπότεν βέλονται, κατὰ τὸ γένος λαχῶσιν, ἐπιδείξαι ὑμῖν, ὡς αὐτοὶ ἐγγυτέρω⁷³ ἦσαν τῷ Νικοστράτε, καὶ ὡς Σμικρῆ ἦν, καὶ Ἐθρασύμαχε. εἰάν δὲ Χαριάδης αὐτῶν κληρονομήσῃ, ἐκ ἕσαι ἕδενι συγγενεῖ ἐπὶ τὰ Νικοστράτε ἐλθεῖν. κατὰ δόσιν γὰρ ἔχοντας τῷ ἐπιδικασμένε, τί φωνῶνται λέγοντες οἱ κατὰ τὸ γένος λαχάοντες; ὁ-9-
περ ἂν ἔν καὶ ὑμῶν ἕκαστος ἀξιώσει, τῆτο καὶ τε-
τοισὶ τοῖς νεανίσκοις βεβαιώσατα. παρῆσχοντο δ' ὑ-
μῖν μάρτυρας· πρῶτον μὲν, ὡς ἀνεψιοὶ εἰσιν ἐκ πα-
τραδέλφων Νικοστράτε· ἔπειτα δὲ, ὡς ἕδεπῶποτε
• ἐκεῖνω διάφοροι ἦσαν. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἔθαψαν⁷⁴ Νι. 12
κόσρα

his, testibus et aduocatis Chariadis, *conducit magis*, vñ cognati Nicoftrati, Hagnon et Hagnotheus, hereditatem eius sibi adiudicari studeant, adiudicatamque auferant, quam vt Chariades hoc faciat, id est, hereditatem petitam auferat.

70. Χαριάδε] Recte si diuinari, et probatur illa, quam modo proposui, coniectura, necesse est vt etiam huic genituo sufficiatur accusatiuus, atque legatur Χαριάδην. subaudi ἐπιδικάσασθαι. Tophanes etiam Χαριάδη annotauerat, quod idem est atque Χαριάδην.

71. οἶδε] Hagnon et Hagnotheus.

72. τέτοις] aduocatis et testibus Chariadis.

73. ἐγγυτέρω] quam scil. Hagnon atque Hagnotheus sunt.

74. ἔθαψαν] Atqui p. 48. 23. dixerat; Nicoftra-

κόσρατον. πρὸς δὲ τέτοις, ὡς Χαριάδης ἔτσι ἐδά-
 μως, ἐδ' ἐνθάδε, ἐδ' ἐπὶ στρατεύματι, ἐχρηῆτο Νι-
 κοστράτῳ. ἔτι δὲ καὶ τὴν κοινωνίαν ⁷⁵, ἣ μάλιστα ἔ-
 τος ἰσχυρίζεται, ψευδῆ ἔσαν, καὶ ἀνευ τέτων, ὧ
 15. ἄνδρες, ἄξιον ὑμῖν ἐξετάσαι ἐκατέρως αὐτῶν οἷοί
 εἰσι. Θρασίππος μὲν γὰρ, ὁ Ἄγνωτος καὶ Ἄγνωθῆς
 πατήρ, ἦδη ⁷⁶ καὶ ἐλευτέργησεν ὑμῖν καὶ εἰσήνεγκε,
 καὶ ἄλλως σπυδαῖος ἦν πολίτης. αὐτοὶ δὲ ἔτσι ⁷⁷
 ἔτε ἀποδεδημήκασιν ἐδάμῃ πάποτε, ὅποι ἂν μὴ
 18. ὑμεῖς προστάξητε· οὐτ' ἐνθάδε μένοντες, ἀχρη-
 σοὶ εἰσι τῇ πόλει, ἀλλὰ καὶ στρατεύονται καὶ εἰσ-
 φέρονσι, καὶ τὰλλα πάντα ποιῶσι τὰ προσταττό-
 μενα, καὶ αὐτοὺς (ὡς πάντες ἴσοι) κοσμίως
 παρέχουσιν. ὥστε πολὺ μᾶλλον τούτους προσήκει
 21. κατὰ δόσιν τῶν χρημάτων τῶν Νικοςτράτε ἢ Χαριά-
 δην ἀμφισβητεῖν. οὗτος ⁷⁸ γὰρ, ὅτ' ἐπεδήμει ἐν-
 θάδε, πρῶτον μὲν εἰς τὸ δεσμοτήριον, ὡς κλέπτης

F 2

ὦν

rum, ut peregre defunctum, ab hominibus profus-
 sionis compositum atque elatum fuisse? Sed salua res
 est. Bene habet. Ipse sibi non contradicit. Θάπτειν
 hic loci significat, alteri, qui aliquem humasset, sum-
 mus in humationem factos, refundere. quod qui facit,
 breuera dici potest mortuum contumulasse.

75. κοινωνίαν] communionem negotiationis.

76. ἦδη quid sibi velit haud video, nisi si statua-
 rum parum quid h. l. deesse, num πατήρ, ἐστράτευται
 κλάκεις ἦδη. aut saltim κολλάκεις.

77. οὔτοι] Hagnon et Hagnotheus. ad quos et-
 iam οὔδε versu 30. refertur.

78. οὗτος] Chariades puta.

ὧν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀπήχθη, τοῦτο ἀφαιρεθεῖς⁷⁹
 μεθ' ἑτέρων τινῶν ὑπὸ τῶν ἑνδεκά, οὓς⁸⁰ δημοσία²⁴
 ἄπαντας ὑμεῖς ἀπεκτείνετε, πάλιν ἀπογραφεῖς
 εἰς τὴν βελὴν κακουργῶν⁸¹, ὑποχωρῶν ὄχλο· καὶ
 οὐχ ὑπήκασεν, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνου ἑπτακαίδεκά ἐτῶν
 Ἐθνήαζε οὐκ ἀφίκετο, πλὴν ἐπειδὴ Νικόστρατος
 ἀπέθανε. καὶ ὑπὲρ μὲν ὑμῶν οὔτε στρατείαν οὐδεμί-
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000

79. τῆτο ἀφαιρεθεῖς] corrupta haec esse liquet
 num μετὰ τοῦτο δ' ἀφεθεῖς. postmodum autem in
 emissus et relaxatus.

80. οὓς dubium est, quo referatur, num ad illo
 modo commemoratos ἑτέρας τινὰς, vna cum quibu
 ille Chariades, vt furti reus, in custodiam datus fuerat
 an ad XI. viros. Ego equidem malim ad hos, quan
 ad illos, referri.

81. κακουργῶν non damnabo. placeret tamen mi
 gis κακουργιῶν, a nominatio κακουργίας. ἀπογραφεί
 σθαι εἰς τὴν βελὴν κακουργίας est, actio, qua qui
 maleficii arguitur, in foro Areopagitarum in ius voca
 ri; apud eos stellionatus, seu artium nequam, impo
 sturarum, tabularum mutatarum, et quae alia his si
 milia crimina sunt, accusari.

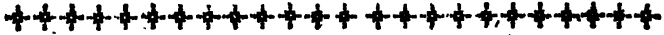
82. εἴτι de meo dedi, pro vulgari εἴτε. subauditū
 a communi εἰσενήνοχε.

του χρημάτων ἠμφισβήτες, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ σώματος ἠγωνίζετο· νῦν δ', ὡς ἄνδρες δικασαί, τοῦτον ⁸³
 33. μὲν ἄλλος, εἰάν τις βούληται, τιμωρήσεται· τέτοιον
 δ' ὑμεῖς βοηθήσατε, καὶ μὴ περὶ πλείονος ποιήσα-
 σθε ⁸⁴ τοὺς ἀδίκως τὰ βλοτέρια ἔχον βελομένους, ἢ
 τοὺς γένει τῷ τεθνεῶτι προσήκοντας, καὶ χάρις
 τούτων ἤδη τι ἐκεῖνον εὐεργετηκότας ⁸⁵. ἀλλὰ καὶ
 36. τῶν νόμων ἀναμνησθέντες, καὶ τῶν ὄρκων, οὓς ὠ-
 μόσατε, πρὸς δὲ τέτοις, καὶ τῶν μαρτυριῶν, αἵ
 ἡμεῖς παρεσχήμεθα, τὰ δίκαια ψηφίσασθε.

83. τῆτον coniectura Stephani est, a me vulgari
 lectioni τῆτο praelata. hunc Chariadem puta, huius alius
 volet, is viciscatur, et efficiet, vt meritas poenas det.

84. Nisi scirem oratores saepe inter imperatium
 et coniunctium variare, suspicarer h. l. ποιήσασθε
 leg. esse, quia βοηθήσατε praecessit. verum tam subti-
 li diligentia illi non vtuntur.

85. εὐεργετηκότας] Iam supra aliquoties orator
 studium atque voluntatem prolixam Hagnonis et Ha-
 gnothi, nec non Thrasippi, qui pater eorum fuerat,
 erga Nicostratum, eorumque inter se mutuam carita-
 tem et familiaritatem, vnde necessario officia et bene
 merita existunt, praedicauerat.

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΛΗΡΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Δικαιογένης τελευτήσαντος ἀπαιδός ἐπὶ τέσσαρα
ἀδελφαῖς, Πρόξενος ἤκε διαθήκην ἔχων· ἐν ἣ Δι-
καιογένης ὁ τελευτήσας τὸν υἱὸν αὐτῆ Προξένου Δι-
καιογένην υἱὸν θετὸν ἐποίησατο, ἐπὶ τῷ τρίτῳ μέρῃ
τῆς ἐσίας. τῆτος δὲ τὸν τρόπον διανεμαμένων αὐτῶν
τὴν ὅλην ἐσίαν, τελευταῖον ἦλθεν ὁ υἱὸς Προξένου Δι-
καιογένης, φάσκων ἐπὶ ἑλῆ τῆ ἐσία γεγονέναι υἱός· καὶ
ναήσας ἀνέλαβε καὶ τὰ δύο μέρη τῶν ἀδελφῶν τῆ τε-
λευτήσαντος. ὕπερον πάλιν οἱ παῖδες τῶν ἀδελφῶν δι-
κασάμενοι πρὸς Δικαιογένην ἐνίκησαν, καὶ συνέθετο
Δικαιογένης ἀποδοῦναι πάλιν τὰ δύο μέρη αὐτοῖς κα-
θαρὰ καὶ ἀνέπαφα, ἐγγυησαμένε ταῦτα Λεωχάρους.
νῦν δὲ ἀρνεμένων τὰ δόξαντα τῶν περὶ Δικαιογένην καὶ
Λεωχάρην, ἐγκαλέσιν οἱ παῖδες τῶν ἀδελφῶν περὶ
τῶν δύο μερῶν· τῷ μὲν, ὡς συνθεμένῳ· τῷ δὲ, ὡς ἐγ-
γυητῆ. Ἡσάσις σοχασμός. ἀρνεῖνται γάρ.

+++++

Ωμέθεα μὲν, ὧ ἄνδρες, περὶ ὧν διαφερόμεθα
πρὸς Δικαιογένην, τὰ ὡμολογημένα ἐπὶ τῆ 12.
δικαστηρίᾳ κύρια ἡμῖν ἔσεσθαι. ἀποσάντος γάρ Δι-
καιογέ-

καιογενες τοῖν δυοῖν μεροῖν τῆ κλήρου, καὶ ἐγγυη-
 τὰς καταστήσαντος ἢ μὴν παραδώσειν ἡμῖν ταῦτα
 15. τὰ μέρη ἀναμφισβήτητα, ἀφῆκαμεν ἀλλήλους τῶν
 ἐγγλημάτων. ἐπειδὴ δὲ, ὧ ἄνδρες, ἐ ποιῆσαι Δικαιο-
 γένης αὐ ὠμολόγησε, διακζόμεθα Λεωχάρει, ἐγ-
 γυητῇ γενομένῳ Δικαιογενε, ὥσπερ¹ ἀντωμόσα-
 μεν. Καί μοι ἀνάγνωθι τὴν ἀντωμοσίαν. ΔΝ-
 18. ΤΩΜΟΣΙΑ. Ὡς τοῖνυ ἀληθῆ ἀντωμόσαμεν²,
 F 4 Κηφι-

Stemma hominum super ista hereditate certantium,
 quorum mentio fit hac in oratione.

Dicaeogenes primus, in pugna ad Eleusinem occisus.

Proxenus, ut viderur e p. 50. 42.
 colligi posse.

-Menexenus, qui apud Spartolium
 occubuit.

Dicaeogenes tertius Harmodius,
 cum quo actor con- p. 51. 31.
 tendit. verum has
 de parte stemmatis
 v. annotationem
 128.

Dicaeog. secun- quatuor filiae
 dus, qui apud quarum
 Cnidum ceci- prima Polyarato
 dit, et de cu- nupit patri vnus
 ius hereditate de numero acto-
 certatur. rum.

secunda Democli
 Phrearrhio nupta.
 tertia Cephalo-
 phonti Paeaniensis,
 vnde natus Mene-
 xenus secundus.
 quarta Theopom-
 po, vnde Cephi-
 lodotus.

1. ὥσπερ] malim ὄνπερ. super iis, quae a nobis
 mutuo praestanda, mutuo dicto iureiurando pepigimus.
2. ἀληθῆ ἀντωμόσαμεν] vera, h. e. vere et reapse
 sponsa mutuo et iureiurando confirmata fuisse illa ca-
 pita, quae hac formula iurisiurandi reciproci conti-
 nentur.

Κηφισόδοτος ἔτσι οἶδε, καὶ μάρτυρας ὑμῖν παρεξό-
 μιθα· πρῶτον μὲν ὡς ἀπέστη Δικαιογένης ἡμῖν τοῖν
 δυοῖν μεροῖν τῆ κλήρου, εἶτα ὡς ἐγγυήσατο Λεωχά-
 ρης. Καί μοι ἀνάγνωθι τὴν μαρτυρίαν³. MARTY-21.
 ΡΙΑ. * Τῶν 4 μὲν μαρτύρων ἀκηκόατε, καὶ ὡς ἐ-
 ταύθη μεμαρτυρήκασιν, ἐδ' ἂν αὐτὸν οἶμα Λεω-
 χάρην εἰπεῖν. ἴσως δὲ ἐπ' ἐκεῖνον τρέψεται⁵ τὸν λό-
 γον, ὡς Δικαιογένης τε, ἃ ἡμῖν ὡμολόγησεν, ἀ-
 παντα πεποίηκε, καὶ αὐτὸς τὴν ἐξεγγυήν ὅτι ἀπέ- 24-
 δωκεν. εἰ ἔν ταῦτ' ἔρεῖ, ψεύσεται, καὶ ῥαδίως ἐ-
 λογχθήσεται. ἀναγνώσεται γὰρ ὑμῖν, ὅσα κατέ-
 λπε Δικαιογένης ὁ Μενεξένης ἐν τῷ κλήρῳ, καὶ τὰ
 χρήματα, ἃ ἔλαβε⁶, ταῦτα εἰ μὲν μή Φασι Δι-
 καιογένην τὸν ἡμέτερον Θεὸν ζῶντα κεκτήσθαι, καὶ 27.
 ἀποθνήσκοντα ἡμῖν δῆναι, ἀποδειξάτωσαν· εἰ δὲ
 καὶ ἐκεῖνον καταλιπεῖν, καὶ ἡμᾶς κεκομίσθαι, μαρ-
 τυρησάτω τις αὐτοῖς⁷. ὅτι μὲν γὰρ Δικαιογένης
 ὡμολό-

3. μαρτυρίαν] quamquam plures sunt testes, vna
 tamen omnium formula cum esset, omniumque no-
 mina cum formulae testimonii praescripta essent, in
 singulari numero extulit. Id quod etiam ad p. 52. 2.
 dictum velim.

4. τῶν] suffeci hoc, periculo meo, vulgari ὡς.
 Taylor adscripserat ὡς μὲν μαρτύρων ἐκ ἀκηκόατε. et
 e Tophanis libro ὁ μαρτ. ἀκ.

5. τρέψεται] haec est H. Stephani coniectura a
 me vulgari τρέψω praelata. Tophanes annotauerat
 τρέψαι.

6. ἃ ἔλαβε] scil. Dicaeogenes tertius.

7. αὐτοῖς] scil. ὅτι ἡμῖν παρέδωκαν τέτων τὰ δύο
 μέρη, καὶ ἡμεῖς παρ' αὐτῶν κεκομίσμεθα.

ὠμολόγει παραδώσεν ἡμῖν, ὧν κατέλιπεν ὁ Μενε-
 30. ξένος, τὰ δύο μέρη, ἡμεῖς μάλιστα παρεξόμε-
 θα⁸· καὶ ὅτι Δεωχάρης ἐνεγγυήσατο αὐτὸν ταῦ-
 τα ποιήσεν. καὶ γὰρ δικαζόμεθα διὰ τῆτο, καὶ
 ταῦτα ἀντωμόσαμεν. καὶ μοι ἀνάγνωθι τὴν ἀντω-
 μοσίαν. ΑΝΤΩΜΟΣΙΑ. Εἰ μὲν τοίνυν, ὧ ἀν-
 33. ὄρες, περὶ τῆτε ἔμελλον ἀπολογήσασθαι μόνον
 Δεωχάρης ἢ Δικαιογένης, ἤρκασι ἂν μοι τὰ εἰρημέ-
 τα· ἐπεὶ δὲ παρεσκευασμένοι εἰσὶν ἐξ ἀρχῆς· πε-
 ρὶ τῆ κλήρου⁹ λέγειν, βέλομαι ὑμᾶς καὶ παρ' ἐμῶ
 τὰ [παρ' ἐμῶ] προαχθέντα¹⁰ πυθέσθαι· ἵνα εἰ-
 36. ὄστες τὰ ληθῆ, ὅ, τι ἂν δοκῆ ὑμῖν, ψηφίσησθε, ἀλ-
 λά μὴ ἐξηπατημένοι. Μενεξένω γὰρ, τῶ ἡμετέρῳ
 πάππῳ¹¹, ἐγένετο υἱὸς μὲν εἷς, Δικαιογένης· θυ-
 γατέρες δὲ τέσσαρες. ὧν ἔλαβε μίαν μὲν * Πολυά-
 ρατος¹², ὁ πατήρ ὁ ἐμός· ἄλλην δὲ Δημοκλῆς ὁ
 F 5 Φρε-

8. παρεξόμεθα] imo νερο παρεσχόμεθα, vel παρε-
 σχήμεθα.

9. περὶ τῆ κλήρου] articulum de meo addidi, quo
 vulgatæ carent.

10. καὶ παρ' ἐμῶ τὰ παρ' ἐμῶ προαχθέντα] potest
 ferri, ex me audire a me gesta. nullus tamen dubitans,
 alterutrum παρ' ἐμῶ, siue prius, siue posterius, am-
 putandum esse, malui posterius vncis includere.

11. τῶ ἡμετέρῳ πάππῳ] actoris et reliquorum
 eius confortium matres omnes quatuor fuerant huius
 Menexeni filiae. et Dicaeogenis, quem perspicuitatis
 et brevitatis gratia secundum appellare iuuat, hoc est,
 illius, de cuius hereditate controuersia agitur, sorores.

12. Πολυάρατος] sic dedi de meo, pro vulgari
 Πολύατος.

Φρεάβριος· τὴν δὲ Κηφισοφῶν ὁ Παιανιεύς· ἡ δὲ 39.
 Θεοπόμπῳ ἐγήματο τῷ Κηφισοδότῃ πατρί. καὶ ὁ
 μὲν Δικαιογένης, τριήραρχος ἐκπλεύσας τῆς πα-
 ράλης 12 b., ἐτελεύτησε μαχόμενος ἐν Κνίδῳ 13. ἀ-
 πεθανόντος δ' αὐτῆ ἀπαίδος, διαθήκην ἀπέφηνε
 Πρόξενος ὁ Δικαιογένης πατῆρ. ἢ πισεύσαντες οἱ ἡ- 42.
 μέτεροι πατέρες ἐνειμάντο τὸν κλῆρον. καὶ ἐπὶ μὲν
 τῷ τρίτῳ μέρει τῆ κλήρε Δικαιογένης ὄδε 14 τῷ Με-
 νεξέει Δικαιογένει, ἡμετέρῳ δὲ θείῳ, υἱὸς ἐγένετο
 ποιητός· τῶν δὲ λοιπῶν ἐκάστη τὸ μέρος ἐπεδικά-
 σασο τῶν Μενεξέει θυγατέρων. ὧν ἐγὼ τῆς τότε 51. I.
 παρόντας ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι. ἐπειδὴ δὲ
 ἐνειμάντο τὸν κλῆρον, ὁμόσαντες μὴ παραβήσεσθαι
 τὰ ἀμολογημένα, ἐκέκτητο ἕκαστος δώδεκα ἔτη, αὐ 3.
 ἐλάχθ'

12 b. Tophanes annotauerat ἐκπλ. ἐπὶ τῆς. Cur autem non p. 55. 19. item sic correxit? si ea quidem est correctio, quae nulla est.

13. ἐν Κνίδῳ] pugna ad Cnidum navalis nota mihi nulla est, praeter eam, qua Pindar, dux Spartanus, cecidit, victus a Conone et E. arnabazo. Sed ea Atheniensium victoria decennio posterior fuit Athenarum clade et seruitute a Lyfandro imposita, non autem, quod p. 51. 5. traditur, totidem annis prior. Nondum hunc non exfoluo. v. p. 55. 9.

14. Δικαιογένει ὄδε] Proxeni filius, quem in stemmate, ordinis causa, tertium appellare placuit.

15. ἐκάστη in nominatio dedi, pro datiuo vulgarium, ἐκάστη cum iota subscripto. mecum facere Tophanem postmodum reperi.

- ἔλαχε· καὶ ἐν τούτῳ χρόνῳ ἑσῶν δικῶν ¹⁶, ἑθελίς αὐτῶν ἠξίωσε τὰ πεπραγμένα εἰπεῖν ἀδίκως πεπραχθῆναι· πρὶν δυστυχησάσης τῆς πόλεως, καὶ γάσεως γενομένης καὶ γῶνος, ἕτοςί πεισθεῖς ὑπὸ
6. Μέλανος τῷ Αἰγυπτίῳ, ὥπερ καὶ τὰλλα ἐπειθετο, ἠμφισβήτες ἡμῖν ἅπαντας τῷ κλήρῳ, Φάσκων ἐφ' ὅλη ¹⁷ ποιηθῆναι υἷος ὑπὸ τῷ θεῖς τῷ ἡμετέρῳ. ἡμεῖς μὲν ἔν μαινέσθαι αὐτὸν ἠγάμεθα τῇ λήξῃ, ἕκ ἂν ποτε οἰόμενοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα, τότε μὲν
9. Φάσκοντα ἐπὶ τῷ τρίτῳ μέρει ποιηθῆναι, τότε δ' ἐφ' ἅπαντι τῷ κλήρῳ, δοῦσαι τὰληθῆς λέγειν ἡμῖν· εἰς δὲ τὸ δικαστήριον εἰσελθόντες, καὶ πολλῶ πλείω καὶ δικαιοτέρα λέγοντες, ἠδικήθημεν, ἔχ ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ἀλλ' ὑπὸ Μέλανος τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τῶν
12. ἐκείνῃ φίλων· οἱ διὰ τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς ἐξουσίαν σφίδιν αὐτοῖς ἠγάγοντο εἶναι κερτῆσθαι τὰλλότρια, καὶ τὰ ψευδῆ ἀλλήλοισι μ' ἔστρεψεν· ὑπὸ δὲ τῶν τὰ τοιαῦτα ποιόντων ἐξήπ. ἠθῆσαν οἱ δικασταί. καὶ ἡμεῖς μὲν καταψευδοκαρτερηθέντες
15. ἀπωλέσαμεν τὰ ὄντα· καὶ γὰρ ὁ πατήρ ε' πολλῶ χρόνῳ ὑστερον μετὰ τὴν δίκην ἐτελεύτησε, πρὶν ἐπεξε-
- ελ-

16. ἑσῶν δικῶν] quamquam ius et fora exercerentur, et ius poscenti cuique redderetur, quod nulla essent, neque civilia bella, neque extrinsecus oblata et adventitia, per quae saepe factum esse quaeruntur oratores, ut fora clauderentur, et ius interquiesceret.

17. ἐφ' ὅλη] subaudi τῇ ἐπίῃ vel ἁγῆσει. modo sic, modo ἐφ' ὅλῳ vel ἐφ' ἅπαντι vsurpant, scil. τῷ κλήρῳ. quod etiam addere solent.

ελθεῖν, οἷς ἐπεσκήψατο τῶν μαρτύρων. Δικαιο-
 γένης δὲ, ὡς ἡμᾶς ¹⁸ ὡς ἐβέλετο ἀγωνισάμενος,
 τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐξήλασε μὲν τὴν Κηφισοφῶντος τῆ
 Παιανίως θυγατέρα ἐκ τῆ μέρης ¹⁹, ἀδελφιδὴν ἔ- 18.
 σαν Δικαιογένης τῆ κατὰλιπόντος τὰ χρέματα·
 ἀφείλετο δὲ τὴν * Δημοκλέως ²⁰ γαυομένην γυναῖ-
 κα, * ἀ ²¹ Δικαιογένης, ἀδελφὸς ὢν, ἔδωκεν ²².
 ἀφείλετο καὶ ²³ τὴν Κηφισοδότῃ μητέρα, καὶ αὐ-
 τὸν τῆτον, ἅπαντα. καὶ γὰρ τέτων τε ²⁴ ἅμα ²¹.
 καὶ ἐπίτροπος καὶ κύριος ²⁵ καὶ ἀντιδικὸς ἦν, καὶ
 ἐδὲ κατὰ τὸ ἐλάχισον μέρος τῆς οἰκειότητος, ἐλέε
 παρ' αὐτῆ * ἔτυχον ²⁶. ἀλλ' ὄρφανοὶ καὶ πένητες

καὶ

18. ὡς ἡμᾶς est quidem utique tantundem atque
 πρὸς ἡμᾶς. malim tamen hoc h. l. primum, quia sua-
 uius sonat, tum, quod vsui linguae magis conuenit.

19. ἐκ τῆ μέρης] subaudi τῆ κατ' αὐτήν. vel τῆ
 αὐτῇ προσήκοντος.

20. Δημοκλέους] sic dedi de meo, Tophanem
 quoque postmodum ad stipulatorem nactus, pro vul-
 gari Δημοκλέως. v. p. 50. 39.

21. ἀ] sic rursus de meo dedi, pro vulgari ἦ.

22. ἔδωκεν] in illo puta testamento, quod Proxe-
 nus protulerat. v. p. 50, antep.

23. ἀφείλετο καὶ] interponendum videtur δὲ.

24. τε ant plane tollendum est, quod malim fieri,
 aut saltim cum γε permutandum.

25. κύριος] hoc ad solam mulierem, matrem Co-
 phifodoti, pertinet, cuius curator hic tertius Dicaeo-
 genes erat, et pro ea fideiubebat, eamque, si cui rur-
 sus nuberet, marito in manus dare debebat.

26. ἔτυχον cum iam dudum correxissem, in nume-

καὶ ἔρημοι γινόμενοι, πάντων καὶ τῶν καθ' ἡμέραν
 24. ἐπιτηδείων ἦσαν ἔδεις. * ἔτις αὐτὸς 27 Δικαιο-
 γένης ἔτοςι, ἐγγυτάτω ἂν γένεσ, ἐπετρόπευεν ὅσγε,
 ἃ μὲν ὁ πατήρ αὐτοῖς Θεόπομπος κατέλιπε, τοῖς
 τέτων ἐχθροῖς παρέδωκεν ἃ δὲ ὁ πρὸς μητρὸς
 θεῖος καὶ ὁ πάππος αὐτοῖς ἔδωκεν, αὐτὸς ἀφείλε-
 27. το πρὸ δίκης 28. καὶ, ὁ πάντων δεινότατον 29,
 τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν πατρῴαν, πᾶσαν ὄντων τῶ-
 των, κριάμενος, καὶ 30 κατασκάψας τὸν κῆπον,
 ἐποίη-

ro plurali, postmodum idem in Taylori quoque sche-
 dis e Tophanis libro annotatum reperi, vulgares dant
 ἔγυθεν.

27. ἔτις αὐτὸς] sic de meo dedi pro vulgari θε-
 τος αὐτὸς. Etiam Taylor in Tophanis libro ἔτις h. l.
 reperit annotatum, et versu proximo 25 ὅς γε pro ὅς γε.

28. πρὸ δίκης non intelligo. melius intelligerem
 παρὰ δίκην.

29. καὶ, ὁ πάντων δεινότατον] et, quod rerum
 omnium est grauiissimum atque indignissimum. Sic dedi de
 meo, pro vulgari καὶ ὁ πάντων δεινότατος; Pari mo-
 do Tophanes quoque emendauerat.

30. In vulgaribus libris locus hic ita interpunctus
 proflat κριάμενος καὶ κατασκάψας, τὸ κῆπον ἐποίησά τε.
 Raro vitia interpunctionis digna habeo, de quibus ad-
 moneam a me correctis. Evulgata distinguendi ratione
 haec existit sententia, Dicaeogenem Theopompi do-
 mum demolitum esse, et hortum eiusdem domui suae
 adiecisse, Verum haec potius sententia loci videtur
 esse. Dicaeogenes, emta Theopompi domo, hortum
 illi domui assitum deuastauit, in aruaque, quam hor-
 tus olim occupauerat, domum exstruxit, vel suae ad-
 struxit. Videntur ambae domus, Theopompi puta et

ἐποιήσατο πρὸς τῇ αὐτῆ οἰκίᾳ τῇ ἐν ἄσει· καὶ λαμβάνων μίσθωσιν ὀγδοήκοντα μᾶς ἐκ τῶν Δικαιογέ-
 νους τῆ ἡμετέρας θείας χρημάτων, τὸν ἐκείνη ἀδελ- 30-
 Φιδῆν Κηφισόδοτον τῷ ἑαυτῆ ἀδελφῷ Ἀρμοδίῳ συν-
 ἐπεμφεν εἰς Κόρηθον ἀντακόλυσθον 31· εἰς τὸτο ὕ-
 βρεως καὶ μιαιρίας ἀφίκετο. καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις
 κακοῖς ὀνειδίξει καὶ ἐγκαλεῖ αὐτῷ, ὅτι ἐμβάδας
 καὶ τριβῶνιαι φρεῖ, ἀλλ' ἐκ ἀδικῶν; ὅτι 32 ἀφε- 33-
 λόμενός αὐτὸν τὰ ὄντα, πένητα πεποίηκεν. ἀλλὰ
 μὴν περὶ τῆτων 32 b. τοσαῦτά μοι εἰρήσθω. πάλιν δ'
 ἐπάνεμι ὅθεν ἀπέλιπον 33. Μενέζενος γάρ ὁ Κηφι-
 σοφῶντος υἱός, ἀνεψιός ὢν Κηφισοδότῳ τῆτῳ καὶ
 ἐμοί, καὶ προσῆιον αὐτῷ τῆ κλήρε μέρος 34, ὅσον 36.
 περ ἐμοί, ἔπεξῆσε τοῖς καταμαρτυρησάσιν ἡμῶν
 καὶ

Dicaeogenis, ita fitae fuisse, ut ambas hortus Theo-
 pompi intercedens separaret. quo horto eradicato,
 spatioque structuris oppleto, copulavit ambas domus
 Dicaeogenes, seu e duabus vnam ingentem conti-
 nuam effecit.

31. ἀντακόλυσθον] Bene si habet, nam de adio-
 θηιο hoc nondum mihi liquet, valebit idem atque
 ἀντ' ἀκόλυσθου.

32. ἀλλ' οὐκ ἐδικῶν] hic defunt pauca quaedam.
 num leg. ἀλλ' ἐκ αἰσχύνεται αὐτὸς ἀδικῶν. neque ru-
 det eum iniuriam e in hoc facere, quod — an sic. ἀλλ'
 ἐκ οἶδεν (vel αἰσχάνεται, vel ἐνδυμεῖται) αὐτὸς ἀδι-
 κῶν neque nouit, vel sentit, vel religioni sibi hoc ducit,
 quod eum hoc caedit, quod —

32 b. περὶ τῆτων] interpone μὲν.

33. ἀπέλιπον] scil. τὸν λόγον, vel τὴν διήγησιν.

34. μέρος] fulaudi τοσοῦτον.

καὶ ἐκεῖν·³⁵ τὰ ψευδῆ· καὶ Λύκωνα, ὄνπερ εἰσή-
 γαγέ πρῶτον εἰς τὸ δικαστήριον, τῆτον εἶλεν· ὅς ἔ-
 μαρτύρησε Δικαιογένην ποιηθῆναι, τὸν νῦν ὄντα,
 39. ὑπὸ τῆ Θείῃ τῆ ἡμετέρῃ υἱὸν ἐπὶ παντὶ τῶ κλήρω.
 μαρτυρήσας δὲ ταῦτα, εἶλω ψευδομαρτυρικῶν.
 ἐπαθὴ δὲ Δικαιογένῃς, ὧ ἄνδρες, ἐκέτι * ἡμᾶς³⁶
 ἄναται ἐξαπατᾶν, πείθεσ Μενέξενον τὸν ὑπὲρ ἡ-
 μῶν τε καὶ ὑπὲρ αὐτῆ πράττοντα, ἃ ἐγὼ αἰσχυ-
 42. ῶμενος ἀναγκάζομαι διὰ τὴν ἐκείνῃς πονηρίαν λέ-
 γαν. τί ποιῆσαι; κομισάμενον αὐτὸν μέρος ἐκ τοῦ
 κλήρου ὃ, τι ἐγίνετο³⁷, ἡμᾶς μὲν, ὑπὲρ ὧν ἔπρατ-
 τε, προδῶναι, τῆς δὲ μήπω ἐαλωκότας τῶν μαρτύ-
 ρων ἀφεῖναι. καὶ ἡμεῖς μὲν ταῦτα ἀπὸ τῶν Φίλων
 52. καὶ τῶν ἐχθρῶν παθόντες, εἴχομεν ἡσυχίαν. τῆ-
 των δ' ὑμῶν μάρτυρας παρεξέομαι. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.
 Ὁ μὲν τοίνυν Μενέξενος παθὼν ἄξια τῶν ἑαυτοῦ
 3. τρέπων, ἠπατήθη ὑπὸ τῆ Δικαιογένῃς³⁸. ἀφείσ
 γὰρ τῆς μάρτυρας, καὶ ἡμᾶς προδὲς, ὧν³⁹ ἕνεκα
 ταῦτ' ἔπραξεν, ἐκ ἐκομίσσατο· ἀδικηθεῖς δὲ ὑπὸ
 Δικαι-

35. ἐκεῖν·] redit ad Menexenum, Cephisophontis filium.

36. ἡμᾶς dedi de meo, pro vulgari ἡμᾶς.

37. ὃ, τι ἐγίνετο] partem ratam, proportionatam, competentem.

38. ὑπὸ τῆ Δικαιογένῃς] articulum, ab operis Stephani praeteruidentibus omiffum, ex Aldina reuocauit.

39. ὧν non redit ad ἡμᾶς, sed est neutrius generis, et subauditur ταῦτα τὰγαθα. ea commoda, quorum adipiscendorum spe et cupiditate ista machinatus fuerat,

Δικαιογένης, μεθ' ἡμῶν πάλιν ἔπραττεν. ἡμεῖς δὲ καθηγόμενοι 40 ἐκέτι προσήκειν Δικαιογένης ἔχον τῶν ἐκ τῆ κλήρε μέρος ἕδεν, ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες 41 β. εἰάωσαν, ἀμφισβητῆμεν 42 αὐτῷ ἅπαντος τοῦ οἴκου κατ' ἀγχιστεῖαν. καὶ ὅτι ἡμεῖς τε ὀρθῶς ἐγνώκαμεν, καὶ ἕδεν ἔτι προσήκει Δικαιογένης τῆ κλήρε, ραδίως διδάξω. δύο γὰρ διαθήκαι ἐφάνησαν· ἡ μὲν, πάλαι πολλῶ, ἡ δ' ὕστερον 43. καὶ κατὰ 9. μὲν τὴν παλαιάν, ἣν ἀπέφηνε Πρόξενος, ὁ Δικαιογένης τέττε πατῆρ, ἐν τῷ τρίτῳ μέρει τῆ κλήρε ἐγίγνετο τῷ θεῷ τῷ ἡμετέρῳ υἱὸς ποιητός· καθ' ἣν δ' αὐτὸς ἀπέφηνε Δικαιογένης, ἐπὶ παντὶ τῷ ὄκῳ. ταύταιν δὲ τῶν διαθήκαιν, ἣν μὲν Πρόξενος 12. ἀπέφηνε, Δικαιογένης ἔπεισε τὲς δικαστὰς ὡς ἐκ ἀληθείης εἶη· ἣν δὲ Δικαιογένης ἀπέφηνεν, οἱ μαρ-
τυρή-

40. καθηγόμενοι] Compositum hoc verbum in significato simplicis ἡγόμενοι, id est νομίζοντες, quem significatum loci ratio postulat, haud commemini vfurpari, nam καθηγῶσθαι significat viam monstrare, viae dux alicui esse, praeire; id quod ab hoc loco est alienum. Quare aut simplex ἡγόμενοι est praeferendum, aut καθάπαξ ἡγόμενοι leg. *profusus*, omnino nullam partem hereditatis.

41. οἱ μάρτυρες] in quibus Lyco fuerat, qui testati erant Dicaeogenem tertium a secundo filium adoptatum et ex asse heredem scriptum fuisse.

42. ἀμφισβητῆμεν] malim ἡμφ.

43. ἡ μὲν πάλαι πολλῶ, ἡ δὲ ὕστερον] et deesse hic aliquid, et transpositum esse aliud videtur. planior utique lectio haec erit. ἡ μὲν πάλαι, ἡ δὲ πολλῶ ὕστερον γεγραμμένη.

τυρήσαντες αὐτοὶ 44 τὸν θεῖον τὸν ἡμέτερον διαθή-
σθαι, εἰλώσαν ψευδομαρτυριῶντες 45. ἀμφοῖν μὲν
15. ἂν ταῖν διαθήκαιν ἀκύρον γενομέναιν, καὶ ἑτέρας
μηδεμιάς ὁμολογημένης εἶναι, κατὰ δόσι μὲν, ἔδο-
νι προσῆκε τῷ κλήρῳ· κατ' ἀγχιστείαν δὲ, ταῖς δι-
καιογένεσι τῷ ἀποθανόντος ἀδελφῶσι, ὧν εἰσιν αἱ
ἡμέτεραι γυναῖκες 46. διὰ δὲ ταῦτα 47 ἔδοξε τε ἡμῖν
λαχῶν

44. οἱ μαρτυρήσαντες αὐτοὶ] Vi caret h. l. αὐτοὶ.
quapropter ei suffici velim αὐτὸν *ipsum*. deinde ταύ-
την deest, quod praemisso ἦν respondeat. Erit itaque
locus sic reformandus. ἦν δὲ Δικαιογένης ἀπέφηνεν, οἱ
ταύτην μαρτυρήσαντες αὐτὸν τὸν θεῖον τ. ἢ διαθή-
σθαι — quas autem tabulas Dicaeogenes protulit, eas
qui testati sunt ab ipso nostro auunculo scriptas esse,
hi falsi dicti testimonii conuicti sunt. *Ipsō*, αὐτὸν, re-
spectum habet ad falsarium Proxenum. qui testati sunt
tabulas a Dicaeogene tertio prolatas, fuisse non a fal-
sario quodam scriptas, vt fuissent illae, quas Proxe-
nus protulisset, sed ab *ipso* testatore.

45. ψευδομαρτυριῶντες] Nullus dubio postremam
syllabam detrahendam esse. Verbum nullum est ψευ-
δομαρτυριῶν, sed ἀλίσκοσθαι ψευδομαρτυριῶν dicitur,
qui est genitiuus a ψευδομαρτυρία.

46. ὧν εἰσιν αἱ ἡμέτεραι γυναῖκες] videtur hic lo-
cus cum superioribus pugnare (v. p. 50, 38.) vbi di-
cantur haec Dicaeogenis secundi sorores actorum ma-
tres esse. Verum facile est hanc pugnam, quae vide-
tur modo esse, nulla est, componere, supponendo,
id quod supponi consentaneum est, alios hic loqui, di-
versos ab actoribus superioribus. E locis Demosthe-
nis aliorumque oratorum haud paucis constat, et in
confesso est, easdem orationes non ab vnis, sed a mul-

λαχεῖν τῆ κλήρε κατ' ἀγχισειαν, καὶ ἐλάχομεν 18.
 τὸ μέρος ἕκαστος, μελλόντων δ' ἡμῶν ἀντόμνυσθαι,
 διεμαρτύρησε Λεωχάρης ἑτοσί μὴ ἐπίδικον εἶναι
 τὸν κλήρον ἡμῖν. ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν, ἡ μὲν
 λῆξις τῆ κλήρε διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυ-
 ριῶν δίκη εἰσῆε. ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ πάντα μὲν ἡ- 21.
 μῶν εἰπόντων ἄπερ νυνί, πολλὰ δὲ Λεωχάρης ἀν-
 ταπολογησαμένε, ἔγνωσαν τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι
 Λεωχάρην οἱ δικασταί. ἐπειδὴ δὲ τῆτο φανερόν ἐγέ-
 νετο ἐξαίρεθαι τῶν ψήφων, ἃ μὲν τῶν δικαστῶν
 καὶ ἡμῶν ἐδεήθη Λεωχάρης, ἡ ὅσα ἡμῖν 48 ἐξεγε- 24.
 νετο διαπραξασθαι τότε, ἐκ οἷδ' ὅ, τι δεῖ λέγειν· ἃ
 δὲ ὠμολογήθη ἡμῖν, ταῦτα ἠκέσατε. συγχωρέν-
 των ἡμῶν 49 τῷ ἀρχοντι μὴ συναριθμεῖν 50, ἀλλὰ

συγ-

tis saepe fuisse dictus, qui essent earundem causarum
 consortes, et in usu crebro fori attici fuisse, ut hi con-
 sortes alii alios in dicendo subleuarent, agendique vi-
 ces inter se alternis susciperent. Agunt ergo nunc
 illarum quatuor sororum non filii, sed generi.

47. *δικὰ δὲ ταῦτα*] pro media voce malim *δη*.

48. *ἡμῖν* haud videtur sententiae conuenire, sed
 potius *αὐτῶ παρ' ἡμῶν*. id. equidem in latinis expressi.
 Vulgatam si defendere volumus, idem verbum vna
 cum actoribus etiam Leocharem atque Dicaeogenem,
 istorum aduersarios, complectetur. vs proximo versu
 idem *ἡμῖν* ambas partes complectitur in istis, ἃ δὲ ὠ-
 μολογήθη ἡμῖν.

49. *συγχωρέντων ἡμῶν*] interponendum videtur
γὰρ.

50. *συναριθμεῖν*] videtur *διαριθμεῖν* melius con-
 uenire, *σεορισμ* suffragia quaeque numerare, tam quae

συγχέου τὰς ψήφους, ἀφίκατο μὲν Δικαιογένης
 27. τοῖν δυοῖν μεροῖν τοῦ κλήρου ταῖς Δικαιογένους
 ἀδελφαῖς, καὶ ὠμολόγεσ ἀναμφισβήτητα δώσασιν
 ἡμῖν ταῦτα τὰ μέρη· καὶ ταῦτα ⁵¹ ἐγγυᾶτο αὐ-
 τῷ ⁵² Λεωχάρησ ἕτος, καὶ ὠμολόγεσ ποιήσασιν, οὐ
 μόνον ἀλλὰ ⁵² b. καὶ Μνησιπτόλεμος ὁ Πλωτιεύσ ⁵³.
 30. καὶ τάτε ὑμῖν τὲσ μαρτυρασ παρέξομα. ΜΑΡ-
 ΤΥΡΕΣ. Ἡμεῖσ τοίνυν ταῦτα παθόντεσ ὑπὸ
 Λεωχάρησ, καὶ ἐγγενόμενον ἡμῖν, αὐτὸν, ἐπειδὴ
 εἶλομα ψευδομαρτυριῶν, ἀτιμῶσα, ἐκ ἰβελήθρη-
 μεν, ἀλλ' ἐξήκεισε τὰ ἡμέτερα ἡμῖν νομισαμένοισ
 33. ἀπὴλλάχθαι. τοῖσται δὲ γινόμενοι περὶ Λεωχάρησ
 καὶ Δικαιογένησ, ἐξηκατηθήμασ ὑπ' αὐτῶν, ἃ ἀν-
 δεσ. ἕτε γὰρ Δικαιογένησ τὰ δύο μέρη ἡμῖν τοῦ
 κλήρεσ παρέδωκεν, ὀμολογήσασ ἐπὶ τῷ δικαστηρίῳ
 ἕτε Λεωχάρησ ὀμολογεῖ ἐγγυήσασθαι αὐτὸν ⁵⁴ τό-
 36. τε καίτοι εἰ μὴ ἐναντίον μὲν τῶν δικασῶν, πεντα-
 κοσίων ὄντων, ἐναντίον δὲ τῶν περισηκῶτων, ἐγγυ-
 γυᾶτο,

G 2

pro Leocharete, quam quae contra essent. Verumta-
 men certum haud pronuntiabo.

51. ταῦτα] sic correxerunt Stephanus et Scaliger
 Aldinae vitium ταῦ.

52. αὐτῷ] id est ὑπὲρ αὐτῷ. nomine locoque Di-
 caeogenis.

52 b. ἢ μόνον, ἀλλὰ καὶ] suspicor leg. esse ἢ μόνον
 ἕτος, ἀλλὰ καὶ.

53. Πλωτιεύσ] ablegat hic Taylor ad Lyfiae orat.
 contra Panceleonem.

54. αὐτὸν] id est ὅτι Δικαιογένησ ποιήσασ τὰ ὠμο-
 λογημένα. v. vers. 40.

γυῖατο, ἐκ οὗδ' ὅ, τι ἂν ἐποίησεν 55. ὡς μὲν τοίνυν
 περιφανῶς ψεύδονται, μαρτυραὶ ὑμῖν παρεχόμε-
 θα τὲς παρόντας, ὅτε Δικαιογένης μὲν ἀφίστατο
 τοῖν δυοῖν μερῶν τῆ κλήρα, καὶ ὠμολόγησεν ἀναμφισ- 39-
 βήτητα παραδώσεν ταῖς Δικαιογένεσ ἀδελφαῖς,
 Λεωχάου δὲ ἐνεγγυῖατο αὐτὸν ὡμολόγησεν καὶ
 ποιήσεν. δεόμεθα δὲ καὶ ὑμῶν, ἂ ἄνδρες, εἴ τις
 ἐτύχῃαν παρῶν τότε, ἀναμνησθῆναι εἰ λέγομεν
 ἀληθῆ, καὶ βοηθῆσαι ἡμῖν. ἐπεὶ, ὦ ἄνδρες, εἰ Δικ- 42-
 καιογένης ἀληθῆ λέγεις 56, τί ἡμεῖς ὠφελόμεθα νῦν
 κήσαντες; ἢ τί ἔσται ἐζημιώθη ἠττηθεῖς; εἰ γὰρ
 ἀπέστη μόνου 57 (ὡς Φησι) τοῖν δυοῖν μερῶν τῆ κλή-
 ρα, ἀναμφισβήτητος δὲ μὴ ὠμολόγησεν παραδώσεν,
 τί ἐζημιώτο ἀφιστάμενος ὧν τιμὴν εἶχεν; εἰ δὲ γὰρ 53.1.
 πρὶν ἠττηθῆναι τὴν δίκην, εἶχεν 58, ὧν ἡμεῖς δικαιο-
 ζόμεθα, αἰεὶ οἱ παρὰ τέτε προάμενος καὶ δεόμε-
 νος, ὅς ἔδει αὐτὸν ἀποδόντα τὴν τιμὴν, ἡμῖν τὰ 3.
 μέρη ἀπαδῶναι. διὰ ταῦτα γὰρ καὶ τὲς ἐγγυητὰς

παρ

55. ἐποίησεν] id est ἔπραθεν. quid eo factum fuisset.
 Nos quoque simili modo usurpamus *was er würde ge-*
macht, oder angefangen haben, h. e. wie es ihm würde
ergangen seyn. wie es mit ihm würde abgelaufen seyn.

56. ἀληθῆ λέγεις] id est *dokei ὑμῖν ταύτην λέγειν.*
 aiebat autem Dicaeogenes, se heredibus *bessern here-*
ditatis restituisse.

57. ἀπέστη μόνου] videtur *λόγῳ* interponendum
 esse, *verbotenius tantum, non autem reapse.*

58. εἶχεν] ipse possedit, in iure suo atque pote-
 state habuit, quippe dudum ante alienata, vendita alia,
 alia oppignerata.

παρ' αὐτῷ ἐλάβομεν, ἔπιτεύοντες αὐτῷ ἃ ἠμολόγησε ποιήσεν⁵⁹. πλὴν γὰρ δυῶν οἰκιδίων ἔχω τεύχεα, καὶ ἐν πεδίῳ⁶⁰ ἐξήκοντα πλέθρων, ἔδην κε-
 6. κομίσαμεθα· ἀλλ' οἱ παρὰ τήνδε θέμενοι καὶ προϊάμενοι⁶¹, ἡμεῖς δ' ἐκ ἐξάγομεν⁶². δediaμεν γὰρ μὴ ὄφλωμεν δίκας, καὶ γὰρ * Μικκίωνα⁶³, κελεύοντος⁶⁴ Δικαιογένης, καὶ Φάσκοντος μὴ βεβαιώσεν, ἐξάγοντες ἐκ τῶ βαλανείῃ, ὄφλωμεν τετρα-
 G 3 ράκον-

59. ποιήσεν] malim καὶ ποιήσεν. vt p. 52. 41' etiam facturum.

60. πεδίῳ] accipio pro parte sic dicta agri attici, unde etiam Pediafii dicti fuere.

61. προϊάμενοι] non conuenit e praemissis προκομμένοι εἰσὶν subaudiri. suspicor potius ἔχουσι deesse.

62. ἐξάγομεν] scil. αὐτῶν. nos autem eos, qui nunc ista possident, illinc non deducimus, non expellimus, velut iniusta possessione.

63. Stephanus ad hunc locum istaec in margine annotarat. Πρ. γρ. [id est Aldus dederat] Μικκίωνα. Ἀλλ' ὀλίγω ὕστερον ἔχεις Μηκίωνα καὶ Μηκίωνι. Itaque dederat et hic et deinceps vbique Μηκίωνα et Μηκίων per η- verum ne ista quidem lectio vera et emendata est, sed aut Μικίων aut Μικκίων per iota, et per α, seu simplex, seu geminatum. Respondet Latino Minucius. a μακρός. Altera lectio si vera esset, repetenda foret a μακρός. Longus, Longinus, Longolius. verum tum Μακίων potius dixissent, quam Μηκίων. vt Μακρίνος et Macer vsurparunt. Mitionis, vel potius Micionis, partes in fabulis crebrae sunt, non Me-
 cionis.

64. κελεύοντος] scil. ἐξάγειν αὐτὸν. cum, vel quamuis, iussu Dicæogenis, Micionem deduxissemus.

ραίοντα μνάς, διὰ Δικαιογένην, ὧ ἄνδρες. ἡγού· 9.
 μνοι γὰρ ἐκ ἂν * αὐτὸν ὅτι βεβαίωσεν ἔδεν ἂν ἡ-
 μῖν ἀπέστη ἐν τῷ δικαστηρίῳ, διίσχυριζόμεθα πρὸς
 Μικκίωνα ἐναντίον τῶν δικασῶν, ἐθέλοντες ὅτι ἂν
 πᾶσχεν, εἰ βεβαίωσειεν αὐτῷ Δικαιογένης τὸ βα-
 λανῆον· ἐκ ἂν ποτε οἰόμενοι αὐτὸν ἐναντία οἷς ὡμο· 12.
 λόγησε πρᾶξα· ἐ δὲ ἀλλ' ἔδεν, ἢ διὰ τῆς ἐγγυη-
 τᾶς, ὅτι καθεστήκεισαν ὅτι ἡμῖν. ἀποσᾶς δὲ Δι-
 καιογένης ταῦτα ὅτι τὰ μέρη, ἂν καὶ νῦν ὁμολογεῖ
 ἀφεστᾶναι ἡμῖν, ἐβεβαίωσε Μικκίωνι τὸ βαλανῆον.
 καὶ ἐγὼ μὲν ὁ ἄθλιος, ἐχ' ὅπως τι ἐκ τῆ κλήρε εἰ· 15.
 ληφῶς, ἀλλὰ προσεπολωλεκῶς τετταράκοντας
 μνάς, ἀπῆεν ὑβρισμένος ὑπὸ τῆ Δικαιογένης. καὶ
 τέτων ὑμῖν μάστιγας παρέξομαι. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Ταῦ-

ὅτι αὐτὸν] sic dedi de meo, pro vulgari αὐτῷ, quod
 si bene habet, copulandum αὐτὸν erit cum αὐτῷ sic,
 ut accusatius ad Dicaeogenem, datius ad Micionem
 referatur. Dicaeogenem vindicias emtionis ei, Micio-
 ni, non esse praestitutum (seu euictionem) h. e. non
 aulurum in possessione balnei tueri, quod Micio a se
 emisset, aiendo, Micionem id a se legitimis modis, vt
 a solo vero et legitimo domino, cui ius vendendi fuif-
 set, emisse.

66. καθεστήκεισαν] non video causam, cur ab
 hac lectione, cuius auctor esset Aldus, discederet Ste-
 phanus, atque καθεστήκεισαν daret. Vtrumque pari-
 ter probum cum esset, auctoritas Aldinae penes me
 potior fuit.

67. ταῦτα] malim τέτων τῶν μερῶν. Nam alias
 constructio labat. Paulo post malim ἀλλὰ καὶ προσ-
 πολ.

- Ταῦτα μὲν πεπόνθαμεν ὑπὸ Δικαιογένης, ὧ ἀν-
 18. δρες· ὁ δ' ἐγγυησάμενος αὐτὸν Λεωχάρης, καὶ τῶν
 πάντων ἡμῖν κακῶν αἴτιος, ἔφησιν ἐγγυήσασθαι.
 ἢ καταμαρτυρεῖται αὐτῷ⁶⁹· ὅτι ἐν τῷ γραμμα-
 τείῳ τῷ ἐπὶ τῆ δικαστηρίῳ γραφέντι ἐκένεσι παῦτα.
 ἡμεῖς δὲ, ὧ ἀνδρες, τότε ἐπὶ τῷ βήματος σπεύ-
 21. δοντες, τὰ μὲν ἐγράψαμεν, τῶν δὲ μάρτυρας ἐποι-
 ησάμεθα· ἔτοι δὲ⁶⁹, ἃ μὲν αὐτοῖς συμφέροι τῶν
 ἐμολογηθέντων, ταῦτα κύρια φασὶν εἶναι, εἰ καὶ
 μὴ γέγραπται· ἃ δ' ἐ συμφέροι, ἔ κύρια, εἰ μὴ
 γέγραπται. ἐγὼ δ', ὧ ἀνδρες, ἔ θαυμάζω, ὅτι
 24. ἔξαρνοὶ εἰσι τὰ ἐμολογημένα. ἐδὲ γάρ τὰ γραφεί-
 τα ἐθέλωσι ποιῶν· ἡμεῖς δ' ὡς ἐλέγομεν⁷⁰ ἀλη-
 θῆ, καὶ ἀλλό τι τεκμήριον παρεξόμεθα. Πρωταρ-
 χίδῃ γάρ Ποταμίῳ ἔδωκε Δικαιογένης τὴν ἀδελ-
 φὴν

G 4

Φῆν

68. ἃ καταμαρτυρεῖται αὐτῷ] id est ἃ αὐτὸν ἐγ-
 γυήσασθαι ὑπὲρ τῆ Δικαιογένης, εἰσὶν οἱ μαρτυροῦν-
 τες κατ' αὐτῷ. Verum dubium est ad quemnam re-
 deat αὐτῷ, num ad Leocharem, quomodo exposui, an
 ad Dicaeogenem. Posterius hoc si quis magis probet, ei
 αὐτῷ erit cum ἃ copulandum in constructione, et ἃ
 αὐτῷ accipiendum pro ἃ εἰρημένα καὶ συγκεχωρημένα
 ὑπὸ τῆ Δικαιογένης. quas a Dicaeogene latas et con-
 cessas condiciones praestandas suscepisse Leochares,
 velut fideiussor, a testibus, ipsum testimonio suo ob-
 rumentibus, arguitur. Sed praefero priorem rationem.

69. ἔτοι δὲ] non testes nostri, sed Dicaeogenes
 cum consortibus.

70. ἐλέγομεν] malim λέγομεν in praesente.

φὴν τὴν ἑαυτῆ 71 ἐπὶ τετταράκοντα μναῖς ἄντι
 δὲ τῆς προικὸς τὴν οἰκίαν 72 αὐτῷ τὴν ἐν Κεραιμειῶ 27.
 παρέδωκε. ταύτη δὲ τῇ γυναικί, ἣν ὁ Πρωταρχί-
 δης ἔχει, προσήκει τῷ κλήρῳ μέρος, ὅσον περ τῇ
 μητρὶ ἦ ἔμῃ. ἐπεὶ δ' ἔν ἀπέτη Δικαιογένης ταῖς γυ-
 ναιξὶ τοῖν δυοῖν μεροῖν τῷ κλήρῳ, ἧξίς ὁ Λεωχάρης 30.
 τὸν Πρωταρχίδην παραδιδόνα αὐτῷ τὴν συνοικίαν,
 ἣν εἶχεν 73 ἀντὶ τῆς προικὸς, ὡς ὄντι ἐγγυητῇ αὐ-
 τῷ 74, τὸ δὲ μέρος ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κλήρου
 παρ'

71. τὴν ἑαυτῆ] imo vero τὴν ἑμαυτῆ. Dicaeoge-
 nes tertius elocabat eam, sororem, non suam, sed
 meam, ut tutor pupillam suam, Protarchidi in ma-
 trimonium. Nam, nisi illa mulier, non Dicaeogenis,
 sed actoris soror fuit, non video, quid iuris forori Di-
 caeogenis tertii in hereditatem secundi fuisset, et cur
 actor dicat, huic foeminae tantundem de hereditate
 competisse, atque competisset matri suae, actoris pu-
 ta; quod fieri nequit, nisi mulier haec filia fuit matri
 actoris, eoque soror actoris. quod si est, mater acto-
 ris tum desierat in viuis esse, et filia eius, eademque
 soror actoris, in iura matris successerat.

72. οἰκίαν] num συνοικίαν. ut postmodum appel-
 latur. Latini *insulam* vsurpant. h. e. domum, quam
 possessor, non ipse incolit, sed aliis incolendam mer-
 cede elccat.

73. εἶχεν] olim habuerat, nunc non habebat am-
 plius, posteaquam eam Leochareti tradidisset.

74. αὐτῷ] ipsi, Protarchidi puta. possit quoque
 ad Dicaeogenem referri. *sibi, qui esset pro eo, Dicaeo-
 gene puta, fideiussor.* quamquam hoc mihi quidem mi-
 nus placet.

παρ' αὐτῆ κομίζεσθαι 75. παραλαβὼν δὲ τὴν συνοικίαν 76, τὸ μέρος ἔπαρέδωκε καὶ τῶν ὑμῖν μαρτυρεῖ τὸν Πρωταρχίδην παρέξομαι. ΜΑΡΤΥΣ. Περὶ δὲ ἐπισκευῆς τῆ βαλανεῖς καὶ οἰκοδομίας καὶ πρότερον εἴρηκε Δικαιογένης, καὶ νῦν ἴσως ἐρεῖ ὡς ὁμολογήσαντες αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλωμένα, ἔκ ἀπεδώκαμεν καὶ ὅτι δια τῆτο ἔδυνάται ἀπαλλάσσειν τὰς χρήσας, ἐδὲ ἡμῖν παραδόναι, ἃ δὲ αὐτόν. ἡμεῖς δὲ, ὡ ἄνδρες, ἐπὶ τῆ δικαστηρίῳ, ὅτι 77 ἠαγκάζομεν αὐτὸν ἀφίστασθαι τῶν 78, ἀντὶ τῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν εἰς τὰ οἰκοδομήματα ἀναλωμένων, ἀφῶμεν αὐτῷ τὰς καρπὸς, ἔτω τῶν δικαστῶν 39. γγνωσκόντων ὕπερον δ' ἔκ ἀναγκαζόμενοι, ἀλλ' ἐκόντες, ἔδομεν αὐτῷ τὴν ἐν ἄσας οἰκίαν ἐξαιρεθέντες 79, πρὸς τῷ τρίτῳ μέρει τῆ κλήρη ἔχον ἀντὶ τῶν ἐπισκευασμένων, ἦν ἔτος ἀντὶ πεντακισχίλιον δραχμῶν παρέδωκε Φιλονεῖκῳ. παρέδωκε 80 δὲ οὐ

G 5 διὰ

75. παρ' αὐτῆ κομίζεσθαι] a se, Leocharete, auf-
ferte.

76. τὴν συνοικίαν] articulum, quo vulgatae carent,
de meo addidi.

77. ὅτι] coniectura haec est H. Stephani a me
probata et vulgari lectioni ὅτι praelata.

78. τῶν] subaudi ἃν ἀφίστατο.

79. ἐξαιρεθέντες] videtur aut ἐξαιρετόν leg. esse,
aut ἐξαιρεθεῖσαν. vt praecipuum quid, et a reliqua
hereditatis massa separatum.

80. παρέδωκε hoc secundum videns vitiosum esse
H. Stephanus, corrigebat παρεδώκαμεν. haud incon-
uenienter, vniuersam si spectes sententiam. verum

διὰ τὴν τῆ Δικαιογένεως χρησιότητα, ὧ ἄνδρες, ἀλλ' 42.
 ἐπιδεικνύμενοι, ὅτι ἐπεὶ πλείονος-χρήματα ποιή-
 μεθα τῶν οικείων, ἐδ' ἂν πάντοτε ἔπονηροι ὡσὶ καὶ
 γὰρ πρότερον ὅτ' ἐφ' ἡμῶν ἐγένετο Δικαιογένειαν τι-
 μωρήσασθαι, καὶ ἀφελῆσθαι ἃ εἶχεν, ἐκ ἐβελή-
 θημεν τῶν τῆς κτήσεως ἐδέν· ἀλλὰ τὰ ἡμέτε· 54. 1.
 ρα μόνον κομίσασθαι ἐξήρακε ἡμῶν. Ἔτος δ' ὅτ' ἐκρά-
 τησεν ἡμῶν, ἀπεσύλησεν ἃ ἐδύνατο, καὶ ὡς ἐχθρὸς,
 ἀλλ' ἐπροσέκοντας ἀπόλλυσι. τεκμήριον δὲ καὶ τῶν 3.
 ἡμετέρων τρόπων καὶ τῆς τῆς ἀδικίας μέγα * πάρε-
 χόμεθα 81. μελέτης γὰρ τῆς πρὸς Λεωχάρην δι-
 κῆς εἰσιέναι, ὧ ἄνδρες, ἐν τῷ Μαιμακτηριῶν μηνί,
 ἤξιεν 82 Λεωχάρης καὶ Δικαιογένεως διαίταν ἡμῶν
 ἐπιτροπέυσεν 83, τὴν δίκην ἀναβαλλομένης. καὶ ἡμεῖς, 6.

ὡσπερ

hic locus non παραδίδοναι, sed simplex δίδοναι postu-
 lat. quare malim aut ἔδομεν aut ἐδάκαμεν. v. versu 39.
 ἐκόντες ἔδομεν αὐτῷ. non de traditione, sed de concessio-
 ne, et ultronea donatione rei, quam nulla necessitate
 obstrictus, sed ultro, gratuito dones, agitur.

81. παρεχόμεθα] sic dedi de meo. reperi idem
 postmodum in Taylori quoque schedis. vulgatæ dant
 προεχόμεθα. Taylor adscripserat quoque παρεχόμεθα.

82. ἤξιεν] sic, in numero plurali, H. Stephanus
 excudi curavit. Aldus ἤξιου dederat, in singulari.
 Non multum quidem refert, et utraque ratio probari
 potest, exemplisque confirmari; ego tamen ab exem-
 plo primigenio haud discessissem, si loco Stephani fuif-
 sem. Nunc cum semel ἤξιουν obtineat, nolui illud,
 in aequalitate momentorum, rursus expellere.

83. ἐπιτροπέυσεν] imo vero ἐπιτρέπευεν. Sed num
 διαίταν ἐπιτρέπευεν, an eis διαίταν ἐπιτρέπευεν scil. τὴν

ὡςπερ μακρὰ ἀδικήμενοι, συνεχωρήσαμεν, καὶ ἐπε-
 τρέψαμεν διαιτηταῖς τέσσαρσιν· ἂν τὲς μὲν δύο ἡ-
 μῆς ἡγάγομεν, τὲς δὲ δύο ἐκεῖνοι. καὶ ἐναντίον τῶν
 ἁμολογήσαμεν ἐμμένειν ⁸³ b. οἷς ἔτοι ⁸⁴ γνοῖεν· καὶ
 9. ὁμόσαμεν. καὶ οἱ διαιτηταὶ ἔφασαν, εἰ μὲν ἀνώμο-
 τοι δύναιντ' ἂν ἡμᾶς διαλλάξαι, ἔτω ποιήσεν· εἰ δὲ
 μὴ, καὶ αὐτοὶ ὁμόσαντες ἀποφανῆσθαι ἃ δίκαια
 ἦγόνται εἶναι. ἀνακρίναντες δὲ ἡμᾶς ποδάρκεις, καὶ
 πυθόμενοι τὰ πραχθέντα οἱ διαιτηταὶ, οἱ μὲν δύο,
 12. ἔς ἐγὼ προῦβαλον ⁸⁵, Διότιμος καὶ Μελαίνωπος, ἡ-
 θελον καὶ ἀνώμοτοι καὶ ὁμόσαντες ⁸⁶ ἀποφῆνασθαι
 ἃ ἐγίνωσκον ἀληθέστατα ἐκ τῶν λεγομένων· ἔς δὲ
 Λεωχάρης προῦβάλετο, ἔκ ἔφασαν ἀποφανῆσθαι ⁸⁷,
 καίτοι Διοκείδης, ὁ ἕτερος τῶν διαιτητῶν,

χάρης

δικῆν, vsurpetur, quaerere nunc non vacat. διαιτητῆ
 ἐπιτρέπεν vsitatum noui. Certum hoc est, ἐπιτρο-
 πεύειν, quod significat tutorem pupilli agere, ab hoc
 loco alienum esse, conuenire ἐπιτρέπεν arbitrio iudi-
 cis pedanei, vel arbitri, permittere. Statim quoque,
 versu 7. sequitur ἐπετρέψαμεν διαιτηταῖς τέσσαρσιν.

83 b. ἐμμένειν] malim ἐμμενεῖν in futuro, quam-
 quam me non fugit, non admodum diligentes Grae-
 cos esse in obseruando temporum discrimine, in infini-
 tiuis praesentis et futuri temporis. v. versu 17.

84. οἷς ἔτοι] videtur ἂν interponendum esse.

85. προῦβαλον] imo vero προῦβαλόμην. v. ver-
 sum proximum 13.

86. καὶ ἀνώμοτοι, καὶ ὁμόσαντες] posterius καὶ,
 quod vulgatis deest, ex H. Stephani coniectura addidi.

87. ἔφασαν ἀποφανῆσθαι] aut interponendum,
 aut certe subaudiendum videtur ἀνώμοτοι.

χάρις μὲν ἦν τέτρω κηδεῆς.⁸⁸ ἐμὸς δ' ἐχθρὸς καὶ 15
 ἀντίδικος ἐξ ἑτέρων συμβολαίων. Δημάρτος δὲ ὁ
 μετ' αὐτῆ⁸⁹, Μησιπολέμῳ τῷ ἐγγυησαμένῳ Δι-
 καιογένης μετὰ Λεωχάρης, ἦν ἀδελφός. ἔτοι μέν-
 τος ἐκ ἠθέλησαν ἀποφίνασθαι, ὀρκώσαντες ἡμᾶς
 ἢ μὴν ἐμμένειν οἷς ἂν αὐτοὶ γνοῖεν. καὶ τέτων ὑμῶν 18,
 μάρτυρας παρέξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Οὐκ ἔν
 δευρὸν εἰ δεῖσται ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, Λεωχάρης ἀπο-
 ψηφίσασθαι ἀ Διοπεΐθης κηδεῆς ἂν αὐτῆ κατα-
 ψηφίσαιτο; ἢ ὑμῶν πῶς καλὸν ἀπογυῶναι Λεωχάρ-
 ρης ἄγε ἐδ' οἱ προσήκοντες, αὐτῆ ἔγνωσαν⁹⁰; δέο 21.
 μαὶ ἐν ὑμῶν καταψηφίσασθαι Λεωχάρης, εἴπερ
 ἀδίκων ἐκ ἐπιθυμῆμεν. Δικαιογένην γάρ, ὦ ἄνδρες,
 ἔτ' ἐλαεῖν ἐστὶ δίκαιοι, κακῶς πράττοντα καὶ πενό-
 μενον, ἔτ' εὖ ποιεῖν ὡς ἀγαθόν τι εἰργασμένον τὴν πό-
 λιν. ἑδότερα γάρ αὐτῶν * τέτρω⁹⁰ b. ὑπάρχεις, ὡς ἐγὼ 24.
 ἀποφαίνω⁹¹, ὦ ἄνδρες. ἄμα δὲ⁹² καὶ πλείσιον καὶ
 πονηρότατον αὐτὸν ἀνδρώπων ἀποδείξω καὶ εἰς τὴν
 πόλιν καὶ εἰς τὰς προσήκοντας, καὶ εἰς τὰς φίλας.

ἔτος

88. κηδεῆς] habebat in matrimonio sororem Leocharetis. vel soror Diopithis erat penes Leocharetem.

89. ὁ μετ' αὐτῆ] subaudi διατητῆς προβεβλημέ-
 νος qui una cum Diopithe fuerat a Leocharete et Di-
 caeogene arbiter nuncupatus.

90. ἔγνωσαν] imo vero ἀπέγνωσαν.

90b. τέτρω dedi de meo, pro vulg. τέτων.

91. ἀποφαίνω] imo vero ἀποφαινῶ, in futuro, ut
 μοχ ἀποδείξω.

92. ἄμα δὲ] imo vero ἄμα γάρ.

ἔτος δὲ 93 παραλαβὼν τὸν κληρὸν παρ' ἡμῶν, φέ-
 27. ροντα μίσθωσι τῷ ἐνιαυτῷ ὀγδοήκοντα μνᾶς, καρ-
 πωσάμενος * αὐτὸν 94 δέκα ἔτη, ἕτε ἀργύριον ὡ-
 μολόγεσ κεκτῆσθαι, ἕτε ὅποι ἀνήλωσεν ἔχοι ἂν ἐπι-
 δεῖξαι, ὧ ἄνδρες· ἄξιον δὲ καὶ ὑμῶν λογίσασθαι
 ἔτος γὰρ τῇ μὲν Φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας 95,
 30. τέταρτος ἐγένετο, τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρρῆχίταις 96
 ἕσαστος. ταῦτα δὲ μόναι ἀναγκασθεῖς λειψυρίας 97
 λειψυ-

93. δὲ] imo vero γὰρ. quod est vñtatum, cum
 ordiuntur enarrationem rei, vt docet index noster grae-
 citatis Lyfiacae.

94. αὐτὸν] scil. τὸν κληρὸν. sic dedi de meo, pro
 vulgari αὐτῶν. Taylor adscripserat μνᾶς, καὶ καρπω-
 σάμενος. Sed de αὐτὸν tacuit, et in illo altero fal-
 sus fuit.

95. χορηγήσας] videtur h. l. αὐληταῖς vel simile
 quoddam vocabulum deesse, designans genus id cer-
 tamini, in quo Dicaeogenes quartus a primo victore
 nuncupatus fuit, seu quartam a prima palma retulit,
 quae non est magna gloria, vt in certamine tragoedo-
 rum et pyrrhichistarum postremam.

96. πυρρῆχίταις] sic emendandam esse vulgarem le-
 ctionem πυρρῆχίταις dudum conieceram ante quam com-
 perirem Palmerio et Bentleio idem fuisse visum, huius
 p. 361. vberioris disputationis super epistolis Phalari-
 dis, illi p. 669. Exercitationum, vbi ad h. l. scri-
 pta reliquit istaec. [Vox πυρρῆχίταις ne hilum quidem
 valet. Lege πυρρῆχίταις, iis, qui pyrrhicham salta-
 bant. Fuit enim species saltationis πυρρῆχίτη, qua ar-
 mati saltabant, cuius plures imagines nobis luculen-
 ter exhibuit Xenophon libro VI. PALMER.

97. λειψυρίας] malim cum articulo τὰς λ.

λεπτεργῆσαι, ἀπὸ τῶσαύτης προσόδε ἔτω καλῶς 98
 ἐχορήγησεν. ἀλλὰ μὴν τριηράρχων τῶσάντων κατα-
 φαθέντων, ἔτ' αὐτὸς ἐτριηράρχησεν, ἔθ' ἑτέρῳ
 συμβέβληκεν ἐν τοῖς τοιαύτοις καιροῖς 99, ἀλλ' ἕτεροι 100 33.
 μὲν ἕσσαν κεκτημένοι ἐλάττω, ἢ ἔτος μίσθωσιν λαμ-
 βάνει, τριηραρχῆσι καίτοι, ὧ ἄνδρες, ἔχ' ὁ πατήρ
 αὐτῶ τὴν πολλὴν ἕσσαν κατέλυπεν, ἀλλ' ὑμεῖς ἔδο-
 τε τῇ ψήφῳ. ὥστε εἰ καὶ μὴ πολίτης ἦν, διὰ γο
 τῆτο δίκαιος ἦν τὴν πόλιν εὖ ποιῆν. εἰσφορῶν τοίνυν 36.
 τῶσάντων γεγενημένων πᾶσι τοῖς πολίταις εἰς τὸν
 πόλεμον καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως, Δικαιογέ-
 νης ἐκ ἕσιν ἦντινα εἰσενήνοχε· πλὴν ὅτε Δέχαιον 1
 εἶλω,

98. ἔτω καλῶς] est irrisio et cauillatio. vult di-
 cere, tam turpiter, tam ignominiose. Praeclarum pro-
 fecto et ad laudem infigne non erat, e certaminibus
 quartam palmam referre, turpius etiam postrema-
 nam ex eo colligebatur, editorem eiusmodi muneris
 parcum fuisse, aut egenum, nihilque aut potuisse aut
 voluisse in apparatus scenicum, in magistros puero-
 rum, in pueros ipsos impendere.

99. ἐν τοιαύτοις καιροῖς] tam difficilibus reipubli-
 cae temporibus, cum xxx tyranni dominarentur. v.
 versu 37. et 55. 34.

100. ἕτεροι — κεκτημένοι] sic dedi de meo, pro
 vulgarium ἕτερος et κεκτημένος. Etiam Taylor e To-
 phanis libro ἕτεροι annotavit, sed de altero tacuit.

1. Δέχαιον] sic, per αι, dedi pro vulgari λέχαιον
 per ει. de Lechaei occupatione, quod factio Corin-
 thiorum Spartanis et oligarchiae dedita, Lacedaemo-
 niorum copiis subnixa, cepit, v. Simson ad A. M. 3616.

εάλω, κληθεὶς ὑπὸ ἐτέρου² ἐπέδωκεν ἐν τῷ δήμῳ
 59. τριακοσίας δραχμάς, ἔλαττον ἢ Κλεωνυμοῦ ὁ Κρηῆς³
 καὶ τῆτο ἐπέδωκεν⁴, ἐκ εἰσήνεγκεν, ἀλλ' ἐπ' αἰ-
 σχίσῳ ἐπιγράμματι ἐξ ἐτέρου⁵ αὐτῷ τῆνομα ἔμ-
 προσθεν τῶν⁶ ἐπωνύμων ὅτε δ' ἔδει⁶ εἰς σωτηρίαν
 τῆς πόλεως, ὑποσχόμενος τῷ δήμῳ εἰσοίσεν χρη-
 42. ματὰ ἐφελοντῆς, ἐκ εἰσήνεγκε. καίτοι πῶς ἄξιον
 θαυμάζαν, ὡς ἄνδρες, εἰ ἐμὲ ἐξηπάτησεν ἵνα ὄντα,
 ὅς ὑμᾶς ἀπαντας ἅμα συναλωγμένους ἐν τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ, τοιαῦτα ἐποίησε; καὶ τῶν ὑμῶν μάρτυρας
 παρέξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Εἰς μὲν τὴν πόλιν⁷
 55. ἔβρω καὶ τοσαῦτα λελεστέργηκε Δικαιογένης ἀπὸ
 τοσούτων χρημάτων. περὶ δὲ τὸς προσήκοντας τοιού-
 τος

2. κληθεὶς ὑπὸ ἐτέρου] quidni potius προκληθεὶς
 ὑπ' ἐτέρου. Nam cur unum, cur infinite et vage ad-
 umbraret, cur non ipsum proprium hominis nomen
 oderet?

3. ὁ Κρηῆς] inquilinus ergo, et qui proinde nulla
 teneretur contribuendi necessitate, quod civis, non
 esset, qui erat Dicaeogenes.

4. τῆτο ἐπέδωκεν] videtur leg. τῆτο, ὃ ἐπέδωκεν.

5. ἐξ ἐτέρου] Sententia videtur postulare ἐξέκεστο,
 proflabat vel pendebat eius nomen publice in tabula
 exaratum, coram Eponymis fixa, titulo turpissimi crimi-
 nis. Cuius? quod nempe, cum promississet contributio-
 nem ad necessitates reipublicae, verbis suis ipsare fidem
 non fecisset. Pro ὀμωνύμων vulgarum dedi de meo
 ἐπωνύμων.

6. ὅτε δ' ἔδει] lego ὅτι δὴ. quod nimirum. hic de-
 clarat, quodnam fuisset illud αἰσχισόν ἐπιγράμματι tur-
 pissimum crimen ipsi in tabula publice fixa exprobratum.

7. εἰς μὲν τὴν πόλιν] malim εἰς μὲν τοῖνον τὴν πόλιν.

τὰς ἐσιν, οἷον ὀραῖτε. ὥστε τὰς μὲν ἡμῶν ἀφείλετο
τὴν ἑστίαν, ὅτι μείζον ἐδυνήθη; τὰς δὲ περιεώρα εἰς
τὰς μισθωτὰς ἰόντας δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων. 3.
τὴν δὲ μητέρα τὴν αὐτῆ καθήμενην ἐν τῷ τῆς Εἰ-
ληθυσίας ἰεβῶ πάντες ἐώρων καὶ τῷ ἐγκαλῆσαν;
ἃ ἐγὼ αἰσχύνομαι λέγειν, ἔτος δὲ ποιῶν ἐκ ἡσχύνε-
το. τῶν δ' ἐπιτηδείων, Μέλανα μὲν τὸν Αἰγύπτιον, 6.
ᾧ ἐκ μερακτε φίλος ¹⁰ ἦν, ὅπερ ἔλαβε ¹¹ παρ' αὐ-
τῆ αἰγύριον ἀποσερήσας, ἔχθισός ἐστι τῶν δὲ ἄλ-
λων αὐτῆ φίλων οἱ μὲν ἐκ ἀπέλαβον, ἃ ἐδάκνυσαν,

οἱ δ'

8. *μισθωτὰς*] notum est e Terentio, qui fabulas
plerasque e Menandro aliisque atticis comoedis trans-
tulit, adolescentes atticos, quos aut egestas, aut ira
et fauities patrum, aut error aliquis morum et vita
dissoluta, domo expulisset, in Asiam transire consue-
uisse, atque sub regibus et satrapis Asiaticis stipendia
merere. Notum idem est e Demosthenis Philippicis
quoque, item e Xenophonte.

9. *Εἰληθυσίας*] quo praegnantes et parturientes
confugiebant. Videtur paene mater Dicaeogenis, par-
turi propinqua, se e filio grauidam factam quæsta esse,
eisque incestus in simulasse.

10. *ἐκ μερακίου φίλος ἦν*] indieat Dicaeogenem
isti Melani corpus vendidisse, et muliebria ab eo pas-
sum esse.

11. *ἔλαβε*] subaudi δανεισόμενος. Dicaeogenes
a Melane aes mutuo et sub conditione foenoris sum-
ferat, quod postmodum non reddebat, interpretans,
hanc mercedem esse patientiae muliebris, a se, vt
scorto istius, Melani praestitae. Vnde similtas inter
eos exarfit acerrima.

οὐδ' ἐξηπατήθησαν, καὶ ἐπ' ἔλαβον, ἃ ὑπέσχετο
 9. αὐτοῖς, εἰ ἐπιδικάσαιο 12 τῷ κλήρῳ, δάσεν. καί-
 τοι, ὦ ἄνδρες, οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι οἱ ταῦτα 13
 κτησάμενοι, καὶ καταλιπόντες, πάσας μὲν χρη-
 γίας ἐχορήγησαν, εἰσήμεγαλυν δὲ εἰς τὸν πόλεμον
 χρήματα πολλαὰ ὑμῖν, καὶ τριηραρχῶντες ὑδέναν
 12. χρόνον ἔλιπον 14. καὶ τέτων μαρτύρια ἐν τοῖς ἱεροῖς
 ἀναθήματα ἐκείνοι ἐκ τῶν περιόντων, μνημεῖα τῆς
 αὐτῶν ἀρετῆς, ἀνέθεσαν· τέτο μὲν, ἐν Διονύσει τρι-
 ποδᾶς, ἕς χρηγῶντες καὶ νικῶντες ἔλαβον· τέτο
 δ', ἐν Πυθίᾳ· ἔτι δ' ἐν ἀκροπόλει. ὡς 15 ἀπαρχαίς
 15. τῶν ὄντων ἀναθέντες, πολλαῖς, ὡς ἀπὸ ἰδίας κτή-
 σεως 16, ἀγάλμασι χαλκοῖς καὶ λιθίνοις κεκοσμη-
 κασι

12. εἰ ἐπιδικάσαιο τῷ κλήρῳ] *suspiciabar aliquan-
 do leg. esse ei mē epidikāsainto tō klērō. eique sen-
 tentiae latina mea accommodavi. vulgatam si tuebi-
 mur, haec erit eius sententia, si quiescentibus ipsis,
 hereditatem in iure petitam adipisceretur.*

13. ταῦτα] *haec bona, quae Dicaeogenes nunc
 tenet, atque de quibus nunc controuersia agitur.*

14. ἔλιπον *bene habeat, an secus, haud definiam.*
*Venit aliquando in mentem, aut ἐπέλιπον, aut ἔληγον
 esse leg.*

15. ἀκροπόλει. ὡς] *tolle punctum vna cum arti-
 culo ὡς. nam ἔτι δ' ἐν ἀκροπόλει non cohaeret cum
 praemisso ἀνέθεσαν, sed cum insequente κεκοσμηκάσι
 τὸ ἱερόν.*

16. πολλαῖς, ὡς ἀπ' ἰδίας κτήσεως] *Sententia haec
 est; non multa quidem in se sunt illa simulacra a no-
 stris maioribus in arce dedicata, si spectentur ad do-
 naria publice ibi dedicata nomine reipublicae, quae*

σασι τὸ ἱερόν¹⁷. αὐτοὶ δ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολε-
 μῆντες ἀπέθανον. Δικαιογένης δὲ¹⁸, ὁ Μενεξένος,
 τῆ ἐμῆ πάππη, πατήρ, στρατηγῶν ὅτε ἡ ἐν Ἐλευ-
 σίνῃ μάχη¹⁹ ἐγένετο. Μενίξενος δ' ὁ ἐκείνου υἱός, 1-8

Φυλαξ-

vtique et plura numero et splendidiora sunt, vt etiam
 par atque consentaneum est; verumtamen, si specten-
 tur, vt a priuatis et e re priuata dedicata, sunt sine
 dubio multa et magnifica.

17. τὸ ἱερόν] Mineruae vrbicae puta, in arce ex-
 structum.

18. Δικαιογένης δὲ] imo, vero Δ. μὲν.

19. ἐν Ἐλευσίνι μάχη] videtur haec illa pugna esse,
 de qua Thucydides I. 114. narrat. Sed audiamus Pal-
 merium ad h. l. disputantem, cuius haec sunt verba.
 [De ea in Eleusine pugna, in qua Dicaeogenes dux fuit;
 nihil inuenio. Ex temporis ratione suspicor, vnam
 esse ex pugnis, quas narrat Diodorus libro vndecimo, fa-
 ctis inter Megarenses et eorum socios Athenienses, cum
 Corinthiis, qui de finibus cum Megarensibus litem
 habebant. Sed Myronidem ducem fuisse ait. At plu-
 res saepissime in eadem expeditione duces erant, et
 forte Dicaeogenes poterat fuisse vna cum Myronide
 dux copiarum. temporis spatium certe satis congruit.
 Nam quando Menexenus, eius filius, periit in Spar-
 tolo, quae pugna commissae est Epaminone archonte,
 anno 4. Ol. 87. bellum vero, de quo supra dixi, ge-
 stum Myronide duce, incidit in Bionem archontem
 anno tertio Olymp. 80. spatium intercedit annorum
 29. inter mortem patris et filii, satis congruens ratio-
 ni. Eleusis certe fuit in finibus Megarensium sita, et
 in itinere, quo itur Athenis Corinthum; et ideo locus,
 etiam non abhorret a coniectura. Sed et forte in hoc
 loco fuit καύχησης Andocidis, qui auum suum στρατη-

Φυλαρχῶν τῆς Ὀλυσίας ²⁰ ἐν Σπάρτῳ Δικαιο-
γίης δὲ ὁ Μενεξένος, τριηραρχῶν τῆς παραλίου ἐν

H 2

Κνί-

pro vocat, qui tantum fuit ὑποστράτηγος. Haec ego
sicut in tenebris tentabundus. Si quis certiora do-
ceat, lubens amplectar.] Haec Palmerius.

20. Φυλαρχῶν τῆς Ὀλυσίας ἐν Σπάρτῳ] Quid
hoc sit, fateor me ignorare. nulla fuit Ὀλυζία Φυλή
Athenis. Si quae fuisset eius nominis in Spartolo,
non habuisset phylarchum Atheniensem. est enim tri-
tribuis, non extranei, officium τὸ Φυλαρχεῖν. Incas-
sam laborabit, quicumque hanc lectionem tueri con-
tendat. Lege meo periculo τῆς Ὀλυθίας ἐν Σπ. et
interpunge post Φυλαρχῶν. Menexenus suae tribus
factor erat, et occubuit in pugna ad Spartolum, qui
dux fuit in Olynthiorum ditione. De ea pugna,
quae facta est ad Spartolum, non longe ab Olyntho,
ut Thucydidem libro secundo, et procul dubio dabis
testis nostrae emendationi. PALMERIUS.

Aliam viam inire si placet, gemina patet. altera, ut
tribuas, id quod tamen neque doceri potest, et a veri-
similitudine longe abest, fuisse Athenis Φυλήν h. e.
turmam equestrem (non tribum, nam de tribu civili-
tatis hic ne cogitandum quidem est) ab Ulysse Ὀ-
δυσσεΐαν dictam. altera, ut τῆς Ὀδρυσίας legatur. nam
quod Spartolus Odrysarum non fuit, sed Bottiaeorum,
fieri tamen potuit, ut Isaeus locorum situs haud satis
certus peritus, eoque Odrysiam cum Bottiaea commi-
seret. Quicquid eius est, Φυλαρχῶν h. l. significat
eam, qui praest, non domi tribui, sed foris, h. e. in
bello, turmae vel alae equestri. De στρατηγῶσι autem,
quae paulo ante disputabat Palmerius, res dubio caret.
Notum enim est vel pueris e Nepote, praeter summum
exercitus ducem, adhuc alios fuisse Strategos item di-

Κνίδω· τὸν μὲν τέτε²¹ οἶκον σὺ, ὦ Δικαιογένης, παραλαβὼν²², κακῶς καὶ αἰσχροῶς διολώλεκας· καὶ ἐξαργυρισάμενος, πένιαν ὀδύρη· πᾶ ἀναλώσας; 2 1 ἔτε γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἔτε εἰς τὰς Φίλης Φανερός²³ εἶ δαπανηθεῖς ἕδεν. εἰ μὴν ἕδὲ καδιπποτρόφικας· οὐ γὰρ πώποτε ἐκτήσω ἵππον πλείονος ἄξιον ἢ τριῶν μῶν. ἔτε κατεζευγοτρόφικας· ἐπεὶ ἕδὲ ζεῦγος ἐκτήσω ὄρεκόν ἕδεπώποτε ἐπὶ τούτοις ἀ- 2 γροῖς καὶ κτήμασιν. ἀλλ' ἕδ' ἐκ τῶν πλεμίων ἐλύσω ἕδένα. ἀλλ' ἕδὲ τὰ ἀναθήματα, ἃ Μενέξενος τριῶν ταλάντων ποιησάμενος, ἀπέθανε πρὶν ἀναθεῖναι, εἰς τὴν ἀκρόπολιν κεκόμικας, ἀλλ' ἐν τοῖς λιθουργείοις ἔτι κυλινδεῖται²⁵. καὶ αὐτὸς μὲν ἤξιος 27

κεκτι

Etos, quibus imperium militare non esset nisi annuum et quoties ipsis imperium prorogaretur, toties dicitur στρατηγήσαι. Sic Aeschines fratrem suum dicit te et annis quidem tribus continuis, strategatum gessisse

21. τὸν μὲν τέτε] pro media voce malim μέντο

22. παραλαβὼν] subaudi κάλλιπα διακείμενον vel tale quid.

23. Φανερός] ita correxit H. Stephanus Aldinum Φανερῶς.

24. δαπανηθεῖς] id est δαπανησάμενος. Notum est perfecta et aoristos primos passiuorum adscisci et subsidium mediorum, et pro perfectis et aor. i. verbi in medio promiscue usurpari. Atqui δαπανᾶσθαι in medio perinde dicitur, atque δαπανᾶν in actiuo.

25. ἐν τοῖς λιθουργείοις ἔτι κυλινδεῖται] et puluere obsita, muscarumque stercoreibus, aut coeno oblitata, sursum deorsum volutantur et detruncantur

- κεκτήσθαι, ἃ σοι ἐδὲν προσῆκε χρήματα, τοῖς δὲ θεοῖς ἐκ ἀπέδωκας, ἃ ἐκείνων ἐγίγνετο ἀγάλλματα· διὰ τί ἔν ἀξιώσεις σε τὰς δικαστὰς ἀποψηφί-
 30. σασθαι, ὧ Δικαιόγενες; ποτέρον, ὅτι πολλὰς λε-
 τουργίας λελεστήρηκας τῇ πόλει; καὶ πολλὰ χρέι-
 ματα δαπανήσας, σεμνοτέραν τὴν πόλιν τέτοις ἐποίησας; ἢ ὡς τριηραρχῶν πολλὰ κακὰ τὰς πο-
 λεμίας εἰργάσω, καὶ εἰσφορὰς δεομένη τῇ πατρίδι
 33. εἰς τὸν πόλεμον εἰσπνεγκῶν, μεγάλα ὠφέληκας;
 ἀλλ' ἐδὲν σοι τέτων πέπρακται. ἀλλ' ὡς στρατιώτης
 ἀγαθός; ἀλλ' ἐκ ἐξράτευσαι, τούτῃ καὶ τοιάτῃ
 γενομένης πολέμου, εἰς ὃν Ὀλύμπιοι ²⁶ μὲν καὶ νησι-
 ῶται ²⁷ ὑπὲρ τῆσδε τῆς γῆς ἀποδνήσκουσι μαχο-
 36. μενοι τοῖς πολεμίοις· σὺ δὲ, ὧ Δικαιόγενες, πολί-
 της ὢν, ἐκ ἐξράτευσαι. ἀλλ' ἴσως διὰ τὰς προγόνους ²⁸

H 3

ἀξιώ-

quia tu mercedem a Menexeno conditam lapicidae nondum dependisti.

26. Ὀλύμπιοι] susceplum hoc nomen. Olynthios, qui semper Atheniensibus infesti fuissent, pro his occubuisse dimicantes aduersus Peloponnesios, unde ipsi orti essent, id vero miror, neque meminisse legere.

27. καὶ νησιῶται] interponendus videtur articulus οἱ.

28. προγόνους] subaudi τὰς σὲς. Designat illum celeberrimum Harmodium. Apparet hinc Dicaeogenem hunc, tertium nobis dictum, ab Harmodio, illo tyranni Hipparchi percussore, genus duxisse, eoque cum aetoribus cognatum non fuisse. Quid ergo, ait, hereditatem secundi poscebat? Filius ab eo adoptatus, et heres scriptus erat. Audio. Sed quid ita? si

ἀξιώσει²⁹ με πλέον ἔχειν, ὅτι τύραννον³⁰ ἀπέκτειναν. ἐγὼ δ' ἐκείνους μὲν ἐπαινώ, σοὶ δὲ ἐδὲν ἠγάμαι τῆς ἐκείνων ἀρετῆς μετεῖναι. πρῶτον³¹ μὲν εἶλε ἀντὶ τῆς ἐκείνων δόξης τὴν ἡμετέραν ἐσίαν κτῆ³⁹ σασθαι καὶ ἐβελήθη³² μαῖλλον Δικαιογένης καλεῖσθαι υἱὸς ἢ Ἀρμόδιος· ὑπεριδὼν μὲν τὴν ἐν Περτυαγείῳ σίτησιν, καταφρονήσας δὲ προεδριῶν καὶ ἀτελειῶν, αἷ³² τοῖς ἐξ ἐκείνων γεγονόσι * δέδονταί. ἔτι δὲ ὁ Ἀριστογείτων ἐκένος καὶ Ἀρμόδιος ἐδὲν διὰ τὸ⁴² γένος ἐτιμήθησαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνδραγαθίαν, ἧς σοὶ ἐδὲν μέτεσιν, ὧ Δικαιογένης.

secundum nullo modo cognationis attingebat? Videtur nempe Proxenus tertii Dicaeogenis pater, filiam primi in matrimonio habuisse, unde natus tertius.

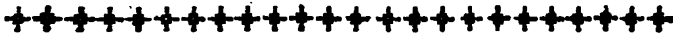
29. ἀξιώσει] malim ἀξιώσεις in secunda persona, ob insequens σοὶ δὲ.

30. τύραννον] imo vero τὸν τύραννον. cum articulo. Hipparchum significat, Pisistrati filium.

31. πρῶτον] malim ὅς πρῶτον. aut πρῶτον μὲν γὰρ.

32. αἷ] sic dedi de meo, pro vulgari αἶ.

33. δέδονταί] sic rursus de meo dedi, pro vulgari δέδοκται. cui Stephanus suffectum ibat δέδοται. Scilicet ad αἶ respiciens, cuius vitium non suspicabatur.

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΦΙΛΟΚΤΗΜΟΝΟΣ ΚΛΗΡΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εὐκτῆμος υἱὸς Φιλοκτῆμων τὸν τῆς ἐτέρας τῶν ἀδελ-
 Φῶν καὶ Φανοστράτε υἱὸν Χαίρεστρατον ποιησάμενος
 κατὰ διαθήκας τὰς δοθείσας ἰ παρὰ Χαίρεα, τῷ τῆς
 ἐτέρας ἀδελφῆς ἀνδρὶ, ἐτελεύτησε ζῶντος ἔτι τῷ πα-
 τρός· ὕστερον δὲ καί κεινὸν ἀποθανόντος, ἔλαχεν ὁ Χαί-
 ρεστρατος τῆ κλῆρα κατὰ τὸν νόμον. διαμαρτυρήσαντος

H 4

δὲ Ἄν-

Tabula genealogica nominum] praecipuorum in hac
 quinta Isaei oratione commemoratorum.

Euclemon Cephisiensis.

Philocemon,
 super cuius he-
 reditate conten-
 ditur.

Ergamenes Hegemon

filia Chaereae filia Phano-
 nupta. vnde strato nu-
 nata filia. p. pta.
 59. 25.

Et [filiarum quidem natu maior, Chaereae nupta, vi-
 dua tum erat, cum haec causa ageretur. Altera au-
 tem, minor natu, e Phanostrato peperit Chaerestra-
 tum, qui, vt filius Polyctemonis adoptatus, petit he-
 reditatem Euclemonis, aui, contra puerum quendam,
 e scorto natum, qui se filium Euclemonis ferebat, idem-
 que nomen vsurpabat.

i. In argumento orationis τὰς δοθείσας] imo ve-
 νο τὰς τεθείσας vel κατὰ τεθείσας depositas.

δὲ Ἄνδροκλῆες μὴ εἶναι ἐπίδικον, ὄντος Ἀντιδώρου γνησί-
σις παῖδος Εὐκτῆμονι, οἱ περὶ Χαίρεςτρατον ἐπεικῆ-
ψαντο τῇ διαμαρτυρίᾳ, καὶ τῆτον καὶ τὴν ἀδελφὴν
αὐτῆ νόθους γεγενημένους φάσκοντες. τὸν δὲ νόμον διαγο-
ρεύει, νόθῳ καὶ νόθῃ μὴ εἶναι ἀγχιστεῖαν. Ἡ ζῴσις
σοχασμός. ἀδελφὸν γάρ, εἰ ἐποίησε Φιλοκτῆμων Χαίρες-
τρατον υἱὸν ἑαυτοῦ· καὶ πάλιν ἀδελφὸν, εἰ γνήσιός ἐστιν
οἱ περὶ Ἀντιδώρου.

+++++

Οτι μὲν, ὦ ἄνδρες, πάντων οικειότατα χρῶμα
Φανοςράτῳ τε καὶ Χαίρεςράτῳ τέτῳ, τοὺς 14.
πολλὰς οἶμα ὑμῶν εἰδέναι· τοῖς δὲ μὴ εἰδῶσιν ἰκανὸν
ἔρω φεκμήριον. ὅτε γὰρ εἰς Σικελίαν ἐξέπλευσεν τριη-
ραρχῶν Μενέστρατος ², διὰ τὸ πρότερον αὐτὸς ἐκ-
πεπλευκέναι, προήδεν πάντας τὰς ἐσομένους κινδύ. 15.
νας· ὅμως δὲ δεομένων τέτων καὶ συνεξέπλευσα ³
καὶ

2. Μενέστρατος recte habeat, necne, haud defini-
niam. Videri possit Φανόςτρατος conuenire magis. Me-
nestratus certe tota oratione nusquam deinceps com-
memoratur, neque eius apparet vllum cognationis
cum hac gente vestigium, vt nescias quam ob rem
mentio eius hic facta sit. Sin tamen nihilominus recte
habeat, venias in suspicionem hunc Menestratum aut
fratrem Phanostrati fuisse, aut potius patrem.

3. συνεξέπλευσα] num αὐτῷ solummodo est sub-
audiendum, vt actor dicat se cum Menestrato calami-
tates illius expeditionis participasse, an αὐτοῖς, vt vna
secum et cum Menestrato, etiam Phanostratum et
Chaerestratum complectatur. Eadem dubitatio etiam

καὶ συνεδυστύχησα, καὶ ἐάλωμεν εἰς τὰς πολεμίας.
 ἄσπορον δὲ εἰ ἐκείνα μὲν, προδήλων ὄντων τῶν κινδύ-
 18. νων, ὅμως, διὰ τὸ χρῆσθαι τέτοις, καὶ φίλος νο-
 μίζεν, ὑπέμενον· νῦν δὲ μὴ ἐπειρώμην συνεπειῶν ἐξ
 ὧν * ὑμεῖς τε τὰ εὖρεκα ⁴ ψηφισθε, καὶ τέτοις
 τὰ δίκαια γενήσεται. θέομαι ἔν ὑμῶν συγγραμμῆν τε
 ἔχειν, καὶ μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι. ὁ γὰρ ἀγών
 21. οὐ μακρὸς αὐτοῖς, ἀλλὰ περὶ τῶν μεγίστων. Φιλο-
 κτήμων γὰρ ὁ Κηφισιεύς φίλος ἦν Χαίρεσράτῳ τέ-
 τῳ· δὲς δὲ ⁵ τὰ ἑαυτῷ, καὶ υἱὸν αὐτὸν ποιησάμε-
 νος, ἐτελεύτησε. λαχόντος δὲ τῷ Χαίρεσράτῳ, κα-
 τὰ τὸν νόμον, τῷ κλήρῳ, * ἐξὸν ⁶ ἀμφισβητήσασθαι
 24. Ἀθηναίων τῷ Βελομένῳ, καὶ εὐθυδικία εἰσελθόν-
 τα εἰς ὑμᾶς, εἰ φαίνοιτο δικαιότερα ⁷ λέγων, ἔχειν
 τὸν κλῆρον, διαμαρτύρησεν Ἀνδροκλῆς ἕποσι μὴ ἐπι-
 δικον εἶναι τὸν κλῆρον, ἀποσερῶν τῆτον τῆς ἀμφισ-

H 5

βητή-

ad u. ἐάλωμεν occurrit. Caeterum ex h. l. constat
 hanc causam tenente bello Peloponnesiaco, haud mul-
 to post cladem in Sicilia acceptam, actam fuisse. Ad-
 scripserat Taylor pro latinitate sua anglicobarbara. [Ha-
 betur haec oratio Olymp. 164. 1.]

4. ὑμεῖς τε τὰ εὖρεκα] sic collocaui, arbitrato
 meo, haec verba in vulgaribus libris sic iacentia ὑμεῖς
 τὰ τε εὖρεκα.

5. δὲς δὲ] subaudi αὐτῷ.

6. ἐξὸν] sic dedi de meo, pro vulgari ἐξῆν. cum
 liceret.

7. δικαιότερα] subaudi τῷ ἀντιδίκῳ aut τῶν ἀντι-
 δικούντων.

βητήσεως, καὶ ὑμᾶς τῷ κυρίῳ γενέσθαι ὄντια⁸
 δεῦ κληρονόμον καταστήσασθαι τῶν Φιλοκτήμονος· 27·
 καὶ ἐν μισῷ ψήφῳ καὶ ἐν ἀγῶνι οἴεται ἀδελφὸς κα-
 τασήσεν ἐκείνῳ⁹ τὸς ἐδὲν προσήκοντας, καὶ τὸν
 κληρον ἀνεπίδικον ἔξεν αὐτός· καὶ τῆς ἀδελφῆς¹⁰
 τῆς ἐκείνου κύριος γενήσεσθαι, καὶ τὴν διαθήκην ἀ-
 κυρον ποιήσεν. πολλῶν δὲ καὶ δεινῶν ὄντων, ἃ δια- 30·
 μεμαρτύρηκεν Ἀνδρόκλῆς, ταῦτ' αὐτῷ πρώτον¹¹
 ἐπιδείξω ὑμῖν ὡς διετέτο, καὶ ἐποίησατο υἱὸν τετο-
 νι Χαίρετρατον. ἐπειδὴ γὰρ τῷ Φιλοκτήμονι ἐκ μὲν
 τῆς γυναικὸς, ἣ συνώκει, ἕκ ἢν παιδίον ἐδὲν, πο-
 λέμεν δ' ὄντος ἐκνδύνευε, καὶ ἰππεὺς στρατευόμενος, 33·
 καὶ τριήραρχος πολλῶν ἐκπλέων, ἔδοξεν αὐτῷ
 διαδέσθαι τὰ αὐτῷ, μὴ ἔρημον καταλίπη τὸν οἴ-
 κον, εἴ τι πάθοι. τῶ μὲν ἔν ἀδελφῷ αὐτῷ, * ὥπερ
 ἐγενέσθην¹², ἄμφω ἄπαιδε ἐτελευτησάτην· ταῖν
 δὲ αἰ-

8. γενέσθαι ὄντια] tantundem est, atque si di-
 xisset γ. τῷ ὄντια — διαγινώσκεν.

9. ἐκείνῳ] Philoctemoni puta, ad quem etiam pro-
 ximum ἐκείνου redit.

10. ἀδελφῆς] illam designat, quae cum olim pe-
 nes Chaeram fuisset, iam vidua et prolis exfors erat.
 nam alterius maritus, Phanostratus, in viuis adhuc
 supererat.

11. ταῦτ' αὐτῷ πρώτον] Taylor annotauerat, in
 Tophanis libro mediam vocem deletam fuisse. Tegit
 vlcus hoc emplastrum, non sanat. Conuenientius et
 a vero propius videtur τῶν ἀπάντων πρώτον ante omnia
 primo loco.

12. ὥπερ ἐγενέσθην] sic dedi de meo, pro vulgari

36. δὲ ἀδελφῶν τῇ μὲν ἐτέρᾳ, ἣ ὁ Χαιρέας συνώ-
 κες, ἐκ ἧν ἄρξεν παιδίον, εὐδὲ ἐγένετο, πολλὰ ἔτη
 συνοικίσει· ἐκ δὲ τῆς ἐτέρας, ἣ συνώκεις Φανόστρα-
 τος ἔτοςι, ἦσθιν υἱὰ δύο. τῶν τὸν πρεσβύτερον
 τετοσὶ Χαιρέστρατον ἐποίησατο υἱόν· καὶ ἔγραψεν
 39. ἔτος ἐν διαθήκῃ, εἰ μὴ γένοιτο αὐτῷ παιδίον ἐκ τῆς
 γυναικός, τῶν κληρονομῶν τῶν ἑαυτῆ. καὶ τὴν
 διαθήκην κατέθετο * παρὰ ¹⁴ τῷ κηδεστῇ Χαιρέᾳ,
 τῷ τὴν ἐτέραν αὐτῆ ἀδελφὴν ἔχοντι. καὶ ὑμῶν ἡτο
 διαθήκῃ αὕτη ἀναγνωσθήσεται, καὶ οἱ παραγενό-
 42. μενοι μαρτυρήσουσι. καὶ μοι ἀνάγνωθι. ΔΙΑΘΗ-
 ΚΗ. Ὡς μὲν ¹⁵ διέθετο, καὶ ἐφ' οἷς ἐποίησατο
 υἱὸν τῶτον, ἀκηκόατε· ὡς δ' ἐξὸν αὐτῷ ταῦτ' ἐπρα-
 ξεν (ὅθεν δικαιοτάτα ἡγοῦμαι τὰ ¹⁶ τοιαῦτ' εἶναι
 μανθά-

ὡςπερ ἐγ. et praeterea interpungendi rationem, quae
 in vulgatis inconcinna est, emendavi. Accipi debet
 ac si αὐτῷ transpositum esset, et sic legeretur ἀδελφῶ,
 ὡπερ αὐτῷ ἐγενέσθην. duo fratres, qui ipse fuerant.
 Taylor in Tophanis libro repererat οἷπερ ἐγ.

14. παρὰ] sic dedi de meo, pro vulgari περ]. ne-
 mini non notum est, qui vel leuiter codices graecos
 manuscriptos tractauerit, duas has praepositiones ea-
 dem figla exarari. vnde creberrimi errores in libros ty-
 pis excusos permanarunt.

15. ὡς μὲν] malim ὡς μὲν οὖν.

16. δικαιοτάτα ἡγοῦμαι —] dubium est, vtrum
 δικαιοτάτον legendum sit, an seruandum δικαιοτάτα.
 rursus, hoc si seruetur, dubitare licet, vtrum adie-
 ctium sit, an aduerbiale pro δικαιοτάτως. Si adie-

μανθάνειν) τῆτον ὑμῖν αὐτὸν ¹⁷ παρέξομαι τὸν νόμον. καὶ μοι ἀνάγνωθι. ΝΟΜΟΣ. Οὐτοσί ἀ. 57. I. νόμος, ὃ ἄνδρες, κοινὸς ἅπασιν κέεται, ἐξεῖναι τὰ ἑαυτῆ διαδέσθαι, εἰάν μὴ παῖδες ὡσι γνήσιοι ἀρξενες· εἰάν μὴ ἄρα μανείς, ἢ ὑπὸ γήρωσ, ἢ δι' ἄλλο 3. τι τῶν ἐκ τῶν νόμων ¹⁸ παρανοῶν διαδῆται. ὅτι δ' ἐβενὶ τῆτων ἔνοχος ἦν Φιλοκτήμων, βραχέας εἰπὼν δηλώτω ὑμῖν. ὅστις γὰρ καὶ ἕως ἐξῆ τοῖστων πολίτην ἑαυτὸν παρῆχεν, ὥστε, διὰ τὸ ὑφ' ὑμῶν τι μᾶσθαι,

Et iuum est, necesse est arbitrari, post τὰ τοιαῦτα deesse ὄντα. vt constructio sit ὅθεν ἡγῆμαι εἶναι μανθάνειν [id est πάντας δύνασθαι μανθάνειν] τὰ τοιαῦτα ὄντα δικαιοτάτα. id est ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐσι δικαιοτάτα unde mea sententia discere est, [vel licet,] eiusmodi, [cuiusmodi scil. Philoctemonis coepta et ἄετα sunt hac in causa,] esse aequissima. et hanc rationem in latinis meis expressi. Sin' autem δικαιοτάτα aduerbiale est, significans, rectissime, optime, certissime, tum erit construendum hoc modo. ὅθεν τὰ τοιαῦτα μανθάνειν ἡγῆμαι εἶναι δικαιοτάτα unde mea sententia talia discere datum est quam certissime atque rectissime. talia; id est rationes et iura testamentaria. Dixisset vtique planius Isaeus, si hunc ad modum placuisset ei efferre. ὅθεν βᾶσον ἡγῆμαι εἶναι τὰ τοιαῦτα μανθάνειν σαφέστατος καὶ ἀκριβέστατος. (aduerbialiter.)

17. αὐτὸν] non sententiam modo et vim legis, verbis meis adumbratam, sed ipsa quoque verba legis, vt in codice iuris Attici iacent.

18. τῶν ἐκ τῶν νόμων] subaudi πᾶσι γνωρίμων. malim tamen τῶν ἐν τῷ νόμῳ. scil. γεγραμμένων. et reliqua, quae in hac lege nominatim indicata et enumerata sunt.

6. μάσθαι, ἀρχεν ἀξιῶσθαι, καὶ ἐτελεύτησε μαχόμενος τοῖς πολεμίοις· πῶς ἂν τις τῆτον τολμήσειεν εἰπεῖν ὡς ἔκ εὐ ἐφρόνες; ὅτι μὲν ἔν διέθετο καὶ ἐποίησατο εὖ φρονῶν, ἔξον αὐτῶ, ἀποδέδασται ὑμῖν. ὥστε κατὰ μὲν τῆτο ψευδῆ μεμαρτυρηκῶς ¹⁹
9. Ἀνδροκλῆς ἀποδέδασται. ἐπεὶ δὲ προσδιαμαρτυρήκεν ὡς υἱὸν εἶναι ²⁰ γνήσιον Εὐκτῆμονος τῆτον ²¹, καὶ ταῦτ' ἀποδείξω ψευδῆ ὄντα. Εὐκτῆμονι γὰρ, ὡ ἄνδρες, τῷ Φιλοκτῆμονος πατρὶ, τὰς μὲν ὄντως γενομέναις παῖδας Φιλοκτῆμονα καὶ Ἐργαμένην καὶ Ἠγέμονα, καὶ δύο θυγατέρας, καὶ τὴν μητέρα αὐτῶν, ἣν ἔγνημεν ὁ Εὐκτῆμων, Μιξιάδου Κηφισιάως θυγατέρα, πάντες οἱ προσήκοντες ἴσασθε, καὶ οἱ φράτορες, καὶ τῶν δημοτῶν οἱ παῖδοί· καὶ

19. μεμαρτυρηκῶς] indiligentius dictum, pro διαμαρτυ. Non enim μαρτυρίαν dixerat Androcles, sed Chaerestrato hereditatem petenti opposuerat διαμαρτυρίαν h. e. obnuntiationem et protestationem, affirmantem, illam, quae petatur, hereditatem non esse vacuum, neque petitioni aut controuersiae obnoxiam. Verum, id quod iam supra admonui, oratores attici discrimen horum verborum non sanctissime obseruant.

20. ὡς υἱὸν εἶναι] Noui Diodorum Siculum solere ὡς cum infinitiuis copulare. verum eius est alia ratio atque oratorum atticorum. Trita haec et familiaris homini Siculo si fuit, non eo etiam Attico est imputanda et obtrudenda inuito. Sine dubio aut delendum est ὡς, aut leg. ὡς οἶδεν υἱὸν εἶναι.

21. Εὐκτῆμονος τῆτον] sine dubio interponendum est Εὐκτῆμονος nam patri praetenso filius erat cognominis, vt e. p. 58, 28. constat.

καὶ μαρτυρήσασιν ὑμῖν. ὅτι δ' εἰδ' ἄλλην τινὰ ἔγχε-
 με γυναῖκα, ἐξ ἧς τινος οἶδε ²² αὐτῷ ἐγένοντο, οὐ-
 δεῖς τοπαράπαν οἶδεν, εἰδ' ἤκουσε πώποτε ζῶντος
 Εὐκτῆμονος. καίτοι τέττες εἰκὸς πιστοτάτες εἶναι νο-
 μίζεν μάρτυρας. τὲς γὰρ οἰκτεῖς εἰδέναι προσήκει
 τὰ τοιαῦτα. καί μοι τέττες κάλει πρῶτον, καὶ τὰς
 μαρτυρίας ²³ ἀνάγνωθι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ ²⁴. "Ε-18-
 τι τοίνυν καὶ τὲς ἀντιδικεῖς ἐπιδείξω ἔργω ὑμῖν ²⁵
 ταῦτα μεμαρτυρηκότας. ὅτε γὰρ αἱ ἀνακρίσεις ἤ-
 σαν πρὸς τῷ ἀρχοντι, καὶ ἔτοι ²⁶ παρακατέβα-
 λον, ὡς ὑπὲρ ²⁷ γνησίων τῶνδ' ²⁸ Εὐκτῆμονος ἐν-
 τῶν,

22. οἶδε] Euctemon puta subditiuus, e scorto
 quaesitus, cum fratre, quorum causam se agere simu-
 lans Androcles, reapse sibi quaerebat Euctemonis se-
 nioris hereditatem. Neque obstat, quod orator mo-
 do vnum filium Euctemonis e scorto susceptum com-
 memorat, modo duos. Nam natu maximus solus ab
 eo se adscitum, pro filio agnitum, et heredem scri-
 ptum ferebat; eoque causa illius solius, aut praecipue,
 hic agitur. alter frater accessionis loco est.

23. τὰς μαρτυρίας] id est τὰς τέτων μαρτ.

24. μάρτυρες] num μαρτυρία? sed bene habet.
 nam tameti testimonia a scriba recitarentur, ipsi ta-
 men testes adesse, et recitata ore suo confirmare de-
 bebant, vt vera et conscientiae suae consentanea.

25. ὑμῖν bene si habet, referri debet ad ἐπιδείξω.
 Alias legi malim ἡμῖν ταῦτα eadem nobiscum.

26. ἔτοι] Androcles, et soror eius, et liberi spu-
 rii ex ea nati, pro liberis Euctemonis senioris vendi-
 tati, cum reliquis eorum aduocatis.

27. ὡς ὑπὲρ γνησίων] bene habet haec lectio.

21. των, ἐρωτώμενοι ὑφ' ἡμῶν ²⁵ τίς εἶη αὐτῶν μήτηρ, καὶ ὅτου θυγάτηρ, ἐκ εἶχον ἀποδοῖξαι, διαμαρτυρομένων ἡμῶν, καὶ τῶ ἀρχόντος κελεύοντες ἀποκρίσασθαι κατὰ τὸν νόμον ³⁰, ὧ ἄνδρες· ἀμφισβητεῖν μὲν ὡς ὑπὲρ γνησίων καὶ διαμαρτυρεῖν, μητέ-
 24. ρα δὲ, ἢ τις ἦν, μὴ ἔχεν ἀποδοῖξαι, μηδὲ προσήκοντα αὐτοῖς ³¹ μηδένα· ἀλλὰ τότε μὲν Λημίαν ³²
 σκηψά-

Aliud agebat H. Stephanus autumans ὡς περ γν. leg. esse.

28. τῶνδε] sunt illi duo fratres, quos Androcles pro liberis Euctemonis e secunda vxore natis venditabat, aetore negante legitime natos esse.

29. ὑφ' ἡμῶν] ita dedi de meo, pro vulgari ὑφ' ἡμῶν. nam qui tum causae iudices sedebant, non iidem antea quoque examini interfuerant, sed solus Archon seu Astynomus, interrogauerat, vel aduerfarii coram eo mutuo sese interrogauerant atque responderant. v. versu 28. ἐρωμένων δὲ ἡμῶν.

30. κατὰ τὸν νόμον, ὧ ἄνδρες] Hiulcam sententiam quodammodo sic sarcias κατὰ τὸν νόμον. καίτοι πῶς εἶη κατὰ τὸν νόμον, ὧ ἄνδρες. secundam legem, vel ex praescripto legis. Atqui, secundum legem qui fit, o viri —? vel sic. κατὰ τὸν νόμον. Καίτοι πῶς ἐκ εἶη παράνομον, ὧ ἄνδρες. Taylor in libro Tophanis ad κατὰ τὸν νόμον adscriptum repererat δεινόν.

31. αὐτοῖς] illis puta ficititiis et praetensis Euctemonis liberis. Malim tamen αὐτῆς legi. nam προσήκη τινὸς perinde vsurpatur, atque περ τινί. vt ad solam mulierem, istorum matrem, referatur.

32. Λημίαν σκεψάμενον] verba haec Palmerius reddidit in Exercit. p. 671. Lemniam defendens. istique interpretationi hanc annotationem adiunxit. [subintellige βελήν. id est audax et omnino praiceps consilium

σκηψάμενοι 33 ταύτην ἀναβολὴν ἐποίησαντο· τὸ δ' ὕπερον ἦκοντες εἰς τὴν ἀνάκρισιν, πρὶν καὶ τινα ἐρέσθαι, εὐθύς ἔλεγον, ὅτι Καλλιππὴ μήτηρ αὐτῆ εἶη, Πισοζένης θυγάτηρ· ὡς ἐξαρκέσων, εἰ ὄνομα 27. μόνον πορίζαντο τὸν Πισοζένον. ἐρομένων δ' ἡμῶν ὅστις εἶη, καὶ εἰ ζῆ ἢ μὴ, ἐν Σικελίᾳ ἔφασαν ἀποθανεῖν στρατεύομενον, καταλιπόντα ταύτην τὴν θυγατέρα παρὰ τῷ Εὐκτῆμονι· ἐξ ἐπιτροπευμένης δὲ τέτῳ 34 γενέσθαι. πρᾶγμα πρῶττοντες ἀνα- 30. δείας

cepit. Omnibus notum est, quid sint λήμνια κακὰ et λημνία δίκη ex Suida.] Mallet haec a Palmeria scripta non fuisse. Exciderunt enim ei, vt nobis talia multa solent, aliud agenti, aliena hoc loco, eoque ipso indigna. Melius rem tetigit, quisquis fuit, qui, referente Tayloro, in libro Tophanis haec verba adscripsit [*Lemniam esse praetendens.*] Notae sunt e fabulis Terentii mulieres Athenis commorantes, Andriae, Lemniae, aliisque ex insulis oriundae.

33. σκηψάμενον] πρότερον σκηψάμενος. μάλλον δὲ σκηψάμενος. H. STEPHANVS. in margine. Pari modo annotator in libro Tophanis dederat σκηψάμενος. ex parte recte. Nam σκήπτεσθαι praetendere locum hic habet, nullum σκέπτεσθαι considerare. Ego vero vulgari σκεψάμενον suffeci pluralem σκηψάμενοι, et pari modo ἐποίησαντο in continenti dedi, pro vulgari ἐποίησατο.

34. τέτῳ] sic, sine iota subscripto, dedi, in numero duali, pro vulgari τέτῳ, in datiuo singulari. quem si ponere h. l. voluisset orator, debuisset αὐτῷ vel ἐκείνῳ vsurpare, non τέτῳ. nam ἕτος non nisi de superstitionibus et praesentibus potest vsurpari. Atqui Eucstemon fenior dudum viuis excesserat. Foret uti-

δειὰ ὑπερβάλλον, καὶ ἔδὲ γινόμενον, ὡς ἐγὼ ὑμῶν ἀποφανῶ ἐκ τέτων * πρώτων 35, ὡν αὐτοὶ ἀπεκρίνατο. τῇ μὲν γὰρ στρατιᾷ, ἀφ' ἧ ἐξέπλευσεν 36 εἰς Σικελίαν, ἤδη ἔσι δύο καὶ πενήκοντα ἔτη, ἀπὸ 33. Δριμνήστου 37 ἀρχοντος· τῷ δὲ πρεσβυτέρῳ τέτων, εἰ 38 φασιν ἐκ τῆς Καλλιππῆς καὶ τῆς Εὐκτήμοτος

εἶναι, que plenius et planius dictum, ἐξ ἑπιτροπευομένης δὲ αὐτῷ τέτῳ γενέσθαι. auum, Euctemonem seniore, hos ex hac muliere procreasse, tum temporis, cum tutor eius esset, et ipsa pupilla tutelae eius commissa. Duos fuisse fratres, qui se hac e muliere et Euctemone natos ferrent, constat e p. 58. 28. vbi legitur τὸν πρεσβύτερον τοῦν παίδων. Pro γενέσθαι reperit Taylor in libro Tophanis γυναῖκα.

35. πρώτων] sic dedi de meo, pro vulgari πρώτων.

36. ἐξέπλευσεν] non praetenus ille et ficticius Pisto Xenus, sed ἡ στρατιᾷ, exercitus Atheniensium, modo dictus.

37. Δριμνήστου] Ex hoc loco colligitur hanc causam aetam fuisse Chione vel Timocrate Archonte circa Olymp. 104. Nam Arimnestus Archon fuit Ol. 91. unde sequitur, si annos completos intelligit, hoc iudicium factum fuisse Timocrate Archonte Olymp. 104. I. Si vero quinquagesimum secundum annum currentem et affectum tantum intelligit, Chione Archonte Ol.

103. 4. PALMERIUS.

Corfinius Fast. Att. 3, p. 247. ad Olymp 91. I. contendit hunc Arimnestum esse, non Arimnestum. Verum Lysias quoque et Hesychius et Scholiastes Aristophanis hunc Archontem ita appellant, ut Isaeus, ex fide librorum vulgariū, h. l. fecit.

38. ὄν] imo vero ὄν in duali, aut ὄν. seniori ἡλικίᾳ liberorum, quos aiunt, —

εἶναι, ἔπω ὑπὲρ εἴκοσιν ἔτη. [ἀπὸ Ἀρμηνίης ἀρχαί-
 τος] ἀφελόντα ἔν * ταῦτα ³⁹ ἀπὸ τῶν ἐν Σικε-
 λίας, ὑπολείπεται πλείω ἢ τριάκοντα ἔτη. ὥστε ἔτ'
 ἐπιτροπεύεσθαι προσήκει τὴν Καλλιππὴν ἔτι, τριακ. 36.
 κοντινὴν γε ἦσαν, ἔτε ἀνέκδοτον ⁴⁰ καὶ ἀπαυδα
 εἶναι· ἀλλὰ πάνυ πάλαμ συνοικεῖν, ἢ ἐγγυηθεῖσαν
 κατὰ νόμον, ἢ ἐπιδικασθεῖσαν. ἔτι δὲ καὶ γινώσκε-
 σθαι αὐτὴν ὑπὲ τῶν Εὐκτῆμονος οἰκείων ἀναγκαῖον
 ἦν,

39. ταῦτα] sic dedi de meo, (ne de vncis, superfluo-
 rum nota, commemorem) pro vulgari πάντα. Hos
 viginti annos si de summa illorum quinquaginta duum
 annorum deducis, qui a tempore fusceptae in Siciliam
 expeditionis inde ad hoc diei effluxerunt, remanent
 anni triginta atque duo. Quod si ergo sumis, prae-
 tensam hanc Callippen, liberorum Euctemoni subiecto-
 rum matrem, anniculam aut bimulam tum fuisse, cum
 pater eius, cum classe nostra in Siciliam discedens,
 eam in Euctemonis tutela relinqueret, necesse est, vt
 annum aetatis tertium aut quartum a trigesimo ageret,
 cum filium natu maximum ex Euctemone pareret, si
 peperit. id quod aiunt aduersarii nostri. Aut si sumis
 decennem tum fuisse, patre in Siciliam proficiscente,
 peperit annos nata quatuor et quadraginta. Atqui
 mulier ad tantam aetatis enormitatem in tutela non
 manet. Ergo mentiuntur, et inconsentaneum atque
 commentitium est, quod de ea iactant, in pupillatu
 ex Euctemone grauida facta. Etiam Taylor in libro
 Tophanis ταῦτα reperit.

40. ἔτ' ἀνέκδοτον] subaudi τότε, vel τοσῶτον χρό-
 νον. neque mansisse per tempus tam longinquum in-
 nuptam, sine marito, e quo prolem honestis et legi-
 timis modis procrearet.

39. ἢ, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, εἵπερ γε συνώκησεν ἐκεί-
 να, ἢ διητήθη τοσῶτον χρόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ. τὰ γὰρ
 τοιαῦτα ἐκ εἰς τὴν ἀνάγκησιν μόνον δεῖ παρῆξασθαι
 ὀνόματα, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ γεγενητά φαίνεσθαι,
 καὶ ὑπὸ τῶν προσηκόντων καταμαρτυρεῖσθαι. ἀπο-
 40. δεῖξαι τοίνυν ἡμῶν κελυόντων, ὅστις οἶδε τῶν Εὐ-
 κτήμονος οἰκειῶν ἢ συνοικήσασαν ἐκείνω * τὰ δὲ 41
 Καλλιππην, ἢ ἐπιτροπευομένην, καὶ παρὰ τῶν ἑν-
 των 42 θεραπόντων τὸν ἔλεγχον ποιῆσθαι ἢ, εἴ

I 2

TIS

41. τινὰ Καλλιππην, ἢ ἐπιτροπευομένην] sic dedi-
 de meo, pro vulgari τινὰ ἢ τὴν Καλλιππην ἐπιτροπευο-
 μένην. Equis enim non cernit, ista duo infinitiva vocabula
 ἢ τὴν nata esse e variante lectione. Supercripserat le-
 dor aliquis diligentior super τινὰ istud ἢ τὴν, signi-
 ficare volens, loco vocabuli τινὰ, aliis in libris legi
 τὴν. Aliis postmodum ab istius mente aberrantibus,
 eamque haud assequentibus, horum per errorem fa-
 ctum est, vt ἢ τὴν in textum immigraret. Sed prae-
 stat τινὰ, quam τὴν. Solent enim graeci τινὰ vsurpa-
 re, cum obscuritatem hominis, aut suum eius con-
 temptum, indicare volunt. Possit quoque locus sic
 fingi primitus exaratus esse. συνοικήσασαν ἐκείνω τι-
 να, ἢ καὶ παρ' αὐτῶ διατωμένην, Καλλιππην ἐπιτρο-
 πευομένην. nouit Callippam quandam domi Euctemo-
 nis fuisse pro legitima vxore, vel etiam solummodo ibi
 commorata, quippe quae pupilla eius esset.

42. τῶν ὄντων] id est τῶν ἔτι. περιόντων. ab illis
 mancipiis, si quae adhuc in viuis superessent. multos
 enim eorum consentaneum erat interea temporis, in-
 tra tot annorum spatium, viuis excessisse.

τις τῶν παρ' αὐτοῖς οἰκετῶν ⁴³ Φάσκε ⁴⁴ ταῦτα εἰδέναι, ἡμῖν παραδέναι ⁴⁵, ἔτε λαβεῖν ἠθέλησαν. 38. καὶ μοι λάβε τήν τ' ἀπόκρισιν αὐτῶν, καὶ τὰς ἡμετέρας μαρτυρίας ⁴⁶ καὶ προκλήσεις. ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ, καὶ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, καὶ ΠΡΟΚΛΗ-3. ΣΙΣ ⁴⁷. Οὗτοι μὲν τοῖνυν τοῖς τοῦ πρᾶγμα ἔφυγον. ἐγὼ δ' ὑμῖν ἐπιδείξω καὶ ὅθεν εἰσὶ ⁴⁸, καὶ οἵτινες αὐτὰς

43. τῶν παρ' αὐτοῖς οἰκετῶν] seruorum, qui penes ipfos, in ipsorum potestate essent, Androclis puta, et Callippes, et huius liberorum.

44. Φάσκε] num Φάσκοι. sed parum refert.

45. παραδέναι, ἔτε λαβεῖν] itera ἔτε et παραδέναι ad hunc modum, παραδέναι, [quod pendet e praemissis κελυόντων ἡμῶν] ἔτε παραδέναι, ἔτε λαβεῖν — nobis flagitantibus, vt — traderent, neque suos seruos nobis tradere ad quaestionem, neque nos a nobis accipere voluerunt. Idem in schedis Taylori quoque reperi e libro Tophanis annotatum.

46. τὰς ἡμετέρας μαρτυρίας] Bene hoc habeat, nec ne, pro certo haud dixerim. Si prius, videtur accipi debere pro τὰς τῶν φίλων μαρτυρίας, τῶν ἡμῶν μαρτυρησάντων amicorum et necessariorum testimonia, qui pro nobis dicentes confirmarunt, eiusmodi Callippen nullam sibi notam esse. Sin autem vitiosa est ista lectio, malim διαμαρτυρίας et paulo post in titulo διαμαρτυρία (in numero plurali.) Posteriores hanc rationem in latinis expressi. Nihilominus tamen adhuc dubito num rem acu tetigerim.

47. μαρτυρία καὶ προκλήσις] modo praemissa pluralem potius numerum subiiciunt, μαρτυρία (vel, si mauis διαμαρτυρία) et προκλήσεις.

48. εἰσὶ] Callippe puta praetensa, eiusque liberi.

- αὐτὸς 49 γνησίως διαμαρτύρησαν εἶναι, καὶ κληρονό-
 μους ζητῆσι καταστήσασιν τῶν Εὐκτῆμονος. ἴσως μὲν
 6. ἐστὶν ἀφιδὲς 50 Φανοςράτω, ὃ ἄνδρες, ταῖς Εὐκτῆ-
 μονος συμφοραῖς φανεραῖς καθιστάνας· ὀλίγα δ' ἔτι
 ἀναγκαῖον βραβεῖναι, ἵν' ὑμεῖς τὴν ἀλήθειαν εἰδότες,
 βραβεῖν ταῖς δικαίαις ψηφίσθησθε. Εὐκτῆμον μὲν γὰρ ἐβία-
 ἔτη ἔξ καὶ ἐνενηκοντα. τέτε δὲ τῷ χρόνῳ τὸν μὲν
 9. πλεῖστον ἐδόκει εἶναι εὐδαίμων· (καὶ γὰρ ἑστία ἦν ἐπὶ
 ὀλίγη αὐτῷ, καὶ παῖδες, καὶ γυνή, καὶ τὰλλα ἐπι-
 επῶς εὐτύχες·) ἐπὶ γήραος δὲ αὐτῷ συμφορὰ ἐγένε-
 το ἔμαρτά, ἣ ἐκείνῳ πάσαν τὴν οἰκίαν ἐλυμήναστο·
 καὶ χρήματα πολλὰ διώλεσε, καὶ αὐτὸν τοῖς οἰκιστο-
 12. ταῖσιν εἰς διαφορὰν κατέστησεν. ὅθεν δὲ καὶ ὅπως
 ταῦτ

I 3

49. ὄττινες αὐτὸς] non culpo. concinnius tamen, mihi quidem, videtur sic legi. ὄττινες, [subaudi a com-
 muni εἰσιν,] οἱ [in articulo postpositiuo] αὐτὸς. et qui-
 nam sint hi, qui in διαμαρτυρίᾳ, seu obnuntiationis
 formula, per quam obnuntiationem nos ab heredita-
 tis petitione exclusum ierunt, confirmarint hos libe-
 ros Euctemonis genuinos esse. Tametsi vnus solum-
 modo Androcles id fecisset, h. e. διαμαρτυρίαν inter-
 posuisset, orator tamen nihilominus velut de pluribus
 loquitur, quia eiusmodi causarum forensium actores
 semper aduocatos numero plures secum habebant.

50. ἀφιδὲς] Taylor e libro Tophanis h. l. retu-
 lerat ἀφιδὲς. Ego iam dudum ante, quam mihi sche-
 darum Tayloricarum vsura contingeret, suspicatus
 fueram de ἀπροσφιδὲς. forte iucundum Phanoftrato
 non est.

51. ὀλίγα δὲ] subaudi αὐτῶν μέση exiguam quan-
 dam partem harum Euctemonis senioris calamitatum.

ταῦτ' ἐγένετο, ὡς ἂν δυνάμει διαβραχυτάτων δη-
 λῶσω. ἀπελευθέρω ἦν αὐτῆ, ὧ ἄνδρες. ἢ ἐναυκλή-
 ρει συνοικίαν ἐν Πειραιεὶ αὐτῆ; καὶ παιδίσκας ἔτρε-
 φε. τῶτων μίαν ἐκτήσατο, ἢ ἄνομα ἦν Ἀλκή, ἣν
 καὶ ὑμῶν οἶμα πολλὰς εἶδεναι. αὐτὴ δὲ ἢ Ἀλκή ὦνη 15.
 θεῖσα, πολλὰ μὲν ἔτη καθῆτο ἐν οἰκίματι, ἤδη δὲ
 πρεσβυτέρα ἔσα, ἀπὸ μὲν τῆ οἰκίματος ἀνίστα-
 ται, διαταμμένη δὲ αὐτῇ ἐν τῇ συνοικίᾳ συνῆν. ἀν-
 θρωπος ἀπελευθέρως, Δίων ὄνομα αὐτῶ, ἐξ οὗ
 ἔφη ἐκείνη τέττες γεγονέναι· καὶ ἔθρεψεν αὐτὸς ὁ 18.
 Δίων, ὡς ὄντας ἑαυτῆ. χρόνῳ δὲ ὕστερον ὁ μὲν Δίων
 ζημίαν εἰργασμένος⁵², καὶ δάσκατος ὑπὲρ αὐτῆ, ὑπ-
 εσχώρησεν εἰς Σικυῶνα· τὴν δ' ἀνθρωπον ταύ-
 την, τὴν Ἀλκήν, καθίστησιν Εὐκτῆμων ἐπιμελεῖ-
 σθαι τῆς ἐν Κεραμαικῷ συνοικίας, τῆς παρὰ τὴν 21.
 πυλίδαι, ἢ ὁ οἶνος ὄνιος. κατοικισθεῖσα δ' ἐνταυθοῖ
 πολλῶν καὶ κακῶν ἤρξεν, ὧ ἄνδρες. φοιτῶν γὰρ ὁ
 Εὐκτῆμων ἐπὶ τὸ ἐνοίκιον⁵³ ἐκάσποτε, τὰ πολλὰ διέ-
 τριβεν

52. Ζημίαν εἰργασμένος] dubito quid significet, vtrum, quia maleficium aliquod commisisset, eoque poxiam alicui dedisset, an, quia a iudicibus ob datam poxiam mul- tae pecuniariae condemnatus esset.

53. ἐπὶ τὸ ἐνοίκιον] ad tollendam mercedem men- struam incolatus. Sive mulier illa hanc mercedem nomine suo pro vniuersa insula dependeret, quod eam conduxisset, periculumque conductionis ipsa ferret [Sie hatte ihm das ganze Haus überhaupt abgemiethet, und stand selber für den Zins, und vermietdete wiederum die Zimmer oder Wohnungen an andere Leute, und nahm diese Hausmiethe für sich selber ein] siue solummodo ab

24. τρεβεν ἐν τῇ συνοικίᾳ· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐσιτῆτο μετὰ
 τῆς ἀνδρώπης, καταλιπὼν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ
 τὰς παῖδας, καὶ τὴν οἰκίαν, ἣν ἔκει. χαλεπῶς δὲ
 φερέσης τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν υἱέων, ἔχ' ὅπως
 ἐπαύσατο, ἀλλὰ τελευτῶν παντελῶς διητᾶτο ἐκεῖ·
 καὶ ἔτω διετέθη εἴθ' ὑπὸ Φαρμάκων, εἴθ' ὑπὸ νό-
 27. σθ, εἴθ' ὑπ' ἄλλου τινός, ὥστε ἐπέσθη ὑπ' αὐτῆς
 τὸν πρεσβύτερον τοῦ παιδὸν εἰσαγαγεῖν εἰς τοὺς
 φερότερας ἐπὶ τῶ αὐτῶ ὀνόματι. ἐπεὶ δὲ ἔθ' * ἔ-
 τας⁵⁴ αὐτῶ Φιλοκτῆμον συνεχώρει, ἔθ' οἱ φερότεροι
 30. συνεδέξαντο⁵⁵, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κέρειον⁵⁶, ὀργι-
 ζόμενος

I 4

ζόμενος

incolis insulae mercedem incolatus exigeret, collectam-
 que mense quoque euoluto domino insulae deponderet.
*Sic fasst nur auf Rechnung drinne, als Verwalterinn, und
 Zinsnehmerinn.*

54. ἔθ' ἔτας] sic dedi de meo, pro vulgari ἔθ' ἔτος.

55. συνεδέξαντο] imo vero ἀνεδέξαντο.

56. ἀπηνέχθη τὸ κέρειον] Palmerius sic interpreta-
 tatus, sed puer ablatu fuit, hanc adscriptit h. l. anno-
 tationem [Haec vox κέρειον raro occurrit. fuit autem,
 ut ex hoc loco coniiicio, codex seu liber publicus τῶν
 φυλετῶν καὶ φερόρων, vbi inscribebantur nomina
 adolescentium, qui in quaque familia ex legitimo ma-
 trimonio nati, a patre vel aliis cognatis, consentien-
 tibus et approbantibus ex eadem gente propinquis, in
 album τῶν φερόρων inferebantur. Nomen factu m e
 κῆρος et κῆρη, quae adolescentulum et adolescentulam,
 puerum et puellam significant. Lycurgus rhetor in-
 fra alium codicem τὸ ληξιαρχικὸν vocat, quod est iu-
 uenum epheborum, qui inter viros censendi erant, et
 eos, qui iam ad functiones publicas petendas admit-

ζόμενος ὁ Εὐκτῆμων τῶ υἱῷ, καὶ ἐπηρεάζεν Βελα-
 μένος, ἐγγυᾶται γυναῖκα Δημοκράτους τῆ Ἀφιδ-
 ναίῃ 57 ἀδελφῆν, ὡς ἐκ ταύτης παῖδας ἀποφανῶν
 καὶ εἰσποιήσων εἰς τὸν οἶκον, εἰ μὴ συγχωρεῖν τῆ-
 τον [εἶν] εἰσαχθῆναι 58. εἰδότες δ' οἱ παραγκᾶτοι,
 ὅτι ἐξ ἐκείνης μὲν ἔκ ἂν ἔτι γένοιντο παῖδες, ταύ- 33.
 την τὴν ἡλικίαν ἔχοντας, φανήσονται δ' ἄλλω τινὶ
 κρόπῳ, καὶ ἐκ τέτων ἔσονται ἔτι μείζους διαφοραί,
 ἔπειθον, ὡ ἄνδρες, τὸν Φιλοκτῆμονα εἶσαι εἰσα-
 χαγεῖν τέτον τὸν παῖδα ἐφ' οἷς ἐζήτες ὁ Εὐκτῆμων,
 χωρίον ἐνδόντα. καὶ ὁ Φιλοκτῆμων αἰσχυρόμενος 36.
 μὲν ἐπὶ τῇ τῆ πατρὸς ἀνοίᾳ, ἀπορῶν δ' ὅ, τι χρεῖ-
 σαιτο τῶ παρόντι κακῷ, ἐκ ἀντίλεγεν εἶδεν. ὁμο-
 λογηθέντων δὲ τέτων, καὶ εἰσαχθέντος τῆ παι-
 δός,

tebantur, ἀπὸ τῆ λαγχάνειν τὰς ἀρχαῖς, ab eo, quod
 magistratus fortiebantur.] Poterant haec omnia potius
 non scripta manere, aut in spongiam incumbere, par-
 tim aliena ab h. k. pleraque falsa. Melius h. l. expo-
 suit H. Valesius ad Harpocr. p. 124. e Polluce et Schol.
 Aristoph., vnde constat, κέρειον, vel potius κέρειον,
 fuisse sacrum; vel victimam, oblatam pro adolescente
 in album phratorum iuferendo. Quid Scaliger in men-
 te habuerit, κέρειον adscribens, ipse quisque arbitra-
 tor. Mihi non liquet, praeterquam hoc vnum, fal-
 sum eum fuisse.

57. ἀφιδναίῃ] sic correxi secundum H. Steph. pro
 vulgari ἀφινδαίου.

58. συγχωρεῖν τοῦτον εἶν εἰσαχθῆναι] penulti-
 mam vocem, vt vitiosam, quae procul dubio est, vn-
 cis incluli. Aut profus amputanda, aut cum εἶν
 permutanda est.

ὅς ἐπὶ τούτοις, ἀπηλλάγη τῆς γυναικὸς ὁ Εὐκτή-
 39-μων, καὶ ἐπεδείξατο, ὅτι ἔ παίδων ἕνκα ἐγάμα,
 ἀλλ' ἵνα τῦτον εἰσαγάγοι. τί γὰρ εἶδε αὐτὸν γα-
 μῆν, ὡ ἄνδρες, εἶπερ εἶδε 59 ἦσαν ἐξ αὐτῆ καὶ γυ-
 ναικὸς αὐτῆς, ὡς σὺ μεμαρτύρηκας; τίς γὰρ ἂν
 γησίς ὄντας οἷός τε ἦν καλύσαι εἰσαγαγεῖν; ἢ
 42 διὰ τί ἐπὶ ῥητοῖς αὐτὸν εἰσήγαγε, τῷ νόμῳ κελύον-
 τος ἅπαντας τὰς γησίς, ἰσομοίρως εἶναι τῶν πα-
 τρώων; ἢ διὰ τί τὸν μὲν πρεσβύτερον τοῖν παίδων
 ἐπὶ ῥητοῖς εἰσήγαγε, τῷ δὲ νεωτέρῳ, ἤδη γεγενο-
 59.1. πρὸς αὐτὸν ἐκῆνον, ἔτε πρὸς τὰς οἰκείας; ἔς σὺ
 ἦν διαρρήδη μεμαρτύρηκας γησίς εἶναι, καὶ
 πληρονόμῳ τῶν Εὐκτήμονος. ταῦτα τοίνυν ὡς ἀλη-
 3. 3. ἢ λέγω, ἀναγίνωσκε τὰς μαρτυρίας. ΜΑΡ-
 ΤΥΡΙΑ. Μετὰ ταῦτα τοίνυν ὁ Φιλοκτῆμων τριη-
 ραρχῶν περὶ Χίον ἀποδνήσκει ὑπὸ τῶν πολεμίων.
 εἰ δ' Εὐκτήμων ὕστερον χρόνῳ πρὸς τὰς δικασαῖς εἶ-
 6. γράψας καταθέσθαι. καὶ ὁ μὲν Φανόζρατος ἐπὶ
 πλεῖν ἔμελλε τριηραρχῶν μετὰ Τιμοθέε, καὶ ἡ
 ναὺς αὐτῆ ἐξώρμη Μενυχία 59 b., καὶ ὁ κηδεστῆς Χαί-
 ρείας παρῶν * συναπέτελλεν 60 αὐτόν. ὁ δ' Εὐκτή-
 μων παραλαβὼν τινὰς ἦκεν ἔξώρμη ἡ ναὺς· καὶ
 9. γράψας διαθήκην, ἐφ' οἷς εἰσήγαγε τὸν παῖδα
 I 5 κατα-

59. εἶδε] duo fratres, praetenti Euctemonis filii.

59 b. malim Μενυχίασι.

60. συναπέτελλεν] sic dedi de meo, pro vulgari
 ηπεπέε.

κατατιθέται μετὰ τέτων παρὰ Πυθοδώρω ΚηΦισίῃ προσήκοντι αὐτῶ. καὶ ὅτι μὲν, ὧ ἄνδρες, ἔχως περὶ γνησίων διέπραττεν Εὐκτῆμων, ὁ Ἄνδροκλῆς μεμαρτύρηκε, καὶ αὐτὸ τὸ ἱκανόν⁶¹. τοῖς γὰρ φύσει υἱέσιν αὐτῆ ἔδεις ἔδεν⁶² ἐν διαθήκῃ γράφει¹². Φει⁶² b. ὅσον ἕδαμῖαν, διότι ὁ νόμος αὐτὸς ἀποδίδουσι τῶ υἱεῖ τὰ τῆ πατρὸς, καὶ ἐδὲ διαθεῖσθαι ἐὰν ἄτω ἂν ὡς πᾶδες γνήσιοι κεκμενε δὲ τῆ γραμματεῖς σχεδὸν δὴ ἔτη, καὶ τῆ Χαιρέε τετελευτηκότος, ὑποπεπτωκότες⁶³ ἤδη τῆ ἀνδρώπῳ, καὶ ὁ¹⁵ ρῶντες ἀποκλύμενοι τὸν οἶκον, καὶ τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀνοιαν τῆ Εὐκτῆμονος, ὅτι εἶη αὐτοῖς ἱκανὴ ἀφορμὴ, συνεπιτίθενται. καὶ πρῶτον μὲν πείθουσι τὸν Εὐκτῆμονα τὴν μὲν διαθήκην ἀνελεῖν, ὡς ἐχρησίμην ἔσαν τοῖς παισὶ⁶⁴. τῆς γὰρ Φανεραῆς ἑστίας¹⁸. ἔδενά κύριον ἔσεσθαι, τελευτήσαντος Εὐκτῆμονος, ἄλλου,

61. καὶ αὐτὸ τὸ ἱκανόν] Scaliger coniecit καὶ αὐτὸ τῆτο ἱκανόν. Ego in latinis ita reddidi, ac si legeretur καὶ αὐτὸ τὸ καινόν. id est καὶ αὐτὴ ἡ τῆ πράγματος καινότης. et ipsa rei novitas, seu insolentia.

62. ἔδεν deleri vult liber Tophanis, perperam. Pari modo fallitur idem ἐμφανῆ suadens versu 22. pro recto ἐμφανῶν.

61 b. γράφει ὅσον] videtur interponendum οὐδὲ δίδουσι liberis legitime quaesitis nemo omnium in testamento quicquam legat, neque doni gratuiti, aut praecipuae partis nomine, largitur.

63. ὑποπεπτωκότες] Androcles puta et collusores atque satellites eius. Pro ἤδη malim οἶδε.

64. τοῖς παισὶ] spuris ipsius.

ἄλλον, ἢ τὰς θυγατέρας, καὶ τὸς ἐκ τῶν γυγ-
 νότας· εἰ δὲ ἀποδομένός τι τῶν ὄντων, ἀργύριον
 καταλίποι, τῆτο βεβαίως ἔξεν αὐτὸς. αἰκίσσας
 21. δ' ὁ Εὐκτῆμων, εὐθὺς ἀπήτει τὸν Πυθόδωρον τὸ
 γραμμαστῆον, καὶ προεκάλεσατο ⁶⁵ εἰς ἐμφανῶν
 καταστάσασθαι. καταστάντος δ' ἐκείνου ⁶⁶ πρὸς τὸν ἀρ-
 χοντα, ἔλεγεν ⁶⁷, ὅτι βέλοισ' ἀνελεῖσθαι τὴν δια-
 24. θήκην. ἐπειδὴ δ' ὁ Πυθόδωρος ἐκείνω μὲν καὶ τῷ
 Φαινοστράτῳ παρόντι ἀμολόγει αἰκαιεῖν, τῷ δὲ Χαι-
 ρεῖ τῷ συγκαταθεμένῳ θυγάτῃ ἢ μίᾳ, ἢς ἐπα-
 δὸν κύριος κατασταίη ⁶⁸, τότε ἤξιε ἀνελεῖν, καὶ ὁ
 ἀρχων ἔως ἐγίνωσκε, ἀομολογησάμενος ὁ Εὐκτῆ-
 μων,

65. προεκάλεσατο] sic dedi de meo, pro vulga-
 π προσεκαλ.

66. καταστάντος δ' ἐκείνου] Pythodoro puta.

67. ἔλεγεν] Euctemon senior.

68. κύριος κατασταίη] cuius ubi compro aliquis factus
 esset. Mulierum κύριοι erant, aut pater, aut fratres,
 aut patruī, aut denique mariti. Iam huius foeminae,
 Chaereae filiae, nullus tum temporis erat κύριος, h. e.
 vir, in cuius potestate esset, et qui eam elocaret,
 aut acta eius quaecunque grauiora nomine ipsius age-
 ret, iisque valorem et certitudinem forensē adderet.
 Nam pater vita decesserat, fratres nunquam habuerat.
 nupta nondum erat, et, vt videtur, ne nubilis quidem.
 Volebat itaque dicere, tantisper differendam esse testa-
 menti cassationem, donec haec puella nuphisset, et
 mariti, quem adeptura esset, assensus isti negotio au-
 thoritatem adderet, ratumque faceret. Nam alias ve-
 rendum esse, ne maritus eius huic testamenti rescissio-
 ni obloqueretur, eamque irritam declararet.

μων, ἐναντίον τῷ ἀρχόντος καὶ τῶν παρῆδρων, καὶ 27. ποιησάμενος πολλὰς μάρτυρας ὡς ἐκέτ' αὐτῶν κεί- το ἡ διαθήκη, ᾗχετο ἀπιών. καὶ ἐν πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ, ἔπερ ἕνεκα ἔτοι λῦσαι⁶⁹ αὐτὸν ἔπεισαν, ἀποδίδονταί ἀγρὸν μὲν Ἀθμοιοῖ, πέντε καὶ ἑβδομήκοντα μῶν, Ἀντιφάνας τὸ δ' ἐν Σηραγγείῳ 30. βαλανεῖον, τρισχιλίον, Ἀρισολόχῳ. οἰκίαν δὲ ἐν ἄσαι, τεττάρων καὶ τεσσαράκοντα μῶν ὑποκειμένην, ἀπέλυσε τῷ ἱεροφάντῃ. ἔτι δὲ αἰγὰς ἀπέδοτο σὺν τῷ αἰπόλῳ, τριῶν καὶ δέκα μῶν, καὶ ζεύγη δύο ὄρεα· τὸ μὲν, ὀκτῶ μῶν. τὸ δὲ, πενήκον- 33. τα καὶ πεντακοσίων δραχμῶν. καὶ δημουργέας, ὅσοι ἦσαν αὐτῶ. σύμπαντα δὲ⁷¹ πλείονος ἢ⁷² τριῶν

ταλαίν-

69. λῦσαι] cassare, rescindere, pro irritis et non scriptis declarare tabulas illas.

70. ἀποδίδονταί] reuocauit hanc lectionem ex Aldina, pro qua operae Stephani festinantes, ni fallor, dederant ἀποδίδονταί in numero singulari. Euctemon senex delirus et a scorto suo dementatus, ipsum illud scortum, liberi eius, Androcles et totum illud furum collegium. Vetulum illud et delirum filicernium eorum, quae gererentur, nihil norat. nomen solummodo suum furtis illorum accommodabat, sub cuius larua impuri isti, quorum vinculis constrictus tenebatur, rem eius familiarem hacerabant et compilabant. Verumtamen, quia haec omnia, ex nomine et persona Euctemonis fiebant, mutat paulo post orator, et ἀπέλυσε dicit et ἀπέδοτο.

71. σύμπαντα δὲ] malim σύμπαντα τὰδε.

72. πλείονος ἢ τριῶν ταλαίντων] scilicet ἀπέδοτο, aut, si mauis ἀπέδοντο. Recte πλείονος ait. poterat πολεῖν

ταλάντων· ἃ ἐπράθη διαταχέων πάνυ τελευτή-
 σαιτος Φιλοκτῆμονος. καὶ ταῦθ' ὅτι ἀληθῆ λέγω
 36. καὶ ἔκαίον ὑμῖν τῶν εἰρημένων, πρῶτον καλῶ τὰς
 μάστρας 73. ταῦτα μὲν δὴ τῆτον τὸν τρόπον εἶχε.
 περὶ δὲ τῶν ὑπολοίπων εὐδὺς ἐπεβέλευον· καὶ πάν-
 των δευότατον πρᾶγμα κατεσκεύασαν, ἃ ἄξιόν
 εἶσι προσέχεν τὸν νοῦν· ὀρῶντες γὰρ τὸν Εὐκτῆμο-
 39. κα κομῶν ἀπειρηκῶτα ὑπὸ γῆρας, καὶ εὐδὲ τῆς
 κλίνης ἀνίστασθαι δυνάμενον, ἐσκόπεν ὅπως τελευ-
 τήσαςτος ἐκείνη δι' αὐτῶν ἔσοιτο ἢ ἔσῃα. καὶ τί
 ποιῶσιν; ἀπογράφουσι τῷ παιδὶ τέτω πρὸς τὸν ἀρ-
 χοντα, ὡς εἰσποιήτω τοῖς τῷ Εὐκτῆμονος υἱεῖσι τοῖς
 41. τετελευτηκόσιν, ἐπιγράψαντες σφᾶς αὐτὰς ἐπι-
 τρέπας, καὶ μισθῶν ἐκέλευον τὸν ἀρχοντα τὰς οἴκας
 ὡς ὀρφανῶν ὄντων, ὅπως ἐπὶ τοῖς τέτων ὀνόμασι
 τὰ μὲν μισθωθεῖν τῆς ἔσῃας, τὰ δὲ, ἀποτιμήμα-
 τα κατασαθεῖν· καὶ ὄροι τεθεῖεν, καὶ ζῶντος ἔτι
 69.1. τῷ Εὐκτῆμονος μισθωταὶ 74 δι' αὐτῷ 75 γενομένοι
 τὰς

pleneos dicere multo pluris, quam 3 talentis, imo ὀλί-
 γη τεττάρων ταλάντων paene quatuor talentis. Sum-
 mae enim istae consummatae conficiunt tria talenta,
 45. minas. hoc est 4 talenta, minus 15. minis.

73. post μάστρας deest titulus ΜΑΡΤΥΡΕΣ.
 Pro εἶχε malim εἶχον. habebant, illi fures.

74. μισθωταὶ] sic leg. esse, pro vulgari μισθωτὰς
 dudum ante videram, quam aut Scaligerani libri, aut
 Tophanici excerptis potirer, in quibus ambobus accu-
 sativus nominativus est substitutus.

75. δι' αὐτῷ] bene sic habeat, an leg. sit δὴ vel
 ἔθεν αὐτῷ locatores quasi vel quippe eius, haud defi-
 niam.

τάς προσόδους λαμβάνοιεν. καὶ ἐπειδὴ πρῶτον τὰ
δικαστήρια ἐπληρώθη, ὁ μὲν ἀρχῶν προεκήρυττεν,
οἱ δ' ἐμισθῆντο ⁷⁶. παραγεγόμενοι δὲ τινες ἔξαυ 3.
γέλωσι τοῖς οἰκείοις τὴν ἐπιβελήν· καὶ ἐλθόντες ἐ-
δήλωσαν τὸ πρᾶγμα τοῖς δικασταῖς. καὶ ἔτως * ἀπ-
εχεροτόνησαν ⁷⁷ οἱ δικαστὰὶ μὴ μισθοῦν τοὺς οἴ-
κους· εἰ δ' ἔλαθεν, ἀπολώλει ἂν ἅπανα ἢ ἕσσιαν
καὶ μοι κάλει τοὺς παραγεγομένους μάρτυρας. 6.
ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Πρὶν μὲν τοίνυν τέττας γνωρίσαι
τὴν ἀνθρωπὸν ⁷⁸ καὶ μετ' ἐκείνης ἐπιβεβεῦσαι Εὐ-
κτῆμονι, ἔτω πολλὴν ἕσσιαν * ἐκέκτητο ⁷⁹ Εὐκτῆ-
μων μετὰ τῷ υἱέως Φιλοκτῆμονος, ὥστε ἅμα ⁸⁰ τε
τὰ μέγιστα ὑμῖν λειτεργεῖν ἀμφοτέρως, τῶν τε ἀρ 9.

χαίρων

76. ἐμισθῆντο] *ergone conducebant? caue sis cre-
dere. nullo modo. imo vero ἐμισθῆν in actiuo. aliis
mercede annua elocatum ibant. Sed v. latina nostra.*

77. ἀπεχεροτόνησαν] *sententia a se lata vetabant,
ne fundi locarentur. v. versu 40. Sic dedi de meo, pro
vulgari ἐπεχ. Paulo post malim ἔλαθον.*

78. γνωρίσαι τὴν ἀνθρωπὸν] *id est γνωρίμους αὐτῇ
καὶ συνήθεις γενέσθαι.*

79. ἐκέκτητο] *fic de meo dedi, pro vulgari ἀνε-
κέκτητο. Vel tacente me, incurrit in oculos primam
syllabam e fine proximi voc. ἕσσιαν adhaesisse.*

80. ἅμα] *id est ἐν ταύτῳ ambos simul, eodem
tempore. Nonnihil conturbata constructio nil est,
quod quemquam offendat, passiuo cum actiuis alter-
nante. concinnius utique dixisset Demosthenes ὥτε ἅ-
μα τὰ μέγιστα ὑμῖν λειτεργεῖντων ἀμφοτέρων, τῶν τε
ἀρχαίων μηδὲν πραθῆναι, καὶ τῶν προσόδων περιεῖναι
(vel περιγενέσθαι.)*

- χαίων μηδὲν πραθῆναι, τῶν τε προσόδων περιποι-
 εῖν, ὥστε αἰεὶ τι προσκταῖσθαι· ἐπειδὴ δ' ἐτελεύ-
 τησε Φιλοκτῆμων, ἔτω διετεθῆ ἡ εἰσία, ὥστε τῶν
12. ἀρχαίων μηδὲ τὰ ἡμίσεα εἶναι λοιπὰ; καὶ τὰς προσ-
 ὄδας ἀπάσας ἠφανίσθαι. καὶ ἐπὶ ταῦτα ἐξήκει-
 σεν αὐτοῖς διαφορῆσαι, ὡς ἄνδρες, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ
 ἐτελεύτησεν ὁ Εὐκτῆμων, εἰς τῆτο ἦλθον τόλμης,
 ὥστ' ἐκεῖνα κειμένα ἔνδον, τὸς μὲν οἰκέτας ἐφύλατ-
15. τον, ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλειε ⁸¹ μήτε τῶν θυγα-
 τέρων, μήτε τῆ γυναικὶ αὐτῆ, μήτε τῶν οἰκείων
 μηδενί· τὰ δὲ χρήματα ἔνδοθεν ἐξεφορήσαντο με-
 τὰ τῆς ἀνθρώπου εἰς τὴν ὁμότοιχον οἰκίαν, ἣν ἔ-
 κειμεμίσθωμένος εἰς τέτων, Ἄντιδωρος ἐκεῖνος· καὶ
18. ἐδ' ἐπειδὴ ἐτέρων πυθόμενα ἦλθον αἱ θυγατέρες
 αὐτῆ καὶ ἡ γυνή, ἐδὲ τότε ἠφίεν εἰσιέναι· ἀλλ' ἀπ-
 ἐκλεισάν τὴν θύραν, φάσκοντες ἔ προσήκειν αὐ-
 ταῖς θάπτειν Εὐκτῆμονα. καὶ ἐδ' εἰσελθεῖν ἐδύ-
 ναντο, εἰ μὴ μόλις καὶ περὶ ἡλίκ δυσμαίς· εἰσελ-
21. θῆσαι δὲ κατέλαβον ἐκεῖνον μὲν ἔνδον κείμενον δευ-
 τεραῖον, (ὡς ἔφασαν οἱ οἰκέται) τὰ δ' ἐκ τῆς οἰ-
 κίας ἅπαντα ἐκπεφορημένα ὑπὸ τέτων· αἱ μὲν ἔν
 γυναῖκες, οἷον εἰκός, περὶ τὸν τετελευτηκότα ἦ-
 σαν· ἔτοι ⁸² δὲ τοῖς ἀκολυθῆσσι παραχρῆμα
 ἐπεδείκ-

81. ἐξαγγείλειε] scil. τῆτο, τὸ κείσθαι ἔνδον τὸν
 Εὐκτῆμονα τεθνεῶτα.

82. ἔτοι varie et admodum inconstanter vsurpat.
 Hic loci designat Phanostratum et Chaerestratum et
 eorum comites, quos illi secum adduxerant, vt testes
 rei praesentis esse possent, si opus foret aliquando eo-

ἐπεδείκνυσαν τὰ ἔνδον ὡς εἶχε· καὶ τὲς οἰκέτας 24. πρῶτον ἡρώτων ἐναντίον τέτων⁸³, ὅποι τετραμμένα εἶη τὰ χρήματα. λεγόντων δὲ ἐκείνων⁸⁴, ὅτι ἔτοι ἐξηνηχοότες εἶεν εἰς τὴν πλησίον οἰκίαν, καὶ ἀξιέντων⁸⁵ παραχρηῖμα τῶνδε Φωραῶν⁸⁶ κατὰ τὸν νόμον, καὶ τὲς οἰκέτας ἐξαιτέντων τὲς ἐκφορήσαν 27. τας, ἐκ ἠθέλησαν τῶν δικαίων ἔδεν ποιῆσαι. καὶ ὅτι ἀληθῆ λέγω, λάβε ταυτί, καὶ ἀνάγνωθι⁸⁷.

Τοσαῦ-

rum testimonio, οἱ ἀκολοθήσαντες sunt amici, qui eos ad domum defuncti comitati fuerant. Nam ἀκολοθῆν non semperest sequi, sed etiam crebro comitari. Taylor h. l. ἔτοι reperit in libro Tophanis.

83. τέτων h. l. designat aduersarios, factionem Alces. Androclem, Antidorum, alios. Ad hos eosdem redit ἔτοι quoque proximum insequens.

84. ἐκείνων] seruis Euctemonis puta.

85. ἀξιέντων] videtur quidem obiter locum insipienti hoc ad eosdem redire, ad quos modo λεγόντων redibat. verum ratione loci diligentius pensitata paret, ἀξιέντων redire ad Phanostratum et Chaerestratum eorumque comites. Hi sunt quos proximum τῶνδε designat.

86. τῶνδε Φωραῶν] sic dedi de meo, postmodum Scaligerum quoque nactus auctorem; pro vulgari τῶνδ' ἐφοραῶν. his, Chaerestrato puta et Phanostrato cum confortibus, aequum censentibus, et vrgentibus, vt sibi liceret furtum inuestigare. nam id est Φωραῶν. Inuenio nunc a Petito quoque locum hunc recte emendatum p. 640. ed. Wessel. vbi plura inuenies exempla verbi Φωραῶν hoc significatu vsurpati.

87. ἀνάγνωθι.] post hoc voc. deest titulus, quicumque est, siue μαρτυρία testimonium testium confir-

Τοσαῦτα μὲν τοίνυν χρέματα ἐκ τῆς οἰκίας ἐκφο-
 ρήσαντες, τοσαύτης δ' ἰσίας * πεπραμένης⁸⁸ τὴν
 30. τιμὴν ἔχοντες, ἔτι δὲ τὰς προσόδους τὰς ἐν ἐκείνῳ
 τῷ χρόνῳ γενομένας διαφωρήσαντες, οἶονται καὶ
 τῷ Λαίπῃ κύριοι γενήσεσθαι· καὶ εἰς τῆτο ἀναιδείας
 ἤκασιν, ὥστ' εὐθυδικία μὲν ἐκ ἐτόλμησαν εἰσελ-
 θεῖν, ἀλλὰ διεμαρτύρην ὡς ἐπὶ γνησίων⁸⁹, ἅμα
 33. μὲν τὰ ψευδῆ, ἅμα δὲ τὰ ἐναντία, οἷς αὐτοὶ ἔ-
 πραζαν· οἷτινες πρὸς μὲν τὸν ἀρχοντα ἀπέγρα-
 ψαν αὐτῆς, ὡς ὄντας, τὸν μὲν, Φιλοκτῆμονος,
 τὸν δ' Ἐργαμένους· ἤν δὲ διαμεμαρτυρηκασιν Εὐκτῆ-
 36. μονος εἶναι· καίτοι ὑδ' αἱ γνήσιοι ἦσαν⁹⁰, εἰσποίη-
 ται δὲ⁹¹, ὡς ἔτοι ἔφασαν⁹², ὑδ' ἔτω προσῆκεν αὐ-
 τῆς

mantium se interfuisse actui rerum, hic enarratarum, et
 eas ab actore vere enarratas esse, siue ἀνάγνωσκis, siue
 κατάλογος, siue ἀπογραφή, index rerum ex Eucte-
 monis domo furtim exportatarum.

88. πεπραμένης] sic dedi de meo, a verbo *πικρά-
 σκεν*, pro vulgari *πεπραγμένης*, a *πράττεν*. Nuper
 in Taylori quoque schedis eandem reperi emendatio-
 nem, e libro Tophanis relata.

89. ὡς ἐπὶ γνησίων] id est ὡς ὄντων Εὐκτῆμονι υἱ-
 οῦ γνησίων.

90. γνήσιοι ἦσαν] videtur μὲν interponendum.

91. εἰσποίητοι δὲ] subaudi ὑπὸ τῷ πατρὸς. a patre
 emancipati, et collocati in aliena domo, alter quidem
 in Philoctemonis, alter autem in Ergamenis.

92. ἔφασαν] scil. αὐτῆς γεγενῆσθαι εἰσποιήτας. vt
 hi, spuriorum puta patroni, aiunt hos spurios emanci-
 patos a patre fuisse.

τὰς Εὐκτῆμονος εἶναι. ὁ γὰρ νόμος ἐκ ἐᾶ⁹³ ἐπανιέναι, εἰάν μὴ υἷόν καταλίπη⁹⁴ γνήσιον. ὥστε καὶ ἐξ ἧν αὐτοὶ ἐπραΐξαν, ἀνάγκη τὴν μαρτυρίαν⁹⁵ ψευδῆ εἶναι. καὶ εἰ μὲν τότε * διεπραΐξαντο⁹⁶ μισθῶ⁹⁷ 39. θῆναι τὰς οἴκας, ἐκ ἧν ἔτι ἦν τοῖσδε⁹⁷ ἀμφισβητήσαι· νῦν δὲ ἀποχειροτονησάντων τῶν δικασῶν ὡς εἶδεν αὐτοῖς προσῆκεν, εἶδὲ⁹⁹ ἀμφισβητήσαι τετολήκασιν. ἀλλὰ¹⁰⁰, πρὸς ὑπερβολὴν ἀναισχυτίας¹. πρᾶσμεμαρτυρήκασι τέτρες εἶναι κληρονόμους, ἔς ὃ⁴² μῆς ἀπεχειροτονήσατε². ἔτι δὲ καὶ τῷ μάριτος αὐτῷ σκέψασθε τὴν τόλμαν καὶ ἀναίδειαν, ὅστις εἴληχε μὲν αὐτῷ τῆς θυγατρὸς³ τῆς Εὐκτῆμονος,

ὡς οὐ

93. ἐκ ἐᾶ] subaudi τινά.

94. καταλίπη] scil. ὁ ἐπανιών.

95. μαρτυρίαν] rursus h. l. hoc voc. vfurpat pro διαμαρτυρίαν.

96. διεπραΐξαντο] sic, in plurali, de meo dedi, pro vulgari διεπραΐξατο, in singulari. factio Alces designatur.

97. τοῖσδε.] Phanoftrato et Chaeroftrato et confortibus.

99. προσῆκεν εἶδὲ ἀμφισβητήσαι] videtur leg. προσῆκεν, ἔ μόνον ἀμφισβ. nullum ius in hereditatem Euctemonis iphis esse, non solummodo ausi sunt eam petere.

100. ἀλλὰ] malim ἀλλὰ καί.

1. ἀναισχυτίας] adde τετραμμένοι. ad immanem conuersi imprudentiam.

2. ἀπεχειροτονήσατε] latis suffragiis eos reieciisti et exsortes declarasti. Sic correxi de meo vulgari vitium ἐπεχ. quod, vt postmodum e Taylori schedis intellexi, liber Tophanis quoque pari modo correxit

3. τῆς θυγατρὸς] Chaereae viduam designat.

ὡς οὐσης ἐπικλήρου, καὶ αὐτῆ τῆ κλήρου τῆ Εὐκτῆ-
 51. μωνος πέμπτη ⁴ μέρες ὡς ἐπίδικε ὄντος· μεμαρτύ-
 ρηκε δ' Εὐκτῆμωνος υἱὸν εἶναι γνήσιον. καίτοι πῶς
 ἔτος ἐ σαφῶς ἐξελέγχει αὐτὸς αὐτὸν τὰ ψευδῆ
 μεμαρτυρηκότα; ἐ γὰρ δήπε, γνησίῳ ὄντος υἱέος
 3. Εὐκτῆμωνι, ἐπικλήρου ἀν εἴη ἡ θυγάτηρ αὐτῆ, ἐδὲ
 ὁ κληρὸς ἐπίδικος. ὡς τοῖνον ἔλαχε ταύτας τὰς λή-
 ξας, ἀναγιώσεται ὑμῖν τὰς μαρτυρίας. ΜΑΡ-
 ΤΥΡΙΑΙ. Τὴναντίον τοῖνον συμβέβηκεν ἢ ὡς ἀ-
 νόμος γέγραπται· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐστὶ, νόθῳ μὴδὲ νό-
 6. θῳ εἶναι ἀγχιεσίαν μὴδ' ἱερῶν μὴδ' ὀσίων, ἀπ' Ἐυκλείδου ἀρχόντος· Ἀνδροκλείδης ⁵ δὲ καὶ Ἀντι-
 δωρος οἴονται δεῖν, ἀφελόμενοι τὰς Εὐκτῆμωνος θυ-
 γατέρας τὰς γνησίας, καὶ τὲς ἐκ τέτων γεγυνο-
 9. τας, τὸν τε Εὐκτῆμωνος οἶκον καὶ τὸν Φιλοκτῆμο-
 νος ἔχειν. καὶ ἡ διαφθείρασα τὴν Εὐκτῆμωνος γυνά-
 μιν, καὶ πολλῶν ⁶ ἐγκρατῆς γενομένη, ἔτις ὑβρί-
 ζασφόδρα πιτεύουσα τέτοις ⁷, ὥστε ἐ μόνον τῶν
 Εὐκτῆμωνος οἰκείων καταφρονεῖ, ἀλλὰ καὶ τῆς πό-

Κ. 2

λεως

4. πέμπτη] malim τῆ πέμπτη cum articulo.

5. Ἀνδροκλείδης, qui hic appellatur, idem est cum
 50, qui in superioribus constanter adhuc Androcles
 fuit appellatus. Perinde esse et nil differre vtra forma,
 simplex an patronymica, in his vsurpetur, alibi saepe
 admonitum a nobis fuit.

6. καὶ πολλῶν ἐγκρατῆς] id est καὶ οὕτω πολλῶν
 ἐγκρατῶν ἐγκρ.

7. τούτοις] Androcle, et Antidoro caeterisque
 50. calpiratis.

λεως ἀπάσης. ἀκήσαντες δὲ ἐν μόνον σημεῖον, βα-
 δίως γνώσεσθε τὴν ἐκείνης παρανομίαν. καὶ μοι λά- 12.
 βε τῆτον τὸν νόμον. ΝΟΜΟΣ. Ταυτὶ τὰ γράμ-
 ματα ⁸, ὧ ἄνδρες, ὑμεῖς ἔτω σεμνὰ καὶ εὐσεβῆ
 ἐνομοθετήσατε, περὶ πολλῶ ποιέμενοι καὶ πρὸς
 ταῦτα ⁹ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας θεὰς εὐσεβεῖν· ἢ δὲ
 τέτων μήτηρ, ἔτως ὁμολογεμένη ἕσα δέλη, καὶ αἶ. 15.
 παντα τὸν χρόνον κλισχεῶς βιῆσα, ἣν εἰδὲ παρελ-
 θεῖν τεῖσω τῶ ἱερῶ εἶδει, εἰδὲ ἰδεῖν τῶν ἐνδον εἶδεν, οὐ-
 σης τῆς θυσίας ταύταις ταῖς θεαῖς, ἐτόλμησε
 συμπέμψαι τὴν πομπήν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὸ ἱερόν,
 καὶ ἰδεῖν, αἶ ἐκ ἐξὸν αὐτῇ. ὡς δὲ ἀληθῆ λέγω, ἐκ 18.
 τῶν ψηφισμάτων γνώσεσθε, αἶ ἐψηφίσατο ἡ βεβλή
 περὶ αὐτῆς. λάβε τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ.
 Ἐνθυμεῖσθαί τοίνυν χρὴ, ὧ ἄνδρες, πότερον δὲ
 τὸν ἐκ ταύτης τῶν * Φιλοκτήμονος ¹⁰ εἶναι κληρο-
 νόμον,

8. ταυτὶ τὰ γράμματα] particulam nempe iuris
 attici recitauerat scriba agentem de Thesmophoriis et
 vniuerse de sacris Cereris atque Proserpinae.

9. πρὸς ταῦτα] seruare lectionem hanc si volu-
 mus, saltim ταῦτα penacute scribemus, vt sit accu-
 satius in duali. haec duo numina, Cererem atque Pro-
 serpinam. quia tamen hoc paulo est insolentius, ma-
 lim, perspicuitatis ergo, et vt errori, aut dubitatio-
 ni saltim occurratur, ταύτας in plurali exarari. circa
 has deas, quae in Thesmophoriis a matronis vere atti-
 cis et ingenuis colebantur, et quarum templum adi-
 re, neque ancillae, neque meretrici licebat. Sic pau-
 lo post ταύταις ταῖς θεαῖς, non ταύταιν ταῖν θεαῖν.

¹⁰ Φιλοκτήμονος] sic correxi vitium vulgarum
 Φιλήμονος.

νόμον, καὶ ἐπὶ τὰ μῆματα ἰεναί χεόμενον¹¹ καὶ
 21. ἐπαγγέντα, ἢ τὸν ἐκ τῆς ἀδελφῆς τέτον¹², ὃν υἱὸν
 αὐτὸς ἐποίησατο. καὶ πότερον δὲ τὴν ἀδελφὴν Φι-
 λοκτήμονος, ἢ Χαερέας συνάκησε, νῦν δὲ χηρεύει,
 ἐπὶ τέτοις¹³ γενέσθαι, ἢ ἐκδῆναι ὅτω βάλωνται,
 ἢ εἶν καταγηρεάσκειν, ἢ γνησίαν ἔσσαν¹⁴ ὑφ' ὑμῶν
 24. ἐπίδικασθῆσσαν συνοικεῖν, ὅτω ἀν' ὑμῖν δοκῇ. ἢ γὰρ
 ψῆφος ἐστὶ περὶ τέτων νυί. τετὶ γὰρ αὐτοῖς ἡ δια-
 μαρτυρίαι δύναται, ἢ ὁ κίνδυνος τοῖσδε¹⁵ μὲν ἢ πε-
 ρὶ τέτων. ἔτοι¹⁶ δὲ, καὶ νῦν διαμαρτυροῦσι τῷ ἀγῶ-
 νος, δόξη δὲ ὁ κληρὸς ἐπίδικος εἶναι, ἀντιγρῶψά-
 27. μοι, δις περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζοντα. καίτοι εἰ
 μὲν διέθετο Φιλοκτήμων, μὴ ἐξὸν αὐτῷ, τετ' αὐ-
 τὸ ἐχρῆν διαμαρτυρεῖν, ὡς ὁ κύριος ἦν τῷδε¹⁷ ποιή-
 σασθαι· εἰ δ' ἔξεστι μὲν διαθέσθαι, ἀμφισβητῆ¹⁸
 K 3 δέ,

11. χεόμενον] operam dantem, vt nomine suo inferiae Dis Manibus [Philoctemonis puta] a sacerdote inferantur. Iterum non satis placet praefens tempus cum futuro copulatum. et rursus tamen nescio an χεόμενον minus in vsu sit.

12. τέτον] Chaerestratum puta.

13. ἐπὶ τέτοις] in potestate Alces et spuriorum, necnon Androclis et Antidori similibumque esse.

14. οὔσσαν] sic tacite correxit H. Stephanus vitium Aldinae οὔ.

15. τοῖσδε] consanguineis Philoctemonis.

16. αὐτοῖ] aduersarii istorum, cum Alce facientes.

17. τῷδε] imo vero τῷ τόνδε. hunc; Chaerestratum puta, adoptandi.

18. ἀμφισβητῆ δέ] scil. praetensus Euctemonis filius, ille spurcius, Euctemon iunior. aut potius, id

δὲ, ὡς ἔδόντος, εἰδὲ διαθεμένε, μὴ διαμαρτυρία
 κωλύειν, ἀλλ' εὐθουδικία εἰσένει. νῦν δὲ πῶς ἂν τις 30.
 περιφανέστερον ἐξελεγχθεῖν τὰ ψευδῆ μεμαρτυρη-
 κῶς, ἢ εἴ τις¹⁹ αὐτὸν ἔροιτο· Ἀνδρόκλειε, πῶς οἴ-
 σθα Φιλοκτήμων, ὅτι ἔτε διέθετο, ἔτε υἱὸν Χαί-
 ρεζρατον ἐποίησατο; οἷς μὲν γὰρ τις παρεγένετο,
 δίκαιον, ὃ ἄνδρες, μαρτυρεῖν· οἷς δὲ μὴ παρεγέ- 33.
 νετο, ἀλλ' ἠκασέ τινος, ἀκοὴν μαρτυρεῖν²⁰. σὺ δ'
 ἔ παραγενόμενος, διαβρῆθην μεμαρτύρηκας ὡς ἔ
 διέθετο Φιλοκτήμων, ἀλλ' ἄποιε ἐτελεύτησε. καί-
 τοι πῶς οἶόν²⁰ b. τε εἰδέναι, ὃ ἄνδρες; ὅμοιον γὰρ, ὡς-
 περ²¹ εἰ Φαίη εἰδέναι, καὶ μὴ παραγενόμενος, ὅσα 36.
 ὑμεῖς

quod insequentia subiiciunt, Androcles, patronus eius, designatur.

19. ἢ εἴ τις] vulgati εἰ omittunt. ego vero coniecturam H. Stephani praetuli, qui Scaligerum quoque habet adstipulatorem.

20. ἀκοὴν μαρτυρεῖν.] sic, partim de meo, correxi vulgatam ἀκοὴ μαρτυρεῖν. posterius vocabulum solum correxit H. Stephanus, prius intactum reliquit. Sententia haec est. Sin autem Androcles ipse rei gestae haud interfuerit, tum eum decuisset, non simpliciter μαρτυρεῖν, h. e. testari, vt de re sibi suis oculis visa et comperta, sed, cum cautione, ἀκοὴν μαρτυρεῖν, auditionem testari, h. e. vt de re ab aliis sibi relata, fama comperta. Quod Taylor e libro Tophanis retulit, μὴ ἀκοῆ, ne commemoratione quidem dignum est. prodit enim, istum, qui id scriptum reliquit, quisquis fuit, a sententia loci aberasse, eamque prorsus euertisse.

20 b. adde τέτον, aut τέτα.

21. ὡς περ εἰ] vulgares editiones hic interpositum

ὕμεις πάντες πρᾶττετε. ἔ γάρ δὴ τὸτό γε ἔρεῖ,
 (καίπερ ἀνάισχυτος ὢν) ὡς ἄκασι παρεγένετο,
 καὶ πάντ' οἶδεν, ὅσα Φιλοκτῆμων ἐν τῷ βίῳ διε-
 πρᾶξατο. πάντων γὰρ αὐτὸν ἐκεῖνος ἔχθιστον ἐνό-
 μισε, διὰ τε τὴν ἄλλην πονηρίαν, καὶ διότι τῶν
 39. συγγενῶν 22 μόνος μετὰ τῆς Ἀλκῆς ἐκείνης τέτω 23
 καὶ τοῖς ἄλλοις συνεπιβηλεύσας τοῖς τῷ Εὐκτῆμο-
 νος χρήμασι 24, τοιαῦτα διεπρᾶξατο, οἷάπερ ὑμῶν
 ἀπέδειξα 25. πάντων δὲ μάλιστα ἀγανακτῆσαι ἐστὶν
 ἄξιον, ὅταν ἔτσι καταχρῶνται τῷ Εὐκτῆμονος ἐνό-
 42. ματι τῷ τῷδε πάπῳ 26. εἰ γὰρ, ὡς ἔτσι λέγεται,
 τῷ μὲν Φιλοκτῆμονι μὴ ἐξῆν διαδέσθαι, τῷ δ' Εὐ-
 κτῆμονος ἐστὶν ὁ κληρὸς, πότερον δικαιότερον τῶν
 Εὐκτῆμονος κληρονομεῖν τὰς ἐκεῖνθ' θυγατέρας, ὁμο-
 λογούμενας 27 ἕσας γνησίας, καὶ ἡμᾶς τὰς ἐκ τῶν

K 4

των

γὰρ exhibent. ego vero particulam hanc, auctore Ste-
 phano, vel re potius ipsa iubente, expuli.

22. τῶν συγγενῶν] ergo Androcles etiam Philo-
 demonis cognatus erat? Atqui, qui poterat? si frater
 Alces fuit, id quod, ni fallor, e loco quodam huius
 orationis colligi potest.

23. τέτω] Philodemoni, vel potius Chaerestrato.

24. χρήμασι] aut καισὶ sufficiens est huic vo-
 cabulo, aut ambo sic copulanda sunt καισὶ καὶ χρήμα-
 σι. nam cur alias τοῖς ἄλλοις dixisset?

25. ἀπέδειξα] sic tacite correxit Stephanus Aldi-
 nae vitium ἀπέδειξα.

26. τῷ τῷδε πάπῳ] imo vero τῷ τῷδε πάπῳ.
 qui Euctemon huius Chaerestrati avus maternus est.

27. ὁμολογούμενας ἕσας γνησίας] non damnabo.

των γεγονότας, ἢ τὰς ἐδὲν προσήκοντας; οἱ ἔ μο' 62.1.
 νον ἐξ ἡμῶν ²⁸ ἐλέγχονται, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν αὐτοὶ οἱ
 ἐπίτροποι διαπεπραγμένοι εἰσι. τῆτο γὰρ ὑμῶν δέο-
 μαί καὶ ἰκετεύω σφόδρα μεμνησθαι, ὧ ἄνδρες, ὅπως 3.
 ὀλίγω πρότερον ἀπέδειξα ὑμῖν· ὅτι ὁ Ἀνδροκλῆς ἔ-
 τοσὶ Φησὶ μὲν εἶναι ἐπίτροπος αὐτῶν, ὡς ὄντων γνη-
 σίων Εὐκτῆμονος, εἴληχε δ' αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτῶ ²⁹ τῆ
 Εὐκτῆμονος κλήρε· καὶ ταῦτα μεμαρτυρήσεται ὑμῖν.
 καίτοι πῶς ἔ δευόν, ὧ ἄνδρες, πρὸς θεῶν ὄλυμ 6.
 πίων, εἰ μὲν οἱ παῖδες εἰσὶ γνήσιοι, τὸν ἐπίτροπον
 ἑαυτῶ λαυχάειν τῆ Εὐκτῆμονος κλήρε, καὶ τῆς
 θυγατρὸς αὐτῆ, ὡς ἔσης ἐπιδίκε· εἰ δὲ μὴ εἰσι
 γνήσιοι, νῦν διαμεμαρτυρηκέναί ὡς εἰσὶ γνήσιοι;
 ταῦτα γὰρ αὐτὰ ἑαυτοῖς ἐναντία εἰσίν. ὥστ' ὡ 9.
 μόνον ὑφ' ἡμῶν ³⁰ ἐλέγχεται τὰ ψευδῆ διαμεμαρ-

τυρη-

potest ferri et defendi sic, vt dicatur tantundem vale-
 re, atque si dixisset, περὶ ὧν ὁμολογεῖται ὅτι εἰσὶ θυ-
 ταγέρες γνήσιοι. v. p. 61. 15 vñus tamen loquendi po-
 tius aduerbium ὁμολογεμένως h. l. subiicit.

28. ἐξ ἡμῶν] pro ὑφ' ἡμῶν. aut pro ἐκ τῶν εἰρη-
 μένων παρ' ἡμῶν. ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐλέγχων.

29. αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτῶ] malim aut αὐτὸς ἑαυτῶ.
 aut saltim αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῶ. prius illud, simplex ἑαυ-
 τῶ, significat, vt ipse solus hereditate potiatur, vel
 priuati sui commodi ergo. posterius autem, cum prae-
 positione puta, ἐφ' ἑαυτῶ, significat, ex auctoritate
 et voluntate mere. sua, consiliis haud communicatis
 cum pupillis suis, sponte sua, vltro, proprio motu.
 Ego vero prius praefero, praefertim, cum statim in-
 sequatur τὸν ἐπίτροπον ἑαυτῶ λαυχάειν.

30. ὑφ' ἡμῶν] sic dedi de meo; pro vulgari ὑφ'

τυρηκῶς, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν αὐτὸς πράττει. καὶ τῶ-
 τω³¹ μὲν ἔδεις διαμαρτυρεῖ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὸν
 κληρῶν, ἀλλ' εὐθυδικία εἰσέναι³². ἔτος δ' ἅπαν-
 12. τας ἀποστρεφεῖ τῆς ἀμφισβητήσεως· καὶ διακρήδην
 μαρτυρήσας τὰς παῖδας γνησίους εἶναι, οἷται ἐξα-
 κέσαν ὑμῖν παρεκβάσεις³³ εἰάν δὲ τῷτο³⁴ μὲν μὴ
 ἐγχερήσῃ ἐπιδακνύειν, ἢ κατὰ μικρὸν τι ἐπιμνη-
 σθῆ, ἡμῖν δὲ λοιδορήσεται μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ
 15. λέγῃ, ὡς εἰσὶν οἷδε³⁵ μὲν πλέσιοι, αὐτὸς δὲ πένης,
 διαὶ δὲ³⁶ ταῦτα δόξαν τὰς παῖδας εἶναι γνησίους.

K 5

τῆς

ἰμῶν. v. versu 1. huius paginae. Eandem emendationem Taylor quoque e libro Tophanis retulit.

31. τῶτω] Chaerestrato puta, nōmo operam praestat hanc, vt διαμαρτυρίαν opponat aliis eandem hereditatem petentibus.

32. εἰσέναι] aut εἴσασιν est leg. scil. Chaerestatus, inquit, capessit hanc actionem. aut bene si habet infinitivus, addendum est, aut ante, aut post, ἀξιοῦ. aut simile quid. subaudi αὐτὸς αὐτόν. ipse sibi hoc ius dicit, et aequum atque dignum se censet, vt causam hanc directa petitione capessat.

33. παρεκβάσεις.] adde λέγειν vel συνείρεν vel tale quidpiam aliud. disputationes conferere de rebus a causa alienissimis.

34. τῷτο] Alces puta liberos, qui sunt spurii, eos esse, quos se ferunt, Euctemonis puta genuinos.

35. οἷδε] Phanostratus, Chaerestratus, eorumque necessarii.

36. διαὶ δὲ ταῦτα] per has officias et praestigias se effecturum, hi spurii vt vobis videantur genuini esse, pro δὲ malebat Stephanus δη. non improbo. verum ta-

τῆς δὲ τέτων³⁷ ἑσίας, ὧ ἄνδρες, εἰς τὴν πόλιν
 πλείω ἀναλίσκεται, ἢ εἰς αὐτὰς τέτες. καὶ Φανό-
 στρατος μὲν τετρηραρχῆκεν ἐπτάκις ἤδη, τὰς δὲ
 λευτεργίας ἀπάσας λελευτέρηκε, καὶ τὰς πλεί- 18.
 τας νίκας³⁸ νενίκηκεν. ἔποσι δὲ Χαερῆστρατος τηλο-
 κῆτος³⁹ ὧν τετρηραρχῆκε, κεχορήγηκε δὲ τραγω-
 δοῖς, γεγυμνασιάρχηκε δὲ λαμπάδι· καὶ τὰς εἰς-
 Φοράς * εἰσηνήχασιν⁴⁰ ἀμφότεροι⁴¹ πάσας ἐν
 τοῖς τριακοσίοις. καὶ τῶς μὲν δύο ὄντες⁴², νῦν δὲ 21.
 καὶ ὁ νεώτερος ἔποσι⁴³ χορηγεῖ μὲν τραγωδοῖς, εἰς
 δὲ τὰς

men solet graecis δὲ, cum in praemissis saepe vsurpa-
 tum fuit, vt h. l. factum est, etiamsi in apodosi sen-
 tentiae iterari: tametsi redundet. Redundat vtique,
 sed ea copia in elegantis numeratur, et aequiualeat isti
 alteri, τῶ δὴ. quod si tamen fit, qui Stephano acce-
 dere malit, haud intercedam. Vel potius post γνη-
 σίαις defunt quaedam.

37. τέτων] Phanostrati, et filiarum Euctemonis
 et reliquorum necessariorum.

38. νίκαις scenicas puta et similes.

39. τηλικῆτος ὧν] adhuc puerulus cum esset, ad-
 huc tantillus. non significat Chaerestratum ista aetate,
 qua causa haec agebatur, adhuc puerum fuisse, qui erat
 tum vir iam adultus, sed functum esse muniis sumtuos-
 is etiam tum, cum adhuc esset puer.

40. εἰσηνήχασιν] sic dedi de meo, pro vulgari
 εἰσηνήχασιν.

41. ἀμφότεροι] tam Phanostratus, quam filius
 eius, Chaerestratus.

42. δύο ὄντες] scil. ἐχορήγεον ἅμα munera edebant
 ambo, seorsim quisque pro se, suo nomine.

43. ὁ νεώτερος] iunior natu filiorum Phanostrati,

δὲ τὰς τριακοσίαις ⁴⁴ ἐγγέγραπται, καὶ εἰσφέρει
 τὰς εἰσφοράς. ὥστ' ἐφθονεῖσθαι εἰσὶν ἄξιοι, ἀλ-
 λά πολὺ μάλλον, γὰρ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω, ἔτοι ⁴⁵,
 24. εὐλήψονται ἅ μὴ προσήκει αὐτοῖς. τῆ γὰρ Φιλο-
 κτήμονος κλήρη, ἂν μὲν ἐπιδικασθῆται ὅδε ⁴⁶, ὑμῖν αὐ-
 τὸν ταμείους, τὰ προσταττόμενα λειτουργῶν, ὥσ-
 περ καὶ νῦν, καὶ ἔτι μάλλον· εἰάν δ' ἔτοι λάβωσι,
 διαφορήσαντες, ἐτέροις ἐπιβλεύουσι. δέομα οὖν,
 27. ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, ἵνα μὴ ἐξαπατηθῆτε, τῇ διαμαρ-
 τυρίᾳ τὸν νέον προσέχεσθαι, περὶ ἧς τὴν ψῆφον οἴστε-
 τε· καὶ πρὸς ταύτην αὐτὸν ⁴⁷ κελεύετε τὴν ἀπο-
 λογίαν ποιεῖσθαι, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς κατηγορήσα-
 μεν. γέγραπται ⁴⁸ ὡς ἐκ ἔδωκεν, ἐδὲ διέθετο Φι-
 30. λοκτῆμων. τὴντο ἐπιδέδεικται ψεῦδος ὄν. καὶ γὰρ
 ὁ δὲ ⁴⁹ καὶ ὁ διαδέμενος, καὶ μαρτυρῆσθαι οἱ παρα-
 γυνο-

qui mihi videtur Menestratus esse; cognominis, ni fallor, auctorem, quem auctorem significari p. 56. 14. seu initio huius orationis, ibi significavi me suspicari.

44. τὰς τριακοσίαις] vix operae pretium est annotare rem nemini non notam et tralaticiam, illos trecentos hic designari, qui, quod civium omnium haberentur locupletissimi, munera edebant, et onera reipublicae sumptibus de suo faciendis alleuabant.

45. ἔτοι] Androcles cum factione. ad quos etiam proximum insequens ἔτοι verfu 26. redit.

46. ὅδε] Chaerestratus puta.

47. αὐτὸν] Androclēm.

48. κατηγορήσαμεν. γέγραπται] interponendum videtur ἐν ἧ.

49. ὁ δὲ καὶ ὁ διαδέμενος] subaudi a communi

γενόμενοι, τι ἔτι 50; τελευτήσασα ἄπαιδα Φιλοκτή-
μαθα. πῶς ἔν ἄν αἰσίμος 50 b. τις τὸν ἑαυτῆ ἀδελφί-
δην υἱὸν ποιησάμενος κατέλιπεν; ὃ ὁμοίως 51 ὁ νόμος
τὴν κληρονομίαν ἀποδίδωσι καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆ γινομέ 33-
νοικ; καὶ διαρρήδη ἐν τῶ νόμῳ γέγραπται, ἐὰν ποιη-
σαμένῳ παῖδες ἐπιγένωνται, τὸ μέρος ἐκάτερον 52
ἔχεν τῆς ἕσιας, καὶ κληρονομεῖν ὁμοίως ἀμφοτέρω-
σις ἔν εἰσὶ γνήσιοι οἱ παῖδες οἶδε 53, τῆτ' αὐτὸ ἐπι-
δεκνύ-

ἐπιδέδεικται. Id est ἐπεδείξαμεν, ὅτι ὁ Φιλοκτήμων
ἔδωκε τὰ ἑαυτῆ Χαιρεσραύτω καὶ διέθετο.

50. τί ἔτι] scil. γέγραπται ἐν τῇ Ἀνδροκλέως δικα-
μαρτυρίᾳ; quid porro scriptum legitur in Androclis ob-
testatione?

50 b. πῶς ἔν ἄν αἰσίμος τις] Reuocauit hanc lectio-
nem ex Aldina, non quo emendatam et probam ha-
beam, quae est vitiosissima, sed quod a vestigiis verae
et genuinae lectionis propius abest, quam ea, quam
H. Stephanus de suo procudit, sic exhibens πῶς οὖν
Αἰσίμος τις. quasi hic de Aesimo nescio quo agatur,
qui nullus h. l. est, sed homo imaginarius. Leg. αἰο
πῶς ἔν ἄπαις ἦν, ὅσις. *Ecqui ergo prolis expertis erat
is, qui* — seu, qui dici potest sine prole mascula de-
cessisse is, (Philoctemon designatur) qui postquam
suum e sorore nepotem pro filio adoptasset, eum in
bonis suis heredem, sui que generis et nominis pro-
pagatorem futurum reliquit? Taylor in Tophanis li-
bro reperit πῶς ἔν ἐκ αἰσίματος. quod nihili est.

51. ὁμοίως] perinde atque ipse Philoctemon fecit,
aut, perinde ac si Philoctemon liberos ex ipso semet
natos reliquisset.

52. ἐκάτερον] id est τὸν τε γνήσιον, τὸν μετὰ τὴν
τῆ ἑτέρω ποιήσιν γενόμενον, καὶ τὸν ποιηθέντα.

53. οἱ παῖδες οἶδε] spurii Alces, qui se ex Eucte-

36. δεσκύντω, ὡς περ ἂν ὑμῶν ἕκαστος 54. ἔ γάρ 55 ἂν εἶπη μητρὸς ὄνομα, γνήσιός ἐσσι, ἀλλ' ὅς ἀληθῆ λέγεις, τὲς συγγενεῖς 55 b. παρεχόμενος, τὲς εἰδότες συλοικῆσαν τῷ Εὐκτῆμονι, τὲς δημότας καὶ τὲς φρατόρας, εἴ τι ἀκηκίασι πώποτε ἢ ἴσασιν ὑπὲρ
39. αὐτῆς Εὐκτῆμονα λειτρηγήσαντα· ἔτι δὲ πῆ ἑτάραται 56, ἐν ποίοις μνήμασι· τίς οἶδε 57 τὰ νομιζόμενα ποιῶντα Εὐκτῆμονα· πῆ δ' ἔτι ὄντες οἱ παῖδες ἐναγίζεσσι καὶ χέονται. καὶ τίς οἶδε ταῦτα τῶν πολιτῶν, ἢ τῶν οἰκετῶν Εὐκτῆμονος. ταῦτα γάρ
42. ἐσσι ἑλεγχος ἅπαντα, καὶ ἔλοιδορία καὶ ἐάν περὶ αὐτῆ τέτε 58 κελεύητε ἐπιδασκύναι, ὡς περ καὶ διαμαρ-

mone seniore legitime procreatos ferunt, eoque titulo hereditatem eius petunt.

54. ἕκαστος] scil. οἶδεν (vel εἰώθεν, vel δύναται) αὐτὸν ἐπιδασκύναι γνήσιον ὄντα.

55. ἔ γάρ ἂν εἶπη] Si ἂν pro ἑάν accipiatur, potest haec lectio defendi, subaudiendo τις, non enim *ideo statim quis est genuinus, si matris nomen ediderit*, accedo tamen Stephani coniecturae, leg. esse ἔ γάρ, ὅς ἂν εἶπη.

55 b. adde μάρτυρας.

56. ἑτάραται] Callippe puta, illa commenticia et falso iactata eorum mater, quam secundam ferunt Euctemonis uxorem, et ea se natos, qui reuera ex Alce, scorto populari erant. Mira utique res, Euctemonem duaseodem tempore uxores in matrimonio habuisse. Moriens enim relinquebat, ut e. p. 60. 18. constat, uxorem veram, e qua liberos reliquos susceperat.

57. οἶδε] Scaliger malebat *εἶδε. vidit*, ego non multum interesse arbitror.

58. περὶ αὐτῆ τέτε κ. ἔ. ὡς περ] Aut περὶ αὐτῆ

μαρτύρησεν, ὑμᾶς τε τὴν ψῆφον οἴαν κατὰ τὰς νόμους θήσεσθε, τοῖσδὲ τε τὰ δίκαια γενήσεται.

+++++

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εὐπολις καὶ Θεράσιλος καὶ Μνήσων, ἀδελφοὶ γεγόνασι. τῶν ὁ μὲν Μνήσων ἀπαις ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Θεράσιλος, παῖδα καταλιπὼν Ἀπολλόδωρον· μόνος δ' Εὐπολις καταλειφθεὶς, πολλὰ τὸν Ἀπολλόδωρον ἠδίκησεν. ἔθεν Ἀρχίδαμος, πάππος τῷ λέγοντος τὸν λόγον, τῇ τῷ Ἀπολλόδωρῳ μητρὶ συνοικῶν, μετὰ τὸν τῷ Θερασίλλῳ τῷ ἀνδρὸς αὐτῆς θάνατον, καὶ τὸν Ἀπολλόδωρον ὡς ὀρφανὸν ἐλεᾶν, πολλὰ τὸν Εὐπολιν ἀπήτησε χρήματα ὑπὲρ ὧν Ἀπολλόδωρον ἠδίκησε. τῶν μεμνημένος Ἀπολλόδωρος, εἰσήσαγεν εἰς τὰς Φεράτορας θετὸν υἱὸν ἑαυτοῦ Θεράσιλλον τῆτον, υἱὸν ὄντα τῆς τε ὁμομητρίας αὐτῆς ἀδελφῆς καὶ Ἀρχιδάμου. τῷ δὲ Θερασίλλῳ ἤδη μὲν εἰς τὰς γενήτας καὶ Φεράτορας ἐγγεγραμμένον, ἔπει δ' εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ἐδὲν ἦττον

Εὐπό-

τῆτες κ. ε. ἔπερ leg. suspicor, aut περὶ αὐτῶν τῶν κ. ε. ὧν περ. his ipsis, vel solis, de rebus dicere, quas in obtestatione affirmavit.

Εὐπόλιδος θυγάτηρ, τῆ θείῃ Ἀπολλοδώρῃ, ἀμφοιβητῆ
 πρὸς Θράσυλλον· λέγεται μὴδ' ὅλως ἐγγεγραῖθαι
 τὸν Θράσυλλον εἰς τὰς φράτορας καὶ γενήτας κατὰ
 τὴν μὴν τῆ Ἀπολλοδώρῃ, ἀλλὰ πεπλασμένη εἶναι τὴν
 ποιήσιν. καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αὕτη. Ἡ δὲ γὰσις σοχασ-
 μάς. διὰ καλῶς πᾶν καὶ τεχνικῶς τὸν λόγον οἰκονομῶν,
 τὴν ἐλευθερίαν ἑξέρχεται τὴν Ἀπολλοδώρῃ πρὸς Εὐ-
 κλιν· ὅπερ μέγα σημεῖον γίγνεται τῆ μὴ θέλειν αὐ-
 τὸν ὑπὸ τῆς Εὐπόλιδος θυγατρὸς πληρονομηθῆναι.

1. L. ἔχθραν διεξέρχεται.

+++++

Ωμην μὲν, ὧ ἄνδρες, προσήκων ἔ τὰς τοιαύ-
 τας ἀμφοιβητῆσθαι ποιήσεις, εἴ τις αὐ-
 τὸς ζῶν καὶ εὖ φρονῶν ἐποίησατο, καὶ ἐπὶ τὰ ἱερά
 ἀγα-

Tabula genealogica nominum in hac oratione
 commemoratorum.

Fratres erant tres germani, quorum pater bis, sed
 sine nomine, commemoratur.

Eupolis Thrasyllus Mneson.
 Eupolidi erant, filius Apollodorus et duae filiae, alte-
 ra Pronapidi nupta, qui Pronapis hic, nomine uxoris
 aduersus actorem contendit, altera Aeschini Lusienfi
 nupta, vnde natus Thrasybulus. Sed haec tum, cum
 haec causa ageretur, vita iam excefferat.

Thrasyllus, fratrum medius, ex vxore sua Apollo-
 dorum susceperat, illum, cuius de hereditate hic cer-
 tatur. Thrasyлло mortuo, vidua eius Archedamo nu-
 psit, e quo filiam peperit, quae Lacritidae hicro-
 phantae in matrimonium collocata, ei peperit acto-

ἀγαγῶν¹, εἰς τὰς συγγενεῖς ἀπέδειξε. καὶ εἰς τὰ 3.
κοινὰ γραμματεῖα ἐνέγραψεν, ἀπανθ', ὅσα προσ-
ῆκεν, αὐτὸς ποιήσας. ἀλλ'² εἴ τις τελευτήσων
μέλων, διέθετο, εἴ τι πάθοι, τὴν ἕσσαν ἐτέρω·
καὶ ταύτην γραμμασι³ κατέθετο παρά τισι σημη- 6.
νάμενος. ἐκείνον μὲν γὰρ τὸν τρόπον ποιησάμενος,
Φανεραῖς κατέστησε τὰς αὐτῆ βελήσεις, ὅλον τὸ
πρᾶγμα ἐπικυρώσας, δόντων αὐτῶ τῶν νόμων· ὁ δ'
ἐν διαθήκαις σημηνάμενος, ἀδήλως ἐποίησε. διὸ
πολλοὶ πεπλάσθαι φάσκοντες αὐτάς, ἀμφισβη- 9.
τεῖν ἀξιοῦσι πρὸς τὴν ποιηθέντας. ἔοικε δ' ἐδὲν πρῆ-
γε τῆτο⁴ εἶναι. καὶ γὰρ ἔτως αὐτῶν⁵ Φανερωῶς

πεπραγ-

rem huius causae. Hic Lacratidis filius ab avunculo
Apollodoro filii loco adoptatus et heres dictus, here-
ditatem eius petit, Thrasyllus nomine dictus, a pa-
tre Apollodori.

Tertius fratrum, minimus natus, Mneson impro-
lis decessit.

1. ἀγαγῶν εἰς τὰς συγγενεῖς ἀπέδειξε] malim ἀ-
γαγῶν καὶ εἰς τὰς συγγενεῖς, ἀπέδ. vt εἰς τὰς συγγε-
νεῖς, non ad ἀπέδειξε, sed ad ἀγαγῶν referatur, et
ad ἀπέδειξε subaudiatur υἱὸν ἑαυτῆ ποιητὸν.

2. ἀλλ'] subaudi τὰς τοιαύτας ὥμην δεῖν ποιήσεις
μόνας ἀμφισβητεῖσθαι.

3. ταύτην γραμμασι] leg. videtur ταῦτ' ἐν γραμμ.
scil. γεγραμμένα.

4. ἐδὲν πρῆγε τῆτ' εἶναι] scil. ille prior proce-
dendi modus, quo usus est Apollodorus me adoptans.
Num leg. ἐδὲν πρῆγου ἐδὲ τοῦτ' εἶναι. ne hoc quidem
quicquam prodesse.

5. αὐτῶν] scil. τῶν ὑπ' ἐμῆ νῦν εἰρημένων. Non

πεπραγμένων, ὅμως ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς ὁ τῆς Εὐ-
 πόλιδος ἦκβσι περὶ τῶν Ἀπολλοδώρου χρημάτων
 12. πρὸς ἐμὲ ἀμφισβητήσοντες. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἴωρον ὑ-
 μᾶς μᾶλλον ἀπόδοχομένους τὰς διαμαρτυρίας ἢ τὰς
 εὐθυσίας, καὶ μάρτυρας πρὸς βλάβην μὴ ἐπίδι-
 κον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ποιησαμένε με υἱὸν Ἀπολ-
 λοδώρου κατὰ τῆς νόμου· ἐπειδὴ δ' εἰ διαφεύγει
 13. τὰ δίκαια μὴ εἰ κατὰ τῆτον γινώσκουσθαι τὸν τρό-
 πον, καὶ παρ' ὑμῖν αὐταῖς ἢ ἢ καὶ διαλεζόμενος πε-
 ρὶ τῶν

benè conuenire videtur τῆτο, quod modo praecessit,
 cum αὐτῶν, vt suspicioni locus sit, leg. esse οὐδὲν
 πρῶτον εἰδὲ ταῦτ' εἶναι. Nego tamen vulgata ταῦτο
 cum αὐτῶν copulante me offendi, tametsi haud infi-
 tiabor, planiorem vtique atque concinniore fore di-
 ctionem, si singulari τῆτο pluralis ταῦτα sufficiatur.

6. τῆς θυγατρὸς] maiore natu, et tum adhuc in
 viuis superflite, quae Pronapidi nupta fuerat, nam al-
 tera, minor natu, Aeschini Lusienfi nupta, in viuis
 esse iam desierat.

7. εὐ διαφεύγει τὰ δίκαια μὴ εἰ κατὰ τοῦτον γι-
 νώσκουσθαι τὸν τρόπον] Idem est atque, si post τὰ
 δίκαια addidisset ὡς. non effugiunt iura cuique [aut
 nobis] debita, quominus hoc modo et hac via τῆς εὐ-
 θυσίας cognoscantur. h. e. fieri nequit, vt hoc agen-
 di et ius quaerendi modo, ius aequum minus noscite-
 tetur atque impetretur. Si quis viam directae actionis
 ineat, potest ille ius suum non minus adipisci, quam
 si alteram viam, obtestationis puta. quia illa prior ra-
 tio totam causam clara in luce collocat, et dubita-
 tionem atque controuersiae locum omnem praecludit.

8. αὐτοῖς] malim αὐτὸς ipsemet ego, in persona,
 vt vulgo vsurpant, vt ore meo vos totam rem doceam.

ρι τῶν πεπραγμένων, ἵνα μηδεμίαν * ἡμῖν⁹ αἰ-
 τίαν περὶ τῆ μη βέλεσθαι δέναμ δίκην τοιαύτην¹⁰
 ἐπιφέρωσιν. ἀποδείξω δὲ ὡς ἔ μόνον¹¹ ἐπὶ τοῖς ἐγ-
 γυτάτω γένεσ * τὸν κλῆρον¹² Ἀπολλόδωρος ἔ κα- 18.
 ταλέλοιπε, πολλαὶ καὶ δένα ὑπὸ τέτῃ¹³ ἀδικη-
 θεῖς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμὲ ἐποίησατο δικαίως, ὄντα
 ἀδελφιδῆν, καὶ μέγα εὐεργετημένος ὑφ' * ἡμῶν¹⁴.
 δεομαι

9. ἡμῖν] sic de mes dedi, pro vulgari ὑμῖν. mihi
 meaeque causae studiosis.

10. τοιαύτην δίκην] scil. τὴν διὰ τῆς εὐθουδικίας. ne
 aduersarii nos criminentur, quali noluerimus ipsis hoc
 genus satisfactionis forensis dare, ceu diffidentes veri-
 tati et aequitati causae nostrae. Ne nos incusent, qua-
 si bellum defensivae solummodo geramus, vt vulgo
 vsurpant, non autem offensivae. Nam ἡ διαμαρτυρία
 est defensio quaedam sui ab illata vi, ἡ εὐθουδικία au-
 tem aperta aggressio.

11. ὡς ἔ μόνον] hic addendum videtur δικαίως.

12. τὸν κλῆρον] sic emendavi vitium vulgatarum
 τῆ κλήρε. planum faciam, non solummodo iure me-
 rito Apollodorum ab hereditate bonorum suorum ne-
 cessarios exclusisse, a quibus grauissime laesus esset.
 Reperit idem in Tophanis quoque libro Taylor. τὸν
 κλῆρον ἐπὶ τινι καταλείπειν idem est, atque ἐπὶ τινος
 ἐξουσία. in alicuius potestate.

13. ὑπὸ τούτου bene si habet, ad Eupolin redit.
 malim tamen ὑπὸ τέτων legi, ab Eupolide et eius to-
 ta gente, quae adhuc superest in viuis, et coram in
 iudicio adstat. de his enim ἔτος solummodo proprie
 potest vsurpari. Eupolis autem dudum decesserat,
 eoque τέτου minus ei conueniebat.

14. ὑφ' ἡμῶν] a matre mea, et patre, et auo

- δέομαι δὲ ὑμῶν, ὧ ἄνδρες, πάντων ὁμοίως, εὐ-
 21. νηιᾶν τέ μοι παρασχεῖν, καὶ ἐπὶ τὸν κληρονόμω
 αὐτῆς ἰόντας ἐξελέγχω, βοηθεῖν μοι ἰὰ δίκαια ποιή-
 σομαι δ' ὡς ἂν καὶ γὰρ¹⁵ δύναμαι διὰ βραχυτάτων
 τῆς λόγου, ἐξ ἀρχῆς ὡς ἔχει τὰ γενόμενα διδάσ-
 κων ὑμᾶς. Εὐπολις γάρ, ὧ ἄνδρες, καὶ Θράσυλ-
 24. λος καὶ Μνήσων, ἀδελφοὶ ἦσαν ὁμομήτριοι καὶ ὁ-
 μοπάτριοι. τῆτοις ἔσιαν ὁ πατήρ κατέλιπε πολ-
 λὴν, ὥστε καὶ λειψυγῆν ἔκασον ἀξιοῦσθαι παρ'
 ὑμῶν¹⁶. ταύτην ἐκεῖνοι τρεῖς ὄντες ἐείμαυτο πρὸς
 ἀλλήλους. τῆτων δύο τελευτησάντων¹⁷ περὶ τὸν αὐ-
 27. τὸν χρόνον, ὁ μὲν Μνήσων ἐνθάδε, ἄγαμος καὶ ἄ-
 παϊς· ὁ δὲ Θράσυλλος, τῶν ἐν Σικελίᾳ καταλε-
 γεις¹⁸, τριηραρχῶν, καταλιπὼν υἱὸν Ἀποδόδα-
 ρον, τὸν ἐμὲ νῦν ποιησάμενον. Εὐπολις ἕν μόνος αὐ-
 τῶν¹⁹ λειψυγῆς, ἐ μικρὰ ἀπολαῦσαι τῶν χρημά-
 L 2 τῶν

aviaque, quae ipsius mater erat; hoc est a tota gente
 nostra. Scaliger quoque sic emendauit.

15. καὶ γὰρ] cur ita? cur non potius simpliciter
 ἐγὼ? quae vis inest illi καὶ etiam ἐγὼ?

16. παρ' ὑμῶν] imo vero παρ' ὑμῶν, vt etiam Scali-
 ger censabat.

17. τελευτησάντων] imo vero ἐτελεύτησαν τὸν
 βίον. Etiam Scaliger leg. esse ἐτελεύτησαν suspicatus
 erat.

18. τῶν ἐν Σικελίᾳ καταλεγεις] breuiter sic di-
 ctum explicatius ita efferas καταλεγεις, ὥστε εἶναι
 τῶν ἐν Σικ. ἀπεσαλμένων ἐν στρατείᾳ, ἐν τάξει τριη-
 ράρχου.

19. αὐτῶν] id est his de fratribus, qui, dum fu-
 peressent adhuc, tres erant.

των ἤξιωσεν, ἀλλὰ τὸν μὲν Μνήσωνος κληῖρον, οὐβ4.1. καὶ Ἀπολλοδώρῳ προσῆκε τὸ ἡμικλήριον, πάντα εἰς αὐτὸν περιεποίησε, Φάσκων αὐτῷ δέναι τὸν ἀδελφὸν, αὐτὸν δ' ἐκείνον ²⁰ ἔτω διώκησεν ἐπιτρο- 3. πεύων, ὥστε τριῶν αὐτῶν ταλαάντων δίκην ὀφείλειν ²¹. Ἀρχέδαμος ²² γὰρ ὁ πάππος ὁ ἐμὸς ²³, ἐξ ἑτὴν ²⁴ μητέρα ἔχων τῆ Ἀπολλοδώρῳ, τήθην δὲ ἐμοὶ, ὄρων αὐτὸν πάντων ἀποσερέμεγον τῶν χρημάτων, ἔτρεφέ τε αὐτὸν, παῖδα ὄνθ', ὡς ἑαυτῆ, καὶ τὴν μη- 6. τέρα κομισάμενος ²⁵, ἀνδρὶ τε γενομένῳ συνηγωνίατο, καὶ εἰσέπραξε τὸ ἡμικλήριον ὧν Μνήσων κατέ-
λιπεν.

20. αὐτὸν δ' ἐκείνον] Apollodorum puta.

21. ὀφείλειν] imo vero ὄφλειν. diuersa sunt δίκην ὀφείλειν et δ. ὄφλειν. Tutor e. c. male gestae tutelae reus, causa nondum in forum delata, neque disceptata, pupillo, de quo male meritus est, δίκην ὀφείλει, debet adhuc ei rationem reddere. Verum causa iam peracta, condemnatus, ὄφλει, postquam iudices pronuntiarunt, eum debere per nefas ablata pupillo restituere.

22. Ἀρχέδαμος] sic dederat Aldus, per e. quod reuocauit. Stephanus Ἀρχιδ.

23. ὁ πάππος ὁ ἐμὸς] Erat enim huius Archedami filia mater aetoris.

24. ἐξ οὗ] Stephanus in vnum v. τέτου ista duo contractum ibat. Scaliger cum ἐγγυητὴν mutabat. Mihi videntur aut prorsus amputanda, aut cum ἐκείνῃ mutanda, aut cum ἐκ μητρός, aut cum χηρεύσαν.

25. κομισάμενος] postquam hanc foeminam, auiam meam, ab Euripolide, vt κυρίῳ seu curatore eius, in manus sibi datam acceperat, ex eiusque domo in suam transtulisset. v. p. 69. 29.

- λεπεν' ὅσα τε ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς ἀπετέρησε ²⁶, δί-
 κας δύο ἐλών ²⁷, καὶ τὴν εἰσίαν ἐποίησε κομίσα-
 9. σθαι τὴν αὐτῆ πάσαν. καὶ διὰ ταῦτα Εὐπολις μὲν
 καὶ Ἀπολλόδωρος ἐχθρῶς ἔχοντες τὸν πάντα χρό-
 νον διετέλεσαν πρὸς ἀλλήλους· ὁ δὲ πάππος οὐμὸς
 καὶ Ἀπολλόδωρος φιλικῶς, ὥσπερ ²⁷b. προσῆκε. τοῖς
 δ' ἔργοις ἂν τις τεκμήραιτο μάλιτα, ὅτι ἂν Ἀπολ-
 12. λόδωρος πέπονθεν εὖ, ἀντενποιεῖν ἤξιε τὸς ἑαυτὸν
 εὐεργετήσαντας. συμφορᾶ γὰρ τῆ πάππυ χρησα-
 μέντε, καὶ ληφθέντος εἰς τὸς πολομίης, καὶ χη-
 ματα εἰσενεγκεῖν εἰς λύτρα καὶ ὀμηρεῦσαι ὑπὲρ αὐ-
 τῆ ἠθέλησεν, ἕως ἢ εὐπορήσειεν ἐκείνος τὰ εργύριον.
 15. ἐξ εὐπόρου τε ἀπορωτέρου γεγενημένε, συνδιώκει τὰ
 ἐκείνου, μεταδίδεσ ἂν εἶχον. εἰς Κόρωνθόν τε τρα-
 τεύεσθαι μέλων. εἰ τι παῖδοι διέθετο τὴν εἰσίαν,
 καὶ ἔδωκε τῆ ἐκείνου ²⁸ μὲν θυγατρὶ, ἐμῆ ²⁹ δὲ μη-
 τρὶ, αὐτῆ ³⁰ δὲ ἀδελφῆ, δίδεσ ³¹ αὐτὴν Λακραι-
 L 3 τίδη

26. ἀπετέρησε] scil. Eupolis Apollodorum.

27. δύο δίκας ἐλών] prima scilicet actione certabatur de hereditate Mnefonis, cuius dimidia pars Apollodoro debebatur; secunda de patrimonio eidem a patre Thrasyllo relicto, et ab Eupolide administrato.

27 b. ὥσπερ προσῆκε] Interpone καί.

28. ἐκείνου] Archedami puta.

29. ἐμῆ] sic dedi de meo, accedente Scaligeri auctoritate, pro vulgari ἐμοί.

30. αὐτῆ] Apollodori puta.

31. δίδεσ] colligitur hinc Archedamum vita decessisse, antequam filia eius nubilis fieret. Nam pater adhuc superstes solus habebat potestatem filiam elo-

τίδη τῶ νῦν ἱεροφάντη γεγεννημένῳ. τοιοῦτος ἦν ἐκεῖ- 18.
 νος περὶ ἡμᾶς τὸς ἐξ ἀρχῆς αὐτὸν σώσαντας. ὡς
 δ' ἀληθῆ λέγω, καὶ δίκας εἶλεν Εὐπόλιν δύο, τὴν
 μὲν, ἐπιτροπῆς, τὴν δὲ, ἡμικληρίῃς, τῆ πάπ-
 πῃ 32 συνηγωνισμένῃ καὶ λέγοντος, τὰ τε χρέμα-
 τα ἑκομίσαστο δι' ἡμᾶς, καὶ ταύτας τὰς χάριτας 21.
 ἡμῖν ἀνταπέδωκε τέτων πρῶτον βέλομαι παρα-
 σχέσθαι τὸς μάρτυρας. καὶ μοι κάλει δεῦρο αὐτές.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Αἱ μὲν ἔν παρ' ἡμῶν εὐεργε-
 σία τοιαῦται καὶ τηλικαῦται τὸ μέγεθος εἰσὶν·
 αἱ δὲ πρὸς 33 ἐκεῖνον ἔχθραι περὶ τσοῦτων χρημά- 24.
 των ἦσαν, ὡς ἐχ' οἶόν τ' εἶπεῖν ὡς διελύσαντο, καὶ
 φίλοι ἐγένοντο. μεγάλα γὰρ τεκμήρια αὐτῶν 34
 εἶναι.

candi in matrimonium. Patre autem orba virgo, vel
 vidua, in potestate fratris erat, vt κυρίῃ αὐτῆς.

32. τῆ πάππῃ] subaudi τῆ ἐμοῦ.

33. αἱ δὲ πρὸς ἐκεῖνον [Eupolin puta] ἔχθραι] A-
 pollodori scilicet. Suspiciabar aliquando leg. esse αἱ δὲ
 τῆ πατρὸς πρὸς ἐκεῖνον ἔχθραι, qui nossem vocabu-
 lum πατρὸς a librariis solere per siglam exarari, quae
 a πρὸς nulla alia re, praeterquam virgula superne im-
 posita, differret. Sic facile fieri potuisse autumabam,
 vt πρὸς, hoc est πατρὸς, in collisione cum πρὸς prae-
 positione elideretur. Verum ipsemet ego nunc nil
 admodum opus esse isto supplemento censens, con-
 iecturam hanc in medio relinquam.

34. τεκμήρια αὐτῶν] subaudi τῶν ἐχθρῶν. Si-
 multatum, quae eos mutuae intercesserunt, magna
 sunt et luculenta indicia. Malim tamen, ob γὰρ prae-
 missum, αὐτῆ. scil. τῆ μὴ διαλύσασθαι αὐτές. gratiae

ἔσιν. Εὐπολις γὰρ, δυοῖν θυγατέραν ἔσων, καὶ ἐκ
 τῶν αὐτῶν γεγονώς³⁵, καὶ χρέμαθ' ὄρων κεκτημέ-
 27. νον³⁶, ἑδετέραν αὐτῶ τέτων ἔδωκε. καίτοι δοκοῦ-
 σιν ἐπιγαμία καὶ μὴ συγγενεῖς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ
 τὲς τυχόντας ἀπαλλάττεσιν μεγάλης διαφορᾶς, ὅ-
 ταν ἂ περὶ πλείεσθ ποιῶνται, ταῦτ' ἀλλήλοις ἐγ-
 χαιρίζουσιν. εἴτ' ἔν Εὐπολις γεγένηται αἴτιος, μὴ
 30. βεληθεῖς³⁷, εἴτ' Ἀπολλόδορος, λαβεῖν μὴ ἐδελέ-
 σασ, τὰς ἔχθρας, ὅτι διέμειναν, τὸ ἔργον δεδήλω-
 κε. καὶ περὶ μὲν τῆς ἐκείνων διαφορᾶς ἰκανὸς εἶναι
 νομίζω, καὶ τὲς εἰρημένους λόγους. οἶδα γὰρ, ὅτι
 καὶ ὑμῶν ὅσοι πρεσβύτεροι μνημονεύουσιν, ὅτι ἐγέ-
 33. νοντο ἀντίδικοι. τό, τε γὰρ μέγεθος τῶν δικῶν,
 καὶ διότι πολὺ αὐτὸν³⁸ Ἀρχίδαμος εἶλεν, ἐπιφά-

L 4

νειάν

inter eos nunquam reconciliatae multa et perspicua
 sunt documenta.

35. ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονώς] subaudi, aut τοκέων
 Θρασύλλω, aut προγόνων Ἀπολλοδώρῳ iisdem vñs si-
 ue parentibus, atque Thrafsyllus, Apollodori pater,
 siue maioribus iisdem, quibus Apollodorus.

36. κεκτημένον] Apollodorum puta. quamvis vi-
 deret Apollodorum bene fortunatum, quae esse pote-
 rat illecebra contrahendae cum eo affinitatis. Nemo
 non generum diuitem pauperi praeferat.

37. post βεληθεῖς addi vult Scaliger ἐκδένασ. non
 male. possit quoque δέναι simplex sufficere. Alteru-
 trum certe necessarium est, cum per se, nam alias
 manca est sententia, tum propter oppositum λαβεῖν.

38. πολὺ] plura ni defunt, deest παρὰ, aut, nihil
 si mutari licebit, subaudiendum vtique erit παρὰ. πα-

κειών τινά ἐποίησεν. ὡς δὲ ἐμὲ ἐποίησατο υἱὸν * ζῶν
 αὐτὸς 39, καὶ κύριον τῶν αὐτῶ κατέστησε, καὶ εἰς τὰς
 γενετὰς 40 καὶ εἰς τὰς φράτορας ἐνέγραψε, τῶ-
 τοις ἤδη μοι τὸν νῦν προσέχετε, ὦ ἄνδρες. Ἀπολ. 36.
 Λοδῶρω γὰρ ἦν υἱός, ὃν ἐκεῖνος καὶ ἤσκει καὶ δι'
 ἐπιμελείας εἶχεν, ὥσπερ καὶ προσῆκον ἦν. ἕως μὲν
 ἔν ἐκεῖνος ἔζη, διάδοχον τῆς ἐξίας ἠλπίζεν αὐτὸν
 καταστήσειν 41 τῆς ἑαυτῶ. ἐπειδὴ δὲ ἐτελεύτησε νο-
 σήσας τῶ ἐξελεύοντος ἐνιαυτῶ μηνὸς Μαιμακτη. 39.
 ριῶνος, ἐπὶ τοῖς παρῶσιν ἀθυμήσας, καὶ τὴν ἡλι-
 κίαν τὴν ἑαυτῶ καταμεμφάμενος, ἐκ ἐπελάθετο
 ὑφ' ὧν καὶ ἐξαρχῆς 42 εὐπεπονθῶς ἦν. ἀλλ' ἐλθῶν
 * ὡς

ῥὰ πολὺ εἶλεν est multis partibus h. e. magno nume-
 ro sententiarum, causae Archedami victoriam adiudi-
 cantium, et Eupolin condemnantium. In παρα πολὺ
 subauditur h. l. μέρος τῶν ψήφων. Scaliger adscri-
 pserat πολὺ πρότερον αὐτὸν.

39. υἱὸν ζῶν αὐτὸς] media vox ab ingenio meo
 profecta est, pro τῶν, quod vulgatae dant. Non per
 testamentum morientis, sed ab ipso adhuc saluo etro-
 busto. v. p. 65. II.

40. γενετὰς] πρότερον γενετὰς. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς
 ἔξῃς ἐκεῖνη ἐστὶν ἡ γραφή. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τῶδε τῶ λό-
 γῳ ὑποτίθει. H. STEPHANVS.

41. καταστήσειν] conueniret melius, ni fallor,
 καταλείψειν. Liberi enim a parentibus heredes non
 constituuntur, qui sunt ipso natu, sed a decedentibus
 relinquuntur.

42. καὶ ἐξ ἀρχῆς] Aut redundare videtur hoc καὶ
 aut aliud sibi respondens poscere. Num. ergo leg. καὶ
 ἐξ ἀρχῆς καὶ μετὰ ταῦτα συνεχῶς εὐπεπονθῶς ἦν.

* *ὡς* 43 τὴν ἐμὴν μητέρα, ἐαυτῆ δὲ ἀδελφὴν, ἢ
 42. *περὶ* πλείους πάντων ἐποιεῖτο, λαβεῖν ἠξίωσε με
 υἱὸν, καὶ ἤτησε, καὶ ἔτυχεν. ἔτω δ' ἐπέισθη 44
 ταῦτα ποιῆσαι διαταχέων, ὥστ' εὐθέως * *με* λα-
 βῶν 45 ἄρχετο ἔχων πρὸς αὐτὸν, καὶ πάντα τὰ
 65.1 αὐτῆ διοικεῖν παρέδωκεν· ὡς αὐτὸς μὲν εὐδὲν ἂν ἔτι
 πράττει * *τέτων* 46 *δυνήθεις*, ἐμῆ δὲ ταῦτα πάν-
 τα οἴετο ἰσομένε ποιεῖν. καὶ ἐπειδὴ Θαιργήλια ἦν,
 ἦγαγέ με ἐπὶ τὰς βωμὰς εἰς τὰς γενητάς τε καὶ
 3. *Φράτορας*. ἔτι δ' αὐτοῖς νόμος ὁ αὐτὸς, εἰάν τε τι-
 να φύσει γέγονότα εἰσαγάγη τις, εἰάν τε ποιητὸν,
 ἐπιτιθέμενα πίστι κατὰ τῶν ἱερῶν, ἢ μὴν ἐξ ἀσῆς

L 5

εἰσά-

et a principio inde aetatis suae, et per totam reliquam infecutam vitam.

43. *ὡς*] sic dedi de meo, pro vulgari *εἰς*. saepissime ista duo inter se a librariis permutantur.

44. *ἐπέισθη*] suspicabar aliquando leg. esse *ἠπειχθη* id est *ἔσπευσε*. *festinabat hoc facere*. nunc tamen, censens sine urgente necessitate mutandum nihil esse, vulgatam aio sic esse interpretandam, *ipse in animum induxerat, hac in re peragenda celeritate sibi utendum esse*. quasi si dixisset. *αὐτὸς ἐαυτὸν ἔπεισεν, ὅτι δεῦ τοῦτο διὰ ταχέων ποιῆσαι*. Indicat Apollodori studium, contentionem, constantiam et pertinaciam.

45. *με λαβῶν*.] sic dedi de meo, pro vulgari *μεταλαβῶν*.

46. *τέτων*] sic de meo dedi, pro vulgari *τῶτων*. vbi Taylor in Tophanis libro *τοιῦτον* annotatum reperit. Redit lectio a me praelata ad praemissum *πάντα τὰ αὐτῆ*; quod idem in continenti quoque insequitur. *nihil horum, negotiorum puta domesticorum*.

εἰσάγειν, καὶ γεγαυότα ὀρθῶς, καὶ τὸν ὑπάρχον-
 τα φύσει καὶ τὸν ποιητὴν. ποιήσαντος δὲ τῷ εἰσά-
 γοντος ταῦτα, μηδὲν ἦττον διαψηφίζεσθαι καὶ τὸς β.
 ἄλλους 47· καὶ δόξη 48, τότε εἰς κοινὸν γραμματεῖον
 ἐγγράφειν, πρότερον δὲ μή. τοιαύτας ἀκριβεῖας
 ἔχει τὰ δίκαια τὰ παρ' αὐτοῖς 49. * τῷ νόμῳ δὲ οὐ-
 τως ἔχοντος, καὶ τῶν φρατόρων τε καὶ γενητῶν ἐ-
 κείνων ἢ ἀπιστῶντων, ἐμὲ τε ἢ ἀγνοῦντων, ὅτι ἦν 9.
 ἐξ ἀδελφῆς αὐτῷ γεγονώς, ἐγγράφει με εἰς τὸ
 κοινὸν γραμματεῖον ψηφισάμενοι πάντες, ἐπιθέ-
 τος ἐκείνῃ τῇ πίστι κατ' ἱερῶν. καὶ ἔτω μὲν ὑπὸ
 ζῶντος ἐπισηθῆν, καὶ εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἐνε-
 γράφην 50, Θράσυλλος Ἀπολλοδώρης ποιησαμένῃς 12.
 με ἐκείνῃς τῷ τὸν τρόπον, τῶν 51 νόμων αὐτῷ δε
 δωκό-

47. τοὺς ἄλλους] id est τοὺς ἅπαντας. reliquos
 omnes curiales, qui adessent, praeter patrem filii in-
 ducendi. Huius enim patris respectu, qui alias etiam e
 numero curialium esset, in eiusmodi causa vero a suffra-
 gatione excludi soleret, reliqui in suffragia euntes, οἱ
 ἄλλοι appellantur.

48. δόξη] subaudi ἐγγράφειν ex insequentibus.

49. τὰ παρ' αὐτοῖς. τῷ νόμῳ δὲ ἔτως ἔχοντες] sic
 distinxit et correxit h. l. cuius in vulgatis et scriptio et
 interpunctio laborat. Circumfertur enim sic τὰ παρ'
 αὐτοῖς τῷ νόμῳ. διὸ ἔτως ἔχ.

50. ἐνεγράφην] sic correxerunt Stephanus et Sca-
 liger vitium Aldinae ἐγγράφην.

51. Reliqui h. l. vulgarem interpungendi rationem,
 quae satis esset commoda. Possit tamen etiam sic di-
 stingui ποιησαμένῃς με ἐκείνῃς, ille me cum adoptasset,
 τῷ τὸν τρόπον τῶν νόμων αὐτῷ δεδωκότων [scil. τῆς

δωκότων. ὡς δ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τὰς μαρτυρίας. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. * Οἶμαι⁵² τοῖνον, ὃ ἄνδρες, μᾶλλον ἀν' ὑμᾶς τοῖς μεμαρτυρηκόσι * πιστεύουσιν⁵³, καὶ οἵτινες⁵⁴ τῶν ὁμοίως προσηκόντων ἔργοις φανερώς μεμαρτυρήκασι ὡς ἐκείνος ταῦτα ὀρθῶς κατὰ τὰς⁵⁵ νόμους ἔπραξε. κατέλιπε γὰρ Εὐπολις θυγατέρας δύο· ταύτην τε, ἣ νῦν ἀμφισβητεῖ καὶ προνάπει⁵⁶ συνοικεῖ, καὶ ἄλλην, ἣν ἔσχεν

ἐξουσίαν τῷ ποιῆσθαι ἐμέ.] *leges cum ipsi dedissent facultatem mei adoptandi, si hoc modo adoptaret.*

52. οἶμαι] sic dedi de meo, pro vulgari οἶμεν. Stephanus malebat ἄμην. Ego vero alteram istam rationem, ut planissimam et simplicissimam praetulit tam Stephanicae, quam pristinae meae. Suspicabar enim olim aliquando sic exarandum esse h. l. οἱ μὲν δὴ ταῦτα μεμαρτυρήκασι. τίσι δ' ἄλλοις μᾶλλον ἄξιον ὑμᾶς, ὃ ἄνδρες, ἢ τοῖς μεμαρτυρηκόσι ταῦτα πιστεύουσιν;

53. πιστεύουσιν] sic dedi de meo, pro vulgari πιστεύειν. In μᾶλλον subauditur ἢ τοῖς τῶν λόγων, τῶν νῦν ἐμοὶ ἀντιδικούντων.

54. οἵτινες] num ἴτινες. quicquid est, utrum mauoles, ad utrumuis erit ἄλλοι subaudiendum. Pro ὁμοίως dederat annotator in libro Tophanis ὁμοίως. quod neque intelligo, neque probo.

55. ὀρθῶς, κατὰ] videtur καὶ esse interponendum. Est id quidem vsitatius loquendi genus.

56. προνάπει] deriuandum hoc erit a προνάπει nominatiuo. et est ille quidem nominatiuus in vsu. Sed etiam formari solet προνάπειδι. Verum in insequentibus, nescio an non satis recte, προνάπεις legitur. quae lectio si sana sit, leg. hic sit προνάπει, per η, ut a nomine proprio primae declinationis.

σχεν Δισχίνης ὁ Λησιεύς, ἢ τετελεύτηκεν, υἱόν, ἀγ. 18-
 δρα ἤδη, καταλαπῆσαι, Θρασύβηλον. ἔτι δὲ νόμος,
 ὅς, εἰάν ἀδελφὸς ὁμοπαίτωρ ἄπαις τελευτήσῃ καὶ
 μὴ διαθόμενος, τὴν τε ἀδελφὴν⁵⁷ ὁμοίως, καὶ ἐξ ἐ-
 τέρας⁵⁸ ἀδελφιδῆς ἢ γεγονῶς, ἰσομοίρας⁵⁹ τῶν
 χρημάτων καθίστησι. καὶ τῆτο ἐκ ἀγνοούμενόν ἐστιν 21.
 ἔδὲ παρ' αὐτοῖς τέτοις⁶⁰. ἔργω γὰρ ἔτοι φανερόν
 τῆτο πεποιήκασι. τῆ γὰρ Εὐπόλιδος υἱέως ἄπαιδος
 Ἀπολλοδώρου⁶¹ τελευτήσαντος, τὰ ἡμίσεια Θρασύ-
 βηλος

57. τὴν τε ἀδελφὴν] idem est, ac si dixisset, ταύ-
 την τε τὴν ἀδελφὴν, ἔτι ἔσαν, et hanc sororem in vi-
 uis adhuc superstitem, et —

58. ἐτέρας] subaudi ἀδελφῆς ἤδη τὸν βίον τετε-
 λευτηκυίας.

59. ἰσομοίρας] subaudi τέρας κατὰ τὴν κληρονο-
 μίαν. hos aequis partibus hereditatem cernere, foro-
 rem puta defuncti fratris adhuc superstitem, et alte-
 rius sororis dudum defunctae filium, si quis adsit.

60. ἔδὲ παρ' αὐτοῖς τέτοις] Eupolidis puta ne-
 cessariis, mecum super Apollodoro hereditate nunc con-
 tendentibus. Sed offendit non nihil dictionis insolentia.
 redundare videtur praepositio, qua omissa, dictio
 fiat haud paulo mollior, et vsui loquendi convenien-
 tior. Quid si sic legatur. καὶ τῆτο ἐκ ἀγνοούμενον ἐστὶν
 ἔδενι. Neminem hoc fugit. ἔδὲ γὰρ αὐτοῖς τέτοις.
 ne his ipsis quidem obscurum hoc est.

61. Ἀπολλώδωρος] Apollodorus hic, semel hoc loco
 et iterum aliquanto post nominatus, probe discernen-
 dus est ab altero Apollodoro, creberrime per totam
 hanc actionem celebrato, hereditatis controuersae le-
 gatore. Propterea, erroris excludendi gratia, orator

βελος εἴληφεν, ἑσίας καὶ πεντεταλάντη ⁶² κατα-
 24. λειφθείσης ⁶³ ῥαδίως. πατρῶων μὲν ἔν καὶ ἀδελ-
 Φῆ χρημάτων τὸ ἴσον αὐτοῖς ⁶⁴ ὁ νόμος μετασχεῖν
 δίδωσιν· ἀνεψιῦ δὲ ⁶⁵, καὶ εἴ τις ἔξω ταύτης τῆς
 συγγενείας ⁶⁶ ἐστίν, ἐκ ἴσον, ἀλλὰ προτέροις τοῖς
 ἀρρέσιτων θηλειῶν τὴν ἀγχιστεῖαν πεποίηκε. λέγει
 27. γὰρ· Κρατῶν δὲ τὰς ἀρρένας, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἀρρέ-
 νων, οἳ ἂν ἐκ τέτων ⁶⁷ ᾧσι· καὶ γένεσ ἀποτέρω
 τυγχάνωσιν ὄντες. ταύτη μὲν ⁶⁸ οὐδὲ μέ-
 ρει

addit haec verba, τῆ Εὐπόλιδος υἱέος. vbi articulus cum
 υἱέος cohaeret, non cum nomine proprio.

62. καὶ πεντεταλάντη] respondere videtur parti-
 cula καὶ latinorum illi ad. Substantiae ad quinque ta-
 lentorum valorem assurgentis.

63. καταλειφθείσης] sic tacite correxit Step-
 hanus Aldinae vitium καταλειφθείσας.

64. αὐτοῖς] suspicabar aliquando leg. esse αὐταῖς.
 vt ad sorores et filias redeat, paterna aut fraterna bo-
 na petentes aut capessentes. istique suspicioni etiam
 latinam interpretationem meam accommodavi. Nunc
 autem arbitror vulgatam bene habere, et accipiendam
 esse, de sorore altera superstite, et de alterius iam de-
 functae filio.

65. ἀνεψιῦ δὲ] subaudi τῶν χρημάτων.

66. ταύτης τῆς συγγενείας] id est τῆς ἀνεψιότη-
 τος. extra consobrinatam, remotior et distantior ad-
 huc a consobrino, vt eius filius filiae.

67. ἐκ τέτων] num ἐκ τῶν αὐτῶν. subaudi ὧν αἱ
 θηλειαὶ εἰσιν. Si parentes posteritatis masculinae ii-
 dem sint cum parentibus posteritatis a foemellis de-
 scendentis.

68. ταύτη] huic filiae Eupolidis, adhuc supersti-
 ti, uxori Pronapidis.

ρος ⁶⁹ λαχεῖν προσήκει, Θρασυβέλω δὲ ἀπάν-
 των ⁷⁰, εἰ μὴ κυρίαν ἠγάτο εἶναι τὴν ἐμὴν εἰσποίη-
 σιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἔτε ἐξ ἀρχῆς ἠμφισβήτηκε πρὸς
 ἐμὲ ἔδὲν, ἔτε νῦν δίκην εἴληχε περὶ αὐτῶν ⁷¹, ἀλλ' 30.
 λα ταῦτα πάντα ⁷² καλῶς ἔχειν ὠμολόγηκεν· οἱ
 δ' ὑπὲρ ταύτης ⁷³ πάντων ἀμφισβητεῖν τετολμή-
 κασιν. εἰς τῆτο ἀναυδίας ἐληλύθασι. λάβε δὴ αὐ-
 τὸς τὸς νόμους, παρ' ἑς ταῦτα πεποιήκασι· καὶ
 ἀνάγνωθι. ΝΟΜΟΣ ⁷⁴. Ἐνταῦθα μὲν ὁμοίως 33.
 καὶ ἀδελφῆ καὶ ἀδελφιδῆς ἰσόμοιροι κατὰ τὸν νόμον
 εἰσι. λάβε δὴ καὶ τῆτον, καὶ ἀναγίνωσκε αὐτοῖς.
 ΝΟΜΟΣ ⁷⁵. Ἐὰν μὴ ὥσιν ἀνεψιοὶ μηδὲ ἀνε-
 ψιωῶν παῖδες, μηδὲ τῆ πατρὸς γενομένη ἢ προσή-
 κων μηδεὶς ⁷⁶, τότε ἀπέδωκε τοῖς πρὸς μητρὶς, διο 36
 ρίσας

69. ἐδὲ μέρες] hereditatis ab Apollodoro relictae.

70. ἀπάντων] scil. bonorum Apollodori, qui fuit Thrafsylli filius, cui mater Thrafsybuli consobrina fuit.

71. αὐτῶν eodem redit, quo modo ἀπάντων redibat, scil. τῶν ὑπ' Ἀπολλοδώρου καταλειφθέντων.

72. ταῦτα πάντα] scil. ὑπ' Ἀπολλοδώρου ἐγνωσμένα, πραχθέντα καὶ διατεθέντα ὑπὲρ ἐμῆ.

73. οἱ δὲ ὑπὲρ ταύτης] scil. λέγοντες καὶ πράττοντες. quorum princeps erat maritus mulieris, Eupolidis filiae, Pronapis.

74. νόμος] ea lex designatur, quae fancit, ut fratris hereditatem soror superstes, et alterius sororis defunctae filius ex aequo inter se partiantur.

75. νόμος] altera lex designatur, statuens, ut consobrini defuncti hereditatem alius consobrini filius solus adeat, exclusa consobrina, etiam si haec vno gradu propior ad defunctum sit, quam consobrini filius.

76. μηδὲ τῆ πατρὸς γενομένη ἢ προσήκων μηδεὶς]

ρίσας ἔς δὲ κρατεῖν. λάβει δὲ αὐτοῖς καὶ τῆτον τὸν νόμον, καὶ ἀνάγνωθι. ΝΟΜΟΣ 77. Ταῦτα τῶν νόμων κελευόντων, ὁ μὲν⁷⁸ ἀνὴρ ὢν ἐδὲ * τῆ μέρεος εἴληχεν· ὁ δ'⁷⁹ ὑπὲρ ταύτης τῆς γυναίκος 39 ἀπάντων. ἔτω τὴν ἀναίδεσαν ἐδεμίαν ζημίαν εἰναγομίζουσι⁸⁰, καὶ ὑπὲρ τέτων τολμήσουσι⁸¹. καὶ τοῖς λόγοις

Locus arduus. Annotator in libro Tophanis pro quarto vocabulo adscripsit ἀπογενομένε. quo res non declaratur, sed obscuratur magis. Mihi videtur leg. μηδὲ τῶν ἐκ τῆ αὐτῆ πατρὸς γενομένων ἢ πρ. μ. neque posterorum ab eodem patre oriundorum quisquam superstes sit, qui necessitudine defunctum, cuius controuersa hereditas fuit, contingat. Vel etiam sic, ad eandem sententiam μηδὲ πρὸς πατρὸς τῆ ἀπογενομένε ἢ πρ. μ. Hanc rationem si quis sequatur, ei voc. πατρὸς non erit cum ἀπογενομένε copulandum, sed sic construendum προσήκων τῆ ἀπογενομένε μηδεὶς ἢ defuncti necessarius nullus sit πρὸς πατρὸς a parte paterna.

77. νόμος] particula haec legis, vel iuris de hereditatibus constituentis, ea est, qua definitur ordo hereditatis adueundae in eiusmodi causa, vbi masculina stirpe deficiente, ad foemininam hereditates deuolutae sint.

78. ὁ μὲν] Thraſybulus, Eupolidis e filia minore nepos, matrem repraesentans. τῆ μέρεος dedi de meo, pro vulgari τὸ μέρος.

79. ὁ δὲ] Pronapis, vxoris nomine.

80. νομίζουσι] Pronapis, vxor eius, et aduocati huius partis.

81. καὶ ὑπὲρ τέτων τολμήσουσι] Num καὶ ὑπὲρ τέτων ἀπάντα (vel ὅτιν) τολμήσουσι et pro his, vel horum [bonorum Apollodori] adipiscendorum causa nihil non audebunt.

λόγοις ⁸² χρωῖνται τοιούτοις, ὡς αὐτοῖς ὄλε τῆ κλή-
 ρε ληκτέον ⁸³, ὅτι Θρασύβελος ἐκποίητος εἰς τὸν ⁸⁴
 Ἴππολοχίδε γέγονε, λέγοντες τῆτο μὲν ἀληθές, 42.
 ἐκείνω δ' ἐ προσῆκον ⁸⁵. τί γὰρ ἦττον αὐτῷ τῆς
 συγγενείας ταύτης ⁸⁶ προσῆκεν; ἐ γὰρ κατὰ τὸν
 πατέρα, ἀλλὰ κατὰ τὴν μητέρα καὶ τῶν Ἀπολλο-
 δώρε, τῆ Εὐπόλιδος υἱός, τὸ μέρος εἴληφε· καὶ
 τῶνδε ⁸⁷ ἐξῆν αὐτῷ κατὰ ταύτην τὴν συγγένειαν ⁸⁸

λαγχά-

82. καὶ τοῖς λόγοις] Num καίτοι λόγοις.

83. ληκτέον] sic correxerunt Stephanus et Scali-
 ger Aldinae vitium λεκτέον.

84. εἰς τὸν Ἴππολοχίδε] Aldina articulum gemit-
 nat; dubium vtro errore operarum, eone, qui peccat
 plus dando, quam oporteret, an hoc, qui minus. Si
 isto, bene habet, gratiasque debemus Stephano; sin
 autem hoc, sic erit leg. εἰς τὸν οἶκον τὸν Ἴππολοχίδε.

85. ἐκείνω δ' οὐ προσῆκον] dubium vtrius generis
 sit ἐκείνω, masculini, an neutrius. Illud si teneas,
 locus mihi quidem est obscurus. quare pro neutro ha-
 bebo, et referam ad rem, de qua hic agitur, h. e. ad
 petitionem hereditatis ab Apollodoro relictae. Ad
 hanc vero causam, ait, nil pertinet.

86. συγγενείας ταύτης] cum Apollodoro puta,
 Thrasylli filio.

87. τῶνδε] quae scil. ego nunc mihi vindico bo-
 na; vt a patre meo factitio mihi, qui sum eius filius
 adoptiuus, relicta.

88. κατὰ ταύτην τὴν συγγένειαν] hoc est κατὰ
 τὴν ἀνεψιότητα, consobrinitalis iure, quo iure Euro-
 lidis filia, Pronapidis vxor, hanc controuersam Apol-
 lodori nostri hereditatem petit.

66. **Ἰλαγχάνειν**, ὄντι προτέρω ταύτης, εἶπερ τὰ πεπραγμένα ⁸⁹ μὴ κυρίως ἔχαι ἐνόμιζεν ἀλλ' ἐκ ἑστῆ ἀνάσχυτος· μητρὸς δ' ⁹⁰ ἕδαις ἐστὶν ἐκποίητος,
3. ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, καὶ ἐν τῷ πατρῷῳ μένη τις οἴκῳ, καὶ ἐκποιηθεῖη. διὰ τῶν Ἀπολλοδώρου ⁹¹ χρημάτων ἐκ ἀπεσερήθη ⁹² τῆ μέρις, ἀλλὰ μεταλήθει, τὸ ἡμικλήριον πρὸς ταύτην ⁹³ γεμάμενος· ὡς δ' ἀληθεῖ λέγω, κάλει μοι
6. τέτων τῆς μάριτυρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Οὕτω μὲν ἔχ. οἱ γενηταὶ μόνον καὶ φραίταρες γεγονάσι μάριτυρες τῆς ἐμῆς ποιήσεως, ἀλλὰ καὶ Θρασύβελος ἐκ ἀμφισβητῶν, ἔργῳ δεδήλωκεν, ὅτι τὰ
9. πεπραγμένα Ἀπολλοδώρῳ κυρίως ἔχαι νομίξει, καὶ κατὰ τῆς νόμιξης. ἔ γὰρ ἂν ποτε τοσούτων χρημάτων
- των

89. τὰ πεπραγμένα] scil. ab Apollodoro Thra-syhi. a^lta patris mei in negotio adoptionis meae.

90. μητρὸς etc.] Sententia est. Alienas in domos per adoptionem translati nil amittunt hoc facto, nulla parte iurium eorum fraudantur, quae ipsis ex parte matrum competunt. emigrant quidem multi e domo quisque sua paterna, nemo omnium autem e materna; sed haec semper cuique salva manet, etiamsi ab alio quopiam patre adoptatus, et a suo vero emancipatus fuerit.

91. Ἀπολλώδωρος] Eupolidis filii.

92. ἀπεσερήθη] Thra-sybulus, Aeschinis Lusien-sis filius.

93. ταύτην] hanc, quae adhuc superest, Eupo-lidis filiam, Pronapidis vxorem.

94. οὐκ ἐλάγχαι] scil. ἐμοί, εἰ οὐκ ἐνόμιξε τὰ

των ἐκ ἐλαίγχανε 94. γέγονασι δὲ ὁμος καὶ ἄλλοι
 μάστιγες αὐτῶ 95. πρὶν γὰρ ἐμὲ ἦκεν ἐκ τῆς * Πυ-
 θιάδος 96, ἔλεγε πρὸς τὰς δημότας Ἀπολλόδωρος,
 ὅτι πεπονημένος εἶη με υἱὸν καὶ ἐγγεγραφώς εἰς 12.
 τὰς συγγενεῖς καὶ Φράτορας, καὶ παραδεδάκε 97
 τὴν ἐσίαν, καὶ διεκελεύεθ' ὅπως, ἂν τι πάθοι πρό-
 τερον 98, ἐγγράφωσί με εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμ-
 ματεῖον, Θρασύλλαν Ἀπολλόδωρον καὶ μὴ ὡς ἄλ-
 λως ποιήσωσι. καί κ' ἐνοι ταῦτα ἀκέσαντες, τέτων ἐν 15.
 ἀρχαιρεσίᾳ κατηγορέντων, καὶ λεγόντων ὡς ἐκ
 ἐποίησά με υἱὸν, καὶ ἐξ ὧν ἤδεσαν 99, ὁμόσαντες
 καθ' ἱερῶν, ἐνέγραψάν με, καθάπερ ἐκεῖνος ἐκέ-
 λυε. τρῶαυτή περιφάνεια τῆς ἐμῆς ποιήσεως ἐγέ-

νετο

Ἀπολλόδωρον, τῶ ἐμῶ πατρὶ, προαχθέντα κυρίως ἔ-
 χεν. si exultimasset illam mei adoptionem non esse
 ratam et firmam.

95. αὐτῶ] non Thrasylbulo, sed Apollodoro, pa-
 tri meo, de veritate adoptionis meae.

96. πυθιάδος] ita dedi de meo, pro vulgari πυ-
 θιάδος. e ludis Pythicis, quo actor se ait profectum
 esse, siue solummodo spectandi gratia, siue etiam de
 palma certandi.

97. παραδεδάκε] scil. ἐμοὶ τὴν ἐσίαν τὴν ἐαυτῶ.

98. πρότερον] scil. πρὶν ἢ ἐμὲ ἐπανελθεῖν.

99. καὶ ἐξ ὧν ἤδεσαν] Duo momenta indicat, qui-
 bus moti demotae seu municipales Apollodori, se-
 Thrasyllum, in album suum municipale intulerint.
 1) ἀκέσαντες ταῦτα. ob hoc Apollodori ad se manda-
 tum. 2) ἐξ ὧν ἤδεσαν. id est ἐκ τέτων, ἃ αὐτοὶ ἤδη
 πρότερον ἤδεσαν περὶ τῆς Θρασύλλης ποιήσεως καὶ ἐ-
 γραφῆς εἰς τὸ τῶν συγγενῶν καὶ Φρατόρων γραμματεῖον

18. *νετο παρ' αὐτοῖς* ¹⁰⁰. ὡς δ' ἀληθῆ λέγω, κάλεσ-
 μοι τέτων τῆς μάτρως. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπι-
 μὲν τούτων μαρτύρων, ὧ ἄνδρες, γέγονεν ἡ ποιή-
 σις, ἔχθρας μὲν παλαιᾶς αὐτῶ ¹ πρὸς τέτης ²
 ἕσης, Φιλίας δὲ πρὸς ἡμᾶς ³ καὶ συγγενείας οὐ
 21. *σμηρᾶς ὑπαρχέσης*. ὡς δ' εἰς μὴδέτερον τέτων
 ὑπῆρχε, μήτε ἔχθρα πρὸς τέτης, μήτε Φιλίας
 πρὸς ἡμᾶς, ἕκ ἂν ποτε Ἀπολλόδωρος ἐπὶ τέτοις
 τὸν κλῆρον τέτων κατέλπειν, οἶμαι καὶ ταῦθ' ὑμῖν
 βραδίως ἐπιδείξειν. πάντες γὰρ οἱ τελευτήσαν μέλ-
 24 *λοντες πρόνοιαν ποιῶνται σφῶν αὐτῶν*, ὅπως μὴ ἐξ-
 ερημώσασι τῆς σφετέρης αὐτῶν οἴκας, ἀλλ' ἔσται
 τίς καὶ ὁ ἐναγιῶν, καὶ πάντα τὰ νομιζόμενα αὐ-
 τοῖς ποιήσων. διὸ καὶ ἄπαιδας τελευτήσασιν, ἀλλ'
 ἔν ποιησάμενοι καταλείπασι ⁴. καὶ ἔ μόνον ἰδίᾳ
 27. *ταῦτά γινώσκουσιν*, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ τὸ κοινὸν τῆς
 πόλεως ἔτω ταῦτ' ἔγνωκε. νόμῳ ⁵ γὰρ τῶ ἄρχον-
 τι τῶν οἴκων, ὅπως ἂν μὴ ἐξερημῶνται, προστάτ-

M 2

τε.

100. *παρ' αὐτοῖς*] apud municipales puta.

1. *αὐτῶ*] Apollodoro, patri meo.

2. *τέτης*] gentem Eupolidis.

3. *ἡμᾶς*] Lacratidem, patrem meum verum, matrem meam, avum, aviamque. Fort. leg. *συγγενείας* δὲ πρὸς ἡμᾶς καὶ Φιλίας ἔ σμηρᾶς.

4. *καταλείπασι*] scil. *παῖδας*. quod vocab. latet in: *ἄπαιδες*. Potest tamen etiam τὸν οἶκον subaudiri.

5. *νόμῳ* si servatur, quod idem est atque ἐν νόμῳ vel διὰ νόμῳ, tum ad προστάττες subaudiendum erit e praemissis tacite repetitum τὸ κοινὸν τῆς πόλεως. scil. βέλημα. Alias legi possit νόμος. tamen hoc cur praefertur vulgatae, causam nullam video.

παι τὴν ἐπιμέλειαν. * ἐκείνω δὲ πρόδηλον ἦν, ὅτι εἰ καταλείψει τὸν κληρον ἐπὶ τέτοις, ἔρημον ποιήσει τὸν οἶκον. διὰ τί; προορῶντι ⁶ ταύτας τὰς ἀδελ- 30, Φαίς τὸν μὲν Ἀπολλοδώρε τῶ ἀδελφῷ κληρον ἐχούσας, υἱὸν δ' ἐκ εἰσποιήσας, ὄντων αὐταῖς παιδῶν· καὶ τὰς μὲν ἀνδρας αὐτῶν τὴν γῆν, ἣν ἐκεῖνος κατέλιπε, καὶ τὰ κτήματα πέντε τάλαντα ⁷ πεπρακότας, καὶ τὸ ἀργύριον διανεμαμένους, τὸν δὲ 33- οἶκον αἰσχρῶς ἔτως καὶ δεινῶς ἐξηρημαμένον ⁸. ὅς δὴ ταῦτ'

6. προορῶντι.] tueri hanc lectionem si volumus, sciendum erit dictionem hanc esse ἀνακόλουθον, seu conturbatam. h. e. oratorem cum narrationem ab aliqua constructione exorsus esset, impetu orationis ablatum, illius constructionis oblitum, ad aliam, illi haud conuenientem, delapsum esse. Videtur quidem hic datiuus προορῶντι cum ἐκ ἐνῆν ἐλπίσαι versu 36. cohaerere, verum intercedunt alia hoc filum quasi coincidentia et abrumpentia; Deinde haud conuenit προορῶντι, sed προορῶντι, saltim; quamquam simplex ὁρῶντι, magis etiam conueniebat. Planissime vtique sic dixisset ἑώρα γὰρ ταύτας. aut sic πρόδηλον γὰρ τῆτο ἦν αὐτῷ ὁρῶντι ταύτας τὰς ἀδελφάς. Eupolidis puta filias. Sed satis erit hunc datiuum ad πρόδηλον ἦν referri, et legi διὰ τί πρόδηλον; ὁρῶντι —

7. κτήματα πέντε τάλαντα.] Aut κτ. πέντε τάλαντων leg. est, pro quinque talentis vendiderant; aut κτήματα, ὄντα πεντετάλαντα (adiectiue, et vno vocabulo) fundos et supellectilem rusticam (instrumenta puta, et pecora, et pastores, seruosque et ancillas) quae omnia valebant quinque talenta.

8. ἐξηρημαμένον.] sic correxi vitium vulgarum, ἐξερημ. deinde post hoc vocabulum suspicor deesse

δὴ ταῦτ' ἤδει τὸν τέτων ἀδελφὸν πεπονθότα, πῶς
 ἂν προσεδόκησεν αὐτὸς, εἰ καὶ φίλος ἦν, τυχεῖν
 τῶν νομιζομένων ὑπ' αὐτῶν, ἀνεψιὸς ὢν, ἀλλ' ἐπὶ
 36. ἀδελφὸς αὐταῖς; ἐκ ἐνῆν ἐλπίσαι; δῆπεθεν. ἀλλ'
 λαὲ μὴν, ὅτι ἄπαιδα ἐκείνον περιωρακάσει, καὶ τὰ
 χρήματα ἔχουσι, καὶ οἶκον ἐκ τῆ Φανερέῃ τμηρα-
 χεῖντα ἀνηρήκασι, κάλει μοι καὶ τέτων τῆς μαίρ-
 39. τυρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Εἰ τοίνυν καὶ τοῖστοιταῖς
 φύσεις περὶ ἀλλήλων εἰσὶ, καὶ ἔχθραν πρὸς Ἀπολ-
 λόδωρον τὸν ἐμὲ ποιησάμενον ὑπῆρχον * αὐτοῖς τηλι-
 καῦται τὸ μέγεθος, τί βέλτιον ἂν ἔπραξεν, ἢ ταῦ-
 τα βυλευσάμενος, ἅπερ ἐποίησεν; ἢ νῆ Δία παιδίον
 42. ἐποίησατο λαβὼν παρὰ τε τῶν ¹⁰ Φίλωντότων, καὶ

M 3

τού-

*περιιδόντας aut περιωρακότας. passus fuisse, ut domus
 istae desolaretur. desolabatur autem domus, cum po-
 stremo eius possessori nemo pro filio adsciticio sur-
 rogaretur, qui genus illius continuaret, nomen eius
 filio suo imponeret, annuasque contributiones, quas
 priores possessores aerario publico dependere soliti fue-
 rant, dependere porro pergeret. Nam si census olim
 trierarchalis ab heredibus concerperetur et contrun-
 caretur, partes alias aliis vendentibus, necesse erat,
 ut respublica vectigalium accessionem insignem perde-
 ret. id quod diligenter cauebant ne fieret, neue reip.
 nerui inciderebantur. Capitale hoc erat facinus, et a
 legibus imperatum, ut quisque moriens prouideret ne
 domus sua desolaretur.*

9. post ἐκ ἐνῆν videtur τοῦτ' abesse.

10. παρὰ τε] enclitice. sic correxi vitium vulga-
 tarum, exhibentium παρὰ τῆ.

τέτω τὴν εἰσὶν ἔδωκεν; ἀλλὰ καὶ τῆτ' ἦν ἀδελφον¹¹
 καὶ τοῖς γεννήσασιν, εἴτε σπεδαῖον, εἴτε μηδενὸς
 ἀξιον ἔμελλον εἶσεσθαι διὰ τὴν ἡλικίαν. ἐμῆ δὲ πα-
 ραν εἰλήφει, δοκιμασίαν ἰκανὴν λαβών. ἔς τε γὰρ
 τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα οἷος ἦν ἀκριβῶς ἦδει, 67.1.
 τῶν τ' οἰκείων ἐπιμελῆ, καὶ τὰ ἑμαυτῆ πρᾶττεν
 ἐπισάμενον· ἐν ἀρχῇ τε, Θεσμοθετήσας¹², ὡς
 ἐγενόμην οὐκ ἀδικος οὐδὲ πλεονέκτης, ἠπίσατο
 σαφῶς. ὥστ' ἐκ ἀγνοῶν, ἀλλὰ σαφῶς εἰδώς, ἐποίησεν 3.
 με τῶν αὐτοῦ κύριον. καὶ μὴν οὐδὲ ἀλλότριον,
 ἀλλ' ὄντα ἀδελφιδῆν, εἰδ' αὖ μὲν πεπονθώς, ἀλ-
 λά μεγάλα ἀγαθὰ ὑφ' ἡμῶν· εἰδ' αὖ ἀφιλότιμον,
 ὅς τὰ ὄντα¹³ ἀφιέναι ἔμελλον, ὥσπερ ἔτοι τὰ κλή-
ρου

11. ἀδελφον καὶ τοῖς γεννήσασιν] *anceps ipsis adeo pa-*
rentibus. quanto magis aliis. Suspiciatus tamen ali-
quando sum leg. esse ἀδελφον καὶ αὐτῶν et ipse, adoptan-
ti, καὶ τοῖς γενν. et parentibus pueri. quod quamquam
aio concinnum et conueniens esse, nego tamen pror-
sus necessarium esse.

12. Θεσμοθετήσας non cum ἠπίσατο, sed cum
 ἐγενόμην cohaeret, non ad Apollodorum, sed ad Thra-
 syllum redit. Norat Apollodorus, qualis ego effem
 in magistratu, quippe qui Thesmothetae honorem gef-
 fissem, sancte et continenter. Sed miror, viros tam
 adhuc iuuenes, atque Thrasyllus tum fuisse videtur
 nondum ducta domum vxore (nam coniugii sui nus-
 quam mentionem facit) tanto magistratui admoueri
 consueuisse. Ego vero non nisi senio et prudentia ve-
 nerabiles, meritisque insignes viros in collegium A-
 reopagitarum adscriptos fuisse autumabam.

13. ὅς τὰ ὄντα ἀφιέναι] imo vero οὐκ ἀφιέναι.

6. εβ¹⁴ πεποιήκασιν, ἀλλὰ βεβησόμενον καὶ τριηραρχεῖν, καὶ πολεμεῖν¹⁵, καὶ χορηγεῖν, καὶ πάνθ' ὑμῖν τὰ προσταττόμενα ποιεῖν, ὡς περ καὶ κείνος¹⁶. καίτοι εἰ καὶ συγγενής καὶ φίλος καὶ εὐεργέτης καὶ φιλότιμος καὶ δοκιμασμένος¹⁷ ὑπῆρχον τοιοῦτος 9. εἶναι, τίς ἀμφισβητήσει μὴ ἐκ ἀνδρός εὖ φρονήματος εἶναι ταύτην τὴν ποίησιν; ἐγὼ τοίνυν ἐν τι τῶν ὑπ' ἐκείνου δοκιμασθέντων¹⁸ ἤδη πεποιήκα. γεγυμ-

M 4

νασι-

Vsurpavit. h. l. verbum ἀφιέναι sensu paulo rariore pro ἀποδίδουθαι, vendere, a se abalienare; operam dare, ut in aliorum potestatem veniant. Sententiam hanc verbi h. l. esse, docent proxima insequentia. Aut alias pro prima persona tertia ἔμελλεν¹ est sufficiens.

14. ὡς περ ἔτοι τὰ κλήρε ποποιήκασιν] imo vero ὡς περ ἔτοι περὶ τὸν τὰδελφῶ κληρον πεπ. ut hi fecerunt in sorte fratris, quam ἀφῆκαν, id est ἀπηλοτρίωσαν καὶ ἀπέδοντο.

15. πολεμεῖν bene si habet, quamquam mihi quidem valde suspectum est, significabit idem atque εἰς τὰς πεζαῖς στρατείας ἐξίεναι. pedestri militia fungi. opponitur enim τῷ τριηραρχεῖν, quae est militia navalis.

16. καὶ κείνος] Apollodorus puta factitavit.

17. δοκιμασμένος — τοιοῦτος εἶναι] idem est, ac si dixisset δοκιμασίαν δέδωκώς, ὅτι εἰμι τοιοῦτος.

18. τῶν ὑπ' ἐκείνου δοκιμασθέντων] *certum ab eo probatarum*. difficilis profecto perceptuque et interpretatu dictio, significatne, eorum vnum aliquid, quae ille sibi facienda proposuerat, et fecisset ipse procul dubio, si diutius superfuisset; eoque, quod ipse non potuit, mihi exsequendum demandavit. Videant petitiōres num vis verbi δοκιμάζεν hanc sententiam patiatur.

νασιάρχηκα εἰς * προμήθεα¹⁹ τῷδε τῷ ἐνιαυτῷ
 Φιλοτίμως, ὡς οἱ Φυλέται πάντες ἴσασιν. ὡς δ' αἰλή-
 θῃ λέγω, κάλει μοι τέτων τὲς μαίετρας. ΜΑΡ- 12
 ΤΥΡΕΣ. Ταῦ μὲν ἡμέτερα δίκαια²⁰, καὶ
 ἃ προσηκόντως ἔχον Φαμὲν τὸν κλῆρον, ταῦτ'
 ἔστιν, ὧ ἀνδρες. δεόμεθα δ' ὑμῶν βοηθεῖν ἡμῖν,
 καὶ ἔνεκα Ἀπολλοδώρου, καὶ ἔνεκα τοῦ ἐκπύου
 πατρός. οὐ γὰρ ἀχρήστους αὐτοὺς εὐρήσετε
 πολίτας, ἀλλ' ὡς οἶόν τ' εἰς τὰ ὑμέτερα προθυμο- 15
 τάτης²¹, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτῷ²² τάς τε ἄλλας
 ἀπάσας λειτουργίας λελετύρηκε, καὶ τριηρα-
 χῶν τὸν πάντα χρόνον διετέλεσεν· ἕκ ἐκ συμμα-
 ρίας τὴν ναῦν ποιησάμενος, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ἐκ
 τῶν αὐτῷ δαπανῶν²³. εἰδὲ δεύτερος αὐτὸς ἄν, ἀλλ' 18
 λαὶ καταμόνας· εἰδὲ δύο ἔτη καταλιπὼν²⁴, ἀλλὰ

συνε-

19. εἰς προμήθεα] ad Vulcanalia, vel si rectius
 putas, Promethea, h. e. ludos Promethei. Sic correxi
 de meo, pro vulgari εἰς προμήθεαν.

20. τὰ ἡμέτερα δίκαια] mea, et qui mecum com-
 munem sibi fecerunt hanc causam. quo in numero
 sunt mater, et pater verus, Lacratides, et fratres, si
 qui erant Thrasyllo, nec non sorores et earum mariti.

21. προθυμοτέρως] πότερον προθυμοτάτως. ἔτως
 ἔλιγω ὑπερον ὡς οἶόν τ' ἄριστα. H. STEPHANVS.

Mutavi vulgarem lectionem cum Stephani conie-
 ctura.

22. πατὴρ αὐτῷ] Thrasyllus maior, frater Eupo-
 lidis et Mnesonis.

23. δαπανῶν] subaudi μόνος.

24. καταλιπὼν] imo vero διαλιπὼν, vel παρε-
 λιπὼν.

συνεχῶς· ἐδ' ἀφοσιόμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τ' ἀρχῆς
 παρασκευαζόμενος. ἀνθ' ὧν ὑμεῖς ἐκείνον ἐτιμάτε,

21. μεμνημένοι τέτων τῶν ἔργων· καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ 25
 τῶν χρημάτων ἀποσερέμενον ἐσώσατε, τὰς ἔχον-
 τας ἀποδῶναι τὰ ὄντ' αὐτῶ καταναγκάσαντες. καὶ
 μὴν καὶ αὐτὸς Ἀπολλόδωρος ἔχ, ὥσπερ Προνάπης,
 ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ὡς ἰππᾶδα δὲ
 24. τελῶν, ἀρχῆν ἤξις 26 τὰς ἀρχαίς· ἐδὲ βία μὲν

M 5

ἐζήτῃ

25. τὸν υἱὸν αὐτοῦ] Apollodorum, super cuius hereditate certatur.

26. ἤξις] dubium ad utrum hoc redeat, ad Pronapidemne, an ad Apollodorum. μὲν praemissum cum insequente δὲ suadent, ut ad Pronapidem referatur. Erit ergo nota ignominiosa si quis, in ordine equestri qui censeatur, magistratus gerat. Qua de re mihi satis non constat. Ego vero potius arbitrer honorifica haec duo esse, si quis ordini equestri adscriptus sit, et magistratus gerat. Ergone, si scilicet coniectura mea minus fallat, μὲν praemissum erit tollendum? ut haec sit sententia: Pronapis quidem censum exiguum professus est, quo factum, ut ordini equestri non posset adscribi; neque magistratus gerere; Apollodorus autem ingentem censum professus, inter equites egit, et honores gessit. An servabimus μὲν, et lacunam sic, quodammodo explebimus. ὥσπερ Προνάπης ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ἀρχὴν δὲ μηδεμίαν ἤρχεν. hactenus quae Pronapidem, ut hominem cupidum et sordidum, gloriaeque patriaeque pariter negligentem, minuti animi degenerisque notant; iam nunc Apollodorum celebrantia: εἰς ἰππᾶδα δὲ τελῶν — Apollodorus vero equestri ordini fuit adscriptus, et honores complures gessit, quos, tametsi sumtuosos, ipse sibi,

ῥῆζήτε τὰ ἀλλότρια ἔχεν, ὑμᾶς δ' ὤτεο δεῖν μηδὲν
 ἀφελῆν· ἀλλὰ φανερά τὰ ὄντα καταστήτας ὑμῖν,
 ὅσα πρόσταττοτε, πάνθ' ὑπηρετεῖτε φιλοτίμως.
 ἔδεν τ' ἀδικῶν, ἐκ τῶν ἑαυτῆ φιλοτίμως ἐπειράτο
 ζῆν' ἐς αὐτὸν μὲν τὰ μέτρια ἀναλίσκεν οἴομενος 27
 δεῖν, τὰ δ' ἄλλα τῇ πόλει περιποιεῖν· ἵνα ἔξαρ-
 κοῖη πρὸς τὰς δαπάνας καὶ τέτων 27, τίνα λε-
 τεργίαν ἐκ ἐξελαιτέρησεν 28; ἢ τίνα εἰσφορᾶν ἐκ
 ἐν πρώ-

pro animi suiliberalitate atque magnificentia, depoposcit.
 Haec mihi quidem vera videtur esse huius loci sententia.
 Meliora tamen si sint, qui me doceant, volens aurem
 praebebo. Caliginosis in rebus mirum non est nos veluti
 coecos palpare, et suspenso gradu incedere. Ad Pro-
 napin haec detorquere si quis malit, poterit ille dictio-
 nem τὰς ἀρχαῖς ἢ ζῆς ἀρχεν sic interpretari, honores
 tamen appetiit, eosque ad se adhamavit lucrosos, quae-
 stuosos, vnde ditatus est per furta, quamuis solummo-
 do eques esset; non ordinis senatorii. Verum, quod
 iterum protestor, integrum cuique facio, vt pro ani-
 mi sui sententia h. l. accipiat.

27. καὶ τέτων] scil. τῶν ἄλλων, ἃ περιποιεῖ τῇ
 πόλει. ex illis reliquis, quae ipsi, post necessarios sum-
 tus in victum et cultum quotidianum faciendos, super-
 essent, quae defraudans genium suum comparlisset, at-
 que reipublicae reservasset.

28. ἐξελαιτέρησεν] Colligas ex hoc vocabulo, quod
 est inuentu paulo rarius, fuisse Athenis, qui, aut va-
 nitate acti, aut ignorantes ipsi fortunarum suarum ve-
 ras rationes, aut sumtuum in munia faciendorum ma-
 gnitudinem haud satis tenentes, cum coepissent mu-
 nia edere, victi sumtuum enormitate ante haud prou-
 isa, quibus tolerandis res familiaris haud sufficeret, me

ἐν πρώτοις εἰσήνεγκεν; ἢ τί παραλέλοιπεν ὡν προση-
 30. ἦκεν; ὅς γε καὶ παιδικῶ χορῶ χορηγῶν ἐπέστη.
 ὡν μνημεῖα τῆς ἐκείνου Φιλοτιμίας ²⁹ ὁ τρίπους ἐκεί-
 νος ἔθηκε. καίτοι τί χρὴ τὸν μέτριον πολίτην³⁰; ἔκ
 εἰ μὲν ἕτεροι τὰ μὴ προσήκοντ' ἐβιάζοντο λαμβά-
 νειν, τῶν μὴδὲν ποιῆν, τὰ δ' ἑαυτῷ ποιῆσθαι
 33. σώζειν; εἰ δ' ³¹, εἰ * ἢ πόλις ³² δεῖται χρημάτων,
 ἐν πρώτοις εἰσφέρειν, καὶ μὴδὲν ἀποκρύπτεισθαι
 τῶν ὄντων; ἐκεῖνος τοίνυν τοῦτος ἦν· ἀνθ' ὧν δε-
 καίως ἀν' αὐτῷ ταύτην τὴν χάριν ἀποδοίητε, γὰρ
 ἐκεί-

dio in munere deficerent, neque id possent ἐκλεπεργεῖν. h. e. ad finem vsque de peculio suo perducere. Videntur tamen esse futuri, quibus nimis acerbus videar esse particularum rimator, et qui contendant verbum compositum nihilo plus, quam simplex, significare. Quibus tanti haud duco, vt obstrepam.

29. ὡν μνημεῖα τῆς ἐκείνου Φιλοτιμίας ὁ τρίπους ἐκεῖνος ἔθηκε] Ergo tripus, vnus numero, μνημεῖα erit? cur non potius μνημεῖον in numero singulari? Deinde quae dictio? quae constructio? ὡν τῆς Φιλοτιμίας. Bene si habet, durum tamen est, vt sic dicatur pro ἐν οἷς φανερωθείσης, vel ἐπιδειχθείσης τῆς ἐκείνου Φιλοτιμίας. Offendit hic scopulus etiam annotatorem in libro Tophanis, vnde Taylor hanc coniecturam retulit ὡν μνημεῖα καὶ τῆς — quam parum probo. Quid si hoc magis placeat. ὧ [scil. χορῶ παιδικῶ] μνημεῖον τῆς —

30. πολίτην] addendum videtur ποιῆν.

31. εἰ δ'] id est καὶ ἐκ, modo interrogantis. Nonne porro boni ciuis hae quoque sunt partes, vt — ?

32. εἰ ἢ πόλις] interposui de meo articulum, quo vulgatae carent.

ἔκεινθ γνῶμην περὶ τῆ κυρίαν ³³ εἶναι ποιήσαντες. καὶ μὴν καὶ ἐμέ γε, ὅσα κατὰ τὴν ³⁴ ἐμὴν ἡλικίαν, εὐρήσετε ἐκ κκόν, ἐδὲ ἄχρηστοι ἐσράτευμαι ταῖς στρατείαις ³⁵ τῇ πόλει, τὰ προσταττόμενα ποιῶν. τῆτο γὰρ τῶν τηλικέτων * ἔργον ³⁶ ἐσί. καὶ ἐκεῖνων ἐν ἔνεκα καὶ ³⁷ ἡμῶν εικότως ἀν ποιήσθηδε πρό-

νοιαί

33. περὶ τῆ κυρίαν εἶναι] πότερον περὶ τῆ κλήρ κυρίαν εἶναι. ἔτω καὶ ὀλίγω ὑσερον, ἐπικυρώσητε τῇ Ἀπ. γν. ἀποδόντες ἡμῖν τὸν τέττε κλῆρον. H. STERN
Ambigens inter hanc Stephani coniecturam, et inter meam περὶ τέτων κυρίαν, reliquimendum, quae inveni.

34. ὅσα etc.] id est ἐν πᾶσι τέτοις ἐξετάσαντες ὅσα τῇ ἐμῇ ἡλικίᾳ προσήκει, καὶ παρ' αὐτῆς προσδεκάται. sed v. annotationem proximam.

35. ταῖς στρατείαις] imo vero τὰς στρατείας. v. etiam Scaliger adscripserat. sic certe loqui solent. vulgatam si tuebimur, erit ἂν subaudiendum, aut sic legatur ἐσράτευμαι γὰρ ἐν ἀπάσαις ταῖς στρατείαις. scil. ὅσα κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν γεγονάσι. Et nescio profecto an verba ὅσα κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν, quae versu superiori leguntur, huc deducenda sint, et locus totus si legendus. καὶ ἐμέ γε εὐρήσετε ἐκ κκόν, ἐδὲ ἄχρηστοι ἐσράτευμαι γὰρ ἐν ἀπάσαις ταῖς στρατείαις, ὅσα κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν γεγονάσι τῇ πόλει, τὰ προσταττόμενα ποιῶν. quotquot per aetatem meam, me adolescentem et armis gerendis idoneo, reipublicae euenerunt necessitates in castra eundi, iis castris omnibus interfui.

36. ἔργον] sic dedi de meo, pro vulgari ἔργων hoc enim opus, haec prouincia est adolescentium eam aetatem agentium, quam ego nunc ago.

37. καὶ ἡμῶν] Aut tollenda est copula, vt haec

39. γαιων· ἄλλως τε καὶ τέτων μὲν, μὴ τριηραρχείτων, οἶκον πεντετάλαντον ἀνηρηκότων καὶ πεπερακότων, καὶ ἔρημον πεποικηκότων· ἡμῶν δὲ καὶ λελεισθηγυκώτων ἤδη³⁸ καὶ λεισθηγυκόντων, ἀν ὑμεῖς ἐπικυρώσητε τὴν Ἀπολλοδώρου γνώμην, ἀποδόντες ἡμῖν
 42. τότε τὸν κλῆρον. ἵνα δὲ μὴ δοκῶ διατρέιβον, περὶ ταῦτα ποιούμενος τὸς λόγους, βέλομαι διὰ βραχείων ὑμᾶς ὑπομήσας, ἔτω καταβαίνεν· τί ἐκάτερος ἡμῶν ἀξιοῖ, δηλώσας. Ἐγὼ μὲν, ἀδελφῆς οὔσης
 38. τῆς ἡμετέρας³⁹ μητρὸς Ἀπολλοδώρου, Φιλίας αὐτοῖς⁴⁰ πολλῆς ὑπαρχύσης, ἔχθρας δ' ὑδεμίας
 πάπο-

fit sententia. Respectum nostri habeatis, et nobis parcatis, etiam propter haec mea praeclara facinora, vel ob haec mea decora, modo a me commemorata, convenit, ut nos servetis. Aut servato καὶ, erit ἡμῶν iterandum, siue expressis literis, siue, si minus tutum et consultum id videatur, saltim tacita mente. ut haec fit sententia. Tam illorum, maiorum nostrorum, quam nostrimet causa, oportet vos nobis consulere.

38. ἤδη] quid si πολλάκις addatur, siue ante siue post.

39. τῆς ἡμετέρας μητρὸς] ergo fratres sororesque plures erant Thrasyllo, huius causae aetori, quos ei fuisse iam supra suspicatus sum.

40. Φιλίας αὐτοῖς] num καὶ Φιλίας αὐτοῖς, aut Φιλίας τ' αὐτοῖς. verum tamen potest vulgata, etiam sine accessione particulae copulantis, probari, si scilicet ita accipiatur ac si dixisset. ὅτι ἡ ἡμετέρα μήτηρ Ἀπολλοδώρου ἦν ἀδελφῆ ἰμομήτριος, πολλῆς διὰ τὸτο Φιλίας αὐτοῖς [huic fratri cum hac sorore eiusque liberis] ὑπαρχύσης. magna inter eos amicitia et familiaritas ideo esset, quod mater nostra soror Apollodori esset.

πώποτε γενομένης, ἡ δὲ Φιδῶς ὢν, καὶ ποιηθεὶς υἱὸς ὑπ' ἐκείνης ζῶντος καὶ εὖ φρονῆντος, καὶ εἰς τὰς 3. γενητάς καὶ φράτορας ἐγγραφεὶς, ἔχεν τὰ ⁴¹ δοθέντα, καὶ μὴ ἐπὶ τέτοις ⁴² ἐξηρημῶσθαι τὸν οἶκον ἐκείνης ⁴³. Προνάπης δὲ τί ⁴⁴ ὑπὲρ τῆς ἀμφισβητήσεως; ἔχεν μὲν τῆς γυναικὸς ἀδελφῆ τιμὴν τῆ ἡμικληρίῳ πένθ' ἡμιτάλαντα, λαβεῖν δὲ καὶ τόν-δε τὸν κληρον, ἐτέρων ταῖς ἀγχιχειαῖς προτέρων αὐτῆ ⁴⁵ τῆς γυναικὸς ὄντων. ἔτ' ἐκείνῳ ⁴⁶ παῖδα εἰς-

πεποι-

41. ἔχεν] hic addendum videtur ἀξιοῦ.

42. ἐπὶ τέτοις] num addendum εἶναι. postulo vt his, Eupolidis geuti puta, ne concedatur, vt in ipforum potestate sit, vt domus Apollodori desoletur.

43. τὸν οἶκον ἐκείνης] sic dedi e coniectura mea, et auctoritate Scaligeri, nec non ignoti annotatoris in libro Tophanis. Omnium ex illo Tophanis libro relatarum a Taylora annotationum haec est postrema. nam post eam nihil illinc repetitum in Taylora schedis reperi, quod ad quatuor postremas Isaei orationes faceret. Ipse quoque Taylor ad orationes 7. 8. et 9. nihil annotauerat. Vulgares libri h. l. dant τὸν τῆ ἐκείνης.

44. Προνάπης δὲ τί ὑπὲρ τῆς ἀμφισβητήσεως; ἔχεν] id est τί ἀξιοῦ ὑπὲρ τῆς ἑαυτῆ γυναικὸς, τῆς νῦν ἔμοι ἀμφισβητήσεως τῆ κληρῶ. Pronapis autem quid postulat nomine vxoris suae, nunc mecum super hac hereditate contendentis? Respondet ad hanc interrogationem ἔχεν — id est ἀξιοῦ γὰρ ἔχεν. Postulat nempe, vel aequum et sibi licitum atque datum censet.

45. προτέρων αὐτῆ τῆς γυναικὸς ὄντων] quamuis alii essent ab hereditatis adeundae iure multo propiores, quam est eius, Prouapidis puta, vxor.

46. ἐκείνῳ] vxoris fratri, Apollodoro, Eupolidis filio.

πεποιηκώς, ἀλλὰ τὸν οἶκον ⁴⁷ ἐξηρημακώς· ἔδὲ τῷ-
 τον ⁴⁸ ἂν εἰσποιήσας, ἀλλ' ὁμοίως ἂν καὶ τῷτον ⁴⁹
 ἐξηρημώσας· καὶ ἔχθρας μὲν τηλικαύτης ὑπάρ-
 9. χέσης αὐτοῖς ⁵⁰, διαλλαγῆς δὲ ἐδεμῖας πώποθ' ὕ-
 περον γενομένης. ταῦτα χρεὶ σκοπεῖν, ὧ ἄνδρες.
 καὶκεῖνο ⁵¹ ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ἐκεῖνος μὲν, ἀδελφιδῆς
 αὐτῷ ⁵². ἡ δὲ, ἀνεψιά τῷ τελευτήσαντος· καὶ ὅ-
 τι ἡ μὲν δὴ ἔχει κλήρας ⁵³, ἐγὼ δὲ τῷτον μόνον, εἰς
 12. ὄνπερ εἰσεποιήθη· καὶ ὅτι αὐτῇ μὲν ἐκ εὔνης τῷ
 καταλιπόντι τὸν κλῆρον, ἐγὼ δὲ καὶ ὁ ἐμὸς πάπ-
 πος. εὐεργέταί γεγόναμεν αὐτῇ. ταῦτα πάντα
 σκεψάμενοι. καὶ διαλογιζόμενοι πρὸς ὑμᾶς αὐτὰς.
 τίθεσθε τὴν ψῆφον ἢ δίκαιόν ἐστιν. ἐκ οἷδ' ὅτι δὲ
 πλείω

47. τὸν οἶκον] huius Apollodori.

48. τῷτον] quamquam manifeste vitiosum, reli-
 qui hoc, ambigens, vtrum τῷτω emendarem, quod
 fit ad Apollodorum, Thrasylli filium, rediturum, an
 εἰς τῷτον scil. τὸν οἶκον, τὸν τῷ Ἀπολλοδώρῃ, τῷ Θρα-
 σύλλου.

49. τῷτον hoc posterius iterum ad οἶκον Ἀπολλο-
 δώρῃ redit, eiusdem puta, filii Thrasylli.

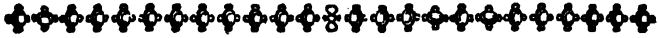
50. αὐτοῖς] Apollodoro Thrasylli cum patruo et
 eius necessariis.

51. καὶκεῖνο] malim ἔτι δὲ καὶκεῖνο. De ἐνθυμεῖ-
 σθε perinde est, siue seruetur, siue cum ἐνθυμεῖσθαι
 mutetur, vt aptum sit e χρεὶ praemisso.

52. ἐκεῖνος μὲν, ἀδελφιδῆς αὐτῷ] imo vero ἐκεῖ-
 νος μὲν ἀδελφιδῆς ἐγὼ. aut ἐγὼ μὲν ἀδελφιδῆς αὐτῷ.
 ego sum illi, Apollodoro, Thrasylli filio, e sorore nepos.

53. δύο ἔχει κλήρας] alteram sortem a patre na-
 τα, alteram a fratre.

πλείω λέγειν. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἔδεν ἀγνοεῖν τῶν εἰ- 15.
ρημένων.

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ

ΚΙΡΩΝΟΣ ΚΛΗΡΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Κίρωνος ἀπαιδος γνησίων τελευτήσαντος παίδων, ἀδελ-
φιδῆς τις αὐτῆ κατὰ πατέρα ἀντιποιηθεὶς τῆ κλή-
ρη, παρέλαβε τὴν ἕσταν αὐτῆ παρὰ τῆς γυναίκος·
καὶ μετὰ ταῦτα ὁ λέγων τὸν λόγον γράφεται τὸν ἀδελ-
φιδῆν, Φάσκων θυγατρίδῃς εἶναι Κίρωνος· καὶ ὅτι ἡ
γυνὴ τῆ τελευτηκότος ἐκῆσα προέδωκε τὸν κλῆρον τῷ
ἀδελφιδῷ, ἵνα μέρος δῶσα αὐτῷ τὰ λοιπὰ καρδάνη.
καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις, αὕτη. Ἡ σάσις δὲ σοχασμός. Ζη-
τῆται γὰρ εἴτε θυγατρίδῃς ἐστὶν ἕτος τῆ Κίρωνος γνή-
σιος, εἴτε οὐ· ἐπιπλέκεται δ' αὐτῷ καὶ ἡ κατὰ ποιό-
τητα ζήτησις. ὁ γὰρ ἀδελφιδῆς ἠγωνίζετο, λέγων, ὅτι
εἰ καὶ δῶμεν ἐκείνην γνησίαν εἶναι θυγατέρα Κίρωνος,
ἐπειδὴ ἐτελεύτησεν ἐκείνη, ὁ δ' υἱὸς αὐτῆς ἀμφιβητῆς
νῦν, προτιμητέος ἐστὶν ὁ κατὰ πατέρα ἀδελφιδῆς τοῦ
ἀπὸ θυγατρὸς ἐγγόνος, κατὰ τὸν νόμον ἐκείνον τὸν κε-
λεύοντα προτιμᾶσθαι τῆς ἀπὸ ἀββένων τῶν ἀπὸ τῶν
δηλειῶν. ἕτος γὰρ, τεχνικώτατα πάνυ σιωπήσας τῆ-
σον τὸν νόμον, ἐκ τῆς τῶν τεκόντων διαφορᾶς ἀγωνίζε-
ται.

ται· δεκνύς ὅτι ὅσον θυγάτηρ ἀδελφῆ οικειότερα τοῖς τελευτῶσι, τοσαῦτον ἐκγονος ἀδελφιδῆ διαφέρει. ἔββεται ἔνταῦθα τῷ δικάϊῳ, καὶ ἀσθενῆ τῷ νομίμῳ· τὴν δὲ ἐργασίαν τῶν κεφαλαίων κατὰ τὴν οἰκείαν πάλιν ἐργάζεται δύναμιν.

++++ ++ + ++++++ ++++++

33. **Ε**πὶ τοῖς τοιούτοις, ὧ ἄνδρες, ἀνάγκη ἐστὶ χαλεπῶς φέρειν, ὅταν τινὲς μὴ μόνον τῶν ἀλλοτρίων ἀμφισβητῆν τολμῶσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῆ νόμου δίκαια τοῖς σφετέροις αὐτῶν λόγοις ἀφανίσαν ἐλπίζωσιν· ὅπερ καὶ νῦν ἔτοι ποιῆν ἐγχερῆσι. τοῦ
 36. γὰρ ἡμετέρου πάππου Κίρωνος ἐκ ἀπαιδος τελευτήσαντος, ἀλλ' ἡμᾶς ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆ γησιᾶς παιδας αὐτῷ καταλειπούτος, ἔτοι τε τῆ κλήρου

De Cironis nomine, tum de genere, pauca quaedam praemittam. Constat vbiq̄ue locorum, vbi nomen hoc occurrit, sic, vt in Isaei libris circumfertur, per vnum q̄ exarari; tametsi potius videatur, vt geminato q̄ exaretur, quod sit a κίρρος ductum, giluis, luteus. Erit ergo Κίρων, nisi is potius Κίρρων est, homo pallida, lutea et ad furuum vergente facie. De genere huius Cironis, vel Cirrhonis, haec potui ex obscuris huius orationis locis colligere. Sorores erant duae, quarum ex altera Ciro natus fuit, item Cironis frater, vnde venit filius, aduersus quem actor huius causae hac oratione agit, aiens, istum sui aui siue ex fratre, siue ex sorore nepotem, aduersarium suum a Diocle aduersus se armatum atque incitatum esse. Ciron ipse, de cuius hereditate hic agitur, duas domi

ρου λαγχάνουσιν, ὡς ἐγγυτάτω γένεσ ὄντες, ἡμᾶς
 τε ὑβρίζουσιν ὡς ἐκ ἐξ ἐκείνσ θυγατρὸς ὄντας, οὔ-
 τε ² γενομένησ αὐτῶ πάποτε τοπαράπαν. αἴτιον 39.
 δὲ τῆ ταῦτα ποιῆσ αὐτῆσ ἐστίν ἢ τέτων πλεονεξία,
 τὸ πλῆθος ³ τῶν χρημάτων, ὧν Κίρων μὲν κατα-
 λέλοιπεν, ἔτοι δ' ἔχουσ βιασάμενοι, καὶ κρατῆσι
 καὶ πολμῶσιν ἅμα λέγουσιν ⁴ ὡς εἶδέν καταλέλοιπεν
 ἐκεῖνοσ, ἅμα δὲ ποιῆσθαι τῆ κλήρε τὴν ἀμφισβή- 42.
 τησιν. τὴν μὲν ἔν κρίσιν εἶ δὲ μοι νομίζουσ εἶναι ταύ-
 την πρὸς τὸν εἰληχότα τῆ κλήρε τὴν δίκην, ἀλλὰ
 πρὸς Διοκλέα τὸν Φιλέα, τὸν Ὀρέσην ἐπικαλέμε-

νον.

habuit uxores successiue. E prima earum, quae fuit
 ipsius consobrina, vt ex sorore matris nata, suscepit
 filiam, quae, post sterile cum Nausimene coniugium,
 e secundo marito, cuius nomen reticetur, filios duos
 reperit, actorem huius causae, et fratrem eius. Se-
 cunda vxor, quae fuit Dioclis soror, Cironi duos pe-
 perit mares, sed illos ante patrem extinctos. Insi-
 gnis est hac de oratione locus apud Eusebium Praepar.
 Euangel. p. 466. C.

1. ἔτοι τε τῆ κλήρε] malim οὔτοι τῆ τε κλήρου.
 nam ἔτοι pariter ad λαγχάνουσιν et ad ὑβρίζουσιν pertinet.

2. οὔτε] imo vero οὐδὲ, vel ὡς οὐδὲ quippe quae
 nulla vnquam ipsi fuisset.

3. τὸ πλῆθος] malim καὶ τὸ πλ.

4. ἅμα λέγουσιν] videtur μὲν interponendum.

5. τὸν Φιλέα] Lege, si mihi credes, τὸν Φλυέα,
 a παγο, seu demo, Φλυῆσ. a quo gentile Φλυεῖσ. nam
 a Φύλη, alio demo, fit Φυλάσιος, non Φυλεῖσ, teste
 Stephano. PALMERIVS.

Idem mihi quoque visum fuerat, vel antequam
 Palmerium inspexissem. v. p. 72. 38. et Harpocr. cu-

69.1. τον. ἔτος γὰρ ἐστὶν ὁ τέτων⁶ παρασκευάσας πράγμαθ' * ἡμῖν⁷ παρέχεν, ἀποτερῶν τὰ χερήματα, α⁸ Κίρων ὁ κάρπιος ἀποθνήσκων κατέλιπεν, ἡμῖν δὲ τέττας τὲς κινδύνους ἐπάγων, ἵνα μηδὲν ἀποδοῶ
 3. τέτων, εἰάν ὑμεῖς ἐξαπατηθῆτε, πεισθέντες ὑπὸ τῶν τέττε λόγων. δεῖ δὴ. τέτων τοιαῦτα μηχανωμένων, πάνθ' ὑμᾶς τὰ πεπραγμένα μαθεῖν· ἵνα μηδὲν ἀγνοήσαντες τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ σαφῶς εἰδότες περὶ αὐτῶν, ἔτως ἐνέγκητε τὴν ψῆφον. εἴ τι
 6. ἂν καὶ ἄλλη δίκη προσέσχητε ἀκριβῶς τὸν νῦν, δεομαι ὑμῶν καὶ * ταύτη⁹ προσέχων ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι. πολλῶν δὲ δικῶν ἐν τῇ πόλει γενομένων, ἔδνετες¹⁰ ἀναιδέστερον τέτων ἐδὲ καταφρο-
 N 2 νέστερον

ius haec sunt verba. Φλυεῖς. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Κίρωνος κλήρω. etc. Aliter tamen statuit Valesius in annotat. ad Mauffiaci notas ad Harpocr. p. 317. cuius haec sunt verba. [Diocles quidem Φιλεῦς, cognominatus esse Orestes dicitur ab Isaeo, or. περὶ Κίρ. initio, ubi Φιλιέα lego ex Harpocr. Themistius p. 389. Διοκλῆς ὁ λωποδύτης] Atqui apud Harpocr. non Φιλεῦς est, sed Φλυεῦς. videtur ergo memoria Valesium fefellerisse, aut oculus.

6. τέτων] cognatum Cironis.

7. ἡμῖν] sic dedi de meo, pro vulgari ὑμῖν.

8. α⁸] sic corrēxerunt Stephanus et Scaliger vitium Aldinae ὁ.

9. ταύτη] sic dedi de meo, pro vulgari ταῦτα. redit illud ad δίκη.

10. ἐδέν ἐς ἀναιδέστερον] πρότερον ἐδένες ἀναιδ. χερῶν

νέφερον ἀντιποιησάμενοι φανήσονται τῶν ἀλλοτρίων. 9.

Ἔσι μὲν ἔν χαλεπὸν, ὡ ἄνδρες, πρὸς παρὰσκευὰς λόγων καὶ μάρτυρας ἢ ἀληθῆ μαρτυροῦντας εἰς ἀγῶνας καθίστασθαι περὶ τηλικέτων, παντάπασι ἀπειρώς ἔχοντα δικαστηρίων· ἢ μὴν ἀλλὰ πολλὰς ἐλπίδας ἔχω καὶ παρ' ὑμῶν τεύξεσθαι τῶν δικαίων, καὶ μέχρι γε τῆ τὰ δίκαια εἰπεῖν, καὶ αὐτὸς ἀρκέντως ¹¹ ἔρεῖν, ἂν μὴ τι συμβῆ τοιῦτον, ὃ ¹² γυν' ὑπ' ἐμῆ τυχαίαν προσδοκῶμενον. - δέομαι ἔν ὑ-

μῶν,

ται γὰρ τῶ ἄδενες καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. Ἄλλὰ καὶ τὸ καταφρονέζον ὑποπτεύεται. STEPHANVS.

Kecte prius, male posterior. Obscundavi Stephano verā monenti. Aduerbum vero, rarius quidem inuentū, bonae tamen illud notae, sine causa incusantem haud audio. vt ἀναιδέζον est maiore cum impudentia, ἴτα καταφρονέζον est, maiore cum contemptu. Dicet, ἀναιδῆς quidem se nosse, negabit autem καταφρονῆς nosse. Respondeo, aduerbiorum, formam deriuatorum ab adiectiuis praefertentium esse nonnulla, quorum primitiua, h. e. adiectiua, in vsu minus sunt, et nihilominus tamen aduerbia inde producta probae notae et crebri vsus sunt. Ad καταφρονέζον subauditur, aut ἡμῶν, aut ὑμῶν, aut τῆς πόλεως, aut τῆ δικαίᾳ, aut τῶν νόμων, aut tale quid.

11. ἀρκέντως] sic correxerunt Stephanus et Scalliger vitium Aldinae ἀρκέντος.

12. ὃ] proprie si voluisset dicere, debuisset οἷον vsurpare. Sed paulo sunt in his indiligentiores. Praemissis τοιῦτος, τηλικῆτος, et similibus non vbique locorum seuere respondentia, vt οἷος, ἕσος — subiiciunt, sed articulum solummodo postpositiuium.

μῶν, ὧ ἀνδρες, μετ' εὐνοίας τέ με ἀκῶσαι, κἀν ἡ-
 15. διαῖσθαι δοκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια. Πρῶτον
 μὲν ἔν, ὡς ἦν μήτηρ ἡ ἐμὴ Κίρωνος θυγάτηρ γνη-
 σία, ἐπιδείξω τῆτο ὑμῖν. τὰ μὲν πάλαι¹³ γεγενη-
 μένα, λόγων ἀκοῇ καὶ μαρτύρων¹⁴. τὰ δ' ὥστε¹⁵
 καὶ κημονεύεσθαι, τοῖς εἰδῶσι χρώμενος μαρτυ-
 18. σιν, ἔτι δὲ τεκμηρίοις, ἃ κρείττω τῶν μαρτυριῶν
 ἔσιν. ἐπεὶ δ' ἂν ταῦτα φανερά καταστήσω, τόθ' ὡς
 καὶ κληρονομεῖν μάλλον ἡμῖν ἢ τῆτον προσήκει τῶν
 Κίρωνος χρημάτων ὅθεν ἔν ἤρξαντο περὶ αὐτῶν¹⁶,
 ἐντεῦθεν ὑμᾶς καὶ γὰρ πειράσομαι διδάσκειν. ὁ γὰρ
 21. πάππος ὁ ἐμὸς, ὧ ἀνδρες, Κίρων ἔγημε τὴν ἐμὴν τή-
 θην, ἔσαν ἀνεψιῶν, ἐξ ἀδελφῆς τῆς αὐτῆ¹⁸ μητρὸς
 αὐτῆν γεγενημένην. ἐκείνη μὲν ἔν συνοικήσασα ἔ πο-

N 3.

λὺν

13. πάλαι] sic dedi, auctore Stephano, pro vul-
 gari παλαιά.

14. μαρτύρων ἀκοῇ est, cum prouocas ad auctori-
 tatem eorum, qui cum se negent interfuisse rebus iis,
 de quibus agitur, tum tamen affirmant ea se accepisse
 ex aliis fide dignis testibus, qui se vidisse et probe tene-
 re acta confirmarint. Sed praestat ad μαρτύρων addi πίσει.

15. τὰ δὲ ὥστε] id est τὰ δὲ τοιαῦτα, ὥστε —

16. ἡμῖν ἢ τῆτον] aut ἡμῖν ἢ τῆτῶ, aut ἡμᾶς ἢ
 τῆτον. quo enim ista subita inconstantia et velut deful-
 toria leuitas? ἡμῖν redit ad actorem causae. τούτῳ ad
 eius aduersarium, hereditatis Cironeae competitorem.

17. περὶ αὐτῶν] his de rebus, de quibus contro-
 uersia nunc agitur.

18. ἀδελφῆς τῆς αὐτῆ μητρὸς] articulum, quo
 vulgatae carent, addidi de mea et Scaligeri sententia.

λὸν χρόνον περῆσα αὐτῶ τὴν ἑμὴν μητέρα, μετὰ
 ἑνιαυτὲς τριάκοντα ¹⁹ τὸν βίον ἐτελεύτησεν. ὃ δὲ
 πάππος, μιᾶς ἔσσης αὐτῶ θυγατρὸς, λαμβάνει 24
 πάλιν τὴν Διοκλέως ἀδελφὴν, ἐξ ἧς αὐτῶ γιγνέ-
 σθην υἱεὶς δύο. καὶ ἐκείνην τε ἔτρεφε παρὰ τῆ γυ-
 ραίκι,

19. τριάκοντα bene si habet, quod nego, accipi
 sic debet, vt haec foemina dicatur anno aetatis trige-
 simo exacto, vita decessisse. Verum hanc sententiam
 graeci istoc modo non solent exprimere, sed sic fer-
 me. τριακοντῆτις, aut ἔτη τριάκοντα γεγονυῖα vel si-
 militer. Suspicio itaque in numeros errorem h. l. ir-
 repisse, et pro τριάκοντα leg. esse τρεῖς. μετ' ἑνιαυ-
 τος τρεῖς. scil. τῆς συνεικήσεως. Negabis numeros
 esse temerandos, sed potius particulam infitiantem οὐ
 detrahendam illi dictioni οὐ πολὺν χρόνον. Verum id
 esto. Sumamus hoc tantisper. Ergo prior Cironis
 vxor triginta per annos penes eum fuit. Sed perhibe-
 tur ex eo nonnisi semel peperisse, eoque partu edito
 diem supremum obisse, relicta filiola paruula. Eccui
 autem probabile videbitur, quae mulier per triginta
 annos sterilis viro cohabitauisset, eam tanto tempore
 post grauidam esse factam. Sed aies, tametsi non ad-
 modum probabile id sit, naturae rerum tamen non
 omnino repugnare. Largior. Verum Cironi viuis ex-
 cedenti nepotes fuisse dicuntur iam adulti, ex eadem
 illa filia procreati. vnde admodum grandaeuum eum et
 centenario propinquum decessisse constaret. quod
 tametsi negatum per naturam rerum non est, haud
 constat tamen ita fuisse. Tenebo itaque pro τριάκον-
 τα h. l. τρεῖς leg. esse, et priorem Cironis coniugem
 penes eum non fuisse nisi triennium, intra quod vnam
 modo puellam ei peperit.

- καινῇ, καὶ μετὰ τῶν ἐξ ἐκείνης παίδων· ἐκείνων τε
 ἔτι ζώντων, ἔπει συνοικεῖν εἶχεν ἡλικίαν, ἐκδίδωται
 27. αὐτὴν Νευσιμένεσ, Χολαργεῖ²⁰, σὺν ἱματίοις²¹
 καὶ χρυσίοις πέντε καὶ ἑξήκοντα μνᾶσ ἐπίδωσ. κακῆ-
 ρος μὲν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ἔτεσι μετὰ ταῦτα κάμ-
 πων ἀποθνήσκει, πρὶν αὐτῷ γενέσθαι παῖδας ἐκ
 τῆσ ἡμετέρας μητέρος· ὁ δὲ κάππος, κομισάμενος
 30. αὐτὴν, καὶ τὴν προῖκα ἐκ ἀπολαβῶν, ὅσην ἔδωκε,
 διὰ τὴν Νευσιμένεσ ἀπορίαν τῶν πραγμάτων, πά-
 λιν ἐκδίδωσι τῷ ἐμῷ πατρὶ, καὶ χιλίας δραχμᾶσ
 προῖκ²² ἐπιδίδωσι²³. ταυτὶ δὴ πάντα πρὸς τὰσ αἰ-
 τίας²³, ἃσ νῦν ἔτοι λέγουσι. πῶσ ἂν τις δείξει γε-

N 4

γενη-

20. *Χολαργεῖ*] sic correxi ex Harpocr. pro vulgari *λοχαγεῖ*, et ante me dudum correxerant Meurfius atque Palmerius.

21. *σὺν ἱματίοις*] significat, si vestis sponsalis mundique aurei valor vna cum parata pecunia numeraretur, quam pater filiae nubenti addidisset, ista duo capita, vestem puta, atque pecuniam, viginti quinque minas confecisse, illasque sponso pro dote fuisse imputatas. *Er bekam, an baren Gelde, und an mit drein gerechneten und zu Gelde angeschlagenen Brautputze und Schmucke, 25 Minas, als Mitgabe.* Minuta summa, vnde colligatur, aut patrem in re angusta domestica fuisse, aut in potestate vxoris, quae vt trux quaedam rouerca, priuignam tantum non pro spuria, certe pro aliena, haberet, atque paene nudam et patrimonii prorsus exsortem domo festinaret extrudere.

22. *ἐπιδίδωσι*] sic dedi de meo, pro vulgari *ἀποδ.*

23. *πρὸς τὰσ αἰτίας*] subaudi *τένεσ*, aut λέγω *βελόμενοσ ἀπαντᾶν.*

γεννημένας Φανερώς, ἐγὼ ζητῶν ἐξεῦρον²⁴. ἀνάγκη 33,
 κη²⁵ τὴν ἐμὴν μητέρα, εἴτε θυγάτηρ ἦν Κίρωνος,
 εἴτε

24. πῶς — ἐξεῦρον] Locus iterum hiulcus, quem hodie cum negatum sit ita integrare, ut vera oratoris et primigenia manus restituatur, id quod nemo praeter codices saniores fecerit, licet tamen ingenio ea comminisci, quae ab auctoris sententia non multum discedant. Quod facere conabimur. Et occurrunt emendandi complures viae, quarum unam hanc, ceu planissimam, demonstrare iuvat, reliquis praeteritis. καίτοι πῶς ἂν τις μᾶλλον αὐτὰς ψευδεῖς δείξει πάσας καὶ μηδέποτε γεγεννημένας, ἢ ὡς ἐγὼ νῦν ἐπιδείξω Φανερώς, ὡς ἐγὼ ζητῶν ἐξεῦρον. Atqui quomodo quis magis doceat, illas criminationes omnes falsas et commentitias esse, et nunquam reapse factas, quam si sic doceat, ut ego nunc liquide et perspicue docebo, me quaerendo inuenisse eas falsas et ementitas esse. Succurrit haec exaranti alia ratio, nescio an illa certior et expeditior etiam, quam illa superior, haec nempe. Finge locum sic conceptum. ταυτὶ δὴ πάντα πρὸς τὰς αἰτίας, αἷς νῦν οὗτοι λέγουσι, βεβλόμενος ἀπαντῶν πῶς ἂν τις δείξει γεγεννημένα (in neutro) Φανερώς; Hic desinit interrogatio. Quomodo quis, occurrere volens accusationibus et commentis, quae hi, aduersarii mei, nunc iactant, doceat haec, quae exposui, omnia perspicue vereque facta esse? Respondet ὡς ἐγὼ ζητῶν ἐξεῦρον. Docebit nempe ille sic, vel hanc sequens viam, qua ego verum quaerens, inueni. Et hanc rationem in latinis meis expressi.

25. ἀνάγκη] abruptus in rei propositae demonstrationem ingressus ferri potest. me quidem nil offendit. mollius tamen utique manet oratio, si ad ἀνάγκη addatur γὰρ. Cohæret hoc ἀνάγκη cum εἰδέναι versu 36.

εἴτε μή· καὶ,* εἰ παρ' ἐκείνω ²⁵ b. διητάτο, ἢ οὐ·
 καὶ γάμους εἰ διττὸς ὑπὲρ ταύτης εἰσίασεν, ἢ μή·
 καὶ προῖκα ἦντινα ἐκάτερος ²⁶ ἐπ' αὐτῇ τῶν γη-
 36. μάντων ἔλαβε, πάντα ταῦτα εἰδέναι τὸς οἰκίας
 καὶ τὰς θεραπεΐνας, ἃς ἐκεῖνος ἐκέκτητο. βεβλόμε-
 νος ἔν, πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι μάρτυσι, ἔλεγχον ἐκ
 βασάνων ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν ²⁷, ἵνα μᾶλλον
 αὐτοῖς ²⁸ πιστεύητε, μὴ μέλλοσι δώσειν ἐλέγχους,
 39. ἀλλ' ἤδη δεδωκόσι, περὶ ὧν μαρτυροῦσι, τέτῃς ²⁹
 ἤξιον ἐκδέναι τὰς θεραπεΐνας καὶ τὸς οἰκίας πε-
 ρὶ τε τῆτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ³⁰, ὅσα
 τυγχάνουσι συνεδότες. ἔτος ³¹ δ' ὁ νῦν ὑμᾶς ἀξιώ-
 σον τοῖς αὐτῷ μάρτυσι πιστεύειν, ἔφυγε τὴν βάστα-

N 5

νον.

25 b. καὶ εἰ παρ' ἐκείνω] sic dedi de meo, pro vul-
 garī καὶ ἢ παρ' ἐκείνω. Pro ταύτης malim αὐτῆς.

26. ἐκάτερος] subaudi τῶν γαμάντων αὐτῆν.

27. περὶ αὐτῶν] his de rebus, quas modo de ma-
 tris meae elocationibus in matrimonia enarraui.

28. αὐτοῖς] non potest hoc eodem referri, quo
 αὐτῶν potest, de quo modo admonitum est. Docent
 id inlequentia, περὶ ὧν μαρτυροῦσι quamquam omnia
 res ipsae quoque dici possunt ἔλεγχον δίδοναι, cum ad
 examen reuocata, verum ex se produnt. μαρτυροῦν ta-
 men potius hominibus conuenit. Quare αὐτοῖς desi-
 gnare arbitror testes partis aduerſae.

29. τούτῃς] Dioclem eiusque sororem, aliosque
 eorum necessarios et aduocatos.

30. ἀπάντων] subaudi ἐξερεῖντας, vel ἐξαγορεύ-
 σσας, vel tale quid. confessione sua prodituros.

31. οὗτος] Diocles puta.

νον. καίτοι εἰ φανήσεται ταῦτα ποιῆσαι³² μὴ θελή- 42.
 σας, τί³³ ὑπελείπεται τοῖς ἐκείνῃ μαρτυρίῃ, ἢ δο-
 κεῖν νυκτὶ τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν, τότε τηλικῆτον ἐ-
 λεγχον πεφευγός; ἐγὼ μὲν οἶμαι ἔδεν. ἀλλὰ μὴν
 ὡς ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι πρῶτον ταύτην τὴν
 μαρτυρίαν³⁴, καὶ ἀνάγνωθι. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. 70. I.
 Ἰμεῖς μὲν τοίνυν καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ βάσανον³⁵,
 ἀκριβέστατον ἐλεγχον νομίζετε· καὶ ὁπόταν δέλοι
 καὶ ἐλεύθεροι παραγίνονται, καὶ δὲ εὐρεθῆναι τι 3.
 τῶν ζητημένων, ἢ χρῆσθε ταῖς τῶν ἐλευθέρων³⁶
 μαρτυρίαις, ἀλλὰ τὲς δέλους βασανίζοντες, ἔτω
 ζητῆτε εὐρεῖν τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων. εἰκό-
 τως, ὦ ἄνδρες. σύνιτε γὰρ ὅτι τῶν μαρτυρησάν-
 των ἤδη τινὲς ἔδοξαν ἢ τάληθῆ μαρτυρησῶν, τῶν 6.
 δὲ βασανισθέντων ἔδενες πώποτε ἐξηλέγχθησαν ὡς
 ἐκ ἀληθῆ ἐκ τῶν βασάνων εἰπόντες. ἔτος δ' ὁ πάν-
 των ἀναίσχυντότατος ἀνθρώπων λόγοις πεπλάσμε-
 νοις καὶ μαρτυσίῃ ἢ τάληθῆ μαρτυρεῖσιν ἀξιώσῃ πι-

τεύσει

32. ταῦτα ποιῆσαι] sc. ἂ ἐγὼ ἠξίωσα, quae ego postulari, vt faceret, h. e. vt mancipia ad quaesitionem per tormenta traderet.

33. τί] subaudi ἄλλο. *ecquid aliud.*

34. μαρτυρίαν] confirmantem scil., Dioclem feruos Cironis tradere noluisse actori poscenti.

35. βάσανον] malim cum articulo τὴν β. nam vt τὴν τῶν δούλων βάσανον explicatius legatur, opus nil esse arbitror, cum voc. ἡ βάσανος per se, simpliciter, seruorum quaesitionem significet.

36. ἐλευθέρων] praetuli hanc Stephani coniecturam vulgari lectioni ἐλευθερίων.

9. *φεύσεν ὑμᾶς, Φεύγων ἕως ἀκριβοῦς ἐλέγχου; ἀλλ' οὐχ ἡμεῖς* 37. *ἀλλὰ πρότερον ὑπὲρ τῶν μαρτυρηθῆσοθαί μελλόντων ἀξιώσαντες* 38. *εἰς βασιλεῖς ἐλθεῖν, τέττες δὲ Φεύγοντας* 39. *ἕως οἰησόμεθα δεῖν*
 12. *ὑμᾶς τοῖς ἡμετέροις-μαρτυσι πιστεύειν. Λάβε ἔναντι τοῖς ταυτασι τὰς μαρτυρίας* 40. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

Τίνας

37. *ἀλλ' οὐχ ἡμεῖς*] scil. τοῦτο ποιήσομεν. vel οὕτως ἀξιώσομεν.

38. *ἀξιώσαντες*] malim in accusatiuo leg. *ἀξιώσαντας ἡμᾶς*. cuius coniecturae rationem proxima deinceps annotatio nostra declarabit.

39. *τούττες δὲ Φεύγοντας*] Sentiens vitium huius loci Stephanus, indicauit, neque tamen sanauit, h. e. confectus id non est, quo contendebat. Cuius haec sunt in margine verba. [*πρότερον, ἐλθεῖν τέττες δὲ τὰς Φεύγοντας.*] deesse h. l. aliquid paret. scil. *ἐπιδείξαντες*. caetera salua sunt. postquam planum fecerimus, nos quidem postulasse, vt ad quaestionem per tormentum veniretur, hos autem hanc postulationem defugisse, tum demum existimabimus vos decere, vt nostris potius, quam illorum testibus fidem adhibeatis.

40. *ταυτασι τὰς μαρτυρίας*] Haec testimonia eo allegari constat, quae significant aliud quid, ab eo diuersum, cuius confirmandi gratia proximum superius testimonium productum fuit. Quod si ergo illius argumentum vere et recte indicauimus, haud liquet, quidnam testes hic producti confirmatum ierint, qui producti videntur, quo confirmet idem, quod paulo ante producti confirmarant, scil. auctori mancipia Cronis ad quaestionem deposcenti Dioclem tradere noluisse. Si quid in re obscura cerno, suspicor nunc productos testes eos esse, quos versu 15. designat *τοῖς*

Τίνας εἰκὸς εἰδέναι τὰ παλαιά; δῆλον ὅτι τὲς ⁴¹
 χραμένεσ τῷ πάππῳ μεμαρτυρήκασι τοῖνον ἀκοὴν
 ἔτσι ⁴². τίνας ⁴³ εἰδέναι τὰ περὶ τὴν ἔκδοσιν τῆσ μη-
 τρὲσ ἀνάγκη; τὲσ ἐγγυησαμένεσ, καὶ τὲσ ἐκείνεσ ¹⁵.
 παρόντεσ ὅτε ἐνεγγυῶντο μεμαρτυρήκασι τοῖνον οἱ

Ναυσι-

τὰ περὶ τὴν τῆσ μητρὲσ ἔκδοσιν εἰδότεσ, qui eius sponsa-
 libus interfuissent, tam illos, qui adfuissent cum ea
 Nausimeni desponderetur, quam hos, qui adfuissent,
 cum patri actoris desponderetur. Quae si veritati con-
 uenit suspicio, agitur in hoc posteriori testimonio hoc,
 ut per hos utriusque generis testes constet, et planum
 iudicibus testatumque fiat, matrem actoris vere filiam
 Cironis, ab eoque bis legitime desponsam fuisse.

41. δῆλον ὅτι τοὺσ χρ.] exhibui coniecturam Ste-
 phani, immittentis particulam ὅτι, qua vulgatae ca-
 rent.

42. ἀκοὴν ἔτσι] se scil, a senioribus, patribus, ma-
 tribus, necessariis suis, audiuisse, matrem actoris ge-
 nuinam Cironis filiam esse, et a patre bis rite elocatam,
 eique tantam et tantam dotem additam fuisse.

43. τίνας] tacite e praemissis repeti possit εἰκὸσ
 ἔτσι. atque necesse prorsus est id fieri, si vetusta h. l.
 interpungendi ratio seruetur, quae haec est. τίνας — μη-
 τρὲσ; ἀνάγκη τὲσ — Accessi tamen Stephano sic in-
 terpungi volenti — μητρὲσ ἀνάγκη; ut hic interroga-
 tio desinat, et responsio incipiat a verbis τοὺσ ἐγγυη-
 σαμένεσ. Praeterea leuiculum hoc ego quoque admo-
 nendum ducō; mihi videri, oratorem non sic abrupte
 dedisse τίνας εἰδέναι, sed cum particula δὲ orationem
 velut articulante, et transitum a priore membro ad hoc
 complanante. τίνας δ' εἰδέναι. ut paulo post τίνεσ δὲ
 οἱ τρεφομένην —

- Ναυσιμένως προσήκοντες, καὶ οἱ τῆ ἐμῆ πατρός.
 τίνες δὲ οἱ τρεφομένην 44 * ἔδον, καὶ θυγατέρας
 ἔσαν εἰδότες γνησίαν Κίρωνος; οἱ νῦν ἀμφισβητῶν.
 18. *τες ἔργω* 45 φανερώως μαρτυρεῖσιν, ὅτι ταῦτ' ἐστὶν
 ἀληθῆ, φεύγοντες τὴν βλάβανον. ὥστε ἔδῃ πρὸς τοῖς
 ἡμετέροις ἂν ἀπιθήσῃτε εἰκότως, ἀλλὰ πολὺ μάλ-
 λον τοῖς τέτων μάρτυσιν. ἡμεῖς τοίνυν καὶ ἄλλω
 τεκμήρια πρὸς τέτοις ἔχομεν εἰπεῖν, ἵνα γνώση-
 21. *σθε* 46, ὅτι ἐκ θυγατρὸς ἡμεῖς Κίρωνος ἐσμέν. οἷα
 γὰρ εἰκὸς * πάππον 47 υἱῶν ἐξ αὐτῆ θυγατρὸς 48,
 οὐδεπώποτε θυσίαν ἀνευ ἡμῶν ἐδεμίαν ἐποίησεν,
 ἀλλ'

44. οἱ τρεφομένην ἔδον] scil. παρ' ἑαυτοῖς, ἐν τῇ
 ταῦ πατρὸς οἰκίᾳ. Sic dedi de meo, postremum vo-
 cabulum, vnaque primum mutans. Vulgatae enim
 dant οἱ τρε. εἶδον. ego vero articulo postpositiuo prae-
 positiuum suffeci, et verbo εἶδον, aduerbium ἔδον.
 Stephanus iam τρεφομένην tacite correxerat, pro τρε-
 φομένης, vitio Aldinae.

45. ἔργω] malim οἱ ἔργω aut ἔργω γὰρ

46. γνώσησθε] reuocauī lectionem hanc ex Aldi-
 na, a p. 84. 7. confirmatam, cui Stephanus, sed festi-
 natione lapsus, γνώσητε suffecerat. Aoristum secun-
 dum quidem huius verbi in actiuo vsurpari noui, mi-
 nus autem primum. ἔγνωσα extra vsu est.

47. πάππον dedi de meo, pro vulgari πάππου,
 verum ne sic quidem perfanatus locus, sed sic leg. vi-
 detur esse. οἷα γὰρ εἰκὸς πάππον ὄντα ποιῆν υἱῶν.
 vel sic. οἷα γὰρ εἰκὸς πάππον υἱῶν ἐξ αὐτῆ θυγατρὸς
 ὄντα ποιῆν.

48. θυγατρὸς, οὐδεπώποτε] Scaliger interponi
 volebat ὄντων. a quo dissentio.

ἀλλ' εἴτε μικρά, εἴτε μεγάλα θύοι, πανταχοῦ
 παρῆμεν ἡμεῖς, καὶ συνεθύσαμεν. καὶ ἐμόνον εἰς τὰ
 τοιαῦτα ⁴⁹ παρεκλήμεθα, ἀλλὰ καὶ εἰς Διονύ- 24
 σια. ⁵⁰ εἰς ἀγρὸν ἦγεν αἰεὶ ἡμᾶς· καὶ μετ' ἐκείνῃ τε
 ἐθεωρῆμεν, καθήμενοι παρ' αὐτὸν, καὶ τὰς ἐορ-
 τὰς ἤγομεν παρ' ⁵¹ ἐκείνῳ πάσας· τῷ Δίῳ τε ⁵²
 θύων τῷ κτησίῳ, περὶ ἣν μάλις ἐκείνος θυσίαν ἐ-
 σπένδαζε, καὶ ὅτε ⁵³ δάλας προσῆγεν, ὅτε ἐλευθέρους 27
 ἐθνεῖς, ἀλλ' αὐτὸς δι' ἑαυτὴ πάντ' ἐποίησεν, ταύ-
 τῃς ⁵⁴ ἡμεῖς συνεκὼνωνῆμεν ⁵⁵, καὶ τὰ ἱερά συνεχε-
 ρηργῆμεν, καὶ συνετίθεμεν ⁵⁶, καὶ τὰ ἄλλα συνεποιῆ-
 μεν· καὶ ἤρχετο ἡμῖν ὑγιείαν δίδόναι, καὶ κτήσιν ἀ-
 γαθὴν, ὥσπερ εἰκὸς ⁵⁷, ὄντα πάππον. καίτοι εἰ μὴ 30.
 θυγα-

49. τὰ τοιαῦτα] vulgares illas atque tralaticias
 epulas, quas saepe numero familiares inter se in vrbe
 celebrant, aliis atque aliis occasionibus inuitati.

50. Διονύσια] τὰ ἐν ἀγροῖς puta. opponit enim
 haec rusticana oblectamenta illis modo dictis vrbanis.

51. παρ' ἐκείνῳ] domi eius. sic dedi de meo, pro
 vulgari παρ' ἐκείνον.

52. τε] melius conuenire videtur δέ.

53. ἐσπένδαζε, καὶ οὔτε] non valde offendor hac
 dictione, potest enim aut post καὶ tacita mente addi,
 quod deest, ἢ, cui, aut post προσῆγεν subaudiri αὐτῇ.
 Suspiciatus tamen aliquando sum leg. esse καὶ γὰρ ὅτε —

54. ταύτης] praetuli hanc Stephani coniecturam
 vulgari lectioni ταύτας.

55. συνεκὼνωνῆμεν] subaudi αὐτῶ.

56. συνετίθεμεν] videtur hic aut τὴν πυρᾶν aut
 τὰς σχίζας deesse, rogam, vel schidia, tigna in ara.
 aut, si maus, τὰ κρέα frustra carnium truncatarum.

57. εἰκὸς] subaudi αὐτὸν ποιῆν.

θυγατρειδῆς ἡμᾶς ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ μόνος ⁵⁸ ἐκγό-
 νος ἑώρα λογπῆς καταλελειμμένους αὐτῶ. ἐκ αὐτῶ
 τε ἐποίησεν τέττων ἑδὲν, ἀλλὰ τόνδ' ἂν αὐτῶ παρί-
 στατο, ὃς ἀδελφιδῆς αὐτῆ νῦν εἶναι φησί. καὶ ταῦθ'
 33. ὅτι ἀληθῆ πάντ' ἐστίν, ἀκριβέστατα μὲν εἰ τῆ πάπ-
 πω θεράσκοντες ἴσασιν, ἕς αὐτῆς ⁵⁹ παραδῆναι εἰς
 βίασανον ἐκ ἠθέλησεν· ἴσασι δὲ ⁶⁰ περιφανέστατος
 καὶ τῶν ἐκείνῳ χρωμένων τινές· ἕς παρεξομαμαρ-
 τυρας. Καί μοι λάβε τὰς μαρτυρίας, καὶ ἀνά-
 36. γωδι. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. Οὐ τοίνυν ἐκ τέττων δη-
 λόν ἐστι μόνον, ὅτι ἦν ἡμῶν ἡ μήτηρ θυγατρὸς γνη-
 σία Κίρωνος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ὁ πατὴρ ἡμῶν ἐπρα-
 ξε, καὶ ἐξ ὧν * καὶ αἱ γυναῖκες ⁶¹ αἱ τῶν δημοτῶν
 περὶ αὐτῆς ἐγίνωσκον. ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐ-
 39. λάμβανε, γάμος εἰσίασε, καὶ ἐκάλεσε τρεῖς αὐ-
 τῆ φίλους μετὰ τῶν αὐτῆ προσσηκόντων, καὶ τοῖς
 Φρά-

58. μόνους] sic correxit Stephanus Aldinae vitium
 ἡμῶς, Scaliger νόμῳ tentabat

59. αὐτῆς] hic aduersarius meus, quem modo di-
 cebam Círonis hereditatem hoc titulo petere, quod se
 nepotem eiuā ex sorore ferret. Denegationem man-
 cipiorum orator modo Diocli, tutori huius competi-
 toris, tribuit, modo huic ipsi competitori; quod ad
 summam rei perinde est. Diocles enim huius nomi-
 ne locoque hac in causa agebat; quaecunque ageret.

60. ἴσασι δὲ] subaudi ταῦτα, ἀ νῦν εἶρηκα, haec
 a me modo enarrata documenta caritatis, qua Ciro nos,
 utpote nepotes suos, amplexus est.

61. καὶ αἱ γυναῖκες] articulum, quo vulgatae ca-
 rent, de meo addidi,

Φράτορος γαμηλίαν εισηνεγκε, κατὰ τὸς ἐκείνων νόμους⁶². αἱ τε γυναῖκες ἐκ τῶν δημοτῶν⁶³ μετὰ ταῦτα πρέκταναν αὐτὴν μετὰ τῆς Διοκλέως γυναικός, τῆ * Πιτθέως⁶⁴, ἄρχαν εἰς τὰ Θεσμοφόρια, 42. καὶ ποιῶν τὰ νομιζόμενα * μετ' ἐκείνης. ἃ, τε πατρὸς ἡμῶν, ἐπειδὴ ἐγενόμεθα, εἰς τὸς Φράτορας ἡμῶς εἰσήγαγεν ὁμόσας κατὰ τὸς νόμους τὸς κειμένους, ἢ μὴν ἐξ ἀστῆς καὶ ἐγγυητῆς γυναικὸς εἰσάγειν. τῶν δὲ Φρατόρων ἕδεις ἀντεῖπεν, ἕδ' ἡμφισβήτη- 71. L σε μὴ ἔκ ἀληθῆ ταῦτα εἶναι, πολλῶν ὄντων, καὶ ἀκριβῶς ταῦτα σκοπεμένων. καίτοι μὴ οἶσοθ' ἂν, εἰ τοιαύτη τις ἦν ἡ μήτηρ ἡμῶν, οἷαν ἔτοι φασί, μήτ' ἂν τὸν πατέρα ἡμῶν γάμους ἐστῆν, καὶ γαμηλίαν εἰσηνεγκεν, ἀλλὰ ἀποκρύψασθαι ταῦτα πάντα⁶⁶. μήτε τὰς τῶν ἄλλων δημοτῶν γυναῖκας αἰρεῖσθαι

62. κατὰ τοὺς ἐκείνων νόμους] vnde colligitur non omnibus phratriis eosdem ritus fuisse nuptiarum celebrandarum, sed cuique suos proprios.

63. ἐκ τῶν δημοτῶν] videtur, aut αἱ τῶν δημοτῶν leg. esse, aut ἐκ τῶν δημοτίδων. in genere foeminino.

64. πιτθέως] a demo πίθος, vel πιτθεὺς. sic dedi de meo, pro vulgari πίτεως. addit orator hanc notam, qua discernatur a Diocle, Oreste vulgῶ cognominato, tutore competitoris, qui Diocles erat Phlyensis.

65. μετ' ἐκείνης] vna cum Dioclis modo dicti vxore. Sic dedi de meo, pro vulgari μετ' ἐκείνης. Scalliger malebat μετ' ἐκείνων.

66. πάντα ταῦτα] scil. τὰ περὶ τὴν ἀληθῆ γένεσιν τῆς ἑαυτοῦ γυναικός, δηλονότι, γεγονέναι αὐτὴν ἐξ ἐταίρας, ἢ ξένης, καὶ οὕτως εἶναι νόθην, ἀλλ' οὐ γνησίαν.

εἶσθαι ἂν αὐτὴν συνεργοποιεῖν τῇ Διοκλέεσ γυναικί,
 καὶ κυρίαν ποιεῖν ἰερῶν, ἀλλ' ἐτέρα ἂν τινι περὶ τέ-
 6. των ἐπιτρέπεν· μήτε τὴς φρατόρας εἰσδέχεσθαι
 ἡμᾶς, ἀλλὰ κατηγορεῖν καὶ ἐξελέγχειν, εἰ μὴ
 πάντοθεν ἦν ὁμολογούμενον τὴν μητέρα ἡμῶν εἶναι
 θυγατέρα γνησίαν Κίρωνος. νῦν δὲ τῇ περιφανείᾳ
 9. τῆ πρᾶγματος, καὶ τῷ συνειδέναί ταῦτα πολλοὺς,
 ἔδαμόθεν ἠμφισβητήδη τοῦτον ἔδεν. καὶ ταῦθ'
 ὡς ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τέτον τὴς μαρτυρας.
 ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐξ ὧν
 ὁ Διοκλῆς ἔπραξεν, ὅτε ἡμῶν ὁ πάππος ἐτελεύ-
 12. τησε, γῶναί βράδιον, ὅτι ὠμολογούμεθα εἶναι θυ-
 γατριδοὶ Κίρωνος. ἦκον γὰρ ἐγὼ κομιόμενος-αὐτὸν,
 ὡς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτῆ, οἰκείων 67 τι-
 νὰ ἔχων, ἀνεψιὸν τῆ πατρός· καὶ Διοκλέα μὲν ἔ-
 κατέλαβον ἔνδον, εἰσελθῶν δὲ εἴσω, κομίξεν οἶος
 15. ἦν, ἔχων τὴς οἴσοντας. δεομένης δὲ τῆς τῆ πάπ-
 πος γυναικός, ἐκ τῆς οἰκίας αὐτὸν ἐκείνης θάπτειν,
 καὶ λεγέσης, ὅτι βέλοισ' ἂν αὐτὴ τὸ σῶμα ἐκείνη
 συμμεταχειρίζεσθαι μεθ' ἡμῶν καὶ κοσμήσαι, καὶ
 ταῦτα ἰκετεύσης καὶ κλαίσης, ἐπέσθην, ὦ ἄν-
 18. δρες· καὶ * τέτω 68 προσελθῶν, μαρτύρων ἐναν-
 τίων εἶπεν· ὅτι ἐντεῦθεν 69 ποιήσομαι τὴν ταφὴν. δε-
 δημέ-

67. οἰκείων] malim aut οἰκεῖον, si articulus omit-
 ti debeat, aut cum eo, τῶν οἰκείων. atque hoc equidem
 praetulerim.

68. τούτω] ad hunc, Dioclem puta, Orestem co-
 gnominatum. Sic dedi de meo, pro vulgari τούτω.

69. ἐντεῦθεν] ex illa ipsa domo, quam incoluisset

δεημένη γὰρ ἐν⁷⁰ ταῦτα ποιῆν ἢ τούτῃ ἀδελφῇ.
καὶ ταῦτα Διοκλῆς αἰκίσας ἐβῆν ἀντεῖπεν, ἀλλὰ
* ἐωνῆσθαι⁷¹ τι τῶν εἰς τὴν ταφὴν. τὸν δὲ ἀββα-
βῶνα δεδωκέναι ἔτος⁷² φάσκων, ταῦτα⁷³ ἡξίου 21
παρ' ἐμῆ λαβεῖν⁷⁴· καὶ διωμολογήσατο τῶν μὲν
ἠγορασμένων τιμὴν ἀπολαβεῖν, * οἷς⁷⁵ δὲ ἀββα-
βῶνα ἔφασκε δεδωκέναι, συστήσαι⁷⁶ τῆς λαβόντας.
εὐθύς ἐν τῷτο παρεφθέγγετο, ὡς ἐδοτιῶν εἶη Κί-
ρων καταλελοιπῶς, ἐδέναι λόγον⁷⁷ ἐμῆ πῶ ποι- 24
μὲν

ipse Ciron adhuc superstes, diemque supremum ob-
isset.

70. ἐν] malim εἶη.

71. ἐωνῆσθαι] sic correxi vulgatarum vitium ἐα-
νεῖσθαι. aiebat se nonnulla emisse.

72. ἔτος] malim αὐτὸς. ipse de suo erogasse. *e*
hätte das Geld ausgelegt, oder vorgezoffen, von der
Seinigen.

73. ταῦτα] scil. τὰ δεδομένα, vel δεδαπανημένα
vel κερμάτια. Si nempe bene habet h. l. vulgata
Suspitor tamen τὰ ἐγγύριον potius leg. esse.

74. λαβεῖν] scil. τοὺς χρήσας creditores, aut po-
tius ἑαυτὸν. postulabat, vt ego, aut creditoribus, au-
tibi redderem.

75. οἷς] de meo dedi, quod ex Aldinae lectio-
nis effeci, cui Stephanus ὦν suffecerat.

76. συστήσαι] infinitivum aoristi primi (nam opta-
tuo locus hic nullus est) pro infinitivo futuri primi.
orator more vulgari vsurpavit. aiebat Diocles, et reci-
piebat, se ad me adducturum et coram praestiturum
esse eos, quibus arrham rerum emtarum funeris ergo
dedisset.

77. λόγον] sic correxerunt Stephanus, Scaliger
et Palmerius vitium Aldinae λείον.

μένε περὶ τῶν ἐκείνῃ χρημάτων. καίτοι εἰ μὴ ἦν
 θυγατρὸς Κίρωνος, ἐκ αὐτῶν διωμολογεῖτο,
 ἀλλ' ἐκείνῃς αὖ τὰς λόγους ἔλεγε· σὺ δὲ τίς εἶ; σοὶ
 δὲ τί προσήκει θάπτειν⁷⁸; ἔγνωσκω σε· ἔμῃ εἰσ-
 27. ἴης τὴν οἰκίαν. ταῦτ' εἰπεῖν προσῆκεν, ἅπερ νῦν
 ἑτέρως πέπεκε λέγειν. νῦν δὲ τοῦτον μὲν ἔδεν εἶπεν,
 εἰς ἧν δὲ ταργύριον ἐκέλευεν εἰσνεγκεῖν. καὶ ταῦ-
 τα ὡς ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τέτων τὸς μάρτυ-
 ρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Οὐ τοίνυν ἐκῆνος μόνος,
 30. ἀλλ' ἔδὲ ὁ νῦν ἀμφισβητῶν τῷ κλήρῳ, τοῦτον εἶπεν
 ἔδεν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς παρασκευασθεῖς ἀμφισβη-
 τῶ· κακῆν⁷⁹ τὸ μὲν παρ' ἐμῆ κομισθὲν ἀργύ-
 ριον ἐκ ἐθέλησαντος.⁸⁰ ἀπολαβεῖν, παρὰ δὲ τῷ⁸¹
 ἀπειληθέναι τῇ ὑπεραία φάσκοντος, ἐκ ἐκαλυόμην
 33. συνθάπτειν, ἀλλὰ πάντα συνεποίειν, ἔχ' ὅπως τῷ
 δε ἀναλίσκοντος, ἔδὲ⁸² Διοκλέους, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐκῆ-

Ο 2

νός

78. σοὶ δὲ τί προσήκει θάπτειν] sic dedi secundum
 Scaligerum, pro vulgari σὺ δὲ τί π. θ. Verumtamen
 superest adhuc, vt lacunula expleatur. quod sic quo-
 dammodo fiat. σοὶ δὲ τί προσήκει τὸν ἡμέτερον θάπτειν.
 vel hoc modo, σοὶ δὲ τί προσήκει οὗτος, ὃν ἡμεῖς μό-
 νῳ ἐσμὲν δίκαιοι θάπτειν.

79. κακῆν] designat Dioclem.

80. ἐθέλησαντος] sic correxerunt Scaliger et Sto-
 rphanus Aldinae vitium ἡθελ

81. τοῦδε] pupillo suo, aduersario et competito-
 re meo.

82. οὐδὲ Διοκλέους] Scaliger hic adscripsit οὐδὲν,
 quod quamquam necessarium non est, certa tamen sub
 conditione ego equidem haud contemnam, si scilicet, εἰ

νος ⁸³ κατέλιπε, γνομένων τῶν εἰς αὐτὸν ἀναλωμά-
 των. καίτοι καὶ τῆτον ⁸⁴ προσῆκεν, εἰ μὴ πάππος
 ἦν μοι Κίρων, ὠθεῖν, ἐκβάλλειν, καὶ κωλύειν αὐν- 3 C
 θάπτειν. ἔδεν γὰρ ὁμοιον ἦν μοι πρὸς τῆτον. ἐγὼ
 μὲν γὰρ εἶω αὐτὸν, ἀδελφιδεῖν ὄντα τῷ πάππου,
 ταῦτα πάντα ⁸⁵ συμποιεῖν· τῆτω δὲ μ' ἐ προσῆκεν
 εἶν ⁸⁶, εἴπερ ἀληθῆ ταῦτα ἦν, ἅπερ νῦν λέγειν τολ-
 μῶσιν. ἀλλ' ἔτω τῇ τῷ πράγματός ἀληθεία κατε- 3 S
 πέπληκτο, ὥστ' ἔδ' ἐπὶ τῷ βήματος ἐμὲ ποιημέ-
 νε λόγος, καὶ κατηγορῶντος Διοκλέος, ὅτι τὰ
 χρήματα ἀποσερῶν, τῆτόν μοι πέπεικεν ἀμφισβη-
 τεῖν, ἐκ ἐτόλμησε γρύξαι ⁸⁷ τοπαράπαν ἔδεν, ἔτ'-
 εἰπεῖν, ἃ νῦν τολμᾷ λέγειν. καὶ ταῦθ' ὅτι ἀληθῆ 4 Z
 λέγω, κάλεσ μοι τῆτων τὸς μάρτυρας. MARTY-

P E S

ναλίσκοντος ἔδεν, οὐδὲ Διοκλέος [scil. ἀναλίσκοντος,
 legatur. Sin autem in locum οὐδὲ suffectum iuit οὐδὲν
 et illos duos, quorum alter vocabulo τοῦδε designatur
 atque Dioclem, pro vno habuit eodemque homine
 erravit utique Scaliger.

83. ἐκείνος] Ciron'puta, meus auus.

84. τοῦτον] aduersarium et competitorem suum
 cuius nomen ignoratur, designat.

85. ταῦτα πάντα] scil. ἃ ἐγὼ ἐποιοῦν περὶ τῆ
 τοῦ πάππου ταφῆν.

86. εἶν] scil. συμποιεῖν εἰαυτῶν.

87. γρύξαι] sic emendarunt Stephanus in margi-
 ne (nam in texto vitiosum Aldinae ἐρύξαι reliquit) item
 Scaliger. probo factum, sed addo minutum hoc et le-
 uiculum, aut ἐτόλμησε γρύξαι leg. esse, omisso νεφε-
 λκυστικο, aut ἐτόλμησεν οὐδὲ γρύξαι. ne hiscere quidem

ΡΕΣ. Πόθεν χρὴ πισύεσθαι τὰ εἰρημένα, πρὸς
 Θεῶν 87 b.; ἐκ ἐκ τῶν μαρτυριῶν; οἰμοί γε. πόθεν
 δὲ τὰς μάρτυρας; ἐκ ἐκ τῶν βασιάνων; εἰκός γε.
 71. πόθεν δ' ἀπίκῃ τοῖς τέτων λόγοις; ἐκ ἐκ τῆ Φεύ-
 γεν τὰς ἐλέγχας; ἀνάγκη μεγάλη. πῶς ἔν' ἂν τις
 σαφέτερον ἐπιδείξειε γησιὸν ἔσαν θυγατέρα Κίρω-
 3. ρος τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν, ἢ τέτον τὸν τρόπον ἐπι-
 δεκνύς; τῶν μὲν παλαιῶν ἀκοὴν μαρτυρούντων 88
 παρεχόμενος· τῶν δὲ ἔτι ζώντων τὰς εἰδότας ἔκα-
 Ο 3 50

87 b. πρὸς Θεῶν] Haec duo vocabula, quae vul-
 gatis Isaei libris desunt. e Dionysii Halicarnassensis ex-
 emplo addidi, locum hunc recitantis in ea, quam ipsi
 debemus, Isaei cum Lyfia comparatione, p. 107. 45.
 edit. Sylburgianae. v. quae ad illum Dionysii locum
 annotavi, vbi varietatem lectionis Dionysiacae a lectio-
 ne vulgari persecutus sum; hic insuper habeo, bre-
 vitatis studio, et vitandi saedii gratia, quod eorundem
 iteratio non potest non creare.

88. τῶν μὲν παλαιῶν ἀκοὴν μαρτυρούντων] Voc.
 παλαιῶν, de quo dubitari possit vtrum masculini, an
 neutrius generis sit, h. l. pro neutro. accipio, tametsi
 insequens τῶν ἔτι ζώντων magis videatur ad alteram
 partem adducere. τὰ παλαιὰ sunt aetate et memoria
 nostra antiquiora. μαρτυρεῖν ἀκοὴν τῶν παλαιῶν est
 testari, te audiuisse tuis e maioribus rem quandam eue-
 nisse tua memoria vetustiore. Sed in μαρτυρούντων
 vitium est. Leg. videtur τῶν μὲν παλαιῶν τοὺς ἀκοὴν
 μαρτυροῦντας παρεχόμενος. sistens eos, qui eo gene-
 re testimoniorum, quod ἀκοὴν τῶν παλαιῶν μαρτυρεῖν
 usurpatur in foro, vtentes confirmarent, a maioribus
 se accepisse, rem hanc controuersam ita gestam esse,
 vt ego narraui.

τὰ τέτων, οἱ συνήδεσαν παρ' ἐκείνῳ τρεφομένην⁸⁹,
 θυγατέρα νομιζομένην, δις ἐκδοθεῖσαν, δις ἐγγυ-
 θεῖσαν ἔτι δὲ⁹⁰ περὶ πάντων τέττης βάσανον ἐξ ἑ-
 οικετῶν πεφευγότας, οἱ⁹¹ ταῦτα πάντα ἤδεσαν.
 ἐγὼ δὲ, μὰ τῆς θεῆς τῆς Ὀλυμπίας, ἔκ ἀν' ἔχοιμι
 πίσεις μείζους τέτων εἶπεν, ἀλλ' ἰκαναὶ εἶναι νομί-
 ζω τοὺς κρημένους. Φέρε δὲ⁹², καὶ ὡς προσήκει μοι
 μάλλον ἢ τέτῳ τῶν Κίρωνος χρηματίων, νῦν ἤδη τῆ-
 ςο ἐπιδείξω. καὶ νομίζω μὲν ἀπλῶς καὶ ὑμῖν⁹³ ἤδη
 εἶναι φανερόν, ὅτι ἔκ ἐγγυτέρας τῆς ἀγχισειῆς εἰ-
 σὶν οἱ μετ' ἐκείνῃ⁹⁴ Φύντες, ἢ οἱ ἐξ ἐκείνῃ γεγονό-
 τες. πῶς γάρ; οἱ μὲν γάρ ὀνομαζόμενοι συγγενεῖς,
 οἱ δ' ἔκγονοι τῆς τελευτήσαντος. ἔ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ 12.
 καὶ

89. τρεφομένην] scil. τὴν ἐμὴν μητέρα.

90. ἔτι δὲ] scil. παρεσχόμενος, vel, si magis, ἐπε-
 δεκτικὸς, e praemissis.

91. οἱ] scil. οἰκέται.

92. Φέρε δὲ] hic ingreditur secundam actionis par-
 tem, v. p. 69. 15. Absoluta prima parte, qua demon-
 strauerat, matrem suam Cironis, non spuriam, sed ge-
 nuinam et legitime natam esse filiam, procedit ad do-
 cendum, hereditatis a Cironē relictae ius adeundae
 alii nulli certius et liquidius atque potius esse, quam
 matri suae, sibi que, qui matrem repraesentet.

93. καὶ ὑμῖν] Praemissum ἀπλῶς facit, vt nullus
 dubitem leg. esse καὶ πᾶσιν ὑμῖν. Nam alias, omisso
 πᾶσιν, illud ἀπλῶς vi careret, planeque superuaca-
 neum esset. vobis omnibus, nemine excepto. καὶ ante πᾶς
 redundare solere, res dudum nota est.

94. μετ' ἐκείνῃ] cum eo, Cironē puta, nati, vt
 sunt fratres, et sorores, et ex iis prognati.

- καὶ ἔτους ἐχόντων ᾧ τολμῶσιν ἀμφισβητεῖν, καὶ ἐξ 96 αὐτῶν τῶν νόμων ἀκριβέστερον διδάξομεν. εἰ γὰρ ἔζη μὲν ἡ ἐμὴ μήτηρ, θυγάτηρ δὲ Κίρωνος, μηδὲν δὲ ἐκῆνος διαθήμενος ἐτελεύτησεν, ἦν δὲ ἀδελ-
15. Φὸς ἔτος αὐτῶ, μὴ ἀδελφιδῆς, συνοικῆσαι μὲν ἀπὸ τῆς γυναικὸς κύριος ἦν· τῶν δὲ χρημάτων ἐκ ἂν ἄλλοι 97 * ἢ οἱ γενόμενοι παῖδες ἐκ τῆς καὶ ἐξ ἐκείνης, ἐπὶ δὲ ἐπιδιετες ἠβήσασαν 98. ἔτω γὰρ οἱ νόμοι κελεύσιν· εἰ τοίνυν καὶ ζώσης κύριος αὐτὸς μὴ
18. ἐγένετο τῶν τῆς γυναικὸς, ἀλλ' οἱ παῖδες, δῆλον, ὅτι καὶ τετελευτηκίας, ἐπεὶ παῖδας ἡμῶς καταλέλοιπεν, ἢ τέτοις 99, ἀλλ' ἡμῖν 100 προσήκα κλη-

O 4

ρονο-

95. ἐχόντων] scil. τῶν πραγμάτων.

96. καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων] opponit hic leges ritui. seu confirmat prius argumentum, velut infirmius, de more loquendi ductum, et ab obseruantia vulgo sic vsurpata, posteriore argumento, adhuc stringentiore, disertio scilicet et planis verbis expresso scito in codice legum, seu indubia et perspicua, et in confesso posita iuris attici constitutione. Etiam si prius illud non foret, ait, etiam si vestram testari conscientiam non possem, tamen ex ipsis solis verbis legis planum hoc facere possem.

97. ἐκ ἂν ἄλλοι, ἢ οἱ γενόμενοι] sic de meo dedi, duo vocabula, quartum et quintum, addens, quae vulgatis defunt. Stephanus, Scaliger et Palmerius sic emendari volebant ἐκ ἂν, ἀλλ' οἱ γεν.

98. ἠβήσασαν] sic dedi de mea et Scaligeri sententia, pro vulgari ἐβίωσαν.

99. τέτοις] Dioclis pupillo, ipsi Diocli, et eius sorori, quae vidua Cironis erat.

100. ἡμῖν] mihi, fratrique meo.

ρονομέν τῶν χρημάτων. ἔ τούνυν ἐκ τέττε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ περι τῆς κακώσεως νόμος, δῆλόν ἐστιν. εἰ γὰρ ἔζη μὲν ὁ πάππος, ἐνδεής δὲ ἦν τῶν ἐπιτη- 21. δείων, ἐκ αὐν ἔτος ὑπόδικος¹ ἦν τῆς κακώσεως, ἀλλ' ἡμᾶς. κελεύεις γὰρ τρέφειν τὰς γονέας· γονεῖς δ' εἰσὶ, μήτηρ καὶ πατήρ, καὶ πάππος καὶ τήθη· καὶ τέττων μήτηρ καὶ πατήρ, εἰάν ἐτι ζῶσιν. ἐκεῖνοι γὰρ ἀρχὴ τῆ γένεος εἰσὶ, καὶ τὰ ἐκείνων παραδίδο- 24. ται τοῖς ἐγγόνοις, διόπερ ἀνάγκη τρέφειν αὐτέες ἐσι, καὶ μηδὲν καταλίπωσι πῶς ἔν δικαίον ἐστιν, εἰάν μὲν μηδὲν² καταλίπωσιν, ἡμᾶς ὑποδικεὶς εἶναι τῆς κακώσεως, ἢν μὴ τρέφωμεν· εἰ δὲ τι καταλειλοί- 27. πασι, τόνδ³ εἶναι κληρονόμον, ἀλλὰ μὴ ἡμᾶς; 27. εἰδομῶς δῆκβθεν. πρὸς ἕνα δὲ τὸν πρῶτον τῶν συγγενῶν προσάξω⁴, καὶ τῆ γένεος κατ' ἕκαστον ἡμᾶς

ἔρω-

1. ὑπόδικος] sic emendarunt Scaliger, et Stephanus, sed hic tacitus, Aldinae vitium ἐπίδικος.

2. μηδὲν ex Aldina reuocauit. operae Stephani dormitantes extremam literulam omiserant.

3. τόνδε] illum ignoti nominis, aduersarium actoris, a Diocle subornatum.

4. πρὸς ἕνα δὲ τὸν πρῶτον τῶν συγγενῶν προσάξω] Haud dissimulabo, me vereri ne locum hunc non satis percipiam; cuius haec est, si verum cerno, sententiae. προσάξω ἡμᾶς, ὡ δικασαί, πρὸς — vel potius προσάξω hic significatu gaudet intransitio, valetque tantundem atque προσελεύσομαι, προσβαδιῶμαι, προσχωρήσω, adibo, accedam. τὸν πρῶτον τῶν συγγενῶν appellat defuncti, cuius hereditas petitur, fratrem, is enim in classe eorum, qui nomine τῶν συγγενῶν veniunt,

ἔρωτήσω 5. ἔαίτω γὰρ ἔτω μάθουτ' ἀν. Κίρωνος
 θυγατρὸς ἢ ἀδελφὸς ἐγγυτέρω τῷ γένει ἐστὶ; δῆλον
 30. γὰρ ὅτι θυγατρὸς. ἢ μὲν γὰρ ἐξ ἐκείνου γέγονεν, ὁ
 δὲ μετ' ἐκείνου. θυγατρὸς δὲ παῖδες, ἢ ἀδελφός;
 παῖδες δὴ πεθερ. γένος γὰρ, ἀλλ' ἔχι συγγένεια⁶,
 τῆτ' ἐστίν. εἰ δὲ προέχομεν ἀδελφῷ τούτῳ, ἢ πε
 * τῷδὲ γ', ὄντος⁷ ἀδελφιδῆ, πάμπλου πρότερου ἐσ-
 μέν.

Ο 5

primus, primarius, caput et princeps est. tum defun-
 cti soror. tum fratris liberi, (e fratre nepotes) tum ho-
 rum rursus liberi; hac deinde serie peragrata, mascu-
 lina nempe, redit hereditas ad lineam foemininam,
 seu posteros sororum. Hi sunt οἱ συγγενεῖς dicti. Cum
 horum capite, seu defuncti fratre, comparat vnum-
 quemque articulum ex eorum classe, qui nomine τῷ
 γένει veniunt. Hi sunt, filii, filiae, amborum liberi,
 et nepotes, vel quam longissime distantes.

5. τῷ γένει καθ' ἕκαστον ὑμᾶς ἐρωτήσω] insistsens
 paululum in vnoquoque τῶν ἐγγόνων, vel ἐγγόνων,
 (nam hi sunt iidem, atque in iure attico sic dicti οἱ ἐν
 τῷ γένει, vel οἱ ἐκ τῷ γένει) interrogabo vos, (ipseque
 p̄ctinus responsionem loco vestri subiiciam) num ille
 filius defuncti, illa filia, ille nepos, illa neptis, et sic
 porro, propius in sanguine contingat defunctum, eo-
 que in iure capessendae hereditatis sit potior, an fra-
 ter defuncti

6. γένος γὰρ, ἀλλ' ἔχι συγγένεια] quicumque ab
 aliquo in recta linea descendente prouenerunt, hi sunt
 eius γένος, proles, prosapia. frater eius autem fratris-
 que huius proles, non est γένος defuncti, sed solum-
 modo συγγένεια, censetur nomine consanguinitatis.

7. τῷδὲ γ' ὄντος ἀδελφιδῆ] id est τῷδε, ὅστις γ' ἐστίν
 ἀδελφὸς Κίρωνος, ἀλλὰ μόνον ἀδελφιδῆς. sic dedi
 de meo, pro vulgari τῷ λέγοντος ἀδελφιδῆ.

μὲν. δέδοικα δὲ μὴ λίαν ὁμολογέμενα λέγων, ἐνο- 33.
 χλεῖν ὑμῖν δόξα. πάντες γὰρ ὑμεῖς τῶν πατρῶων,
 τῶν παππῶων, τῶν ἔτι περαιτέρω κληρονομεῖτε,
 ἐκ γένους παρακληθεῖτες τὴν ἀγχισίαν * ἀνεπίδι-
 κον⁸. καὶ ἐκ οἷδ' εἴ τι * πρῶτῃ⁹ πῶποτε τοιοῦ-
 τος ἀγῶν συμβέβηκεν. ἀναγνῆς ἔν τὸν τῆς κακῶ 36.
 σεως νόμον, ὃν ἔνεκα τᾶλλα¹⁰ γίνεταί, καὶ
⁹ ταῦτ' ἤδη¹¹ περᾶσομαι διδάσκων. ΝΟΜΟΣ.
 Κλεῖν γὰρ ἐσίαν ἐκέκτητο, ὃ ἄνδρες· ἀγρὸν μὲν
 Φλυῆσι, καὶ¹² ταλαίντε βραδίας ἄξιον, οἰκίας δ'
 ἐν αἰ-

8. ἀγχισίαν ἀνεπίδικον] sic dedi de meo, pro vulgari ἀγχισίαν ἐπίδικον. Erroris originem vel non admonitus quisque cernit. Librarius syllabam *αν* quam geminare debuerat, eandem duo vocabula inter se proxima, alterum claudentem, alterum aperientem, semel posuerat.

9. πρῶτῃ] antehac temporis, olim aliquando memoria seu nostrā, seu maiorum. Sic rursus de meo dedi, pro vulgari πρώτῳ.

10. τᾶλλα] id est τὰ σύμπαντα. tota haec controuersia mihi concita et commota fuit. Aperit nunc causas huius litis. denudat vlcus, aduerfariorum puta cupiditatem pudendam.

11. ταῦτ' ἤδη] sic de meo correxi vulgatam lectionem ταύτῃ δῆ. idem est ac si dixisset καὶ τῆτο νῦν ἤδη π. δ. etiam hoc nunc tandem aliquando docere conabor, emensus illam molem rerum, quae mihi declarandae erant, priusquam huc peruenire possem

12. καὶ ταλαίντε] ad talenti adeo valorem. respondet καὶ latino vel, aut adeo. colligitur hinc praedū fuisse ingens pretium, si talenti vaeniret.

39. ἐν ἄσσει δύο· τὴν μὲν μίαν, μισθοφορῆσαν, παρὰ τὸ ἐν λίμναις Διονύσιον, διαχιλίας εὐρίσκουσαν¹³· τὴν δ' ἑτέραν, ἐν ἣ αὐτὸς ἄκει, τριῶν καὶ δίκας μῶν. ἔτι δὲ ἀνδραπόδα μισθοφορῆντα καὶ δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκη¹⁴, καὶ ἔπιπλας, δι' ἧν ἄκει

13. εὐρίσκουσαν] valentem, merentem. quae si veneat, inueniat emtorem, qui lubenter pro ea viginti minas offerat. εὐρίσκουσαν vsurpari solet de volore rei, quo venditur. εὐρίσκει τοσῶτον tanti vaenit, tantum pro ea redimenda datur. Id quod admonendum duxi ideo, quod interdum de hac eius verbi significatione dubitatum esse vidi.

14. δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκη] Ex eo, quod unam solummodo παιδίσκη, duas autem θεραπαίνας habuerit in familia Ciro, facile suspicaris, τὴν παιδίσκη honestioris et liberalioris conditionis famulam fuisse, quae comeret heram ornaretque, perpetua comes et amica eius lateri adhaeresceret, prodeuntemque eam domo prosequeretur. *ein Cammermädgen*. θεραπαίνας autem fuisse ancillas vulgares, quarum proiucia esset, coquere, pinsere, texere, domum vertere, molesta quaeque et fordida opera peragere. Posset tamen item fieri, ut contra sit, ut nempe αἱ θεραπαίνοι mundioris et honestioris generis, παιδίσκη vero sequioris et sordidioris fuerint. Nam si bene memini, παιδίσκη apud Lyfiam pro puella vsurpatur, inseruiente ad opsonandum et missitandum. *Zum Einkaufen und Verschicken*. Quidquid huius rei est, in medio relinquam hanc quaestionem iis disceptandam, qui molesta delectantur opera, locos auctorum, in quibus eadem vocabula, saepe quoque ipsa adeo in vulgum notissima, occurrunt, herculea industria in unum acervum comportandi, et inter se momenta eo-

και τὴν οἰκίαν, σχεδὸν, σὺν τοῖς ἀνδραπόδοις, ἄξια 42-
 τρισκαίδεκα μνῶν. σύμπαντα δὲ ὅσα φανερά ἦν,
 πλέον ἢ ἐνεήκοντα 15 μνῶν. χωρὶς δὲ τέτων, θα-
 νείσματα ἐκ ὀλίγα, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος τόκους ἐλάμ-
 βανε. τέτοις Διοκλῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς πάλου
 ἐπεβέβησεν· ἐπεὶ δὲ τάχις αἱ οἱ παῖδες οἱ Κίρωνος 73.1.
 ἐτελεύτησαν, ἐκείνη μὲν ἐκ ἐξεδίδε 16. δυναμένην

ἔτι

rum librandi. quamquam eorum plerique hanc criti-
 cam diligentiam defugiunt, in qua iudicii acumen cer-
 nitur, natī homines ad quas filios stercorearios deferen-
 dum.

15. πλέον ἢ ἐνεήκοντα μνῶν] Constatne ratio?
 Eamus ad calculos. Rus facile valens talentum, seu
 60. minas. domus maior, 20 minarum, altera minor
 tredecim, mancipia cum supellestite tantidem. Con-
 fiunt 106. minae. Quid tum? erravitne in numeris?
 Neutiquam. Indicat enim solummodo τὴν φανεράν
 οἰκίαν, h. e. bona immobilia, praedium et duas do-
 mos, exclusis τοῖς ἔνδοις seu bonis mobilibus, quae
 sunt supellex domestica cum mancipiis. Atque illo-
 rum immobilium valor ad 93. minas excurrerat.

16. ἐξεδίδε] non Ciro, sed Diocles, cuius in po-
 testate soror statim fuisset futura, si Cironis e domo
 exisset. Diocles sororem a Cironem non abducebat,
 neque alii viro in matrimonium collocabat, tametsi
 illa id ageret aetatis, ut adhuc liberos parere potuisset,
 nondum effocta, sed corpore vegeto, et annis floren-
 tibus; sed sinebat eam penes effoctum Cironem manere,
 ne Ciro, ubi vxor a se digressa, in manum alius conue-
 nisset, me filium adoptaret, eoque hereditatem sibi, Dio-
 cli, eriperet.

ἔτι τεκέειν παῖδας ἐξ ἑτέρου ἀνδρός, ἵνα μὴ χωρὶς
 3. σθείσης περὶ τῶν αὐτῶ βυλεύσαιοτο, καθάπερ
 προσήκειν· ἔπειθε δὲ μένειν, Φάσκουσιν ἐξ αὐτῶ
 κύειν οἴεσθαι, προσποιουμένην δὲ διαφθεῖραν ἀκῆ-
 σασαν· ἢ ἐλπίζων αἰεὶ γενήσεσθαι παῖδας αὐτῶ, μη-
 δέτερον ἡμῶν¹⁷ εἰσποιήσαιοτο υἱόν. καὶ τὸν πατέ-
 6. ρα¹⁸ διέβαλλεν αἰεὶ, Φάσκων αὐτὸν ἐπιβυλεύων
 τοῖς ἐκείνου¹⁸. τὰ τε ἔν χρεῖα πάντα ἀφείλετο αὐ-
 τῶ²⁰, καὶ τόνους ἔπειθε²¹ τὰ γε Φανεραὶ δι' αὐ-
 τῶ, παρὰ γὰρ ἀνδρα πρεσβύτερον θεραπείαις καὶ
 μαλακίαις, ἕως ἅπαντα τὰ ἐκείνου περιέλαβεν²².
 εἰδὼς

17. μηδέτερον ἡμῶν] neque me, neque fratrem meum.

18. τὸν πατέρα] scil. τὸν ἡμέτερον. meum fratrisque.

19. τοῖς ἐκείνου] scil. κτήμασιν. illius bonis insidiari, Cironis puta.

20. ἀφείλετο αὐτῶ] graecum hoc esse nego. Aut ἀφείλετο αὐτὸν vsurpant, aut ὑφείλετο αὐτῶ. quamquam de hoc ipso quoque dubito, num satis boni sit commatis. eripiebat ipsi bona omnia claudestinis furtis, suffurabatur ipsi, Cironi puta.

21. ἔπειθε] Scaliger subiectum ibat ἔπειτα, quo vicus monstratur, non sanatur. desunt sine dubio pauca quaedam. Sententia quidem loci haec ferme subiicit. καὶ τόνους ἔπειθε πρῶττεσθαι, καὶ διοικεῖν πάντα, τὰ γε Φανεραὶ — Diocles Cironi blanditiis persuadebat, eumque permouebat, vt sibi negotium permetteret, vsuras exigendi, et omnia eius negotia gerendi, saltem ea, quae pertinerent ad substantiam Cironis immobilem.

22. περιέλαβεν] comprehendisset, amplexus esset,

εἰδὼς δὲ, ὅτι πάντα ἐγὼ τέτων κατὰ τὸ προσῆκον θ.
εἶναι κύριος ζητήσω, ὁπότε ὁ πάππος ἐτελεύτη-
σεν, εἰσιέναι μὲν με καὶ θεραπεύειν ἐκείνον καὶ συν-
διατρίβειν ἐκώλυε ²⁴, δεδιὼς μὴ τραχυνθεῖς εἰς ἐρ-

γῆν

tanquam rete pisces, aut polypi cirris, aut belluae
brachiis praedam amplectuntur et firmiter tenent. Pos-
sit quoque παραλαμβάνειν hic locum habere videri.
verumtamen περὶ in hac structura conuenientius et
neruosius habeo. παραλαμβάνει qui rem traditam a
volente et conscio suscipit. περιλαμβάνει, qui ignaro
aut inuito eripit.

23. ἐτελεύτησεν] Scaliger malebat τελευτήσασεν.
postulat id quidem sententia. verumtamen vulgata idem
dicit, frustra que a graecis illam inter modos, optati-
uum atque indicatiuum, distinguendi diligentiam re-
quisieris.

24. ἐκώλυε] imo vero ἐκ ἐκώλυε. Si scilicet in
proximis insequentibus κατασαιῆν (in prima persona)
seruamus. non intercedebat Diocles, quominus ego
Cirone, auro, vterer familiariter, ne ego exacerbatus
cornua ipsi obiicerem. Sin autem ἐκ omittatur, ne-
cesse erit, vt pro κατασαιῆν legatur in tertia persona
κατασαιῆ. ne per suggestiones meas Ciro aduersus se,
Dioclem, irretaretur ad iram et odium sui. verum huic
rationi, quamuis speciosae obstat insequens δὲ, in istis
παρασκευάζει δὲ. — non impediuit quidem meos cum
Cirone congressus — verumtamen subornauit et instru-
xit clanculum aduersarium mihi — tenebo igitur hoc,
ἐκ addendum esse, quicquid caeteroquin de illo, siue
κατασαιῆν, siue κατασαιῆ est. Nam etiam si οὐκ ad-
mittas, tamen κατασαιῆ, tertia persona, potest locum
habere, hanc ad sententiam: non obstabat familiaribus
meis cum Cirone congressibus, metu, ne Ciro, qui

- γὴν κατασαΐην πρὸς αὐτόν· παρεσκευάζε δέ μοι
 12. τὸν ἀμφισβητήσοντα τῆς ἐξίας· μέρος πολλοσὲν τῷ
 τῷ μεταδιδῶς, εἰκαστορῶσεν, αὐτῷ δὲ ταῦτα ²⁴ b.
 πάντα περιποιῶν, καὶ ἕδὲ πρὸς τῆτον ὁμολογῶν,
 τὸν πάππον χρήματα καταλιπεῖν, ἀλλ' εἶνα φάσ-
 κων ἕδειν. καὶ ἐπειδὴ τάχις αἰτελεύτησεν, ἐντά-
 15. Φια προπαρασκευασάμενος, τὸ μὲν ἀργύριον ἐμὲ
 ἐκέλευεν ἐνεγκεῖν, ὡς τῶν μαρτύρων ἠέσατε μαρ-
 τυρησάντων· ἀπειληφέναι δὲ παρὰ τῆδε προσε-
 ποιῆτο, παρ' ἐμὲ δὲ ἐκέτι ἤθελεν ἀπολαβεῖν· ὑ-
 ποπαρωθῶν, ὅπως ἐκείνος δοκοῖη θάπτειν, ἀλλὰ
 18. μὴ ἐγὼ, τὸν πάππον ²⁵. ἀμφισβητήεντος δὲ τέτῃ
 καὶ τῆς οἰκίας ταύτης, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἐκείνος
 κατέλιπε, καὶ ἕδὲν φάσκοντας καταλελοιπέναί,
 βιάσασθαι μὲν καὶ τὸν πάππον· μεταφέρειν ἐν
 ταῖς τοιαύταις ἀκαιρίαις ἐκ ἄμην ²⁶ * δεῖν, τῶν
 21. φίλων μοι ταῦτα συγγνωσκόντων ²⁷, συνεποιῶν δὲ
 καὶ συνέθαρτοι, ἐξ ὧν ὁ πάππος κατέλιπε τῶν
 ἀνα-

mea consuetudine delectaretur, sibi succenseret, si re-
 mouere ab ipso, Cirone, studeret hominem ipsi gratum,
 arumque. Verumtamen —

24 b. ταῦτα] τὰλλα.

25. τὸν πάππον] cum vi et contentione affectus
 haec pronuntiat, indignans et mirabundus. ne ego,
 qui nepos sum, auum efferrem. quae iniuria! quae vio-
 lentia! qui iurium omnium humanorum atque diui-
 norum contemptus!

26. δεῖν] sic dedi de meo, pro vulgari δῆ.

27. συγγνωσκόντων] rariufculo sensu verbum hoc
 h. l. vsurpauit pro γινωσκόντων ταῦτά ἐμοι. idem me-
 cum consentibus.

ἀναλώματων γινομένων. καὶ ταῦτα μὲν ἔτος ἀναγκασθεὶς ἔπραξα τῆτον τὸν τρόπον· ὅπως δὲ μηδὲν με ταύτῃ πλεονεκτοῖεν, παρ' ὑμῖν φάσκοντες οὐδὲν με εἰς τὴν ταφὴν ἀνηλωκέναί, τὸν ἐξηγητὴν ἐ- 24. ρόμενος, ἐκείνῃ κελεύσαντος, ἀνήλωσα παρ' ἐμαυτῆ· καὶ τὰ ἔνατα²⁸ ἐπήνεγκα, ὡς οἶόν τε κάλλιπα παρασκευάσας, ἵνα αὐτῶν²⁹ ἐκκόψωμι ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν³⁰. καὶ ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔτοι μὲν ἀνηλωκέναί πάντα, ἐγὼ δὲ ἕδεν, ἀλλ' ὁμοίως καὶ 27. γὰρ. καὶ τὰ μὲν γεγενημένα, καὶ δι' ἃ τὰ πράγματα ταῦτ' ἔχομεν, σχεδόν τι ταῦτ' ἐσίν, ὧ ἀνδρες. εἰ δὲ εἰδείητε τὴν Διοκλέεος ἀνασχυρτίαν, καὶ περὶ τὰ ἄλλα οἷός ἐσιν, ἐκ ἂν ἀπισήσαι τις³¹ τῶν εἰρημένων ἕδενί. ἔτος μὲν γὰρ εἶχε τὴν ἑσίαν, ἀφ' 30. ἧς νῦν ἐστὶ λαμπρὸς, ἀλλοτρίαν, ἀδελφῶν τριῶν ὁμομητρίων³² ἐπικλήρων καταλειφθεσῶν, αὐτὸν

28. τὰ ἔνατα] vel ἔνατα. Sacra, quas DI's Manibus fierent nono die a funere quoque elato.

29. αὐτῶν] sic, pro vulgari αὐτὸν, dedi ex mea et Scaligeri sententia, qui etiam αὐτῆ legi posse, autumabat.

30. ἱεροσυλίαν] iura enim Manium et sepulcrorum sunt pars iuris diuini. Significat id genus iniuriae, sacra violantis, quo inferias Manibus inferuntur ab iis, qui iure carent inferendi, aut defunctis iniuri, molesti, infesti fuissent, exclusis necessariis, qui propiores sanguine essent, vsuque et caritate cum defunctis coniunctiores fuissent.

31. ἐκ ἂν ἀπισήσαι τις] subaudi ὑμῶν. mallet tamen ἐκ ἂν ἀπισησαίτε τῶν —

32. ὁμομητρίων] significat, tametsi haec tres (oro-

τῷ πατρὶ αὐτῶν ³³ εἰσποιήσας, ἕδεμίαν ἐκείνου
 περὶ τέτων ποιησαμένη διαθήκην ³⁴. ταῖν δ' ἀδελ-
 30. φαῖν ταῖν δυοῖν ἐπειδὴ χρήματα εἰσπραττέτο ὑπὸ
 τῶν ἐκείναις συνοικέντων, τὸν μὲν τὴν πρεσβυτέραν
 ἔχοντα κατοικοδομήσας ³⁵ καὶ ἐπιβουλεύσας ἠτί-
 μωσα·

res eadem secum matre fuissent vñae, hereditatem ta-
 men, quae ipsarum propria esset, et cuius petendae
 ius Diocli prorsus nullum esset, quoniam patris illa
 fuisset, non matris, ad se pertraxisse per nefas. Erant
 enim illae tres sorores ἐπικληροὶ filiae in domo patris
 sine fratre relictae, eoque solae heredes. Nam Dio-
 cles, tametsi filius esset illius foeminae, e qua tres il-
 las filias pater earum susceperat, non ideo tamen filius
 erat eius viri, qui matris maritus fuisset.

33. τῷ πατρὶ αὐτῶν] patri earum, non item suo,
 sed solummodo vitrico.

34. διαθήκην] quamquam nullum testamentum
 reliquerat harum puellarum pater, quo testamento
 cautum fuisset, vt nominatim Diocles hic ipsius filius
 adoptivus atque heres haberetur. Reliquerat autem
 ille nullum testamentum ideo, quod hunc heredem ha-
 bere nollet, speransque, si testamentum nullum re-
 linqueret, futurum, vt nemo filiabus suis, vt ἐπικλη-
 ροὶς, dominis legitimis hereditatis suae, illam heredi-
 tatem eriperet.

35. κατοικοδομήσας non ad literam, sed in sensu
 figurato, seu metaphórico, h. l. accipiendum est. κατ-
 οικοδομεῖν proprie est locum structuris implere. dein-
 de, id quod ex eo consequitur, praestruendo alterius
 luminibus officere; item, eum in aedificio quodam
 ita concludere et obsepere, vt exire nequeat. Vnde
 notio metaphórica efflorescit, haec nempe, laqueis
 captiosae iurisprudētiaē et litium inexplicabilium ita

μῶσε· καὶ γραφὴν ὕβρεως γραφεῖς, εἰδέποτε τῶν
 δίκην ἔδωκε· τῆς δὲ μετ' ἐκείνην γενομένης τὸν αἶν. 36.
 δρα ἀποκτεῖναι κελεύσας οἰκέτην, ἐκείνον 36 μὲν ἐξ
 ἐπεμψε 37, τὴν δ' αἰτίαν εἰς τὴν ἀδελφὴν ἔτρεψε.

κατὰ

irretire, atque intricare, vt exitum nullum inueniat.
 Respexit ad h. l. Harpocraton, sed ille, mea quidem
 sententia, secius interpretatus. κατὰκοδόμησεν. κατέ-
 κλεισεν εἰς οἰκοδόμημα καὶ ἄτως ἀπέκτενον. ἐν τῷ κα-
 τὰ Διοκλέως πολλαίς. quasi Diocles sororis suae ma-
 ritum eo genere supplicii, immani et belluino certe
 enecuiisset, quo solebant, et nescio an adhuc quoque
 hodie passim locorum soleant, monachi, poenam me-
 riti esse visi, in angustam cellam abstrusi, fame enecari
lebendig vermauren. Sed falsam et alienam hanc esse
 interpretationem Isaeus ipse docet; affirmans eum
 de quo hic agitur, a Diocle ἠτιμῶσθαι. Necatus fa-
 me si fuit in cella subterranea, profecto non potuit in-
 famia notari, h. e. iure priuari in forum veniendi. In
 forum, ni fallor, nemo venit fame peremptus. Quo-
 rum pertinebat hoc de infamia, si homo viuus sepul-
 tus fuit. viui solummodo ἀτιμῶνται. Interim subiicit
 hic locus Harpocratonis suspicionem geminam; scilicet
 aut ab Isaeo, praeter hanc orationem, adhuc aliam
 fuisse conscriptam aduersus hunc ipsum Dioclem; aut
 si minus id fuit, hanc ipsam orationem, in qua inter-
 pretanda cum maxime versamur, a vetustis etiam sub
 elogio τῆ κατὰ Διοκλέως λόγῳ laudatam fuisse. Quod
 si est, fetellit Harpocratonem memoria. neque enim
 πολλαίς, quod ille ait, sed semel solummodo h. l.
 verbum κατὰκοδομῆν in hac oratione legitur. Sed vi-
 de, quae ad p. 74. 10. dicemus, (n. 48.)

* 36 ἐκείνον] seruum puta, qui, iussu Dioclis, he-
 rum occiderat.

37. ἐξέπεμψε] Athenis alio ablegauit. ne tormen-

καταπλήξας δὲ ταῖς αὐτῆ βδελυρίας, προσαφῆ-
ρηται τὸν υἱὸν αὐτῆ³⁸ τὴν ἕσιν ἐπιτροπέυτας.

39. καὶ κατέχευε τὸν ἀγρὸν Φελεάδα³⁹ [χωρία αἴττα]
ἐκείνω δέδωκε. καὶ ταῦτα ὡς ὅτι ἀληθῆ λέγω, δε-
δίασι⁴⁰ μὲν αὐτὸν, ἴσως δ' αὖ μοι καὶ μαρτυρή-
σαι ἐθελήσασιν· εἰ δὲ μὴ, τὰς εἰδότας⁴¹ παρέξο-
μαι μάρτυρας. καὶ μοι κάλει δεῦρο αὐτὸς πρῶτον.

42. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Οὕτω τοίνυν ἀσελγῆς ὢν καὶ
βίαιος, καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἕσιν ἀποσερηκώς,
ἐκ ἀγαπᾷ τὰ ἐκείνων ἔχων, ἀλλ' ὅτι δίκην ἐδεμίαν
αὐτοῖς⁴² δέδωκεν, ἤκει καὶ τὰ τῆ πάμπαν χερήμα-

P 2

τα

tis subiectus verum proderet, a Diocle puta se impul-
sum ad facinus perpetrandum fuisse.

38. αὐτῆ] illius, quem per foruum occiderat.

39. Φελεάδα χωρία αἴττα ἐκείνω δέδωκε] viderint
alii, num conferendo Harpocratonem, emendare
h. l. valeant, cuius-grammatici haec sunt verba Φελλέα.
Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Κίρωνος κλήρε. τὰ πετρωῖδη καὶ ἀ-
γίβοτα χωρία Φελλέας ἐκάλεν. Num ergo leg. Φε-
λέας δὲ ἐκείνω δέδωκε. vt ista duo vocabula χωρία αἴ-
ττα e scholio irreperint. Saxofos autem quosdam et
steriles agros ei, fororis suae filio, pupillo suo, dedit,
velut in compensationem istorum agrorum pinguium
et fertilium, quos ei eripuerat.

40. δεδίασι] sed quinam? non nominantur, et
valde vereor ne quid h. l. desit. videtur tamen e loci
nexu colligi posse, cognatos Dioclis, aut pupilli, de-
signari.

41. τὰς εἰδότας] scil. ἐκτὸς τῶν προσηκόντων.

42. αὐτοῖς] imo vero αὐταῖς. nam de fororibus
igitur. nisi contendas, vna cum fororibus earum libe-

τα ἡμᾶς ἀποσερήσαν. καὶ τέτρω 43 δύο μναῖς (ὡς αἰκίωμεν). μόνας δεδωκώς, ἔ μόνον περὶ χρημάτων 74.1. ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πατρίδος εἰς κινδύνους καθίστησιν. εἰάν γὰρ ἐξαπατηθῆτε ὑμεῖς, πεσοθέντες ὡς ἡ μήτηρ ἡμῶν ἐκ ἧν πολίτις, ἐδ' ἡμεῖς ἐσμέν 44. 3. μετ' Εὐκλείδῃ γὰρ ἀρχοντα γεγόναμεν. ἄρα περὶ μικρῶν τινῶν ἡμῖν τὸν ἀγῶνα κατεσκευάσα; καὶ ζῶντος μὲν τῆ πάππῃ καὶ τῆ πατρὸς, ἐδεμίαν αἰτίαν εἶχομεν, ἀλλ' ἀναμφισβήτητοι τὸν ἅπαντα χρόνον διετελέσαμεν· ἐπεὶ δ' ἐκεῖνοι τετελευτήκα 6. σι, καὶ νῦν νικήσωμεν, ὄνειδος ἔχομεν, διότι ἡμφισβητήθημεν, διὰ τὸν Ὀρέστην τῆτον τὸν κακῶς ἀπολέμενον· ὃς μοιχὰς ληφθεῖς, καὶ παθῶν 45 ὃ, τι προσήκει τὲς τὰ ταιαῦτα ποιῶντας, ἐδ' ὡς ἀπαλλάττεται τῆ πράγματος 46, ὡς οἱ συνεδότες 9. καταμαρτυρῆσι. τῆτον μὲν 47, ὁὗς ἐσι, καὶ νῦν ἀκίετε; καὶ αὐθις ἀκριβέστερον πείσεσθε, ὅταν κατ' αὐτῆ τὴν δίκην ἡμεῖς εἰσῶμεν 48. Ἰμῶν δ' ἐγὼ δέο-

μαι

ros quoque atque maritos designari. In re dubia reliqui lectionem, vt inueni.

43. τούτῳ] competitorem et aduersarium suum designat.

44. ἐσμέν] πολῖται] puta.

45. παθῶν] scil. τὴν λαφάνιδωσιν.

46. τῆ πράγματος] id est τῆς μοιχείας.

47. τῆτον μὲν] addi velim ἔν.

48. εἰσῶμεν] id quod factum esse, e loco Harporationis sub v. κατοικοδομεῖν paulo ante ad p. 73. 34. allegato, colligitur, vbi orationem Isaei aduersus Dioclem laudat, in eaque saepius ait vsurpari voc. κατοικ-

- μαί καὶ ἱκετεύω, μὴ με περιϊδήτε περὶ τέτων ὑβρισ-
 12. θέντα τῶν χρημάτων, ὧν ὁ πάππος κατέλιπε,
 μηδ' ἀποσερηθέντα· ἀλλὰ βοηθήσατε καθ' ὅσον
 ὑμῶν ἕκαστος τυγχάνει δυνάμενος. ἔχετε δὲ πίσεις
 ἱκαναὶς ἐκ μαρτυριῶν, ἐκ βασιάνων, ἐξ αὐτῶν τῶν
 νόμων, ὅτι τ' ἐσμὲν θυγατρὸς γνησίας Κίρωνος, καὶ
 15. ὅτι προσήκει ἡμῖν μᾶλλον ἢ τέτοις κληρονομεῖν τῶν
 ἐκείνους χρημάτων, ἐγγόνους ἔσι τῆ πάππε. μνησθέν-
 τες ἔν καὶ τῶν ὄρκων, ἔς ὁμόσαντες διαίξετε, καὶ
 τῶν λόγων, ἔς εἰρήκαμεν, καὶ τῶν νόμων, ἧ δι-
 καιόν ἐσι ταύτην ⁴⁸ b. τὴν ψῆφον τίθεσθε. ἐκ οἷδ' ὅτι
 18. δεῖ πλείω λέγειν. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἔδεν ἀγνοεῖν τῶν
 εἰρημένων. λάβε δ' αὐτοῖς τὴν μαρτυρίαν τὴν λοι-
 πὴν, ὡς ἐλήφθη μοιχὸς, καὶ ἀνάγνωθι ⁴⁹.

+++++

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΑΣΤΥΦΙΛΟΥ ΚΛΗΡΟΥ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Ασύφιλος καὶ ὁ λέγων τὸν λόγον, ἀδελφοὶ ἰσομήτεροι.
 τελευτήσαντος δὲ τῆ Ἀσυφίλου διαθήκας προήνευ-
 γε Κλέων τις, ἀνεψιὸς ὧν αὐτῆ, φάσκων αὐταῖς γενέ-
 P 3 σθαι

κοδομεῖν. id quod in hanc de Cironis hereditate oratio-
 nem non conuenit.

48]b. Num ταύτη, vt redeat ad ἦ.

49. post ἀνάγνωθι, adde titulum Μαρτυρίας.

σθαί εἰς τὸν υἱὸν ἑαυτῆ. ὁ δὲ ἀδελφὸς τῆ Ἀστυφίλου
κατηγορεῖ τῶν διαθήκῶν ἅς πλάσῶν. Ἡ γὰρ ἵστις, σο-
χασμὸς.

++++ ++++++

Αδελφός μοι ἦν ὁμομήτριος, ὃ ἄνδρες, Ἀστυφι-
λος, ὃ ἐστὶν ὁ κληρὸς ἀποδημήσας ἐν¹ με 30.
τὰ τῶν εἰς Μιτυλήνην στρατιωτῶν, ἐτελεύτησε. πε-
ρᾶσσομαι δ' ὑμῖν ἐπιδείξαι, ὅπερ ἀντὶ μῦθοσ, ὡς ἔτε
ἐποίησατο ἐκεῖνος υἱὸν ἑαυτῶ, ἔτ' ἔδωκε τὰ ἑαυτῆ,
ἔτε διαθήκας κατέλιπεν· ἔτε προσήκει ἔχειν τὰ 33.
Ἀστυφίλῃ ἐδενὶ ἄλλῳ ἢ ἐμοί. ἔστι γὰρ ὁ Κλέων ἐτο-
σὶ ἀνεψιὸς Ἀστυφίλου πρὸς πατρός· ὁ δὲ υἱὸς ὄτε-
τε, ὃν εἰσποιεῖ² ἐκεῖνω, ἀνεψιαδῆσ. εἰσποίητος δ'

ἦν ὁ

Personae, in hac causa versatae, haec sunt. Aulia
actoris, cuius maritus, sed tacito nomine p. 76. 34.
commemoratur. Huic foeminae fuerunt duo liberi.
Hierocles filius, et filia, quae e priore marito, Eu-
thycrate, peperit Astyphilum, super cuius hereditate
contenditur, et filiam, a vitrico, nescio cui in matri-
monium elocatum. v. p. 77. 33. e posteriore marito
autem, Theophrasto, enixa est actorem huius causae.
Sed Euthycrati, priori marito, frater fuit Thudippus
quidam, cuius filius fuit ille Cleon, qui pro filio suo,
haud nominato, hereditatem Astyphili, aduersus acto-
rem petebat.

1. οὖν] si satis calleo morem oratorum loquendi,
illumque morem Isaeus hic tenuit, conueniat melius,
ni fallor, οὗτος.

2. εἰσποιεῖ] Cleon puta.

36. ἦν ὁ πατήρ ὁ Κλέωνος εἰς ἄλλον οἶκον, καὶ ἔτοι εἶτι εἰσὶν ἐν ἐκείνῳ τῷ οἴκῳ⁴. ὥστε γένεαι μὲν διὰ τὸν νόμον⁶ ἐδὲν προσήκουσιν Ἀστυφίλῳ, ἐπειδὴ δὲ κατὰ ταῦτα ἐκ ἦν ἀμφισβήτησις, διαθήκας, ᾧ ἀνδρες, ψεύδεις (ὡς ἐγὼ οἶμαι ἐπιδείξεν) κατεσκευάσαν· καὶ ζητῶσιν ἀποσερῆσαί με τῶν ἀδελφῶν⁷. καὶ ἔτω σφόδρα Κλέων ἔτοι καὶ πρότερον καὶ νῦν ἐδέναι ἄλλον τὸν κληρὸν ἡγεῖται εἶξεν, ἢ αὐτὸν, ὥστ' ἐπεδὴ τάχιστα ἠγγέλθη Ἀστυφίλος τετελευτηκῶς, τῷ μὲν πατρὸς τῷ ἐμῷ ἀσθενήντος, ἐμῷ δὲ ἐκ ἐπιδημῆντος, ἀλλὰ στρατευομένῳ, εἰς τὸ χωρίον ἐνεβάτευσε· καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκείνος κατέλιπεν, ἅπαντας ἔφη τῷ υἱῷ τῷ ἑαυτοῦ εἶναι, πρὴν τι ὑμᾶς ψηφίσασθαι. ἐπεὶ δ' ἐκομίσθη⁸ τὰ ὅσα τῷ ἀδελφῷ⁹, ὁ μὲν

P 4

3. ἔτοι] Cleon, et eius filius, cum auctore competens hereditatem Astyphili, et si qui adhuc alii fratres ei fuerunt.

4. ἐν ἐκείνῳ τῷ οἴκῳ] in quam adoptati sunt, et vnde in primigeniam suam domum nondum redierunt.

5. γένεαι] non enim erant Astyphili ἑγγονοί, sed solummodo natura συγγενεῖς. et ne συγγενεῖς quidem adhuc erant amplius, quia relicta domo paterna in alienam transfierant.

6. διὰ τὸν νόμον] iubentem illam, vt filius ex aliqua domo elocatus, vel emancipatus, et in aliam adoptatus, ab illa sua primigenia domo alienus haberetur.

7. τῶν ἀδελφῶν] malimὶ τῶν τᾶδελφῶν. id est τοῦ ἀδελφοῦ.

8. ἐκομίσθη] Lesbo puta, (nam apud Mitylenem obierat Astyphilus) Athenas.

9. τῷ ἀδελφῷ] subaudi τῷ ἐμῷ, Astyphili.

μὲν προσποιέμενος ¹⁰ πάλα υἱὸς εἰσπεποιῆσθαι, ἔ
 κρέθητο, ἐδ' ἔθαψεν, οἱ δὲ φίλοι Ἀσυφίλου καὶ οἷ75.1.
 συσρατιῶται ὁρῶντες τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν ἀρρώσθη-
 ντα, ἐμὲ δὲ ἐκ ἐπιδημῆντα, αὐτοὶ καὶ προΰθεντο
 καὶ τὰλλα πάντα τὰ νομιζόμενα ἐποίησαν, καὶ
 τὸν ἐμὸν πατέρα ἀσθενῆντα ἐπὶ τὸ μνήμα ἤγαγον, 3.
 εὖ εἰδότες ὅτι ἀσπάζοιτο αὐτὸν Ἀσύφιλος. τέτθ δ'
 ὑμῖν αὐτὲς τῆς ἐπιτηδείας τῆς ἐκείνης ¹¹, μάρτυρας
 παρῆξομαι τῶν παρόντων ². ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ὅ-
 τι μὲν ¹³ ἐκ ἔθαψε Κλέων Ἀσύφιλον, ἐδ' αὐτὸς ἔξ- 6.
 αενος γένοιτο, μεμαρτύρηται τε ὑμῖν· ὡς δ' ἐπεδή-
 μησα ἐγὼ, καὶ ἠσθόμην καρπεμένεσ τέτθεσ τὰ ἐ-
 κείνησ, ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆ ποιηθεῖη ὑπὸ τῆ Ἀσυφίλου,
 καὶ τέτων διαθήκασ καταλίποι παρὰ, Ἰεροκλέα Ἡ-
 Φαισιεῖδη ¹⁴, ἀκέσασ ἐγὼ λέγοντασ αὐτῆ ταῦτα, 9.
 ἐπορευόμην παρὰ τὸν Ἰεροκλέα· εὖ μὲν εἰδὼσ, ὅτι

ὡς

10. ὁ προσποιέμενος] Cleonis filius.

11. ἐκείνησ] patris mei, Theophrasti.

12. τῶν παρόντων bene si habet, accipi debet siue pro ἐκ τῶν τότε παρόντων. e numero eorum, qui tum rei gestae interfuerunt, siue pro ἐκ τῶν νῦν παρόντων, ex eorum numero, qui nunc in vrbe adfunt, vel in viuis adhuc superfunt. quamquam si hoc significare orator voluisset, videtur potius dicturus fuisse ἐκ τῶν περιόντων. Et pene vergit animus eo, vt aiam Isaeum ita reliquisse, quamquam sententia loci potius ad τῶν τότε γεγονότων defert. testes rerum tum gestarum.

13. ὅτι μὲν] adde οὖν.

14. ἠΦαισιεῖδη] malim ἠΦαισιάδη. nomen enim tribus, unde ductum est hoc gentile, fuit ἠΦαισιᾶσ.

- ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἐπιτήδεος εἶη Κλέωνι, ἔχ' ἠγά-
 μνος δ' ἂν αὐτὸν τολμῆσαι¹⁵ τι ψεύσασθαι κατὰ
 Ἄστυφίλου τετελευτηκότος, καὶ ταῦτα θεῖον ὄντα
 12. καὶ ἐμῷ καὶ ἐκείνου. ὁμοῦ δὲ, ὧ ἄνδρες, ὑδὲν του-
 των ὑπολογισάμενος ὁ Ἱεροκλῆς, ἐρωτώμενος ὑπ'
 ἐμῷ ἀπεκρίνατό μοι, ὅτι ἔχοι τὰς διαθήκας. λα-
 βῶν δὲ ἔφη αὐταῖς παρὰ Ἄστυφίλου, ὅτε εἰς Μιτυ-
 λήνην ἔμελλεν ἐκείνος ἐκπλεῖν. ὡς δὲ ταῦτ' ἔλεγεν,
 13. ἀνάγνωθι ταύτην τὴν μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ
 ὅτι Ἱεροκλῆς ἀπεκρίνατο¹⁶. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὧ ἄν-
 δρες, ἔτε παρωγενόμενος ὑδεῖς ἔτυχε τῶν οἰκείων,
 ὅτε ὁ ἀδελφὸς ἐτελεύτησεν, ἔτε ἐγὼ ἐπεδήμην, ὅτε
 τὰ ὅσα αὐτῷ δεῦρο ἐκομίσθη, ἀναγκαῖόν μοι ἔξ αυ-
 18. τῶν, ἂν ἔτοι λέγῃσιν, ἐλέγχεσιν ψευθεῖς ἕσας τὰς
 διαθήκας, ἃς ἐποίησατο¹⁷. εἰκὸς γάρ ἐκείνου ἢ μό-

P 5

von

15. τολμῆσαι] sic dedi ex auctoritate Stephani, Scaligeri et Palmerii, pro vulgari πολεμῆσαι.

16. ὅτι Ἱεροκλῆς ἀπεκρίνατο] aut delenda sunt haec vocabula, vt e scholio in textum ingesta, aut sunt particula tituli.

17. ἃς ἐποίησατο] imo vero ἃς ἐδέποτε ἐποίησατο. testamentum, quod nunquam scripsit. nam si orator hoc significare voluisset, quod testamentum hi aiunt ab Astyphilo scriptum et relictum esse, non dixisset ἃς ἐποίησατο, sed ἃς ἔτοι φάσκουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι. Nam vt ἐποίησατο ad Hieroclem referatur, atque reddatur, confixit, commentus est, subiecit, id vero inconsentaneum videtur. ποιῆσθαι διαθήκας hoc sensu usurpavi, idoneis exemplis probari nequit. Sin tamen possit, lenissimum sit ἃς ἐποίησαντο subicere, quod hi commen- ti sunt.

νον ἐπιθυμῆν υἷον ποιησάμενον καταλιπεῖν, ἀλλὰ
καὶ σκοπεῖσθαι ὅπως κυριώτατα ἔσται, ἃ ἂν διαθή-
ται καὶ τὴν τε ἕσταν, ὃν ἂν ἐκείνος εἰσποιήσεται,
ἔτος ἔξει, καὶ ἐπὶ τὰς βωμὰς τὰς πατρῷας ἔτος¹⁸ 21.
Βαδιῶται, καὶ τελευτήσαντι αὐτῶ καὶ ταῖς ἐπέ-
νε προγόνοις τὰ νομιζόμενα ποιήσει. ἅπαντα δὲ
ταῦτα μάλιστα¹⁹ εἰδέναι ὅτι γένοιντο, εἰ μὴ ἄνευ
τῶν οἰκειῶν τῶν ἑαυτῆ ταῖς διαθήκας * ποιῶτο²⁰.
ἔλλα πρῶτον μὲν συγγενῶς²¹ παρακαλέσας, ἔ- 24-
πειτα δὲ Φρατόρας καὶ δημότας, ἔπειτα τῶν ἄλ-
λων ἐπιτηδείων ὅσας δύνατο πλείστας. ἔτω γὰρ εἴτε
κατὰ γένος, εἴτε κατὰ δόσιν ἀμφισβητοῖη τις, βρα-
δίως ἂν ἐλέγχωτο ψευδόμενος. ὁ τοῖον Ἀσύφιλος
ἔδεν φαίνεται ταῦτον ποιήσας, ἔδὲ παρασησάμα- 27.
νος ἔδενά τέτων, ὅτ' ἐδέτο, ἃ ἔτοι φασίν²². εἰ
μὴ τις ἄρα ὑπὸ τέτ' ἐπέπεισαι ὁμολογεῖν παρεῖναι.
αὐτὸς δ' ὑμῖν πάντας τέτ' 23 μαρτυρῶντας²⁴

παρέ-

18. ἔτος hoc iteratum polleatne vi quadam, cu-
ius causa necesse fuisse videatur, vt geminaretur, an
vitiōse redundet, in medio relinquam.

19. μάλιστα cohaeret non cum εἰδέναι, sed cum
γένοντο, vt εἰδέναι cum ἐκός.

20. ποιῶτο] sic, in optatiuo, dedi de meo, effi-
ciens id ex Aldinae lectione ποιῶτο, cui H. Stephanus
ἐποιῶτο suffecerat.

21. συγγενῶς] malim aut τὰς συγγενῶς, aut συγ-
γενῶς ὅτι πλείστας.

22. ἃ ἔτοι φασίν] subaudi αὐτὸν διαθέσθαι.

23. πάντας τέτ'] hos omnes, (digito praefen-

παρίζομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἴσως τοίνυν Κλέων
 30. ἔτσι Φησὶν²⁵ ἐκ εἰκὸς εἶναι τεκμηρίοις²⁶ ὑμᾶς
 χησασθαι τέτοις τοῖς μαρτυσίαι, ὅτι μαρτυρεῖσιν μὴ
 εἰδέναι Ἀσύφιλον ταῦτα διατιθέμενον. ἐγὼ δ' οἶμαι,
 * περὶ τε²⁷ διαθηκῶν ἕσης τῆς ἀμφισβητήσεως,
 καὶ περὶ τῆ ποιηθῆναι τινὰ υἱὸν Ἀσύφιλου, ἡμῖν²⁸,
 πολὺ βεβαιότεραν εἶναι τὴν μαρτυρίαν, ἢν²⁹ οἱ
 αἰωνογ-

tes commonstrat) quos paulo ante dicebam, cognatos, phratoras, demotas, familiares.

24. τέτοις μαρτυρεῖντας] videtur aut ἐμοὶ mihi, hoc est pro me, secundum me, ex animi mei sententia, aut τὰναντία contraria illorum praetensionibus, interponendum esse.

25. Φησὶν] praefens tempus h. l. vsurpavit pro futuro Φήσεαι, non sine exemplo.

26. τεκμηρίοις] id est ἐν τάξει τεκμηρίων. planius utique dixisset sic. ταῖς τέτων μαρτυρίας χησασθαι τεκμηρίοις, ἢ φασκόντων εἰδέναι Ἀσύφιλον ταῦτα διατιθέμενον. Pro ὅτι malim οἱ. qui.

27. περὶ τε] sic de meo dedi, pro vulgari περὶ γε.

28. ἡμῖν interponendo commate ab infrequentibus separavi, cohaerens, non cum proximis, πολὺ βεβ. sed cum remotiori ἕσης τῆς ἀμφισβητήσεως. ferri potest, et exemplis similibus excusari atque probari, quod arcte inter se cohaerentia tam longe distracta sint. Mouet tamen haec orationis durities penes me quidem suspicionem, leg. esse ἢ μὴ loco pronominis ἡμῖν. scripseritne Astyphilus testamentum, nec ne, et filiumne adoptarit, necne.

29. ἢν] β, pro εἰν. sic, aduerbialiter, cum spiritu leni, exarandum curavi, pro vulgari ἢν, cum aspero. Articulus postpositivus huic loco non conuenit. Idem vitium rursus versu proximo quoque correxi.

ἐναγκαῖοι ἐκείνι περὶ τῶν μεγίστων ³⁰ μή Φασὶ πα· 33·
 φαιγενέσθαι, μᾶλλον ἢ ἦν ³¹ οἱ μηδὲν προσήκοντες
 μαρτυρεῖσι παρῆται. καὶ ἔχρησεν δ' ὧ ἀνδρες, καὶ
 αὐτὸν Κλέωνα, μὴ δοκῶντα εἶναι ἠλίθιον, ὅτε τὸν
 υἱὸν τὸν τέττε ἐποιεῖτο Ἀσύφιλος, καὶ τὰς διαθή-
 κας κατέλιπε, παρακαλέσασθαι, εἴ γέ τινα συγγενῆ ³⁶
 ἐπίδημῶντα ἐγίνωσκε, καὶ τὸς ἄλλους ³² ὅτῳ ἐπὶ
 βραχὺ περ ἦδει Ἀσύφιλον χρώμενον. κωλύσασθαι μὲν
 γὰρ εἰδείς ἂν αὐτὸν ³³ ἐδύνατο, ὅτῳ ἐβέλετο, δε-
 νομα τὰ ἑαυτῷ· τέττω ³⁴ δ' ἂν μεγάλη μαρτυρία ἦν,
 ὅτι ἐλάθρα ταῦτα διέθετο ³⁵. εἶ δ' ὧ ἀνδρες, εἰ ³²
 μὲν ὁ Ἀσύφιλος μηδένα ἐβέλετο εἰδέναι, ὅτι τὸν
 Κλέωνος υἱὸν ἐποιεῖτο, μηδ' ὅτι διαθήκας καταλί-
 ποι, εἰκὸς ἦν μηδὲ ἄλλον μηδένα ἐγγεγραφέσθαι ἐν
 τῷ γραμματεῖῳ μάρτυρα. εἰ δ' ἐναντίον μαρτύρων
 φαίνεται διαθέμενος, τέτων ³⁶ δὲ μὴ τῶν μάλιστα ⁴²
 χρωμένων ³⁷, ἀλλὰ τῶν ἐντυχόντων, πῶς εἰκὸς ἐστὶν
 ἀλη-

30. περὶ τῶν μεγίστων] ad haec verba videtur ad-
 dendum esse σπευδάζοντι, aut simile quid.

31. ἦν] paulo ante admonebam de spiritus muta-
 tione in hoc voc. a me tentata.

32. τὸς ἄλλους] tametsi ferri potest, malim tamen
 τῶν ἄλλων vt mollius.

33. αὐτὸν] Astyphilum.

34. τέττω] Cleoni puta.

35. διέθετο] Astyphilus.

36. τούτων h. l. aequivalet vocabulo μαρτύρων,
 idem est, ac si dixisset, φαίνεται (δὲ διαθέμενος ἐναν-
 τίων μαρτύρων, μὴ τῶν μάλιστα χρωμένων αὐτῷ, ἀλλὰ —

37. χρωμένων] subaudi αὐτῷ, vel adde potius.

ἀληθεὶς εἶναι τὰς διαθήκας; ἔ γὰρ ἠγάπημα ἔγωγε εἶδεναι, υἷον ἑαυτῶ ποιέμενον, τολμήσασαι ἄλλως
 76. ἰτινάς παρακαλέσασαι, ἢ τέτρε, ἕσπερ καὶ ἱερῶν καὶ
 ὀσίων ³⁸ ἀνδ' αὐτῆ κοινωγῆς εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον
 ἔμελλε καταλιπεῖν. ἀλλὰ μὴν εἰδ' αἰσχυρῶναι ἔ-
 δενὶ προσήκει ἐπὶ τοιαύταις διαθήκαις ὡς πλείους
 3. μάρτυρας παρίσασθαι· νόμος γε ὄντος, ἐξῆναι ὅ-
 τω βέλοιο δεῖναι τὰ ἑαυτῆ. σκέψασθε δὲ, ὧ ἀν-
 δρες, καὶ ἐκ τῆ χρόνε, ὃν ἔτοι λέγασαι, περὶ τῶν
 διαθηκῶν. ὅτε γὰρ εἰς Μιτυλήνην ἐξέπλευ σρα-
 τευόμενος, τότε φασὶν αὐτὸν ταῦτα διαθεῖσθαι·
 6. φαίνεται δὲ ὁ Ἀσύφιλος τῶ τέτων λόγῳ τὰ μέλ-
 λοντα ἅπαντα ἔσεσθαι προειδώς ³⁹· πρῶτον μὲν ⁴⁰,
 ἐσρατεύσατο εἰς Κόρινθον, ἔπειτα εἰς Θετταλίαν,
 ἔτι δὲ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον ἅπαντα ⁴¹· καὶ ἄλλο-
 σε, * ὅποι ⁴² αἰσθάνοιτο σρατεύμα συλλεγόμε-
 9. νον, * ἅπανταχοῖ ἀπέδῆμει λοχαγῶν· καὶ εἰδ' ἐν
 μιᾷ τέτων ἐξόδῳ διαθήκας κατέλιπεν. ἢ δὲ εἰς τὴν
 Μιτυλήνην σρατεία τελευταία ⁴³ αὐτῶ ἐγένετο, ἐν
 ἢ καὶ

38. post ὀσίων videtur τῶ υἷῳ deesse. quos filio ad-
 optato relicturus sit consortes —

39. προειδώς] atqui negatum hoc est homini na-
 to. ergo Astyphilus tum non scripsit testamentum; er-
 go tota istaec praetensio vana est.

40. post πρῶτον μὲν addendum videtur γὰρ.

41. ἅπαντα] subaudiri posse e praemissis ἐσρα-
 τέυετο haud infitior; dubito tamen nihilominus, an-
 non διαπολέμει addendum sit.

42. ὅποι et paulo post ἀπανταχοῖ dedi de meo,
 pro ὅπε et ἀπανταχῆ, quae sunt lectiones vulgatarum.

43. τελευταία — ἐν ἢ καὶ ἀπέθανε] Haec non

ἢ καὶ ἀπέθανε. τῶ ἔν ἂν ὑμῶν Φανείη πισόν, πρό-
 τερον ἄλλως στρατείας τῆ Ἀσυφίλῃ στρατευομένῃ⁴⁴,
 καὶ εὖ εἰδότες, ὅτι ἐν πάσαις μέλλει κινδυνεύειν. ἔ- 12.
 πως ἀκρεβῶς τὰ παρὰ τῆς τύχης⁴⁵ συμβῆναι,
 ὥστ' ἐν μὲν τῶ πρόσθεν χρόνῳ μὴδὲ περὶ ἐνὸς αὐ-
 τῶν τῶν αὐτῆ διαδέσθαι, ὅτε δὲ⁴⁶ τὸ τελευταῖον
 ἔμελλε στρατεύεσθαι, ἐθελοντῆς τε ἐκπλεῖν⁴⁷;

τόν

funt, quae obiter intuenti videantur esse, tautologa.
 fieri enim potest, vt tu, ab extrema tua expeditione
 domum, emeritis stipendiis, reuersus, aetatem in lon-
 ginq̄uo senii otio degas. differunt istaec inter se quam-
 plurimum, postrema militia defungi, et in postrema
 diem supremum obire.

44. *στρατευομένη* vsurpauit (nam in vsu temporum
 diligentissimi profecto non sunt hi scriptores) pro *στρα-
 τευσαμένη*, aut *ἐστρατευμένη*. saepe numero tamen
 haud immerito culpa huius perturbationis in librario-
 rum conferatur indiligentiam.

45. *τὰ παρὰ τῆς τύχης*] illa duo fortuita, quae
 hic dicuntur concurrisse, sunt istaec. 1) vt Astyphi-
 lus, qui nunquam antea de testamento condendo co-
 gitasset, in tot alias expeditiones egressus, tum de-
 mum coeperit hac de re cogitare, cum expeditioni
 accingeretur ei, quae ipsi postrema reapse fuit. 2) vt
 ab illa expeditione domum non sit reuersus, de cuius
 expeditionis exitu non magis ipsi constare in vtramuis
 partem poterat, quam de vllius alius exitu ipsi consti-
 terat reliquarum omnium, quae tot erant numero.
 Locus hic ex illa parte Dialectices repetitus est, vbi
 de probabilius docetur.

46. *ὅτε δὲ τὸ τελευταῖον*] idem est, ac si dixisset,
πότε δὲ διαδέσθαι, ὅτε τὸ τ.

47. *ἐθελοντῆς τε ἐκπλεῖν*] subaudi *ἔμελλε*. nam

17. τὸν ⁴⁸ καὶ μάλις ἐκ ταύτης τῆς στρατείας ἐλπίζοντα σωθήσεσθαι, πῶς τῆτον πιστὸν ἤδη ταῖς διαθήκας τότε καταλιπεῖν, καὶ ἐκπεύσαντα τελευτήσασιν; χωρὶς δὲ τούτων, ὧ ἀνδρες δικασαί, ἔτι μείζω τεκμήρια παρέξομαι ὡς ἔδεν ἀληθῆς λέγασθαι ἔ-
18. τοι ἐπιδείξω γὰρ ὑμῖν ἔχθισον ἀπάντων εἶνα Ἀστυφίλον Κλέωνι, καὶ ἔτω σφόδρα καὶ δικαίως μισῶντάς τῆτον, ὥστε πολὺ δὴ θᾶττον, διαθέμενον ⁴⁹ μηδένα ποτὲ τῶν ἑαυτῆ οἰκείων διαλεχθῆναι Κλέωνι, μᾶλλον ⁵⁰ ἢ τὸν τέτυυιόν * ποιησάμενον ⁵¹. Εὐθυκρά-

τῶς

qui ultro capefferent militiam, non iussi, hi minus patebant discriminibus, quippe qui cogi non possent ad adeundum loca periculosa, si nollent ipsi caput periculis obicere, neque operas nauarent militares, nisi ultroneas. Erat ergo probabilitas multo maxima, fore ut Astyphilus ex eiusmodi expeditione saluus rediret. Tanto minus erat probabile, eum in procinctu eiusmodi expeditionis de testamento condendo cogitasse.

48. τὸν] imo vero καίτοι τὸν.

49. διαθέμενον] id est γράψαντα καὶ κελεύσαντα ἐν τῇ διαθήκῃ.

50. μᾶλλον post πολὺ θᾶττον, offendere facile possit. verum tamen ego equidem, caetera si recte haberent planaue via procederent, hoc sim aequo latu-
rus animo, qui sciam μᾶλλον post comparatiuos alios praemissos haud raro παρήλκεν. Sed hiat oratio. illa duo participia διαθέμενον et ποιησάμενον infinitiuo carent, quo fulciantur. Ego equidem nullus dubito in hoc μᾶλλον latere id, quod sententia postulat et subiicit, μέλλεν τελευτᾶν. post scriptam in testamento hanc causulam, ne quis necessariorum cum Cleone vel

τα γὰρ, ὡς ἄνδρες, τῷ πατρὶ τῷ Ἀσυφίλῳ αἴτιος 21.
 γενέσθαι λέγεται τῷ θανάτῳ Θούδιππος⁵², ὁ Κλέωνος
 τέττε πατήρ, αἰκισάμενος ἐκείνου, διαφορᾶς τι-
 νος αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ νεμέσει⁵³ τῷ χωρίῳ. καὶ
 ἕτως

sermone communicet, de vita decessurum fuisse, multo potius, quam ut Cleonis filium pro suo adoptasset.

51. ποιησάμενον] sic dedi de meo, pro vulgari πολεμησόμενον. Et Salmasium quoque idem voluisse atque in mente certe habuisse suspicor, tamen siue calamus eius aberravit, siue is, qui annotatiunculas eius, ex illo graecorum oratorum exemplo Stephánico, quo Salmasius adhuc superstes usus fuit, quod exemplum Leidensis bibliotheca publica hodie seruat, exscripsit, quo ad me mitteret. In excerptis Wyttenbachianis certe haec verba reperi, velut a Salmasio scripta. [Lege ποιήσομεν, intelligitur eius Astyphili testamento potius mandatum fuisse, ne quisquam horum cum Cleone colloquatur, quam ut sibi pro filio adoptet.] Haec si scripsit Salmasius, raptim et festinans ea scripsit, quae meliora et magis expolita videtur rescripturus fuisse, si publice locum hunc agitaasset, et reliquos quoque nodos enodaturus, quos in schedis intactos praeteriit.

52. Θούδιππος] nomen proprium, mihi quidem perquam suspectum, et alias nusquam oblatum. unde enim deriuabitur? num a Θεός et ἵππος? unde vero illud δ in media voce? deinde numinis nomen cum vocabulo ἵππος copulantes, numen illud nominatim significant, non sic nude et vage Θεός usurpant, ut e. c. Ποσειδιππος. an Σπεύσιππος leg. est?

53. νεμέσει] reuocaui hanc lectionem ex Aldina, cui Stephanus et Scaliger suffecerant νεμήσει, opinantes nempe illi, in quo falsi fuerunt, νεμέσει esse nu-

ἔτως αὐτὸν ⁵⁴ διατεθῆναι, ὥστε ἐκ τῶν πληγῶν
 24 αὐτὸν ἀσθενήσαντα, ἔ πολλαῖς ἡμέραις ὑπερον ἀπο-
 θανῶν. ὡς δὲ ταῦτ' ἔην ἀλκιδῆ, ἴσως μὲν καὶ Ἄρα-
 Φηνίων ⁵⁵ καὶ πολλοὶ ⁵⁶ τῶν τότε συγγεωργέντων
 μαρτυρήσασιν ἂν μοι· διαβρῆδην δὲ ⁵⁷ περὶ τηλικύ-
 τε πρᾶγματος ἐκ ἂν ἔχοιμι ὅπως ὑμῖν παρασχοί-
 27. μην. καὶ γὰρ αὐτὸν τυπτόμενον ἰδὼν Ἰερακλῆς, ὁ
 τὸ γραμματεῖον Φάσκων παρ' ἑαυτῶ τεθῆναι, οἶδ' ⁵⁸
 ὅτι

men, *νέμησιν partitionem, vt quancunque aliam, sic hereditariam quoque.*

54. αὐτὸν] *pātrēm meum.*

55. ἌραΦηνίων] *sic dedi de mea et Palmerii sententia, pro vulgari ῬαΦηνίων. demus enim, vnde ductum est hoc gentile nomen, ἌραΦην appellabatur. vnde adiectivum ἌραΦήνιος, et adverbium ἌραΦηνόθεν. v. Palmer. Exerc. p. 672.*

56. καὶ πολλοὶ] *id est πάνυ πολλοί. Palmerium, cui magis placet οἱ πολλοὶ non audio.*

57. διαβρῆδην δὲ] *hic videtur deesse τὸν μαρτυρήσαντα. Sententia paulo obscurius adumbrata haec videtur esse. testabantur quidem Arapheniorum non nulli, et multi quidem illi, ὅτι λέγεται, famam ferri, Euthycratem a fratre Thudippo ad necem fuisse commulcatum. Qui autem difertis verbis id aiat vere factum esse, facile non existurum esse quemquam, ob difficultatem probationis, et magnitudinem periculorum atque damnorum eum manentium, qui caedis criminationem certis et perspicuis documentis evictam non dederit.*

58. οἶδ'] *id est σαφῶς οἶδα, vel εὖ οἶδα pro certo scio.*

ὅτι ἐκ αὐτῶν ἐθέλησεν μαρτυρησάμεναν τῆς διαθή-
 κης, αἷς αὐτὸς ἀποφαίνει. ἴμως μέντοι καί τις Ἰε-
 ροκλέα, ἵνα ἐναντία τέτων⁵⁹ μαρτυρήσῃ, ἢ ἐξομώ-
 σεται. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἀκριβῶς μὲν ἦδεν⁶⁰. 30.
 (τῷ γὰρ αὐτῷ ἀνδρὸς ἐστίν, ὃ μὲν οἶδεν, ἐξομώ-
 σθαι, τῶν δὲ μὴ γενομένων πῖσιν ἐθέλειν ἐπιθεῖναι
 ἢ μὴ εἰδέναι γενομένα) ὡς δὲ, ὅτε ἀπέθνησκεν, ὁ
 Εὐθυκράτης, ὁ πατὴρ Ἀσυφίλου, ἐπέσκηψε τοῖς 33.
 οἰκείοις μηδένα ποτὲ ἐάσειν εἰλθεῖν τῶν Θεδῖππε ἐπὶ
 τὸ μνημα τὸ ἑαυτοῦ, τέτων ὑμῖν τὸν ἔχοντα τὴν
 τηθίδα τῷ Ἀσυφίλου μάρτυρα⁶¹ παρέξομαι.
 ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἀκούων τοίνυν ταῦτα ὁ Ἀσύφίλος
 καὶ τέτων⁶² καὶ τῶν ἄλλων προσηκόντων, ἐκ παλαιοῦ 36.
 ὄντων, ἐπειδὴ τάχιστα ἤρχετο φρονεῖν, εὐδὲ πώποτε
 * διελέχθη⁶³ Κλέωνι, ἀλλὰ πρότερον ἐτελεύτη-
 σεν⁶⁴.

59. τέτων] id est τῶν δικαστῶν. Nam Araphenii, tamen si laudati ab auctore pro testibus fuerunt, citati tamen ad testimonium dicendum ideo non fuerant.

60. ἦδεν] subaudi ὅτι ἐξομώσεται Ἰεροκλῆς εὐ εἰ-
 δώς. quamquam aut id, aut similem quandam sententiam addi malim, quam subaudiri solummodo, quod durum et inficetum est. noram iam ante, ita esse euenturum, ut Hierocles, qui probe nosset factum, tamen iuratus negaret se nosse.

61. μάρτυρα] sic dedi, auctore Stephano, pro vulgari μαρτυρίαν. quod si probabitur, erit paulo ante τῷ ἔχοντος leg. pro vulgari τὸν ἔχοντα. quod si paulo durius et inconcinnius.

62. τέτων] auia et eius marito.

63. διελέχθη] sic, per ε in secunda syllaba, ὅτι

σεν' ἔχ' ἠγόμενος ὅσιον εἶναι, τοιαύτην αἰτίαν ἔ-
 χεντος Θεοπίπῃ περὶ τὸν αὐτῆ πατέρα, τῷ ἐκεί-
 35. νε υἱῆ διαλέγεσθαι. ὡς ἐν τὸν ἅπαντα χρόνον διά-
 φερος ἦν Κλέωνι, τέτων ὑμῖν τὰς συνεδότας μάρ-
 τυρας παρέξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Εἰς τὰς θυ-
 σίας τοῖνυ, ἐν αἷσπερ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἐσιῶνται,
 42. πρῶτον μὲν δημότην ⁶⁴ ὄντα, ἔπειτα ἀνεψιόν, ἔτι
 δὲ τὸν υἱὸν τὸν τέτε μέλλοντα ποιῆσθαι, εἰκὸς δὴ-
 κε ἦν, ὁπότε περ * ἐπιδημοίη ⁶⁵, μηδὲ μεθ' ἐνὸς
 ἄλλοι * ἰέναι ⁶⁶ τὸν Ἀσύφιλον, ἢ μετὰ Κλέωνος.
 ὡς τοῖνυ ὑδέποτ' ἦλθε μετ' αὐτῆ, ὑμῖν τῶν δημο-

77.1. τῶν μαρτυρίαν ἀναγνώσεται. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Οὕτως τοῖνυ διακείμενος τῷ τετελευτηκότῃ Κλέων,
 ἀξιοῖ τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτῆ τὰ ἐκείνῃ ἔχεν. καὶ τί δὲ

3. τέτον λέγειν ⁶⁷; ἀλλ' Ἰεροκλῆς, θεῖος ὢν καὶ ἐ-

Q 2

μοί,

de meo, pro vulgari διπλέχθη. nescio qua fatali peno
 huius verbi διαλέγεσθαι infelicitate factum est, vt in
 eius aoristo primo passivi exarando librarii graeci a re-
 eta via aberrarent, modo, vt hic videmus factum, διη-
 λέχθη exhibentes, quasi a διελέγεσθαι esset derivan-
 dum, modo, idque multo saepius, διαλέχθη. qua-
 rum rationum vtraque cum rationibus grammaticis
 pugnat.

64. δημότην] Cleonis puta.

65. ἐπιδημοίη] Astyphilus nempe. Sic dedi de
 meo, pro vulgari ἀποδημ. quoties scil. eiusmodi dies
 festi atque epulae inciderent in ea tempora, quibus
 Astyphilus domi, in vrbe, esset, non foris, in castris.

66. ἰέναι] ire. sic rursus de meo dedi, pro vulga-
 ri εἶναι.

67. τέτον λέγειν] comparat inter se duo exempla

μοί⁶⁸, ἕτως ἐπὶ τολμηρὸς, ὥστε ἐ γενομένης δια-
 δήκας ἦκει φέρων, καὶ φησι παρ' * ἑαυτῶ⁶⁹ Ἄσ-
 τυφίλην ταύτας καταλπεῖν. καίτοι, Ἱερόκλες,
 πολλὰ καὶ γὰρ πατρῶν ὑπὸ Θεοφράστου, τῆ πατρὸς
 τῆ ἐμῆ, ὅτε χεῖρον ἐπραττες ἢ νυνὶ, καὶ ὑπὸ Ἄσ-
 τυφίλης, ἐδετέρω αὐτῶν τὴν ἀξίαν χάριν ἀποδί-
 δως· ἐμὲ μὲν γὰρ, υἱὸν ὄντα Θεοφράστου, σαυτῶ δὲ
 ἀδελφιδῆν, ἀποτερεῖς ἅ μοι οἱ νόμοι ἔδωσαν· Ἄσ-
 τυφίλης δὲ τεθνεῶτος καταψεύδη, καὶ τὸ κατὰ σου-
 τὸν μέρος τὸς ἐχθρίους καθίτης τῶν ἐκείνου κληρο-
 νόμος. καὶ πρὶν μὲν ληχθῆναι τῆ κλήρης, ὡ ἄνδρες,
 εὖ εἰδὼς ὁ Ἱεροκλῆς, ὅτι ἐδὲν ἄλλω γίνετο τὰ Ἄσ-
 τυφίλης ἢ ἐμοί, ἐν μέρεσι ἐκάστῳ τῶν ἐκείνου ἐπιτη-
 δεῖων προσήες παλῶν τὸ πρᾶγμα⁷⁰, καὶ τὸς ἐδὲν
 προσήκοντας πείδων ἀμφισβητεῖν, λέγων ὅτι θεῖος 12.
 εἶη

immanis et crudelis cupiditatis atque impudentiae.
 Miramini, iudices, ait, ex me audientes portentofae
 cupiditatis atque impudentiae exemplum, a Cleone er-
 ga Astyphilum consobrinum proditum. Sed desinetis
 mirari, cum audieritis, id quod multo est portentosius,
 ipsum adeo auunculum Astyphili in cineres et bona
 eius tam infestis modis saevire. Hierocles is est —

68. θεῖος ὧν καὶ ἐμοί] id est θεῖος ὧν αὐτῶ ὁμοίως
 καὶ ἐμοί. frater enim germanus erat Hierocles eius foe-
 minae, quae Astyphilo et astori huius causae mater
 erat communis, tametsi patres eorum diuerfi fuissent.

69. παρ' ἑαυτῶ] sic dedi de meo, pro vulgari
 παρ' ἑαυτόν.

70. τὸ πρᾶγμα] id est τὸν κληρὸν καὶ τὸ περὶ τὰς
 ψευδεῖς διαδήκας σκευώρημα.

εἶη Ἄστυφίλω, καὶ ἀποφαίνοι διαθήκας ἐκείνον καταλελογότα, εἴ τις αὐτῷ κοινώσαιο ⁷¹. ἐπειδὴ δὲ πρὸς Κλέωνα δωμολογήσατο, καὶ τῶν τῷ ἀδελφῷ ⁷² ἐμερίσατο, νυνὶ, ὡς ἀληθῆ λέγων, ἀξιώσας

15. πετυέσθαι. δοκεῖ δὲ μοι καὶ ὁμόσαι ἄσμενος, εἴ τις αὐτῷ ὄρκον δίδοιη. καὶ ἐμοὶ μὲν συγγενὴς ὢν, ἐδὲ τὰ γενόμενα ἐθέλει μαρτυρεῖν· ὃ δ' ἐδὲν προσήκει, τέτω τὰ ψευδῆ συλλαμβάνει, καὶ τῶν αὐτῷ πρᾶχθέντων γραμματέων ἦκε φέρων. πολὺ γὰρ

18. πρεξυγιάτερον ἡγεῖται εἶναι τὸ χρηματίζεσθαι, ἢ τὴν ἐμὴν συγγένειαν. ὡς δὲ ἐπηγγέλλετο περὶ ὧν διαθήκας ἀποφαίνοι ⁷³ εἴ τις αὐτῷ κοινώσαιο, αὐτῷ ὑμῖν, ὃ προσῆλθε, μαρτυρίαν παρεχόμενα.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Τί ἔν χρεῖ, ὃ ἄνδρες, ὄνομα θέσθαι τέτω τῷ ἀνδρὶ, ὅστις ἐθέλει ἔτω ξαδίας, δια τὸ ἑαυτῷ κέρδος, τῶν τεθνεώτων τινὸς καταψεύδεσθαι; ὡς δὲ ἐδὲ Κλέωνι προῖκα τὰς διαθήκας ἀποφαίνει, ἀλλὰ μισθὸν εἴληφεν, αὕτη ὑμῖν ἢ μαρτυρία ἔ μικρὸν τεκμήριον ἔσαι ⁷⁴. τοιαῦτα

24. μέντοι κοινῇ ἐπ' ἐμοὶ τεχναίεσθαι. ἡγεῖται γὰρ αὐτῶν ἑκάτερος εὖρημα ἔχειν ὃ, τι αὖ τῶν Ἄστυφίλω λάβη. ὡς μὲν ⁷⁵ ἐκ εἰσὶν ἀληθεῖς αἱ διαθήκαι,

Q 3

αἰλλῶ

71. κοινώσαιο] id est μερίτην αὐτὸν τῷ κλέμμαστος ποιήσαιο. Si quis secum, Hierocle puta, praedam partiri, et se in eius communionem admittere velit.

72. τῷ ἀδελφῷ] τοῦ ἐμοῦ δηλονότι.

73. περὶ ὧν διαθήκας ἀποφαίνοι] imo vero περιων, ὡς [vel ὅτι] διαθ. αἱ.

74. post ἔσαι deest titulus Μαρτυρίας.

75. ὡς μὲν] adde ἔν. transit hic a priorē parte

ἀλλὰ Κλέων καὶ Ἰεροκλῆς βέλονται ὑμᾶς ἕξαπα-
 τῆσαι, καθόσον ἐδυναίμην ἀπέδειξα· ὡς δ', εἰ καὶ
 μηδὲν προσήκων ⁷⁶ ἔτυχον Ἀστυφίλω, δικαιοτέρας 27.
 εἰμι ἔχειν τὰ ἐκείνη, ἢ ἔτοι, διδάξω ὑμᾶς. ὅτε γὰρ
 ἐλάμβανε Θεόφραστος ὁ ἐμὸς πατήρ τὴν ἐμὴν μητέ-
 ρα καὶ Ἀστυφίλη παρὰ Ἰεροκλέεσσι, ἤλθε ⁷⁷ καὶ αὐ-
 τὸν ἐκείνον ἔχουσα ματρὸν ὄντα, καὶ διητάτο παρ' ἡ- 30.

μῖν

actionis ad alteram. Illa cum docuisset, supposititium
 esse illud testamentum praetensum, aggreditur nunc
 docere: si Astyphilus, qui testamentum nullum un-
 quam scripisset, voluisset scribere, non potuisse alium
 heredem scribere, quam se, actorem.

76. μηδὲν προσήκων] fidem promissis tuis, Isaeae,
 non facis, aut oblitus tui loqueris inconsentanea. Do-
 cere contendens, actorem, etiamsi Astyphilum nulla
 parte cognationis attigisset, tamen ab eo heredem fuis-
 se necessario scribendum, doces ita, vt planum facias,
 actori matrem cum Astyphilo fuisse communem. Er-
 gone fratres vterinos negas esse inter se προσήκοντας?
 Atqui quae potest propior esse consanguinitas, quam
 duos ex eodem vtero prodisse? Non hoc doces, quod
 te profiteris facturum, etiamsi Astyphilus frater actoris
 non fuisset, tamen actorem ab eo heredem necessario
 scribendum fuisse. Nam si Theophrastus matrem Asty-
 phili domum suam non duxisset, non videtur operam
 daturus fuisse; vt Astyphilus liberaliter educaretur,
 neque curasset eum beneficiis promereri.

77. ἤλθε] scilicet ἡ ἐμὴ μήτηρ εἰς τὸν οἶκον τῶνδρός.
 Fieri quoque possit, vt post ἤλθε exciderit μετὰ τῆς
 ἀδελφῆς. venit mater nostra in domum patris mei,
 habens secum praeter sororem Astyphili, etiam Asty-
 philum ipsum. v. versu 37.

μῶ τῶν ἀπαντα χρόνον ⁷⁸ ὁ Ἀσύφιλος· καὶ ἐκαι-
 δεύθη ὑπὸ τῆ πατρὸς τῆ ἐμῆ. καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἐγε-
 νόμην, καὶ ὤραον εἶχον παιδεύεσθαι, μετ' ἐκείνου
 συνεκαιδευόμην. λάβε δέ μοι ταύτην τὴν μαρτυ-
 ρίαν ⁷⁹, εἴτα * τὴν τῶν ⁸⁰ διδασκάλων ὅποι ἐφοι-
 τῶμεν ⁸¹. τὸ τοῖνυν χωρίον τὸ ἐκείνη πατρῶον, ὡ
 ἄνδρες, ἐ πατρὸς ὁ ἐμὸς ἐφύτευε, καὶ ἐγεώργησε,
 καὶ ἐποίησε διπλασίαις ἀξίον. ἀνάβητέ μοι καὶ τέτων
 μάρτυρες. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπεὶ τοῖνυν ἐδοκιμά-
 σθη ὁ ἀδελφὸς, ἀπέλαβε πάντα ὀρθῶς καὶ δι-
 καίως, ὥστε ἐκείνον μηδεπώποτε μηδὲν ἐγκαλέσαι
 τῷ ἐμῷ πατρὶ. μετὰ δὲ ταῦτα ⁸² τὴν ἀδελφὴν τὴν

Q 4

ἐκεί-

78. τὸν ἀπαντα χρόνον] ad pubertatem vsque.

79. μαρτυρίαν] necessariorum puta et familiarium
 actorum et parentum eius, confirmantium, actorem
 vna cum Astyphilo in domo Theophrasti educatum li-
 beraliter fuisse.

80. εἴτα τὴν τῶν διδασκάλων] priorem articulum
 de meo addidi, quo vulgatae carent.

81. post ἐφοιτῶμεν deest titulus Μαρτυρίαι. reci-
 tantur enim duo diuersa testimonia, alterum illud, cu-
 ius argumentum modo indicauimus, alterum ludima-
 gistrorum.

82. μετὰ δὲ ταῦτα] non videtur ita accipiendum,
 ac si significaretur, sororem Astyphili ab eius vitrico,
 Theophrasto, tum demum fuisse nuptui elocatum, post-
 quam Astyphilus iam vir factus esset, sed indicat so-
 lummodo transitum ad enumerationem aliorum bene-
 ficiorum, quibus Theophrastus Astyphilum ornauit,
 adhuc impuberem. Nam alias debuisset non vitricus
 priuignam, sed frater, tutelae iam suae factus, soro-

ἐκεῖνθ ὁμοπατρίαν ἐνεγγύησεν ὁ ἐμὸς πατήρ ὅτῳ ἐ-
δόκει αὐτῷ· καὶ τὰλλα διάκει, καὶ ταῦτα τῷ Ἀσ-
τυφίλῳ ἐξήκει. ἰκανὴν γὰρ ἠγήσατό βάσανον εἰ- 39.
ληφέναι ἀπὸ τῆ πατρὸς τῆ ἐμῆ τῆς εἰς αὐτὸν εὐ-
νοίας, ἐκ μικρῶ παιδὶς τεθραμμένος παρ' αὐτῷ.
μαρτυρεῖσι δὲ ἡμῖν καὶ περὶ τῆς ἐγγύης οἱ εἰδότες.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Εἰς ⁸³ τοῖσιν τὰ ἱερὰ ὁ πατήρ ὁ
ἐμὸς τὸν Ἀσύφιλον παῖδα ἤγε ⁸⁴ μεθ' ἑαυτῷ, ὡς 42.
περ καὶ ἐμὲ πανταχῆ· καὶ εἰς τὰς Διαίας τῆ Ἡ-
ρακλέους ἐκεῖνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχοι τῆς κοινο-
νίας ⁸⁵· αὐτοὶ ⁸⁶ ὑμῖν οἱ Διασῶται μαρτυρήσασιν.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες, ὡς διακε-
μην πρὸς τὸν ἀδελφόν, σκέψασθε. πρῶτον μὲν γὰρ 78. I.
συνετραφῆν ἐκεῖνῳ ἐκ παιδὶς, ἔπειτα ἐδέποτε
διάφορος ἐγενόμην, ἀλλ' ἠσπάζετό με, ὡς ἴσατο
οἱ οἱ

rem marito eius in manus dare, vt κύριος fororis. Ni-
si si volumus dictione illa, ταῦτα τῷ Ἀστυφίλῳ ἐξή-
κει, significari, Astyphilum vitrico, de pure suo foro-
rem desponsandi, vltro decessisse. Quicquid eius est,
quaestio haec magni momenti non est.

83. eis] sic tacite correxit Stephanus vitium Aldi-
nae ei.

84. παῖδα] subaudi ἔτι ὄντα.

85. τῆς κοινωνίας] id est τῆς αὐτῶν κοινωνίας. Quod-
nam autem hoc fuerit collegium thiasotarum Herculis,
qui ortum, cur institutum, quibus legibus vsus, qui-
bus gausum priuilegiis et iuribus, mihi non constat.
Videtur eiusmodi sodalitiū fuisse, atque aequo medio
fuit Calendariorum.

86. αὐτοὶ] malim ὡς αὐτοὶ.

3. οἱ οἰκεῖοι πάντες οἱ ἡμέτεροι, καὶ οἱ φίλοι· ἔς βέ-
 λομαι ὑμῖν μάρτυρας ἀναβιβάσασθαι ⁸⁷. δοκεῖ ἂν ἔν
 ὑμῖν Ἀστυφίλος, ὃ ἄνδρες, ἔτω μὲν μισῶν Κλέωνα,
 τσαῦτα δ' ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆ πατρὸς τῆ ἐμῆ πεπον-
 θῆς, αὐτὸς τῶν ἐχθρῶν ἂν τινος υἱὸν ποιήσα-
 6. σθαι, ἢ τὰ ἑαυτῆ δῆσαι, τῆς εὐεργέτας καὶ τῆς
 συγγενεῖς ἀποσερήσας; ἐγὼ μὲν ἔκ ἂν οἶομαι, εἰ
 καὶ δεκάκις ὁ Ἰεροκλῆς διαθήκας ψευδεῖς ἀποδεικ-
 νύη. αἰεὶ καὶ διὰ τὸ ἀδελφὸν εἶναι, καὶ διὰ τὴν
 ἄλληλοεικεσίτητα, πολὺ μᾶλλον προσήκεν ἐμοὶ ⁸⁸,
 9. ἢ τῷ Κλέωνος υἱῷ. * ἐπεὶ ⁸⁹ τέτοις γε εἰδὲ προσ-
 ποιήσασθαι καλὸν ⁹⁰ ἦν τῷ Ἀστυφίλῳ, εἴτινες ἔ-
 τω διέκεντο ⁹¹ πρὸς αὐτὸν, τὰ δὲ ὅσα ἔκ ἔθα-
 ψαν· αἰεὶ πρότερον ἐπὶ τὴν ἐσίαν ἤλθον, πρὶν
 ἐκεῖνῳ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι. ἔπειτα νῦν ἀξιώσα-

Q 5

σι κλη

87. post ἀναβιβάσασθαι videtur titulus μάρτυρας
 deesse.

88. Aut pone ἐμοὶ, aut pone υἱῷ, deesse videtur
 τῶν ἐκεῖνε, bona Astyphili mihi potius competere,
 quam filio Cleonis.

89. ἐπεὶ] quandoquidem. sic dedi de meo, pro
 vulgari ἐπὶ.

90. pone καλὸν ἦν deest προσήκεν quoniam hos
 [Cleonem eiusque necessarios] decebat, ne fingere
 quidem, et verbis prae se ferre, nedum serio conten-
 dere, cum Astyphilo ullam sibi necessitudinem inter-
 cedere.

91. οὕτω διέκεντο] videtur μὲν interponendum.
 opponuntur enim inter se, vius adhuc et spirans A-
 styphilus, et ossa eius.

σι κληρονομῶν τῶν Ἀσυφίλων, ἔ μόνον τὰς διαθή- 12.
 κας λέγοντες, ἀλλὰ καὶ τὸ γένος παρατιθέντες,
 ὅτι ἀνεψιὸς ἦν Κλέων πρὸς τῷ πατρὸς. ὑμᾶς δὲ,
 ὦ ἄνδρες, ἐκ εἰκὸς ἐστὶ τῷ τέττο⁹² γένει προσέ-
 χειν τὸν ἱὸν. εἰδὲίς γὰρ πώποτε ἐκποιήτος γενό-
 μενος ἐκληρονόμησε τῷ οἴκῃ, ὃθεν ἐξεποιήθη, ἵαν 15.
 μὴ ἐπανέλθῃ κατὰ τὸν νόμον. ἔτοι⁹³ μὲντοι ἀκρη-
 βῶς εἰδοτές, ὅτι ἐκ ἐποίησατο Ἀσυφίλος τὸν
 Κλέωνος υἱὸν, πολλαίς ἐληλυθότι αὐτῷ⁹⁴ εἰδ-
 πώποτε κεραινομήκασι. λάβε μοι καὶ ταύτην τὴν
 μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἐκατέρῳ ἔν ἡμῶν, 18.
 ἐξ ὧν ἀνταμώσωμεν σκεψάμενοι, ψηφίσασθε.
 Κλέων μὲν γὰρ φησι τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτῷ Ἀσυφίλω
 εἰσποιηθῆναί, καὶ ταῦτ⁹⁵ ἐκεῖνον διαθείσθαι. ἐγὼ
 δ' ἔ φημι, ἀλλ' ἐμὰ εἶναι πάντα τὰ Ἀσυφίλων, ἀ- 21.
 δελφῶς ὧν ἐκεῖνε, ὡς καὶ αὐτοὶ τέτο ἴσασι. μὴ τοί-
 νυν, ὦ ἄνδρες, εἰσποιήσασθε υἱὸν Ἀσυφίλω, ὃν εἰδ'
 αὐτὸς ζῶν * ἐκεῖνος⁹⁶ ἐποίησατο, ἀλλὰ τὰς νό-
 μους, ἕς ὑμεῖς ἔθεσθε, βεβαιώσατέ μοι. κατ' αὐ-

τῆς

92. ταύτου] siue ad Cleonem, siue ad Cleonis filium redit.

93. ἔτοι] Astyphilus puta et eius necessarii.

94. ἐληλυθότι αὐτῷ] Cleoni puta, eiusue filio, cum saepe venisset, πρὸς αὐτὸς ad se, rogans participationem extorum cum ipsis.

95. ταῦτ'] vt Cleonis filius sibi defuncto pro filio adoptato arrogaretur.

96. ἐκεῖνος] Astyphilus. sic dedi de meo, pro vulgari ἐκεῖνον.

24. τὲς γὰρ ἀμφισβητῶ, ὁπωσαύτην δέησιν δεόμενος 97, ὧ ἄνδρες, τῆς τῶ ἀδελφῆ ἡγίας κληρονόμον 98 καταστήσαι. ἀπέδειξα ὑμῖν 99 ὡς ἕδενι ἐκείνος δέδωκε τὰ ἑαυτῆ, καὶ μάρτυρας ἀπάντων, ὧν εἶπον, παρεσχόμεν. βοηθήσατε ἔν μοι καὶ εἰ λέγων ἐμοῦ
27. δύναται Κλέων μάλλον, τῆτο αὐτῷ ἀνευ τῆ νόμου καὶ τῆ δικαίης μηδὲν ἰσχυσαίτω· ἀλλ' ὑμᾶς αὐτοὺς βραβεύτας ἀπάντων καταστήσατε. διὰ τῆτο γὰρ συλλέγεσθε, ἵνα τοῖς μὲν ἀναίσχυτῶσι μηδὲν πλείον ᾖ, οἱ δὲ ἀδυνατώτεροι τολμῶσι περὶ τῶν δικαίω
30. ἀμφισβητῶν, εὖ εἰδότες ὅτι ἕδενι ἄλλω τὸν νοῦν προσέχετε. ἅπαντες ἔν, ὧ ἄνδρες, μετ' ἐμῷ γήνοσθε. ὡς, ἂν τι ἄλλο ψηφίσησθε, Κλέωνι παιθόμενος, σκέψασθε ὁπόσων 100 αἰτίωι γενήσεσθε. πρῶτον μὲν, τὲς ἐχθίστος Ἀστυφίλῳ ἐπὶ τῶ τὰ μνήματα
33. ἵνα καὶ ἐπὶ τὰ ἱερά 1 ἐκείνη ποιήσεσθε. ἔπειτα, τὰς
Εὐθύ

97. δεόμενος] scil. ὑμῶν.

98. κληρονόμον καταστήσαι] interponendum videtur ἐμῆ.

99. ἀπέδειξα ὑμῖν] rursus interponendum videtur h. l. γὰρ.

100. ὁπόσων] subaudi κακῶν nisi potius id addendum fit.

1. τὰ ἱερά] Valesius ad Harpocr. p. 88. vult τὰ ἡρία legi. Sed fallitur, nam primum quidem τὰ μνήματα et τὰ ἡρία idem significant, deinde vero, qui alicuius in genus reciperentur eiusque hereditatem adirent, eius non modo monumenta gentilia, sed etiam sacra participabant, quibus addicti fuissent cum legatario maiores eius.

Εὐθυκράτης ἐπισκήψας, τῷ πατρὸς τῷ Ἀσφίλῳ,
 ἀκέρως ποιήσετε, ὡς αὐτὸς πρότερον, ἢ ἀπέθανε,
 παραβῆναι². ἔπειτα τετελευτηκότα Ἀστυφίλον
 παρανοίας αἰρήσετε. εἰ γὰρ τῆτον³ ἐποίησατο υἱόν,
 ὃς τῷ πατρὶ πολεμιώτατος ἦν, πῶς ἔδοξε τοῖς ἀ- 36
 κέρωςι παρανοεῖν, ἢ ὑπὸ Φαρμάκων διεφθάρθαι;
 ἔτι δὲ με, ὧ ἄνδρες δικασταί, ἐτραφέντα ἐν τῷ
 αὐτῷ καὶ συμπαυθευθέντα Ἀστυφίλῳ, καὶ ἀδελφὸν
 ὄντα, περιόψασθε ὑπὸ Κλέωνος ἀποστρεφθέντα τῶν
 ἐκείνου ἀντιβολῶ ὑμᾶς⁴ καὶ ἱκετεύω, ἐκ παντὸς 39
 τρόπου ψηφισάσθαι μοι ἔτω γὰρ ἂν μάλιστα Ἀσ-
 τυφίλῳ τε χαρίσεσθε⁵, καὶ μὲ ἐκ ἂν ἀδικήσετε.

2. ὡς αὐτὸς πρότερον ἢ ἀπέθανε. παραβῆναι] locus male sanus, cui nonnulla defunt. praeterea dubium est utrum αὐτὸς ad Euthycratem, an ad Astyphilum referatur. Stephanus, profecto sagaciter, ita coniiciebat leg. esse. πρότερον ἂν ἀπέθανεν ἢ παραβῆναι. posset ad eandem sententiam sic componi lectio. πρότερον ἂν ἀποθανεῖν εἴλετο, ἢ παραβῆναι. Ego vero suspicor Isaeum sic reliquisse ὡς αὐτοῖς [Astyphilo eiusque posteris et necessariis omnino omnibus] ἐπέσκηψε [scil. Euthycrates] πρότερον, ἢ ἀπέθανε, μὴ παραβῆναι. quas illis moriens praecipit ne migrarent.

3. τῆτον] num τούτου Cleonis puta.

4. ἀντιβολῶ ὑμᾶς] interpone οὖν.

5. χαρίσεσθε] rarior inuentu forma haec est; vnitior χαριεῖσθε.

ΙΣΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣ ΞΕΝΑΙΝΕΤΟΝ,

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

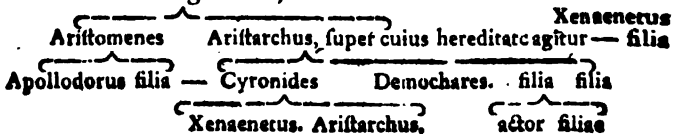
Αριστάρχος τις τεσσάρων πατρὶ γενόμενος παίδων, Κυρωνίδη καὶ Δημοχάρης, καὶ τῆς μητρὸς τῆ λέγοντος τὸν λόγον, καὶ ἄλλης κόρης, τῆτον μὲν τὸν Κυρωνίδην ἔτι περιῶν εἰσεποίησεν εἰς τὸν Ξεναινέτη τῆ κατὰ μητέρα πάππυ κληρον, αὐτὸς δὲ κληρονόμος τοὺς λοιπὰς ἑαυτῷ κατέλειψε παῖδας. μετὰ ταῦτα τελευταῖα μὲν Δημοχάρης ἄπαις, καὶ ἡ μία θυγάτηρ αὐτῆ, καὶ αὐτὴ ἄπαις. ὁ δὲ κληρὸς ὅλος ἔρχεται δικαίως εἰς τὴν μητέρα τῆ λέγοντος τὸν λόγον. καὶ ταῦτα μὲν ἔτω. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην Ἀριστάρχη, Ἀριστομένης ἀδελφὸς ὢν αὐτῆ, καὶ κατὰ νόμον ἐπίτροπος τῶν τῆ ἀδελφῆ γνόμενος παίδων, ἐκδέδωκε Κυρωνίδῃ τῷ ἐκποιήτῳ υἱῷ Ἀριστάρχει τὴν θυγατέρα ἑαυτῆ, ἐπαγγελάμενος περποιῆσαι αὐτῷ τὸν Ἀριστάρχει κληρον· ὃ δὲ καὶ πεποιήκε. γενομένης γὰρ υἱῆ τῷ Κυρωνίδῃ, πρῶτον μὲν ὄνομα τῷ παιδί τὸ τῆ πάππυ δεδώκασιν, Ἀριστάρχον ὀνομάσαντες, καὶ εἰσεποίησαν αὐτὸν εἰς τὸν πάππυ οἶκον, ὡς δὴ τῆτο ἐκεῖνε πράξαντος· καὶ παραδέδωκεν Ἀριστομένης αὐτῷ τῆ πάππυ κληρον· ἔτι δὲ παῖς ὢν ἑκεῖνος.

κεῖνος τελευτῶν, κληρονόμον κατὰ διαθήκας ἐνεστήσατο τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Ξεναίνετον. τῶν γενομένων, καὶ κρατῆτος Ξεναίνετος τὴν Ἀριστάρχου τῆ παλαιῆ ἑστίαν, ἀμφισβητῆς πρὸς αὐτὸν ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς Ἀριστάρχου τῆ παλαιῆ, λέγων ἑαυτὸν μόνον εἶναι κληρονόμον δικαίως τῶν Ἀριστάρχου τῆ παλαιῆ χρημάτων. ὁ μὲν γὰρ Κυρωνίδης (Φησί) ἐκποίητος ἐγένετο· ὁ δὲ πατὴρ υἱὸν ἔχων γνήσιον τὸν Δημοχάρην, ἐκ ἐδύνατο θετὸν ἑαυτῶ ποιῆσαι παῖδα· ὁ δὲ Δημοχάρης, ἀτελής ὢν, ἐδὲ αὐτὸς ἐδύνατο ποιῆσαι τῷ πατρὶ θετὸν υἱόν· ἀλλ' ἔδ' ἢ ἄλλῃ θυγάτηρ αὐτῆ ἢ προτελευτήσασα. ὥστε ἐκατὰ τὸν νόμον (Φησί) τῆς εἰσποιήσεως γενομένης τοῦ παλαιῆ Ἀριστάρχου, ἐκέτι συνίσταται ἢ διαθήκη αὐτῆ τοῦ νέου Ἀριστάρχου. ἃ γὰρ μὴ δικαίως ἐπέστησεν, πῶς ἄλλω παραπέμπειν ἐδύνατο; ἀναρραμένης δὲ τῆς διαθήκης, εἰκότως ὁ κληρὸς εἰς τὸν λέγοντα τὸν λόγον ἐφέρετο, υἱὸν ὄντα τῆς γνησίας θυγατρὸς Ἀριστάρχου τῆ παλαιῆ. Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις, αὕτη· ἡ γὰρ δὲ, πραγματικὴ ἐγγράφος. ζητῆ γὰρ εἰ δὲ ταῖς τοιαύτας συνεστάναι διαθήκας, καὶ τίς δικαιότερος λέγει

καὶ τίς δικαιότερος λέγει

Εβελόμην, ὡς ἄνδρες, ὥσπερ Ξεναίνετος οὕτως 79.1.
 δύναται ψευδῆ λέγειν Σαββαλέως, οὕτω καὶ γὰρ
 τὰληθῆ πρὸς ὑμᾶς, περὶ ὧν ἀμφισβητῆμεν, εἰ 3.
 πέν

Tabula generis, hac oratione celebrati.

- πᾶν δυναθῆναι. οἴμαι γὰρ ἂν ὑμῖν εὐθέως δῆλον γινέσθαι, εἴθ' ἡμεῖς ἀδίκως ἐπὶ τὸν κλῆρον ἤκομεν, εἴθ' ἔστι ¹ μὴ προσηκόντως πάλαι τὰ χρήματα
6. ταῦτα εἰλήφασσι. νῦν δὲ ἐκ ἑξ ἴσων διακείμεθα, ὧ ἄνδρες. οἱ μὲν γὰρ, καὶ λέγουσι δεινοί, καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοί, ὥστε καὶ ὑπὲρ ἑτέρων πολλῶν ἐν ὑμῖν ἠγωνίσθαι· ἐγὼ δὲ μὴ ὅτι ὑπὲρ ἀλλοῦ, ἀλλ' ἐδὲ ὑπὲρ ἑμαυτῆ πώποτε δίκην ἰδίαν εἴρηκα.
9. ὥστε πολλῆς δεῖ με συγγνώμης τυχεῖν παρ' ὑμῶν. ἠνάγκασμαι ἔν, ὧ ἄνδρες, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι δίκην παρ' αὐτῶν λαβεῖν, τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν πρὸς τῇ ἀνακρίσει Ἀριστάρχου εἶναι ἀδελφὴν ² προσεγράψασθαι. αὐτὸ μὴν διὰ τοῦτο ὑμῖν ἦδε ἡ γνώσις ἦτ.
12. τον περὶ αὐτῶν ³ εὐκρινῆς φανήσεται· ἀλλ' ἐκ τῶν νόμων σκοποῦμεν, εἰ τὰ ἑαυτῆ δέδωκε τούτῳ ⁴ Ἀριστάρχου, ἢ τὰ μηδὲν προσήκοντα. ἔστι δὲ δίκαιον τοῦτο, ὧ ἄνδρες. ὁ γὰρ νόμος κελεύει τὰ μὲν ἑαυτοῦ διαθέσθαι ὅτῳ ἂν ἐθέλη, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἐδένα

In argumenti verfu 18. lege προσάξαντος, pro πράξαντος, et in fine δικαιότερα, pro δικαιότερος.

1. οὔτοι.] Xenaenetus iunior, et cum eo facientes, aduersarii actoris.

2. εἶναι ἀδελφὴν.] interponi vult Scaliger Κυρωνίδε. quod non intelligo. Nam si Ἀριστάρχου copulauit cum ἀνακρίσει; falsus fuit. Qui potest dudum mortuus examinari?

3. περὶ αὐτῶν] id est περὶ τέτων τῶν πραγμάτων. vel, his de bonis, hereditate Aristarchi. v. p. 80, 23.

4. τέτῳ.] Xenaeneto iuniori, filio Cyronidis.

δέναν κύριον πεποίηκε. τὸτο ἔν ὑμᾶς περάσομαι **15**
 πρῶτον διδάσκειν, εἰάν με μετ' εὐνοίας ἀκούσαι ἐ-
 θέλητε. εἴσεσθε γὰρ ὡς ὁ κληρὸς ἔτος ἐν τούτων
 ἦν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς μητρὸς πατρῶος. ἔ-
 πέτα, καὶ ὡς Ἀριστάρχος ἐδὲ κατ' ἕνα νόμον αὐ-
 τὸν εἴληφεν, ἀλλὰ παρὰ πάντας τοὺς νόμους ἀδ- **18**
 κῆ μετὰ τῶν οικειῶν ⁵ b. τὴν ἐμὴν μητέρα. ὅθεν οὖν
 σαφέστατα μαθήσεσθε ὡς ἔχει ταῦτα, ἐντεῦθεν ὑ-
 μᾶς πρῶτον περάσομαι διδάσκειν. Ἀριστάρχος γὰρ
 ἦν, ὃ ἄνδρες, Συπαλλήτιος ⁶. οὗτος ἔλαβε Ξε-
 ναίνετῃ Ἀχαρνέως θυγατέρα, ἐξ ἧς γίνεται Κυ- **21**
 ρωνίδης καὶ Δημοχάρης, καὶ ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ, καὶ
 ἄλλη τούτων ἀδελφή. Κυρωνίδης μὲν οὖν ὁ τοῦδε
 πατρὸς, καὶ πατρῶος ⁸ τοῦ τόνδε τὸν κληρὸν ἀδί-
 κως ἔχοντας, ἐξεποιήθη εἰς ἕτερον οἶκον ὥστε αὐ-
 τῷ τῶν χρημάτων ἐδὲν ἔτι προσῆκεν. Ἀριστάρχει ⁹ **24**
 δὲ τοῦ πατρὸς τούτων ¹⁰ τελευτήσαντος, Δημοχά-
 ρης υἱὸς κληρονόμος τῶν ἐκείνης κατέστη. τούτου δὲ **30**.
 παιδὸς ἀποθανόντος, καὶ τῆς ἑτέρας ἀδελφῆς, ἡ
 μήτηρ ἡ ἐμὴ ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπικληρὸς ἐγένετο. **3**
 καὶ ἔγω μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀπανταίῃς ἐμῆς μητρὸς ἐγένετο.

προσ-

5. τέτων] Aristarchi et Xenaeneti iuniorum.

5 b. οικειῶν] subaudi τῶν ἑαυτῆ. ipseque et reliqui
 eius necessarii iniuriam fecerunt matri meae.

6. συπαλλήτιος] sic dedi e Palmerii sententia, pro
 vulgari συπ.

7. τῆδε] Xenaeneti iunioris.

8. πατρῶος] Aristarchi iunioris.

9. Ἀριστάρχει] seniore puta.

10. [ἑ]ῶν] Cyronidis, Democharis, et duarum filiarum.

προσῆκον δ' αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῶ ἐγγύ-
 τατα γένεσ συνοικεῖν, πάσχει δεινότατα, ὧ ἄν-
 δρες. Ἀριστομένης γὰρ, ἀδελφὸς ὢν ἐκείνου τῷ Ἀρι-
 σάρχῃ, ὄντος αὐτῷ υἱέος καὶ θυγατρὸς, * μελλή-
 6. σας ¹¹ ἢ αὐτὸς αὐτὴν ἔχων, ἢ τῶ υἱῷ μετὰ τῷ κλη-
 ρῃ ἐπιδικάσασθαι, τέτων μὲν εὐδὲν ἐποίησε· τὴν δὲ
 ἑαυτῷ θυγατέρα ἐπὶ τοῖς ἐμῆς μητρὸς κρήμασι
 Κυρωνίδῃ ἐξέδωκεν, ἐξ ἧς ὁ Ξεναίνετος ἔτος καὶ Ἀ-
 ρισάρχος, ὁ τελευταῖος, ἐγένετο. τὸ μὲν ἔν ἀδι-
 9. κημῶ, καὶ ὄν τρόπον τῶν χρημάτων ἀπεσερήθη,
 τῆτ' ἐστὶν, ὧ ἄνδρες. μετὰ δὲ ταῦτα τὴν ἐμὴν μη-
 τέρα ἐκδίδοσι τῷ ἐμῷ πατρὶ. Κυρωνίδῃ δὲ τελευτή-
 σαντος, τὸν τῷ Ξεναίνετι ἀδελφὸν εἰσάγουσιν Ἀ-
 ρισάρχῳ ¹² υἱὸν, εὐδὲ κατ' ἕνα νόμον, ὧ ἄνδρες, ὡς
 12. ἐγὼ ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ὑμῖν ἐπιδείξω. πρῶτον μὲν
 ἔν μάρτυρας ὑμῖν παρῆξομαι, ὡς Κυρωνίδῃς ἐκποί-
 ητος εἰς τὸν Ξεναίνετι οἶκον ἐγένετο, καὶ ἐν ἐκείνῳ
 ἐτελεύτησεν. ἔπειθ' ὡς Ἀρισάρχος, ἔῃν ἔτος ὁ κλη-
 15. ρος, πρότερος τῷ υἱέος Δημοχάρῃς ἐτελεύτησε.
 Δημοχάρῃς δὲ πᾶσι ὢν ἀπέθανε, καὶ ἡ ἑτέρα ἀ-
 δελφῆ· ὥστε τὸν κληρὸν ἐπὶ τῇ ἐμῇ μητρὶ γενέσθαι
 καὶ μοι κάλλεσ τέτων τῶ μάρτυρας. ΜΑΡΤΥ-
 ΡΕΣ.

11. μελλήσας] penes quem erat. siue ipse mallet
 sibi habere, siue — nam hoc significato μέλλειν h. l.
 est accipiendum. Sic dedi de meo, pro vulgari ἐμε-
 λήσας. cui Stephanus ἐθελήσας suffectum ibat. Pal-
 merius μελήσας (simplici λ) dederat, videtur tamen
 geminatum dare voluisse.

12. Ἀρισάρχῳ] seniori.

ΡΕΣ. Οὕτω μὲν ἐξ ἀρχῆς ἦν ¹³, ὧ ἄνδρες, ὁ κλη-
 ρος, περὶ ἧ νῦν ὁ λόγος ἐστὶ· Κυρῶνιδε μὲν ἐκποίηται ¹⁸.
 γενομένε εἰς τὸν Ξεναιέντε αἶκον, τῆ δὲ πατρὸς Ἀ-
 ρισαρχε τῶ υἱεῖ Δημοχάρει καταλιπόντος, ἐκείνε
 δὲ τῆ ἀδελφῆ τῆ ἑαυτῆ ταύτη, μητρὶ δὲ ἐμῇ. δεῦ
 δὲ, ἐπειδὴ λίαν ἀναισχυντέσιν, ὧ ἄνδρες, καὶ τὰ
 χρέματα παρὰ τὸ δίκαιον ἔχεν ἀξίῳσι, μαθεῖν ²¹.
 ὑμᾶς ὡς ἐδὲ καθ' ἕνα νόμον Ἀρισαρχος ¹⁴ εἰς τὰς
 φράτορας τὰς ἐκείνε ¹⁵ εἰσηῆκται. εἰάν γὰρ τῆτο μά-
 θητε, σαφῶς εἴσεσθε, ὅτι τῶ μὴ δίκαιω ἔχοντι,
 ἐδὲ διατιθεσθαι περὶ αὐτῶν προσῆκεν. Οἶμαι τοί-
 νυν πάντας ὑμᾶς εἰδέναι, ὧ ἄνδρες, ὅτι κατὰ δια- ²⁴.
 δήκασ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν εἰσποιήτων γίνονται, διδόν-
 των τε αὐτῶν ¹⁶ καὶ υἱεῖς ποιόντων, ἄλλωσ δὲ οὐκε
 ἔξεσιν. εἴτε ἔν Ἀρισαρχον ¹⁷ φῆσει τίς διατίθεσθαι,
 ἐκ ἀληθῆ λέξει· (γνησίε γὰρ ὄντοσ αὐτῶ Δημο-
 χάρεσ υἱέοσ, ἔτ' ἂν ἐβέλετο ταῦτα διαπραΐξαι ¹⁸, ²⁷.
 ἔτε ἐξῆν δέναι τὰ ἑαυτῆ ἐτέρω) εἴτε Ἀρισαρχου
 τελευτήσαντοσ, Δημοχάρην αὐτὸν ¹⁹ ποιήσασθαι,

καὶ

13. ἐξ ἀρχῆς ἦν] adde ἡμῶν vel ἡμέτερεσ.

14. Ἀρισαρχοσ] iunior nimirum.

15. ἐκείνε] Democharetis, aut, quod perinde est Aristarchi senioris.

16. αὐτῶν] scil. τῶν διατιθεμένων cum ipsi legatores per se, (in eigner Person) non per alios, neque alii pro ipsis, iam vita defunctis, ita constituunt.

17. Ἀρισαρχον] seniozem.

18. διαπραΐξαι] imo vero διαπραΐξασθαι.

19. αὐτὸν] scil. τὸν, Φάσκοντα. si quis a Democharete se adoptatum.

καὶ ταῦτα ψεύσονται. παῖδες γὰρ ἐκ ἔξεσι διαθή-
κην γενέσθαι. ὁ γὰρ νόμος διαβρήδην καλύει παιδί
30. μὴ ἔξεῖναι ²⁰ συμβάλλειν, μηδὲ γυναίκι, πέρα με-
δίμων ²¹ κριθῶν. μεμαρτύρηται δὲ Ἀρίσταρχον μὲν
πρότερον Δημοχάρει τῷ υἱέος τελευτῆσαι, ἐκείνῳ

R 2

δὲ,

20. ἔξεῖναι] sic tacite correxit Stephanus Aldi-
nae vitium ἔξεῖν.

21. μεδίμων] fui aliquando in opinione, in qua
Petitum quoque LL. At. p. 577. fuisse postmodum re-
peri, μεδίμων legi hic oportere. Iam vero censeo vul-
gatam bene habere, et respondere latino *singulos me-
dimnos*. neque puer aes alienum contrahere, aut com-
mercium pactumve facere, spondere de re emenda,
vendendaue potest, quæ excedat pretium medimni unius.
Et sic quoque foemina. Sunt hi duo medimni. Re-
cte ergo μεδίμων in plurali usurpavit. Unusquisque
puer, et unaquæque foemina cauere de medimnis sin-
gulis potest, cum aliqua forensi validitate, non ultra.
Confiunt sic tot medimni, quot sunt contrahentes hu-
iusmodi. μεδίμων in duali dicere non licebat; nam
sic exstisset sententia, falsa illa quidem, et iuri attico,
atque veritati historicae repugnans, licuisse pueris qui-
busque de binis medimnis cauere, et sic pariter quo-
que foeminis quibusque. Id quod secus erat. Hen-
ricus Stephanus primam syllabam vocabuli μεδίμων
geminandum esse suspicabatur. scil. μῶ μεδίμων. Con-
iectura, ad speciem probabilis et subtiliter atque in-
geniose excogitata: (ecquid enim fieri possit facilius,
ecquid vsu venit crebrius, quam vt eadem literæ col-
lisæ a terae alteras absorbeant?) reapse tamen imagi-
naria et abhorrrens. id quod vel ipsa summae immani-
tas statim prodit. Et cur legislator numerum impa-
rem pari 40. aut 50. praetulisset?

δὲ, ὕπερον τῆ πατρός. ὥστε κατὰ γε διαθήκην
 ἐκείνων ²², ἣν ἐ διέθεντο, ἐ προσῆκεν αὐτῶ ²³ τέ-
 των τῶν χρημάτων κληρονομήσαι ἀνώγνωθι δὲ καὶ ³³.
 τὴς νόμους, καὶ δ' ἕς ἐδετέρω αὐτῶν ἐξῆν διαθήκας
 ποιήσασθαι. ΝΟΜΟΙ. Οὐ τοίνυν, ὦ ἄνδρες,
 εἰδὲ Κυρωνίδην οἷόν τε ἦν υἱὸν Ἀριστάρχου ²⁴ εἰσποῆ-
 σαι, ἀλλ' αὐτῶ μὲν ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρῶον
 οἶκον, ἐγκαταλιπόντα ἐν τῷ Ξεναιέτι οἴκῳ ἐξῆν, ³⁶.
 υἱὸν * αὐτῆ δὲ ²⁵ ἄν, ψεύσοντα. ὥστε εἰδ' ἄν Φάσι-
 κωσι τινὰ ἀγαγεῖν, ἐκ ἐξῆ νόμος ἢ ἐὰν Φῶσιν ὑπ'
 ἐκείνους ποιηθῆναι, νόμον * ἐχ' ἐξῆσι δεῖξαι, καὶ δ' ὅν
 ἐξῆν αὐτῶ ταῦτα πράξαι· ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτοὶ λέγου-
 σιν ²⁷, ἔτι φανερώτερον ὑμῖν γενήσεται τῆτο, ὅτι ³⁹.

παρε-

22. ἐκείνων] Aristarchi majoris et Democharetis. etiamsi comminiscamur eos testamentum scripsisse, quod illi nullum scripserunt; (nam neque voluere, neque licebat) tamen ne sic quidem competebat Aristarchi majoris hereditas Aristarcho minori.

23. αὐτῶ] Aristarcho minori.

24. Ἀριστάρχῳ] feniori.

25. αὐτῆ δὲ] foede mutilatus h. l. e coniectura fari mera nequit, sed deploratus est, nisi meliores et integriores libri succurrant. Quare satius est insanabile hoc vlcus prorsus non attingere, tametsi loci nonnulli medicam manum critices coniecturalis haud respuere videntur.

26. νόμον ἐχ' ἐξῆσι] particulam infinitantem de meo addidi, deficientem in vulgatis.

27. λέγουσιν] opponit ea, quae reapse prae se ferunt, iis, modo commemoratis, quae comminisci, si velint, possint. Nam paulo ante dixerat, ἄν Φῶσιν

παραινόμως καὶ ἀσελγῶς ἔχουσι τὰ τῆς μητρὸς
 χρήματα. καὶ μὲν δὴ, ὡς ἄνδρες, ἐδὲ Ἀριστομένους
 γ', ἐδὲ Ἀπολλοδώρῳ, οἷς προσήκει²⁸ τῆς ἐμῆς μη-
 τρὸς ἐπιδικάσασθαι, ἐδὲ τέτοις ἐξῆν²⁹. Θουμαζόν
 42. γὰρ αὖν ἦν, εἰ³⁰ τὴν ἐμὴν μητέρα ἔχοντι Ἀπολλο-
 δώρῳ ἢ Ἀριστομένους ἐκ αὐτῶν οἷόν τε ἦν τῶν ἐκείνης κυ-
 ρίων³¹ γενέσθαι, κατὰ τὸν νόμον, ὅς ἐκ εἰς τῶν³²
 τῆς ἐπικλήσεως κύριον εἶναι, ἀλλ'³³ ἢ τὸς παῖδας
 ἐπὶ διέτες ἠβήσαντας κρατεῖν τῶν χρημάτων· ἀλλ'
 81.1. ἐτέρῳ αὐτὴν ἐκδόντι ἐξέσαι εἰς τὰ ταύτης χρήμα-
 τα

Q 3

et αὖν Φάσκαωσιν. Ista quidem, ait, fortassean alius ali-
 quis istos fingat et inducat iactantes. quae autem ipse
 palam prae se ferunt, haec sunt.

28. προσήκει] malim in imperfecto, προσῆκε.

29. ἐξῆν] scil. ἔχεν τὰ ἡμέτερα, aut vias εἰσποιεῖν.

30. εἰ] conturbata constructio, neque eodem fi-
 lo procedens. Sequi enim cum deberet (p. 81. 1.) ἐτέ-
 ρῳ δέ, subito mutata oratio, interrogationem ironi-
 cam subiicit ἀλλ' ἐτέρῳ — attamen, scilicet, si dis placet,
 vel πεπε (cum fannā) licebit eidem Aristomeni —

31. κυρίῳ] sic correxi vulgarium vitium κυρίων
 mea sententia. Stephanus inter duas rationes emen-
 dandi optionem dederat, in margine sic coniectans
 πότερον κύριον ἢ κυρίῳ. Sed posterius vnice verum est.
 Suspicabar aliquando κυρίῳ in duali quoque legi posse.
 Sed dualem quoque excludit insequens ἐκδόντι.

32. τῶν] sic dedi de mea et Scaligeri sententia, pro
 vulgari τὸν. subauditur χρημάτων.

33. ἀλλ' ἢ] idem est ac si dixisset ἀλλὰ μόνος εἰς
 τὸς παῖδας κρατεῖν.

34. ἐτέρῳ non cohaeret cum ἐκδόντι, sed ab eo
 regitur. hoc volo. Dicitio ἐξέσαι ἐκδόντι ἐτέρῳ tan-

τὰ υἱὸν εἰσποιῆσαι; δευὰ μὲντ' ἂν γίνοιτο. καὶ τῷ
 μὲν πατρὶ αὐτῆς, εἰ παῖδες ἀρρένες μὴ ἐγένοντο,
 ἐκ ἂν ἐξῆν ἄνευ ταύτης διαθέσθαι· (κελεύει γὰρ ὁ 3.
 νόμος σὺν ταύταις κύριον εἶναι δῆναι, εἰάν τῷ βού-
 λωιτο, τὰ ἑαυτῆ) τῷ δὲ μήτε λαβεῖν αὐτὴν ἀξιῶ-
 σαντι, μήτε πατρὶ ὄντι, ἀλλ' ἀνεψιῶ, παρὰ
 πάντας τὰς νόμους εἰσαγαγόντι, ἔσα κυρίως ταῦ-
 τα πεπερωγμένα; καὶ τίς ὑμῶν ταῦτα πεσοθήσε- 6.
 ται; ἐγὼ μὲν, ὦ ἄνδρες, σαφῶς ἐπίσαμαι, ὅτι ἔ-
 τε Ξεναίνετος, ἔτε ἄλλος ἐδεῖς ἀνθρώπων ἔξει ἀ-
 ποδοῆσαι ὡς ἐ τῆς ἐμῆς μητρὸς ὁ κληρὸς ἐστὶ, τοῦ
 ἀδελφῆ αὐτῆ τῆ Δημοχάρους καταλιπόντος. εἰάν
 δ' ἄρα τολμῶσι περὶ αὐτῶν λέγειν, νόμον κελεύετε 9.
 δεῖσαι, καθ' ὃν γεγένηται ἡ εἰσποίησις Ἀριζάρ-
 χου³⁵, καὶ τίς ὁ εἰσποίησις. τῆτο γὰρ δίκαιόν ἐστιν.
 ἀλλ' οἷδ' ὅτι ἐχ' ἔξισιν ἐπιδοῆσαι. περὶ μὲν ἔν τῷ
 τὸν κληρὸν εἶναι τῆς μητρὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀδίκως
 αὐτὴν ὑπὸ τέτων ἀποσερεῖσθαι, ἐκ τε τῶν εἰρη- 12.
 μένων καὶ μεμαρτυρημένων, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν νό-
 μων, ἰκανῶς ἠγάμα ἀποδοδεῖσθαι. Οὕτω δὲ καὶ
 τέτοις φανερόν ἐστιν, ὅτι ἐ προσηκόντως ἔχουσι ταῦ-
 τα τὰ χρέματα, ὥστε ἐκ ἐπὶ τῷ δικαίως Ἀριζάρ- 15.
 χον εἰσαχθῆναι εἰς τὰς φράτορας τὸν λόγον ποιῶν-
 ται μόνον, ἀλλὰ καὶ δίκην φασὶν ὑπὲρ τέτων τῶν

χρη-

tandem valet atque si dixisset ἔσα δὲ ἐν ἐξισία τῆ αὐ-
 τῆ Ἀριζομένους, εἰσποιεῖν υἱὸν εἰς τὰ ταύτης χρέματα,
 μετὰ τὸ ἐκδῆναι αὐτὴν ἐτέρῳ, δηλονότι τῷ ἐμῷ πατρὶ.

35. Ἀριζάρχα.] iuniori.

χρημαίων τὸν πατέρα τὸν * ἑαυτῶν ³⁶ ἐκτετικέ-
 ναι ³⁷, ἵνα, ἀν μὴ * κατ' ἐκεῖνο ³⁸ δικαίως δοκῶσιν
 ἔχειν, κατὰ γε ταῦτα εἰκότως προσήκων ³⁹ αὐ-
 18. τοῖς φαίνομαι. ἐγὼ δ', ὦ ἄνδρες, ὅτι ἐκ ἀληθῆ λέ-
 γουσι, μεγάλοις ὑμᾶς τεκμηρίοις διδάξω. εἰ γὰρ
 ἦν (ὡς ἔτοι λέγουσιν) ὑπόχρεως ἔτος ὁ κληρος, ἔτ'
 ἀν χρήματα ἔτοι ὑπὲρ αὐτῶν ⁴⁰ ἐξέτινον. εἰ γὰρ
 προσῆκον ⁴¹ αὐτοῖς, ἀλλ' οἷς ἐγένετο ἢ ἐμὴ μήτηρ
 21. ἐπίδικος, τῆτοις ἀναγκαῖον ἦν ὑπὲρ αὐτῶν ⁴² βου-
 λούσασθαι, ἔτε ἀν εἰσεποίην εἰς τῆτον τὸν κληρον
 υἱὸν Ἀριστάρχῳ, μέλλοντες ὠφεληθῆσεσθαι μὲν
 μηδὲν, ζημιωθῆσεσθαι δὲ μεγάλα. ἢ ἕτεροι, ὅταν
 μὲν ⁴³ περὶ χρημαίων δυστυχῶσι, τὲς σφετέρους
 R 4 αὐτῶν

36. ἑαυτῶν] Xenæneti puta, et Aristarchi; iunio-
 rum. Sic dedi, (postulabat enim præmissum Φασίῳ)
 pro vulgari ἑαυτῆ.

37. ἐκτετικένας] sic correxerunt Scaliger, et taci-
 te Stephanus Aldinae vitium ἐντ.

38. κατ' ἐκεῖνο] scil. τὸ μέρος, δηλονότι, τὸ εἰς-
 ποιηθῆναι δικαίως Ἐριστάρχῳ Δημοχάρητι. Sic dedi
 de meo, pro vulgari κατ' ἐκεῖνον.

39. προσήκων bene si habet, deest post αὐτοῖς voc.
 ὁ κληρος. ego vero suspicor leg. esse προσήκεν in infi-
 nitivo, scil. τὰ χρήματα.

40. ὑπὲρ αὐτῶν] imo vero ὑπὲρ αὐτῆ. redit enim
 ad præmissum ὁ κληρος.

41. προσῆκον] malim προσήκεν. scil. τῆτο ποιῆν.

42. ὑπὲρ αὐτῶν] scil. siue τῶν χρημάτων, siue
 τῶν χρησῶν.

43. ἕτεροι ἔταν μὲν] malim verba sic strui ἕτεροι
 μὲν, ὅταν περὶ —

αὐτῶν παῖδας εἰς ἑτέρας οἴκας εἰσποιῶσιν, ἵνα μὴ 24.
 μετασχωσὶ τῆς τῆ πατρὸς ἀτιμίας· ἔτοι δὲ ἄρα
 εἰς ὑπόχρεων ἕσταν καὶ οἰκοθὲν εἰσποιοῖεν σφᾶς αὐ-
 τὰς, ἵνα καὶ τὰ ὑπάρχοντα προσαπολέσειαν; ἕκ
 ἑστὶ ταῦτα, ἀλλ' ὁ μὲν κλῆρος ἐλευθέρου ἦν, καὶ τῆς
 ἐμῆς μητρὸς ἐγένετο· ἔτοι δὲ φιλοχρηματῶντες, 27.
 καὶ ἐκείνην ἀποσερῶντες, ταῦτα πάντα ἐρηχανή-
 σαντο. Ἴσως ἔν τις, ὦ ἄνδρες, τὸν χρόνον ὑμῶν
 θαυμάσειε, πῶς ποτε πολὺν ἔτασ εἰάσωμεν, καὶ
 ἀποσερέμενοι ἕκ ἡμεῶν 44 ἐπ' αὐτὰ, ἀλλὰ νυνὶ περὶ 30.
 αὐτῶν τὰς λόγους ποιῶμεθα. ἐγὼ δὲ οἶμαι μὲν ἐ δι-
 καιον εἶναι διὰ τῆτο ἔλαττον ἔχειν 45, εἴ τις μὴ ἐ-
 δυνήθη, ἢ κατημέλησεν (ἐ γὰρ τῆτο ἐστὶ σκεπτόεν,
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἰ δίκαιον, ἢ μὴ, ὅμως μέντοι καὶ πε-
 ρὶ τῆτων αἰτίων εἰπεῖν ἔχομεν, ὦ ἄνδρες. ὁ γὰρ πα- 33.
 τὴρ οὐμὸς ἐπὶ προικὶ 46 ἐγγυησάμενος τὴν ἐμὴν μη-
 τέρα συναίκα, τῶν 47 δὲ κλῆρον τῆτων κἀρεπεμένων
 ἕκ εἶχεν ὅπως εἰσπράξαιτο. ὅτε γὰρ περὶ αὐτοῦ
 λόγους

44. ἡμεῶν] solet hoc pro ἡεμεν reperiri, per syn-
 copen, aiunt, nescio quam recte.

45. ἔχειν] δίκαιον accipio h. l. non pro neutro,
 sed pro masculino. subaudi τινος. quod e proximo εἴ-
 τις hic est addiscendum.

46. ἐπὶ προικὶ] id est ἐκ ἐπὶ κλήρω, ὡς ἐκ ἕσαν
 ἐπὶ κληρον. accipiens enim pater actoris cum vxore do-
 tem, fatebatur, vxorem suam non esse ἐπὶ κληρον, h. e.
 virginem, cui patris hereditas soli competeret, sed ei
 esse fratrem, heredem vniuersorum bonorum.

47. τῶν δὲ κλῆρον τῆτων] aut τὸν δὲ κλῆρον τού-
 των leg est, aut τῶν δὲ κλῆρον τῆτων

- λόγους ἐποίησατο, τῆς μητρὸς κελουύσης, οὗτοι ταῦτα
 36. αὐτῶ ἠπειλήσαν, αὐτοὶ ἐπιδικασάμενοι αὐτὴν ἔξεν,
 εἰ μὴ βέλοιο αὐτὸς ἐπὶ προικὶ ἔχαι. ὁ δὲ πατήρ,
 ὥστε τῆς μητρὸς μὴ σεσηθῆναι, καὶ δις τοσαῦτα
 χρήματα εἴασεν ἂν αὐτὸς κερῆσθαι καὶ τῆ μὲν τὸν
 39. πατέρα μὴ ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τέτων⁴⁸ τῆτό ἐστι τὸ
 αἴτιον μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Κορινθιακὸς πόλεμος ἐγένε-
 νετο, ἐν ᾧ ἐγὼ κακῆνος στρατεύσομαι ἠναγκαζόμε-
 θα· ὥστε ἕδετέρω ἂν * ἡμῶν⁴⁹ δίκην ἐξεγένετο
 λαβεῖν. εἰρήνης τ' αὖ γενομένης, ἐμοὶ τι ατύχημα
 42. πρὸς τὸ δημόσιον⁵⁰ συνέβη, ὥστε μὴ ξάδιον εἶναι
 πρὸς τέττης διαφέρεσθαι. ὥστε ἐ μικρὰς ἔχομεν αἰ-
 τίας περὶ τῆ πράγματος. ἀλλὰ νυνὶ δίκαιον⁵¹ εἰ-
 πῆν ἔστιν, ὡ ἄνδρες, τίνος δόντος αὐτῶ τὸν κληρον,
 κατὰ ποίως νόμους εἰς τὸς φράτορας εἰσηκται· καὶ
 82. πῶς ἐκ ἐπίκληρος ἦν ἐπὶ τέτοις τοῖς χρήμασιν ἢ
 ἐμὴ μήτηρ. ταῦτα γάρ ἐστι περὶ ὧν ὑμᾶς δεῖ τὴν
 ψῆφον ἐνεγκεῖν, ἐκ εἰ χρόνῳ τί ὕπερον ἡμεῖς τῶν
 3. ἡμετέρων⁵² εἰσπραττόμεθα. μὴ δυνήθέντων δὲ
 Κ 5 ἐπι-

48. ὑπὲρ τέτων] harum rerum, vel horum bonorum causa, in iure eos persequi.

49. ἡμῶν] sic dedi de meo, pro vulgari ὑμῶν.

50. ατύχημα πρὸς τὸ δημόσιον] aerarius fiebam, pecunia mulctatus, quam statim dependere non poteram.

51. δίκαιον εἰπῆν ἔστιν] scil. αὐτὸν. malim tamen in nominatio legi δίκαιος. Xenaenetus puta.

52. ἐκ εἰ χρόνῳ τι ὕπερον ἡμεῖς τῶν ἡμετέρων] alius

ἐπιδείξαι, δικαίως ἂν ἐμὸν αὐτὸν⁵³ εἶναι ψηφίσασθε. τῆτο μὲν δ' οἶδ'⁵⁴, ὅτι ποιῶν ἐχ' οἰοί τ' ἔσονται. (χαλεπὸν γὰρ πρὸς νόμους καὶ δίκαιον πρᾶγμα ἀντιλέγειν ἐστὶ) περὶ δὲ τῆ τεθνεῶτος λέξασιν, ἐλεῖντες ὡς ἀνὴρ μὲν ἀγαθὸς ἐν τῷ πολέμῳ τέθνηκε, καὶ ὅτι ἐ δίκαιόν ἐστι τὰς ἐκεῖνε διαδήκας ἀκύρας καθιστάειναι. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ ἄνδρες, οἴμαι θεῶν κυρίας εἶναι τὰς διαδήκας, ὡς ἂν ἕκαστος διαδήται περὶ τῶν ἑαυτῆ. περὶ μέντοι τῶν ἀλλοτρίων ἐ κυρίας εἶναι τὰς διαδήκας, ὥσπερ⁵⁵ ὡς ἔ-⁹καστος περὶ τῶν ἑαυτῆ διαδήται. ταῦτα δὲ ἐ τῶν ὄντων, ἀλλὰ ἡμέτερα φαίνεται. ὥστε ἂν ἐπὶ τῆτον⁵⁶ τὸν λόγον καταφεύγη, καὶ μάρτυρας παρέχηται ὡς διέθετο ἐκεῖνος, ἐπιδεικνύμαι κελεύετε εἰ δικαίως τὰ ἑαυτῆ⁵⁷, τῆτο καὶ δίκαιόν⁵⁸ ἐστὶ. 12. δευό-

verba sic struxisset paulo. planius ἐκεῖ χρόνῳ πολλῷ ὑστερον ἡμεῖς τῶν τι ἡμετέρων.

53. αὐτὸν] scil. τὸν κληροῖ. mallet 'tamen αὐτὸ in neutro, vt referatur ad τῶν ἡμετέρων τι.

54. τῆτο μὲν δ' οἶδα] aut leg. ἀλλὰ τῆτο μὲν εὔοἶδα, aut τῆτο μὲν γὰρ (aut τῆτο μὲν τοι) εὔοἶδα ὅτι —

55. ὥσπερ ὡς] mutatum hoc ibat Scaliger cum ὥσπερ εἰς. sed bene habet vulgata. in ὥσπερ subauditur a communi οἴμαι κυρίας εἶναι τὰς διαδήκας, ὡς ἕκαστος —

56. ἐπὶ τούτων] sic dedi auctoribus Stephano et Scaligero, pro vulgari ἐπὶ τέτων.

57. τὰ ἑαυτῆ] subaudi διέθετο e praemissis. Dubito etiam an leg. sit δικαίως, καὶ τὰ ἑαυτῆ.

58. τῆτο καὶ δίκαιον] malim τῆτο γὰρ καὶ δίκαιον.

δενότατα γὰρ πάντων γένοιτο, εἰ Κυρωνίδης μὲν
 καὶ ἔτοι, ἄντες ἐξ ἐκείνων, μὴ μόνον τὸν Ξεναίνετ' οἴ-
 κον πλέον ἢ τεττάρων ταλάντων ⁵⁹ ἔξωσιν, ἀλλὰ
 καὶ τόνδε προσλήψοντα· ἐγὼ δὲ, τῆς μητρὸς ἕ-
 15. σης κυρίας, καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν Κυρωνίδη γεγεννημέ-
 νος, εἰ μὴδὲ τὸν τῆς μητρὸς κλῆρον λήψομαι· καὶ
 ταῦτα, μὴδὲ ἐχόντων τέτων ἐπενεγκεῖν ⁶⁰ παρ' ὅ-
 τε ποτ' εἰλήφασιν. καίτοι δίκαιον, ὡς ἄνδρες, ὡς-
 περ τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων δὲ τὸν ἔχοντα ἢ
 18. θέτην ἢ πρατῆρα ⁶¹ παρέχεσθαι, ἢ καταδεδικαιο-
 μένον φαίνεσθαι, ἔτω καὶ τέτες καθ' ἓν τι τέτων
 ἀποφῆναντας αὐτὸν ⁶² ἀξιῶν ἐπιδικάζεσθαι, καὶ
 μὴ πρὸ δίκης τὴν Ἀριστάρχει θυγατέρα, ἐμὴν δὲ
 μητέρα, ἐκ τῶν πατρῶων ἐμβάλλειν. ἀλλὰ γὰρ,
 21. ὡς ἄνδρες, ἔχ' ἰκανόν ἐσι Ξεναίνετ' τὸν Ἀριστομένους
 οἶκον καταπεπαιδευρασηκέναι, ἀλλὰ καὶ τέτον οἴ-
 ται δεῖν τὸν αὐτὸν τρόπον διαθεῖναι. ἐγὼ δ', ὡς ἄν-
 δρες δικασταί, βραχείας ἕστας ὑπαρξιάσης, ἀδελ-
 φάς

59. ταλάντων] subaudi ὄντας, aut ἀξιον ὄντας.

60. ἐπενεγκεῖν] subaudi ἐπὶ τινι τὴν πρόφασιν.
 referre ad aliquem suam praetensionem, causari, prae-
 tendere aliquem.

61. πρατῆρα] sic dedi de mea, et Stephani sen-
 tentia, pro vulgari πρακτῆρα. quicumque fundum do-
 mumue possidet, debet eius nomen edere, a quo aut
 oppignerata illa, aut emta habet.

62. αὐτὸν] scil. τὸν κλῆρον. sed adde ἔχειν, et
 nescio an ἔτως quoque, vt sit ἀποφῆναντας τέτον ἔχειν,
 ἔτως ἀξιῶν.

Θει ἡ Θυγάτης, ἔρχεσθαι τὸν κλῆρον εἰς Γλαύκωνα, ἀδελφὸν αὐτῆ τυγχάνοντα ὁμομήτριον. ἐπὶ τέτοις αὐτῆ τελευτήσαντος, ἡ Θυγάτης λαβῆσα τὸν κλῆρον ἐτελεύτησεν. ἀποθανόντος δὲ καὶ Εὐβελίδε, ἡ Θυγάτης αὐτῆ, τῆ Εὐβελίδε, δικασαμένη πρὸς Γλαύκωνα, ἔλαβε τὴν ἕσσαν. μετὰ ταῦτα τελευτησάντων καὶ τῶν περὶ τὸν Στρατοκλέα καὶ Στρατίον, Θεόπομπος μόνος ἰδικάσατο πρὸς αὐτὴν, καὶ ἔλαβε τὸν κλῆρον. πρὸς τῆτον ὁ υἱὸς τῆ ἀδελφῆ, Στρατοκλέυς, δικάζεται· πρὸς αὐτὸν δὲ ἐπιτρόπη τινὸς υἱᾶς, Φάσκων ἕξις τῆς κληρονομίας ἀρμόζειν τῷ τε Θεοπόμπῳ καὶ τῷ παιδι τῆ ἀδελφῆ αὐτῆ· Ἡ γὰρ ἰσπραγματικῆ.

Διαὶ

Plenum stemma generis ex hac oratione constituere haud licuit. Satis igitur habebimus, quaedam momenta consanguinitatis horum hominum, quorum nomina hac in oratione commemorantur, hic ponere, quo causa suoapte intricata et obscura, fiat aliquanto explicatior atque dilucidior.

Ἄκτορ, et Hagnias, et Ebulides, et Stratocles, et Stratius erant consobrini ἐκ πατραδέλφων. Fratres igitur fuerant eorum patres. v. p. 84. 7. Hagniae mater fuerat soror Stratii.

Hagnias suae sororis filiam instituerat heredem, cui suffecerat Glauconem, fratrem vterinum.

Theophon erat frater, vt videtur. Stratoclis. cuius Stratoclis filius videtur cum actore. tutore suo, super Hagniae hereditate contendisse. p. 85. 15.

Ἄκτορ in matrimonio habebat sororem Macartati, cui Macartato alterum suorum filiorum pro filio adoptiuo arrogarat. p. 89. 8.

In argumento versu 7. dedi de meo ἡ Θυγάτης, cum articulo, qui vulgatis deest, et vers. pen.

- πρὸς μητρὸς τῆς τελευτήσαντος, κυρίως αὐτῶν ὡς
κατὰ ταῦτά ὧ, καθάπερ τοῖς. πρὸς πατρὸς ἐξ
ἀρχῆς ἐδίδω τὴν κληρονομίαν. ταύτας τὰς ποιητάς.
ἀγχισειάς ὁ νομοθέτης μόνας ¹⁰ συντομωτέρας ¹¹
12. τοῖς ῥήμασιν ἢ ἐγὼ φράζω ¹². τὴν μέντοι διάνοιαν
ὡν βέλεται, ταύτη δείκνυσιν. ὁ δὲ πᾶς ἔτος ἐδὲ
καθ' ἐν τέτων τῶν ὀνομάτων Ἀγνία προσήκει ἀγ-
χισειά, ἀλλ' ἐξω τῆς συγγενείας ἐστίν. ἵνα δ' ἀκρι-
βῶς μάθῃτε περὶ ὧν ψηφισθε, τὴς πολλὰς λό-
15. γως εἰσάσας, ἔτος εἰπάτω ὅ, τι ¹³ ὁ πᾶς προσήκει
τετῶνι τῶν εἰρημένων τῶ τὸν κλῆρον καταλιπόντι.
καὶν

ante τὸ τρίτον γένος commemorarat. primum γένος, seu primus velut articulus consanguinitatis est is, quo pater et mater continentur. Exhausto genere patris, quae est primi articuli prima portio, transit hereditas ad primi articuli secundam portionem, quae complebitur necessarios matris legatoris.

8. αὐτῶν] scil. τῶν χρημάτων. id est τῆς κλήρε. saepe Isaeus in his causis ad hereditates pertinentibus, quae ex eius operibus adhuc solae supersunt, vocis αὐτὰ hoc sensu, id est, pro hereditate controuersa, viurpat.

9. κατὰ ταῦτά] sic dedi, pro vulgari κατὰ ταῦτα. Et sic video Taylorum quoque correxisse.

10. μόνας] addendum videtur δίδωσι. legislator has solas statuit, aut permittit necessitudines sanguinis.

11. συντομωτέρας] malim aut aduerbiallyter συντομωτέρωσ, aut in datiuo plur. συντομωτέροις legi.

12. φράζω] malim φράζων.

13. ὅ, τι] id est καθ' ὅ, τι ὄνομα. quonam nomine vel titulo. vulgatae dant ὅτι vno vocabulo. ἔτος redit ad pupilli aduocatum, v. versu 28.

πάν Φανῆ κατὰ τι προσήκων, ἐκὼν ἐγὼ συγχωρῶ
 το ἡμικλήριον εἶναι τῷ παιδὲς. εἰ * δέ τοι¹⁴ μηδὲν τῶ-
 νων ἔξει εἶπεν, πῶς ἐκ ἐλεγχθήσεται Φανερώς
 ἐμὲ μὲν συκοφαντῶν, ὑμᾶς δ' ἐξαπατήσασιν παρὰ¹⁸.
 τῆς νόμους ζητῶν; ἀναβιβασάμενος ἔν αὐτὸν ἐναν-
 τίον ὑμῶν ἐρωτήσω τὰ ἐν τοῖς νόμοις ὑπαναγνώσ-
 κων. ἔτω γὰρ εἴσεσθε εἰ προσήκει τῷ παιδί¹⁵ τῶν
 Ἄγνις χρημάτων, ἢ μή. λάβε ἔν αὐτοῖς¹⁵ b. τοὺς
 νόμους· σὺ δ'¹⁶ ἀνάβηθι, δεῦρο, ἐπειδὴ δευρὸς εἶ δια-²¹.
 βιάλειν, καὶ τῆς νόμους διαστρέφειν. σὺ δ' ἀναγι-
 νωσκε¹⁷. ἐπίσχεσ. ἐρωτήσω σε¹⁸. ἀδελφὸς εἶσθ' ὁ
 παῖς¹⁹ Ἄγνις, ἀδελφιδῆς ἐξ²⁰ ἀδελφῆ ἢ ἐξ ἀδελ-

φῆς

14. εἰ δέ τοι] sic dedi de meo, pro vulgari εἰ δ' ἔτα.

15. τῷ παιδί] sic correxerunt Stephanus et Scaliger Ald. vitium τὸ παιδί.

15 b. αὐτοῖς] Taylor malebat αὐτῆς.

16. σὺ δέ] primum hoc σὺ δέ conuersum est ad patronum pupilli, aduersus quem haec oratio pugnat. secundum, proxime insequens, ad scribam.

17. ἀναγίνωσκε] hic deesse videtur titulus Νόμοι. aut Ἀνάγνωσις τῶν νόμων.

18. ἐπίσχεσ] scribam alloquitur. Illud autem σθ ad patronum pupilli conuersum est.

19. εἶσθ' ὁ παῖς] sic dedi, auctore Stephano, pro vulgari εἶθ' ὁ παῖς.

20. Ἄγνις, ἀδελφιδῆς ἐξ —] videtur sic legendum Ἄγνις; hic definit interrogatio. respondet ipse pro aduersario. ἔ. non est. tum pergit interrogare ἀδελφιδῆς ἔν ἐξ — vel ἀλλ' ἀδελφιδῆς ἐξ — Aut si simplicius mauiis Ἄγνις, ἢ ἀδελφιδῆς ἐξ — Etiam Taylor malebat ἢ ἀδελφιδῆς.

Φῆς γεγονώς, ἢ ἀνεψίος, ἢ ἐξ ἀνεψιῶ πρὸς μητρὸς
 24. ἢ πρὸς πατρός; τί τέτων²¹ τῶν ὀνομάτων, οἷς ὁ
 νόμος τὴν ἀγχιστείαν δίδωσι; καὶ ὅπως μὴ ἐκείνο
 ἐρῆς, ὅτι ἐμὸς ἀδελφιδῆς. οὐ γὰρ περὶ τῆ ἐμῆ κλή-
 ρε νῦν ὁ λόγος ἐστὶ. ζῶ γάρ. εἰ δ' ἔν ἀπαις ἐγὼ ἦν
 τετελευτηκώς, καὶ ἡμφισβήτηται τῶν ἐμῶν, τῆτο αἶν
 27. προσήκοι ἀποκρίνασθαι ἐρωτωμένῳ· νῦν δὲ Φῆς τῶν
 Ἄγνις χρημάτων τὸ ἡμικλήριον εἶναι τῆ παιδός·
 δεῖ δὴ· σε τῆς ἀγχιστείας, ὅτι ὁ παῖς²² Ἄγνιος
 προσήκει, τὸ γένος²³ εἰπεῖν. ἀλλ' ἀποκρίνεται πάν-
 τα μᾶλλον ἢ ὁ δεῖ²⁴ μαθεῖν ἡμᾶς. αὐτοὶ τόν γε
 30. κρείττοντά τι δίκαιον, ἐ προσῆκεν ἀκροῦν, ἀλλ' εὐ-
 δὺς λέγειν· καὶ μὴ μόνον τῆτο ποιῆν, ἀλλὰ καὶ
 δίομν-

21. τί τέτων] videtur aut τί τέτων leg. subaudiendo ἐστὶ, aut alias siue καλεῖται siue αὐτῶ interponendum.

22. τῆς ἀγχιστείας, ὅτι] malim τῆς ἀγχιστείας καθ' ὃ, τι — possit quidem videri ὃ, τι tantundem valere atque καθ' ὃ, τι. idque defendi e superiori versu 15. vbi etiam ὃ, τι vsurpatum fuit pro καθ' ὃ, τι. Ego tamen valde vereor, ne ibi quoque hoc in locum illius sufficiens sit.

23. τὸ γένος] Stephanus ergo haec vocabula ad τῆς ἀγχιστείας referebat, cum iisque copulata volebat. id quod ex illa, qua vsus est, h. l. interpungendi ratione constat. Videtur tamen potius ad καθ' ὃ, τι τῆς ἀγχ. subaudi debere μέρος, et ad τὸ γένος, κατὰ. qua parte propinquitatis attingat Hagniam, ratione consanguinitatis.

24. δεῖ] sic Stephanus tacitus, item Scaliger, Aldinae δὲ correxerunt, vitium in libris graecis frequentissimum.

διόμνυσθαι, καὶ τῷ γένετι παρέχεσθαι μαρτυρίας,
 ἵνα μᾶλλον ἂν ἐπιστεύετο ὑφ' ὑμῶν· νῦν δ' ἐφ' οἷς ἀπό-
 κρισιν ἔδεδωκεν, ἔ μάρτυρας παρέσχετο, ἔχ' ὄρ-
 κων ὤμοσεν, ἔ νόμον ἀνέγνωκεν, οἶεται δὲν ὑμᾶς, 84.1.
 ὁμωμοκότας ψηφισθῆναι κατὰ τῆς νόμου, αὐτῷ
 πεσομένους ἐμῆ καταγνώσασθαι ταύτην τὴν εἰσαγγελί-
 αμν παρὰ τῆς νόμου²⁵. ἔτω σχέτλιος καὶ ἀναίδης
 ἄνθρωπος ἐστίν. ἀλλ' ἐκ ἐγὼ ποιήσω τέτων ἕδεν, 3.
 ἀλλὰ καὶ τὸ γένος ἐρῶ τῆμον, καὶ ὄθεν ἐμοὶ προσ-
 ἦκε τῆς κληρονομίας· καὶ τὸν παῖδα ἐπιδείξω καὶ
 τῆς πρότερον ἀμφισβητήσαντας ἐμοὶ τῷ κλήρῳ,
 πάντας ἔξω τῆς ἀγχιστείας ὄντας. ὡσθ' ὑμᾶς ὁμο-
 λογεῖν. ἀνάγκη δ' ἐστίν ἐξ ἀρχῆς τὰ συμβεβηκό- 6.
 τα εἰπεῖν. ἐκ τέτων γνώσεσθε²⁶ τὴν τε ἐμὴν ἀγ-
 χιστείαν, καὶ ὅτι τέτοις ἕδεν προσῆκε τῆς κληρονο-
 μίας. ἐγὼ γάρ καὶ Ἀγνίας, ὦ ἄνδρες, καὶ Εὐβε-
 λίδης, καὶ Στρατοκλῆς, καὶ Στρατίτιος ὁ τῆς Ἀγνίης
 μητρός ἀδελφός, ἐξ ἀνεψιῶν ἐσμὲν γεγονότες· καὶ 9.
 γάρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλ-
 φων. Ἀγνίας ἔν, ὅτε ἐκπλεῖν παρεσκευάζετο πρεσ-
 βεύσων ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις, αἱ τῆ πόλεως συμ-
 φερόντως εἶχον, ἐκ ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἐγγύτατα γένετι,
 εἴ τι πάθοι, τὰ ὄντα κατέλιπον, ἀλλ' ἐποιήσατο 12.

Ἐνυγα-

25. τῷ τῆν τ. ε. π. τ. νόμου.] hic videtur πεπονημένον
 deesse, vt datius hic cum πεσομένους αὐτῷ cohaereat.

26. ἐκ τέτων γνώσεσθε] assentior Stephano sic emeu-
 danti ἐκ τέτων γὰρ γν.

- θυγατέρας αὐτῆ ἀδελφίδην. εἰ δέ τι²⁷ καὶ αὐτὴ πάθοι
 Γλαυκωνίαν ὄντα εἶδεν, ἀδελφῶ ὄντι ὁμομητρίω· καὶ
 ταύτ' ἐν διαθήκῃς ἐνέγραψε. χρόνων δὲ διαγομένων
 15. μετὰ ταῦτα τελευτᾷ μὲν Εὐβυλίδης, τελευταῖ δ' ἡ θυ-
 γάτηρ, ἣ ἐποίησατο Ἀγνίας· λαμβάνει δὲ τὸν κλη-
 ρον Γλαυκων κατὰ τὴν διαθήκην. ἡμεῖς δ' ἐ πά-
 ποτ' ἠξιώσαμεν ἀμφισβητῆσαι πρὸς τὰς ἐκείνου
 διαθήκας, ἀλλ' ὥμεθα δὲν περὶ τῶν αὐτῆ τὴν
 18. ἐπέτιθε γνάμην εἶναι κυρίαν, καὶ τέτοις ἐνομένη
 ἡ δ' Εὐβυλίδα θυγάτηρ μετὰ τῶν αὐτῆ συμπρα-
 τόντων, λαγχάνει τῆ κλήρῳ, καὶ λαμβάνει νική-
 σασα τὴς κατὰ διαθήκην ἀμφισβητήσαντας, ἔξω
 μὲν * ἕσα τῆς ἀγχιστείας, ἐλπίσασα δ' (ὡς ἔορ-
 21. πεν) ἡμᾶς πρὸς αὐτὴν ἐκ ἀντιδικήσεων, ὅτι ἐδὲ πρὸς
 τὰς διαθήκας ἠμφισβητήσαμεν. ἡμεῖς δὲ, ἐγὼ
 καὶ Στρατίτιος καὶ Στρατοκλῆς, ἐπειδὴ τοῖς ἐγγύ-
 τωτα γένεθ ἐγγεγένητο ἐπίδικος ὁ κληρῳ, παρε-
 σκεύαζοντο²⁹ ἅπαντες λαγχάνειν· πρὶν δὲ γενέ-
 24. σθαι τὰς λήξεις τῶν δικῶν ἡμῖν, τελευταῖ μὲν ὁ
 Στρατίτιος, τελευταῖ δ' ὁ Στρατοκλῆς, λείπομαι δ'
 ἐγὼ μόνος τῆ³⁰ πρὸς πατρός ὧν ἀνεψιῶ παῖς, ὃ
 S 2 μό-

27. εἰ δέ τι] sic correxerunt Stephanustacitus, et Scaliger, Aldinae vitium εἰ δ' ἔτι.

28. ἕσα] sic, in nominatiuo, dedi de meo, pro vulgari ἕσαν. accedit ad me consensus Taylori, cuius haec est postrema ad Isaeum annotatio.

29. παρεσκευάζοντο] imo vero παρεσκευαζόμεθα.

30. τῆ] videtur τετελευτηκότος addendum esse. Hagnias designatur.

μόνον κατὰ τὰς νόμους ἐγένετο ἡ κληρονομία, πάντων ἤδη τῶν ἄλλων ἐκλειπτότων, αἱ ταύτη μὲν ³¹ τῇ συγγενείᾳ προσήκοντες ἐτύγχανον. τῷ ³² δὲ γνώσεσθε τῷθ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιτεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνων γεγονόσιν ἐκ ἦν, ἐν οἷς ἔτος ὁ παῖς ἦν; αὐτὸς ὁ νόμος δηλώσει. τὸ μὲν γὰρ εἶναι τὴν ἀγχιτείαν ἀνεψιῶν πρὸς πατέρας μέχρις ἀνεψιῶν παίδων, ὁμολογεῖται παρὰ πάντων. εἰ δὲ μεθ' ἡμᾶς δίδωσι ³⁰. τοῖς ἡμετέροις παισὶ, τῆτ' ἤδη σκεπτέον ἐστὶ. λάβεθ' ἐν αὐτοῖς τὸν νόμον, καὶ ἀναγίνωσκε. ΝΟΜΟΣ. Ἐάν δὲ μηδεὶς ἢ πρὸς πατέρας μέχρις ἀνεψιῶν παίδων, τοὺς πρὸς μητέρας κυρίως εἶναι κατὰ τὰ αὐτὰ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες, ὅτι ὀνομόθετος ἐκ εἶπεν, ³³ εἰάν μηδεὶς ἢ πρὸς πατέρας μέχρις ἀνεψιῶν παίδων, τὰς τῶν ἀνεψιαδῶν εἶναι κυρίως, ἀλλὰ ἀπέδωκε τοῖς πρὸς μητέρας τοῦ τελευτήσαντος, ἀν ἡμεῖς μὴ ὤμεν ³³, τὴν κληρονομίαν ἤδη, ἀδελφοῖς καὶ ἀδελφοῖς, καὶ παισὶ τοῖς τέτων, καὶ τοῖς ἄλλοις. κα- ³⁶ τὰ ταῦτα καὶ ³⁴ ἐξ ἀρχῆς ἦν ὑπερημένον ³⁵. τὰς

δὲ

31. ταύτη μὲν]· num ταύτη ἡμῖν.

32. τῷ hic loci interrogat, idemque valet atque τίνι. quanam te?

33. μὴ ὤμεν] scil. περιλοιποί.

34. κατὰ ταῦτα καὶ] potest fieri ut haec dictio recte habeat. Vltimior tamen, si bene memini, dicendi ratio est, κατὰ ταῦτα, ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς. significat, quo modo successionis vel processus a legibus hereditates posteris a parte patris descendentes assignatae fuissent, eodem prorsus modo eas assignari descendentes a parte matris.

δὲ ἡμετέρας παῖδας ἔξω τῆς ἀγχιστείας ἐποίησεν.
 οὗς δὲ μηδ' εἰ καὶ τετελευτηκότες ὦσιν, ὡς ἐγώ³⁶,
 δίδωσιν ὁ νόμος τὴν Ἄγνιν κληρονομίαν, πῶς ἐμοῦ
 39. τε ζῶντος καὶ κατὰ τὰς νόμους ἔχοντος, οἴονται
 αὐτοῖς εἶναι τὴν ἀγχιστείαν; ἕδαμῶς δὴ πεθερὸν. ἀλ-
 λά, μὴν εἰ τέτοις μὴ μέτεσιν, ὧν οἱ πατέρες ταυτὸν³⁷
 ἐμοὶ προσῆκον, εἰδὲ τὲ τῷ πατρὶ γίνεται. καὶ
 γὰρ ὁ τέτε πατήρ ὁμοίως ἢ ἐκείνοις συγγενῆς³⁸.
 42. ἔπειν δευρὸν, ἐμοὶ μὲν διαβρῆθην ἔτω τῶν νόμων δε-
 δακτότων τὴν κληρονομίαν, τέτε δ' ἔξω τῆς ἀγ-
 χιστείας πεποιηκότες, τολμαῖν ταυτὸν³⁹ συκοφαν-
 τεῖν, καὶ διαγωνίσασθαι μὲν, ἢνίκα ἐγὼ τῷ κλή-
 85. ρε τὴν δίκημέλαγχανον, μὴ οἴεσθαι δεῖν, μηδὲ πα-
 ρακαταβάλλειν, ἔ περὶ τῶν τοιούτων εἴ τι δίκαιον εἴ-
 χεν εἰπεῖν, διαγνωσθῆναι * προσῆκον⁴⁰. ἐπὶ δὲ
 3. περὶ τῶν μεγίστων εἰς κίνδυνον καθιστάται· καὶ περὶ
 S 3 μὲν

35. ὑπερημέρον] in hac compositione ὑπὸ signi-
 ficat tantundem atque. πρὸ more crebro.

36. τετελευτηκότες ὡσιν ὡς ἐγώ] imo vero τετε-
 λευτηκαὶς ὡς ἐγώ. ne si ego quidem defunctus sim. meo viuis
 sublato.

37. ταυτὸν] adverbialiter, pro κατὰ ταυτὸ μέρος.
 pariter, eodem modo, atque ego.

38. συγγενῆς] Hagniae puta.

39. ταυτὸν] hunc aduersarium meum, patronum
 pupilli mei.

40. προσῆκον] sic de meo dedi, pro vulgari προσ-
 ἦκον.

μὲν τῶν ὁμολογημένων εἶναι τῆ παιδὸς χρημάτων
 μηδ' αἰτιάσθαι με, μηδ', ὡς τι εἴληφα, ἔχεν εἰ-
 πῆν ἐφοῖς, εἴ τι αὐτῶν κακῶς διώκεν, ὡς περ ἔτοι,
 κρινεσθαι μοι προσήκειν· ἀ δ' ὑμεῖς ἐμὰ εἶναι ἐψη-
 φίσασθε, τῷ βεβλομένῳ δόντες ἐξυσίαν ἀμφισβη-
 τεῖν αὐτῶν, ἐπὶ τήτοις ἐμοὶ τοιότεις ἀγῶνας πα-
 ρασκευάζειν, καὶ εἰς τῆτο ἀναισχυντίας ἦκειν.
 οἶομαι μὲν ἔν καὶ ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων γνωσκέσθαι
 ὑμῖν, ὅτι ἔτ' ἀδικῶ τὸν παῖδα ἐδὲν, ἔτ' ἐνοχός εἰ-
 μι ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐδὲ κατὰ μικρόν. ἔτι δὲ ἀ-
 κριβέστερον ἠγῆμαι καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ὑμᾶς μαθήσε-
 σθαι καὶ τὴν ἐμὴν ἐπιδικασίαν, ὡς γέγονεν, ἀ-
 κέσαντας περὶ αὐτῶν. ἐμοὶ γάρ, ὦ ἄνδρες, λα-
 χόντι τῆ κλήρε τὴν δίκην, ἔτε ἔτος ὁ νῦν ἐμὲ εἰσ-
 αγγέλανι ᾤήθη δὲν * παρακαταβάλλειν ⁴² ὑπὲρ 12.
 τῆ παιδὸς, ἔτε οἱ στρατίη παιδες, οἱ τῆτω τῷ παι-
 δι ⁴² b. προσήκοντες, ἔτε δι' ἄλλο ἐδὲν ⁴³ αὐτοῖς ἐνά-
 μιζον προσήκειν τῆτων τῶν χρημάτων· ἐπει ἐδ' ἄν
 ἔτος νῦν ἐμοὶ πράγματα παρεῖχεν, εἰ τὰ τῆ παι-
 δος

41. καὶ τὴν ἐμὴν] particulam copulativam abesse malim.

42. καταβάλλειν] imo vero παρακαταβα. vt verfu primo huius paginae. neque dubitavi sic emendare.

42. b. παιδι] addeκατὰ ταυτὸ.

43. ἔτε δι' ἄλλο ἐδὲν] aut deest h. l. aliquid, aut potius leg. est ἔτε οἱ ἄλλοι ἐδὲν. neque ulli alii. in latinis tamen meis expressi supplementum hoc sententiae deficientis, ἔτε κατὰ γένος, ἔτε κατὰ διαθήκας, [ἔτε δι' ἄλλο ἐδὲν. Post εἶων adde αὐτόν.

44. καὶ ἠναντιέμην] interpone ἐκ aut μηδέν.

15. ὅς εἶναι ἀρπάξεν, καὶ ἠναντιέμην ⁴⁴ αὐτῶ. ἔτοι μὲν ἔν, ὥσπερ εἶπον, εἰδότες ὅτι ἔξω ἦσαν τῆς ἀγχιστείας, ἐκ ἠμφισβήτην, ἀλλ' ἠσυχίαν εἶχον. οἱ δ' ὑπὲρ τῆς Εὐβελίδου θυγατρὸς πράττοντες, τῆς τὸ αὐτὸ δικαίως ⁴⁵ τῷ Στρατίῳ παιδί προσηκίας,
18. καὶ οἱ κύριοι τῆς Ἀγνίς μητρὸς, ἦσαν οἱοί τε πρὸς ἐμὲ ἀντιδικεῖν. εἰς τοσαύτας δ' ἀπορίας κατέστησαν, ὅτι ἀντιγράψονται περὶ τῆς ἀγχιστείας, ὥστε ἢ μὲν τὸν κληρὸν ἔχουσα, καὶ οἱ λέγοντες τὸ περὶ αὐτῆς γένος, ἐπειδὴ ⁴⁶ κατεψεύσαντο, βραδύως
21. ὑπ' ἐμὲ τότε ἐξηλέγχθησαν ἐκ ἀληθείας τι γράψαι τολμήσαντες. οἱ δ' ὑπὲρ τῆς Ἀγνίς μητρὸς γένος μὲν ἐμοὶ ταυτὸ προσηκίας, (ἀδελφῆ γὰρ Στρατίῳ) νόμῳ δὲ ἀποκλειομένης, ὃς κελεύει κρατεῖν τὰς ἀρρένας, τῆτο μὲν εἶασαν· οἴομενοι δ' ἐμῆ
24. πλεονεκτήσεν, μητέρας εἶναι τῆ τελευταίαντος ἔγραψαν. ὁ συγγενέστατον μὲν ἦν τῇ φύσει πάντων, ἐν δὲ ταῖς ἀγχιστεῖαις ὁμολογεμένως ἐκ ἔξιν ⁴⁷ εἶτα γράψας ⁴⁸ ἀνεψιοῦ παῖδας εἶναι, καὶ κείνας

S 4

* ἐξο-

45. τὸ αὐτὸ δικαίως] imo vero τῷ αὐτῶ δικαίως. eodem iure, atque Stratoclis filius. Post ἦσαν adde μέν.

46. λέγοντες τὸ περὶ αὐτῆς γένος ἐπειδὴ κατεψεύσαντο] num leg. λέγοντες ὑπὲρ αὐτῆς ἐπειδὴ τὸ γένος κατεψ. aduocati mulieris cum genus ei ementitum attribuisent, falsum edidissent.

47. ἐκ ἔξιν] id est περὶ ἕδνός νομίζεται, ἐκ ἀριθμεῖται. in censum non venit. haud scio tamen, an ισχυρὸν h. l. desit. non est validum.

48. γράψας] imo vero γραψαμένας foeminas, quae

* ἐξελέγξας 49 ἐκ ἕσας ἐν ταῖς ἀγχιτείαις, οὐ-
 τας ἐπεδικασάμην παρ' ὑμῖν. καὶ αὐτῶν ἐκ ἰσχυ- 27.
 σέ τι 50 ἔτε τῆ τὸν κλῆρον ἐχέστη, τὸ προνεκῆ-
 κέναι τὸς κατὰ διαθήκην ἀμφισβητήσαντας, ἔτε
 τῆ ἑτέρα, τὸ μητέρα εἶναι, τὸ τὸν κλῆρον καταλε-
 πόντος· ἀλλ' ἔτως οἱ τότε δικάζοντες καὶ τὸ δι-
 καιον καὶ τοὺς ἄρκους περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο, ὥστε 30.
 μοι τῶ κατὰ τοὺς νόμους ἀμφισβητῆντι τὴν ψῆφον
 ἤνεγκαν. καίτοι εἰ τοῖς μὲν νενίκηκα τῆτον τὸν ἱερό-
 πον, ἐπιδείξας μηδὲν Ἀγνίαν κατ' ἀγχιτείαν. προσ-
 ηκούσας, αὐτος δὲ μὴ ἐτόλμησεν ἀντιδικῆσαι τῶ παι-
 δι 51 τῷ ἡμικληρίῃ πρὸς ὑμᾶς 52· οἱ δὲ Στραλίε παῖ- 33.
 δες, οἱ τοῦτο ἱετῶ προσήκοντες, μηδὲ νῦν ἀξίῃσιν ἀν-
 τιδικῆσαι πρὸς ἐμὲ περὶ αὐτῶν, ἔχω δ' ἐγὼ τὸν
 κλῆρον ἐπιδικασάμενος παρ' ὑμῖν, ἐξελέγξω δὲ
 τοῦτον μηδέπω καὶ ἡμέρον ἔχοντα εἰπεῖν, τί οὐκ
 Ἀγνίαν προσήκει κατ' ἀγχιτείαν, ἵ ἔτι δὲ μαθεῖν 36.
 ὑμᾶς, ἢ * τὶ ποθεῖτε 53 ἀκῆσαι περὶ ἱετῶν; ἐγὼ

μεν
 se filias consobrini tulissent et hoc nomine in tabulas
 ab actuario inferri curassent.

49. ἐξελέγξας] sic dedi de meo pro vulgari ἐξή-
 λεγξάν. pro quo Stephanus suffectum ibat ἐξήλεγξα-

50. ἐκ ἰσχυσέ τι] nil profuit, nil subleuauit earum
 causam. sic, in neutro, dedi pro vulgari ἐκ ἱ, τις (in
 masculino.)

51. τῶ παιδί] vtrum significat h. l. aduersus puerum,
 an pro puero? credo posterius, ob insequens πρὸς
 ἡμᾶς.

52. πρὸς ὑμᾶς] num πρὸς ἡμᾶς, an παρ' ὑμῖν.

53. ἢ γὶ ποθεῖτε] medium vocabulum de meo
 addidi.

- μὲν γὰρ ὡς εὖ φρονῆσθαι ὑμῶν ἰκανοῖς τὰ εἰρημῆνα νομίζω. ἔτος τοῖνυν ξαδίας ὁ, ἰ ἀν' ἰσχοί ψυδόμενος, καὶ τὴν αὐτῆ πονηρίαν ἐδεμίαν ζημίαν εἶναι νομί-
 39. ζων, τοῖμα με διαβάλλειν, ἄλλα τε πολλαί, περὶ ἃν ποιήσομαι ἕως λόγος τὰχα, καὶ νυνὶ⁵⁴ λέγεις, ὡς ἐκονωσάμεθα, ἐγὼ τε καὶ στρατοκλῆς, τὸν αἰγῶνα εἰσεῖναι περὶ τῆ κλήρε μέλλοντες. ὁ μόνοις ἡμῶν τῶν ἀμφισβητῶν παρεσκευασμένων, ἐκ ἐνῆν
 42. διομολογήσασθαι πρὸς ἀλλήλους. τῆ μὲν γὰρ εὐβελίδε θυγατρὶ καὶ τῆ ἁγνίε μητρὶ πρὸς ἡμᾶς ἀγωνιζόμεναις, μὴ κατὰ ταυτὸ ἀμφισβητήσασαι, ἐνῆν ποιήσασθαι συνθήκας⁵⁵, ἀν' ἡ ἑτέρα νικᾷ, μετῴναι τι καὶ τῆ ἡττηθείση. καδίσκος γὰρ ἐμελλεν ἐ-
 86. κατέρει τεθήσασθαι. τὸ δ' ἡμέτερον ἐ τοῦτον ἦν, ἀλλ' ἐν γένος, δύο δὲ λήξεις, ἡμικληρίε ἑκατέρω. τοῖς δὲ κατὰ ταυτὰ ἀμφισβητήσῃ εἰς τίθηται κα-
 3. δίσκος, ἔ ἐκ ἀν' ἦν τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾶν⁵⁶. ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοτέροις ἦν ὁ αὐτὸς κίνδυνος. ὥστ' ἐκ ἐνῆν κοπωνίαν ἐδὲ διομολογίαις ποιήσασθαι
 S 5 περι

54. τὰχα καὶ νυνὶ λέγεις] fortass. log. τὰχα. ἀ δε καὶ νυνὶ λέγεις. scil. ταῦτά ἐστι, quae in continenti subicit. vel sic. τὰς λόγος. τὰχα δὲ καὶ νυνὶ λέγεις. fortassis vero etiam nunc dicet.

55. συνθήκας] subaudi πρὸς ἑαυτάς.

56. τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾶν] non damno. proba enim et conueniens haec est sententia. offendor solummodo insolentia verbi ἡττᾶν quod nescio an in actiuo minus vsurpetur. Num ergo leg. τὸν μὲν νικᾶν, τὸν δὲ ἡττᾶσθαι.

περὶ αὐτῶν. ἀλλ' ἔτος ἐπειδὴ Στρατοκλῆς ἐτελεύ-
τησε, πρὶν γενέσθαι τῆ ἡμικληρίας τὰς λήξεις ἡμῶν
ἐκατέρω, καὶ ἐκέτ' ἦν μετῴσια τῷ Στρατοκλεῖ τῆ 6.
των, ἐδὲ τῷ παιδί τῷ 57 διὰ τὸν νόμον 58, ἀλλ' ἐγί-
νετο εἰς ἐμὴ ἢ κληρονομία κατ' ἀγχιστείαν πάντων,
εἰ καίσαμι τὰς ἔχοντας, τότε ἤδη πλάττεται ταῦτα
καὶ μηχανᾷται προσδοκῶν τέτοιο τοῖς λόγοις βρά-
διως ὑμᾶς ἐξαπατηῆσαι. ὅτι δ' ἐχ οἶοντ' ἦν τέτων 9.
γίγνεσθαι ἐδδειν, ἀλλὰ διήρηται 59 καὶ ἕκασον πε-
ρὶ αὐτῶν, ἐκ τῆ νόμου γινῶναι βράδιον. λάβε δ' αὐ-
τοῖς καὶ ἀναγίνωσκε. ΝΟΜΟΣ. Ἄρ' ὑμῖν ὁ νό-
μος δοκεῖ ποιεῖν ἐξῴσιαν κοινῆς, ἀλλ' ἐκ ἀτιμῆς
ἔτασι πᾶν τέναντιον, εἰ καὶ ταπρότερον ὑπῆρχε 12.
κοινῆς, προστάττεται 60, διαβρῆδην κελεύων τῆ μέ-
ρους ἕκασον λαγχάνειν, καὶ τοῖς κατὰ ταῦτο 61

αἰμ

57. τῷ παιδί τῷ] aut delendus est posterior arti-
culus, aut ei addendum est Στρατοκλέης. Prius si
praeforimus, erit αὐτῆ subaudiendum.

58. διὰ τὸν νόμον] vetantem hereditates ad liberos
τῶν ἀνεψιαδῶν procedere.

59. διήρηται] feruari potest et defendi, atque sic
reddi, definitum, discretum, diligenterque et subti-
liter his de rebus constitutum est. malim tamen, vt
in hac re vsitata, legi διείρηται. per *es* in secunda syl-
laba. pronunciatum, edictum est ad omnes.

60. προστάττεται] non improbo. mallem tamen
προσάττεται, vt aptum sit e praemisso δοκεῖ.

61. κατὰ ταῦτο] paulo ante dixerat κατὰ ταῦτά.
nil referre videtur. E. c. si duo semissem hereditatis pe-

- ἄμφισβητήσι τιθεῖσθαι καὶ κἀδίσκον, καὶ τὰς ἐπιδικασίας τῆσιν ἐν τρέπον ποιῶν; ὁ δὲ, ταῦτα τῶν νόμων λογιστῶν καὶ ἐκ ἐνάσης γενέσθαι διομολογίας, ἕτως ἀλόγως πράγμασιν τηλικῶτον ψεύσασθαι τετόλμηκεν. ἢ μόνον δὲ τῆτο πεποιήκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ πάντων ἐναντιώτατον πρᾶγμα εἴρηκεν, ὃ προσέχεται τὸν γέν, ὡς ἄνδρες. Φησὶ γὰρ ὁμολογήσασθαι μετὰ κλήρε τῶ παιδὶ τὸ ἡμικλήριον μεταδώσειν, εἰ νικήσαιμι τὸς ἔχοντας αὐτόν. καίτοι εἰ μὲν τί καὶ αὐτῶ μετῆν κατὰ τὸ γένος, (ὡς ἕτος λέγεται) τί ἔδει γενέσθαι ταύτην αὐτοῖς παρ' ἡμῶ τὴν ὁμολογίαν; ἢ γὰρ ὁμοίως καὶ τέτοις ἐπιδίκεν τὸ ἡμικλήριον, εἴπερ ἀληθῆ λέγεται. εἰ δὲ μὴ προσῆκεν αὐτοῖς τῆς ἀγχισειῆς μηδὲν, διὰ τί αὖν μεταδώσειν ὁμολογῶν, τῶν νόμων ἡμοὶ πάντων αὐτῶν δεδωκότων τὴν κληρονομίαν; πότερα δ' ἐκ ἦν μοι λαχῶν, εἰ μὴ πείσαιμι τέτρε; ἀλλ' ὁ νόμος τῶ βελομένῳ δίδωσι τὴν ἐξουσίαν. ὥστε τῆτο ἐκ ⁶² ἦν αὐτοῖς εἰπῶν. ἀλλ' εἶχον ⁶³ τινά μοι μαρτυρίαν τῆ πρᾶγματος, ἢ εἰ μὴ ἔμαρτύρεν, ἐκ ἔμελλον ἐπιδικασάσθαι τέτρε; ἀλλὰ κατὰ γένος ἡμφισβήτην, ἢ κατὰ δόσιν. ὥστ' ἔδει εἶναι μαρτύρων. ἀλλὰ μὴν εἰ μήτε

κοι-

tant, hi petunt κατὰ τὸ αὐτὸ, scil. δίκαιον, ant βέλουσα.

62. τῆτο ἐκ] videtur μὲν interponendum.

63. εἶχον et ἔμαρτύρεν sunt pluralia in tertia persona, ἔμελλον autem et ἡμφισβήτην sunt singularia in prima persona.

κοινώσασθαι τὸ πρᾶγμα ἐν ἡμῶν ἔξῃ Στρατοκλῆς, 27.
 μήτε ὁ πατήρ αὐτῶ⁶⁴ κατέλιπε. ἐπιδικασάμε-
 νος τέτων ἕδεν, μήτε εἰκὸς ἦν μεταδώσειν ἐμῇ ἡ-
 μικλήριον ἀμολογήσασθαι αὐτῶ, ἀπόδοτε ὑμεῖς ἐπιδι-
 κάσαντές μοι τέτον τὸν κλῆρον. εἰ δὲ μήτε ἔλαχον
 τῶν αὐτῶν, μήτ' ἀμφισβητήσασθαι πάποτ' ἠξιώσασθαι, 30.
 πῶς χρη πισοὺς εἶναι νομίζουσιν τοὺς τούτων λόγους;
 ἐγὼ μὲν οἶομαι οὐδαμῶς. προσποιεῖται τοίνυν οὗ-
 τος, (ἐπειδὴ κοῦτ' εἰκότως ἀνθραυμάζετε, ὅτι τῶ
 ἡμικληρίαι τότε τὴν δίκην οὐκ ἐλάγχασαν,) τοῦ μὲν
 μὴ λαχεῖν πρὸς ἐκεῖνος⁶⁵, ἐμὲ εἶναι αἴτιον, ὡς ὁ 33.
 μολογήσαντα μεταδώσειν⁶⁶, ὥστε διὰ * τῆτ' ἐ⁶⁷
 παρακαταβάλλειν αὐτοῖς⁶⁸, τῆς δὲ πρὸς ἐμὲ λή-
 ξεως ἐμποδῶν εἶναι τὰς νόμους· ἐ γὰρ εἶναι τοῖς ὀρ-
 φανοῖς κατὰ τῶν ἐπιτρόπων⁶⁹, ἐδέτερ' ἀληθῆ * λέ-

γων.

64. ὁ πατήρ] Stratocles. αὐτῶ] ipse, filio suo, pu-
 pillo meo, eidemque competitori ab Hagnia relictae
 hereditatis.

65. πρὸς ἐκεῖνος] scil. τὰς προσήκοντας Ἀγνία καὶ
 ἀμφισβητήντας ἐμοὶ τῶ κλήρου.

66. μεταδώσειν] scil. αὐτῶ, filio Stratoclis puta.
 conf. versu 39.

67. διὰ τοῦτ' ἐ παρακαταβάλλειν] sic dedi de meo
 pro vulgari lectione διὰ τοίνυν παρ. Etiam pro infi-
 nitivo temporis praesentis malim infin. aor. 2. παρα-
 καταβαλεῖν. quia sententia tempus praeteritum postulat.

68. αὐτοῖς] aduersus eos, contententes puta me-
 cum de hereditate Hagniae.

69. κατὰ τῶν ἐπιτρόπων] addendum videtur λαγ-
 χάνειν. causam forensam suscipere, litem capessere.

36. γων 70. ἔτε γὰρ ἂν νόμον δείξειεν, ὅς κωλύει τῆτον ὑπὲρ τῆ παιδὸς δίκην παρ' ἐμῆ λαμβάινειν. ἔ γάρ ἐστιν ἐναντιόμενος ἕδεις 71, ἀλλ' ὡσπερ καὶ γραφῶς κατ' ἐμῆ δέδωκεν, ἔτω καὶ δίκας ἐμοὶ εἶναι 72 καὶ τῷ παιδί προποίηκεν. ἔτ' αὖ διὰ ταῦτα ἐκείνοις τοῖς
39. προσήκει τῆ κλήρε 73 ἐκ ἐλάγχωνον, ὡς ἐμῆ μεταδώσειν ὁμολογήσαντος, ἀλλ' ὅτι ἐδ' ὅτις αὐτοῖς τέτων τῶν χρημάτων προσῆκεν. εὖ δ' οἶδ' ὅτι ἐδ' εἰ 74 συνεχώρειν τῷ παιδί λαβεῖν ἐπιδικασαμένω παρ' ἐμῆ τὸ ἡμικλήριον, ἐκ ἂν ποτε ταῦτ' ἐποίησαν 75, ἐδ' ἐπεχείρησαν· εἰδότες, * ὅτι, ὅταν 76 ἐν τῇ ἀγχισειᾷ μὴ ὄντες εἶχόν τι τῶν μὴ προσηκόντων, τῆτ' ἂν ὑπὸ τῶν ἐγγύτατα γένεσ βαδῖως ἀφῆρθησαν.

70. λέγων] *fio de meo dedi, pro vulgari λέγων.* aptus est hic nominatiuus participii a praemisso προποιῖται.

71. ἕδεις] *scil. νόμος τέτω ἐστ.* ad idem νόμος etiam δέδωκε et προποίηκε redeunt.

72. ἐμοὶ εἶναι] *malim τε interponi.*

73. τῆ κλήρε] *sic dedi de mea et Scaligeri sententia pro vulgari τὸν κλήρον.*

74. ἐδ' εἰ συνεχώρειν] *ne si concessissent quidem.* in prima perf. sing. sic dedi de mea et Scaligeri sententia. Stephanus minus recte coniecerat ἐ δὴ συνεχ. vulgati dant ἐδὲν συνεχ.

75. ἐποίησαν et ἐπεχείρησαν etc.] *redunt istaec ad filium Stratoclis, pupillum aetoris, illiusque pupilli necessarios et patronos.*

76. ὅτι, ὅταν] *sic dedi de meo, pro vulgari ὁπότ' cui Stephanus suffici volebat ὅτι ὁπότῳ.*

Θησαν. ὅπερ γὰρ καὶ πρότερον εἶπον, ἐ δίδωσι 77
 μεθ' ἡμῶς τοῖς ἡμετέροις πασι τοπαράπαν τὴν ἀγ-
 γισίαν, ἀλλὰ τοῖς πρὸς μητρὸς τῆ τελευτήσαν 87λ
 τὸς. ἦσαν ἄν ἔν ἐπ' αὐτὰ τῆτο μὲν ὁ Γλαύκων, ὁ
 τῆ Ἀγνίης ἀδελφός. (πρὸς ὃν μὴ ὅτι γένος εἶχον 78
 ἄμεινον εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῆς ἀγχισίαις ἐφαί- 3
 νοντ' ἄν ὄντες) τῆτο δ', εἰ μὴ ἐβέλετο ἔτος, ἡ Ἀγ-
 νίη κακέινε 79 μήτηρ, προσήκου καὶ αὐτῇ τῆς ἀγ-
 χισίαις τῆ αὐτῆς υἱέος. ἄσθ' ὅποι' ἠγωνίζετο 80
 πρὸς τὰς μηδὲν γένει προσήκοντας, φανερώς ἄν ἔλα-
 βε τὸ ἡμικλήριον παρ' ὑμῶν, τῆτο τῆ δικαίη καὶ β.
 τῶν νόμων αὐτῇ δεδοκότων. ἐκ ἔν 81 διὰ ταῦτ' οὐκ
 ἐλάγχωνεν, ἐχ ὡς δι' ἐμέ ἢ τῆς νόμους κωλυόμενος,

ἀλλὰ

77. δίδωσι] scilicet ὁ νόμος. v. versu 37.

78. γένος εἶχον] num ἐκ est interponendum. cui non solum cognationem opponere non habebant meliorem. idem est ac si dixisset. ἐκ ἔξω, ὅτι γένος ἐκ εἶχον ἄμεινον.

79. κακέινε] Glauconis puta, qui frater Hagniae vterinus erat, eadem e matre, sed diuersis patribus.

80. ἠγωνίζετο et ἔλαβε redeunt ad matrem istorum fratrum, Glauconis et Hagniae.

81. ἐκ ἔν] sic dedi meo, diuellens in duo vocabula num, quod in vulgatis est, ἐκἔν. Nam sententia non affirmationem, sed infitiationem postulat. Idem est ac si dixisset ἐ διὰ ταύτας ἔν τὰς αἰτίας ἀφῆκε τὸ λαγχάνειν ἐμοί. Non hae sunt causae, ob quas nil curauit iure mecum experiri meus aduersarius, Stratoclis filius. Quenam autem illa ταῦτα sint, ob quas negat ab eo actionem omisissam fuisse, ipse statim actor subiicit in istis, ἐχ ὡς δι' ἐμέ etc.

ἀλλὰ ταύτας τὰς προφάσεις ⁸² ποιόμενος, ἐπὶ ταύ-
 τας τὰς συκοφαντίας ⁸³ ἐλήλυθεν ἐξ ὧν γραφὴν
 9. γραψάμενος, καὶ με διαβάλλων, ἐλπίζει χρήμα-
 τα ⁸⁴ λήψεσθαι, καὶ με τῆς ἐπιτροπῆς ἀπαλλά-
 ζεν. καὶ οἶεται δευῆ τινος ἀνδρὸς ἔργον διαπραΐττε-
 σθαι ταύτας τὰς παρασκευαῖς, ὅτι μὴ κατορθώ-
 σασ ⁸⁵ μὲν, εἰδὲν ἀπολεῖ τῶν αὐτῶ, διαπραξάμε-
 12. νοσ δ' αὖ βέλεται, καὶ τὰ τῆ παιδὸς ἀδεῶς ἤδη δια-
 φορήσει. ἐκὼν ἔδ' ἐπιδέ προσέχεν ὑμᾶστοῖς τέττι λόγους
 τὸν νῦν, εἰδ' ἐπιτρέπεν, εἰδ' ἐθίζεν εἶναι γραφαῖς,
 περὶ ὧν ἰδίας δίκας οἰνόμοι πεποιήκασιν. ἀπλᾶ γὰρ
 τὰ δίκαια παντόπασιν ἐστὶ, καὶ γνώριμα μαθῶν.
 15. ἂ ἐγὼ διὰ βραχείων εἰπὼν, καὶ παρακαταθέμενος
 ὑμῖν μνημονεύειν, ἐπὶ τὴν αἰθνη ἀπολογίαν ἤδη τρέ-
 ψομαί τῶν κατηγορηθέντων. τί ἔν ἐστὶ ταύτας; καὶ
 τί

82. ταύτας τὰς προφάσεις] scil. ἐμὲ καὶ τὰς νό-
 μους. h. e. 1) quod ego spondissem ipse me semissem
 hereditatis redditurum, si vicissem. 2) quod leges ve-
 tent pupillum in tutorem suum iure agere.

83. ταύτας τὰς συκοφαντίας] has officias, tri-
 cas, mera commenta et mendacia, ad extorquendum
 mihi ius meum conficta, quae modo indicavi.

84. χρήματα] mercedulam, qua placatus a me
 de persecutione mei desistat. Sin autem τὰ χρήματα
 cum articulo legatur, existet ea sententia, quam in
 latinis expressi; rectene an secus, alii arbitrantor. Vi-
 dentur haec, non ad filium Stratoclis, pupillum tuto-
 ris, ipsum, sed ad huius pupilli aduocatum esse refe-
 renda.

85. μὴ κατορθώσας] sic tacite correxit Stephanus
 Aedinae vitium μὲν κατορθ.

τί διορίζομαι; εἰ μὲν κατ' ἀγχιτείαν τῆ Ἀγνίε μετ-
 εῖναι Φησὶ ⁸⁶ τῷ παιδί τῆ ἡμικληρίε, λαχέτω πρὸς.
 τὸν ἀρχόντα· καὶ ὑμεῖς ψηφίσησθε ⁸⁷, λαβέτω. 18.
 ταῦτα γὰρ οἱ νόμοι κελεύουσιν. εἰ δὲ μὴ κατὰ τῆτο
 ἀμφισβητεῖ, Φησὶ δὲ ὁμολογήσαι μὲ τῷ παιδί με-
 ταδώσειν, φάσκοντος ἐμῆ τέτων εἶναι μηδὲν, δικα-
 σάσθω ⁸⁸. καὶ ἐξελέγξῃ με ὡς ὁμολόγησα, τότε
 ἤδη πραξάσθω. δίκαιον γὰρ ἔστω ἐστίν. εἰ δὲ μήτε 21.
 πρὸς ἐμὲ ⁸⁹, μήτε κατ' ἐμῆ ⁹⁰ δίκην εἶναι Φησὶ τῷ
 παιδί

86. Φησὶ] aduocatus pupilli mei. Quid si legatur et
 interpungatur sic κατ' ἀγχιτείαν τῶν Ἀγνίε [scil. χρη-
 μάτων] μετεῖναι Φησὶ τῷ παιδί, si ait puero conuenire
 partem bonorum Hagniae ex titulo propinquitatis, τῆ
 ἡμικληρίε λαχέτω πρὸς τὸν ἀρχόντα. instituito in
 foro Archontis aduersus me litem de femisse.

87. ψηφίσησθε] sic, in coniunctiuo, dedi, pro
 vulgari ψηφισασθε, qui est imperatiuus, praeferens
 alteram hanc H. Stephani coniecturam, alteri, quae
 est ψηφισασθε in optatiuo.

88. τέτων εἶναι μηδὲν, δικασάσθω] hunc ad mo-
 dum correxi et lectionem vulgarem, et interpunctio-
 nem, marte meo. Stephanica dat. τέττε εἶναι, μηδὲν
 δικασάσθω. Aldina τῆτον — vnde τέτων effeci.

89. μήτε πρὸς ἐμὲ] vt aduersus competitorum he-
 reditatis. πρὸς τινα ago, cum quo contendo de iure,
 illo sibi aequum aut potius ius vendicante mecum.
 quae res iniuria vacat. Iniuria enim nulla est, aliquem
 esse, cui ius idem in aliquam hereditatem competat,
 atque ego iam mihi competere.

90. μήτε κατ' ἐμῆ] vbi κατὰ τινος ago, ita in eum
 ago, vt a quo me iam iniuriam accepisse, laesum esse,

παιδί, τὸν κωλύοντα νόμον εἰπάτω. καὶ ἔχη δεῖξαι,
 λαβέτω καὶ ἔτω τὸ μέρος τῶν χρημάτων. εἰ δ' αὖ
 μήτ' ἐπιδικάσασθαι φησὶ δεῖν τῷ ἡμικληρίῳ, μήτε
 24 μὴν δικάσασθαι, ἀλλ' ἤδη εἶναι ταῦτα τῷ παιδὸς,
 ἀπογραψάσθω πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰς τὴν μίσθω-
 σιν τῶν ἐκείνου χρημάτων· ἦν ⁹¹ ὁ μισθωσάμενος
 εἰσπράξει με ταῦτα ὡς ἔντα τῷ παιδὸς. ταῦτα
 μεγάλα δίκαιά ἐσι. ταῦτα καὶ οἱ νόμοι κελεύουσιν,
 27. ἔμὰ Δία ἔ γραφάς ἐμὲ Φεύγειν περὶ ὧν δίκας
 ἰδίας εἶναι πεποιήκασιν, ἔδὲ κινδυνεύειν περὶ τῷ σώ-
 ματος, ὅτι ἔ μεταδίδωμι τῷ παιδί τέτων, ἀ, ψή-
 φω κρατήσας ἐγὼ τῆς ἔχοντας, ἔτω παρ' ὑμῶν
 ἔλαβον· ἀλλ' εἴ τι τῶν ὁμολογημένων εἶναι τῷ παι-
 30. δὸς εἶχόν, καὶ κακῶς διεθήκα, ὥστ' ἐκεῖνον κακῶ-
 σθαι, τότε αἶν μοι κατὰ ταυτην προσηκε κρίνεσθαι
 τὴν γραφὴν· ἔμὰ Δί' ἐκ ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς. ὅτι μὲν
 ἔν ἔτε περὶ τέτων ἔδὲν δίκαιον πεποιήκεν, ἔτε πε-
 ρὶ τῶν ἄλλων ἀληθὲς ἔδὲν εἴρηκεν, ἀπαντα δὲ
 33. πλεονεξία μεμηχάνηται διαβάλλων, καὶ τῆς νόμους
 παρὰ γων, καὶ ὑμῶν καὶ ἐμῶ παρὰ τὸ δίκαιον περι-
 γενέσθαι ζητῶν, οἶμαι μὰ τὸς θεὸς ἐδ' ὑμᾶς ἀγνο-
 εῖν,

ut pupillus non agit πρὸς τὸν ἐπίτροπον, (neque enim
 causa ipsorum in iuris paritate veritatur) sed κατὰ τοῦ
 ἐπίτροπος, ut si spoliatus in latronem, ὁ ἐκδεδυμένος κα-
 τὰ τῷ λωποδύτῃ agat.

91. ἦν ὁ μισθ.] malim εἶθ' [id est εἶτα] ὁ μ. et tum
 conductor illam mercedem a me exigit. Aut ἦ et
 εἰσπράξει.

εἶν, ἀλλ' ὁμοίως εἰδέναι πάντας 92, ὥστ' ἐκ οἴδ' ὅτι
 δὲ πλείω περὶ τούτων λέγειν. ὁρῶ δὲ, ὡ ἄνδρες,
 τὴν πλείστην διατριβὴν τῶν λόγων ποιούμενον 93 περὶ 36.
 τὴν τῆ παιδὸς ἑσῆαν, καὶ περὶ τὴν ἐμὴν· καὶ τὰ
 μὲν ἐκεῖνε πάντα πᾶσα ὡς ἄπορα διεξιόντα, περὶ
 δ' ἐμὲ πλοῦτόν τινα τῶ λόγῳ κατασκευάσαντα 94,
 καὶ τινα κακίαν κατηγορούντων 95 ὡς ἐγὼ τέττα- 39-
 ρων ἑσῶν Στρατοκλῆς θυγατέρων, ἕδεμιᾶ τολμῶ
 συνευπορήσαι προικὸς 95 b., καὶ ταῦτ', ἔχων (ὡς
 ἔτος Φησί) τὰ τῆ παιδῆς. βέλομαι δὴ καὶ περὶ τέ-
 των εἰπεῖν. ἐλπίζεις γὰρ διὰ τῶν λόγων ἐμοὶ μὲν τε-
 να φθόνον γενήσεσθαι παρ' ὑμῶν περὶ τῶν προσγε- 42-
 γενημένων χρημάτων, τοῖς δὲ παισὶν 96 ἔλεον, ἂν
 ἄπο-

92. πάντας (in masculino) reuocauit ex Aldina, pro πάντα, quod Stephani operae suffecerant.

93. ποιούμενον] scil. τὸν κατήγορον.

94. κατασκευάσαντα] nihil in praesenti κατασκευάζοντα ob praemissum διεξιόντα, et insequens κατηγορούντα.

95. κατηγορούντων] Suffici vult Stephanus κατηγορούντα, quod ipsemet ego quoque amplecterer, si factis certum esset, nihil h. l. deesse. Verum nescio an Isaeus ita potius dederit. καὶ ἐκ οἴδα ἦντιν' ἕ κακίαν ἐμὲ κατηγορούντα. οἶον, ὡς ἐγὼ.

95 b. προικὸς] suspicabar aliquando leg. esse προικας. in accusatiuo plurali. Nunc autem acquiescit utius arbitror in vulgata, et subaudiri μέρος. *me partem aliquam de bonis meis contribuere ad earum dotem.*

96. τοῖς δὲ παισὶν] nam cum quatuor Stratoclis filiabus, etiam filium complectitur.

ἄποροι παρ' ὑμῶν 97 εἶναι δόξωσιν. ἕκην ἀγνοῆσαι δὲ περὶ αὐτῶν ὑμῶς ἐδὶν, ἀλλ' ἀκριβῶς καὶ ταῦτα μαθεῖν ἢ εἰδῆθ', ὅτι ψεύδεται, ὡς περὶ καὶ περὶ 88. I. τῶν ἄλλων ἀπάντων. ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες, πάντων ὁμολογήσομαι εἶναι κείκιστος, εἰ Στρατοκλῆς ἄπορος τὰ πράγματα καταλιπόντος, αὐτὸς εὐπορός ὢν, καὶ 98 μηδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιόμενος Φαινοί- 3. μὴν τῶν ἐκείνῃ παιδῶν. εἰ δὲ πλείονα κατέλιπεν αὐτοῖς τὰ ἔντα τῶν ἐμῶν, καὶ βεβαιότερα, καὶ ταῦτα τοσαῦτ' εἶναι, ὥστε καὶ τὰς θυγατέρας ἐξ αὐτῶν διατεθῆναι 99 καλῶς, καὶ τὸν παῖδα ἐκ τῶν λοιπῶν 6. μηδὲν ἤττον εἶναι πλείον, ἐπιμελῆμαί τε τῆτον

T 2

τὸν

97. παρ' ὑμῶν] interponendum videtur esse ἐμῶν. vt fit παρ' ἐμῶν ὑμῶν. vobis videantur esertes esse per me, propter me. culpa mea factum esse vos existimetis, vt hi ad mendicitatem deciderint.

98. καὶ μηδεμίαν] particulam hanc h. l. non pro copulatiua accipio, sed pro aequipollente latino *vel*. quasi dixisset ἅπαξ ἀπλῶς μηδεμίαν. pari modo vt in καὶ πᾶς et similibus καὶ *proptus* significat. Erit ad hunc modum haec dictionis huius constructio εἰ Φαινοίμην ἐπιμέλειαν τῶν ἐκείνῃ παιδῶν καθόλου μηδεμίαν π. κείκιστος ὢν αὐτὸς εὐπορός. Fieri tamen rursus quorsuo possit, vt hoc καὶ hinc in versum proximum inferiorem deducendum, et ibi sic leg. fit. αὐτὸς εὐπορός ὢν, μηδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιόμενος Φαινοίμην τῶν ἐκείνῃ παιδῶν. εἰ δὲ καὶ πλείονα κατέλιπεν αὐτοῖς [Stratocles putat suis liberis.]

99. διατεθῆναι] Sic, pro vulgari διαθῆναι, dedi ex auctoritate Stephani, existimantis, etiam διαθῆναι legi posse. causa utique anceps est.

τὸν τρόπον αὐτῶν, ὥστε καὶ πολλῶ πλείω γενέσθαι τὴν ἔσταν, εἰκότως μὲν ἐκ αὐτῶν ἔχοιμι μέμψιν, εἰ μὴ τὰ μαντεῖα προστίθῃμι τέτοις· σώζων δὲ τὰ τέταν καὶ πλείω ποιῶν, δικαίως αὐτῶν ἐπαινοίμην. ὅτι δὲ ταῦτα ἔτω ¹⁰⁰, βραδίως ἐπίδειξω. πρῶτον μὲν οὖν 9. τὰ τῆς ἔσταν διέξειμι· μετὰ δὲ ταῦτα, ὡς καὶ διοικεῖν ¹ ἀξιοῦ τὰ τῆ παιδός. Στρατοκλεῖ γὰρ καὶ μοὶ τὰ μὲν ὑπάρξαντα πατρῶα τσαῦτα ἦν, ὥσε εἶνομαι μὲν ἐχῆ ἰκανὰ ², λειτεργεῖν δὲ μὴ ἀξια. τεκμήριον δὲ· εἴκοσι μναῖς ἑκάτερος ἡμῶν ἐπὶ τῇ γυναι ¹². καὶ προῖκα ἔλαβε. τσαῦτη δὲ προῖξ ἐκ αὐτῶν εἰς πολλὴν τινα ἔσταν δοθεῖη. συνέβη δὲ Στρατοκλεῖ, πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι, πλέον ἢ πένθ' ἡμιταλάντων ἔσταν λαβεῖν. Θεοφῶν γὰρ ὁ τῆς γυναικός αὐτῆ ³ ἀποθήσκων ἐποίησατο τῶν θυγατέρων αὐτῆ μίαν, καὶ ¹⁵. τὸν ⁴ αὐτῆ ἔδωκεν ἀγρὸν Ἐλευσίνοι, δυοῖν ταλάντων ⁵, πρόβατα ἐξήκοντα, αἶγας ἑκατόν· ἐπιπλα, ἵππον λαμπρὸν, ἐφ' ἧ ἐφυλάρχησε. καὶ

τὴν

100. ἔτω, βραδίως] *legi velim ἔτως ἔχει, βραδίως* —

1. διοικεῖν] *subaudi καὶ τῆ λοιπῆ, ὡς διώκησα μέχρη τῆ γυν.*

2. εἶνομαι μὲν ἐχῆ ἰκανὰ] *delenda videtur particula infinitans. aut, ea servata, sic leg. εἶνομαι μὲν ἐ λειτεργεσον ἰκανὰ. nobis [aut, hominibus] quidem munera non edentibus esse sic satis sufficientia.*

3. αὐτῆ] *si nihil hic deest, subauditur ἀδελφός. ego vero potius hoc addendum esse arbitror.*

4. τὸν αὐτῆ] *num τῶν αὐτῆ ἴε bonis suis.*

5. δυοῖν ταλάντων] *subaudi ἀξιον.*

τὴν ἄλλην κατασκευὴν ἄπασαν, ἧς κύριος ἐκεῖνος ⁶
 18. γινόμενος ἐννέα ἔτη ὅλα, κατέλιπε πέντε ταλαί-
 των ἑσίων ⁷, καὶ τρισχιλίων δραχμῶν, σὺν τοῖς ἑ-
 αυτῷ πατρώοις ⁸, χωρὶς ἐκείνης, ἧς Θεοφῶν τῆ θυ-
 γατρὶ αὐτῷ ἔδωκεν· ἀγρὸν μὲν Θριαῖσι, πενθ' ἡμι-
 τάλαντα εὐρίσκοντα· οἰκίαν δὲ Μελίτη, τρισχι-
 21. λίαν ἠωνημένην ⁹· ἄλλην δὲ Ἐλευσίνι, πεντακοσίων·
 ἔδωκε μὲν ταῦτα, ἀφ' ὧν ἡ μίσθωσις, τῷ μὲν ἀ-
 γρῷ, δώδεκα μναῖ· τῶν δὲ οἰκιῶν τρεῖς· αἱ πεντε-
 καίδεκα μναῖ συναμφοτέρα ¹⁰ γίνονται. χρεῖα δ'
 ἐπὶ τόκοις ἐφειλόμεθα, περὶ τετρακισχιλίας· ὧν
 24. τὸ ἔργον ἐπ' ἐννέα ὀβολοῖς, ἑπτακόσια καὶ εἴκοσι
 δραχμαὶ γίνονται ἐνιαυτῷ ἑκάστῃ· πρόσδος μὲν αὐ-
 τῇ δύο καὶ εἴκοσι μναῖ, καὶ πρὸς ¹¹· χωρὶς δὲ τέ-
 ττα, κατέλιπον ¹² ἑκπλα, πρόβατα ¹³, κριθαῖς,
 Τ 3 οἶνον,

6. ἐκεῖνος] Stratocles puta.

7. πέντε ταλαίωντων ἑσίων] non improbo, non no-
 go recte habere posse. Sed visus magis probat πεντε-
 τάλαντον (vno vocabulo adiective) ἑσίων. Videtur
 tamen insequens τρισχιλίων δραχμῶν vulgatam tueri.

8. πατρώοις] ergo patrimonium eius aequivaluit
 34. minis. quae enim eduntur capita, ea conficiunt 4
 talenta, 56. minas, et 20. drachmas

9. ἠωνημένη] Sic dedi de meo, pro vulgari ἠων-
 ῆμένη.

10. συναμφοτέρα aut est adverbialiter accipiendum,
 aut alias leg. συναμφοτέρα minae puta.

11. καὶ πρὸς] Recte. confiunt enim minae 22. et
 20. drachmae.

12. κατέλιπον] Theophon et Stratocles. malim ta-

οἶνον, ὀπίσσεας· ἐξ ὧν ἐνεπώλησαν ¹⁴ τετρακισχι-
 λίαις. ἔτι δὲ ἔνδον ἑνακοσίας δραχμάς. πρὸς δὲ 27.
 τέτοις, ἐξ ἀράνων ὀφλήματα εἰσπεπραγμένα, με-
 κρῶ δεύσας χιλίας δραχμάς, μαρτύρων ἑναντίον ἢ
 μήτηρ αὐτῆ ¹⁴ b. τῆ παιδὸς ἀπεγράψατο. καὶ ἔγω
 λέγω περὶ τῶν ἄλλων, ἃ κατελείφθη μὲν, ἔτοι δ'
 ἐκ ἀποφαινέσθω· ἀλλὰ τὰ φανερά, καὶ τὰ ὑπὸ 30.
 τέτων ὁμολογέμενα. κάλει δὲ μοι τῶν εἰρημένων τὰς
 μάρτυρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. ἢ μὲν τοῖνυ στρατο-
 κλέες ἔσῃαι, καὶ πλείω ¹⁵ ταύτης ἐσὶν· ἀλλ' ὕστερον
 περὶ τῶν παρακλεπτομένων ¹⁶ ὑπὸ τέτων ποιήσο 33.
 μοι τὰς λόγους. ἢ δ' ἐμὴ πόση τίς; χωρίον ἐν Οἰ-
 νόη ¹⁷ πεντακισχιλίων. πρὸς δὲ τέτοις, κληρος, ὃν

Ἄγ-
 men κατέλιπεν in singulari, vt solus Stratocles de-
 signetur.

13. προβάτα] Non intercedo, quominus de grege ouillo solo accipiatur. Verum potest vniuersae quoque armenta et pecora quaeque designare.

14. ἐνεπώλησαν] heredes Stratoclis puta.

14b. αὐτῆ] malim αὐτῆ.

15. καὶ πλείω] potest καὶ hic accipi pro vel; et etiam. vel maior etiam. Sed potest quoque pro copulatio haberi. Quod si fit, tum leg. videatur ἔσῃαι τοσαύτη, καὶ πλείων. Substantia tanta, et maior. Porro de πλείων dubitatio oritur, rectene habeat, an πλείων leg. sit. Foret vtique hoc planius et concinnius. Quod si tamen neutrum pluralis numeri tenebimus, subaudiendum erit χρήματα.

16. τῶν παρακλεπτομένων] locus hic hodie desideratur.

17. Οἰνόη] imo vero Οἰνέη. sic certe alii appellant,

Ἀγίας κατέλιπε, περὶ δύο τάλαντα, καὶ τετρα-
 κισχίλια δραχμῶν μόνον, δέκα καὶ ἑκατὸν μναῖς
 36. ἐλάττω¹⁸ τῶν τῷ παιδός. παρῶν μὲν ἐγκαταλογί-
 ζομαι καὶ τὰ τῷ υἱέος τῷ ἐκποιηθέντος εἰς ταῦτα¹⁹.
 τοῖς τῷ παιδός δὲ ἐπὶ προσέθηκα τὴν Θεοφῶντος οὐ-
 σίαν, πένθ' ἡμιτάλαντων ἔσαν²⁰, ἐφ' ἣν ἐποίησα-
 το τὴν ἀδελφὴν αὐτῷ²⁰ b. * ἔτω γὰρ²¹ βραδίως ἀν' εὐ-

T 4

ρεθείη
 geminam Onream perhibentes, alteram πρὸς Ἐλευ-
 θέρας, alteram Μαραθῶνι.

18. δέκα καὶ ἑκατὸν μναῖς ἐλάττω] Qui potest fieri, ut actor suam substantiam centum et decem minis solummodo minorem aiat esse pupilli substantia? Capita fortis a Stratocle relictae, ab alore modo recensita, si connumeret, reperies 10 talenta, 16 minas, cum viginti drachmis. Actor autem suam aestimat solummodo 3 talentis, cum 40 minis. Verum, fatebor enim, ad calculandum et omnes omnino artes mathematicas invita Minerua natus sum. Conciliandi huius loci ratio, si qua supereft, haec est, ut nonnulla deesse suspicemur. Sed v. n. 22.

19. εἰς ταῦτα] connumero summae a me editae bonorum meorum.

20. ἔσαν] ergo detrahenda est haec summa, quam modo in censu bonorum Stratoclis, h. e. 10 talentis et supra connumeraueram. Remanebunt ergo talenta septem propemodum. Haec cum 4 talentis propemodum comparata, tamen multo maiori parte his septem talentis minora sunt, quam duobus ferme talentis. Ut brevis sim, in componendis hisce rationibus pecuniariis exitum non reperio.

20 b. αὐτῷ] pupilli mei.

21. ἔτω γὰρ] addidi de meo, quod vulgatis deest, ἔτω. Stephanus καὶ supplebat. Nam sic, h. e. id si

ρεθείη καὶ ὀκτώ ταλάντων ὀτέτων οἶκος· ἀλλ' ἐκεῖ 39.
 να²² ἀφήρηται χωρίς. καί μοι μὲν ὁ κληρῶς, ὃν Ἄ-
 γνίας κατέλιπεν, ἔτος ἔπω βέβαιός ἐστι· δίκαι γὰρ
 ἐνεσῆκασι ψευδομαρτυριῶν πάλιν²³ ἐξαρχῆς εἶναι
 περὶ αὐτῶν τὰς λήξεις· τὰ δὲ τῆ παιδὸς ὠμολογη-
 μένα καὶ ἀναμφισβήτητα καταλέλοιπε Στρατο- 42.
 κλης. ὅτι δὲ τρσαῦτα ἐστὶ τὰ ἐμαὶ σὺν τοῖς τῆ ἐκ-
 ποιήτῃ υἱέος, καὶ ψευδομαρτυριῶν ἐνεσῆκασι δίκαι,
 περὶ τῶν Ἀγνίς, λάβε τὰς μαρτυρίας, καὶ ἀνάγνω-
 θι. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. ἄρα μικρὰ τὰ διάφορα ἐκα-
 τέροις²³ b. τῆς ἐσίας ἡμῶν ἐσιν; ἀλλ' ἐ τηλικαῦτα, 89. Γ.
 ὥστε μηδεμίαν γενέσθαι περὶ²⁴ τοὺς Στρατοκλέους

πα-

fiat, vt illa duo talenta cum triginta minis addantur,
 inuenietur, Stratoclis substantiam ad summam octo
 talentorum affurgere.

22. ἐκεῖνα] bona a Theophonte relicta. Quod si
 ergo de octo talentis decedant duo talenta cum semisse,
 remanebunt quinque talenta cum semisse. Iam salua
 erit ratiocinatio illa superior, qua affirmabat actor,
 suam substantiam Stratoclea minorem esse centum et
 decem minis, h. e. duobus propemodum talentis.

23. πάλιν] malim ὥς πάλιν.

23 b. malim ἐκατέρως.

24. γενέσθαι] Anceps et arduum est, locum hiul-
 cum coniecturis sanatum ire. Quia tamen haec vna
 superest ratio, qua consequamur hoc, vt saltim co-
 haerens et consentanea atque tolerabilis extorqueatur
 sententia, age suspicemur Isaeum sic dedisse ὥς μηδε-
 μίαν γενέσθαι πρὸς τὴν τῆ Στρ. παιδός. vt, mea sub-
 stantia nulla (pro nulla habenda) sit, si cum substantia
 comparetur ea, quam Stratoclis filius a patre accepit.

παύδας, ἐκ ἀξίον²⁵ τέτοις τοῖς λόγοις πικρύνει, ὅς,
 3. τοσαύτης ἐσίας καταλειμμένης, ἐτόλμησεν ἐπὶ
 διαβολῇ ψεύσασθαι κατ' ἐμὲ τηλικαῦτα τὸ μέγε-
 θος. καταλογίζεται τείνου ὡς ἐγὼ τρεῖς κλήρας²⁶
 εὐληφώς, καὶ πολλῶν χρημάτων εὐπορῶν, ἀφανί-
 ζω τὴν ἐσίαν, ἢ ὡς εἰλάχισθ' ὑμᾶς αὐτῶν ἀπο-
 6. λαύητε. τοῖς γὰρ μὴ δίκαιον²⁷ ἔχουσι περὶ τῶν
 πραγμάτων λέγειν, ἀνάγκη πορίζεσθαι τοιούτους
 λόγους, ἐξ ὧν ἂν διαβάλλοντες πλέον ἔχουσι δυνήσον-
 ται τῶν ἀντιδίκων. ἐμοὶ δὲ μάρτυρες ἐσὶ πάντες,
 ὅτι οἱ τῆς ἐμῆς γυναικὸς ἀδελφοὶ, Χαερέλεως καὶ
 9. Μακάρτατος, ἐ τῶν λειτουργῶν ἦσαν, ἀλλὰ τῶν
 βραχέων κεκτημένων ἐσίαν. Μακάρτατον γὰρ ἴσο
 ὅτι τὸ χωρεῖον²⁸ ἀποδόμενος, καὶ τριῆρη πριάμο-
 νος, καὶ ταύτην κληρωσάμενος, εἰς Κρήτην ἐξέ-
 πλευσεν. ἐ γὰρ τὸ ἔργον ἀφανὲς ἐγένετο, ἀλλὰ
 12. καὶ λόγον ἐν τῷ δήμῳ παρέσχεν, μὴ πόλεμον ἡμῶν
 ἀντ' εἰρήνης ἐκεῖνος πρὸς Λακεδαιμονίους ποιήσασθαι.

Τ 5

Χαιρέ-

25. ἐκ ἀξίον τέτοις τοῖς λόγοις] Legendum vide-
 tur ἐκ ἀξίον ἐν [hil. ἐσι] τοῖς τέτοις [aduerfarii mei, pu-
 pillum meum aduocatione sua tuentis] λόγοις π. Ste-
 phanus suadebat ἐδ' ἀξίον —

26. τρεῖς κλήρας] bona patris, tum duorum fra-
 trum uxoris meae, Chaerelei et Macartati. tum Hagnisae.

27. μὴ δίκαιον] malim μηδὲν δίκαιον.

28. τὸ χωρεῖον] pro certo haud aufim quidem affir-
 mare, admodum tamen probabile pones me est, hic
 deesse nomen, quodcunque fuit, demi seu municipii,
 in quo situm esset praedium illud Macartati.

Χαίρεως δὲ τὸ πρὸς Παλτοῖ χωρίον κατέλιπεν, ὃ πλεόν σὺκ ἂν εὗροίτε τετράκοντα ²⁹ μῶν. συνέβη δὲ τὸν μὲν, ταῦτα καταλιπόντα, τελευτήσασιν πρότερον ἢ Μακάρτατον· ἐκείνον ³⁰ δὲ, μετὰ ταύτης ³¹ 15. τῆς ἐσίας, ἣν ἔχων ἐξέπλευσεν. ἅπαντα γὰρ καὶ τὴν τριῆρα καὶ αὐτὸν κατὰ τὸν πόλεμον ἀπώλεσε. καταλειφθέντος δὲ τῷ πρὸς Παλτοῖ χωρίῳ, καὶ γενομένου τῆς ἐκείνων ἀδελφῆς, ἐμῆς δὲ γυναικὸς, ἐπίσθην ὑπ' ἐκείνης εἰσποιῆσασιν Μακαρτάτῳ τὸν 18. ἕτερον τῶν παίδων· ἐχ' ἵνα λειτθεροῖσιν, εἰ προσγένοιτό μοι τῆτο τὸ χωρίον. ὁμοίως γὰρ καὶ μὴ εἰσποιήσαντος ³² τῆτό γ' ὑπῆρχεν. εἰδὲ γὰρ ἐλαττέρεον διὰ τῆτό γ' ἦττον ³³ εἶδεν, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰσφερόντων ἦν καὶ τῶν τὰ προσταπτόμενα ὑμῖν ἅπαν- 21.

τα

29. εὗροίτε τετ. μῶν] scil. ἄξιον. si nempe εὗροίτε, in sec. perf. plur. seruetur. non reperietis id pluris valere, quam 30 min. ego vero suspicor εὗροι in tertia perf. sing. leg. esse. Si vendatur, pluris non facile vaeneat, quam 30 m. Dicitur res, quae pretio quodam redimitur, εὗροίσκεν tantum, vel tantum. Forte reliquit Isaeus εὗροι τετταράκοντα μῶν.

30. ἐκείνον] Macartatum.

31. μετὰ ταύτης] num μετ' αὐτῆς. non ipse solummodo, sed vna cum ipso quoque fortunae eius omnes.

32. εἰσποιήσαντος] subaudi ἐμῆ.

33. διὰ τῆτό γ' ἦττον] nil ideo minus munera edebam, quod filium in domum Macartati nondum elocassem, aut, non elocarem.

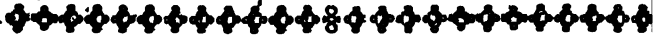
τα ποιώντων. ὁ δὲ * ὡς περὶ 34 ἀχρήστου μὲν, πλε-
σις δὲ, ἐπὶ διαβολῇ ποιῆται τούτους τοὺς λόγους.
ἐγὼ δ' ἐν κεφάλαιον ἐρῶ πάντων μέγιστον, ὃ καὶ ὑ-
μῶν οἶδ' ὅτι δόξει δίκαιον. κοινώσασθαι γὰρ ἐθέλω
24. τὴν ἕσταν τὴν ἐμὴν τῇ τῷ παιδός· καὶ εἴτε πολλὰ
εἴτ' ὀλίγα ἐσὶν 35, ἐν κοινῷ γενομένης, λάβωμεν τὰ
ἡμίσεις ἑκάτερος, ἵνα μηδὲν πλέον ἔχη ἄτερος τοῦ
ἑτέρου τῷ προσήκοντος. ἀλλ' ἐκ ἐθέλησει.

Λείπει 36.

34. ὡς περὶ ἀχρήστου] scil. ἐμῷ. de me differit, ut
de homine locuplete quidem, verum inutili, e cuius
diuitiis resp. fructum nullum percipiat. Sic dedi de
meo, pro vulgari ὡς περ ἀχρήστου.

35. ἐσὶν] scil. τὰ ἡμῶν ἀμφοτέρους [vel τὰ ἡμῶν
ἑκατέρω] ἔντα.

36. λείπει τινά] posterius vocabulum, quo caret
Aldina, Stephanus de suo addidit. Desit aliquid, nec
ne, multum an parum, pro certo definiri nequit. Ad
sensum quidem, videri possit nil deesse. verumtamen
non solent oratores perorationem omittere.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ

Ι Σ Α Ι Ο Σ.

Ἰσαῖος δὲ, ὁ Δημοσθίνης καθηγησάμενος, καὶ 104.1
 διὰ τῆτο μάλιστ'α γενόμενος περιφανής, ὡς μὲν
 τινες ἰσορῶσιν, Ἀθηναῖος ἦν τὸ γένος ὡς δὲ ἔτε-
 ροι γράφουσι, Χαλκιδεύς. ἤκμασε δὲ μετὰ τὸν Πε- 3.
 λοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς ἐκ λόγων ἰ αὐτῆ τεκ-
 μαίρο-

1. ἐκ λέγων αὐτῆ] Legitur etiam apud Plutarchum
 in Isaei vita. Alioqui maluerim cum articulo ἐκ τῶν
 λόγων. Apud eundem Plutarchum legitur itidem,
 floruisse μετὰ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, vt hic. in
 ea vero historiola, quam Aldus in oratorum volumine
 Isaeo sine auctoris nomine praeposuit, pro μετὰ legi-
 tur κατὰ, eamque lectionem aliquomodo verisimilem
 reddit, quod ibidem sequitur καὶ ἐπαύω μέχρι τῆς Φιλίπ-
 πῃ ἀρχῆς. Sed rursum nostrae lectioni patrocinari vide-
 tur, quod infra in catalogo oratorum, qui Peloponnesiaci
 belli tempore floruerunt, nulla fit Isaei mentio, 161. 32.
 Sed cum 162. 12. Antiphontem, Lyfiam, Isocratem,
 illis temporibus principes oratorum fuisse dicat, Isaeus
 vero Isocratis discipulus fuerit, verisimile est eum sub
 Peloponnesiaci belli finem floruisse. Quoniam autem
 Dionysius Isaei vitam breuiter perstringit, tu quae Plu-
 tarchus et Philostratus de eodem prolixius scripserunt,
 ab iisdem petere poteris. Quorum vt breuem quan-
 dam epitomen habeas, libet vitam ab Aldo Isaei ora-
 tionibus praemissam, a Stephano autem in oratorum

μαίρομαι· καὶ μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρα-
εξέτανα. γενέσεως δὲ καὶ τελευτῆς τῷ ῥήτορος ἀ-
κρηβῆ·

editione ab ipso curata praetermissam, hic subiungo-
re, praefertim cum haud pauca cum Dionysio nostro
habeat communia. Sic igitur ibi. Ἰσαῖος ὁ ῥήτωρ ἐγύ-
πτο, κατὰ μὲν τινὰς ἀθηναῖος. κατὰ δὲ τινὰς χαλκι-
δαῖος. πατὴρ δὲ Διαγόρου. μαθητὴς δὲ Ἰσοκράτους τῷ
ῥήτορος, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένος. ἤμασι δὲ κατὰ
τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ ἐπέβη μέχρι τῆς Φι-
λίππου ἀρχῆς, ὡς Φησι Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς ὁ
κριτικός. λέγεται δὲ μειράκιον μὲν ὦν ἠδοναῖς σχολάζειν
καὶ πότοις, καὶ λεπτῆς ἐσθῆτος ἀντιποιεῖσθαι, καὶ
συνεχῶς ἐρεῖν. ἀπὴρ δὲ γενόμενος τισῶτο μεταβιβληκέναι
τὴν πολιτείαν, (Philostratus dicit οὕτω τι μεταβάλλειν)
ὡς δ' ἔττερον ἐξ ἐτέρᾳ δοκεῖν. Ἄρδους γὰρ ἐρωτήσαντος
αὐτὸν, εἰ ἡ δάνα αὐτῷ καλὴ φαίνεται, λέγεται εἰπεῖν,
οὐκ οἶδα· τὰς γὰρ τοιαύτας ἀφῆρέθην ὀφθαλμοῖς. ταῦ-
τα δὲ Φησι Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν ἐ πάν-
των (*suspecta sunt haec duo verba: paulo veriora sunt*
καὶ ἐτι πλείω) περὶ τούτου λέγων Ἰσαῖος. αἰμέλει ἔν καὶ
Ἀσσύριον αὐτὸν καλεῖ. ἀθῆλος δὲ ὁ ἀκρηβῆς τῷ θανάτῳ
αὐτῷ χρόνος. χαρακτηριστῆρα δὲ τὸν Λυσίαν πάντῳ ἐξήλωσεν·
ὥστε μηδὲ ῥάδιον εἶναι διελεῖν τὰς λόγους. ἔτι δὲ αὐτοῖς
ἡ κοινωρία, κατὰ τε τὴν λέξιν, καὶ τὰ ἐνθυμήματα.
κατὰ μὲν τὴν λέξιν, ὅτι ἡ Λυσία ἐστὶ καθαρά, καὶ ἀκρι-
βῆς, καὶ σαφής, καὶ κυρία, καὶ σύντομος· εἶσα δὲ κα-
τὰ ταῦτα πάντα ἡ Ἰσαῖος σχεδόν. διαφέρει δὲ, ὅτι (*de-*
ferretur hic tῆ μὲν Λυσίᾳ, vel tale quidriam) πολὺ τὸ
ἀφελές, καὶ τὸ ἠθικόν, καὶ ἡ χάρις μεγάλη· ἡ δὲ Ἰσαῖος,
τεχνικωτέρα δόξαιεν εἶναι, καὶ ἀκρηβοτέρα, καὶ σχημα-
τισμοῖς διεκδημημένη ποιητοῖς. ὅσον γὰρ ὑπολείπεται,
(*desert* κατὰ τὴν χάριν, *ut est apud Dionysium* ὁ. 29.)
τοσῶτον ὑπερέχει κατὰ τὴν δευτέραν. κατὰ μὲν ἔν τῆ-

κριβῆ χρόνον εἰπεῖν ἐκ ἔχῳ· εἰδὲ δὴ περὶ τῆ βίαι τῆ β.
 ἀνδρὸς, οἷός τις ἦν· εἰδὲ περὶ τῆς προαιρέσεως τῶν
 πολιτευμάτων· εἰδὲ ἀρχὴν εἰ προείλετο τινὰ² πο-

λιτεί-

λέξιν, εὐρήσομεν τοιαύτην διαφορὰν· κατὰ δὲ τὰ πράγ-
 ματα, ταύτην· ὅτι παρὰ Λυσία μὲν εἰ πολλὴν τέχνην
 εἰρήσομεν, ἢτε ἐν τοῖς μερισμοῖς τῶν πραγμάτων, οὔτε
 ἐν τῇ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων· παρὰ δὲ Ἰσαῖο, πολλὴ
 τῆς τέχνης ἢ ἀκριβεία. καὶ γὰρ κατασκευαῖς (τέβτιμ
 ἀριὰ Διονυσίου προκατασκευαῖς, v. 34.) χρῆται, καὶ
 μερισμοῖς· καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀντιδικὸν διαπονηρέυεται,
 τῆς δὲ δικαστῆς καταστρατηγεῖ. πολὺς δ' ἐστὶν ἐν τῷ δι-
 κανικῷ, καὶ σχεδὸν μόνου τῆτο ἤσκησεν. ἀμέλει γοῦν
 πηγὴ τις τῆς τῆ Δημοσθένους ἐκαλεῖτο δεινότητος. αὐτὴ
 γὰρ ἦν ἡ διαφορὰ Λυσία. ὡσεὶ Λυσίας μὲν, καὶ ὑπὲρ ἀδι-
 κων ἔπειθε λέγων· Ἰσαῖος δὲ, καὶ ὑπὲρ ἀγαθῶν λέγων,
 ὑποπτος ἦν. Haec ibi; pleraque ex hac Dionysii no-
 stri pagina desumpta: postrema vero periodus desum-
 pta est ex 209, 33. SYLBVRG.

Fort. leg. ἐκ λόγων τινῶν αὐτῆ.

2. Forfan aliquis malet, εἰδὲ ἀρχὴν, εἰ προείλετό
 τινὰ πολιτείαν. vt expuncta ἢ, ἀρχὴν adverbialiter signi-
 ficet omnino: sicut alibi quoque haec vox vsurpari solet.
 Plutarchus quoque nihil certi meminit de reipub. ad-
 ministratione: sed hoc tantum dicit, eum primum coe-
 pisse σχηματίζειν, καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν:
 quod maxime imitatum esse Demosthenem. Ex Philostrato autem de
 Isaeo haec praecipue notanda: τὰς δὲ μελέτας ἐκ αὐτοσχεδίου ἐποίητο, ἀλλ' ἐπισκεμ-
 μένος τὸν ἐξ ἑῶ ἐς μεσημβριανὴν καιρὸν. ἰδέαν δ' ἐπέσηκτο
 λόγων, ἢτ' ἐπιβεβλημένην, ἢτ' αἶον, ἀλλ' ἀπέριττον,
 καὶ κατὰ φύσιν, καὶ ἀποχρῶσαν τοῖς πράγμασι, καὶ τὸ
 βραχέως ἐρμηνεύειν. De scriptis vero, quae reliquerit,
 quoniam Dionysius nihil certi definiuit, subiungam

λπίειαν, ἐδ' ὅλωσ' περὶ τῶν τοιούτων ἐδένος, διὰ τὸ
μηδὲ τοιαύτη περιτυγχάνειν ἰσορία, ἐδὲ γὰρ ὁ τῶς

9. Ἰσοκράτης μαθητὰς ἀναγράψας Ἐρμιππος, ἀκριβῆς ἐν τοῖς ἄλλοις γενόμενος, ὑπὲρ τῶδε τῷ ῥήτορες ἐδὲν εἴρηκεν, ἔξω δυοῖν τέτων, ὅτι δῆκκεσε μὲν Ἰσοκράτης, καθηγήσατο δὲ Δημοσθένης, συνεγίνετο δὲ τοῖς ἀρίστοις τῶν Φιλοσόφων. 2. λείπεται δὲ περὶ τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῆ, καὶ τίτι
12. νι κέχρηται χαρακτῆρι, λέγειν. γένεσε μέντοι λόγων ἐνὸς ἀσκητῆς ἐγένετο, τῷ δικανικῷ· καὶ περὶ τῆτο μάλιστα ἐσπέδασε. χαρακτῆρα δὲ τὸν Λυσίε κατὰ τὸ πλεῖστον ἐζήλωσε. καὶ εἰ μή τις ἔμπειρος πάνυ τῶν ἀνδρῶν εἴη, καὶ τρυβὰς ἀξιολόγους
15. ἀμφοῖν ἔχων, ἐκ ἀν' διαγνοίῃ βραδίας πολλὰς τῶν λόγων, ὅποτέρου τῶν ῥητόρων εἰσὶν^α ἀλλὰ παρακρέσσεται^β ταῖς ἐπιγραφαῖς, ἔτως^γ ἀκριβῶς ἐχούσας^δ, ὡς διὰ μᾶς^ε δηλῶταί μοι γραφῆς. ἔ μὴν
ἀπα-

quae Plutarchus breuiter ea de re adnotat. καταλέλοιπε δὲ, inquit, λόγους ἐξήκοντα τέσσαρας, ὧν εἰσι γνήσιοι πενήτηντα· καὶ ἰδίας τέχνας. SYLBURG.

Scilicet vulgares editiones dant τινὰ, ἢ πολιτείαν, ego ἢ cum commate expunxi.

3. παρακρέσσεται] num παρακρεσθήσεται.

4. ἔτως] Particulam ἐχ vel simile quidpiam excidisse suspicor. atque illa, quae sequuntur, ὡς διὰ μᾶς μοι δηλῶται γραφῆς, innuere videntur, Dionysium alium tractatum reliquisse de Isaei orationibus.

HVDSON.

5. ἀκριβῶς ἐχούσας] interpone ὁμοίως. ἔτως ἀκριβῶς ὁμοίως ἐχούσας tam inter se similibus ad amissim.

ἀπαράλλακτός γέ ἐστιν ἢ τῆ χαρακτῆρος ὁμοιότης, ἀλλὰ ἔχουσα διαφορὰς τινὰς ἔμμεναι. εἰδὲ ὀλίγας, καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, καὶ κατὰ τὰ πράγ- 18. ματα· περὶ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λέγειν, ὡς ἡμεῖς ὑπελήφωμεν. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν λέξιν μᾶλλον ἔοικε τῷ Λυσία, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ ταύτης ποιησάμενος, τὰς ὁμοιότητάς τε καὶ τὰς διαφορὰς, ἃς ἔχει πρὸς ἐκείνην, ἐρῶ. 3. καθαρὰ μὲν καὶ ἀκριβὴς καὶ σαφὴς, κυρία τε, καὶ ἐναργής, καὶ σύντομος· πρὸς 21. δὲ τέτοιον, πιθανὴ τε, καὶ πρέπυσα τοῖς ὑποκειμένοις, σρογγύλη τε⁷, καὶ δικανικὴ. [Φανερεῖσα τοῖς δικανικοῖς ἀγῶνας]⁸, ἔχ ἥττον ἐστὶν ἢ Ἰσαίῳ λέξις τῆς Λυσίας. καὶ κατὰ μὲν ταῦτα ἔκ ἂν τις αὐτὴν διαγνοίη. διαφέρειν δὲ ἐκείνης δόξαιον ἂν ἐν τοῖσδε· ἢ μὲν γὰρ⁹ ἀφελὴς τε καὶ ἡθικὴ μᾶλλον ἐστὶν· 24. σύγκειται τε φυσικώτερον, καὶ ἐσχημάτισμα ἀπλοῦς· ἢ δὲ καὶ χάριτι πολλῇ κέχρηται¹⁰. ἢ

δὲ

6. διὰ μίας] imo vero δι' ἑμίας. non vno quodam in opusculo, sed in quamplurimis, passim locorum.

7. σρογγύλη τε] sic dedi de meo, pro vulgari σρ. δὲ.

8. Φανερεῖσα τῶ δικανικοῖς ἀγῶνας] quae est nota characteristicā, orationes iudiciales ab orationibus alius generis discernens. Verumtamen facile patiar ista quatuor vocabula induci, quae haberi possint pro interpretamento vocabuli δικανικῆ.

9. ἢ μὲν γὰρ] Lylliae puta.

10. κέχρηται] non damno. Suspiciatus tamen aliquando fui de πλείονι κέχρηται, unde, perfusa est, manat vel stillat. vt conuenientiore vocabulo.

δὲ Ἰσαΐς, τεχνικωτέρᾳ δόξειεν εἶναι καὶ ἀκριβε-
 τέρᾳ τῆς Λυσίας ¹¹. τὴν τε σύνθεσιν περιεργότερα
 27. τικ, καὶ σχηματισμοῖς διαλημμένη ποικίλοις· ὅσον
 τε ἀπολείπεται τῆς χάριτος· ἐκείνης ¹², τοσούτον
 ὑπερέχει τῇ δαυότητι τῆς κατασκευῆς· καὶ πηγὴ
 τικ ὄντως ἐστὶ τῆς Δημοσθένους δυνάμεως. τὴν μὲν
 ἔν λέξῳ ἔτιωσ ἂν τικ διαγνοίη. ἐν δὲ τοῖς πράγμα-
 σι, τοικύτως τινὰς εὐρήσας διαφορὰς. παρὰ Λυσίᾳ
 30. μὲν, ἢ πολλὴν τὴν ἐπιτέχνησιν, ἔτ' ἐν μερισμοῖς ¹³
 τῶν πραγμάτων, ἔτ' ἐν τῇ τάξει τῶν ἐνθυμημά-
 των, ἔτι ἐν ταῖς ἐξεργασίαις αὐτῶν ὄψεται· ἀ-
 πλῆς γὰρ ὁ ἀνήρ. παρ' Ἰσαΐᾳ δὲ, καὶ ¹⁴ τεχνικώ-
 τερον ἢ δὴ γινόμενα ταῦτα εὐρήσας· καὶ γὰρ ἐφόδοις
 33. κρηται καὶ προκατασκευαῖς, καὶ μερισμοῖς τεχνι-
 κωτέροις· καὶ τίθησιν ἐν οἷς δίδωσι χωρίον ἕκαστον ¹⁵.
 καὶ

11. τῆς Λυσίας] Interponit Bodlei. τῆ.

12. ἐκείνης non cohaeret cum χάριτος, sed redit
 ad λέξιν Lysiae. idem est ac si dixisset ὅσον ἀπολείπε-
 ται ἢ Ἰσαΐς λέξις ἐκείνης, τῆς Λυσίας δηλονότι λέξεως,
 κατὰ τὴν χάριν. Quidsi tamen τῇ χάριτι ἐκείνης?

13. ἐν μερισμοῖς] interponi velim articulum τοῖς
 vt statim ἐν τῇ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων.

14. παρ' Ἰσαΐᾳ δὲ καὶ τεχνικώτερον] ante copu-
 lam καὶ videtur ποικιλιότερον, aut πανουργότερον, aut
 tale quid deesse.

15. ἐν οἷς δίδωσι χωρίον ἕκαστον] dubitatur, vtrum
 nominatiuus, an accusatiuus sit ἕκαστον. et an δίδωσθ
 sit impersonale, vt τὸ πράγμα subaudiatur. ponit
 vnumquemque locum, vbi res dat, h. e. vel monstrat,
 vel fert. Sed hoc sensu minus χωρίον, quam τόπον

καὶ μέχρι πολλῆ προάγει τὰς τῶν ἐγχειρημάτων
 ἐξεργασίας, σχηματῶν τε μεταβολαῖς ἐναγωνίαν
 καὶ παθητικῶν ποικίλλει τὰς λόγους. καὶ πρὸς μὲν
 τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται, τὰς δὲ δικαστὰς κα-
 ταστρατηγεῖ· τοῖς δὲ πράγμασι, ὑπὲρ ὧν ὁ λόγος, 36.
 ἐκ παντὸς περᾶται βοηθεῖν. 4. ἵνα δὲ μᾶλλον ἢ
 διαφορὰ τῶν ἀνδρῶν γένηται καταφανής, εἰκόνι
 χηρῶσιν τῶν ὁρατῶν τι. * εἰσι δὲ τίνες¹⁶ ἀρχαῖαι
 γραφαί, χρώμασι μὲν εἰργασμένα¹⁷ ἀπλῶς, καὶ
 εἰδῆσι ἐν τοῖς μύγμασι ἔχουσι ποικίλιαν, ἀκρι-
 βεῖς δὲ ταῖς γραμμαῖς, καὶ πολὺ τὸ χάριεν ἐν ταύ- 39.
 ταις ἔχουσι· αἱ δὲ μετ' ἐκείνας, εὐγραμμοὶ μὲν ἦ-
 τον, ἐξεργασμένα δὲ μᾶλλον, σκιαὶ τε καὶ φωτὶ
 ποικιλλόμενα; καὶ ἐν τῷ πλήθει τῶν μύγμάτων τὴν
 ἰσχὺν ἔχουσι. τέτων μὲν δὲ ταῖς ἀρχαιοτέραις ἔο-
 κεν ὁ Λυσίας, κατὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν χάριν·
 ταῖς δὲ ἐκπεπονημέναις τε καὶ τεχνικωτέραις, ὁ 42.
 Ἰσαῖος. ἦν δὲ περὶ αὐτῆ δόξα παρὰ τοῖς τότε γοη-
 τείας καὶ ἀπάτης, ὡς δεινὸς ἀνὴρ τεχνιτεῦσαι λό-
 γους ἐπὶ τὰ πονηρότερα· καὶ εἰς τῆτο διεβάλλετο.

δηλοῖ
 usurpaturus fuisse videtur. Possit etiam sic accipi. τί-
 θησιν ἕκαστον scil. πρᾶγμα vel τόπον, ἐνταῦθα ὅπερ δι-
 δασθῆναι ἢ χῶρα. Quicquid eius est, visum aliquando
 mihi fuit leg. esse τίθησιν ἐν οἷς δὲ χωρίοις ἕκαστον.

16. εἰ δὴ] Pro εἰ legendum videtur εἶεν, *fini*. Infra
 in Dinarcho in simili quodam loco legitur ἔωσαν,
 114, 42. SYLBURG.

Pro vulgari εἰ dedi de meo εἰσι.

17. χρώμασι μὲν εἰργασμένα] praetuli hanc lectio-
 nem e Bodleiano, vulgari χρώμασιν εἰργ.

δηλοῖ δὲ τῆτο τῶν ἀρχαίων τις ῥητόρων ἐν τῇ Δημοσθένεος κατηγορίᾳ, Πυθίας, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. πο-
 45. νηρίαν γὰρ τῷ Δημοσθένεος καὶ κακίαν τὴν ἐξ ἀν-
 θρώπων πᾶσαν ἐνοικεῖν Φήσας¹⁸, καὶ τότε τὸ μέ-
 105.1.ρος¹⁹ ὅλον εἰς διαβολὴν, ἐπιτίθησιν, ὅτι τὸν Ἰσαῖον
 ὅλον, καὶ τὰς τῶν λόγων ἐκείνου τέχνας σσειτίσαι.
 καὶ μὰ Δία ἐκ ἀπὸ σκοπῆ τὴν διαβολὴν ταύτην εἴ-
 3. χεν ἐκάτερος. ἐμοὶ γῆν, οἱ μὲν Ἰσαῖος τε καὶ Δημο-
 σθένεος λόγοι, καὶ περὶ ἀληθείας²⁰ καὶ δικαίας
 συντάξεως αἱ ὑποθέσεις, ὑποκτοὶ δοκεῖσιν εἶναι, τῆς
 πολλῆς ἐπιτεχνήσεως ἕνεκα· οἱ δὲ Ἰσοκράτης καὶ
 Λυσίας, πάντος μάλιστα δίκαιοι τε καὶ ἀληθεῖς·
 καὶ μὴ τοιαῦτα τὰ πράγματα ἐν αὐτοῖς· ὅτι κα-
 6. κῆργον ἔδδεν ἐπιφαίνουσιν ἐπὶ τῆς κατασκευῆς, ἀλλ'
 εἰσὶν ἐλεύθεροι τινες καὶ ἀφελῆς. 5. ταυτί μοι τὰ
 V 2 διαλ-

18. Pro Φῆσαι incertum est Φησί ne an Φήσας
 auctor scripserit. sed utrum eorum legeris, nihil ad
 sententiam interest. SYLBURG.

19. τότε τὸ μέρος ὅλον] id est ὅλον τῆτον τὸν τόπον.
 Sed post εἰς διαβολὴν deest ἐπαυξήσας aut tale quid.
 cum dixisset — totumque illum locum verbis ampli-
 ficasset atque exaggerasset, ἐπιτίθησιν, addit tandem
 in fine —

20. καὶ περὶ ἀληθείας] dubio procul laborat hic
 locus vitio. qui, ut brevis sim, mihi videtur ad tole-
 rabilem saltim sententiam sic componi posse καὶ περὶ
 ἀληθείας [vel ἀληθινῶς] καὶ δικαίας συνταχθῶσιν ὑπο-
 θέσεις [ut hic sit accusatius, non nominatius] ta-
 metli in causis veris iustisque et aequitati consentaneis
 versentur.

διαλαττοντα ἔδοξεν εἶναι, ἐξ ὧν ἂν τις ἔχαλεπῶς
 διαγινῶναι τὰς Λυσίῃ τε καὶ Ἰσαίῃ λόγους δυνήσειη.
 εἰ δὲ ὀρθῶς ὑπέληθα, ἐξέσαι τῷ βελομένῳ σκο-
 πεῖν ²¹ τὴν ἐξέτασιν. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὴν 9.
 λέξη θεωρημάτων. ἔσι δὴ τις ²² Ἰσαίῃ λόγος ὑπὲρ
 Εὐμάθους ²³, μετοίκῃ τινός, τῶν τραπεζιτευόντων
 Ἀθήνησιν, ὃν εἰς δελεῖαν ἀγόμενον ²⁴ ὑπὸ τῷ κλη-
 ρονομήσαντος τὸν ἀπηλευθερωκότα, τῶν αἰσῶν ἀφ-
 αῖρεῖς

21. Post σκοπεῖν aut deest κατὰ, ἢ κατὰ (vel etiam παρὰ) τὴν ἐξέτασιν significet *in examine*. aut deest ποιῆσθαι, aut ποιησαμένῳ. Quorum si prius deesse ponas, ποιῆσθαι puta, cohaerebit σκοπεῖν cum βελομένῳ, et ποιῆσθαι cum ἐξέσαι. Sin autem posterius, tum cohaerebit σκοπεῖν cum ἐξέσαι, ποιησαμένῳ autem cum τὴν ἐξέτασιν.

22. ἐσι δὴ τις] pro media voce vulgares edd. dant δὲ. ego vero ex auctoritate Sylburgii δὴ praetuli, quod in Bodl. quoque legi testatur Hudsonus.

23. Εὐμάθους] imo vero Εὐμάθης, penacute. Sic enim nomina propria ab adiectiuis discernuntur. εὐμάθης est *docilis*, Εὐμάθης nomen proprium.

24. ἀγόμενον in Bodleiani texto legi, cum testatus esset Hudsonus, haud dubitavi eam vulgari καταλεγόμενον praeferre, quam Bodl. quoque, sed in marginem reiectam, exhibet. v. versu 20.

25. κληρονομήσαντος τὸν ἀπηλευθερωκότα] Epigenes aliquis seruum, Eumathem dictum, manu emiserat coram praetore. Huius Epigenis heres factus aliquis Dionysius Eumathem reposcebat, vel, vt vulgo vsurpant, reclamabat, vt partem hereditatis ad se deuolutae. Verum ciuis aliquis Atheniensis illa, de qua hic agitur, Isaei oratione libertum hunc, Eumathem, in libertatem liberali manu vindicatum ibat.

- αιρεῖται τις, καὶ τὴν ἀπολογίαν ποιῆται περὶ
 12. αὐτῆ. τὸ προοίμιον δὲ ἐστὶ τῆ λόγου τοιούτου· Ἄνδρες
 δικασταί, ἐγὼ καὶ πρότερον Εὐμαθεὶ τέτρω ἐγγερόμην
 χρήσιμος, καὶ δικαίως· καὶ νῦν, εἴ τι ἐστὶν ἐν ἑμοί,
 πειρασίσομαι συσσωζάν αὐτὸν μεθ' ὑμῶν. μικρὰ δὲ
 με ἀκῆσατε, ἵνα μηθεὶς ὑπολάβῃ ὑμῶν, ὡς ἐγὼ
 προπετεία, ἢ ἄλλη τινὶ ἀδικίᾳ πρὸς τὰ Εὐμαθεὺς
 15. πράγματα προσῆλθον. τρηταρχοῦντος γάρ μου
 ἐπὶ Κηφισοδώρου ἀρχοντος, καὶ λόγου ἀπαγγελθέν-
 τος πρὸς τὰς οἰκείας ²⁶, ὡς ἄρα τετελευτηκῶς εἶην
 ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ²⁷, ἔσθης μοι παρακωσταθήκης κατ'
 Εὐμαθεὶ τέτρω, μεταπεμψάμενος τὰς οἰκείας το
 18. καὶ φίλος τὰς ἐμὰς Εὐμαθεὺς, ἐνεθάνιστε τὰ χρεῖ-
 ματα, ἃ ἦν μοι κατ' αὐτῶ, καὶ ἀπέδακε πάντας
 ὀρθῶς καὶ δικαίως. ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην
 αὐτῶ ἔτι μᾶλλον, καὶ κατασκευαζομένη τὴν τρά-
 πεζαν προσεσενπόρησα ²⁸ ἀργυρίᾳ. καὶ μετὰ ταῦ-

V 3

τα

26. τὰς οἰκείας] praetuli e Bodlei. hanc lectionem
 vulgari τὰς ἰδίαις, quae tametsi idem dicit, plebeium
 tamen nescio quid redolet. Infra quoque p. 106. 9. vbi
 locus hic repetitur, non ἰδίαις, sed οἰκείαις recitatur.

27. ναυμαχία.] Forte apud Euboeam inter The-
 misionem et Athenienses commissa, anno tertio Olymp.
 103 quo Cephisodotus Archon fuit.

28. πρὸς εὐπόρησιν.] Nescio an verior lectio sit
 πρὸς εὐπαρισίαν ἀργυρίᾳ, vel πρὸς εὐπόρησον ἀργυρίων.
 SYLBVRG.

Corrupte Bodlei. προσεσενπόρησαν. HUDSON.

Dudum ante, quam ab Hudsono de lectione Bod-
 leiani certior fierem, suspicatus fueram, aut de προσε-

τα ἄγοντος ²⁹ αὐτὸν Διονυσίῳ, ἐξελόμην εἰς ἔλευ-
 θερίαν, εἰδὼς ἀφαιμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ Ἐπι- 21.
 γένῃς. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἐπισχῆσῶ ³⁰.» 6. ἔτι
 δὴ καὶ παρὰ τῷ Λυσίᾳ τις ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου, δίκην
 Φεύγοντος περὶ κλήρου, ποιούμενος τὴν ἀπολογία.
 τῆτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλιμάχος Περί Φε-
 ρενίκε, ὑπὲρ τῆ Ἀνδροκλείδε κλήρου. καὶ ἔτι πολ- 24.
 λαῖς πρότερον ἠγωνισμένος ἔτεσι θατέρῃ ³¹. ἐν ᾧ
 τὴν αἰτίαν ³² πρώτως ³³ ἐπιδείκνυσεν ὁ περὶ τῆ ξέ-

νου

εὐπόρησα, aut προεισευπόρησα. quorum hoc poste-
 rius, ne literula periret, praetuli. εἰσευπορεῖν τινι ἀρ-
 γυρίῳ, [subaudi μοῖραν, vel tale quid] significat con-
 tribuere alicui summam aeris. προεισευπορεῖν in ante-
 cessum dare, quod postmodum, per otium, pro fa-
 cultate et oportunitate sua, refundat. προεισευπο-
 ρεῖν est vna cum aliis amicis, idem facientibus, contri-
 buere. Possit quoque sic legi προεῖς [quod est particip.
 aor. 2. a verbo προίεναι erogare] εὐπόρησα ἀργυρίου.
 scil. μέρος τι ῥητόν. εὐπορεῖν h. l. non significat diues
 esse, sed largiri.

29. ἄγοντος] scil. εἰς τὴν δελεῖαν.

30. ἐπισχῆσῶ] praetuli hanc Sylburgii coniectu-
 ram vulgari lectiōni ὑποσχῆσῶ. Dubito, vtrum Isaei,
 an Dionysii sint haec verba ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἐπι-
 σχῆσῶ. plura de his dicere parcat.

31. θατέρῃ] quam illa altera, Isaei puta pro Eu-
 mathῆ dicta, vnde modo locum excerptum retulerat.

32. τὴν αἰτίαν] scil. τῆς ἀπολογίας, vel διότι
 ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου ἀπολογεῖται.

33. πρώτως] ante omnia. Sic dedi de meo [pro
 vulgari πρώτως.

του ποιόμενος τὰς λόγους, ὡς περὶ ὁ τὸν μέτοικον ³⁴
 ἐξαιρέμενος εἰς ἐλευθερίαν. ἔτι δὲ τὸ προοίμιον τοῦ
 λόγου ³⁵ τόδε: ἢ ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ ἀν-
 27. δρες δικασαί, περὶ τῆς Φιλίππης τῆς ἐμῆς καὶ
 τῆς Φερενίκης πρῶτον εἰπὼν πρὸς ὑμᾶς· ἵνα μη-
 δεὶς ὑμῶν θαυμάζη, ὅτι ὑπὲρ ἐδενὸς ὑμῶν ³⁶ πώπο-
 τε εἰρηκῶς πρότερον, ὑπὲρ τέττε νυνὶ λέγω. ἐμοὶ
 γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαί, ξένος ἦν Κηφισόδοτος, ὁ
 τέττε πατήρ· καὶ ὅτε ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις, παρ'
 30. ἐκεῖνο κατηγόμην ³⁷, καὶ ἐγὼ, καὶ ἄλλος Ἀθηναίων
 ὁ βεβλόμενος. καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ἰδίᾳ καὶ
 δημοσίᾳ παθόντες ὑπ' αὐτῶν, εἰς τὴν ἡμετέραν αὐ-
 τῶν
 V 4

34. τὸν μέτοικον] apud Isaeum. Erat ergo Eumathes inquilinus.

35. τῷ λόγῳ] apud Lysiam puta. v. p. 32. tomi secundi editionis nostrae.

36. ὑμῶν expungendum videtur, vt infra in repetitione versu 42. SYLBURG.

Tantum abest, vt ὑμῶν expungendum ducerem, uncisque includerem, vt potius, non modo vncos, quibus hoc vocabulum Sylburgius seferat, rursus sustulerim, sed etiam infra, vbi deerat, ὑμῶν ingesserim. Omnis enim vis ratiocinii huic vni vocabulo inest. Non poterat vtique non videri Atheniensibus res miranda, si quis ciuium suorum, qui pro alio nullo ciue vnquam verba in foro fecisset, nunc ad dicendum pro homine peregrino, eoque Thebano, surgeret. Notum est, quo odio Thebani Athenis arserint.

37. κατηγόμην] malim κατηγόμεθα. vt versu proximo παθόντες κατήλωμεν. Aut alias καὶ erit del.

τῶν κατήλθομεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἔτοι³⁸ ταῖς αὐταῖς
τύχαις ἐχρήσαντο, καὶ φυγάδες Ἀθήναζε ἀφί-
κοντο, ἠγούμενος τὴν μεγίστην αὐτοῖς ὀφέλεσεν χάρ-
ξιν, ἔτιως οἰκείως αὐτὰς ὑποδεξάμεν, ὥστε μηδένα 33.
γνώσασθαι τῶν εἰσιόντων, εἰ μή τις πρότερον ἠπίστατο,
ὁπότερος ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν οἰκίαν. οἶδε μὲν ἔν καὶ
Φερενίκος, ὃ ἄνδρες δικασταί, ὅτι πολλοὶ λέγουσιν εἰ-
σὶν ἐμῷ δεινότεροι, καὶ μᾶλλον τοιάτων πραγμάτων
ἔμπειροι· ἀλλ' ἄμωσ ἠγάταμ τὴν ἐμὴν οἰκειότητα 36.
πιστοτάτην εἶναι. αἰσχρὸν μοι ἔν δοκεῖ εἶναι, κελύσον-
τος τέττε, καὶ δεομένης τὰ δίκαια αὐτῷ βοηθῆσθαι
περιιδεῖν αὐτόν, καθ' ἔσον οἷός τ' εἰμι ἐγώ, τῶν ὑπ'
Ἀνδροκλείδῃ δεδομένων σερηθῆναι³⁹.» 7. τίδὴ ταῦ-
τα τὰ προσιμία ἀλλήλων διαφέρει; παρὰ Λυσίου
μὲν ἠδεῖα ἐστὶν ἢ εἰσβολή⁴⁰, καὶ δι' ἐδὲν ἄλλο⁴¹ μᾶλ- 39.
λον, ἢ ὅτι φυσικῶς πως εἴρηται, καὶ ἀφελῶς Ἄ-
ναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὃ ἄνδρες δικασταί, περὶ
τῆς Φιλίαις τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Φερενίκῃς πρῶτον εἶ-
πεῖν πρὸς ὑμᾶς· καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τέττω, ἔτι μᾶλ-
λον ἀκατάσκειον φαίνεται εἶναι, καὶ ὡς ἂν ἰδιώτης
τις

38. ἔτοι] Thebani puta.

39. σερηθῆναι] rarior inuentu constructio verbi
περιιδεῖν cum infinitiuo. vsus loquendi σερηθῆντα po-
stulabat. Aut possit legi μέλλοντα σερηθῆναι.

40. ἠδεῖα] sic dedi de meo, pro vulgari ἰδέα.

41. ἢ εἰσβολή] articulum, quo vulgatae carent, e
Bodlei. addidi.

42. καὶ δι' ἐδὲν ἄλλο] scil. ἠδεῖα ἐστν. ob aliud ni-
hil magis suaue, iucundum est hoc exordium.

42. τίς εἰπῶν δύναιτο τὸ εἰρημένον 43. Ἴνα μηδεὶς ὑμῶν
 θραυμάσῃ, ὅτι ὑπὲρ ἕδενός ὑμῶν 44 πώποτε εἰρη-
 κῶς πρότερον, ὑπὲρ τούτου νῦν λέγω. παρὰ δὲ
 Ἰσαίῳ κατοσκευάσασθαι τὸ δοκῆν εἶναι ἀφελές, καὶ ἔ-
 λέληθεν ὅτι ἐστὶ ῥητορικόν. Ἐγὼ καὶ πρότερον Εὐ-
 μαθᾶ τούτῳ ἐγεγνόμην χεῖσιμος, καὶ δικαίως 46.
 45. καὶ νῦν, εἴ τι ἐστὶ κατ' ἐμὲ 47, παρὰ σομαι συσπῶ-
 ζειν αὐτόν. ὑψηλότερα γάρ ἐστι 48, καὶ ἤττον ἐκεί-
 νων ἀφελέστερα. καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ ἐπιφερόμενα.
 Μικρὰ δὲ με ἀκύσατε, ἵνα μηδεὶς ὑπολάβῃ ὑμῶν,
 ὡς ἐγὼ προπετεία, ἢ ἄλλῃ τινὶ ἀδικίᾳ, πρὸς τὰ
 106.1. Εὐμαθῆς πράγματα προσῆλθον. ἢ τε γὰρ προ-
 πέτεα, καὶ ἢ ἀδικία, καὶ τὸ πρὸς τὰ Εὐμαθῆς
 πράγματα προσελθεῖν, πεποιημένοις 49 μᾶλλον ἔοι-
 κεν; ἢ αὐτοφύσει. καὶ αὐθὺς γε παρὰ μὲν τῷ Λυ-
 3. σίᾳ ἢ πρόφασις λέγεται ἀνεπιτηδεύτως. Ἐμοὶ γάρ,
 ὡ ἀνδρες δικασταί, ξένος ἦν Κηφισόδοτος, ὁ τούτου
 V 5 πατήρ.

43. τὸ εἰρημένον] id est τὴν ὑπ' ἐμῆ παρατεθεῖσαν ἀρετίως γνώμην. locum, vel sententiam a me modo e Lyfia recitatam.

45. ὑμῶν addidi, vt modo praefabar, e superiori exemplo.

46. καὶ δικαίως] addidi καὶ, quod hic deorat, e superiori exemplo. prout etiam Sylburgio visum fuerat.

47. κατ' ἐμῆ] supra legitur ἐν ἐμοὶ.

48. ὑψηλότερα γάρ ἐστι καὶ — ἀφελέστερα] Sic correxi, auctore Sylburgio, pro vulgari ὑψηλοτέρα ἐστὶ (sine γάρ) ἀφελέστερα.

49. πεποιημένοις] sic dedi, auctore Sylburgio, pro vulgari πεποιημένους.

πατήρ· καὶ ὅτε ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις, παρ' ἐκείνῳ
κατηγόμην, καὶ ἐγὼ, καὶ ἄλλος Ἀθηναίων⁵⁰ ὁ βε-
λόμενος· ἠδέως τε καὶ ἀφοριστικῶς τὰ μετὰ ταῦτά
ἐπιτίθεται· Καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ἰδία καὶ
δημοσία παθόντες ὑπ' αὐτῆ, εἰς τὴν ἡμετέραν αὐ- 6.
τῶν κατήλθομεν παρὰ δὲ τῷ Ἰσαίῳ πέφρασαι
περιεργότερον, καὶ ἔμακρὰν ἀπέχεαι τῆς Δημο-
σθένους κατασκευῆς· Τριηραρχῶντες γάρ με ἐπὶ
Κηφισοδότῃ⁵¹ ἄρχοντος, καὶ λόγῳ ἀπαγγελθέν-
τος πρὸς τὰς οἰκείας, ὡς ἄρα τετελευτηκῶς εἶην ἐν 9.
τῇ ναυμαχίᾳ, ἔσσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐ-
μαθεῖ τέτρω. τό τε γάρ, λόγῳ ἀπαγγελθέντος, καὶ
τὸ ὡς ἄρα⁵² τετελευτηκῶς εἶην, καὶ τὸ οὕσης ἐ-
μοὶ παρακαταθήκης, ἐκ αὐτῶν φαίην ἐγώ γε ἀφελῶς
εἰρησθαι· ἐκείνως⁵³ γάρ λεγόμενα μᾶλλον ἀποιή-
τα·

50. Ἀθηναῖος] p. praecedente versu 30. partitue
legitur ἄλλος Ἀθηναίων. SYLBVRG.

Et hoc praetuli, praesertim cum Hudsonus testa-
retur in Bodl. quoque h. l. sic legi.

51. Pro Κηφισοδότῃ pag. praeced. v. 15. legitur Κηφισο-
δώρῃ. infra in Dinarcho vtriusque inter Atheniensium
ἄρχοντας fit mentio: sed Κηφισόδωτος tempore prior
nominatur, 115, 44: Κηφισόδωρος autem, posterior,
116, 7. sed videndum ne hic e vicinia tractum sit vi-
tium, et vt v. 3. priuati cuiusdam Κηφισοδότῃ facta est
mentio, ita etiam ἀρχων hic eodem a librario appel-
latus sit nomine, non a Dionysio. SYLBVRG.

52. καὶ τὸ, ὡς ἄρα] articulum τὸ, quo vulgati
carent, e Bodlei. addidi.

53. Rectius ἐκείνως, vt p. sq. v. 40. SYLBVRG.

12. τὰς ὅτε γὰρ ἐτρηράρχεν, καὶ ἀπηγγέλη τοῖς ἰθαίοις, ὡς ἄρα τετελευτηκῶς εἶην, ἔχων μὲ παρακαταθήκην Εὐμαθῆς ἑτοσί. 8. καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τῶν προομιῶν μέρη, παρ' ὧ μὲν, ἀφελέσεσθαι ἄν τις εὖρος λεγόμενα· παρ' ὧ δὲ, ῥητορικώτερον. ἐν ἐτῷ
15. ραῖ δὲ ἴ4 ἀγῶνι πάλιν, ὁ μὲν Ἰσαῖος, ἐπιτρόπων τινὶ συντάξας ἀπολογίαν, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀδελφιδῶν ἵ5 κρινομένων, τοιαύτῃ κέχρηται ἀρχῇ ἢ ἱβυλόμην μὲν, ὧ ἄνδρες δίκασαί, μὴ λίαν ἔτως ἀγνοηθέντα ἵ6 προσχῆματ' ἔχειν αἰσχεῶς, ὥστε τοῖς ἀλλοτριῶς ἐπιβυλεύειν ἵ7, καὶ δίκας τοιαύτας λαγ
18. χάνειν· αἰδ' ἑ ἵ8 τόγε ἔν ἀδελφιδῶν ἐμῶν καὶ κύριον

Dedi ad mentem eius ἐκείνως; pro vulgari ἐκείνω. Sed praeterea quoque legi malim ἐκείνως γὰρ λεγόμενα μάλλον ἂν ἦν ἀποιήτα.

ἵ4· δὲ de meo dedi, pro vulgari τε.

ἵ5. τῶν ἰδίων ἀδελφῶν] omittit Bodlei. ἰδίων, et mox in margine eiusdem scriptum legitur ἴσως ἀδελφιδῶν vel ἀδελφιδῆ. HUDSON.

Praetuli ἀδελφιδῶν. ἰδίων autem cur expungatur, causae nil video.

ἵ6. μὴ λίαν ἔτως ἀγνοηθέντα προσχῆματα ἔχειν αἰσχεῶς, ὥστε —] Notabilis verborum traiectio, nam αἰσχεῶς aut cum λίαν cohaerebit, aut cum ἐπιβυλεύειν. Prius si malis, erunt προσχῆματα λίαν αἰσχεῶς ἀγνοηθέντα praetextus, seu criminationes nimis turpiter peccatae, ad verbum, h. e. in quibus nimis turpiter peccatum sit. Sententia est. vellem utique infamia nulla criminum laborare, tam ultra modum turpium.

ἵ7. post ἐπιβυλεύειν videtur δοκεῖν deesse.

ἵ8. αἰδ' ἑ τό γε ἔν] Hudsonus testatur in Bodlei

ριον τῆς πατρῷας ἐτίας, ἔ μικρᾶς, ἀλλ' ἰκανῆς,
ὥστε καὶ λειτουργεῖν, ὑφ' ἡμῶν 59 * αὐτῶ 60 πα-

ραδο-
legi ἀλλ' ἔτω γὰρ ἔν. quod parum ad rem facit. Mihi vi-
detur ab Isaeo profectum esse. ἀλλὰ τῆτον γὰρ ἔδες, ἀδελ-
φιδῶν ὄντα ἐμὸν — Nemo miretur tutorem hunc,
eundemque patruum pupillorum, aduersus quos agit,
modo de vno pupillo, modo de pluribus loqui. Age-
bat proprie cum vno, maximo natu, cui ad puberta-
tem adulto patruus patrimonium tradiderat. Verum
huic pupillo puberi suaeque tutelae factō, plures erant
fratres. Horum fratrum, annis adhuc minorum,
tutelam maior natu frater adipiscebatur; quo fiebat,
vt suoque fratrumque nomine, in patruum ex titulo
male gestae tutelae ageret. Possit quoque Isaeus ad hunc
modum dedisse videri. ἀλλ' ἔχ' ἔτος γὰρ νῦν ἔα, verum
huius rei copiam mihi denegat hic, [aduersarius meus]
ὃν ἔδες ἀδελφιδῶν ἐμὸν ὄντα — quem decebat, vt pote
meum ex fratre nepotem — Sylburg ad locum hunc
istaec adsuiperat. [Nota hic τὸ ἀδελφιδῶν ἐμὸν vt et-
iam infra in repetitione, versu 41. pro οἱ ἀδελφιδῶι ἐμοὶ.
vnde colligere licet, etiam versu 15. pro ἀδελφῶν leg-
esse ἀδελφιδῶν.]

59. ὑφ' ἡμῶν] a me meisque necessariis, et in
hac causa aduocatis. Erat e. c. tutori, patrimonium
pupillo puberi factō tradenti, vxor, huic fratres, aut
sorores, earumque mariti, aut filii iam adulti. Hi
ergo in eiusmodi causis amico et cognato suo praesto
erant, vt testes et aduocati. Nam eiusmodi actus,
quo in numero sunt traditiones patrimoniorum, non
clam, conscio aut nullo, aut paucis, fiebant, sed testes
corrogebantur quamplurimi, qui deinceps possent, vbi
opus esset, in iudicio produci.

60. αὐτῶν] sic vulgati. ego vero de meo dedi αὐτῶ
pupillo meo puta.

- ραδοθείσης, ταύτης ἐπιμελεῖσθαι, τῶν δ' ἐμῶν μὴ ἐπιθυμεῖν ἵνα βελτίων * τ' ἐδόκεσσι ⁶¹ πᾶσιν εἶναι, σώζων ⁶² αὐτήν, καὶ πλείω ποιῶν, χρησιμώτερον
21. ὑμῶν πολίτην παρεῖχεν ⁶³ ἑαυτόν. ἐπεὶ δὲ τὴν μὲν ἀνῆρηκε, καὶ πέπρακε, καὶ αἰσχροῦς καὶ κακῶς διολώλεκεν, ὡς ἐκ ἂν ἠβελόμην· πιστεύων δ' ἐταρξίαις, καὶ λόγων παρασκευαῖς, ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἐλήλυθεν· ἀνάγκη, ὡς ἔοικε, συμφορὰν μὲν εἶναι νομίζον, ὅτι ταῦτα ἐστὶν, οἰκῆος ἂν ἀπολογεῖσθαι
24. δὲ περὶ ἧν ἐγκέκληκε, καὶ ἔζω [μὲν] ⁶⁴ τῆ πραγμαματος διαβέβληκεν ὡς ἂν ἐν δυνάμεθα προθυμότηατα πρὸς ὑμᾶς. » ὁ δὲ Λυσίας ἀνδρὶ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς αὐτῆς γυναικὸς ἐγκαλεμένῳ κακῆς ἐπιτροπῆς, συγγράψας λόγον, τοιάτῳ κέχρηται τῷ
- πρ

61. τ' ἐδόκεσσι] sic dedi de meo, pro vulgari τε δοκῆ. Imperfectum h. l. postulabat insequens παρεῖχεν. neque vsu caret, ἵνα cum imperfecto copulari.

62. σώζων] malim καὶ σώζων. E pudore atque continentia, si placuisset pupillo ea vti, duas ait. existuras fuisse laudes. 1) βελτίων ἂν ἐδόκεσσι. futurum fuisset, vt pro viro bono et honesto haberetur. 2) χρησιμώτερον πολίτην παρεῖχεν ἂν ἑαυτόν, ciuem se volis praestitisset hoc magis frugi, σώζων τὴν εἰσὶν καὶ πλείω ποιῶν. si patrimonium seruasset atque auxisset parsi-monia et frugalitate.

63. παρεῖχεν] forsan rectius παρέχη: eodem scilicet tempore, quo praecedit δοκῆ. SYLBERG.

64. ἔζω μὲν τῆ πραγμαματος] secundum vocabulum vnici inclusi, vt amputandum. Aut certe leg. est ἔζω με τῆ πρ.

πραιομίᾳ· »Οὐχ ἱκανόν⁶⁵, ὧ ἄνδρες δικασαί, τοῖς 27, ἐπιτροπῆσι, ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπίαν ἔχουσιν⁶⁶, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν Φίλων ἐσίας, συκοφαντῶνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοί. ὅπερ καὶ μοι νῦν συμβέβηκεν. ἐγὼ γάρ, ὧ ἄνδρες δικασαί, καταλειφθεὶς ἐπιτροπος τῶν Ἱπποκράτους χρημάτων, καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν 30. ἐσίαν, καὶ παραδὸς τοῖς υἱοῖς δοκιμαθεῖσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπιτροπος κατελείφθην, συκοφαντοῦμαι νῦν ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως.» 9. ἔ πολλῶν οἶμαι δεῖν λόγων, ὅτι τῆτο μὲν ἀφελῶς καὶ ἠδέως εἰρηται, ἡθός τε ἔ πεπλασμένον, ἀλλὰ φυσικόν ἐπιφαίνει· 33. τὸ γάρ, Οὐχ ἱκανόν, ὧ ἄνδρες δικασαί, τοῖς ἐπιτροπῆσι ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπὴν⁶⁷, ἔχουσιν, ἐδεῖς ἂν εἴποι ῥήτορος εἶναι, ἀλλὰ παντός ἰδιώτη, κατασάντος εἰς ἀγῶνα ἀδικόν· τὸ δ' Ἰσαίου πεποιῆσθαι ῥητορικῶς καὶ κεκαλλιλογῆσθαι⁶⁸ σε-

μνό-

65. ἔχ ἱκανόν —] v. Lyfiae a nobis editi T. II. p. 18.

66. ἔχουσιν] subaudi ταῦτα ἔχειν, vel ἐσχηκέναι.

67. ἐπιτροπὴν] pro ἐπιτροπῆν v. 27. legitur ἐπιτροπίαν. quorum vtro sit vsus Lyfias, incertum est. Dionysius certe ytroque vtitur. nam κακῆς ἐπιτροπῆς ἐγκαλεῖσθαι hoc loco dicit, v. 26: itidemque supra in Lyfia 88, 32: in Antiq. autem Rom. 237, 2. ἐπιτροπίαν λαβεῖν. SYLBVRG.

68. καλλιλογῆσασθαι] forsan leg. κεκαλλιλογῆσθαι, vt praecedit πεποιῆσθαι. SYLBVRG.

Dedi ex eius sententia κεκαλλιλογῆσθαι, pro vulgari καλλιλογῆσασθαι. Sed praeterea quoque legi malim κεκαλλιλογῆσθαι εἰς τὸ σεμνότερον.

36. μόντερον, ἅπαντες ἀν Φήσαιαν τὸ γὰρ ⁶⁹, Ἐβυ-
λόμην μὲν, ὃ ἄνδρες δικασαί, μὴ λίαν ἔγως ἀγνοη-
θέντα προσχήματα ἔχεν ἀίσχρως, ὥστε τοῖς ἀλ-
τρίοις ἐπιβελύειν ⁷⁰. καὶ ἔτι μάλλον παρὰ Λυσίας
μὲν χαριέντως πᾶν καὶ ἀφιλῶς εἰρήσθαι τὸ, Ἐγὼ
γὰρ, ὃ ἄνδρες δικασαί, καταλειφθεῖς ἐπίτροπος
39. τῶν Ἱπποκράτους χρημάτων, καὶ διαχειρίσας ὀρ-
θῶς καὶ δακίως τὴν ἑσῖαν, καὶ παραδὸς τοῖς υἱοῖς
δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα· θάτερον δὲ τρανότε-
ρον ⁷¹, καὶ ἔχ ὡς ἀν ἰδιώτης μετέθηκεν· Ἄλλ' ἐτό-
γε ἔν ἀδελφιδῆν ἐμὸν καὶ κύριον τῆς πατρῴας αἰ-
42. σίας, ἔ μικρᾶς, ἀλλ' ἰκανῆς, ὥστε καὶ λειψυργῶν
ὑφ' ἡμῶν αὐτῷ παραδοθείτης, ταύτης ἐπιμελεῖ-
σθαι. ἐνὸς δ' ἔτι μνησθήσομαι γένεος, ἐξ ἧς μάλιστα
ἢ διαφορὰ τῶν ἀνδρῶν ἔσται καταφανῆς. 10. ὑπο-
τίθεται δ' ἐκάτερος ἰδιώτην ἄνδρα, καὶ ἀπράγμο-
να καὶ νέον, παρὰ τὴν ἑαυτῆ προαίρεσίν τε καὶ φύ-
45. σιν ἠναγκασμένον ἐν δικαστηρίῳ λέγειν· ὁ μὲν Λυ-
σίεος ἐν τῷ πρὸς Ἀρχεβιάδην λόγῳ, τὸν τρόπον
τῆτον· »Ἐπειδὴ ⁷² τάχις αἰλαχέ μοι ταύτην τὴν
δίκην Ἀρχεβιάδης, ὃ ἄνδρες δικασαί, προσῆλθον
αὐτῷ

69. τὸ γὰρ, seu τὸ γ' ἔν, declaratiue accipiendum
pro τῆτο δηλονότι, hoc videbitur. pro ἔβυλόμην vero
in priore loci citatione Attico augmento scriptum ἠβυ-
λόμην, v 16. SYLVURG.

70. Post ἐπιβελύειν videtur τοιοῦτον δοκεῖ vel simile
quid deesse. scilicet κεκαλλιλογημένον εἰς τὸ σεμνότερον.

71. τρανότερον] num τραγκώτερον.

72. ἐπειδὴ] v. editi a nobis Lyliae T. II. p. 10.

αὐτῷ λέγων, ὅτι νέος καὶ ἄπειρος ἦν πραγμάτων,
καὶ ἔδεν δρόμενος εἰσιέναι εἰς δ. καστήριον. ἐγὼ ἔνσε 107.1.
αἰζιῶ, μὴ εὖρεμα⁷³ ἠγάσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν,
ἀλλὰ παραλαβόντα τὰς ἐμὰς Φίλως καὶ τὰς σαυ-
τῆ, διηγῆσασθαι περὶ τῆ χρέως, ὅθεν γεγένηται.
καὶν δοκῆς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ἔδεν σοι δεήσεις 3.
πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν, ἐπὶ⁷⁴ τὰ σαυτῆ. δι-
καιος δὲ εἴ μοι⁷⁵ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅ-

παντα

73. εὖρεμα] Bodlei. εὖρημα. Sed male. differunt
ista inter se. εὖρεμα est res derepente oblata, oportu-
nitas iponte sua non quaerenti occurrens, qua tu in
rem tuam, malam praefertim, abutaris; quam cupi-
de amplectaris, vt qui tibi non sperasses obuenturam,
quo alium, inimicum tibi hominem, subuertas et pes-
fumdes, id quod h. l. conuenit. εὖρημα autem inuen-
tum est, scite solerterque multa et assidua meditatione
excogitatum. quod ab h. l. abhorret.

74. ἐπὶ τὰ σαυτῆ] ellipticῶς legitur etiam infra in
repetitione, v. 28: subaudito scilicet verbo ἀπαλλάξῃ,
aut alio consimili. SYLBVRG.

Mihi videtur pro ἐπὶ leg. et hic, et paulo post in
huius loci iteratione, ἄπει. quod perinde potest pro
secunda persona singul. imperatiui accipi, pro ἀπιθι.
nam εἶ (ex ἔε factum) passim locorum vsurpatur pro
ἴθι. aut pro sec. pers. sing. futuri a verbo ἀπιέναι,
aequipollente alteri, ἀπελεύσει, νεῖ ἀποχωρήσεις. abi-
bis, discedes. quod si probatur alterutrum, tum τὰ
σαυτῆ cohaerebit cum λαβὼν habens res tuas tibi.

75. δικαιος δ' εἴ μοι μηδὲν] sic dedi de meo, pro
vulgari δικαιος δ' εἰμι μηδὲν. te decet; nihil mihi distimul-
lare, nil me celare.

παντᾶ, ἐπειδὴ νεώτερός εἰμι τῷ συμβουλευεῖν 76. ἵνα
 ἀκρίβως περὶ ὧν ἔκ' ἴσμεν, βελεύσασθαι περὶ
 β. ὧν σὺ λέγεις· εἰάν πως φανερόν γένηται, κότερον
 ἀδίκως τῶν ἐμῶν ἐφίεσαι, ἢ δίκαιως τὰ σεαυτῆ 77
 ζητεῖς κομίσασθαι. ταῦτ' ἐμῷ προκαλεμένῃ 78, εἰδε-
 πώποτ' ἠθέλησε συνελθεῖν, εἰδὲ λόγον περὶ ὧν ἐνε-
 κα-

76. τῷ συμβουλευεῖν] subaudi αὐτὸς ἐμαυτῷ. Cer-
 nis brevitatē Lyfiacani. Alius planius et explicatius
 dixisset ad hunc ferme modum, εἰπεῖν ἅπαντας. βέλο-
 μαί γὰρ ταῦτα κοινῶσαι τοῖς φίλοις, ἐπειδὴ νεώτερός
 εἰμι τῷ συμβουλευεῖν αὐτὸς ἐμαυτῷ.

77. σεαυτῆ] in Bodlei. esse σεαυτῆ tanti non face-
 rem, vt ex Hudsono referrem, nisi operam esse dan-
 dam existimarem, vt excluderem vocularum, quos
 vereor esse futuros, qui querantur se bonis ab Hudso-
 no impertitis fraudatos, nisi Hudsoniana omnia reddam.
 Ferrem eiusmodi scorias, si aceruo ingenti auri puri et
 probati immixtae essent. Ego vero ieiunitatem et in-
 anitatem annotatiuncularum Hudsonianarum, paene
 in nugis et rebus friuolis expirantium cernens, non
 possum facere quominus et hominem ipsum asperner,
 et eorum stultitiae succenseam, qui, percussī magna
 et splendida Britanni fama, editionem Dionysii ab eo
 curatam insano pretio emercentur, quam non modo
 nulla Hudsonus ornauit accessione praeclara, ab ipsius
 ingenio industriae profecta, sed etiam foedis mendis
 commaculauit.

78. προκαλεμένῃ] rectius προκαλεμένη, vt infra
 in repetitione. v. 29. et προκλήσιως vocabulum in hac
 significatione vsurpauit etiam Dionysius in Antiquita-
 tibus per saepe. Infra 109, 9. diuerso errore scriptum
 προσκαλεῖται. SYLBVRG.

καλεῖτο ποιήσασθαι, ἐδὲ δίαυταν⁷⁹ ἐπιτρέψαι, ἕως⁸⁰ ὑμεῖς τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν διαιτητῶν ἔθε-
αθε. » ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν ἀμφισβητήσεω χωρίον τὸ ὑπὸ 9.
τῶν δημοτῶν κατεσχημένον, οἷς τὸ χωρίον ὑπέκει-
το, ταύτην χρώμενον εἰσάγει⁸¹ τῇ ἀρχῇ. » Μάλλ-
ιστα μὲν ἰβηλομένη, ὡς ἄνδρες δικασαί, μηδ' ὑφ' ἐνὸς
ἀδικεῖσθαι τῶν πολιτῶν· εἰ δὲ μή⁸², τοιούτων ἀντι-
δικῶν τυχεῖν, πρὸς ἑς ἂν ἐδὲν ἐφρόντιζον διαφερό-
μενος. νῦν δὲ μοι πάντων πραγμάτων λυπηρότα-
τον⁸⁴ συμβέβηκεν. ἀδικεῖμαι γὰρ ὑπὸ τῶν δημο-
τῶν, ἑς περιορᾶν μὲν ἀποσερεῖντας ἐξ ἑαδίων, ἀπ-
έχθεσθαι δὲ ἡδέως⁸⁵, μεθ' ὧν ἀνάγκη καὶ συν-
σίας

79. δίαυταν] sic dedi de meo, pro vulgari δίαυτῶν.
In ἐπιτρέψαι subauditur τῶ διαιτητῇ.

80. ἕως] Fort. ὡς. SYLBURG. in quo falsus fuit.
Colligitur ex h. l. paulo ante, quam ista causa agitare-
tur, legem de iure arbitrorum, vel iudicum pedaneo-
mur fuisse latam.

81. χωρίον] legendum videtur, ὁ δὲ Ἰσαῖος, ἐν ἀμ-
φισβητήσεω ὑπὲρ χωρίου τῆ ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατεσχη-
μένου, οἷς τὸ χωρίον ὑπέκειτο, ταύτην χρώμενον εἰσάγει
τῇ ἀρχῇ. SYLBURG.

Infra quidem habemus ἐν τῇ ἀμφισβητήσεω πρὸς
τὴν δημοτίαν περὶ τῆ χωρίου. et εἰσάγει pro εἰσαγαγεῖν
in MS. Bodlei. HUDSON.

82. εἰσάγει ex auctoritate Sylburgii et Bodl. praec-
tuli vulgari lectioni εἰσαγαγεῖν.

83. εἰ δὲ μή] subaudi τῆτο δυνατόν ἢ ἐμοί.

84. λυπηρότατον] maxime τὸ λυπ.

85. ἡδέως] pro ἡδέως infra in repetitione, v. 35.
legitur ἂν ἡδέως. vera lectio procul dubio est ἀηδέως.

σίας κοινάς ⁸⁶ ποιῆσθαι. πρὸς μὲν ἔν πολλὰς χα-
 15. λεπὸν ἀντιδικεῖν· μέγα γὰρ μέρος συμβάλλεται τὸ
 πλῆθος ⁸⁷ αὐτοῖς πρὸς τὸ δοκεῖν αἰληθῆ ⁸⁸ λέγειν·

X 2

ὁμοίως

quod indicat etiam paraphrasis Dionysiana, v. 32. ἀνια-
 ρότερον εἶναι πρὸς τοιαύτας ἀπέχθεσθαι: et vers. 36.
 ἢ αἰδηῖς ἀπέχθεα. SYLBURG.

In margine Bodl. legi ἴσως αἰδηῖς testatur Hudsonus.
 vnde constat illius libri magnam auctoritatem non esse,
 qui aut meras, aut certe plerasque coniecturas viri
 docti, nescio an Sylburgii, exhibeat, nullas, aut certep-
 pocas lectiones e codice msto probatae fidei haustas.
 Ego ἠδέως seruandum, eique αὖ addendum duco, sed
 hac lege, vt censeatur adhuc deesse ἀνιαρότατον, aut
 δυσχερέστατον, aut tale quid. cupide ferri ad fuscipien-
 das et gerendas cum iis simultates, qui — rerum est
 omnium vna res luctuosissima. Sed v. annotationem
 p. 327. numero 5. signatam.

86. καὶ συνασίας κοινάς ποιῆσθαι] prodit hoc καὶ
 deesse membrum alterum isti oppositum, quo facta
 fuisset mentio priuatorum quoque congressuum, aut
 commerciorum, quemadmodum publicorum hic facta
 fuit. Suspicio itaque deesse καὶ ἴδια συναλλάγματα,
 aut ἴδια συμβόλαια, aut ἴδιαι διατριβαίς, aut tale
 quiddam; siue id ante καὶ τὰς κοινὰς συνασίας ponas,
 siue post. Ad numerum priuatorum congressuum re-
 feruntur haec: cum iuvenes, aut etiam seniores, pau-
 ci numero, in locis vltro delectis et condictis, ad lu-
 dendum, comptandum, confabulandum, epulan-
 dum, ambulandumue, aut etiam seriis de rebus agen-
 dum, inter se conueniunt. publici autem congressus
 fiunt ab vniuersis, in foro, in concione, in templis
 deorum et in epulis publicis.

87. συμβάλλεται τὸ πλῆθος] articulum ex aucto-
 ritate Sylburgii addidi,

ἄλλως δὲ διὰ τὸ πισεύειν τοῖς πράγμασι, πολλῶν μοι
καὶ δυσκόλων συμπιπτόντων, ἔχῃ ἡγέμην⁸⁹ δεῖν κατοκ-
νησαί⁹⁰ δι' ὑμῶν⁹¹ περᾶσθαι τυγχάνειν τῶν
δικαίων. δέομαι ἔν ὑμᾶς συγγνώμην ἔχειν, εἰ καὶ
νεώτερος ἂν, λέγειν ἐπὶ δικασθεῖς τετόλμηκα· διὰ 18.
γὰρ τὲς ἀδικῆντας ἀνάγκάζομαι παρὰ τὸν ἑμαυ-
τῆ τρίτον τοιοῦτόν τι ποιῆν. περᾶσομαι δ' ὑμῖν ἐξ
ἀρχῆς, ὡς ἂν δύνωμαι, διὰ βραχυτάτων εἰπεῖν
περὶ τῆ πράγματος., 11. τίς ἂν⁹² ἔν ἐκ ἂν ὁμο-
λογήσειε, τὸν μὲν Λυσίει νέον, καὶ ἰδιώτην, καὶ ἀ-
πράγμονα, ἀρχετυπὸν τινα εἶναι τῆς ἀληθείας, 21.
διαφέροντα ἐκείνης ἐδ' ὅτιεν· τὸν ἕτερον δὲ, ἀπό-
γραφὸν τινα καὶ ἐλανθάνοντα, ὅτι πέπλασται ῥη-
τορικῇ τέχνῃ; καὶ γὰρ αἱ λέξεις καὶ τὰ νοήματα,
παρ'

88. ἀληθῆ] malim τὰληθῆ.

89. ἡγέμην] ἡγησάμην Bodlei.

90. κατοκνησαί] plenius ἡγέμην δεῖν κατοκνησαί,
vt infra v. 38 et 39. SYLBVRG.

Addidi δεῖν, quod vulgatis deest.

91. δι' ὑμῶν] fateor nihil hic esse, quod offendere
possit hominem stomachi non superbi, aut quod de-
fendi nequeat. Rursus tamen idem haud dissimulabo
illam tot infinitiuorum accumulationem, quorum alii
ex aliis nexi et quasi progenerati sunt, paulo esse, meis
quidem auribus, molestam et horridiusculam. Mollic-
tur, ni fallor, haec durities interponendo ἀλλὰ, ad
hunc modum — κατοκνησαί, ἀλλὰ [tacita repetitione
subiice ἡγέμην δεῖν] δι' ὑμῶν περᾶσθαι —

92. τίς ἂν ἔν ἐκ ἂν ὁμολογήσειε] Nota hic gemi-
natum ἂν. SYLBVRG.

παρ' ἐκείνῳ μὲν, τὸ αὐτοφύεσ' παρὰ δὲ τῷ, τὸ
 24. κατασκευαστὸν ἀποφαίνεσιν⁹³. ὁ μὲν γὰρ⁹⁴, ἀε-
 χῆ κέχρηται, ὅτι νέος τε, καὶ ἄπειρος εἶη. πρᾶγ-
 μάτων, καὶ ἔδεν δεόμενος εἰς δικαστήριον εἰσιέναι,
 καὶ ἐπιφέρει πάνυ ἠθικῶς· Ἐγὼ ἔν σε αἰζῶ, μὴ
 εὖρεμα ἠγάσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὸ με-
 τὰ τῷτο, ὡς φύσιν εἶχε γενέσθαι τε καὶ ἐηθῆναι,
 27. λέγει· ὡς ἐπὶ δικαστηρίῳ ἤξεν⁹⁵ κοινῶς⁹⁶ ἐλθεῖν
 φίλος· καὶ δόξης⁹⁷ ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοισι, ἔθελον
 σοι δεήσει⁹⁸ πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ λαβὼν, ἐπὶ τὰ
 σαυτῷ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἧθαι χρησῶ διεξελθὼν,
 τελευτῶν ἐπιτίθει· Ταῦτ' ἐμὲ προκαλεμένε, οὐ-
 δεπώποτε ἠθέλησε συνελθεῖν. ὁ δὲ Ἰσαῖος, τρεῖς μὲν
 30. τὸ μέρος, τὸ παρὰ τὴν⁹⁹ ἑαυτῷ⁹⁹ γνώμην ἠναγ-
 κάσθαι λέγειν ἐν δικαστηρίῳ, νέον ὄντα, ἐπὶ τελευ-

X 3

τῆ

93. ἀποφαίνεσιν] *Diouylio nostro eiusmodi in re vfitatius est v. ἐπιφαίνεσιν.*

94. γὰρ] *ye Bodlei.*

95. ἤξεν] *malim in tertia persona ἤξια. se rogasse. narrar alicor, Archebiadem a se rogatum fuisse.*

96. κοινῶς] *malim καὶ τὸς κοινῶς. vt secum veniret ad arbitros, et ad amicos sibi, alicori, cum eo, Archebiade, communes.*

97. *Olim legebatur hic δόξη, in tertia persona. Admonebat Sylburg, in archetypo, h. e. in superiori huius loci ex ipso fonte facta recitatione, legi δόξης. vnde id reuocauit. In Bodl. legi δόξας testatur Hudion.*

98. σοι δεήσει] *sic reformauit e superiori exemplo vulgare σε δεήσει.*

99. ἑαυτῷ] *sic de meo dedi, pro vulgari ἑμαντῷ.*

τῆ τῆ προοιμίᾳ τίθησιν. ἀρχεται δὲ ἀπὸ διανοίας, ἔ Φαύλης μὰ Δία, ἔδὲ ἰδιωτικῆς· ἀνιαρώτερον ¹⁰⁰ εἶναι λέγων πρὸς ¹ τοιότους ἀπέχθεσθαι, μεθ' ὧν ἀνάγκη τῶν τιμωτάτων κοινωνεῖν· ἔπειτα ἀπολύεται τι τῶν μελλόντων αὐτὸν λυπεῖν ², τὸ δὲ πολ- ³³ λῆς ³ ὄντας τῆς δημότας πρὸς αὐτὸν * ἀντιδικεῖν ⁴. συντίθητί τε τὰ ὀνόματα ἔ Φαύλως μὰ Δία, ἔδ' ὡς ἂν ἰδιώτης· Ἄδικῆμοι γὰρ ὑπὸ τῶν δημοτῶν, Φησὶν· ἔς περιορᾶν μὲν ἔρᾶδιον ἀποσερῆντας· ἀπέχθεσθαι δ' ἂν ⁵ ἠδέως, μεθ' ὧν ἀνάγκη καὶ συν-
εσίας

100. ἀνιαρώτερον] subaudi τῆ δέοντος, vel τῆ εἰωθότος, vel tale quid. malim tamen ἀνιαρώτατον. in codicibus mstis graecis terminationes comparatiuorum et superlatiuorum sigla eadem adumbrantur, vnde creberrimi errores exstiterunt.

1. λέγων e Bodleiano addidi, quo vulgatae carent. tametsi fateor, vulgatam etiam sine isto supplemento plenam et probam esse posse. Detrahat id rursus, per me licebit, quicumque postmodum volet.

2. λυπεῖν] grauare, premere causam ipsius, ei incommodare et obstare.

3. τὸ δὲ πολλῆς] legendum videtur, τὸ δὲ πρὸς πολλῆς ὄντας τῆς δημότας ἀντιδικεῖν, vt colligere licet C X V. I 4. SYLBURG.

Bene habet h. l. vulgata. Festinatio bonum Sylburgium decipiebat, quominus cerneret, haec ratio si psobetur, necesse fore, vt proximum insequens πρὸς tollatur, ad quod animum non satis attendebat.

4. ἀντιδικεῖν dedi, pro vulgari ἀδικεῖν. Saepissime haec duo inter se per errorem permutantur.

5. ἂν] pro ἂν ἠδέως legendum esse ἀηδέως, docui

36. *εσίας κοινᾶς* ⁶ ποιῆσθαι. ἢ γὰρ αἰδηῖς ἀπέχθαι, καὶ αἱ κοινὰ συμβαίαι, τεχνικώτερον σύγκεινται μᾶλλον, ἢ ἀφελέστερον. καὶ ἔτι τὸ, Πολλῶν μοι δυσκόλων συμπιπτόντων, ἔχ ἠγέμην ⁷ δεῖν κατοικηῆσαι δι' ὑμῶν περᾶσθαι τυγχάνειν τῶν δικαίων ⁸.
39. ἤκιστα γὰρ ἰδιώτης ἂν ἔταος, οὐχ ἠγέμην δεῖν κατοικηῆσαι, εἰ δέ γε τὸ δι' ὑμῶν περᾶσθαι τυγχάνειν τῶν δικαίων· ἀλλ' ἐκείνως πως μᾶλλον, Τούτων γέ μοι συμπιπτόντων δυσκόλων, ἐφ' ὑμᾶς ἠνάγκασμα καταφυγεῖν, ἵνα τῶν δικαίων τύχω δι' ὑμῶν. 12. οἶμαι μὲν ἔν καὶ ἐκ τέτων ἐκ ἀδηλων εἴ-
42. ναί τήν τῶν ἀνδρῶν διαφοράν· ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μελλόντων λέγεσθαι μᾶλλον ἔσται καταφανής,

X 4

καὶ

paulo ante, ad v. 13. Sequenti etiam v. *κοινᾶς* legendum esse pro vulgato *τινάς*, manifestum est e prioris citatione loci, v. 14. SYLBURG.

Ex *ἀν*, quod libri Dionysii h. l. plus habent, deficiens in superiori exemplo, effeci ibi *αὐ*, vt etiam hic aio faciendum esse. Post *ἠδέως* deesse videtur *ἐκ ἀν βολοίμην*, vel *ἐκ ἀν δεξαίμην*, aut tale quid, vt iam supra admonui.

6. *κοινᾶς*] sic exhibuit Sylburg, e cuius annotatione superiori constat in quibusdam Dionysii editionibus huius vocabuli loco legi *τινάς*. quod etiam in Bodlei. legi testatur Hudsonus.

7. *ἠγέμην*] sic dedi e superiori exemplo, pro vulgari *ἠγέμα*.

8. *τῶν ἰδίων*] in exemplari est *τῶν ἰδίων*. ego *τῶν δικαίων* reposui ex v. 17. atque adeo sic legendum esse declarant etiam sequentia, v. 39. SYLBURG.

καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν⁹ καὶ παιδητικῶν λόγων· ἐν οἷς ὁ μὲν Δυσίας, ἀπλῆξερὸς τις ἔστι, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομασιῶν, καὶ κατὰ τὴν κοινότητα¹⁰ τῶν σχημάτων· ἔτσι δέ, ποικιλότερος. πολλὰ γὰρ ἂν τις, ἰδῶν¹¹, εὔροι παρ' αὐτῶν¹², ὡς ἐν τέτῳ· »Πόθεν¹³ χρεὶ πιστεύεσθαι τὰ εἰρημένα, πρὸς θεῶν; ἐκ ἐκτῶν μαρτύρων¹³; οἶομαι

78

9. ἀποδεικτικῶν] Fort. ἐπιδεκτ. HENDERSON. Bene habet h. l. vulgata. multum inter se differunt λόγοι ἐπιδεκτικοὶ *ostensionales* orationes, ad pompam et iactationem ingenii atque facundiae comparatae, quae sunt ab huius loci sententia prorsus alienae, et ἀποδεικτικοὶ *demonstratiuae*, quibus hoc agitur, vt causa doceatur. argumentorum certitudine et euidencia plana atque testata fiat, coronaeque circumstanti assensus extorqueatur. Non in illo, sed in hoc genere Isaeus vim suam protulit, cuius eloquentia non in umbra scholastica se iactavit, sed in foro spectata fuit. v. p. 108. 34. multisque aliis Nostri locis.

10. κοινότητα] *popularitatem*. idem est ac si dixisset, κατὰ τὰ σχήματα, ἃ ἔστι παρὰ Δυσίᾳ κοινότερά πως καὶ δημοδέξερα. cui Lyfiacae orationis popularitati et simplicitati mox opponitur Isaei *κομίλον* ἐν τοῖς σχήμασι.

11. ἰδῶν] num ζητῶν εὔροι τοιαῦτα παρ' αὐτῶν? An potius πολλὰ γὰρ ἂν τις ταύτης τῆς ἰδέας εὔροι παρ' αὐτῶν.

12. πόθεν χρεὶ] loci initium legitur in oratione super Cironis hereditate p. 71. pen. ed. Stephani, seu nostrae p. 213. 1.

13. μαρτύρων] Isaei libri vulgares dant *μαρτυριῶν*.

γέ¹⁴. πόθεν δὲ τὰς μάρτυρας; ἢ ἐκ τῶν βασιλέων; εἰκός γε. πόθεν δὲ γε ἀπιστεῖσθαι¹⁵ τὰς λόγους τὰς τέτων; ἢ ἐκ τῆ Φύγεν τὰς ἐλέγχους;
 108.1. ἀνάγκη μεγάλη. φαίνομαι τοίνυν¹⁶ ἐγὼ μὲν διώκων¹⁷, ταῦτα, καὶ τὰ πράγματα¹⁸ εἰς βασιάνου ἄγων· ἔτος δὲ, ἐπὶ διαβολαῖς καὶ λόγοις¹⁹ καθι-

X 5

σάς·

14. οἶομαί τε] forsan rectius οἶομαί γε, vtin proxime sequenti subiectione εἰκός γε. SYLBVRG.

Etiam vulgares Isaei libri recte h. l. dant ο. γε.

15. πόθεν δὲ γε ἀπιστεῖσθαι] vulgares Isaei libri dant πόθεν δ' ἀπιστεῖν τοῖς τέτων λόγοις.

16. φαίνομαι τοίνυν] hic locus non est ex illa, quam dixi, oratione, sed ex alia seu hodie deperdita, siue si superest adhuc, non succurrit nunc memoriae, quaequam illa sit. An defunt h. ἧ. nonnulla?

17. ἐγὼ μὲν διώκων] particulam μὲν, quae vulgaris deest, e Bodl. addidi. Verum ne sic quidem factum tectumque h. l. arbitror, sed valde vereor ne quid adhuc ad integritatem sententiae desit. e. c. ἐξ εὐθείας scil. γνώμης vel ὁδοῦ. bona fide, aut ὡς ἄνδρας καλὸν καιγαθὸν πρέπει κάλιςα καὶ σαφέςατα aut ἀληθέςατα aut δίκαιοτάτα, aut tale quid. In ταῦτα quidem, quod prorsus non placet, odoror vestigia aduerbii in εἴσατα exeuntis. Perspicuum enim est, rectam et apertam atque simplicem in iure agendi rationem, qua ipse se ait vti, curuae et malitiosae atque callidae illi opponi, qua vti ait aduersarium.

18. τὰ πράγματα] In abrupto fragmento ecquis pro certo definiat, vtrum hoc recte habeat, an τὰς μάρτυρας ei sufficiens sit, quod vtique melius conuenire sententiae videtur.

19. λόγοις] addendum videtur ψευδῆς. tamen si me

τάς²⁰. ὅπερ ἂν τις πλεονεκτεῖν βουλόμενος ἐποίη-
 σεν. ἐχρῆν δὲ αὐτὸν, εἴπερ τι δίκαιον ἐφρόνας²¹, καὶ 3.
 μὴ παρακρέεσθαι²² τὰς ὑμετέρας γνώμας ἐζήτες,
 μὴ μὰ Δία ταῦτα ποιεῖν²³, ἀλλ' ἐπὶ τὸν λογισμὸν
 μετὰ μαρτύρων ἐλθεῖν, καὶ ἐξετάζεν ἕκαστα τῶν
 ἐν τῷ λόγῳ²⁴, τῆτον τὸν τρόπον παρ' ἐμῆ πυνθανό-
 μενον^ο.

non fugit, sed bene memini, simplex voc. λόγος de
 commentis et nugis usurpari.

20. καθίστας] scil. ἡμᾶς aut τὸ πρᾶγμα.

21. ἐφρόνας et pari modo paulo post ἐζήτες dēdi do
 meo pro vulgaribus φρονεῖ et ζητεῖ.

22. παρακρέεσθαι dant vulgares, cui παρακρέ-
 σασθαι sufficij volebat Sylburgius. Cuius coniecturae
 tumetfi pondus addere videbatur Bodlel. consensus, te-
 ste Hudsono, ego tamen nihilominus praesens tem-
 pus praetuli παρακρέεσθαι. decipere.

23. ταῦτα ποιεῖν] scil. quae modo dixerat aduer-
 sarium factitare, scil. iudicum mentes mendaciis occoe-
 care, et causam ad aliena, nugae et commenta detor-
 quere.

24. λόγῳ] ratione illa gestae a me tutelae, quam
 ego pupillo cum exhibuissem, ille, aspernatus eam,
 se prorsus non examinata, me male gestae tutelae ac-
 cusat. Iam constat liquido particulam hanc ex eadem
 oratione decerptam esse, vnde proferre exordium pau-
 lo ante p. 107. 10. coeperat. Vnde suspicor huius pa-
 ginae 108. versu primo inter μεγάλη et Φαινόμεναι non-
 nulla deesse. Neque enim credibile est, Dionysium
 particulas e duabus diuersis orationibus excerptas sic
 tacite, sine transitu, sine indicio confarcinasse. Sed
 videtur potius non commississe, vt lectorem haud ad-
 monitum ignorare pateretur vnde insequentia desumpta

μενον· Εισφορὰς ²⁵ λογιζή προς τόσας ²⁶; καὶ πό-
 6. σον ἀργύριον εἰσηνεγμένης, κατὰ τόσον καὶ τό-
 σον,

essent. Dixisset procul dubio in hanc vel similem sen-
 tentiam. ἀλλ' ἐπάνειμι ἐπὶ τὴν προτέραν τῆ ἐπιτρό-
 πη προς τὸν ἐπιτροπευθέντα ἀπολογίαν, ὅθεν ἐξέβην.
 Φησὶν ἔν μετὰ ταῦτα· Φαίνομαι τοίνυν —

25. εἰσφορὰς] incidimus in salebras. ad locum per-
 uenimus, si quis vllus alius huius libelli est, impedi-
 tum et arduum; in quo haesitare et labi, turpe non
 erit. Tentabo quoad potero eniti, hac via, vt Syl-
 burgii visa proponam, tum mea, vno tenore; quo-
 niam res eiusmodi est, vt discerpi nequeat. Sylbur-
 gius si non vsquequaque et vbique locorum in hoc li-
 bello rem acu tetigit, ego equidem ei facilis ignosco.
 Peccauit, vbi fecit, intra veniam. Satis multum ena-
 uauit, et plus etiam quam pro ista aetate, quae eum
 tulit, cui multa deerant artis criticae instrumenta.
 Compensauit lapsus suos; qui pauci numero sunt, mul-
 tis et egregiis facinoribus. . . Acutum plerumque cernit,
 et quas affert coniecturas, eae plerumque sunt felices
 et certae. Vtinam aetas nostra multos ferret, non
 Toupios, sed Sylburgios. . . Hudsonus autem, pro mo-
 re suo, hic prorsus tacuit, senator ex illo genere, qui
 tum obmutescunt, cum maxime e rep. erat loqui, et
 vbi sententiam dicere senatorem decebat, sapientem
 quidem illum et rerum peritum. Sed is quidem Clau-
 dius Imp. est. Assidens in senatu fere semper dormi-
 tat, et nutu modo sententiam dicit.

26. προς τίνας] incertum est redditua ne an inter-
 rogatiua hic ab auctore vsurpata sint, an mixta. si
 redditua, legendum hic καὶ τόσον: et seq. v. κατὰ
 τόσα. si interrogatiua, in primo membro legendum
 erit προς πόσας; itidemque in sequentibus. . . Forsan

σον, κατὰ πόσα ψηφίσματα ταυτὶ. ταύτας εἰλή-

Φασί

etiam εἰσηνεγμένος legendum pro εἰσηνεγμένης: vel εἰσηνεγμένας. SYLBURG.

Post recitata istaec, Sylburgio ad h. l. visa, meas ego quoque suspiciones hoc de loco, qui inprimis vexatus et perplexus est, in medio ponam. In quo si labor, id quod necesse est fieri, consequar tamen hoc, ut aliorum acumen acuam, gressusque ad veri sedes dirigam. Finge itaque locum hunc sic ab Isæo fuisse exaratum relictum. Exhibet enim sic sententia, si non ad primigeniae formae veritatem expressa, tolerabilis tamen et tantisper probabilis. Colloquuntur inter se pupillus et tutor, ad examen rationis a tutore exhibitae confidentes. Εἰσφορὰς λογίζη, ait pupillus. Video, mi tutor, te in ratione tua mihi imputare contributiones, a te de meo patrimonio meoque nomine, quod ais, ad necessitates reip. sustentandas collatas. Recte. Sed πόσας. quot illas? respondet tutor τόσας καὶ τόσας tot et tot numero, simul digito demonstrans locos rationis, vbi ipsi contributiones ad aerarium reip. imputasset. Pergit pupillus tutorem interrogare. Κατὰ πόσον ἀργύριον εἰσηνεγμένας; h. e. quantae sunt singulae quaeque summae aeris, quas tu te ais meo nomine singulis quibusque pensionibus (vel vicibus) in aerarium intulisse? Respondet tutor κατὰ τόσον καὶ τόσον. Tanrum intuli hac pensione, tantum illa. Rursus instat pupillus κατὰ ποῖας [non iam πόσας, sed ποῖας] ψηφίσματα. quaenam et qualia sunt illa senatus decreta, aut populiscita, quorum iussu et auctoritate tu illas, quas ais, pensiones pro me dependisti? Respondet tutor. ταυτὶ. haec sunt, ecce istaec, et simul oculis eius formulas illorum decretorum subiicit. Nondum acquiescit pupillus, certum penitus et viis, quot-

Φασί τινες, οἱ καὶ ταῦτα μαρτυρόμενοι. σκέψασθαι²⁷ τὰ ψηφίσματα, τὸ πλῆθος τῶν εἰσφορῶν²⁸, τὰ εἰσενηνεγμένα²⁹, τὰς λαβόντας καὶ
εἰ μὲν

quot datae sunt, omnibus indagare studens, continuat adhuc unum, quod erat reliquum, interrogare. Ταύτας [scil. τὰς εἰσφορὰς] εἰλήφασιν τινες. Sed has contributiones quinam susceperunt? quinam sunt hi, quibus tu te ais illas pensiones numerasse? Habesne etiam auctores idoneos, qui se aiant illud aes abs te abstulisse, et in aerarium intulisse? Satisfacit tandem tutor etiam de hoc sic respondens. οἱ καὶ ταῦτα μαρτυρήσοντες. Idem a me abstulerunt eas, qui hac de re iam in continenti testabuntur. Hic tandem desinit illa fictitia pupilli cum tutore suo expostulatio, et tutor iam nunc pergit e persona mere sua loqui καὶ σκέψασθαι. de quo statim docebo pluribus, ubi Sylburgii sententiam de hoc quoque vocabulo prius audierimus.

27. σκέψασθαι] non satis constat an verius sit imperativum σκέψασθε, *considerate*. Nec item sequenti versu satis iiquet an legendum sit, καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχετε τῶ λόγῳ, πιστεύετε: an, καὶ εἰ μὲν εὖ, ἔχετε τῶ λόγῳ πιστεύειν: an alio potius modo. SYLVRG.

Bene habet σκέψασθαι. res dubio vacat. nisi quod ei praeponendum est καὶ. cohaeret hoc καὶ σκέψασθαι cum praemisso ἔχεῖν, vnde etiam reliqui infinitivi, ποιῶν — ἐλθῶν — ἐξετάζων — apti sunt.

28. τὸ πλῆθος τῶν εἰσφορῶν] numerum vel multitudinem pensionum, h. e. quoties tutor pro pupillo ad aerarium contribuisset.

29. τὰ εἰσενηνεγμένα] quantitarem cuiusque pensionis. quantum aeris quaque vice contribuisset.

εἰ μὲν εὖ τε τῷ³⁰ λόγῳ πιστεύειν· εἰ δὲ μή, νῦν πα-
 ρασχέσθαι³¹ μαρτύρας, εἴ τι ψεῦδος ἦν ὧν ἔλογι-
 σαμην αὐτοῖς³². „ 13. ταυτὶ μὲν διαλελυμένα, καὶ
 ἐξ ἐπερωτήσεως· οἷς ὁ Λυσίας μὲν ἤκιστα κέχρηται·
 Δημοσθένης δὲ, ἃ παρὰ τῆς³³ τὰς ἀφορμαῖς λα-

βῶν,

30. εὖ τε τῷ λόγῳ] Leg. videtur εὖ εἶχε, imper-
 sonaliter, sed lic vt subaudiatur, aut τὸ πρᾶγμα, aut
 ὁ λόγος, bene si habuisset, res puta, aut ratio a me ex-
 hibita, aut, si omnia secum bene constitissent, τότε τῷ
 λόγῳ πιστεύειν tum demum ratione mea fidere eique
 certam fidem habere. Hudsonus hic annotavit, in Bod-
 leiano codice inter τε et τῷ lacunam esse. Atqui nul-
 la ibi est, sed inter εὖ et τε est. Deest, vt dixi, aut
 εἶχε, τότε — aut nihil aliud praeterquam εἶχε. illud
 τε potest haberi pro reliquiis vocabuli εἶχε. quam-
 quam insequens νῦν probabilem mihi facit suspicionem,
 etiam τότε desiderari.

31. παρασχέσθαι] dedi de meo pro vulgari πα-
 ράσχεσθε. Aptus est hic infinitivus, vt alii multi in hac
 regione praemissi, ex ἐχρήν.

32. αὐτῆς] forsan verius αὐτοῖς, ipsi. vel subau-
 diendum εἰσφορᾶς. SYLBURG.

Ego ex auctoritate Sylburgii αὐτοῖς praetuli. pu-
 pillo puta meo et aduocatis eius, vel potius, his pu-
 pillis meis, tam maiori natu, qui nunc mecum de tu-
 tela gesta expostulat, quam fratribus eius minoribus.
 Rationem nempe gestae tutelae tutor exhibuerat, non
 pro vno solummodo, sed pro omnibus vna gestae.
 Pupillus enim puber factus a tutore totum patrimo-
 nium sibi traditum suscipiebat, vnaque tutelam fra-
 trum natu minorum.

33. τῆς] non Lysia, sed Iſtaeo.

βῶν, ἀφαιδίστραν. οἷον· «Οὐκῆν σὺ μισθοφορᾶν 34 λέγεις; φήσας τις. καὶ παραχρησμά γε τὴν αὐτὴν 12. σύνταξιν ἀπάντων, ὡς Ἀθηναῖοι· ἵνα τῶν κοινῶν τὸ μέρος λαμβάνων ἕκαστος, ὅτε δεοίτο ἢ πέλις, τῆ- το παρέχη. ἔξουσι ἄγειν ἡσυχίαν; οἰκοιμένων. βελ- τίων εἶ, τῆ δι' ἔνδειαν ἀνάγκη τι ποιῆν αἰσχρὸν ἀπηλαγμένος. συμβαίνει τι τιῦτον, οἷα καὶ τὰ νῦν; στρατιώτης αὐτὸς ὑπάρχων 33 ἀπὸ τῶν αὐ- 15. τῶν τέτων λημμάτων, ὡς περ ἔστι δίκαιον, ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ἔστι τις ἔξω τῆς ἡλικίας ἡμῶν; ὅσα ἔτος ἀτάκτως νῦν λαμβάνων ἐκ ὠφελῆ, ταῦτα ἐν ἴσῃ τάξῃ παραλαμβάνων 36, πάντ' ἐφορῶν καὶ διοι- κῶν.

34. ἐκὲν σὺ μοι μισθοφορᾶν λ] Oedipum hic agere, nec facile, nec tutum est. SYLVVRS.

Est enim vero vtrumque. Vtinam vbique locorum tam facili negotio, et tanta cum certitudine nobis liceret Oedipi partes agere, atque hic licet, si quid huic loco mendarum adhaesit, id impressorum Demosthenis exemplarium ope abstergere. Legitur enim hic locus in calce tertiae Olynthiacarum. In vulgaribus Dionysii libris olim sic legebatur ἐκ ἔν σοι μισθοφορᾶν λέγεις φήσας. ne reliquas mendas commemorem, quas pariter, atque hanc, sustuli.

35. ὑπάρχων] subiice tacitus e praemissis repetitum βελτίων εἶ (pro ἔση) eris vir fortis et bonus, si militia fungaris.

36. παραλαμβάνων] vulgatis in libris demosthenicis legitur παραλαμβάνετω. vnde facile fuisset lectionem h. l. mutare et ad hanc normam reformare, quia tamen vulgata lectio librorum Demosthenis vitiosa esse, et haec lectio Dionysiana lectorem paulo at-

κῶν, ἀ χρὴ πράττεσθαι. ὅπως δὲ, ἔτε ἀφελῶν, ἔτε προσθεῖς, πλὴν τι μικρὸν³⁷, τὴν ἀταξίαν ἀνε- 18. λῶν, εἰς τάξιν ἤγαγον τὴν πόλιν, τὴν αὐτὴν τῷ λαβεῖν, τῷ στρατεύεσθαι, τῷ δικάζεν, τῷ ποιεῖν τῷ θ' ὅ, τι καθ' ἡλικίαν ἕκαστος ἔχει, καὶ ὅτε καιρὸς εἴη, τάξιν ποιήσας.» ἐκεῖνα³⁸ δὲ κατὰ συζροφὴν καὶ παρακεκινδυνευμένα, τῷ τε βραχέως καὶ ἀγκύλως καὶ ἐκ παραδόξε συντίθεσθαι³⁹, καὶ ἐχ 21. ἀπασιν ἐδὲ ἐκ προχείρου γνωριζόμενα. » Καὶ ἔ- 22. τος γὰρ ὁ πάντων ἀνθρώπων σχετλιώτατος, οὐ
παρε-

tentum et subtilem inductura in vestigia veri videbatur, ideo reliqui eam, qualem reppereram. admonens vna, videri post ὠφελῆ addendum esse ὠφελήσας. qui nunc, accipiens stipendia ad certum modum ordinemque haud adstricta, sine fructu ad remp. redeunte ea percipit; is eadem ferens certis et aequalibus pensionibus, patriae proderit, vsum sui praestabit, fructum eorum reip. referet vberem.

37. πλὴν τι μικρὸν] sic refinxit e vulgaribus Demosth. exemplis. libri Dionysiani hic dabant πλὴν τι μικρῶ. vnde colligas, si satis tuto licet, Dionysium in suis codd. Demosthenicis habuisse πλὴν τινι μικρῶ. quod etiam non sit contemnendum. id est πλὴν ἐν τινι μικρῶ.

38. ἐκεῖνα δὲ] Redit nunc Dionysius a Demosthene ad Isaeum, cuius fuit insequentia, non ex eadem illa tutoris oratione, vnde superiora erant, petita, sed ex alia. Quasi dixisset ἐκεῖνα δὲ τῷ Ἰσαίῳ κατὰ συζροφὴν ἐπι λεγόμενα. Respondent haec istis praemissis versu nono, ταυτὶ μὲν διαλελυμένα.

39. συντίθεσθαι] malim συντεθεῖσθαι in perfecto passivi.

παρεχόμενος αὐτῶν μάρτυρας δῶναι⁵⁰, ἂν ἐναντίον ἡμῖν ἀποδῶναι Φησὶν⁴¹, ὡς⁴² ἐκείνοις πιστεύειν⁴³ προσποιεῖται μάλλον, ὡς ἀποδεδώκασιν ἡμῖν⁴⁴, ἢ ἡμῖν ὡς⁴⁵ ἐκ ἀπειλήσαμεν. καίτοι πᾶσι φανερόν, ὡς εἶπε, τὸν τότε πατέρα, ἀποστρέψας⁴⁶ ὄντα ἐπί-

40. ἢ παρεχόμενος αὐτῶν μάρτυρας] quamvis dura et implicata dictio, non ideo tamen vitiosa est, sed perinde habenda, atque si dixisset, ἢ παρεχόμενος τῷ δῶναι ἡμῖν ταῦτα μάρτυρας τὰς αὐτὰς, ἂν ἐναντίον ἡμῖν ἀποδῶναι Φησὶν. non praestans testes, qui testarentur ipsum istaec nobis dependisse. δῶναι hic accipi debet pro τῷ δῶναι, vel pro ὅτι ἔδωκε.

41. Φησὶν] Bodlei. Φασὶν. male.

42. ὡς] malim ὑμᾶς.

43. πιστεύειν] adde δεῖν. Constructio haec est προσποιεῖται [id est εἰρωνεύεται, simulat se bona fide postulare, seu personam ipse sibi imponit censentis, vel vult videri credere, id, quod ne ipse quidem credit, sed conscius ipse sibi est, se absurda et iniqua postulare.] ὑμᾶς ἐκείνοις πιστεύειν δεῖν, vos oportere magis illis credere.

44. ὡς ἀποδεδώκασιν] id est τοῖς Φάσκουσιν, ὅτι ἀποδεδώκασιν ἡμῖν. magis illis credere, aientibus se nobis illa reddidisse. Pluralis ille designat reum, ab actori de nomine, non per soluto accusatum, vnaque testes et aduocatos, aientes illud aes per solutum fuisse, quod minus fuisset.

45. ἢ ἡμῖν, ὡς ἐκ ἀπειλήσαμεν] quam nobis credere, negantibus nos illud aes accepisse. Pronomen ἡμῖν de meo addidi, quo vulgatae carent. nobis h. e. mihi actori, aes illud reposcenti, meisque aduocatis.

46. ἀποστρέψας] Sylburg ἀποστρέψας suspicabat. τοῦ

ἐπίτιμον, ἔτι ἡμῖν ἐκόντες ἐκ ἂν ἀπέδοσαν, εἰσ-
 πρᾶ-

rum hilum non proficit. In coeno nihil eo minus haerebimus. Causa haec nobis obscura cum sit, admodum erit lubricum per coniecturas hic loci procedere. Quia tamen aliter res geri nequit, age contendamus aliquam saltim tolerabilem, neque abhorrentem sententiam e verbis truncatis elicere. Quid si ergo fingatur Isaeus ad hunc modum scriptum reliquisse? πᾶσι Φανερὸν, ὡς εἴκει, τοῖς εἰδόσι τὸν τέγων πατέρα, ἀποσερῆντα ἡμᾶς, ὄντα ἐπίτιμον, ὅτι ἡμῖν ἐκόντες ἐκ ἂν ἀπέδοσαν. ἀτιμωθέντος δὲ, εἰσπραττεσθαι ἕτως ἔχοντας (in accusativo) ἐκ ἂν ἠδυνήθημεν. Liquidum et planum est omnibus, qui norunt, patrem eorum nobis debita non soluisse tum, cum adhuc statum civilem tueretur, his ergo, qui hoc norunt, perspicuum, ni fallor est, eos tum temporis debita non facile fuisse nobis ultro reddituros. Post patrem vero capite minutum, non facile potuisse nomen nostrum exigi, ut in ista eorum tam misera conditione. Alius aliquis sic ferme enunciaisset, ut minus rotunde, ita rursus multo planius. ἔσοι τὸν τέγων πατέρα ἴσασι, ἔτοι ἴσασιν αὐτὸν ἡμᾶς τὰ ἡμέτερα ἀποσερῆντα, καίτοι ἔτι αὐτὰ ἐπίτιμον, ἄτε ἀποδιδόναι αὐτὰ ἐδύνατο. τότε ἔπει ἡλθομεν εἰσπραζόμενοι τὰ χρεῖα. εἰκὸς ἐστὶ καὶ Φανερὸν πᾶσι, ὅτι τότε ἐκ ἂν ἐκόντες ἀπέδοσαν, ἀλλ' αὐτὸν ἐγκασθέντες, εἴ γε τῆτο καὶ τότε ἐποίη. Μετὰ ταῦτα ἠτιμώθη ὁ τέγων πατήρ, καὶ ἕτως εἰς ἀπορίαν κατέβησαν. ἐκ ἂν ἠδύναντο, ἀπυροὶ ὄντες, ἡμῖν ἀποδιδόναι, ἢ εἰ ἐβυλήθησαν ἐς τὰ μάλισα. πῶς ἂν εἰκόσῃ ὁ Φασιν, ἀληθῆς εἶναι. Φάσκωσι γὰρ, ἀτιμωθέντος τῆ πατρὸς, αὐτοὶ ἀπορῆμενοι, καὶ ἕτως ἔχοντας, ὡς αὐτὲς ἔχοντας ὁράτε, ἡμῖν ἀποδῆναι, ἢ δυνάμενοι εἰδῆαι γὰρ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βούρ, ὅτι ἐκ ἂν ἠδυνήθημεν.

πράξασθαι, ἕως ἔχοντος, ἕκ ἀν' ἐδυνήθημεν. »25.

Υ 2

καὶ

εἰς πράξασθαι ἀνθρώπος ἕως ἔχοντας. Florentes adhuc rebus secundis, nolebant nobis satisfacere. postmodum rebus ipsorum euerfis et pessumdati, non poterant, etiamsi vel maxime voluissent. Ergo nunquam nobis satisfecerunt de nomine nostro. Ergo mentiuntur aientes, se nostra nobis reddidisse eo tempore, quo reddere non poterant. Post haec chartis mandata, relegens iterum Isaei locum, velut e crapula cuigilans et resipiscens, deprehendo, pro cellam hanc, ingentem et horribilem vilam, minimo motu sedari posse, duabus literulis addendis, et vna mutanda. scil. ἀποσερῶντα exarando, et ἔχοντος in genitiuo singulari, et ὅτι cum ὅτε mutando. Et ad hunc modum reformauī vulgatam, quae diu me antehac torserat; vt nunc mirer ipse, qui factum sit, vt citius non cernerem. Vulgata sic habet. ἴσκει τὸν τέττε πατέρα ἀποσερῶν ὄντα ἐπίτιμον· ὅτι ἡμῖν ἐκόντες ἕκ ἀν' ἀπέδοσαν εἰς πράξασθαι, ἕως ἔχοντες ἕκ ἀν' ἐδυνήθημεν. Nemo miratur post τέττε sequi ἀπέδοσαν et ἐκόντες. neque id eo suspicetur τέττων esse leg. Probarem ipse τέττων, si libri darent, et referrem ad reum, eiusque fratres. verum τέττε bene habet. Reum designat, a quo aitor nomen hoc reposcit. in ἐκόντες ἀπέδοσαν autem subauditur cum eius patre, vna mater quoque, et ipse reus, et eius fratres atque necessarii. ἔχοντος autem redit ad patrem. τῷ πατρὸς ἕως ἔχοντος. id est ἀτιμωθέντος καὶ πενομένης. εἰς πράξασθαι cohaeret cum τὸν πατέρα. Superius a me scripta, quae nunc non probō, cum possent vna litura obliterari, et notitiae hominum subduci, seruanda tamen nihilominus duxi, quo essent aliis documento. Discatur enim inde, quam saepe minuta nubecula luminibus veritatis criticae of-

καὶ γὰρ τῆτό ἐστι τὸ σχῆμα, ᾧ πολλὰκις Δημο-
σθένης κέχρηται. » Εἴτ' οἴεσθε, οἱ 47 μὲν αὐτὸν ἔ-
δὲν ἠδυνήθησαν ποιῆσαι κακὸν, αὐτοὶ δὲ μὴ παθεῖν 27.
ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως, τέτρε μὲν 48 ἕξαπατᾶν αἰ-
ρεῖσθαι μάλλον, ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι, ὑμῖν δὲ
ἐκ προβήσεως πολεμῆσαι 49; » καὶ ἔτι γε τὰ τοιαῦ-
τα. » Ω γὰρ, ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέν-
των, καταλειπευρηκότι 50, δανειζομένω δ' ἔδειξ

ἀν' ἔδω-

ficiat, animumque dubiis aliis ex aliis vexatum et iacta-
tum teneat; tum a casu fortuito, et repentino lucem
veri emicare, aut etiam contentione meditationis nu-
beculas discuti. denique mentem humanam gradibus
quasi ad veri sedes indagandas procedere. Sed desino
tandem. copiosior enim fui, quam decebat. Succurrit
tamen adhuc alia h. l. emendandi ratio, quam iudicio
lectorum submittere iuvat. Quid si sic legatur. Φα-
νερόν ὡς ἔοικε τοῖς εἰδόσι τὸν τέτρε πατέρα ἀποσερῆντα,
ὄντα ἐπίτιμον, ὅτι, οἱ ἡμῖν ἐκ ἂν ἐκόντες ἀπέδοσαν,
εἰσπράξασθαι τέτρε ἕτως ἔχοντας (in accusat. plur.)
ἐκ ἂν ἠδυνήθημεν. Et haec ratio mihi nunc magis et-
iam, quam illa altera paulo ante proposita, arridet. Sed
manum tandem aliquando de tabula.

47. εἴτ' οἴεσθε, εἰ οἱ μὲν] expunxi εἰ, quod h. l. in
vulgatis ante articulum legitur, ex auctoritate vulgarium
Demosthenis librorum, penes quem h. l. p. 67. 3. ed.
Morell. legitur.

48. τέτρε μὲν] sic emendaui ex illo Demosth. loco
vulgarem lectionem τέρε μὲν.

49. πολεμῆσαι] libri Dem. dant πολεμήσειν.

50. καταλειπευρηκότα] nota hic καταλειπευρη-
κότα sine augmento: haud scio an propter cacopho-
nian. SYLBVRG.

30. ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον ἐδὲν ἀποδεδωκότι
 τὰς μισθώσεις, ἔχων ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβη-
 τήτως, ἔτοι τηλικαύτην δίκην λαχόντες, καὶ σφέ-
 τερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες, ἐκώλυσάν με ἐξ αὐ-
 τῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν. » καὶ τί δὲ τὰ πλείω
 33. παρ' αὐτῶν μὲν μακύνειν; πολλὰ γὰρ ἄντις εὐροϊτῶν

Υ 3

Ισαίε

Dedi de meo καταλελειπτηρηκότι. Sed supersunt adhuc in hoc loco, quem intricatissimum reddit accumulatio participiorum et constructionum atticarum perquam contortarum et perplexarum, supersunt adhuc alia, quibus enodandis, si potero, semel hac vna opera defungar. Constructio haec est ἔτοι ἐκώλυσάν με ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν, λαχόντες [id est διὰ τῆ λαγχάσει] ἐμοὶ τηλικαύτην δίκην, ἃ προσῆκον, ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις, ἔχων πάντα τὰ ὑπάρχοντα τέτω, ἃ πάντα μὲν τὰλλα, τὰ, ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων, αὐτῶ ὄντα καταλελειπτηρηκεν, εἰ δὲ δανείζεσθαι ἐζήτησα, ἐκ ἂν εὐρε τὸν ἐπ' αὐτοῖς πλέον τι δανείσοντα. Hi tanta lite comparanda obstiterunt mihi, quo minus reparare labes bonorum possem, quamquam decebat, me, si mercedes annuas horum bonorum dependissem, sine controuersia cuncta habere et tenere bona eius, qui, cum fungendis muneribus omnia absumsisset, quae ei praeter fundos oppigneratos erant, si voluisset adhuc aliam pecuniam mutuaticiam suscipere, neminem facile fuisset reperturus, qui pecuniam ei sub foenoris conditione crederet. Haec si est oratoris sententia, quae esse utique videtur, nihil aliud in hoc loco impeditum aut vitiosum superest, quam vnicum illud μὲν, cui marte meo με suffeci. ἃ cohaeret cum ἔδωκεν, et ἀποδεδωκότι cum ἐμοὶ. In ἔχων subauditur τὰ τέτω πάντα.

Ἰσαίῳ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὰς σχηματισ-
 μὲς ἐξηλλαγμένα μὲν τῆς Λυσίου λέξεως, εἰκότα
 δὲ τῇ Δημοσθένει δεινότητι. 14. εἰρηκῶς δὲ καὶ πε-
 ρὶ τῶν πραγμάτων, ὅτι δεινότερός ἐστιν οἰκονομῆσαι
 Λυσίῳ, καὶ ὅλας τὰς λόγους, καὶ τὰ μέρη αὐτῶν,
 καὶ ἔδεν ἔξω ποιῶν⁵¹ τῆς τέχνης, ἣ μετὰ ταῦτα 36.
 πολλῇ ὁ Δημοσθένης ἐχρήσατο, βελομαι καὶ τὰς
 ὑπὲρ τέτων παρασχέσθαι πίσεις. ἔσαι δὲ κεφα-
 λαιώδης τε καὶ ὡς πρὸς ἀνεγνωκότητας τὸν ἄνδρα ὁ
 λόγος⁵². ἐ γὰρ ἐνεχώρησε παραδείγματα πάντων
 τιθέναι. αὐτίκα τὰς διηγήσεις τότε⁵³ μὲν ἀπρο-
 κατω-

51. ποιῶν] ferri potest, ut aptum ex ἐστὶ. ποιῶν ἐστὶ
 valere potest idem, atque ποιῶν. mallet tamen hoc.
 nil facit extra artem. h. e. nullam relinquit intactam
 et non tentatam sibi machinam strophamue earum om-
 nium, quas habet ars rhetorica. quibuscunque armis
 ea pugnat et ferit, iis omnibus omnino utitur Isaeus.
 quibuscunque artificiis eloquentia forensis assensum
 extorquet, ea Isaeus omnia ita amplectitur, ut nullum
 eorum sibi faciat reliquum et praeteritum, aut in-
 super habitum.

52. ἀνεγνωκότητας τὸν ἄνδρα ὁ λόγος] Sic correxi
 de meo vulgarem lectionem πρὸς ἀνεγνωκότητας τὸν λό-
 γον ἄνδρας. oratio mea erit brevis et summaria, h. e.
 summa rerum capita perstringens, utpote tendens ad
 homines, qui virum, h. e. Isaei orationes, legerunt.
 v. p. 109. 25.

53. τότε μὲν] nota hic τότε μὲν, et v. 41. τότε
 δέ: cum in hac signif. scribi soleat τότε μὲν, et το-
 τε δέ. SYLBVRG.

Ego utroque loco dedi τότε.

39. κατασκευάσας καὶ συντέμνας, καὶ ὑδὲν προλαμ-
βανήσας ⁵⁴ τῶν ἀποδεικτικῶν, ἐν τῇ προσηκίῳ
τίθῃσι χωρῆς, καθάπερ ἐφ' ᾧ πρὸς Μίδοντα ποιῶ
λόγῳ, καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀγνόθεον, καὶ ἐν τῇ πρὸς
τὰς δημότας ἀμφισβητήσῃ περὶ τῆ χωρῆς, καὶ ἐν
42. ἄλλοις συχνοῖς· τότε δὲ, μερίσας αὐτάς εἰς τὰ ⁵⁵
κεφάλαια, καὶ παρ' ἑκαστον αὐτῶν τὰς πύσεις πα-
ρατιθεῖς ⁵⁶, ἐκμηκύνει τε μᾶλλον, καὶ ἐκβαίνει τὰ
τῆς διηγήσεως σχῆμα, τῷ συμφέροντι χρωόμενος
παύτης ἔστι τῆς ἰδέας ἢ τε πρὸς Ἑρμῶνα ὑπὲρ τῆς
ἐγγύης ἀπολογία· καὶ ἢ πρὸς Εὐκλείδην ἀμφισβη-
45. τῆσις ὑπὲρ τῆς τῆ χωρῆς λύσεως· καὶ ἢ ὑπὲρ Εὐ-
φιλίτου πρὸς τὸν Ἑρχιέων ⁵⁷ δῆμον ἔφρασις. ἐν γὰρ
δὴ τοῖς λόγοις τέτοις ⁵⁸ μακροτέρας τὰς διηγήσεως
Υ 4 ἔσας,

54. προλαμβανήσας] praecipientes, occupantes.
Sic dedi de meo, pro vulgari προκαταλαμβ. v. p. 109. 6.

55. αὐτοῖς τὰ κεφάλαια] pro αὐτοῖς legendum
videtur αὐθις, vel αὐτά. SYLBVRG.

Vulgarem lectionem αὐτοῖς correxi de meo sic, vt
inde efficerem αὐτάς εἰς τὰ κ. eas, nempe τὰς διηγῆ-
σεις enarrationes rerum gestarum, diuidens in certa
quaedam capita, vel certos locos.

56. παρατιθεῖς] oratio si sibi constare, h. e. si
participium hoc priori μερίσας respoudere quoad tem-
pus debet, leg. erit παραθεῖς in aoristo, non bene con-
uenit in eadem constructione praesenti cum aoristo.

57. Ἑρχιέων] in exemplari est Ἑρχιέων: errore am-
biguo. sed veriore lectionem esse Ἑρχιέων quam Ἑρ-
χιέων, patet ex pag. seq. v. 41. nota etiam ἔφρασις eodem
in loco exponi τὸ εἰς τὸ δικαστήριον προκαλαῖν. SYLB.

58. τέτων] forsitan rectius τοῖς λόγοις τέτοις, eo-
dem casu. SYLBVRG.

ἔσας, ἔχ' ἅμα τίθησιν ὄλας, ἀλλὰ κατὰ μέση
 διαλαμβάνων, ἐφ' ἑκάστῳ κεφαλαίῳ τὲς τε μάρ-
 τυρας ἐπάγεται, καὶ τὰς ἀλλὰς παρέχεται πίν-
 κτες, δεδοικώς, παρ' ὅσα ⁵⁹ γ' ἔν' ἐμοὶ δοκῶ, μὴ ἸΟΥ.Γ'
 δυσπαρακολέθητος γένηται, διὰ τὸ πλῆθος τῶν
 κεφαλαίων, ὁ λόγος· καὶ πολλὰς αἰ τε ⁶⁰ πίσεις
 εἰς ἔν' χωρίον ἀπασαμ συναχθεῖσσι, πολλάι καὶ πε-
 ρὶ πολλῶν ἔσσι πραγμάτων, μὴ συνταράξωσι ⁶¹ τὴν 3.
 σαφῆναι· τοιγάρτοι μετὰ τὰς διηγῆσεις, τὰς
 ἕτως

τέτοις, quod Sylburg recte malebat, in Bodleiano
 quoque legi cum testaretur Hudsonus, praetuli vulgari
 lectioni τῆτων.

⁵⁹. δεδοικώς γάρ, ὅσα γ' ἔν' ἐμοὶ δοκῶ] vñtatius
 ὡς γέν' ἐμοὶ δοκῶ SYLBURG.

Ego dedi de meo δεδοικώς, παρ' ὅσα — quod idem
 est, atque καθ' ὅσον. — secundum ea certe, quae mi-
 hi quidem vera videntur esse. Verum si est, quod
 Hudsonus testatur, de quo cur dubitetur causae nil vi-
 deo, coniecturam Sylburgianam in Bodleiano libro legi,
 constat iam perspicue, id quod iam dudum ante suspi-
 catus fueram, quam ad h. l. deferrer legendo, codicem
 illum interpolatum ex exemplo Sylburgiano, cum in ea
 coniecturae legantur Sylburgianae, interdum perspicue
 falsae.

⁶⁰. αἰ τε πίσεις] aut τε locum non suum obtinet,
 aut ante haec vocabula deest parum quid. Si posterius
 hoc probatur, leg. erit — ὁ λόγος, ὁ [vel ὡς] καὶ
 πολλάκις συμβαίνει. sin autem haec coniectura repu-
 dietur, τε erit in finem versus transferendum, et sic
 leg. καὶ πολλάκις αἰ πίσεις — πολλάι τε καὶ περι πολ-
 λῶν — Ego vero priorem rationem praehebo.

⁶¹. συνταράξωσι] pendet hoc e praemisso δωδωίς.

ἔτος ἀκονδημέναις, ἕκ ἑτι τὰς προσηυμέναις ἀποδείξαι πολλοῖς βεβαιῶται λόγοις, ἕδ' ἔστι ὁμοίος τοῦ νέου τεχνογράφου, ἀλλὰ τὰς τῶν ἀντιδίκων
 6. πίστεως ἀναμερῶν οἴεται δεῖν. 15 τότε δὲ ⁶², προκατασκευάζεται τινὰ πρὸ τῶν δηγήσεων πράγματα, καὶ προλαμβάνει τὰ μέλλοντα, πιστοτέρας αὐτὰς ⁶³, ἢ κατ' ἄλλο τι χρησιμωτέρας ποιήσεν αἰόματος, ὡς ἐν τῇ κλήσει ⁶⁴ τῇ πρὸς Δρισογειτόνας καὶ Δερχιππον εὐρίσκειται πεπονηκώς, ἐν ἣ κλήρου
 9. τις ἀμφισβητῶν, ἀδελφὸς ὢν τῷ τελευτήσαντος, προσκαλεῖται ⁶⁵ τὸν ἔχοντα τὰ φανῆ χρήματα εἰς
 Υ ς ἔμφα-

62. τότε δὲ] forsan rectius toti δὲ: vel τότε δή.
 SYLBVRG.

Bene habet vulgata. tunc autem. h. e. in eiusmodi loco, cum id agit Isaeus, cum hunc instituit modum tractationis.

63. πιστοτέρας αὐταῖς] scil. τὰς δηγήσεις. Sed videtur aut ἔτω πιστοτέρας αὐταῖς leg. esse, aut πιστοτέρας ἔτος αὐταῖς. sperans hac ratione se effecturum, ut narrationes rerum gestarum sibi fiant credibiliores.

64. λύσει] Henr. Valesium ad Harpocr. p. 140. emendasse κλήσει, cum me Hudsonus admonuisset, nullus dubitavi emendationem eius vulgari lectioni praeferre. v. paulo post παραγράφεται τὴν κλήσιν. vnde constat voc. κλήσις interdum quoque, tametsi fateor id rarius heri, pro προσκλήσει [scil. πρὸς τὰς δικαστὰς] vsurpari.

65. προσκαλεῖται] rectius προκαλεῖται, ut v. 41 et 44. atque ita etiam προκλήσεις ἀναγινώσκω [v. 17].
 SYLBVRG.

Res tam liquida mihi non videtur, atque visa fuit Sylburgio, et loci ab eo prolati, aut nil probant, (il-

ἐμφανῶν ⁶⁶ κατὰ τῆσιν· ὁ δὲ τῶ κλήρε κρατῶν, παρὰ γράφεται τὴν κλῆσιν, δεδῶσθαι λέγων ἑαυτῷ τὸ χρεῖμα κατὰ διαθήκας. διττῆς δὲ τῆς ἀμφισβήτησεως ὑπαρχούσης, τῆς μὲν· περὶ τῶ γεγονέναι τὰς διαθήκας, ἢ μὴ· τῆς δὲ, τῶν διαθηκῶν ἀμ- 12. Φισβητημένων ἤδη; τίνα δὲ τῶ κλήρε κρατῶν· πρῶτον ἀποδοῦς τὸν ὑπὲρ τῶν νόμων λόγον, καὶ ταῦτα ⁶⁷ ἀποδοίξας τὸ μέρος ⁶⁸, ὡς ἔδωκε τὸν ἐπίδικον κρατῶσθαι κλῆρον πρὸ δίκης, ἔτις ἐπὶ τὴν διήγησιν ἔρχεται, δι' ἧς ἀπεδείκνυσιν, ἔτε ⁶⁹ γε 15.

γενη-

lius quidem, quem e verfu 17. excitavit, alia ratio est, et huc nil pertinet,) aut ei repugnant, v. annotationem nostram n. 94. Ego προσκαλεῖται tantisper tenebo. praesertim cum κλῆσιν insequatur, quod cum idem significare possit atque πρόσκλησιν, tum nequit idem significare atque πρόκλησιν.

66. ἐμφανῶν] sic de meo dedi, pro vulgari ἐμφανῆ.

67. ταῦτα] singulariter legendum videtur καὶ τῶτο: vel τὸ μέρος ellipsin habet praepositionis κατὰ. SYLBVRG.

Mihi videtur leg. καὶ μετὰ ταῦτα. primum exposuerat Isaeus illa oratione vniuersum iuris attici titulum de hereditatibus, deinde strictius, vel in specie, vt vulgo insurpant, tractauerat illum locum, donec lis de haereditate nondum disceptata sit, nemini licere eam sibi vindicare, sed sequestrandam eam esse.

68. τὸ μέρος non est aduerbiale, sed idem valet atque τῶτο τὸ μέρος, vel τῶτον τὸν τόπον. qui locus autem is sit, ipse statim subiicit, scil. ὡς ἔδωκε τὸν ἐπίδικον κρατῶσθαι κλῆρον etc.

69. ἔτε] pro ἔτε rectius legemus ἔδωκε: vel membrum hic deest. SYLBVRG.

- γενημένας ὑπὸ τῷ τετελευτηκότος τὰς διαθήκας.
 καὶ ἐδὲ ταύτην τὴν διήγησιν ἀπλῶς πως συζητήσω
 καὶ ἀκατασκευάτως τίθησιν, ἀλλὰ καὶ ταύτην μα-
 κροτέραν ἦσαν, ἀποτομαῖς τισι διαλαμβάνει, καὶ
 καθ' ἕκαστον εἶδος μέρους ἀναβιβάζεται, καὶ
 18. προκλήσεις ἀναγνώσκαι, καὶ συνθήκας παρέχεται,
 τεκμηρίοις ⁷⁰ τε καὶ σημείοις καὶ ταῖς ἐκ τῶν εἰκό-
 των ἐλέγχοις ἀπῶσι χρῆται. πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμε
 καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις, πρὸς τὸ συμ-
 φέρον ἀκονομημένας ὑπὸ τῷ ζήτορος, προκατα-
 σκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς, χωρίων ἀλλο-
 21. γαῖς, πραγμάτων μεταγωγαῖς, τῶν τὰ κεφάλαια
 ἀνεξεράφθαι, τῶν μὴ κατὰ τὸς χρόνους τὰ πραχ-
 θέντα ⁷¹ εἰρησθαι, τῶν μὴ πάντα ⁷², μηδ' ἂν ὡς
 φύσιν εἶχε πραχθῆναι, μηδ' ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἶ-
 ποι

Vel etiam suspitioni locus sit leg. esse ἐδέποτε γογ.

70. τεκμηρίοις] malim καὶ τεκμ.

71. τὰ πραχθέντα] Bodlei. τὰ πράγματα.

72. τῶν ὡς μὴ πάντα μηδαμῶς φύσιν — sic vulga-
 tae] corrupta sunt postrema tria cola, verior lectio haec
 videtur esse, τῶν μὴ πάντα μηδαμῶς ὡς φύσιν εἶχε
 πραχθῆναι, μηδ' ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἶποι, λέγεσθαι
 μετρίως, καὶ μερίοις ἄλλοις τοῖς τοῖς τρόποις. SYLB.

Locum hunc, partim Sylburgii, partim meo mar-
 te, sic correxi, τῶν μὴ πάντα, [subaudi a communi
 εἰρησθαι, e praemissis, aut λέγεσθαι ex inf. uentibus]
 μηδ' ἂν ὡς φύσιν εἶχε — In postremis his cernitur vo-
 cabulorum traiectio, quorum ordo naturae rerum et
 vñi loquendi conuenientior fuisset hic μηδ' ὡς ἂν φύ-
 σιν εἶχε.

ποι, λέγεσθαι, μὴ μετρίως⁷³, μωροῖς ἄλλοις τοῖσιν
 πρόποις. ἀλλ' ἔτε χρόνον ἰκανὸν ἔχω περὶ πασῶν⁷⁴ 24.
 λέγειν, ἐκδιηγέμενος εὐθύς ἐφ' ἑκάστης τὴν τέχνην,
 ὡς ἐβυλόμην ἂν. ἔθ' ὁ πρὸς τὰς ἐπισαμένους τὰ
 πράγματα λόγος, ἐν τῷ πλήθει τῶν παραδειγμα-
 τῶν τὸ πικρὸν ἔχει, ἀλλ' ἀρκεῖ τοῖς τοιούτοις καὶ ἡ
 βραχυεῖα δὴλωσις. 17. ἐρῶ δὲ κεφαλαιωδῶς, περὶ⁷⁵
 καύτης τῆς ἰδέας, ἣν ἐγὼ δόξαν ἔχω, καὶ τίνι δια- 27.
 φέρεν οἶομαι⁷⁶ τὸν Ἰσαῖον τῆ Λυσίε. τῆ Λυσίε μὲν
 ἂν τις⁷⁷ ἀναγινώσκων τὰς διηγήσεις, ἐδὲν ἂν ὑπο-
 λάβῃ λέγεσθαι κατὰ τέχνην ἢ πονηρίαν, ἀλλ' ὡς ἡ
 φύσις

73. μὴ μετρίως] subaudi e proximo λέγεσθαι.
 Appellat autem μετρίαν λέξιν illud genus orationis, quo
 homines vtuntur, non illi quidem literati, neque
 εἰς κάλλος εἰπεῖν δεδιδαγμένοι. ad orationis exquisitam et
 exalciatam elegantiam eruditi, verumtamen rursus non
 ita populariter et impolite loquentes, vt baiuli, sed vt
 homines medii cuiusdam, mundioris ordinis.

74. πασῶν] redit ad τὰς διηγήσεις.

75. περὶ] malim καὶ περὶ τ. etiam hac de forma,
 vt scil. de aliis quoque iam ante fecerat.

76. Post οἶομαι videtur κἀνταῦθα doesse. etiam
 hic, etiam hac in re. in modo putas res gestas enar-
 randi.

77. ἂν] pro ἂν omnino legendum videtur ἔν, igitur.
 SYLBURG.

Annotatio leuicula. ἂν iterari. ecquem tandem fu-
 git? Ego equidem vulgata h. l. non offendor. Si quid
 tamen Sylburgio hic tribuendum sit, quod cuiusque
 arbitrio permitto, possit ἔν cum ἂν copulari, ad hunc
 modum. τῆ Λυσίε μὲν ἔν ἂν τις.

Φύσιν καὶ ἢ ἀλήθεια 78 Φέρει· αὐτὸ τῆτο ἀγνοῶν,
 ὅτι τῆς τέχνης τὸ μιμήσασθαι τὴν φύσιν αὐτῆς 79
 30. μέγιστον ἔργον ἦν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἰσαΐα διηγήματων, τῆ-
 ναντίον ἀν παθεῖν 80, μηδὲν ὑπολαβεῖν αὐτοφωδῆ
 καὶ ἀπραγματεύτως 81 λέγεσθαι, μηδ' εἴ τινα ὡς
 ἔτυχε γεινόμενα εἴρηται· ἐκ κατασκευῆς δὲ πάντας,
 καὶ μεμηχανευμένα πρὸς ἀπάτην, ἢ ἄλλην τινα κα-
 κουργίαν. καὶ τῶ μὲν ἀν καὶ τὰ ψευδῆ 82 λέγοντι
 33. πισεύσεν 83 ἀν· τῶ δὲ, μηδ' ἀν 84 ἀληθεύη, χω-
 ρίζῃ

78. καὶ ἢ ἀλήθεια] articulum a Bodlei. abesse, an-
 notavit Hudsonus.

79. αὐτῆς] aut eὐθὺς aut ἀνταρως malim. *proptus*,
 sine controuersia, aut potius αὐτὴν.

80. ἀν παθεῖν] Repete tacite οἶμαι. *uidetur mihi
 passurus esse*. Sed quodnam est illud contrarium? Ita-
 tum subiicit μηδὲν ὑπολαμβ. vt nempe opinetur,
 nihil —

81. ἀπραγματεύτως] sic dedi de meo, pro vul-
 gari αὐτοπραγμ.

82. μὲν, ἀν καταψευδῆ] rectius καὶ ψευδῆ λέ-
 γοντι: vel, καὶ ψευδῆ λέγοι, τὰ πισεύσεν ἀν. In
 sequenti autem membro, quia προσέξεν vilitatum non
 est, legendum erit προσέξεν. Paraphrasis huius loci
 habemus in ea historiola, quam supra ex Aldina editio-
 ne percensui, ad pag. 104. ibi enim Λυσίας μὲν, καὶ
 ὑπὲρ ἀδίκων ἔπαθε λέγων· Ἰσαῖος δὲ, καὶ ὑπὲρ ἀγα-
 θῶν λέγων, ὑποπτος ἦν. SYLBURG.

Dedi de meo μὲν ἀν καὶ τὰ ψευδῆ.

83. πισεύσεν] sic dedi de meo, pro vulgari πισεύ-
 σεν, ob insequens προσέξεν. apti sunt hi infinitiui ex
 eodem οἶμαι, vnde παθεῖν quoque versu 30. rei-
 det, item ὑπολαβεῖν.

84. μηδ' ἀν] Bodlei. μηδὲν ἀν. male.

εις ὑποψίας προσέξεν⁸⁵. ἐν δὲ τοῖς ἀποδεικτικοῖς⁸⁶
 διαλαττεν ἀν' ὁξείην Ἰσαῖος Δυσίς, τῷ τε μὴ κατ'
 ἐνθ' ἡμῶν τι λέγειν, ἀλλὰ κατ' ἐπιχείρημα· καὶ
 τῷ μὴ βραχέως, ἀλλὰ διεξοδικῶς· μηδὲ ἀπλῶς,
 ἀλλ' ἀκριβῶς· αὖξεν τε μᾶλλον, καὶ δεινότερα³⁶.
 ποιεῖν τὰ πράγματα, καὶ τὰ πάθη ποιῶν γενικώ-
 τερον⁸⁷. ἐν γὰρ δὴ τέτοις ἐχ' ἡττόν⁸⁸ ἐστὶ φανερόν

τῇ Δτ:

85. προσέξεν, quod Sylburgio suspectum erat, sed sine causa, vitio caret. modo teneatur id, de quo modo admonebam, niti id praemisso οἶσμαι.

86. ἐπιδεικτικοῖς] legendum videtur ἀποδεικτικοῖς: vt supra 90, 33: et 86, 38: praesertim cum supra (104, 14.) dixerit, Isaeum se in vno iudiciali orationis genere exercuisse. Pro ἀσφάλειαν, v. 38. non dubitarem legendum esse ἀφέλειαν, vt 86, 38. nisi infra in fragmento De Atticorum oratorum characteribus, (164. 41.) huius ipsius Lysiae dictioni tribueretur ἡ ἀσφάλεια καὶ τὸ ἀκίνδυνον, sicut contra Thucydidi ἡ νεωτεροποιία καὶ τὸ τολμηρόν. si quis tamen utrobique ἀφέλειαν malit, non multum refragabor: quippe quod ea rectius opponatur τῇ νεωτεροποιίᾳ. SYLBURG.

Obscucus sum, vt par erat, recta monenti. v. ad p. 107. 43. dicta.

87. τὰ πάθη ποιῶν γενικώτερα] locum hunc tria suspectum faciunt. 1) iteratio vocabuli ποιῶν, cui parci poterat, vt modo praemisso. Facili negotio poterat subaudiri. 2) cum recte dicatur τὰ πράγματα ποιῶν δεινότερα res oratione facere atrociores, minus tamen recte dicetur τὰ πάθη ποιῶν. melius conueniret ἐμποιῶν. affectus seu perturbationes animi, non ποιῶνται, sed ἐμπριῶνται iniiciuntur. 3) πάθη γενικώτερα abhorrent ab hoc loco, quo non affectus generaliores

τῆ Δημοσθένης τέχνη τὰς ἀφορμαῖς δεδοκαῖς, ἀλλ' ἐπὶ τὴν Δυσία διώκων ἀσφάλειαν ⁸⁹, ὡς ἔκ τε ἄλλων ⁹⁰ ἐπὶ λόγων, μαῖλλον δὲ ἐκ πάντων τῶν γραφέντων ⁹¹ ὑπ' αὐτῷ τεκμήρασθαι. εἰ δέ τι δεῖ ⁹² καὶ παραδείγμασι χρῆσθαι, μὴ τις ἀναπόδεικτος δόξη λέγων ἡμῶς, ποιήσω καὶ τῆτο ⁹³ προχειρισάμενος τὸν ὑπὲρ Εὐφιλήτης λόγον, ἐν ᾧ τὸν Ερχίτων δῆμον εἰς τὸ δικαστήριον προσκαλεῖται ⁹⁴ τις τῶν

opponuntur τοῖς εἰδικωτέροις specialioribus, sed sententia postulat vocabulum γενναϊότερα, aut νεανικώτερα. fortiores. robustiores, acriores, violentiores affectus. quid si ergo statuamus leg. esse καὶ τὰ πάδη ἐμποιεῖν γενναϊότερα, aut νεανικώτερα?

88. εἴχ' ἦττον] subaudi ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις.

89. ἀσφάλειαν] Ambigebat modo Sylburgius, utrum hoc voc. seruandum censeret, an ἀφέλειαν εἰ sufficiens. anceps utique haec est quaestio, et arduum iudicium. est utriusque lectioni sua laus, suum pondus. consultius tamen sine dubio est, in re dubia nil moueri.

90. Post ἄλλων addendum videtur καὶ πολλῶν.

91. τῶν γραφέντων] videtur ὄντως vel ἀληθῶς interponendum. Ferebantur enim multae spuriae.

92. εἰ δέ τι] hoc malim, quam vulgatum εἰ δ' ἔτι

93. ποιήσω καὶ τῆτο] h. e. χρῆσομαι παραδείγματι τινι. proponam aliquod exemplum.

94. προσκαλεῖται] non hic modo, sed etiam paulo post versu 44. et iterum versu 46. sibilantem literam, quae a vulgatis aberat, periculo meo ingessi. προσκαλεῖσθαι ab his locis alienum, (differunt enim quoad sententiam haec duo vocabula multum inter se) significat sponsonem alicui deferre. προσκαλεῖσθαι autem,

ἀποψηφισθέντων, ὡς ἀδίκως τῆς πολιτείας ἀπε-
 λαυνόμενος. ἐγράφη γὰρ δὴ τις ὑπὸ τῶν 95 Ἀθη- 42.
 ναίων νόμος, ἐξέτασιν γενέσθαι τῶν πολιτῶν κατὰ
 δήμους· τὸν δὲ ἀποψηφισθέντα ὑπὸ τῶν δημοτῶν,
 τῆς πολιτείας μὴ μετέχειν τοῖς δὲ ἀδίκως ἀπο-
 ψηφισθεῖσιν, ἔφασιν εἰς τὸ δικασήριον εἶναι, προσ-
 καλεσαμένοις τὰς δημότας· καὶ εἰὰν τὸ δεύτερον ἐξ 45.
 ελεγχθῶσι 96, πεπερώσθαι αὐτὰς, καὶ τὰ χρη-
 ματα εἶναι δημόσια. κατὰ τῆτον τὸν νόμον ὁ Εὐφί-
 λητος προσκαλεσάμενος τὰς Ερχιέας 97, ὡς ἀδίκως
 κατα-

quod horum locorum sententia postulat, in ius citare,
 diem dicere, significat.

95. ἐγράφη γὰρ δὴ τις ὑπὸ τῶν ἀθηναίων νόμος] Res mira et inaudita, γραφῆναι νόμον ὑπὸ τῆ δήμῃ. Populus legem non γράφει, sed τίθεται. Auctor autem legis, qui eam rogat, γράφει, non τίθεται. Multum inter se distant γράφειν νόμον, et τίθεσθαι. qui legem populo proponit, laudat, commendat, ei auctor sciscendi fit, is γράφει. populus vero, cum ferentis oratione adductus eam sancit, et ratam esse iubet, atque tabulis publicis inferri, τίθεται. Aut ergo dicendus erit Dionysius in usu vocabulorum proprio et rituali errasse, aut potius leg. ἐγράφη γὰρ δὴ τις ὑπὸ τῆ τῶν ἀθην. v. scripta fuerat lex ab Athenienium nescio quo.

96. ἐξελεγχθῶσι] scil. παρεγγεγραμμένοι, καὶ μὴ ὡς ἀληθῶς ὄντες αἰσοὶ ἐξ αἰῶν.

97. Ερχιέας] in exemplari est τὰς ἀρχιερέας: perperam. nam Ερχιέας legendum esse, satis manifestum est ex praecedentibus, v. 41: et ex 108. 45 Erphiam autem fuisse pagum Atticum sub tribu Aegeide,

καταψηφισαμένους αὐτῷ, τὸν ἀγῶνα τόνδε 98 δια-
 τίθεται. προείρηται μὲν δὴ τὰ 99 πράγματα ταῦτ'
 110. I ἀκριβῶς 200, καὶ πεπίσεται διὰ τῶν μαρτύρων.
 οἷς δὲ βεβαίως βύλεται ποιῆσαι τὰς μαρτυρίας,
 τὰ δ' ἐστίν· ὡς μὲν ἐγὼ δόξης ἔχω, πάντ' ἀκριβῶς ἔ-
 ξεσεργασμένα· κρινέτω δὲ ὁ βελλόμενος, εἴ τὰ προ-
 3. ἡκοντα ἔγνωκα περὶ αὐτῶν· 17. Ὅτι μὲν τοίνυν, ὦ
 ἄνδρες δικασταί, ἀδελφός ἡμῖν ἐστὶν ἕτοσι ὁ Εὐφίλιπ-
 τος, ἔ μόνον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν ἀπάν-
 των ἀκηκόατε μαρτυρέντων. σκέψασθε δὲ πρῶτον
 τὸν πατέρα ἡμῶν, τίνας εἵνεκεν αἶψεύδοιτο, καὶ
 τῆτον

post Harpocratonem et Suidam docuit etiam Sigonius,
 ac mentio eiusdem etiam apud Demosth. et Aeschinem.
 Stephani *Ἐρεχθία* incertum pro eodemne an diuerso.
 SYLBVRG.

in MS. Bodl. corrupte *ἀρχίας*. quomodo et apud
 Stephanum Byzantinum, et alios, ut annotauit Meur-
 fuis, quem videbis in libello de populis atticis, γ.
Ἐρχεμία. HUDSON.

98. Post τόνδε videtur ἔτω addendum, aut alias illi
 τόνδε sufficiens esse τῆδε hac ratione.

99. *προείρηται*] significat Dionysius, Isaeum in hu-
 ius orationis exordio rem gestam ex ordine prius enar-
 rauisse, quam ad causae per testimonia argumentorum-
 que reliquorum locos comprobationem accederet.

200. ταῦτ' ἀκριβῶς] interponendum videtur αὐ-
 τῷ. Isaeo puta.

1. πάντ' ἀκριβῶς] malim πάνν ἀκριβῶς, aut si
 malis, παντακριβῶς, vno vocabulo, ut sunt adiecti-
 ua et aduerbia a παντ exordientia, et quorum partem
 primam πάντα efficit, ut v. c. παντάγως.

τῆτον μὴ ὄντα αὐτῷ υἱὸν εἰσποιῶτο². πάντας γὰρ εὐρήσετε τὰς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, ἢ ἐκ ὄντων 6. αὐτοῖς γνησίων παίδων, ἢ δια πενίαν ἀναγκαζομένης, ξένες ἀνθρώπους εἰσποιῶσθαι, ὅπως ὠφελῶνται τι ἀπ' αὐτῶν δι' αὐτῆς Ἀθηναίων γεγονότων τῶ τοίνυν πατρὶ τέτων ἐδῆτερον ὑπάρχει. γνήσιοι μὲν γὰρ αὐτῷ ἡμεῖς δύο υἱεῖς ἐσμέν. ὥστε ἐκ ἄν γε 9. δι' ἐρημίαν τῆτον εἰσποιῶτο. ἀλλὰ μὴν ἐδὲ τρεφῆς τε καὶ εὐπορίας τῆς παρὰ τέτῃ δέομενος. ἔτι³ γὰρ αὐτῷ βίος ἱκανός, καὶ χωρὶς τέτῃ μεμαρτύρηται ὑμῖν⁴ τῆτον ἐκ παίδων τρέφων καὶ ἀσκῶν⁵, καὶ εἰς φράτορας εἰσάγων. καὶ ταῦτα ἐ μικρὰ δαπανήματα ἔστιν. ὥστε τὸν τε πατέρα ἡμῶν ἐκ εἰκός ἐστιν, 12. ὃ ἄνδρες δικασαί, μηδὲν ὠφελόμενον, ἕτως ἀδίκῃ
 πράγμα-

2. εἰσποιῶτο] Bodl. et hic, et paulo post versu 9. dat εἰσποιοῖτο.

3. ἔτι γὰρ αὐτῷ ἱκανός καὶ —] Sic exhibent h. l. vulgatae. Ego vero ad hunc modum sarfi, correxi et distinxī ἐστὶ γὰρ αὐτῷ βίος ἱκανός, καὶ — Est enim ei [patri nostro] victus idoneus, et praeterea hi testes confirmarunt, patrem nostrum aluisse hunc fratrem nostrum, pro quo contendimus.

4. ὑμῖν] pro ὑμῖν sententia postulare videtur βίος, viuae subsidia, opes. quin et alia hic deesse videntur, quae non tantum nulla ex eo percepta commoda, sed etiam sumptus in eum factos significant. SYLBVRC.

Bene habent ὑμῖν, et, si quid mutandum sit, quod nego esse, malim ἐν ὑμῖν. coram vobis.

5. ἀσκῶν] tantum absum, vt reprehendam hoc v., vt laudem potius, tametsi hac in re διδάσκων sit vilitatis. v. p. 168. 5.

περὶ γὰρ ἐπιχειρήσαι. ἀλλὰ μὴν εἰ ἐμὲ γε εἰδείς
 ἀνδρώπων ἔτος τελῶς ἀν' ἄφρονα ὑπολάβοι,
 ὥστε τέτω μαρτυρεῖν τὰ ψευδῆ, ὅπως τὰ πατρῶα
 15. διὰ πλεόνων διανεύωμαι. καὶ γὰρ εἰδ' ἀμφισβη-
 τῆσά μοι ἐξουσία γένοιτ' ἀν' ὑπερον⁶, ὡς ἐκ ἔστιν
 ἀδελφὸς ἔτος ἐμῆ. εἰδείς γὰρ ἀν' ὑμῶν τὴν Φωνήν⁷
 αἰνάσχοιτ' ἀν' ἀκέων, εἰ νῦν⁸ μὲν, ὑπόδικον ἐμαυ-
 τὸν καθιστάς, μαρτυρῶ⁹ ὡς ἔστιν ἀδελφὸς ἡμέτε-

Z 2

ρος.

6. γένοιτ' ἀν' ὑπερον] subaudi εἰ τέτω νῦν τὰ ψευ-
 δῆ μαρτυροῦμι vel ἐμαρτύρην. Si, postquam nunc es-
 sem testatus, hunc esse fratrem meum, falsoque id
 essem testatus, deinde inciderent eiusmodi tempora,
 vbi mea interesset negare hunc esse fratrem meum,
 tum non liceret mihi id facere.

7. ὑμῶν τὴν Φωνήν] Num ὑμῶν ἐμῆ εἰδὲ τὴν Φωνήν
 nemo vestrum toleraturus sit meam, ne vocem quidem,
 nedum vt contentionem meam probet, eamue se-
 cundet.

8. εἰ νῦν μὲν] primam particulam, qua vulgatae
 carent, addidi auctore Sylburgio.

9. καθιστάς μαρτυρῶ] Sylburg legi malebat μαρ-
 τυροίην ob mox insequens Φαινοίμην. possit quoque le-
 γι μαρτυροῦμι, ὡς ἔστιν. item μαρτυροῦμι, ὡς περ καὶ
 μαρτυρῶ, ὡς ἔστιν — Nec non, quod paene malim,
 εἰ νῦν μὲν ἀπέλθοιμι ὑπόδικον ἐμαυτὸν καθιστάς, μαρ-
 τυρῶν in Participio, id est διὰ τῶ μαρτυρεῖν. Aut de-
 nique nihil aliud videri possit mutandum, praeterquam
 μαρτυρῶ cum participio μαρτυρῶν. quod si fiat, tum
 Φαινοίμην ex insequentibus tacita mente fit huc reuo-
 candum et subaudiendum pone εἰ νῦν μὲν — quae ratio
 tametsi paulo durior et insolentior videri queat, nescio
 tamen an sint futuri haud pauci, quibus probetur.

ρος ὕπερον δὲ Φαινοίμην τέτοις ἀντιλέγων. ἔ μόνον
 τοίνυν ἡμᾶς, ὧ ἄνδρες δικασαί, εἰκός ἐστι τάληθῆ 18.
 μεμαρτυρηκέναι, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας συγγενεῖς.
 ἐνδυμήθητε γὰρ πρῶτον μὲν, ὅτι οἱ τὰς ἀδελφὰς
 ἡμῶν ἔχοντες, ἐκ ἂν ποτε ἐμαρτύρην περὶ τούτου
 τὰ ψευδῆ· μητρειαὶ γὰρ ἢ τέττε μήτηρ ἐγγεγένητο
 ταῖς ἡμετέραις ἀδελφαῖς. εἰώθασι δὲ πως, ὡς ἐπὶ 21.
 τὸ πολὺ, διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρειαὶ καὶ
 αἱ πρόγονοι¹⁰. ὥστε εἰ ἔτος ἐξ ἄλλου τινὸς ἀνδρὸς ἦν
 τῆ-μητρεια, καὶ ἐκ ἐκ τῆ ἡμετέρου πατρὸς, ἐκ ἂν
 ποτε, ὧ ἄνδρες δικασαί, τὰς ἑαυτῶν ἀνδρας αἱ
 ἀδελφαὶ μαρτυρεῖν εἴασαν καὶ ἐπέτρεψαν¹¹. καὶ
 μὴν ἐκ ἂν ὁ θεὸς¹² πρὸς μητρὸς ἡμῶν¹³ ὦν, τέττω δὲ 24.
 εἰδὲν

10. vulgatae dant καὶ οἱ πρόγονοι in genere masculino. ego satius duxi, masculino οἱ foemininum αἱ sufficere; quod et filiabus, de quibus agitur, et praemisso ἀλλήλαις videretur conuenientius.

11. εἴασαν καὶ ἐπέτρεψαν] Estne futurus, cui haec tautologia probetur? estne, cui ab Isaeo ipso profecta videatur? vbi locorum exempla prostant horum duum verborum εἴαν et ἐπιτρέπεν inter se sic copulatum, vt hic sunt? ergone καὶ ἐπέτρεψαν amputanda sunt? an potius legendum erit εἴασαν; ἢ καὶ μάλλον ἂν ἀπέτρεψαν. an potius eos etiam dehortaturae fuisse videntur? An sic leg. εἴασαν, ἀλλὰ καὶ ἀπέτρεψαν aliquanto breuius?

12. ὁ θεός] et articulus ὁ, et insequens particip. ὦν, produnt pone articulum deesse nomen viri.

13. ἡμῶν] id est τῆς ἡμετέρας μὲν ἕως μητρὸς, ἔ-δαμῶς δὲ τέττε. a parte matris, eius puta, quae nos peperit, fratres natu maiores, non hunc, fratrem

ἔδεν προσήμων, ἤπερ τῇ τέτρη μητρὶ ἠθέλησεν ἄν,
 ὧ ἄνδρες δικασαί, μαρτυρήσασιν ψευδῆ μαρτυρίαν,
 δι' ἣν ἡμῖν γίνεται βλάβη περιφανῆς, εἴπερ ζῆνον
 ὄντα τέτρον εἰσποιοῦμεν¹⁴ ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. ἔτι
 τοῦτον, ὧ ἄνδρες δικασαί, πρὸς τέτροις πῶς ἂν τις¹⁵
 27. ὑμῶν¹⁶ καταγνοίῃ ψευδομαρτυρίαν Δημαράτε τε-
 τῆ, καὶ Ηγήμονος, καὶ Νικοςράτε· οἱ πρῶτον
 μὲν ἔδεν αἰσχρὸν ἔδέποτε φανήσονται ἐπιτηδεύ-
 σαντες, ἔτα δ'¹⁷ οἰκεῖοι ὄντες ἡμῖν, καὶ εἰδότες
 ἡμᾶς ἅπαντας¹⁸, μεμαρτυρήκασιν Εὐφιλῆφ τέτρο
 Ζ. 3. τῆν

nostrum natu minore, a parte patris quidem fratrem,
 non autem a parte matris item. Vñ enim patre cum
 simus eodem nos omnes fratres, matribus tamen vñ
 sumus diuersis.

14. εἰσποιοῦμεν h. l. dant vulgatae, cuius in locum
 suffici aut εἰσποιοῖμεν aut εἰσποιοῦμεν, auctor est Syl-
 burgius. Ego posterius praetuli.

15. πῶς ἂν τις] primum vocabulum, quo vulga-
 tae carent, e Bodlei. margine recepi, in quem id con-
 iectura viri docti, nescio cuius, coniecerat. Bene
 enim sententiae conuenit, quae sine eo constare sibi
 nequit.

16. ὑμῶν] sic dedi auctore Sylburgio, pro vulgari
 ἡμῶν.

17. εἴτα δ'] sic dedi, eodem Sylburgio auctore, pro
 vulgari εἰ ταῦδ'.

18. ἡμᾶς, ἅπαντας μεμαρτ.] si quis ἅπαντας
 malit, negat Sylburg se multum refragaturum. Ego
 ἡμᾶς ἅπαντας, in accusatiuo, et sine commate, quod
 in vulgatis interiacet, praetuli, possit quoque ἡμῶν
 ἅπαντα probari.

τὴν αὐτῆ συγγένειαν ἕκαστος. ὥστε ἡδέως καὶ¹⁹ τῶν 30. ἀντιδικούντων ἡμῖν τῆ σεμνοτάτῃ πυθολίμῃ, εἰ ἄλλοθεν ποθεν ἔχοι αὖ²⁰ ἐπιδειῖξαι αὐτὸν Ἀθηναῖον, ἢ ἐκ τέτων, ὧν καὶ ἡμεῖς Εὐφίλητον ἐπιδείκνυμεν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ οἰμαι ἄλλο τι²¹ αὖ αὐτὸν, ἢ ὅτι ἡ μήτηρ ἀστὴ²² τέ ἐστι, καὶ ὁ πατήρ²³ καὶ ὡς ταῦτ' ἀληθῆ λέγει, παρέχοιτ' αὖ αὐτῶ²⁴ τὰς συγγενεῖς 33.
μάστυ-

19. καὶ tuebor aduerfus Sylburgium, fuspicientem γ' αὖ aptius esse futurum.

20. ἔχοιεν ἐπιδειῖξαι] sic vulgatae vitiofe. correxi de meo ἔχοι αὖ. nam de vno modo agitur, aduerfiorum omnium, quos actor fibi ait esse, vel constantissimo et grauissimo.

21. ἄλλο τι] bene hoc habet, tamen Bodleianus ἄλλοθεν dat, cuius codicis fides penes me quidem admodum sublesta est, vt quem constat coniecturis Sylburgianis scatere. Non hic latet vitium, sed in eo, quod ἐρεῖν deest post αὐτὸν. Sic enim leg. est ἐγὼ γὰρ ἐκ οἰμαι ἄλλο τι αὖ αὐτὸν ἐρεῖν. ego enim non arbitror eum aliud quicquam pro se dicturum, neque confirmandae suae ingenuitatis documentum aliud proditutum esse, quam hoc, vt —

22. αὐτῆ] excusari potest, vt v. 39. si quis tamen αὐτῆ malit, per me licet. SYLBURG.

Errauit utique bonus Sylburgius. αὐτῆ debebat suffici, quod et hic, et aliquoties deinceps, vt versibus 39. 40. et 43. suffeci pronomini αὐτὸς, quod vulgatae dabant.

23. καὶ ὁ πατήρ] subaudi ἀδὸς ἦν. natu ciuis Atheniensis.

24. αὐτῶ] aut αὐτῶ, cum aspéro, leg. est, aut, quod equidem malim, αὐτῶν. istorum, quae in eius-

μαρτυρίας. εἶτα, ὧ ἄνδρες δικασαί, εἰ μὲν ἔτοι 25.
 ἐκθύνουσιν, ἤξιόν τοῖς αὐτῶν οἰκείοις ὑμᾶς 26 πρ-
 σεύειν μαρτυρῆσι 27 μᾶλλον, ἢ τοῖς κατηγύροις.
 γυνὴ δὲ ἡμῶν πάντα ταῦτα παρεχομένην, ἀξιώσα-
 σθ ὑμᾶς τοῖς αὐτῶν παίδισθαι λόγοις μᾶλλον, ἢ
 36. τῷ πατρὶ τῷ Εὐφιλῆτι. καὶ ἐμοὶ, καὶ τῷ ἀδελ-
 Φῷ 28, καὶ τοῖς Φρατόροι, καὶ πάσῃ τῇ ἡμετέρᾳ
 συγγενείᾳ. καὶ μὴν ἔτοι μὲν, ἐδ' ἐν ἐδενὶ κινδυνεύου-
 τες 29, ἰδίᾳς ἔχθρας ἕνεκα ποιῶσιν 30. ἡμεῖρ δὲ,
 πάντας ὑποδίκας ἡμᾶς αὐτὲς καθιστάντες, μαρ-
 τυρῶμεν καὶ πρὸς ταῖς μαρτυρίας, ὧ ἄνδρες δι-
 κασαί,

Z 4

κασαί,

modi loco fit dicturus. ut ad ταῦτα referatur. Is certe loquendi mos est atticis oratoribus.

25. ἔτοι] hi municipales, iidemque aduersarii nostri.

26. ὑμᾶς] in exemplari est ἡμᾶς, nos: minus congruenter. Sic v. 42. in eodem est ἐγίνωσκεν: contra leges syntacticas. SYLBVKG.

27. μαρτυρῆσι] subaudi αὐτοῖς. si qui eorum ipsis testentur.

28. καὶ τῷ ἀδελΦῷ] subaudi ἐμῷ. fratri meo. leg. forte sit καὶ τῷ ἀδελΦῷ, καὶ τῷ πρὸς μητρός θείῳ, καὶ τοῖς ἀνδράσι τῶν ἀδελΦῶν, καὶ τοῖς Φρατόροι. Consentaneum enim est, in recapitulatione testium neminem eorum praeteriri, qui superius essent producti.

29. ἐδὲν ἐδενί]. sic vulgatae. primum horum duum vocabulorum in duo distraxi, ἐδ' ἐν nulla in re. cum nullo modo, nullo titulo, huius rei causa in ius vocentur.

30. ἕνεκα ποιῶσι] videtur ταῦτα esse interponendum.

κασαί, πρῶτον μὲν ἢ τῷ Εὐφίλῃτε μῆτηρ, ἢ ἔτσι 39. ὁμολογῶσιν ἀσὴν εἶναι, ὄρκον ὁμῶσα ἐπὶ τῷ δια-
τητῷ ἐβέβητο ἐπὶ Δελφινίῳ, ἢ μὴν τῶτον Εὐφίλη-
τον εἶναι ἐξ αὐτῆς καὶ τῷ ἡμετέρῳ³¹ πατρὸς. καίτοι
τίνα προσῆκε μάλλον αὐτῆς ἐκείνης τῷτο εἰδένα; ἔπειτα, ὦ ἄνδρες δικασαί, ὁ πατήρ ὁ ἡμέτερος, ὃν 42.
εἰκός ἐστι μετὰ τὴν τῷτε μητέρα ἀρεῖσα τὸν³² αὐτῷ.
υἷον γινώσκων³³, ἔτος καὶ τότε³⁴ καὶ νυνὶ βέβηται
ὁμῶσα ἢ μὴν³⁵ Εὐφίλητον τῷτου υἷον εἶναι αὐτῷ ἐξ
ἀσῆς καὶ γαμητῆς γυναικός. πρὸς τέτοις τοῖσιν, ὦ
ἄνδρες δικασαί, ἐγὼ ἐτύγχανον μὲν τρεῖσκαυδεκαετῆς

ἔων,

31. ἐξ αὐτῆς καὶ τῷ ἡμετέρῳ πατρὸς] pro secun-
do vocabulo dedi ἀσῆς, in quo fortassis egisse videbor
multis inconsideratius. Esto. non repugnabo. reuo-
cetur, si iuuabit, αὐτῆς. et tum bene habebit vul-
gata. Sin autem recte fecisse videbor ἀσῆς sufficiens,
necesse erit, vt etiam deinceps legatur καὶ ἀσῆ, τῷ
ἡμετέρῳ πατρὸς. cui nomen erat Hegesippo, id
quod e versu nono p. III. constat:

32. ἀρεῖσον] ex hoc vocabulo, quod vnum dant
vulgatae, duo ἀρεῖσα τὸν effeci de mea.

33. γινώσκων] sic emendauit Sylburgius vitium
exemplaris, vt vsurpat, h. e. editionis primigeniae, a
Roberto Stephano proditae.

34. καὶ τότε] subaudi e proximo ἐβέβητο.

35. ἡμῖν] existimarit forsitan aliquis legendum ὑμῖν,
vobis, vt v. 45. sed procul dubio vtrobique legendum
ἢ μὴν, vt v. 40. Ibidem pro ἐξ αὐτῆς sententia re-
quirat ἐξ αὐτῷ, ex se, patre. scilicet. SYLBURG.

Correxi ἡμῖν vitiosum ad mentem Sylburgii, et hic,
et paulo post versu 45.

45. ἄν, ὡσπερ καὶ πρῶτον εἶπον, ὅτι ἕτος ἐγένετο
 ἕτοιμος δὲ εἰμι ὁμῶσαι ἢ μὴν Εὐφίλητον τῆσσι ἀδελ-
 φὸν εἶναι ἐμαυτῷ ὁμοπάτριον. ὥστε, ὦ ἄνδρες δικα-
 σαί, δικαίως ἂν καὶ τὲς ἡμετέρας ὄρας πισοτέρως
 νομίζοιτε, ἢ τὲς τῶν λέγεσ. ἡμεῖς μὲν γὰρ,
 ἀκριβῶς εἰδότες, ὁμῶσαι περὶ αὐτῷ θέλομεν· ἔτοι
 III. I. δὲ ταῦτα ³⁶ ἀκηκούτες παρὰ τῶν τέττε διαφορῶν,
 ἢ αὐτῷ πλάττοντες, λέγοσι. πρὸς δὲ τέτοις, ὦ
 ἄνδρες δικασαί, ἡμεῖς μὲν τὲς συγγενεῖς μαρτυρίας,
 καὶ ἐπὶ τῶν διατητῶν ³⁷, καὶ ἐφ' ὑμῶν παρεχόμε-
 3. θα, οἷς ἐκ ἀξίον ἀπικεῖν· ἔτοι δὲ, ἐπειδὴ ἔλαχον
 ὁ Εὐφίλητος τὴν δίκην τὴν προτέραν τῷ κοινῷ τῶν
 δημοτῶν, καὶ τῷ τότε δημαρχῶντι, ὅς νῦν τετε-
 λεύτηκε, δύο ἔτη τῷ διατητῷ τὴν διαταὴν ἔχοντος,
 ἐκ ἠδυνήθησαν ἐδεμίαν μαρτυρίαν εὐρεῖν, οἷς ἔποσι
 ἀλλεσ τινὸς πατρός ἐστιν, ἢ τῷ ἡμετέρω. τοῖς δὲ δι-
 6. αὐτῶσι μέγιστῳ σημεῖα ³⁸ ἦν τῷ ψεύδεσθαι τέττες,
 καὶ κατεδιήτησαν αὐτῶν ἀμφοτέροι ³⁹. καὶ μοι λά-
 Z 5 βετε

36. ταῦτα] subaudi εἰ λέγοσι περὶ Εὐφίλητε.

37. ἐπὶ τῶν διατητῶν] subaudi τότε παρεχόμεθα.
 et tunc producebamus, coram arbitris, cum hanc res
 adhuc in manu arbitrorum versaretur, antequam ad
 forum venissemus, iudices, deferretur.

38. διατῶσι μέγιστῳ σημεῖα] addendum utique est
 ταῦτα, siue pone primum horum vocabulorum; siue
 pone secundum, siue pone tertium.

39. ἀμφοτέροι] fuerunt ergo duo arbitri in hac
 causa versati. ambo ait, tam superior ille, qui vita de-
 functus est, quam qui adhuc superest. Pro λάβετε
 malim in singulari λάβε, tu, scriba.

Βετο τῆς προτέρας δαίτης τὴν μαρτυρίαν 40.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ὡς μὲν τοίνυν καὶ τότε ᾤφλον 41

τὴν διαίταν, ἀκηκόατε. ἀξιώ δέ, ὡ ἄνδρες δικασταί,

ὥσπερ ἔτοι μετὰ ταῦτα ἔφησαν 42 εἶναι σημεῖον, ὡς

ἔκ ἔσω Ἡγησίππε, εἰ οἱ διαιτηταὶ αὐτῶν 43 ἀπε-

δήτησαν.

40. Post τὴν μαρτυρίαν addidi de meo titulum *Μαρτυρία*. et nunc reperio, in Bodleiano quoque h. l. hunc titulum legi.

41. ᾤφelson] nota hic ᾤφelson pro ᾤφλον. SYLB.

Ego vero, negans illa duo vocabula idem significare, aut inter se permutari, suffeci, vt debebam, ᾤφλον.

42. ἔτοι μετὰ ταῦτα ἔφησαν εἶναι σημεῖον] primo et secundo vocabulo interponendum videtur μέγα, quod cohaerebit cum σημεῖον. post ἔφησαν addendum videtur ἄν. dicturi, iactaturi postmodum fuisse videntur, magnum et validum hoc esse argumentum, si arbitri hunc Euphiletum damnassent et reprobassent, quo ex argumento constet, hunc Euphiletum Hegesippi filium non esse. Verum illud μετὰ ταῦτα postmodum quid sibi vult? scil. post dictam ab arbitris sententiam, si hi arbitri Euphiletum negassent Hegesippi filium esse. Aut saltem μετὰ cum μέγα est commutandum.

43. αὐτῶν] rectius singulariter αὐτῆ: et mox in secunda persona ὑμῶν. SYLBVRG.

Fallitur vir optimus. vulgata αὐτῶν bene habet. si eos, municipales Euphileti, absoluisent, et secundum eos causam dediscent, h. e. quod consequitur, si Euphiletum damnassent. Huius enim municipales eum accusauerant fraudis in eo commissae, quod se municipalem eorum gereret, qui non esset. ἀποδαιτῶν τικῶς dicitur arbiter, cum accusatum reum absoluit, καταδαιτῶν autem, cum reum condemnat.

δήτησαν, ἔγω τὸ νῦν ἡμῖν 44 τοιῶτον 45 εἶναι μαρ-
 τύριον, ὅτι ἀληθῆ λέγομεν, ἐπεὶ ἔδοξαν αὐτοῖς 46
 ἀδικεῖν τέτον, Ἀθηναίων ὄντα, καὶ κυρίως πρώτον 47
 ἐγγραφέντα, ὑστερον ἐξαλείψαντες. ὅτι μὲν ἔν
 ἀδελφός ἡμῶν ἐστὶν ἔτσος Εὐφίλητος, καὶ πολίτης
 12. ὑμέτερος, καὶ ἀδίκως ὑβρίσθη ὑπὸ τῶν ἐν τῷ δήμῳ
 συστάντων, ἰκανῶς οἶμαι ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες δικασαί,
 ἀκηκοέ-

44. ἡμῖν cur damnetur, causae nil video. nobis, id est, pro nobis, in causa nostra.

45. τοιῶτον] tale, eiusmodi testimonium. Sed qualem? quo refertur illud τοιῶτον, si nihil praecessit, cui simile dicitur esse? μέγα nempe. aequale magnitudine testimonium, atque futurum fuisset illud aduersariorum aduersus Euphiletum argumentum, si per aequitatem arbitratorum licuisset ipsis eo uti. Unde constat veram esse illam meam paulo ante proditam coniecturam μέγα μετὰ ταῦτα ἔφησαν εἶναι σημεῖον. Nam si μέγα illine excludatur, carebit hic voc. τοιῶτον sententia.

46. αὐτοῖς] non accepisse ab Euphileto iniuriam, sed ei vltro, ipsi sua sponte, nulla idonea causa prouocant, inferre. redit ad municipales Euphileto aduersantes. Sin autem αὐτοῖς legatur, de quo pro sensu quisque suo statuet, redibit ad par illud arbitratorum, ad quorum cognitionem haec de statu ciuili Euphileti causa delata fuerat. Ego equidem a vulgata discedendum h. l. esse nego.

47. πρώτον] id est τὸ πρώτον. primitus. h. e. tam, quam inscriberetur ἀπ' ἀρχῆς statim a principio, tametsi postea rursus denuo inscriptus non fuit. Suspicabar aliquando de πρότερον, ob insequens ὑστερον. Sed proculdubio bene habet vulgata.

ἀκηκόεσσι. 18. ἔτος ὁ χαρακτήρ τῶν Ἰσαΐα λόγων,
 καὶ ταῦτα τὰ διαλαύττοντα παρὰ τὴν Λυσίε ἀγω-
 γήν. ἔθεν δὲ κωλύει καὶ κεφαλαιωδῶς περιλαβόν-
 τα, δι' ἐλαχίστης δηλώσεως τὰ Φανερώτατα εἰπεῖν. 19.
 ὅτι μοι δοκεῖ Λυσίε μὲν, τὴν ἀλήθειαν διώκειν
 μᾶλλον. Ἰσαῖος δὲ, τὴν τέχνην καὶ ὁ μὲν, σοχά-
 ζεσθαι τῷ χαριέντως⁴⁸. ὁ δὲ, τῷ δεινῶς. εἰ δὲ τίς
 παραθεωροῖ ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ Φαῦλα, ἐκ ἀν-
 ἔτι γένοιτο ἰκανῶς αὐτῶν κρατῆσαι. ἀλλὰ γὰρ αἱ
 ὁμοιότητες συνταράξουσιν αὐτῷ τὴν γνώμην, ὥστε 18.
 μὴ διαγιγνώσκειν τὰν ἴδιον ἑκατέρω χαρακτήρα. καὶ
 περὶ μὲν τούτων⁴⁹, ὡς ἔχω δόξης, δεδήλωτά μοι.
 19. βέλομαι δὲ ἤδη καὶ περὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων
 ἀποδεῖναι τὸν λόγον, ἵνα μὴ τις ἀγνοίᾳ με δόξη⁵⁰
 παραλιπεῖν αὐτῆς, ἐπιφανῆς ὄντας, καὶ ὀνόμα-
 τος ἤξωμένους ἢ μετρίως. ἢ Φυγῆ τῷ πόνῳ τὸ ῥᾶσον 21.
 αἰρέμενον⁵¹ τῶν ἔργων, τὴν περὶ αὐτῶν ἀφαιρέσαι
 σκέψιν. ἐγὼ γὰρ ἔτε ἠγνόουν, ἕς ἅπαντες ἴσασιν,
 ἔτε ὤκνην⁵² ὑπὲρ αὐτῶν γράψαι, εἰ τι χερίσιμον
 ἐμεῶν ἐξείσεν ἢ γραφῆ. ἐνθυμέμενος δὲ ὅτι τὴν
 μὲν

48. Aut post χαριέντως aut post δεινῶς deest εἰπεῖν, aut tale quid.

49. Post τούτων deesse videtur ἰκανῶς.

50. ἀγνοίᾳ με δόξη] interposui e Bodleiano με, quo vulgatae carent.

51. αἰρέμενον] sic dedi ex eodem Bodl. pro vulgata ἠγέμενον. Subaudi ἀντὶ τῷ χαλεπωτέρας.

52. ὤκνην] adde ἀν. neque defugilem, reformidassē.

μὲν ποιητικὴν κατασκευὴν, καὶ τὸ μετέωρον δὴ τῷ
 24 το καὶ πομπικὸν εἰρημένον. ἔδεις Ἰσοκράτους ἀμεί-
 νων ἐγένετο, παρέλιπον ἐκὼν, ἕς ἦδεν ἦττον ἐν
 ταῖς ἰδέαις ταύταις κατορθῶντας· Γοργίαν μὲν τὸν
 Λεοντῖνον, ἐκπίπτοντα τῷ μετρίῳ, καὶ πανταχῶς⁵³
 27 παιδαριώδη γιγνόμενον ὄρων· Ἀλκιδάμαντα δὲ, τὸν
 ἀκρετῆν αὐτῷ, παχύτερον ὄντα τὴν λέξιν καὶ κοι-
 νότερον· Θεόδωρον δὲ τὸν Βυζάντιον, ἀρχαῖον⁵⁴
 30 τινά, καὶ ἔτε ἐν ταῖς τέχναις ἀκριβῆ, ἔτε ἐξέ-
 τασιν ἰκανὴν ἐν τοῖς ἐναγωνίοις δεδωκότα λόγοις·
 Ἀναξιμένην δὲ τὸν Λαμψακηνόν, ἐν ἀπάσαις μὲν
 ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινά εἶναι βεβλό-
 30 νον· καὶ γὰρ ἰσορίας γέγραφε, καὶ περὶ τῷ ποιητῷ⁵⁵
 συντά-

53. πανταχῶ] superscriptum est in Bodleiano
 πολλαχῶ, quae castigatio et reprehensio, a sedulo
 quodam lectore profecta, non ipsius Dionysii dictio,
 mihi videtur esse. Gorgiae cum aut nihil, aut parum
 hodie supersit, nam de reliquiis ei attribui solitis de-
 cernere, mihi non ardeat, haud iuvat hac in causa ar-
 bitrum agere.

54. ἀρχαῖον] accipe non de tempore, sed de in-
 genio, deteriorem in partem. vietum, et condem-
 nendum ob fatuitatem.

55. ἐν ἀπάσαις μὲν ταῖς ἰδέαις] e Bodleiano addi-
 di, quod vulgatis deest, μὲν, cui respondet μέντοι
 versu 31.

56. περὶ τῷ ποιητῷ] τῷ ποιητῷ ambiguum est signi-
 ficetne τῷ ποιητῷ λόγων γένεσι, an κατ' ἐξοχὴν ποιε-
 τῶν principis: vt v. 41. Zoilus contra Homerum com-
 mentarios reliquisse dicitur. Pausanias Ἐλιακῶν 2. 196. 3.

συντάξας καταλέλοιπε, καὶ τέχνας ἐξενήνοχεν, ἤπται δὲ καὶ συμβουλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἀγῶνων· ἔμντοι τέλειόν γε ἐν ἕδεμῶ τέτων τῶν ἰδῶν, ἀλλ' αἰσθενῆ καὶ ἀπίθωνον ἔντα ἐν ἀπάσαις θεατρῶν. ἔ δὴ δὲν αἰόμην, Ἰσοκράτης· ἐν ἀπασι πάντων τέτων ὑπερέχοντος, λόγον τινα ποιῆσαι περὶ ἐκείνων· ἔδὲ γε περὶ τῶν συμβιωσάντων Ἰσοκράτες, καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐρμηνείας ἐκείνης ἐκμιμησαμένον ἕθενός, Θεοδέκτε λέγω, καὶ Θεοκόμπε, καὶ Ναικράτης, Ἐφόρε τε καὶ Φιλίσε, καὶ Κηφισοδέρε, καὶ ἄλλων συχῶν. ἔδὲ γὰρ ἐκεῖνοι κρινεσθαι πρὸς τὴν Ἰσοκράτης δύναμιν εἰσὶν ἐπιτήδειοι τῶν 33. μὲν δὴ κατὰ ταύτην τὴν ἀγωγὴν κοσμημένων ἐκείνων τὸν ἄνδρα διαφορώτατον ἠγησάμενος, ἔκ ἔτι περὶ τῶν ἄλλων ἠξίωσα μακρολογεῖν, καὶ δαπανᾶν εἰς ἕδὲν ἀναγκαῖον τὸν χρόνον· 20. τῶν δὲ τὸς ἀκριβεῖς 57 προαιρημένων λόγος, καὶ πρὸς τὴν ἐναγωγὴν 39.

νιον

tradit, carmen epicum de Alexandro adscribi a quibusdam Anaximeni: sed id sibi non videri verisimile. Narrat ibidem, eum tum alia scripsisse, tum Antiquas res Graeciae, et res a Philippo atque Alexandro gestas: praeterea cum natura esset sophista, et sophistarum orationes probe imitari nosset, probrosum quoddam in Athenienses, Lacedaemonios ac Thebanos scriptum Theopompeo stilo exarasse, efficitisque ad illius imitationem omnibus, sub Theopompi nomine librum edidisse, ad constandum ei, propter simultatem quandam priuatam, publicum Graecorum odium.

57. ἀκριβεῖς] castigatas, tersas, limatas, adstri-

νιον ἀσκήντων ῥητορικῆν, ὃν ἐγένετο Ἀντιφῶν τε ὁ
 Ῥαμνύσιος, καὶ Θρασύμαχος ὁ Καλκηδόνιος, καὶ
 Πολυκράτης ὁ Ἀθηναῖος, Κριτίας τε ὁ τῶν τριά-
 κοντα ἀρχαῖος, καὶ Ζωῖλος ὁ τὰς καθ' Ὀμήρου συμ-
 τάξεις καταλιπὼν, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοί τινες, ἔδωκε
 42. ἠγόμενος ⁵⁸ ἔτε ἀκριβέστερον, ἔτε χαριώτερον γε-
 γονέναι Δυσίῃ· Ἀντιφῶν γε μὴν τὸ αὐστηρὸν ἔχει μόνον
 καὶ ἀρχαῖον, ἀγωνιστὴς δὲ λόγων ἔτε συμβου-
 λητικῶν, ἔτε δικανικῶν ἐστὶ· Πολυκράτης δὲ, κενὸς
 μὲν ἐν τοῖς ἀληθινοῖς, ψυχρὸς δὲ καὶ φορτικὸς ἐν
 τοῖς ἐπιδασκτικοῖς, ἀχαρὶς δὲ ἐν τοῖς χαριεντισμῶ
 45. δεομένοις ἐστὶ· Θρασύμαχος δὲ, καθαρὸς μὲν, καὶ
 λεπτὸς, καὶ δαινὸς εὐρεῖν τε καὶ εἰπεῖν σρογγύλωσ
 καὶ περιττῶσ ⁵² ὃ βάλεται· πᾶσ δ' ἐστὶν ἐν τοῖς
 τεχνολογικοῖς καὶ ἐπιδασκτικοῖς· δικανικὸς δὲ ἢ
 συμβε-

has orationes, in quibus nihil esset redundans, nil
 luxurians, nil pompaticum atque histrionicum, sed ad
 veritatem et necessitatem vsus praesentis exacta essent
 omnia; has igitur opponit τοῖς μετεώροις καὶ πομπικοῖς
 Isocraticorum, eorumque τῇ ποιητικῇ κατασκευῇ, vbi
 multa caudam trahunt, oblectationis, aut etiam illu-
 sionis ergo assuta, seueritatem necessitatis et veritatis
 haud ferentia. wo man es so genau nach dem Buchstaben
 nicht eben nehmen muß.

§ 8 ἠγόμενος] resumit et absoluit orationem lon-
 ga interpolatione (parenthesin vsurpant) suspensam,
 p. 112. 4. in illis οἰόμενος — ἐποίησά μιν κανόνας

§ 9. σρογγύλωσ καὶ περιττῶσ] praetuli aduerbia
 haec, auctore Bodl. adiectiuus σρογγύλωσ καὶ περιττῶσ,
 quae profant in vulgatis.

συμβουλευτικῆς ἐκ ἀπολέλοιπε λόγους· τὰ δὲ αὐτὰ
καὶ περὶ Κριτίε, καὶ περὶ Ζωίλε τις ἂν εἰπῆν ἔχοι, 112.1.
πλὴν ὅσον τοῖς χαρακτῆρσι τῆς ἐρμηνείας διαδάτ-
τησαν ἀλλήλων· τέτων δὴ Φημι τῶν ἀνδρῶν, καὶ
τῶν παραπλησίων τέτοις, διαφέρειν οἴομενος Λυ-
σίαν, καὶ ὥσπερ ἀρχέτυπον ὑπογράφων⁶⁰ ὑπερ- 3.
έχεν ἐκάνον τὸν ἄνδρα, ταύτης τῆς προαιρέσεως
τῶν λόγων ἐποιησάμην κανόνα. τὸν δὲ δὴ τρίτον
Ἰσαῖον, εἰ-τις ἄριστό με, τίνος ἕνεκα προσεδέμην⁶¹,

Λυσίε

60. ὑπογράφων] num ἀπογε. vt p. 107. 22.

61. τίνος ἕνεκα προσεδέμην] vulgatae dant τ. ξ. ἔ
προσεθ. ego vero particulam infitiantem expungendam
duxī, et ad veram sedem, vnde huc aberrauerat, de-
ducendam. v. annotationem 64. paulo post. Isaeum
vtique Dionysius Lysiae adiunxerat, προσέθετο. [vel
potius προσέθηκε.] quem Isaeum debuisset omittere,
si fidem voluisset excusationi facere, qua hic vtitur ad-
uersus eos, qui silentium eius de reliquis oratoribus
aegre latūri atque exprobatūri videbantur. Quorum
reprehensionem metuens Dionysius, telum hoc defen-
dit hac excusatione. Simulas, aiunt, Dionysi, reli-
quos oratores a te ideo praeteritos esse, quod aut Iso-
cratis, aut Lysiae fuissent imitatores, magistris inferio-
res. Bonum factum. Verumtamen haec si tibi vera
fuit atque idonea causa, cur Isaeum, et ipsum quoque
in Lysiae vestigia, quod tute ipse profiteris, ingressum,
tanti fecisti, vt de eo peculiari libello pluribus dispu-
tares? Ideo nempe feci, occurrit Dionysius, quod
Isaeus haud immerito pater haberi possit illius elo-
quentiae generis, quod postmodum a Demosthene,
Isaei discipulo, ita elaboratum et perfectum fuit, vt

Δυσίε δὴ ζηλωτὴν ὄντα, ταύτην ἀν' αὐτῶν φαίην
 τὴν αἰτίαν, ὅτι μοι δοκῶ τῆς Δημοσθένους δεινότη-
 6. τος, ἣν εἰδείς ἐστιν ὅς ἐ τελευτοτάτην ἀκασῶν οἴτην
 γενέσθαι, τὰ σπέρματα καὶ ⁶² πρὸς ἀρχαίς ἔτας
 ὁ ἀνὴρ παρεσχεῖν. διὰ μὲν δὴ ταύτας τὰς αἰτίας
 τῆσδε τῆς ἀνδρας ⁶³ μόνως παρέλαβον. εἰ δὲ περὶ
 πάντων ἤξιεν γράφειν, εἰς κενότητος ἄν μοι ὁ λό-
 γος ἐξέπιπτε, καὶ πρὸς τῷ μηδὲν ἢ ⁶⁴ ἐ πολὺ τὸ
 χρη-

ex eo recte demosthenicum appelletur. Paulo post
 adeo, initio disputatiunculæ super Dinarcho, nomi-
 natim Isæum Dionysius noster appellat εὐρετὴν ἰδίου
 χαρακτῆρος.

62. τὰ σπέρματα] Auctor vitæ Homeri inter
 opuscula mythologica, edita Amstelodami, p. 323. in
 iudicio de principe poetarum, iisdem fere verbis uti-
 tur, ex quibus, ut alia mittam argumenta, conicit
 cl. Galeus in præfat. ad illa opuscula, vel illius libel-
 li patrem fuisse Dionysium, vel, si alius a Dionysio
 fuit, plurima ab eo transsumsisse. HUDSONVS.

Huiusmodi sunt Hudsoni pleraeque annotationes
 ad Dionysii opuscula critica. Diligentiae nonnihîl,
 qualis a bibliothecario expectetur, copiis librorum
 affluente. Ad rem parum.

63. τῆσδε τῆς ἀνδρας] Isocratem, Lyfiam, Isæum.

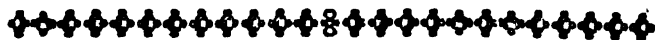
64. πρὸς τὸ μηδὲν ἢ πολὺ] legendum videtur
 πρὸς τῷ μηδὲν ἢ ἐ πολὺ τὸ χρ. ἔχ. SYLBURG.

Fui in auctoritate Sylburgii, et præter τῷ, pro
 quo vulgatæ τὸ vitiose dant, etiam οὐ e versu 4. vbi
 vitiose redundabat, huc deduxi.

χρήσιμον ἔχων, εἰς ἀπέραντόν τινα καὶ ἔσυμμε- 9.
 τρον ἐξεμηκύνθη γραφὴν. καὶ περὶ τέτων μὲν αἰσ:
 ἐτέραν δὲ ἀρχὴν ποιήσομαι τῶ λόγῳ, περὶ τε Δη-
 μοσθένεσ καὶ Ὑπερείδῃ⁶⁵ καὶ τρίτε λέγων⁶⁶ Δι-
 σχίνε. ἢ γὰρ δὴ τελευτοτάτη ἑητορικὴ, καὶ τὸ κρεί-
 τος τῶν ἐναγωνίων λόγων, ἐν τέτοις τοῖσ ἀνδράσιν 12.
 ἔοικεν εἶναι.

65. Ὑπερίδῃ] Ὑπερείδης et hic et in sequ. per *e*
 diphthongum constanter legitur: at supra 71, 20, et
 alibi, per *i*: quo modo et manu exaratus liber ibi ha-
 bet, et Suidae ac Plutarchi exemplaria. Porro secun-
 da haec pars de Oratoribus Atticis, quae supra etiam
 promittitur in praefatione huius tractatus, 81, 44, ad
 nos non peruenit. SYLBVRG.

66. λέγων] in margine Bodleiani h. l. adscriptum
 reperit Hudsonus ἴσως λέγω. quod etiam atque etiam
 probō. Possit tamen quoque de λέξων cogitari.

ISAEI ORATIONVM

INTERPRETATIO LATINA

ORATIO PRIMA

certans de Cleonymi hereditate.

A Cleonymi e rebus humanis excessu magnam passae sunt, o viri, meae res commutationem. Facultates enim ille quidem suas adhuc superstes nobis verbotenus condicebat, mortuus autem pro bonis periculum litis reliquit. Olim quidem ab illo tam pudice educabamur, ut nunquam in forum veniremus, ne alios quidem audiendi gratia litigantes; nunc autem huc descendendum nobis fuit, quo ipsi de tota substantia contenderemus. Non enim de Cleonymi solummodo hereditate nobiscum contendunt aduersarii, sed etiam de patrimonio nostro, aientes, Cleonymum id oppignerasse pro nominibus quibusdam super eo contractis. Et familiares quidem atque propinqui horum aduersariorum nostrorum aequum censuerunt, ut nos aequam portionem ferremus eorum adeo bonorum, quae a Cleonymo ipsis relicta esse in confesso est: hi autem eo procedunt impudentiae, ut ipso patrimonio nostro nos euertere conentur; non, quo aequum et verum ignorent, o viri, sed quo nos adeo ab amicis desertos existiment, ut facile sibi factu futurum sperent, ut nos prorsus despolient. Spectate modo atque expendite, quibus causae momentis freti nostrum quique ad litis contestationem descenderimus. Fidunt nempe hi quidem tabulis testamenti iis, quas Cleonymus scripsit utique; neque enim factum infitiamur,

mur, verum neque odio nostri, neque nobis offensus, quippe qui nunquam de nobis questus sit, sed iratus alicui nostrorum necessariorum; verumtamen ille idem Cleonymus hoc testamentum rursus ante excessum, per Possidippum huius ipsius rei causa ad magistratum allegatum rescidit, quoad per ipsum stetit. Nos autem quibus fidamus, ex altera parte audite. Et sanguinis necessitudine proxima Cleonymum attingimus, et vti eo sumus hominum omnium amicissimo. atque familiarissimo. praeterea ius civile nobis solis hereditatem eius addicit ex titulo propinquitatis, Ipse quoque Cleonymus, pro illa sua nostri caritate atque pietate, heredes nos sibi esse voluit edixitque. Denique pater Cleonymi, Poliarchus, idemque avus noster, praeceperat, ut Cleonymo improle extincto, nos in bona sua immitteremur. Tot et tam firmis septi cum essemus munitique iuris aequissimi titulis, hos nihilominus tamen, qui et cognati essent, et ab omni vel speciosa modo praetensione denudati, nil puduit nos in certamen conicere super iis bonis, super quibus nobiscum contendere vel alienissimi quique turpe sibi duxissent. Videtur nempe, iudices, animus erga nos mutuus non idem nobis esse. Nam ego equidem non hoc fero aegerrime, neque malorum circumstantium hoc existimo deterrimum atque acerbissimum, quod in hoc certamen periniquum per nefas coniectus sum; sed istoc imprimis crucior, quod commissus sum cum necessariis, quorum ne repellere quidem insultus satis decorum sit. Non enim minorem accepturus mihi videor iniuriam, si necessaria mei defensio me coegerit, his, qui necessarii mei sunt, noxiam quampiam dare, quam ex hoc, quod ipsemet ego prior ab his molestia affectus et vltro impetitus sum. Hi contra prorsus alio erga me animo sunt, in arenam prodeuntes cum agmine amicorum conuocato, et manu oratorum

torum conscripta. Breuis ut sim, copiarum suarum partem omnino nullam sibi reliquam fecerunt, quasi inimicos capitales utrum irent, non necessarios et cognatos homines laesum. Verumenimvero melius adhuc, iudices, eorum impudentiam, diramque et foedam cupiditatem intelligetis, ubi totam rei gestae rationem ex me statim enarraturo acceperitis. Vnde autem citissime atque expeditissime rem mihi videmini percepturi, de qua inter nos contenditur, inde exponendi faciam exordium. Dinias, patris nostri frater, orbos nos factos, in tutela habuit. Sed Cleonymus, o viri, cum eo dissidebat. Dissidii princeps vter eorum fuerit, nescio an me minus deceat quaerere; haec tamen eos mihi videor iure merito posse reprehendere, quod cognati cum essent, nullaque eos idonea causa simultatis intercessisset, e sermonibus quibusdam tam inconsulto simultates susceperint. Ipse quidem Cleonymus nobis postmodum, ut e morbo conualuit, affirmavit, illo suo cum Dinia iurgio se motum, illud nobis fatale testamentum scripsisse per valetudinem; non quo nobis succenseret, sed metuens ne moriendum sibi esset, nobis adhuc pupillis, et in Dinae tutela atque potestate constrictis. Quod si iam fieret, ut heredes ipsius essemus, necessario Diniam bonorum suorum, Cleonymi puta, esse futurum. Graue autem et acerbum sibi ducebat, si, quem superstes hominum omnium habuisset inimicissimum, eum moriens et necessariorum relinqueret tutorem, et bonorum suorum arbitrum, eum denique, qui, donec nos, amici ei, et ab ipso rursus caritate paterna fotti, adoleuissimus, necesse haberet, non iusta modo exsequiarum sibi, Cleonymo, facere, sed etiam Manibus suis annuas inferias inferre; quod si fiat, fieri non posse, quominus Manes sui, ut ab hominis infestissimi et penitus exosi aspectu officioque perturbarentur atque

exagitarentur. Hac mente, quicquid est, Cleonymus, siue iure, siue iniuria, quid enim refert quaerere? testamentum illud scripsit. Quo facto, cum Dinias eum protinus in continente interrogaret in foro, num ideo fecisset, quod aut de nobis, aut de patre nostro haberet, quod quereretur, respondit Cleonymus in publico, coram ciuibus omnibus in foro tum agentibus, se nil de nobis queri, nullaque nostra culpa aut fraude mala offensum esse, sed ex sola sua cum Dinia similitate, quod ei succenseret, testamentum hoc a se scriptum esse testatus est, quo fidunt hi aduersarii nostri, in eoque scribendo consilia prauae mentis, et ab iracundia occoecatae se secutum esse. Et profecto, qui tandem potuisset, recte si sapuisset, malum nobis dare uoluisse, qui nihil eum offenderamus? Neque substitit in hac sui erga nos animi testificatione Cleonymus, sed alia, uelut in cumulum, addidit euidentissima documenta, vnde constat, quicquid hoc in testamento negotio egit Cleonymus, id omne eum non eo egisse animo, ut nos laederet, aut rem nostram minueret. Dinia enim uita defuncto, cum res nostrae pessime se haberent, non passus est Cleonymus uilius rei nos egere, sed ipsosque nos in domum suam translatos educauit, patrimoniumque nobis conseruauit, cui creditores insidiabantur, et negotia nostra perinde, atque sua propria, curauit. Atqui animum eius erga nos, qui fuerit, magis ex his eius moribus, quam e tabulis testamenti spectare oportet, et argumentari, non ex iis, quae percitus iracundia egit, (ecquis enim vnus est nostrum omnium, qui non, ira occoecatus et stimulatus, ruat?) sed ex illis, per quae postmodum sui rursus compos factus, ueram animi sui sententiam patefecit. Verum adhuc magis hunc animum suum, uita ad finem uergente, in articulo mortis constitutus, declarauit. Iam enim ex illa decumbens ualitudine,

quae

quae cum fustulit, volens illud, de quo toties dico, testamentum tollere, Posidippo mandabat, ut magistratum ad se arcesseret. Ille vero magistratum in domum Cleonymi non modo non induxit, sed vltro quoque venientem exclusit. Quam ob fraudem Cleonymus Posidippo iratus, iniunxit Diocli, ut proximo die post archontas, aduocaret. Verum intercessit subitus casus, nobis aduersus. Ista enim cum praecepisset Cleonymus, non ut conclamate cubans, sed ut in nonnulla spe rursus adhuc conualescendi, subito proxima nocte extinctus est. Primum itaque testes coram vobis producam, confirmaturos, Cleonymum illud testamentum, non ex offensione a nobis accepta, sed quod cum Dinia similitatem bellumque gereret, scripsisse; deinde, Dinia mortuo, Cleonymum res nostras omnes procurasse, ipsosque nos, suam in domum e domo Diniae translatis, educasse; postremo, quod, cum Cleonymus Posidippum ad Astynomum [seu aedilem] allegasset, eius arcessendi causa, Posidippus aedilem non modo nil curauerit, arcessere, sed vltro quoque ad ostium venientem Archonidem reiecerit. Testes cita. *Testes.* Etiam horum [Posidippi et Dioclis] amici, et Cephisander, aequum censuerunt, hereditatem diuidi, et nos, [me fratresque meos] tertiam vniuersae substantiae partem a Cleonymo relictas adipisci. Etiam huius rei cita testes. *Testes.* Iam existimo equidem, iudices, quicumque super hereditatibus contendant, vbi planum id testatumque fecerint, sese defunctos proxima sanguinis necessitudine contingere, arctissimaque familiaritate cum iis adhuc superstitibus fuisse coniunctos, reliquis omnibus argumentationibus ut superuacaneis superfedere posse; quia tamen hi aduersarii nostri, tametsi neutrum horum prae se ferre atque docere possint, nihilominus tamen aliena bona, quorum ipsis ius nullum est, ad se adha-

mare éonantur, armisque calumniarum et cauillationum rem gerunt, etiam haec arma ipsis eripere verbisque breuissimis retundere iuuat. Fatentes igitur aedilem a Cleonymo arcessitum esse, causantur, id eo fecisse Cleonymum, vt testamentum illud, quo scripti heredes ipsi essent, non rescinderet, sed corrigeret, donationemque sibi decretam confirmaret. Ego vero vos reputare, iudices, vobiscum ipsis velim atque arbitrari, vtrum credibilis sit, Cleonymum, quo tempore nos caritate summa prosequeretur, eo voluisse testamentum per iracundiam in fraudem nostram scriptum rescindere, an id egisse, quo nos bonis suis hoc certius atque irrefragabilius priuaret. Reliqui quidem homines, si qua in re necessarios per iracundiam laeserint, poenitentia postmodum ducti, errorem emendant, atque acta ipsi sua antiquant; hi vero Cleonymum aiunt, quo tempore studio nos prosequeretur calidissimo, eo ipso testamentum ille confirmatum, per iracundiam in damnum nostrum scriptum. Quod ipsum etiam si nos largiremur verum esse, et vos quoque crederetis his aientibus, vos tamen vna id quoque reputare oporteret, hos id iactantes Cleonymum summi, qui cogitari potest, furoris insimulare. Ecquis enim maior et atrocior esse possit furor, quam, si tum quidem, quo tempore similtates cum Dinia exercebat, nostrum in damnum testamentum scripisset, quo non inimicum vltus esset, sed nos laesisset; postmodum autem, tametsi nos in sinu, atque in oculis propemodum gestasset, tamen hereditatis suae exortes, id quod hi aiunt, nos declarare voluisset, qui eius e fratre nepotes essemus? Ecquis, o iudices, homo recte sapiens, de propinquissimis tam iniqua decernat, modisque erga eos vtatur tam repugnantibus? Verumenimvero per has ipsas causationum frigidarum et inanum praestigias facilem vobis, o iudices, huius lit-

tis

tis disceptationem reddideruet. Siue enim Cleonymus eo iussit magistratum arcessi, quo testamentum rescinderet, praetensio illis omnis est erepta, praecclusum et interceptum omne effugium. Sin autem reuera tam furiosus fuit Cleonymus, vt minimi semper nos faceret, necessarios suos, qui cum sanguine proxime ipsum attingeremus, tum eo semper vsi fuissimus familiarissime, iure summo vos, o iudices, eiusmodi testamentum, vt ab homine furioso scriptum rescinderetis ipsi. Praeterea hoc quoque meminisse vos et ad animum vobis reuocare velim. Cleonymum hi aiunt eo arcessi iussisse, idque sibi negotium demandasse, quo decretam et scriptam ipsis donationem confirmaret. Et nihilominus tamen huic mandato aduersari, magistratumque a collegio deputatum non solummodo non arcessere, sed etiam vltro venientem excludere foribus ausi sunt; et cum possent alterutro certe potiri de duobus commodis, vt aut hereditatem hoc certius atque indubitabilius haberent atque tenerent, aut huius certe litis molestias et dedecus euitarent, vtroque illo commodo ipsi sese multarunt. Verum quandoquidem semel ad vos delata haec est causa, iudices, eiusque facti vos estis summa cum potestate arbitri, eamque sedetis dicturi sententiam, quae rata in perpetuum esse debeat, a nullaque prouocatione infringi possit, succurrite, quaeso, vna nobisque, illiusque defunctis Manibus, et ita propitii vobis sint diique semonesque, per quos ego vos oro obtestorque, vt vos haud committetis, vt Cleonymus ab his sceleratis summa contumelia afficiatur. Quin potius memores, et iuris civilis, et iurisiurandi a vobis dicti, et eorum, quae super hac causa disputauimus, iustam, et religioni sacramenti vestri, legumque edicto consentaneam pronuntiate sententiam.

ORATIO ISAEI SECYVDA,

causam de Pyrrhi hereditate agitans.

Pyrrius, matris meae frater, o iudices, prole carens legitima, fratrem meum Endium pro filio atque herede adoptauerat; qui Endius, ab excessu Pyrrhi, plus viginti annis ei superuixit, et bona Pyrrhi possedit, atque vsurpauit, totoque illo tempore nemo vnquam vlla prodidit significatione; et ne simulauit quidem, se existimare, illam hereditatem ad se pertinere, neque super ea cum Endio contendit. Verum Endio, fratre meo, anno superiori vita defuncto, mulier quaedam, quasi simulans se ignorare, iam ante se alium quendam fuisse bonorum Pyrrhi heredem, qui illa tamdiu vsurpasset, quem tamen ipsa tacita pertulisset, et quasi nunc primum Pyrrhus morte sua hereditatem illam vacuam fecisset, illa, inquam, mulier, auunculi nostri filiam se ferens legitimam, et Philae nomen sibi arrogans, et vir, cuius in potestate illa mulier est, Xenocles Cyprius, tutorio vxoris suae nomine, litem exordiebantur super Pyrrhi hereditate, iam plusquam viginti annis ante vita defuncti, petebantque illam hereditatem a se in libello petitorio tribus talentis aestimatam. Ibi mater nostra, Pyrrhi soror, eadem de hereditate contendere, eamque sibi arrogare. Sed vir, in cuius potestate illa mulier est, intercedebat obnuntiatione, quam ausus est interponere, qua, testem agens, negat matri nostrae ius vllum esse fratris hereditatem petendi, quoniam Pyrrho, primo bonorum domino, filia, legitime nata, supersit adhuc in viuis. Opposuimus vero nos actionem de falso dicto testimonio, vestrumque ad forum pertraximus eum, qui ausus fuerat, interponenda obnuntiatione sua, hereditatis aditu nos excludere, eoque facto non illum modo, Xenoclem, dicti falsi testimonii

nii luculentissime coarguimus, et actionem de falso testimonio in hoc eodem vestro foro vicimus, sed etiam hunc Nicodemum tum quoque in continenti coarguimus, qui coram iisdem iudicibus falsum illud Xenoclis testimonium suo, perinde falso, fultum et constabilitum ierat, aiens, a se sororem suam, huius mulieris matrem, auunculo nostro, Pyrrho, rite desponsam et in manus traditam fuisse, quo vxor eius iure, quam potest optimo, esset. Testimonium hoc [Nicodemi] iam in priore actione iudicibus, qui tum sedebant, falsum fuisse visum, docet testis tum condemnatus [Xenocles.] Nam si hic [Nicodemus] tum visus non fuisset falsa testatus esse, constat hoc euenturum fuisse, vt et ille [Xenocles] in causa obtestationis absolutus abiret, et mulier, quam Xenoclis obtestatio filiam Pyrrhi legitimam perhibet esse, auunculi nostri bonorum heres declararetur, non mater nostra. Sed victus et condemnatus discessit testis, [Xenocles] et mulier illa, quae Pyrrhi se fert filiam, ab hereditate, quam poscebat, destitit. Vnde perspicua et inuicta existit necessitas, huius [Nicodemi] quoque testimonium iam tum temporis reprobatum, condemnatum et pro nullo declaratum fuisse. Nam, qui obtestationem nobis obiecerat [Xenocles,] hoc de ipso actionem falsi testimonii certabat, vtrum mulier hereditatem petens Pyrrho e meretrice, an ex vxore legitima nata esset. Statum causae cognoscetis ipsi vos perspicue, vbi audiveritis et iusiurandum a nobis dictum, iuriurando ab illis dicto oppositum, et huius [Nicodemi] testimonium, et denique interpositam [a Xenocle] obtestationem, illam dico, in illo priore iudicio falsitatis conuictam atque repudiatam. Recita tu hisce [iudicibus] haec tres schedas, quas tibi in manus trado. *Contra iuramentum* [ambarum partium inter se litigantium.] *Testimonium* [Nicodemi.] *Obtestatio* [Xenoclis.] Nicodemum

demum ergo iam tum statim in continenti visum fuisse falsum testem, id liquido tum demonstratum fuit omnibus. Verum etiam coram vobis, iudices, conuenit testimonium eius mendacii coargui; quippe qui hoc de ipso sedeatis iudicaturi, sitne verum illud, an falsum testimonium. Ante omnia itaque ex eo percontari volo, quamnam dotem a se sorori aiat additam fuisse is, [Nicodemus] qui testimonio in publico dicto asseuerauit, sororem a se Pyrrho rite desponsam et elocatam fuisse, substantiam possidenti tribus talentis aequiparabilem; deinde percontari volo, vtrum illa praetensa Pyrrhi vxor virum adhuc superstitem, an, eo, extincto, domum eius deseruerit; et, posterius hoc si euenit, a quonam dotem sorori contributam recuperarit, post eius excessum, cui se illam despondisse ait. aut, si dotem minus recuperarit, quamnam actionem, siue titule alimentorum mulieri praebendorum, siue dotis ipsius reddendae, intra viginti annorum decursum in eum intentarit, qui nuper hereditatem Pyrrhi in potestate habuit; aut, quonam cum comite atque teste congressus cum herede, de dote sorori reddenda cum illo herede intra tam longinquum tempus expositauerit. Horum itaque omnium cur nihil factum sit, libenter ex eo perconter, ea super muliere, quae legitime dicatur elocata fuisse. Nam sic a se sororem Pyrrho elocatam fuisse Nicodemus hic testatus est. Et praeterea, num quis adhuc alius sororem eius in matrimonio habuerit, vxorem sibi rite desponsam, siue ille vnus est ex eorum numero, qui muliere illa familiariter vsi sunt, antequam auunculus noster notitiam cum ea contraheret; siue ex eorum, qui, auunculo cum ea consuescente, mulierem frequentarunt, siue denique eorum, qui auunculo e viuis sublato, vsu crebro cognitam atque amicam eam habuerunt. Constat enim, si horum cuiquam rite desponsa fuit, eam
eorum

eorum vnicuique conditione eadem elocatam fuisse a fratre, qua auunculo nostro fuit, si fuit vnquam. Non modicum mihi datum foret negotium, si de horum omnium, qui mulieris amici vnquam fuerunt, vnoquoque sigillatim exponere necesse fuerit. Quodsi ergo vos iubetis, de quibusdam eorum a me mentionem fieri, faciam. Sin autem vestrum quibusdam perinde insuauē sit, audire istiusmodi narratiunculas, atque mihi est in iis oratione versari, sola vobis exhibebo recitanda testimonia super hac muliere in priore actione dicta. quorum testimoniorum omnium in nullum hi ausi sunt [Nicodemus puta cum factione sua] falsitatis actionem instruere. Atqui fieri qui possit, vt rite desponsa cuiquam atque elocata videatur ea mulier, quam hi ipsi consitentur volenti cuique patuisse. Quod enim testimonia hac ipsa de re dicta falsitatis actione persecuti non sunt, eo ipso confessi sunt, mulierem corpus vulgasse, ideoque rite desponsam nunquam fuisse. Quae testimonia vbi vos quoque audieritis, cognoscetis, et Nicodemum testimonium dixisse aperte et manifeste falsum, et superioris actionis iudices aequam iurique consentaneam pronunciasse sententiam in hanc formulam, hereditatem mulieri haud legitime natae non competere. Recita tu, tu autem inhibe clepsydram. *Testimonia.* Quod ergo meretrix volenti cuique obnoxia, non autem vxor legitima nostri auunculi, fuerit ea mulier, quam hic [Nicodemus] testatus est a se illi legitime desponsam atque elocatam fuisse, de eo iam constat vobis, cum e testimoniis reliquorum propinquorum, tum e vicinorum, qui olim Pyrrho fuerunt, nunc autem testati sunt, rixas pugnasque crebras a se visas auditasque esse, et comissiones, et petulantiam incredibilem, toties, quoties haec mulier, huius [Nicodemi] soror, penes eum [Pyrrhum] esset. Atqui nemo facile ausit ad matronas rite maritatas comissa-

bundus

bundus accedere, neque vxores maritos ad conuiuia comitantur, neque compotantibus affident interignotos et alienos, eosque fortuito oblatos et de triuio correptos. Atqui mulierem hanc ista factitasse, testati sunt hi, quos audiuistis, et hi [Nicodemus, Xenocles et tota eorum factio] ausi non sunt contra testimonium illorum quemquam actionem falsitatis instituere, nedum vt eos coarguerent. Vera me haec affirmare, quo constet, recita tu illis hoc testimonium iterum. *Testimonium.* Sed et illa recita testimonia de frequentibus marium omnis generis cum illa congressibus, quo constet, et meretricem illam fuisse, volenti cuique obnoxiam, et neminem illorum omnium alium ex ea liberos legitimo modo suscepisse. Recita ipsis. *Testimonia.* Meminisse iam vos oportet quot numero homines coram vobis, iudices, contestati sint, quam mulierem hic [Nicodemus] auunculo nostro a se desponsam et elocatam ait fuisse, eam prostibulum vulgare, et in potestate cuiusque mercedem dantis fuisse; meminisse item hoc, constare iam, omnium aliorum nemini eam desponsam fuisse, et cum alio nullo cum conditione matris familias honestae et legitimae sub eodem tecto cohabitasse. Verum age alias quoque causas excutiamus, vnde suspicio nascatur, fieri tamen potuisse vt eiusmodi mulier, quamuis ita probrosa et contaminata, rite tamen nihilominus desponderetur, si nostro quoque auunculo contigisset hac in re humanum quid pati. Vsu enim nonnunquam venit, vt adolescentes, cum talium mulierum amore tam infano exarsissent, vt ab earum amplexibus auelli et incontinentiae suae modum imperare nequirent, sui haud compotes, a stultitia et furore suo impellerentur ad peccandum in sua propria commoda et ad consciscendum famaeque suae ignominiam, et reifamiliari labem haud reparabilem. Vnde
igitur

igitur, huiusmodi de re quid statuendum sit, certius intelligatur, atque decernatur exploratius, quam partim e testimoniis, in actione superiori horum in causa dictis, [Nicodemi puta, et sororis eius, item Philae et Xenoclis atque consortium] partim ex indiciis probabilibus, atque consentaneis, ex ipsa rei natura efflorescentibus? Hic nempe [Nicodemus] in illa priorae actione nequam artibus et imposturis rem gerens comminiscabatur, vnum solummodo testem, Pyretidem aliquem, sibi praesto fuisse, sororem desponsuro, si dis placet, (ait enim despondisse) viro clarissimo, substantiam trium talentorum tenenti. Et huius rei testimonium exhibuere tum, non a teste praesente coram iudicibus ore editum, sed scriptum absentis nomine, ab ipsis; quod testimonium ipse Pyretides a se aut verbis proditum aut literis consignatum fuisse infitiatur, sarcinamque hanc, quam hi humeris eius impositum islent, suscipere recusat, sed rotundis et disertis verbis negat sibi constare, horum quicquam verum esse. Luculentum ego edam documentum, unde constat, testimonium hoc ab his tum exhibitum, manifesto falsum et ementitum esse. Nostis enim vos omnes, cum res suscipiamus agendas in publico, quas res oporteat ad plurium notitiam peruenire, et quae sine conscientia et auctoritate testium peragi atque ratas esse nequeant, et quarum loca et tempora caeterasque rationes praesciamus, tum solere nos ad eas res agendas aduocare delectos e propinquissimis, eosque, quibus alias vtamur quam familiarissime; subitarum autem, et quarum euentum praescire atque praevidere nemo possit, testes producere eos, qui fortuito rei cuique, vt contigit, interfuerunt. In ipsis eiusmodi rerum actionibus forensibus cum testes in iudicum conspectum producendi sunt, facere non possumus, quin illos testes, quicumque tandem caeteroquin
sunt

sunt, a forte nobis obiectos producamus, qui rebus ex improviso et insperato gestis interfuerunt; sed aut ipsos producimus, aut si quis ipse in foro adesse siue per valetudinem, siue per instantis itineris necessitatem minus possit, tum testimonium ab absente ipso eiusue nomine scriptum exhibemus. Huiusmodi autem testimonium, absentis locum expleturum, cum operam damus, vt nobis scribatur, cauemus vt ciuium probatissimos quosque vobisque notissimos aduocemus, vt interfint actui testationis, neque vno teste duobusue defungimur, sed quot possumus quam plurimos corrogamus, testimonium eiusmodi pro absente testaturum poscentes a scribente; quo et auctori testimonii postmodum negatum sit a se scripta rursus infitari, et quo vos fidem scriptis hoc promptius atque fidentius habeatis, quo testes et numero plures, et fama atque dignitate meliores eadem confirment. Xenocles quidem hic ipse alia quapiam in re, multo illa leuiore, atque haec nostra causa est, hac vsus cautione cernitur. Thebas enim proficiscens, ad officinam metallicam, quae ibi nobis est, a Pyrrho relicta, cum proposito, nostras operas illinc vi et manu deducendi, non existimabat oportere, se testibus vti, quos illuc venienti fors esset obiectura, sed in viam se dabat, habens secum Diophantum Sphettium, eundem, qui pro hoc [Nicodemo] causam dixit [in superiori actione] et Dorotheum Eleusinium, fratremque suum, Philocharem, multosque alios, nominatim ad testandum conuocatos, quos hinc illuc perduxit Xenocles, tota tercentum stadia: super desponsione autem atque elocatione in matrimonium, mulieris eius, quae liberis suis auia sit futura, cum in Vrbe sibi dari curaret extestimonium, [h. e. non adduceret in forum ipsum testem suum, sed solummodo testimonium literis configuratum ab eo peteret, tametsi, id quod ipse ait, ille testis,

non

non peregre, sed ipsa in Vrbe ageret, nihilque eum ab ingressu in forum impediret] tamen ad eam rem necessariorum suorum neminem aduocasseprehenditur, sed solummodo Dionysium Erchiensem, et Aristolochum Aethalidem. Cum his duobus aiunt hi [Nicodemus cum factione] Xenoclem in Vrbe extestimonium sibi dari curasse. Huiusmodi sunt eorum mores et instituta, quibus nemo facile vlla alia in re, quacunque tandem, fidem adhibeat. At medius fidius, leue quid erat atque friuolum id, cuius causa Xenocles, vt hi aiunt, extestimonium a Pyretide poscebat, vt mirandum nil sit, ab eo rem istam tanta cum fordia atque supinitate actam esse? Atqui leuis et friuola haec res qui, quaeeso, erit ei, cui in hoc ipso verteretur casu certaminis eius, quod Xenocli de falso dicto testimonio certandum fuit, vtrum vxor sua spuria e scorto nata, an filia legitima Pyrrhi e matre familias honesto modo suscepta esset? Itane vero ad testimonium hac de re, si verum fuisset, neque commentitium, paucos quosdam, et alienos homines, et non potius amicos atque familiares aduocasset? Vtique, ita me deus amet, vere factum id si fuisset, quod sii factum aiunt, h. e. ad testimonium ex ore testantis excipiendum de re tanti momenti, quotquot potuisset, omnes notos et familiares aduocasset. Atqui constat, vtrumque horum, tam Xenoclem, quam Nicodemum, res grauiissimi ponderis studuisse clam, pene nullo cum teste, aut cum leuissimo quoque, peragere. Nam Xenocles quidem extestimonium sibi dari curauit coram duobus solummodo testibus fortuito oblatis, Nicodemus autem, id agens, vt sororem viro desponderet substantiam habenti tribus talentis parem, cui illam a se desponsam ait, non habuit secum, nisi vnum solummodo testem aduocatum. Et Nicodemus quidem se solum Pyretidem secum habuisse commentus est, (Py-

retides enim ipse factum infitiatur;) ab eo autem viro, qui eiusmodi mulierem sibi desponderi curaret, aduocatos se sponsalibus interfuisse aiunt Lysimenes, et fratres eius, Charon et Pylades. Hoc aiunt hi, qui despondendi auunculi essent. Proh rem portentosam! iam vestrum est, indices, dispicere, commentum hoc vtrum sit credible. Nam ego equidem autumo, ex eo colligens, quod consentaneum est fieri, si Pyrrhus sibi proposuisset aliquid aut spondere, aut agere, quod genere ipsius esset indignum, multo eum magis operam fuisse daturum, vt id insciis necessariis omnibus faceret; quam voluisse auunculos ad errorem tam foedum oculis suis contestandum aduocare. Praeterea, hoc quoque miror, si vera fuerunt illa sponsalia, cur de dote nullum pactum intercesserit, neque a parte dantis, neque a parte accipientis. Siue enim Nicodemus dotem Pyrrho dedit, consentaneum erat, vt, qui testes se sponsalibus aiunt interfuisse, hi iidem quoque testarentur illam dotem Pyrrho in manus a Nicodemo datam atque numeratam fuisse. Sin autem, cupiditate mulieris accensus, auunculus noster passus esset indotatam sibi desponderi mulierem, et eam quidem sic moratam, paret, Nicodemum multo etiam tum magis operam daturum fuisse, vt Pyrrhus coram testibus affirmaret, se dotem pro muliere accepisse, illaque de dote reddenda caueret, quo facile rursus ei ne esset, mulierem, si quando luberet, a se ablegare. Multo etiam plures tum profecto testes, (id quod consentaneum est,) despondens aduocatos adhibuisset, quam is, qui sibi talem mulierem desponderi curaret. Nemo enim vestrum ignorat, eiusmodi mulierum caritatem penes amantes non manere perpetuam, sed illam illorum opinionem paulo post respicere, errorem noscitare, et quo loco habendae sint meretrices, et quanti faciendae, tandem aliquando cernere. Et nihil-

hilominus tamen Nicodemus, aiens sororem a se desponsam, his moribus, indotatam, viro substantiam habenti tribus talentis aequiparabilem, ait eam despondisse vno tantum cum teste, et sine pactione dotis; et auunculi Pyrrhi aiunt se interfuisse sponsalibus iis, quibus suus ex sorore nepos mulierem talem sibi curasset indotatam desponderi. Proh impudentiam! proh effrenem mentiendi licentiam! Verum non inlicitis hic eorum audacia. Testati praeterea quoque sunt hi iidem Pyrrhi auunculi, se aduocatos a nepote interfuisse, cum ille diem a nata filia decimum festum ageret, eique nomen imponeret. Hic loci continere me non possum, iudices, quominus prodam me grauissime indignari, quod maritus quidem huius praetensae Pyrrhi filiae [Xenocles] vxoris loco atque nomine litem hanc instituens de hereditate Pyrrhi, veluti de patrimonio vxoris, (Pyrrhi enim filiam illa se, quod toties dico, iactat) in libello, quem exhibuit petitorium eundem atque accusatorium, vxoris suae Philae nomen ediderit, Philamque curarit in tabulas publicas inferri; auunculi autem Pyrrhi, qui decimo ab illius mulieris natiuitate die sacris ideo factis nominisque imponendi ritui se aiunt interfuisse, testati sint, eam a patre ex auiae nomine Clearetam appellatam fuisse. Cleareta enim mater Pyrrhi appellabatur. Miror itaque, qui factum sit, vt maritus, octauum iam in annum vxorem domi habens, verum eius nomen ignorarit, et neque a testibus suis id ante hunc diem didicerit, neque socrus ei filiae suae nomen intra tam longinquum tempus prodiderit, neque socrus frater, hic ipse Nicodemus; sed pro auiae nomine, si reuera nomen auiae mulieri fuit vnquam impositum, maritus vxori suae nomen Philae curarit in tabulis publicis scribi, idque in fortitione litis super hereditate bonorum eorum, quae vxor eius praetendit a patre suo sibi re-

lieta esse. Quid ita? Ipsone adeo auiae nomine [quod nomen nepti, si fuisset, titulus iuris et documentum ingenuitatis esse potuisset] a patre imposito vxorem priuatum ibat ipse maritus? Non iam liquet, iudices, quae hi dudum ante euenisse aiunt, ea hos nuper demum, dudum post causam hanc in forum delatam, ex se commentos esse, et inter sese comparasse atque condixisse? Neque enim fieri potest, neque credibile est, vt testes quidem ad sacra natalicia concelebrandum atque congratulandum vocati, quae sacra peracta aiunt decimo die a nata Pyrrho filia, quae eadem huius [Nicodemi] ex sorore neptis est, nomen mulieri tum a patre inditum, ab illo inde die, quicunqne ille dies fuit, tam longo tempore post tam probe commeminissent, eiusque memores in iudicium conuenirent, coramque iudicibus e certa conscientia confirmarent, nomen a patre filiae fuisse idem impositum, quod ipsius Pyrrhi mater gessisset, Cleaetae puta; qui autem hominum omnium eidem sunt propinquissimi, pater, et auunculus, et mater ipsa, nomen ignorauerint filiae, quam pro Pyrrhi filia venditant. Imo vero si qui alii, hi certe omnium vni optime atque certissime nomen mulieris tenebant. Verum hoc quidem de loco pluribus disserere fortasse postmodum licebit. De huius autem Nicodemi testimonio difficile non est ex ipsis adeo legibus colligere, in eo dicendo Nicodemum ita se gessisse, vt inter omnes constet, illud testimonium perspicue manifestoque falsum esse dictum. Vbi enim, quicquid tu alteri nuptiarum, aut matrimonii ergo dederis ita, vt expressis verbis haud sis stipulatus, te velle vt id aut loco dotis sit, aut in parte dotis habeatur et paratae pecuniae aequiparetur, id tibi postmodum repetere non licet, si forte fiat, vt aut vxor sponte sua maritum deserat, aut maritus eam domo expellat; quanto ille magis arguitur esse hominum omnium impudentissimus, qui aiat, cum alicui sororem in manum daret, tum se nil curasse,

rasse, de dote sibi cauere. Ecquid enim tibi profuisset sororem despondisse, si commisisses, ut, cui tu eam despondisses, in eius, fuisset arbitrio illam rursus pro lubitu quandocunque repudiare? Fuisset autem in eius [Pyrrhi] arbitrio futurum, uxorem rursus, ubi libuisset, repudiare, si ei cum Nicodemo de praestanda dote nil conuenisset. In hancine legem existimandus est Nicodemus sororem auunculo nostro despondisse? praesertim, qui sciret, eam ex eorum, quibuscum confueuisset, nullo peperisse; legesque nosset ipsi [Nicodemo] dotem adiudicare cum marito compromissam, si contingeret, ut ea sine prole decederet. Estne quisquam, cui Nicodemus tam supinus, tam secors, tam lucri contemptor esse videatur, ut huiusmodi clausularum atque pactionum ullam obliuiosus praeterat? Mihi quidem haec non videtur Nicodemo insoles esse. Itane vero porro quoque noster auunculus ab eo dignatus fuisset sororem sibi uxorem petere, qui actione peregrinitatis ab vno quodam eorum phatorum, quibus ipse sese arrogat, exagitatus, et in tam anceps amittendae ciuitatis discrimen adductus fuisset, ut, quod ciuis nunc sit Nicodemus, id quatuor solummodo suffragiis debeat? hoc enim numero excedebant suffragia absoluentium, numerum condemnantium. Quod ut constet vere a me dici, recita tu hoc testimonium. *Testimonium.* Sed ut de hoc quoque constet, quod modo commemorabam, ei iure nostro reuersuram ad Nicodemum fuisse dotem, si euenisset, ut soror eius sine prole decederet; unde colligebam, cupiditatem Nicodemi passuram non fuisse, ut de dote praestanda nil curaret a Pyrrho sibi cauere, cui sororem a se desponsam fuisse indotatam pro testimonio asseuerauit; recita tu hanc quoque nostri iuris e codice legum particulam. *Leges.* Videturne vobis Nicodemus ad emolumenta tam segnus, tam torpidus et he-

bes fuisse, vt non multo magis hoc in negotio, vnde spes lucri certa ipsi affulgeret, si vere actum vnquam fuisset, summa, qua fieri potest, cum diligentia atque circumspectione versaturus fuisset, suisque commodis prospecturus? Ego quidem medius fidius arbitror eum ad diligentiam rei faciundae nihil sibi reliquum facturum fuisse. Alii quidem, qui, mulierem aliquam sub conditione pellicatus elocantes, pecuniam ei addunt, cauere sibi curant de emolumentis, quorum fructum sperare debeat eiusmodi pellex. Nicodemus autem, in sorore, vt ait, despondenda, hoc vnum, scilicet spectauerit, vt legitime eam desponderet? dotis, et commodorum inde ad semet redeuntium nullam prorsus habuerit rationem? illene, qui minuti aeris causa, cuius cupiditate forenses causas in tribunalibus vestris actitat, nequam esse haud veretur? Verum etsi nequitia huius hominis, me vel tacente, plerisque, vestrum dudum cognita et perspecta est, iuuat tamen ante omnia summam eius in dicendo falso testimonio impudentiam hisce propemodum argumentis denudare. Dic, sodes, Nicodeme, sororem si tu Pyrrho legitime despondisti, ex eaque nostri filiam illi rite natam, cur passus es fratrem nostrum hereditatem Pyrrhi a iudicibus petere, ab iisque eam illi adiudicari, praeterita filia, quam tu ais ab auunculo nostro relictam, legitime susceptam? An te fugiebat, per hanc ipsam hereditatis petitionem atque adiudicationem, filiam e sorore tua natam declarari spuriam? Nam profecto frater noster illa petenda et impetranda nil aliud fecit, quam vt filiam, quae se fert eius, a quo hereditas relicta fuis, spuriam declararet. Verum non modo frater id fecit, sed dudum ante idem secerat ipse quoque Pyrrhus eo, quod fratrem nostrum pro filio adoptauit. Quibus enim filiae sint legitime quaesitae, eorum nulli per leges licet testamentum scribere, aut, praeteritis filiabus, et in frau-

fraudem earum, alii cuicumque bonorum suorum partem donare, legare. Id quod vos ipsi e legibus intellegitis, cum recitatas audieritis. Recita tu illis hasce. *Leges.* Videturne iam vobis Nicodemus, ille, qui testatus sit, a se sororem Pyrrho legitime desponsam esse, fratri nostro vnquam permissurus fuisse, vt eorum, quae frater hac in causa egit, quicquam ageret? Annon potius Endio hereditatem petenti, quae etiam illi adiudicata fuit, sese opposuisset, atque intercessisset pro sua ex sorore nepte obnuntiando, ius Endio nullum esse hereditatem petendi superstite filia legitima, cui soli bona paterna debeantur? Quo autem certi sitis, Endium, fratrem nostrum, hereditatem Pyrrhi via iuris ambisse, sibi que legitime adiudicari curasse, nemine ipsi ea de re controuersiam obmouente, recita tu hoc testimonium. *Testimonium.* Nicodemus itaque, id quod ex hoc testimonio constat, Endio hereditatem ex formula iuris postulante, non ausus est intercedere, neque controuersiam hereditatis commouere, neque testimonium interponere suum de iure nullo postulanti competente, quoniam filia legitime suscepta superstit a Pyrrho patre sola bonorum heres relicta. Et de adiudicatione quidem hereditatis possit Nicodemus vos, iudices, commentitiis excusationibus ludificari, causando, hereditatem hanc sibi a nobis tum surreptam esse incio, et rerum, quae tum agerentur, ignaro; item, nos mentiri. Verum transmittamus hunc locum tacitum, quoniam satis iam hac de re disputatum videtur. Xenocli autem cum Endius filiam tuae sororis in manus daret, fuissesne tu vnquam, Nicodeme, permissurus, vt ea pro spuria e meretrice suscepta marito in manus daretur, quae fuisset ex vxore nata, Pyrrho legitime abs te desponsa? Annon potius actione intronuntiationis fuisses vsus, ad Archontem denuncians, mulierem, cuius in iure at-

que potestate sit hereditas ei a patre relicta, a filio adoptato contumeliose haberi, qui eam hereditate paterna plane denudatum eat? praesertim, cum actionum omnium forensium hoc vnum genus solum sit id, in quo actores discrimen damni accipiendi nullum addeant, et volenti cuique liceat filiabus succurrere, si quae, sine fratribus, cum patrimonio relictae fuerint. Nam neque multae luendae locus est in huiusmodi ad Archontem denuntiationibus, ne si quidem prorsus nullum suffragium denuntiatores abstulerint; neque sportulae soluntur, neque sacramentum deponitur; sed actori quidem, quicumque esse vult, sine vlllo periculo denuntiandi potestas est, reos autem condemnatos extremae manent poenae in huiusmodi causis praescriptae. Vera si fuissent ista, quae tu nunc ausus es pro testimonio affirmare, vtrum tu tunc statim, recente adhuc iniuria, auctorem eius vltimum isles, an etiam ista Endium aies clam, et inscio te, patrasse? Annon ex ipsa dote, quam Endius spuriae suae sorori addebat, odorabaris, nepti tuae iniuriam fieri? Deuisses propter hoc ipsum concepta indignatione Endium apud Archontem denuntiare, quod ipse quidem substantiam tribus talentis equiparabilem possidere postularet, (quam Endius quoque iure merito postulabat) filiam vero patris sui adoptiui, quamuis legitime natam, alii cuiquam cum addita dote mille drachmarum solummodo [h. e. sextae partis talenti] elocandam censeret. Et Nicodemus hoc aequo tulisset animo? non ideo succensuisset? non Endium detulisset? Fecisset profecto, ita me deus amet, si, quod ait, verum id et certum fuisset. Quid? quod ne videtur quidem mihi vnquam, neque ille [Endius] neque vllus alius filius adoptatus tam aut tardus, aut audax legumque contemptor fuisse in rep. obtinentium, vt si pater adoptiuius vna cum hereditate filiam reliquisset legitime natam, non ipse eam domum suam duceret, sed

sed alii cuiquam nuptui elocaret. Probe enim norat Endius liberorum ab eiusmodi filia legitima procreatorum vniuersam aliquando futuram esse auitam hereditatem. Itane vero quisquam huius rei gnarus, alii cuiquam bona sua sciens traderet? praesertim tam ampla et spissa, atque haec sunt bona, super quibus hi nobiscum contendunt. Videturne vobis vllus alius filius adoptatus tam fore impudens atque tam audax, vt filiam sui patris legitime natam alii elocaret cum dote, ne decimam quidem partem paternae hereditatis exaequante? Aut, si factum tamen id fuisset, videturne vobis illius mulieris auunculus id fieri passurus fuisse, is, qui ipse matrem puellae patri eiusdem despondisse asseueravit in testimonio coram iudicibus solenniter dicto? Mihi quidem Nicodemus non videtur aequo id animo laturus fuisse, sed potius contentionem super hereditate exorsurus, et obstationem interpositurus, et indicaturus Archonti, filiae paternorum bonorum heredi relictæ iniuriam fieri, et, aliud si quod superfuisset telum iuris illis adhuc acrius, eo vsurus, nihilque sibi ad obtinendam causam reliquum facturum. Iam Endius quidem mulierem hanc, quam hic Nicodemus e sorore sua natam ait, vt spuriam, e meretrice susceptam, elocauit; hic Nicodemus autem neque cum Endio de Pyrrhi hereditate contendere ausus est, neque Endium apud Archontem deferendum censuit, quamquam is Nicodemi neptem e sorore pro spuria e scorto nata elocasset; neque dotis ab Endio mulieri additæ mediocritatem aegre se ferre significauit, sed illa omnia fieri aequo animo passus est. Atqui leges de his omnibus diligenter definiunt. De quo vt vobis conflet, recitabit scriba vobis, primo quidem loco iterum testimonium de hereditate Pyrrhi ab Endio in iure petita, eique a iudicibus adiudicata; deinde vero de mulieris [filiae spuriae, Philae] elocatione [ab Endio

facta]. Recita tu ipsis. *Testimonia.* Recita leges quoque. *Leges.* Cape iam hoc huius quoque [Nicodemi] testimonium, [quo ille confirmauit, a se sororem suam, huius mulieris matrem, Pyrrho pro legitima vxore fuisse elocatam.] *Testimonium.* Quomodo iam quis, actione de falso dicto testimonio aliquem persequens, dilucidius et euidentius reum arguat, quam si illum et ex ipsis rebus gestis, et ex vniuerso vestro iure ciuili mendacii conuincat, vt ego nunc Nicodemum conuici? Executus itaque dicendo cum iam sim eorum pleraque, quae de Nicodemo et aduersus eum habebam, Xenoclem quoque spectate, quaeso, iudices, illum, penes quem ea mulier est, quae e sorore Nicodemi nata, Pyrrhi se filiam fert, num ex illo quoque Xenocle indiciorum nonnihil elucescat, vnde constet, dictum a Nicodemo testimonium falsum atque ementitum fuisse. Xenoclem itaque hunc fuisse hanc, quam nunc vxorem domi habet, pro spuria sibi desponderi, eamque pro tali manucepisse, planum id vobis factum est, et per argumenta, et per testimonium id, cuius de veritate Xenocles ipse per tempus haud modicum rebus ipsis testatus est. Paret enim, nisi Xenocles vxorem sibi vt spuriam ab Endio desponderi et in manus tradi suisset, operam eum fuisse daturum, superstiti adhuc Endio, cum liberi ei iam essent ex illa vxore suscepti tam iam adulti, vt controuersiam Endio adhuc superstiti moueret de filia legitima, vt sola herede bonorum patris; praesertim, qui paratus esset, Endii adoptionem a Pyrrho vnquam factam infitari. Vtique, quo eam infitaretur, exceptionem falsitatis opposuit testibus his, qui testati fuerant se interfuisse, cum Pyrrhus testamentum conderet. Quae vt vobis constet a me vera dici, recitabit scriba vobis testimonium ab iis, quos dico, testibus perhibitum. Recita ipsis. *Testimonium.* Atqui etiam ex hoc, quod nunc dicam, paret hos [Xenoclem, eius vxorem, Nicodemum, cum sorore et con-

forti-

fortibus] fabri, factam utique fuisse Endii a Pyrrho adoptionem. Nam alias non transissent [h. e. quietam frui possessione patrimonii fuissent] eum, qui postremus heres patrimonii fuit, neque nunc demum coepissent in animum inducere, pro muliere, praetensa Pyrrhi filia, hereditatem Pyrrhi in iure petendam sibi esse. Plus enim quam viginti anni ab excessu Pyrrhi exierunt, Endius autem anno superiori demum, mense Metagitnionis, expiravit. quo facto, protinus ab eius excessu, tertio die post, coeperunt veniam in iure petere hereditatem Pyrrhi adeundi. Atqui lex praecipit, ut petens hereditatem alicuius intra quinquennium ab eius excessu eam petat. Conveniebat itaque mulieri alterutrum facere; aut cum superstite adhuc Eudia de patrimonio contendere, ut sibi soli competente, aut Endia extincto, hereditatem eius petere, ut soli sorori Endii relictae, praeterquam ei nulli alii fratres nullaeque sorores essent; praesertim si verum fuit, quod hi prae se ferunt, eam ab Endio pro gemina et legitima sorore Xenocli desponsam et in manus traditam fuisse. Novimus enim probe nos omnes, nobis, quotquot sumus, omnibus per ius civile licere, fratrum hereditates in iure petere; quibus autem liberi fiat legitime parti, hos solos gaudere privilegio hoc, ut eorum bona iam iure petere nemini prorsus liceat. Horum de bonis controversiae locus omnino nullus est. Vos enim omnes patrum vestrorum patrimonia habetis et tenetis incontestabilia, et sic reliquorum quoque civium omnium unusquisque patrimonium, quisque suum, habet tenetque incontestabile. Et nihilominus tamen hi tam sunt inconsulti atque audaces, ut ins omne civile praetensionibus suis absurdis perturbent evertantque, sientes, adoptato quidem filio haud convenisse, ut sibi per testamentum donata in iure peteret confirmari; pro Phila autem, quam aiunt a Pyrrho

rho filiam genuinam esse relictam, se recte conuenienterque contentionem in foro super hereditate ei a patre relictâ capessere. Atqui, prout paulo ante docebam, quicumque liberos ex se legitime natos reliquerint, eorum liberi haud tenentur bona paterna iniure petere; si qui autem per testamentum adoptati fuerint, illos oportet operam dare, vt bona sibi legata a iudicibus e formula iuris adiudicentur. Illis enim, quis nata liberi sunt, nemo facile controuersiam de bonis paternis mouerit; cum adoptatis autem cognati omnes ius contendendi habere postulant. Super hereditatibus itaque ne a quocunq; contendere volente lites mouerentur, et ne essent, qui hereditates, veluti desolatas, sibi peterent adiudicari, propterea dant adoptati omnes operam, vt sibi legata formula iuris adiudicentur atque confirmentur. Nemo iam vestrum omnium, iudices, tam tardus esse mihi videtur, iurisue ciuiliis tam imperitus, vt existimet, Xenoclem, si vere persuasum sibi habuisset, vxorem suam legitime natam esse, pro ea super hereditate ipsius paterna contentionem forensis fuisse suscepturum. Nil minus. Filia legitime nata si fuisset, tacita in bona paterna immigrasset, eaque si quis illi adimere conatus esset, aut se per vim in eaingere, eum inde vi manaque deiecisset, homoque eiusmodi violentiam ausus, non priuatas solummodo lites haberet decertandas, verum etiam apud Archontem reus agi laesae maiestatis posset, ceu turbator pacis publicae, et in discrimen incurreret amittendi capitis fortunarumque omnium. Adde, quod Pyrrhi auunculi, si scissent, a fororis suae filio, Pyrrho, filiam genuinam esse relictam, non videntur passuri fuisse, vt Xenocles se praeueniret. Id enim si scissent, et praeterea si vidissent, nostrum neminem illam mulierem in matrimonium ducere velle, profecto non permisissent Xenocli, vt, qui nullo pacto Pyrrhum cognatione

tione attingeret, illam mulierem, secum cognatam, sibi praeiperet. Foret utique res grauis et abhorrens, si sic se haberet, ut leges quidem edicerent, ut mulieres, siue ab ipsis patribus elocatae iam, in matrimonioque degentes, (quamquam de mariti delectu quis melius filiae, quam pater, consulat?) siue nondum elocatae tum, quum pater earum decederet, nulla prole mascula legitima relicta, ut illae igitur mulieres a proximis in sanguine in matrimonium petantur, iisque a iudicibus adiudicentur; et profecto complures iam vxoribus multati sunt, vi legum abstractis, quibuscum iam dudum cohabitassent; Xenocli autem auunculorum Pyrrhi vnus aliquis permetteret vxorem domum ducere sibi ipsi conuenientem, si Pyrrhus filiam genuinam reliquisset, tantamque substantiam ipse sibi denegaret, Xenocli tribueret. Nolite illos tam stultos existimare. Nemo alios sibi praefert. Quod si ergo praetextu vtentur hoc, ut aiant, propter adoptionem Endii controuersiae mulierem haud fuisse obnoxiam, et idcirco de ea obtinenda in iure contendere se negent, voluisse, primum hoc debebitis eos interrogare, cum factam a Pyrrho Endii fateantur adoptionem, cur tamen exceptione falsitatis oppugnent eos testes, qui Endium a Pyrrho adoptatum fuisse testati sunt? deinde, cum praeterissent eum, qui bonorum a Pyrrho relictorum postremus possessor et heres fuisset, cur tamen contra formulam iuris illam hereditatem in iure petere nunc demum incipiant? denique eos interrogate, num eorum omnium, quotquot sunt, qui legitime nati sunt, vel vnus aequum censeat, sibi que factu necessarium ducat, ut hereditatem patrimonii sui in iure petat, a iudicibusque postulet in bona de iure sua immitti? Has quaestiones opponite vos eorum impudentiae. Mulierem autem [Philam] controuersiae utique obnoxiam fuisse, si quidem legitime nata fuerit,

id ve-

id vero licet e legibus quam eidentissime cernere. Lex enim expressis verbis ita praecipit, qui prolem masculinam nullam relinquat, ei licere bona sua per testamentum cuicumque velit legare. Sin autem idem filias relinquat, ita valituram esse voluntatem patris, ut, qui hereditatem eius adeat, is una quoque filiam in matrimonium ducat. Licet ergo alicui bona sua legare, si una cum bonis filiam quoque eidem deleget pater. Sin autem filiarum legitime natarum ratione nulla habita, pater aliquem pro filio adoptare velit, eique bona sua per testamentum legare, illam adoptionem atque legationem bonorum esse illegitimam, eoque irritam. Quod si ergo Pyrrhus, quem fingemus tantisper filiam reliquisse legitimam, illa filia praeterita, Endium pro filio adoptavit, lex illam adoptionem illegitimam declaravit atque irritam. Sin autem Pyrrhus una cum bonis Endio filiam quoque legavit, eaque conditione adoptatum in bonis Endium reliquit, ut filiam in matrimonio haberet, cur passi vos duo estis, qui Pyrrhi essetis avunculi, ut Endius bona Pyrrhi a iudicibus sibi curaret attribui, tametsi praetensam illam Pyrrhi filiam in matrimonium haud duceret? praesertim, testati cum sitis ipsi, Pyrrhum, sororis vestrae filium, ipsum vobis morientem demandasse, ut huius natae suae curam haberetis? At agite, o boni, excusabitur forsitan obliuiositatem vestram. Credemus tantisper vobis siue oblitis, siue insciis, hoc euenisse. At Endius tamen cum mulierem desponderet atque elocaret, cur tum vos permisistis mulieri, ut tacita, et nil contra hincens, se pateretur a fratre pro spuria Pyrrhi desponderi, vos, qui Pyrrhi avunculi essetis? praesertim, cum ipsi aiatis vos adfuisse tum, quum Pyrrhus matrem huius mulieris ea lege sibi curaret despondendam, ut eam domi suae pro legitima matremfamilias haberet; et praeterea iis epulis vos aiatis inuitatos interfuisse,

fuisse, quae ob huius filiae natiuitatem die decimo post illam partu editam celebratae fuissent; denique, id quod omnium deterrimum est, ipsi cum aiatís Pyrrhum morientem demandasse, curam huius puellae vt velletis habere. Euge praeclaram curam! Tam probe consulistis ei, vt pateremini eam pro spuria desponderi; praesertim quae sororis vestrae nomen gereret, id quod ipsi vos pro testimonio affirmastis. Ex his itaque a me dictis, et ex tota causa, facile perspectu cuique est, quam impudentissimi sint hi homines. Auunculus enim noster si filiam rite sibi natam reliquisset, ecquo fratrem nostrum pro filio adoptato in bonis reliquisset? ideone, quod alii essent propinqui, necessitudine sanguinis propiores, quam nos; quos ille volens facultate filiam suam in iure petendi excludere, fratrem nostrum adoptasset? At neque fuit vnquam filia eiusmodi, cuius in foro petendae et obtinendae locus cuiquam fuisset, neque est. Liberis itaque nullis ingenuis ab eo relictis, nemo illi propior est, quam nos sumus. Nam neque frater illi fuit, neque nepotes ex fratre, sed nos sumus ex eius sorore nati. Atque tamen, medius fidius (ita fortassean occurret mihi quispiam) Pyrrhus alium e cognatis si adoptasset, vna cum hereditate filiam quoque ei dedisset habendam pro vxore. Ecquid, inquam, oportebat Pyrrhum ita palam quemcunque tandem cognatorum offedere? cui licebat, si reuera Nicodemi sororem sibi curasset pro matrefamilias desponderi, filiam, quae ex ea nata fertur esse, in phratoras inducere, vt ex se legitime natam, et virginem heredem vniuersae substantiae in domo sua relinquere, ea lege, vt proximus cognatus eam sibi a iudicibus curaret adiudicandam, filiorumque ex illo matrimonio exsitorum aliquis, quicumque tandem, in nomen gentemque suam adoptaretur, et in domum suam induceretur. Constat enim,

enim, cum, si filiam heredem reliquisset, certissime cognitum atque perfectum habuisse, alterutrum horum esse euenturum, vt aut nostrum, qui cognatione sumus proximi, quisquam filiam illam suam vxorem haberet vna cum hereditate sibi a iudicibus adiudicatam, aut, si nostrum quisquam eam in matrimonium ducere recusaret, vt horum saltim auunculorum suorum alter, qui nunc [Nicodemo et Xenocli] testimonia praestant, aut certe reliquorum cognatorum quisquam pari modo, petita in iure et impetrata vniuersa hereditate, eam quoque vxorem haberet. Haec ille perfecturus erat, si filiam in phratoras induxisset, fratremque meum pro filio haud adoptasset. Eo autem, quod contra fecit, hoc est, quod fratrem meum adoptauit, illam vero in phratoras non induxit, hanc quidem pro spuria, id quod eum decebat quoque facere, fratrem vero meum heredem bonorum suorum declarauit. Quod autem auunculus noster neque victimam nuptialem intulerit [h. e. quod matronas phratricae suae, nomine nuptae suae, Nicodemi sororis, conuiuio non exceperit] neque filiam ex illa praetensa vxore natam in phratoras induxerit, quam hi aiunt ei legitime natam esse; quamquam apud phratoras illius obtinet hic ritus, ab ipsis sancitus, vt liberi nulli habeantur legitimi, nisi hi, quos pater ipse apud se, phratoras, introduxerit; his de rebus, vt vobis constet, recitabit vobis hic [scriba] testimonium phratorum, qui olim auunculo nostro fuerunt. Recita tu. tu autem inhibe aquam. *Testimonium.* Cape hoc quoque testimonium, docens illud, ab auunculo fratrem meum adoptatum esse. *Testimonium.* Vosne iam, iudices, testimonio falso Nicodemi maiorem fidem, quam auunculi nostri extestimoniis, qui post fata etiam suprema tamen adhuc, non minus, quam si superesset, per facta de voluntate sua testatur, habebitis? et eritne iam

iam quisquam, qui persuadere vobis conetur, quae mulier volenti cuique communis fuerit atque patuerit, eam penes auunculum nostrum loco matrisfamilias rite confarreatae fuisse? Atqui vos hoc non credetis, nisi planum; fecerit id, quod initio huius orationis urgebam, primum hoc, cuiusnam sub dotis conditione Nicodemus Pyrrho sororem suam desponderit; deinde apud quemnam Archontem ipsa mulier denuntiauerit, publicisque tabulis consignandum a tabulario curauerit, se domo mariti vltro excessisse, omnique se iure suo in substantiam et cognationem eius suo suorumque liberorum nomine abdicasse; post, a quonam Nicodemus dotem pro sorore datam sponsam recuperarit post excessum eius, cui se ait illam spondidisse; aut, si dotem, cum reposceret, recuperare minus potuerit, quamnam intra viginti annos actionem in eum intenderit, qui Pyrrhi hereditatem tam longinquo tempore possedit, siue ita, vt pro dote posceret alimenta eius foeminae, quam rite ait desponsam fuisse, siue vt dotem ipsam reposceret. praeterea doceto Nicodemus, num alii cuiquam sororem suam desponderit, siue ante praetensam illam eius cum Pyrrho desponsionem, siue etiam post; item, num ab illa muliere, praeter istam, de qua nunc agitur, filiam, adhuc alii quoque liberi aliis, si qui tales sunt, legitime nati fuerint. Haec vobis ex illo percontanda esse existimate, neque obliuiscimini de victima nuptiali in phratoras illata interrogare. Argumentum enim hoc est non leuissimum aduersus huius [Nicodemi] testimonium. Planum enim est atque perspicuum, si Pyrrhus induci potuerit, vt mulierem hanc pro vxore legitima sibi fineret desponderi, passurum quoque eum fuisse se adduci, vt pro ea victimam nuptialem in phratoras inferret; item, vt filiam, quae ex illa muliere ipsi nata proditur, in eosdem phratoras induce-

ret pro filia sibi legitime nata atque herede substantiae tria talenta valentis. Denique, si Pyrrhus reuera mulierem illam pro legitima vxore domi suae habuisset, eius nomine, vt matrisfamilias, matronas phratorum in Thesmophoriis epulis genialibus excipere, aliaque nonnulla in demo [seu municipio] suo peragere, et fungi munia debuisset, quae vetusto ritu pro matre familias a marito, praesertim e re tam ampla et lauta, peragi et praestari debebant. Atqui horum omnium nihil factum est, de quo inter omnes constat. Phratores iam testimonium dixerunt. Accipite iam testimonia demotarum quoque, qui Pyrrho quondam fuerunt. *Testimonium.*

ORATIO ISAEI TERTIA,

agens de Nicostrati hereditate.

Hagnon hic; o iudices, Hagnotheusque familiariter me vtuntur, et iam dudum ante pater eorum quoque me pariter vsus fuit. quocirca consentaneum esse mihi videtur, me causam eorum, quam potero, diligentissime agere. Foris itaque gestorum, extra ditionem atticam, neque testes possunt inueniri, neque, si quid aduersarii de iis mentiuntur, facile est eos coarguere; quia fratrum, quos modo nominabam, neuter illuc profectus est, [vbi Nicostratus exspirauit.] Quae autem hic in Vrbe euenerunt, satis ea mihi videntur idonea esse documenta, e quibus constet, quicumque ex titulo donationis hereditatem Nicostrati petunt, eos omnes hoc agere, vt vobis imponant. Ante omnia itaque, iudices, nomen quaeri par est, quod in tabulis petitoriis vtrinque editum est, et diiudicari, vtri simplicius, atque rei naturae conuenientius hereditatem petierint. Hagno scilicet hic atque Hagnotheus apud Archontem professi sunt, hereditatem abs se peti Nicostrati eius, qui filius Thrasymachi

chi fuisset, consobrinosque se eius esse, testesque huius rei exhibent. Chariades autem, eiusque aduocati, Nicostratum quidem, sed alium, in suo libello petitorio nominarunt, eum puta, qui Smicri filius esset, et nihilominus hereditatem eius Nicostrati, qui Thrasymachi filius fuit, praetendunt ad se pertinere. Et hi quidem, Hagnon atque Hagnotheus, nomen illud ad se quicquam facere negant. nam neque se Nicostratum, Smicri filium, nosse, neque, si homo eiusmodi vnquam fuerit, eum ad gentem suam referri. Isti autem, [Chariades, cum aduocatis] cum Smicri filium a filio Thrasymachi diuersum aiunt, tum tamen huius Nicostrati, non illius, hereditatem perinde petunt, atque hi, quorum ego causam ago. Et in nomine quidem Nicostrati, patrisque, si ambabus partibus conueniret, hac vna de re vos oporteret disceptare, quidnam in testamento constituisset ille Nicostratus, cuius in nomine, patrisque, ambae partes consentirent. Iam vero qui licet eidem homini duos patres imputare? Id enim fecit Chariades, qui, hereditatem petens eius Nicostrati, qui filius Smicri fuit, aduersus hos tamen deposito contendit sacramento, qui hereditatem petunt a Nicostrato Thrasymachi filio relictam; quasi Smicrus et Thrasymachus idem homo fuissent. Mera quidem haec est vera, merum ludibrium, quo nos hi exagitatum atque territatum eunt, freti factione, qua stipati incedunt, et a qua telis omnibus nequitiae armantur, artibus iniquitatis omnibus exercentur. Existimant enim, causam si finant simplicem manere, nihilque turbulae ei immisceant, difficile his [Hagnoni atque Hagnotheo] non futurum, vt planum faciant, a Nicostrato testamentum scriptum prorsus nullum esse relictum. Sin autem patrem Nicostrati non eundem edentes, hereditatem nihilominus petant, certi sunt, fore vt verborum atque tem-

poris plus conterant in docendo Nicostratum Thrasymachi filium fuisse, quam in altero euincendo, Nicostratum testamentum nullum scripsisse. Praeterea quoque, si Nicostratum confiterentur Thrasymachi filium esse, non possunt hoc arguere, neque docere, conforinos hos illius non esse. Sin autem defuncto patrem affingerent commenticium, cernebant se controuerfiam iniekturos esse, non solum de testamento, sed etiam de consanguinitate. Verumenimvero, non ex his solummodo intelligatis, subesse et in infidiis latitare certos quosdam alios homines, qui istos aduersarios in hos [amicos meos] instigarint, atque hos in hacce turbas contentionesque coniecerint; sed etiam ex illis, quae a principio statim, [vt primum vacuata fuit hereditas,] euenerunt. Ecquis enim non super excessu Nicostrati luctum prae se tulit tondenda coma, cum hereditas duum talentorum sexies in discrimen concertationis forensis venerit? ecquis non pullam inquit, quasi per luctus significationem hereditatem adepturus? quot se mentiti sunt cognatos Nicostrati, aut filios ab eo per testamentum adoptatos, eoque titulo bona eius sibi arrogarunt! Demosthenes quidem se nepotem eius ex fratre [vel sorore] ferebat, ab his autem mendacii conuictus desistebat. Bona sua omnia Nicostratum sibi donasse praetendebat aliquando Telephus, quamquam et ipse quoque paulo post conticescebat. Amyniades puerum triennem ad Archontem afferebat, aiens eum a Nicostrato generatum esse, cum Nicostratus totos vndecim annos Athenis abfuisset. Pyrrhus Lamptrensis Nicostratum aiebat bona sua Mineruae consecrasse, et eundem tamen eadem sibi quoque donasse. Ctesias Besaensis et Craueus iactabant Nicostratum, a se in ius vocatum, talenti multa condemnatum fuisse. quod cum demonstrare nequirent, comminifcebantur, eum libettum suum

suum fuisse, verum ne huius quidem asserti veritatem approbare rebus poterant. Hi sunt, qui ab initio hereditati Nicostrati inhiarunt. Chariades autem, tum quidem eam non petebat, postmodum vero coepit petere, neque solus ipse, sed etiam spurium suum, e meretrice quaesitum, subiectum iuit Nicostrato, hoc consilio, ut aut bona corripere ipse, aut saltem spurio suo ius civitatis acquireret. Sentiens autem suum de cognatione assertum mendacii conuictum iri, petitionem pueri quidem rescidit, pro semetipso autem sacramentum deposuit, ut is, cui per testamentum bona Nicostrati data fuissent. Oportebat quidem, iudices, quicumque substantiam quandam ex titulo donationis testamentariae petens, causa cecidisset, eum, non ad multam pro rata condemnari, sed ad tantundem reipublicae fisco luendum, quanti sit summa bonorum ab eo petitorum. Quod si fieret, leges non ita contemnerentur, neque cognationes a tot impuris contaminarentur per petulantiam, neque futurus esset, qui defunctorum nomine ad confirmanda et in crustanda sua mendacia abuti auderet. Quoniam vero per leges omnibus licet, etiam quicumque extra cognationem sunt, hereditates quorumcunque quo quisque titulo velit petere; vestrum est, in huiusmodi causas quanta poteritis summa diligentia inquirere, nullumque locum non excussum transmittere. Et in hoc solo genere causarum, hereditario puta, videntur ad fidem faciendam validiora etiam esse indicia, quam ipsi testes. Nam in caeteris quidem contractibus haud admodum difficile est falsa testatos coarguere, superstitis adhuc et in Vrbe praesente eo, quem testati sint hoc vel illud egisse. In causa vero hereditaria ecqui falsi testes noscitantur? dummodo intertrimenta et differentiae postulationum non nimis abnormes atque manifestae sint; illo ipso, de cuius dictis factisque testimo-

nium perhibetur, viuis exempto, cognatisque ea, quae ab illo gesta et constituta sint, prorsus ignorantibus; denique vbi scrutinium ipsum diligentissima cum seueritate exerceri nequeat. Adde, quod testamenta condentium plerique ne ipsis quidem illis, qui adsunt, quid in tabulis abs se scriptum atque constitutum sit, significant, sed ideo solummodo adsistere iubent, quo conscii sint, atque testentur, testamentum esse scriptum atque relictum. Etiam hoc vsu quotidiano venire solet, vt tabulae permutentur verae subditiis, et vt in tabulas haec subditiis ingerantur prorsus contraria iis, quae defunctus ipse veris in tabulis constituisset. Nam qui testamenti scriptioni interfuerunt, non ideo magis, quod interfuere, certo sciunt, verae sint hae testamenti tabulae, quae in iudicio proferuntur, an subditiis. Quod si itaque illi ipsi adeo decipi possunt, quos, cum testamenta scriberentur, interfuisse in confesso est, quanto quis vos promptius atque cupidius circumuenire conetur, qui rerum gestarum nihil teneatis? Porro, iudices, non omnia omnino testamenta lex iubet esse rata, sed ea solummodo, quae scribens quisque suae mentis esset compos. Ante omnia itaque dispiciendum vobis est, num [Nicostratus] testamentum scripserit; tum, si scripserit, rectene sapiens scripserit, an desipiens. Aientibus enim aduersariis testamentum esse relictum, nobis contra negantibus, ecqui decernetis a delirante scriptum esse, priusquam certo constiterit de hoc, quod testamentum scripserit? Videtis, quam difficile sit deprehendere, num vera dicant hi, qui ex titulo donationis testamentariae hereditates petunt. Cognationis autem ex titulo petentes nil habent opus vt testes producant, ad docendum de iure, quod iis est, hereditates petendi. Constat enim inter omnes, defuncti cuiusque bona ad proximos in sanguine deuenire. Deinde non illae solummodo le-

ges.

ges, quae iura cognatorum definiunt, sed hae quoque, quae de donationibus per testamenta faciendis praecipunt, secundae sunt cognatis, vetantes, quemquam bona sua cuiquam dare, aut praesenio delirantem, aut furiosum per valetudinem, aliisque de causis, quas vos omnes tenetis. Cognatione autem ut quisque proximus est, ita defuncti bona adit et suscipit, quaecunq; defuncti conditio, siue sana ei mens, siue aegra fuit. Praeterea testamentis non potestis fidere, nisi per interuentum testium. a quibus facile factu est ut decipiamini. Nam si testes nulli fallaces essent, ab iisque vos falli si negatum esset, occur institutae et in usu fori essent actiones exceptoriae de falsis dictis testimoniis? Cognatione autem fidere vobis licet per vosmet ipsos. Cognati enim de hereditatibus ex illarum legum praescripto certant, quas ipfimet vos sanxistis. Etiam ad hoc vos mentem attendere velim, iudices. Aduersarii ex titulo testamentariae donationis hereditatem, Nicostrati petentes, si tam familiariter vfi Nicostrato fuissent, ut ea de re inter omnes constaret, non consequeretur quidem ex eo planissime, Nicostratum illis bona sua legasse; foret tamen multo tum spes probabilior, illos tabulis testamenti fidem oratione sua esse adstructuros. Complures enim visi sunt, quod animo a cognatis essent alieniore, amicos iis praetulisse, nulla secum necessitudine sanguinis coniunctos. Iam vero constat, hos aduersarios nostros Nicostrato nullo plane pacto conciliatos fuisse, neque enim ei contubernales fuerunt, neque familiares, neque in eodem ordine aciei steterunt. Quibus de rebus omnibus testes ad vos produximus. *Testes.* Quod autem hac in re palmarium est, et in primis impudentiae Chariadis obloquitur. A quo Nicostrato Chariades heredem se fert testamento scriptum, eum Nicostratum idem Chariades neque defunctum extulit do-

mo, neque irogo imposuit, neque ossa eius legit, sed ista omnia iusta aliis hominibus, a Nicostrato alienissimis, peragenda permisit. Ecqui iam non sit ille dignus, quem facinorosissimum atque sacrilegio contaminatissimum appelles, qui, cum iustorum omnino nihil defuncto fecisset, postulare tamen non dubitet, ut ad eius hereditatem admittatur? At enim uero, quamquam Chareades horum omnium nihil fecit, facultates Nicostrati tamen administravit? Atqui vel hanc ipsam quoque molestiam nobis demandavit, et horum pleraque ne ipse quidem infitatur, sed praetextus nescio quos, si dis placet, necessarios, ipse sibi commentus, profert, facto cuique suo excusando. Ecquid enim reliquum, quod obloquatur, ei est, qui disertis verbis crimen fateatur? Tenetis iam rem, iudices, certique estis, istos Nicostrati bona, non fiducia bonae causae, neque iure certo fretos, appetere, sed hoc agere, ut cum vos decipiant, tum hos, [quorum ego causam ago,] qui Nicostrati cognati sunt, et quibus leges bona eius contribuunt, illis evertant. Verum non Chariades solus id agit, sed alii quoque complures egere. Saepe enim usu venit, ut, cum extra ditionem atticam defuncti quidam essent, alii, qui illos ne natos quidem nossent, eorum tamen hereditates in iure peterent. Cogitant nempe secum illi sic, siue cupitis ex animi sui sententia potiantur, se bona aliena [nullo suo sudore parata] esse habituros; siue a spe atque destinatione sua aberrant, leue tamen et exiguum discrimen adisse. Esse quoque, qui linguam venalem, ad falsa testimonia dicendum paratam offerant. Examina instituenda in rebus obscuris aegreque explorabilibus versari. Breuis ut sim, permultum interest, siue ex cognationis necessitudine, siue ex testamentariae legationis praetensione, hereditates petantur. Vos autem, iudices, primum hoc oportet quaerere, sitne probabile vobis, tes-
tamen-

stamentum a Nicostrato scriptum esse. Aequum enim
 leges id censent esse, et est rerum omnium aequissi-
 mum. In eiusmodi autem causa, cuius neque vos
 veritatem perspicue cernatis, neque testes Nicostrato
 vbi sint familiariter, sed Chareade vtantur, homine
 cupido bonisque alienis insidiante, ecquid aliud aequo
 iuri sit conuenientius, quam vt cognatis superstitibus
 bona cognati defuncti a vobis contribuantur? Nam et
 his si fatalis hora fuisset obeunda, et Nicostratus si
 eos viuendo superasset, bona eorum ad hunc fuissent
 peruentura. Nam ex quo titulo consanguinitatis hi
 nunc bona Nicostrati petunt, ex eodem ille tunc, si
 fors viuendi vices permutasset, horum bona petisset,
 quippe qui consobrinus illis esset. Pater enim Nico-
 strati, horum patri frater fuit. Atqui, medius fidius,
 Hagnon atque Hagnotheus cognati Nicostrati non sunt,
 sed alius alicuius? vt aduersarii aiunt. Cur ergo tam stul-
 ti coecique sunt [testes,] vt Chariadi quidem, ex titulo te-
 stamentariae donationis hereditatem petenti, operam
 praestent testimonio dicendo, ipsi vero non audeant
 ex titulo consanguinitatis hereditatem eandem pro se
 petere, [si certi sunt, veram hanc esse criminationem,
 proprioque se Nicostrato confidunt esse, quam hi
 sunt adolescentes?] Non enim profecto eo stultitiae
 processerunt, vt ex certa persuasione, verum esse il-
 lud a se prolatum testimonium, tam facile atque tam
 supine Chariadi de bonis Nicostrati omnibus decedant.
 Quid? quod ex ipsis iis, quae hi aduersarii nostri dicti-
 tant, elucescit, ipsismet multo magis expedire, vt
 Nicostrati cognati hereditatem eius in iure petant, quam
 vt Chariades id faciat. Nam etiamsi hi [adolescentes
 mei] hereditatem ex titulo consanguinitatis a se peti-
 tam nunc abstulerint a iudicibus sibi adiudicatam, li-
 cebit tamen his quoque [Chariadis aduocatis et testi-
 bus] impostero, vbi volent, eandem ex eodem co-

gnationis titulo petere, atque planum iudicibus tum facere, se Nicostratum gradu consanguinitatis propiore adhuc contingere, quam hi [adolescentes mei] eum contingant, et Nicostratum, [illum, cuius de hereditate certetur,] Smicri filium fuisse, non Thrasymachi. Sin autem Chariades hereditatem Nicostrati adipiscatur, non licebit postmodum ulli ex eius consanguineis illam in iure petere. Vbi enim hereditatem tenebit is, qui petitam ex titulo testamentariae donationis a iudicibus abstulerit adiudicatam, ecquid afferent hi, si qui ex titulo cognationis petant? Quod igitur in re simili vnusquisque vestrum ipsimet sibi ius aequum esse censuerit, idem his quoque adolescentibus ratum facite, qui testes exhibuerunt, confirman-tes; primum hoc, eos Nicostrati consobrinos patru-les esse; tum alterum istud, nullas vnquam iis cum Nicostrato similtates intercessisse; tertium denique illud, sepultum ab iis esse Nicostratum; quartum tan-dem, Chariadem Nicostrato nusquam locorum, neque hic, in Vrbe, neque in castris vsum fuisse familiari-ter; quintum postremo, communionem, qua Charia-des hic maxime fudit, ementitam esse. Et praeterea, iudices, aequum est, vos partium inter se contendenti-um vnquamque seorsim spectare, et eorum mores inter se comparare. Thrasippus enim, qui pater hu-ius Hagnonis et huius Hagnothei fuit, olim cum su-peresset, et muniis functus est sumtuosis, et aerario contulit, et caetera quoque ciuis frugi fuit. ipsi autem hi, [filii eius] neque vsquam locorum, quo non es-sent a vobis ire iussi, profecti sunt, neque, in Vrbe commorantes, inutiles reip. fuerunt, sed militia fun-guntur, et de suo conferunt ad aerarium, et reliqua omnia imperata exsequuntur, et pudentes probosque se, de quo inter vobis omnes constat, praebent. quo-circa multo etiam digniores sint, quam Chariades, qui here-

83.15. NICOSTRATI HEREDITATE. 411

hereditatem Nicostrati ex titulo testamentariae donationis petant. Nam videte quam scelerosus et impurus homo Chareades fit, qui, Athenis adhuc habitans, pro fure ipso in facinore deprehenso in carcerem abductus est, vnde postmodum vna cum aliis quibusdam emissus est ab iis Vndecimuiris, quos publice condemnatos supplicio affecistis omnes. Tempore interiecto post iterum Chariades, vt falsarium agens, aut malas artes exercens, ad senatum delatus est; a quo citatus non comparuit, sed iudicii poenaeque seueritatem deuitans, Vrbe excessit, ab eoque inde tempore totos septendecim annos Athenis absuit, neque rediit prius, quam post excessum Nicostrati. Pro salute vestra quidem nullam vnquam obiit militiam, neque suo de penu vestro quicquam contulit, praeter illud exiguum aes, quod hac in causa super hereditate Nicostrati dependit, neque alia quapiam functione sumtuaria functus est. Et tamen, huiusmodi cum esset, non congratulatur sibi, neque satis habet, quod tot et tanta scelera impune patrarit, sed aliena quoque appetit? Quod si hi [Hagnon et Hagnotheus] curiosi et seduli in rebus alienis rimandis, in eoque similes multis aliis nostrorum ciuium essent, nescio an Chareadi nunc, non haec hereditaria, sed capitis causa agenda esset. Verum enimvero, hunc quidem alius aliquis vlciscetur, iudices; vos autem his [adolescentibus] succurrite, neque maioris facite alienorum per nefas appetentes, quam defuncti cognatos, eosdemque praeterea quoque bene de illo merentes. Sed et legum recordamini, iurisque iurandi a vobis dicti, et testimoniorum denique, quae nos vobis exhibuimus, et sic sententiam ex aequo et vero pronuntiate.

ORATIO

ORATIO ISAEI QVARTA,

versans in Dicaeogenis hereditate

Opinabamur quidem, iudices, quibus de rebus antehac litigabamur, de iis in iudicio condita et compromissa rata nobis et valida esse futura, vt nempe, qui Dicaeogenes se bessellem [seu duas tertias partes] hereditatis vacuefacturum nobisque concessurum dixisset, eiusque rei sponsores dedisset, illam bessellem nobis a se traditum iri controuersiae haud obnoxiam, is Dicaeogenes etiam faceret ea, quae esset pollicitus facturum. Qua fide etiam nos alteri alteris grauamina nostra mutua remisimus. Verum Dicaeogene verbis fidem non faciente, Leocharetem, pro illo sponsores factum, in ius vocamus, pro tenore iurisiurandi ex aduerso et mutuo dicti. Recita tu mihi formulam huius iurisiurandi vtrinque vicissim praestiti. *Iurandum mutuum.* Vera itaque esse ea, quae in formula nostri contraiuramenti affirmauimus, Cephisodotus hic nouit, testesque ad vos producemus primum de hoc, quod Dicaeogenes bessellem hereditatis se abdicarit, eaque nobis decesserit; tum de isto, quod Leochares huius rei sponsores se scribi passus fuerit. *Testimonium.* Audiuistis, iudices, e testibus, quos verum dixisse, ne ipse quidem Leochares videtur infitiaturus esse. At enim uero receptum forsitan ad hanc habebit excusationem, vt aiat Dicaeogenem omnibus nobiscum pactis et stipulatis satisfecisse, sponsoresque a se, Leocharete, factam, praestitam et persolutam esse. Quae cum aiet, mentietur, facileque falsi conuincetur. Recitabit enim scriba vobis, quaecunque Dicaeogenes [ille vita defunctus, nominis huius medius] Menexeni filius, in hereditate reliquit, et quam suppellestem [seu instrumenta villatica hic tertius Dicaeogenes sibi tradita in fidem] suscepit. Haec si negabunt [aduersarii]

[arii] Dicaeogenem, auunculum nostrum, dum adhuc superesset, possedisse, nobisque vita decedentem per testamentum legasse, planum id atque testatum faciunto. Sin autem et illum istaec quondam possedisse, et nos tradita nobis a reo abstulisse aient, prodito in conspectum testis haec confirmaturus. Dicaeogenes enim [tertius, seu reus] quod receperit tradendam a se nobis bassem bonorum a Dicaeogene, Menexeni filio, quondam possessorum, et quod Leochares sponsorem se constitui passus sit de praestandis his a Dicaeogene compromissis, id nos testibus producendis confirmauimus. Nam de his ipsis in iure contendimus, et haec, dicendo iureiurando mutuo recepimus, ille se facturum, nos rata esse habituros, iisque acquieturos. Recita tu illud iusiurandum. *Iuramentum mutuum.* Quod si iam, iudices, hunc locum Dicaeogenes atque Leochares in defensione sui solum essent tractaturi, sufficerent haec dicta nobis quoque, neque verbum adderemus. Quia vero parati sunt, narrationem de hereditate a principio inde repetere; induxi ego quoque animum, totam rem, vt gesta est, vos docere; quo certiores de rei gestae veritate facti, non autem mendaciis circumuenti, ex animi vestri sententia decernatis. Menexeno, auo nostro, nati sunt, filius quidem vnus solummodo, Dicaeogenes, filiae autem quatuor; quarum vnam domum duxit Polyaratus, pater meus, aliam Democles Phrearrhius, aliam Ctesiphon Paeaniensis, aliam denique Theopompus, qui eam matrem Cephisodoti fecit. Iam Dicaeogenes quidem, cum e portu soluisset in Parhalo, cui cum imperio trierarchi praeerat, pugnans apud Cnidum occubuit, nulla prole relicta. Defuncto hoc Dicaeogene, pater Dicaeogenis [istius, cum quo controuersiam hanc agitamus] Proxenus testamentum protulit, cui fidem habentes patres nostri hereditatem creuerunt, et sic factus est hic Dicaeogenes illi Dicaeogeni, Menexeni filio, filius adoptiuus,

ea le-

ea lege, vt sola tridente [seu vna tertia hereditatis parte] contentus esset; reliquorum autem partem ratam sibi a iudicibus adiudicari curabat vnaquaque Menexeni filiarum. Haec ita, vt aio, acta fuisse testes edicent, qui tum, cum agerentur, interfuere; quos ego testes coram vobis producam. Interposito itaque iururando cum cauissent, non commissuros, vt pacta conuenta violarentur, possedit vnusquisque portionem hereditatis suam, duodecim per annos, et quamquam iudicia interea temporis exercerentur, neque forum clausum esset, nemo tamen fuit tam longinquo tempore, qui ausus esset, affirmare, per nefas ista acta fuisse. Tandem vero rep. rebus aduersis vsa, oborta- que seditione et tumultu, concitatus hic [Dicaeogenes] a Melane Aegyptio, cui aliis quoque in rebus obsecundauit, vniuersam coepit hereditatem petere, affirmans, ab auunculo nostro se heredem ex asse scriptum esse. Furere nos quidem illum autimabamus, eiusmodi causam in forum deferentem; verumenimvero, tametsi nunquam euenturum speraueramus, vt vera prae se ferre vobis videretur is, qui idem modo cum triente, modo ex asse adoptatum se ferret; tamen ingressi forum, cum et multo plura, quam illi, argumenta proferremus, multisque modis aequiora, tamen iniuriam accepimus, non a iudicibus, sed a Melane Aegyptio eiusque amicis, qui per turbida ista reipublicae tempora sibi datam existimabant licentiam aliena impune diripiendi, falsisque dicendis testimoniis mutuo sese subleuandi. Ab his itaque talium facinorum exercitatione nobilitatis decipiebantur, qui tum sedebant ius dicturi, iudices, et nos a procella falsorum testium obruti nostra perdebamus. Nam pater haud multo post litem ita disceptatam, viuis excessit, priusquam actionem in falsos testes capessere posset. Dicaeogenes autem causa factus superior, eadem protinus die Cephiso-

phifophontis Paeaniensis filiam ex illa portione, quam sortita fuerat, expulit, tametsi Dicaeogenis defuncti, a quo controuersa illa bona relicta fuerant, ex sorore neptis esset. Democlis item viduam iis spoliavit, quae Dicaeogenes quondam, ipsius frater, ei dederat. Cephifodoti quoque matrem, ipsumque hunc Cephifodotum bonis omnibus denudavit, quippe qui horum [Cephifodoti puta, fratrumque eius, et matris] idem tutor et curator atque aduersarius esset. Verum ne minimo quidem sensu necessitudinis ad misericordiam his impertiendam flectebatur, sed committebat, ut ad orbitatem eorum paupertas quoque accederet, atque ab amicis et protectoribus solitudo, adeo ut vel in diem necessariis ad victum cultumque rebus carerent. Tam praeclare Dicaeogenes hic tutelam eorum gessit, qui archissima consanguinitate iunctus ipsis esset. Theopompus, pater, quae his reliquerat, ea Dicaeogenes hic inimicis eorum prodidit, et quae auunculus auusque maternus ipsis legauerant, ea ipse illis per nefas, etiam nondum iure sibi addicta, eripuit. Quod dictum factumque est indignissimum, pueri adhuc cum hi essent, emebat domum ab eorum patre relictam, hortumque illi domui adiunctam cum destruxisset, illam domum cum domo, quae ipsi [Dicaeogeni] in Vrbe est, copulavit, interponendis structuris, ut illae quondam duae domus iam pro vna haberi possint; et quamquam e Dicaeogenis bonis, auunculi nostri, locar annuum octogenas minas redigat, tamen Cephifodotum, Dicaeogenis [medii] e sorore nepotem, Harmodio, fratri suo, Corinthum proficiscenti, pro famulo addidit. Et reliquis, quibus eum ipse demersit, malis hunc veluti cumulum addit, quod ei per probrum obieceret, quod oereas atque penulam gestet, non recognitans, ipsum sese summam ei fecisse iniuriam, eo, quod bonis omnibus eum priuarit, eoque ad mendicitatem

rede-

redegerit. Verum haec haftenus. Illuc redeo, vnde excefferam. Menexenus itaque, Cephifophontis filius, Cephifodoti huius itemque meus confobrinus, cui portio hereditatis par meae competit, actionem aduersus eos instituit, qui nobisque, ipsique [Menexeno] aduersa et noxia testati fuerant; Lyconemque, quem primum in iudicium induxerat, reum peregit; qui Lyco testatus fuerat, ab auunculo nostro Dicaeogenem hunc, qui adhuc superest, ea lege fuisse adoptatum, vt bonorum suorum ex asse heres esset. Haec ille Lyco testatus, falsi dicti testimonii conuictus est. Dicaeogenes itaque eo redactus, vt iam non amplius vos decipere posset, quid egit? persuasit Menexeno, nostramque suamque causam communem agenti, (pudet enimvero prodere, quae propter illius [Dicaeogenis] puta atque Menexeni] improbitatem proloqui cogor) quidnam facere? ratam hereditatis portionem sibi contingentem a se auferre, gratiaeque in mercedem nos, quorum causam ageret, sibi prodere, reliquosque falsos testes in forum nondum ab ipso pertractos, missos facere, venia persecutionis forensis ipsis concessa. Haec nos, ab amicis pariter inimicisque tolerantes, tamen quieuimus; et producam ad vos testes nobis huius rei futuros. *Testes.* Verum pactus istaec cum Dicaeogeno Menexenus, ab isto delusus fuit, id quod ei recte, sic merito, contigit. Falsorum enim testium a persecutione cum destitisset Menexenus, atque nos prodidisset, fraudatus est iis emolumentis, quorum spe illectus illam perfidiam ad se admiserat. Iniuriam hanc a Dicaeogene passus Menexenus rursus ad nostras partes rediit, et nos, arbitrati, Dicaeogeni iam nullam amplius hereditatis portionem competere, postquam testes ab eo subornati, falsi dicti testimonii coarguti essent, de integro cum eo de vniuersa hereditate ex titulo propioris consanguinitatis contendimus. Qua
in ro

in re. nos rectum cepisse consilium, et Dicaeogenem omni prorsus iure habendae tenendae hereditatis excidisse, facili negotio videor mihi demonstraturus esse. Binae enim, diuersi tenoris, tabulae eiusdem testamenti prolatae fuerant, alterae quidem dudum ante, alterae autem multo post. Et primae quidem illae vetustiores, a Proxeno, huius Dicaeogenis patre, prolatae, Dicaeogenem hunc auunculi nostri filium adoptiuum ea lege faciebant, vt is trientem solummodo hereditatis haberet; posterius autem ab ipso Dicaeogene prolatae hunc ipsum heredem ex asse declarabant. Harum binarum tabularum alteras quidem, illas a Proxeno proditas, Dicaeogenes ipse iudicibus auctor fuit, atque persuasit, vt crederent aienti, commentitias esse; quas autem ipse Dicaeogenes protulit, eas qui testes affirmauerant ab ipso auunculo nostro scriptas atque relictas esse, hi testes falsi dicti testimonii conuicti sunt. Ambabus itaque illis testamenti tabulis pariter debilitatis atque abrogatis, aliasque nullas, praeter has, existare cum in confesso sit, liquet iam neminem esse, cui hereditas ex titulo testamentariae legationis competat; ex titulo consanguinitatis autem solis eam competere sororibus Dicaeogenis defuncti, a quo hereditas ista relictæ est. quarum filiae sororum nostrae sunt uxores. Quocirca visum nobis fuit, in iure petere hereditatem ex titulo propinquitatis; et sic petiuimus portionem vnusquisque sibi ratam. Verum in eo iam cum essemus, vt formulis iurisurandi mutui a iudicibus adigeremur [nos actores hinc, et illinc reus, de veritate eorum tuenda et praestanda, quae pars quaeque pro se esset dictura] intercessit Leochares hic, obnuntians, hereditatem hanc controuersiae haud esse obnoxiam. Quem testem cum reiiceremus, exceptione vsi falsi dicti testimonii, petitio quidem hereditatis antiquabatur, contra vero

actio de falsitate dicti testamenti inducebatur. Ibi cum nos omnia dixissemus eadem, atque nunc dicimus, itemque Leochares sui purgandi causa multa protulisset, pronunciarunt tandem iudices, Leocharetem falsa testatum esse. Quod cum palam esset factum e suffragiis, cum illa suffragia e cistulis essent exenta, quae quidem Leochares iudicesque, ipsosque nosmet rogauerit, et quae a nobis tum impetrare rogando atque perficere potuerit, nescio an minus necesse sit a me copiosius enarrari. Satis est ea vos audire, de quibus inter nos conuenit. Nobis nempe concedentibus Archonti, ut suffragia non dinumerata confunderet, abdicabat ipse sese Dicaeogenes de bese hereditatis, eamque sororibus Dicaeogenis defuncti permittebat, promittens sese portiones illas nostrum unicuique debitas sine vlla controuersia nobis esse traditurum; eaque de re Leochares, ut sponsor, fidem suam interponebat, aens, Dicaeogenem esse, quae promississet, facturum; neque Leochares solummodo spondebat, verum etiam Mnesiptolemus Plotensis. Quarum rerum vobis hos edam testes. *Testes.* Nobis itaque, ut a Leocharete tam indigna passis, cum liceret eum infamia notare, ut falsi dicti testimonii conuictum, nolimus tamen, sed satis habuimus, vbi nostra nobis debita abstulisset, quiescere atque a contentionibus desistere. Verumenimvero, quamquam tam benignos mitesque nos erga Leocharetem atque Dicaeogenem gessissemus, tamen ab ipsis lusi fuimus, o iudices. Nam neque Dicaeogenes, quam hereditatis bese nobis a se tradendam coram iudicibus recepisset, eam nobis tradidit, et Leochares se negat tum temporis pro Dicaeogene sponsores esse factum. Atqui, factum qui infitatur id, cuius testes fuerunt iudices, numero quingenti, et reliqua tam densa corona ciuium iudicium tum actum circumstantium, quid ille vobis factu.

facturus videtur, si pauciores, minorisque auctoritatis testes habuisset? Manifesto itaque illos mentiri constabit vobis e testibus, quos exhibuimus; qui testes coram aderant, quo tempore Dicaeogenes quidem esse hereditatis se abdicabat, eamque sororibus Dicaeogenis defuncti sine vlla controuersia a se tradendum recipiebat, Leochares autem sponsor fiebat, quae Dicaeogenes verbis recepisset, ea reapse quoque esse praestitutum. Sed et vos, o viri, rogamus, quotquot rei tum gestae interfuistis, vt, num vera dicamus, a memoria vestra requirere, nobisque succurrere velitis. Nam si vera dicit Dicaeogenes, quid nobis prodest causa vicisse? qui meliore ideo loco sumus, quam fuimus ante victoriam? aut quam in re conditione ille nunc est detiore, postquam causa cecidit, quam fuit antequam condemnaretur? Annon eadem bona adhuc possidet, quae pridem possedit, nil imminuta? Nam si verbotenus tantum, id quod ait, esse destitit, neutiquam autem promisit eam traditurum nulli controuersiae obnoxiam, ecquod tandem detrimentum accepit ab illa sua cessione bonorum? Habet enim adhuc tenetque valorem eorum. Ipsa enim bona ne habuit quidem, antequam causa caderet, sed habent illa hi, qui ab illo cum emissent, aut pignoris loco accepissent, pecunia parata compensarunt; quam pecuniam debebat Dicaeogenes ipsis reluere, et sic nostrum cuique ratam suam portionem ex debito restituere. Ideo enim sponsores ab eo postulauimus, et datos accepimus, non fidentes illum, absque illa cautione, promissis suis vltro re ipsa fidem esse facturum. Nam praeter par domuncularum extra moenia, et sexaginta iugera in Pedio, nil retulimus, sed illi reliqua habent, qui aut emerunt ab eo, aut oppignerata sibi habent; quos inde non deducimus, ne, id si fecerimus, in iudicio condemnati, multas debeamus. Nam Micionera

quoque quod balneo deduxissemus, id quod iussu Dicaeogenis feceramus, negantis se emtionis vindicias praestitutum, quadraginta minis condemnati sumus, fraude Dicaeogenis decepti. Existimantes enim; Dicaeogenem haud esse commissurum, ut quibus ipse sese bonis in iudicio abdicasset, et quae nobis concessisset, eorum emtionem ut legitime factam et adhuc validam praestaret, aduersus Micionem coram iudicibus affirmabamus, paratos nos esse nihil non pati, nullamque poenam detrectare, si Dicaeogenes auderet ipsi, Micioni, balnei emtionem, ut rite legitimeque factam et adhuc validam praestare. Opinabamur enim, illum sponsiones suas nunquam factis esse refutaturum; idque futurum confidebamus nullam aliam ob causam, quam ob sponsoꝝ auctoritatem, qui fidem suam hac de re interposuerant. Verumenimvero, quamuis Dicaeogenes illis ipsis portionibus hereditatis decessisset, quibus se nunc fatetur nostri causa decessisse, Micioni tamen balneum confirmavit, [h. e. affirmavit, Micionem illud a se, ut a legitimo eius domino et venditore, cui nemo facultatem sua pro libitu vendendi, eripere possit, legitime emisse, ideoque Micionem illud balneum optimo titulo tenere, ex eoque, ut e peculio suo recte et honeste parto, deduci nullo modo posse.] Sic ego miser non modo nullum huius hereditatis fructum percepi, sed praeterea quoque propter eam quadraginta minis multatus fui. et discessi, contumelia a Dicaeogene affectus. Etiam huius rei testes vobis praestabo. *Testimonium.* Haec nos, o iudices, a Dicaeogene passi sumus. Leochares autem, a quo haec omnia profecta et nobis conflatata sunt, cum pro illo spondisset, negat se ea spondisse, quae tamen ab eo sponsa esse testes nostri edicunt, hoc fretus argumento, quod horum nulla mentio fiat in tabulis coram iudicio conditis. Nos autem, o iudices, tunc

tunc temporis in tribunali festinantes, alia in tabulas referri, et disertis verbis exprimi curauimus, alia solummodo antestati sumus [h. e. operam dedimus, vt testes nobis essent, qui reciperent iis de rebus requisiti esse testaturos.] Hi autem [Dicaeogenes puta et Leochares cum factione sua] eas solummodo seruant conditiones, quae e re ipsorum sunt, easque ratas aiunt esse, ctiam si in tabulis scriptae et verbatim expressae non sint; quae autem ipsis minus conducunt, eas, scriptae si minus fuerint, ratas esse negant. Ego vero, iudices, nil miror eos pacta infitari verbis solummodo inita. Nam ne scripta quidem seruare et exsequi volunt. Vera autem ea esse, quae nos aimus, aliud adhuc argumentum proferam, vnde cernatis. Protarchidi Potamio Dicaeogenes in matrimonium collocauit sororem meam, cum dote quadraginta minarum, et loco dotis domum ei tradidit in Ceramico sitam. Huic mulieri, quam Protarchides adhuc in matrimonio habet, aequalis portio hereditatis competeat, atque matri meae. Quum igitur Dicaeogenes mulieribus de esse hereditatis concessisset, rogabat Leochares Protarchidem, vt sibi traderet domum elocaticiam. [seu elocationibus habitaculorum mercedes annuas merentem] quam pro dote Protarchides habebat. A se enim, [Leocharete] vt sponsore ipsum [Protarchidem] partem hereditatis vxori eius debitam ablaturum esse. Nactus his orationis praestigiis Leochares illam domum elocaticiam, hereditatis portionem Protarchidi non tradidit, eaque de re testem Protarchidem vobis exhibebo. *Dicitur.* De reparatione balnei autem, eiusque instrumento a se suppleto, et aedificationibus, si nunc quoque proferet eadem, quae iam dudum praetendit, nos nimirum, quos ei sumtus factos refundendos recepissemus, eos non refundisse, et propterea se non potuisse creditoribus satisfacere, ideoque nobis quo-

que ea non potuisse tradere, quae deberet; occurram ei sic. Quo tempore, iudices, coram iudicio tum super hac re habito, eum cogebamus, his de bonis, [quae nobis debet, et quorum vfucapione nos arcet] decedere, in compensationem sumtuum ab ipso tum in munera publica horum bonorum nomine, quam in aedificationes factorum, permisimus illi horum bonorum vfum fructum, [iulo duodecennio perceptum, quo illa tenuisset] ita fieri debere consentibus iudicibus iis, qui tum sedebant. Tempore post dedimus ei, non coacti, sed sponte nostra, veluti praecipuum aliquod a reliqua massa separatum, domum in Vrbe, quam haberet adhuc praeter trientem hereditatis, in compensationem reparaturarum, quas ait a se factas. Domum hanc Dicaeogenes Philonico quinquaginta minis vendidit. Dedimus autem nos illam domum Dicaeogeni, iudices, non ob illius probitatem atque comitatem, sed quod testatum faceremus, diuitias a nobis pluris non fieri, quam necessarios, sint licet quam nequissimi. Nam antea quoque, quum penes nos esset Dicaeogenem vlscisci, et fortunis denudare omnibus, tamen nolimus bonorum eius vllam in partem inuadere; sed satis habuimus, nos nostra recuperare. Ille contra, superior factus, spoliauit nos, et quaecunque potuit, nobis eripuit, et pessumdare nos laborat, non vt cognatos, sed vt inimicos homines. Proferemus adhuc aliud ingens et euidentis documentum, et morum nostrorum, et scelerositatis, qua Dicaeogenes hic obsessus tenetur. In eo cum esset actio aduersus Leocharetem, vt in tribunal inferretur, mense Maemactione, iudices, conueniebant nos Leochares atque Dicaeogenes, rogantes, vt prosecutione litis forensi aliud in tempus reiecta, viam compositionis per arbitros prius experiremur. Quibus nos, quasi minuta quapiam in re laesi, assensi, quatuor arbitris litem permisimus

disceptandam; quorum binos alteros nos adducebamus, alteros illi. Coram his promissimus, nos ab eorum arbitrato non discessuros, sed ei acquieturos esse, atque compromissum hoc iureiurando sanximus; et arbitri prae se ferebant, si fieri posset, ut bonam in gratiam nos reconciliarent, litemque nostram blandis et commodis verbis expedirent, se facturos iniuratos; sin autem minus, etiam se ipsos iusiurandum dicere haud esse recusaturos, eoque dicto, sic demum declaraturos, quae sibi nostra in causa iusta et aequa esse viderentur. Hoc pacto cum nos iterum iterumque interrogando, seorsumque et copulativum percontati essent, rerumque gestarum ordinem intellexissent, arbitratorum alteri quidem, illi duo, quos ego mihi delegeram atque tuleram, Diotimus et Melanopus, parati erant sententiam pronuntiare, siue iurati, siue non iurati, prout placeret nobis, quatenus e dictis et auditis colligere potuissent verissima atque aequissima esse. Quos autem Leochares arbitros tulerat, hi nolebant iniurati pronuntiare, tametsi alter eorum, Diopithes, Leocharis affinis erat, [sororem ipsius in matrimonio penes se habens, seu data sua Leochareti sorore in matrimonium] mihi vero inimicus atque aduersarius in negotiis quibusdam forensibus; alter autem, Demaratus, frater illius erat Mnesiptolemi, qui una cum Leocharete pro Dicaeogene spondit. Hi ergo duo pronuntiare recusabant, tametsi nos iureiurando adegissent, nos a sententia ab ipsis pronuntianda haud esse discessuros. Testes huius rei vobis exhibebo. *Testes.* Foret utique res grauis atque indigna, si Leochares vos rogaret, iudices, ut se absolueretis eadem in ipsa causa, in qua Diopithes, affinis eius qui esset, ipsum condemnauit. Et qui deceret vos Leocharetem ab illa culpa liberare, a qua ne necessarii quidem liberarunt? Quare vos rogo, si iniqua non cupimus, ut Leochare-

tem condemnetis. Indignus enim est Dicaeogenes vestra commiseratione atque contentione bene de eo mendi. Neque enim pauper et in re curta est, neque de rep. praeclare meritis. quod vtrumque docebo, iudices, planum facturus eundem et locupletissimum, et nequissimum hominem esse, pessimequo de rep. de necessariis, de amicis denique, meritum. Hic Dicaeogenes cum a nobis traditam sibi accepisset in potestatem hanc hereditatem, octogenas minas annuorum vectigalium ferentem, eiusque fructus toto decennio percepisset, cum negat sibi pecuniam esse, tum tamen non habet docere, quo illam tantam, o iudices, vectigalium summam infumferit. Vos ipsi, fas enim est, existimate. In Dionysiis choregatum tribus suae fungens, quatuor habuit collegas, tragoediaeque atque pyrrhichiae palmas retulit postremas. Haec sola sunt munera, quae edidit, coactus, et tam praeclare, e re tam fructuosa, tam ampla vectigalia ferente. Sed et trierarchi tot numero cum constituantur quotannis, Dicaeogenes neque ipse trierarchatum gessit, neque alteri cuiquam gerenti de penu suo contulit ad sumtus illius muneris alleuandos, praesertim eiusmodi in reip. temporibus. sed alii quidem, quibus vel tenuior etiam res familiaris est, quam huic sunt reditus annui, tamen trierarchatus gerunt; hic autem nullum vnquam gessit, tametsi splendor illas facultates non pater ei reliquit, (nam is quidem ei rem reliquit admodum mediocrem,) sed vos suffragio vestro contribuistis et condonastis; quapropter, etiamsi cuius non esset, tamen eum deceret, liberalitate sumtuum in rep. faciendorum voluntatem vestram demereri. Porro tot contributiones cum factae sint a ciuibus ad bellum sustinendum, patriaeque salutem tuendam, hic vnus Dicaeogenes ne semel quidem quicquam contulit, nisi quod, cum Lechaeum caperetur, prouocatus ab aliis, pollicitus

citus est in concione, audientibus omnibus, se trecentas drachmas, minus adeo, quam Cleonymus Creten-
 sis dedit, esse daturum. Et hoc ipsum tam non donum,
 quod pollicitus est, gratuitum, non praestitit, sed
 turpissima de causa pependit eius nomen apud Epony-
 mos in tabula publica proscriptum, ut impostoris et
 vani hominis, qui, quam largitionem ad salutem pa-
 triae tuendam sponte sua pollicitus fuisset, eam re ipsa
 non praestitisset. Qui iam mirandum sit, me, qui
 vnus sim, ab hoc Dicaeogene deceptum esse, qui pari
 modo vos quoque, cunctos, in concionem congres-
 sos, deceperit? Etiam huius rei testes praestabo. *Te-
 ster.* In remp. ergo Dicaeogenes hoc pacto, et tam
 magnifice, e re tam lauta erogauit; erga necessarios
 autem eum se gerit, quem videtis. nam alios nostrum
 fortunis exuebat, copiis et gratia praepollens, alios aequo
 animo ferebat, ob penuriam victus quotidiani peregre
 proficisci, ad capeendum militiam mercenariam. Vi-
 derunt omnes matrem eius in fano Ilithyiae sedentem,
 cum hunc filium suum infandi sceleris in se commissi
 incusaret, quod scelus vel ore proferre verecundor,
 quamquam illum quidem tantum scelus committere nil
 puduit. Melane Aegyptio cum esset a puero familia-
 riter vsus, habet nunc eundem Melanem sibi inimicis-
 simum, ideo, quod pecuniam ab illo mutuo sumtam
 non reddit. Reliquorum, si qui cum eo consueuis-
 sent, alii non recuperarunt numos ipsi mutuo datos,
 alii decepti sunt ab eo, non praestante ea, quae se da-
 turum promississet, si nollent secum in hereditatis pe-
 titione contendere. Nostri autem maiores, o iudices,
 qui bona istaec, nunc controuersa, reliquerunt, sudore
 suo parta, nullis non choregatis defuncti sunt,
 pecuniasque quamplurimas ad onera belli perferenda
 contulerunt; neque tempus vllum vacauit ipsorum
 trierarchatibus; quorum documenta sunt donaria ab

illis in fanis deorum, ex eo, quod ipsis de necessariis impensis redundaret, dedicata, quo monumenta suae virtutis essent; tripodes, alii in templo Bacchi consecrati, quos tripodas, choregi cum essent, praemia et monumenta victoriae, abstulerant; alii in templo Pythii Apollinis Delphis consecrati. Praeterea quoque in arce [Athenis] primitias fortunarum consecrarunt; fanum, quod ibi est Mineruae, simulacris aeneisque faxeisque, numero multis, ut e re familiari priuata, exornarunt. Ipsi autem pro patria dimicantes occubuerunt, Dicaeogenes quidem, Menexi, aui mei pater, Strategus cum dignitate apud Eleusinem, Menexenus autem, filius eius, phylarchi partes gerens, [h. e. magistri alae equestris] apud Spartolum, in terra Odryfarum. Dicaeogenes autem, huius Menexeni filius, occubuit in pugna apud Cnidum, trierarchatu fungens nauis Parhali. Hanc tu domum, Dicaeogene, cum suscepisses in manus tibi traditam, optime constitutam, pessime, summo cum dedecore, pessumdedisti et lacerasti, alia eius aliis vendendo, fundosque numis commutando. Et nihilominus tamen paupertatem quereris! qui? quo impendisti illam tantam pecuniam e vectigalibus bonorum et e venditione eorum redactam? In romp. quidem, de quo certo constat, nil impendisti, neque in amicos. At ne in equis quidem alendis prodegisti rem, qui nunquam in potestate habueris equum plus tribus minis vaenientem; neque etiam in bigas mulares profudisti, quas nunquam possedisti, tam amplos fundos, et tam instructos habens. At ne ex hostibus quidem captiuum ciuem vllum redemisti. Ne ipsa quidem illa donaria in arcem intulisti dedicanda, quae Menexenus quum tribus talentis facienda locasset, vita excessit, priusquam dedicaret; sed voluntantur adhuc in officina lapicidae. Et tu quidem dignum te consuisti, possidere te bona ad te nullo iure pertinentia, diis autem obli-

uisc-

uiseris donaria reddere, iis destinata et ex voto debita. Ecquid igitur est id, ob quod tu, Dicaeogene, potules, iudices te absolueres? num, quod multa munera civitati edideris? luculentoque magni aeris impendio eam spectabilem reddideris? an quod classicam militiam fungens, cum potestate trierarchi, clades hostibus acerbas intuleris? an, quod egenti patriae multas magnasque largitiones conferendo, belli onus releuaueris, et amplissima pepereris emolumenta? Atqui horum omnium fecisti nihil. Verumtamen miles bonus et fortis es? Atqui nunquam in castra isti, toto hoc tenente bello, quod tam atrox et tam diuturnum fuit; quod bellum ipsi Olynthii et insularum incolae nobiscum participare non recusarunt, sed pro nobis dimicantes mortem oppetunt. Tu vero, Dicaeogene, cum ciuis esses, arma pro patria gerere ausus non es. At fortassean ob maiores postulabis mihi praehaberi? quod ab iis prognatus sis, qui tyrannos [Pisistratidas] sustulerunt? Ego vero, cum illos laudo, tum te nego in communionem laudis illis debita venire; qui, primum quidem, omisso studio gloriam eorum aemulandi tuisque factis exaequandi, latro factus sis bonorum nostrorum, maluerisque Dicaeogenis filius appellari, quam Harmodii, et ius epulandi in Prytaneo [omnibus commune ab Harmodio oriundis, manentibus in gente sua, neque alienas in domos per adoptionem transmigrantibus] spreueris, et reliqua quoque iura posterorum Harmodii, ut praesidatus et immunitates, contemseris; quamquam, etiamsi in gente tua mansisses, non hoc melior fuisses futurus. Neque enim ab iis, quas tu exerces, artibus nobilitati, neque ob genus suum tantis honoribus affecti sunt Harmodius atque Aristogiton, sed ob fortem animum, dextrae strenua facinora, morum honestatem, quibus decoribus tu cares, Dicaeogene.

ISAEI ORATIO QVINTA,

versans in hereditate Philoſtemonis.

Familiaritatem mihi summam cum Phanostrato atque Chaerestrato hocce esse, iudices, plerosque vestrum nosse autumo. Ignorantibus autem sufficiens dicam documentum. Menestrato in Siciliam proficiente, cum classe, in qua trierarchum agebat, ego praevidens pericula ibi imminencia, quippe qui iam antea eadem expeditione defunctus essem, tamen rogantibus his nauigationis comes calamitatumque confors fui, vna cum illis captus ab hostibus. Quocirca futurum sit inconsentaneum, me, qui horum in gratiam illa discrimina obissem, tam perspicua atque ineuitabilia, quod iis familiariter vterer, amicosque atque studiosos mei ducerem esse, nunc reculare pro iis causam dicere, eaque proferre, ad quae si attendatis animum, sperandum sit fore, vt et vos sententiam feratis cum religione iurisiurandi a vobis dicti consentientem, et hi iure suo potiantur. Quapropter vos rogo, vt veniam mihi dicturo detis, atque secundis auribus me audiatis verba facientem. Certamen enim illis hoc est haud leue, sed summa eorum res agitur. Philoſtemon enim, Cephisiensis, hoc Chaerestrato familiariter vtens, bona ei sua legabat omnia, eundemque pro filio adoptabat, eoque facto diem supremum obibat. Chaerestrato itaque hereditatem ex formula iuris petente, quoniam Atheniensium cuique licet de vacuefacta quacunq; hereditate certare, qui quidem, non per ambages exceptionum, sed directa iuris via incedat, [h. e. propterea hereditatem sibi petat adiudicari, quoniam alii nemini maiori et euidentiori iure competat, quam sibi,] quo facto si petens visus fuerit iure omnium certissimo atque praepollentissimo niti, hereditas ei habenda atque tenenda adiudicatur;
inter

intercessit Androcles hic, atque testimonium interposuit, quo hereditatem hanc controuersiae obnoxiam esse negabat. Quo effecit, ut et hic Chaerestratus petitione hereditatis excluderetur, et vobis eriperetur ius atque facultas heredem Philoctemonis ex sententia vestra constituendi. Sperat nempe se effecturum vnius iudicii suffragiis, vniusque certaminis nequitia, ut Philoctemoni fratres adiungantur et obtrudantur, homines ab eo profus alienissimi, et ut ipse hereditatem contra ius et fas habeat teneatque, tametsi de ea cum nemine in iure contendisset, neque adiudicatam sibi abstulisset: item, ut Philoctemonis sorore potiatur, denique ut Philoctemonis testamentum irritum reddat. Multa vero cum sint, et nefanda omnia, quae Androcles in obnuntiatione sua pro testimonio confirmauit, primum hoc demonstratum dabo, Philoctemonem utique testamentum scripsisse, in eoque Chaerestratum hunc sibi pro filio adoptasse. Philoctemoni nempe neque vxor pariebat, et bellum tum saeuens perpetua capitis pericula obiiciebat, alias equestri, alias nauali militia fungenti. Trierarchatum enim saepenumero gessit. Quibus de causis visum ei fuit, de bonis suis per testamentum praecipere, ne, humani quid passus, desertam domum relinqueret. Fuerat ei quidem par fratrum, nec non par sororum. Verum fratres ambo ante eum sine prole decesserant. Sororum autem altera, Chaereae nupta, prole mascula carebat, tametsi diu penes Chaeream fuisset. Altera Phanostrato duo mares peperit. Horum natu maiorem, Chaerestratum hunc, Philoctemon sibi filium adoptauit, et in testamento hanc scripsit clausulam, nisi vxor sua sibi filium adhuc pareret, velle se, ut hic Chaerestratus sibi heres esset. Testamentum hoc penes Chaeream, alterius sororis maritum, deposuit; quod testamentum cum vobis recitatum fuerit, tum testes, qui scribendo iuter-

interfuere, testabuntur. *Testamentum.* Audistis ergo, iudices, Philoetemonem de bonis suis per testamentum constituisse, et quibus conditionibus Chaerestratum sibi filium adoptarit. Philoetemoni autem sic agere licuisse docebit haec lex, quam ego affero, et hic vobis audientibus recitabit. Aequa enim et iusta haec esse, ex ipsa lege facillime intelligi arbitror. *Lex.* Haec lex communis omnibus fixa est, iudices, praecipiens, nemini non licere, de bonis suis constituere, prole mascula carenti, nisi si forte furiosus sit, aut praesens deliret, aut per aliam quampiam causam, hac in lege indicatam, mentis parum sit compos. Quorum omnium vitiorum nulli Philoetemonem fuisse obnoxium, id vero paucis verbis demonstratum dare poterō. Ciuem enim qui se, et, quoad vixit, gesserit eum, ut penes vos in honore atque dignitate esset, ideoque dignus a vobis habitus fuerit, cui honores mandaretis, et qui pugnans pro patria occubuerit, ecquis ei negabit mentem constituisse? Mentis ergo qui compos esset, ei licuisse testamentum scribere, in eoque filium, quem vellet, adoptare, planum vobis factum est. Unde constat, haecenus certe Andoclem in ista obnuntiatione falsa testatum esse. Verum hoc quoque falsi arguam, quod addit idem, Euctemonis genuinum esse filium hunc, [qui sibi nomen idem arrogat.] Euctemoni enim, patri Philoetemonis, praeter Philoetemonem et Ergamenem, et Hegemonem, duasque filias, legitima ex vxore susceptos, filia Mixiadis Gephisiensis, alios nullos fuisse liberos, norunt cognati omnes, omnesque phratores, et demotarum plerique, iidemque vobis id testimoniiis suis confirmabunt. Aliam autem illi fuisse vxorem, unde hosce, [quos Androcles subiectum it,] susceperit, nemo est, qui aut norit, aut fando vnquam inaudierit Euctemone adhuc superstitē. Atqui testes hi sunt, quos consentaneum sit
 omni-

omnium esse fidissimos. Cognatos enim huiusmodi res omnium optime atque certissime tenere par est. Hos tu mihi primo loco cita, et horum testimonia recita. *Testes.* Verum ipsos quoque vobis praestabo aduersarios haec eadem testimonio suo comprobantes. Nam in examine ambarum partium coram Archonte habito, cum hi sacramentum deposuissent super his, tanquam genuinis Euctemonis filijs, [qui sunt subditi] et nos interrogassemus eos, quatenam esset horum mater, et cuius filia, docere non poterant, tametsi et contestatione nostra vrgerentur, et Archon ipsis iterum iterumque iniungeret, ad interrogata vt responderent, prout lex fieri iuberet. Atqui, quomodo, iudices, legi haud repugnet, si, qui pro alijs, veluti pro liberis genuinis, in iure contendat, et interponenda obnuntiatione de horum liberorum iure propiore, alios, legitimi qui sint heredes, a petenda hereditate exclusum eat, is idem tamen; neque, quae his infitijs mater fuerit, docere habeat, neque vllum cum ea cognatum edere. Sed tum temporis quidem praeterebant, horum liberorum matrem mulierem nescio quam Lemniam esse, eoque facto cursui processus forensis remoram aliquam iniiciebant. Postmodum autem ad examen [vel confrontationem partium ambarum litigantium] cum conuenissent, vel prius etiam, quam ab homine quoquam interrogarentur, statim aiebant, Callippen eorum matrem esse, Pistoxeni filiam; id solum existimantes sufficere, nomen vnum aliquod a se confictum edi, nescio cuius, Pistoxeni. Qui cuius fuisset, quaerentibus nobis, et num in viujs adhuc superesset, in Sicilia eum aiebant occubuisse in castris, relicta hac vnica filia apud Euctemonem, eius tutorem, et ex ea illi hocce duos pueros natos fuisse. Facinus omnium longe impudentissimum. Merum enim hoc esse mendacium, planum faciemus, primum ex ipsa

ipsis horum responsionibus in illo scrutinio editis. Nam ex illa inde militia, cuius causa Pistoxenus fertur in Siciliam cum classe abisse, hoc est, ab Arimnesto Archonte inde, ad hoc diei duo et quinquaginta anni effluxere. Neque natu maximus horum iuuenum, quos ab Euctemone ex illa Callippe procreatos perhibent, aetatis annum vigesimum adhucdum excessit. Detractis igitur his viginti annis ab illius Siculae expeditionis tempestate, et ab anno illo, quo Arimnestus Archon fuit, remanent plusquam triginta anni. Atqui Callippen, aetatis annum trigesimum dudum egressam, adhuc penes Euctemonem, in eius tutela fuisse, pupillam, nondum elocatam, nondumque matrem legitime factam, credibile non est, sed credibile potius hoc est; eam in manu tutelaque mariti iam dudum ante fuisse, cuicumque fuerit, siue a necessariorum quopiam, siue ab ipso tutore, in manus data, atque matrimonio collocata, siue denique a iudicibus, velut heres a patre relicta, nescio cui adiudicata. Praeterea Callippen hanc necesse est, ut Euctemonis necessariū famulique norint, si ea quidem in tutela domoque Euctemonis versata, et tam diu quidem, triginta per annos, aut vnquam materfamilias ei fuerit. Non enim sufficit eiusmodi nomina solummodo in confrontationibus iactari, sed etiam rebus ipsis eorum veritas patefacienda est, hoc est, testimoniis necessariorum. Decebat itaque nobis demonstrari, et flagitantibus quidem, vel vnum aliquem ex Euctemonis necessariis, qui Callippen quandam, siue pro vxore legitima, siue pro pupilla, saltim in domo Euctemonis versatam nosset; decebat operam dari, ut haec res coarguerentur, siue e famulis Euctemonis, si qui adhuc eorum in viuis superessent; siue e famulis iis, qui penes ipsos [Androelem, eiusque consortes] essent, si quis eorum est, qui se aiat ista nosse. Verum eiusmodi seruos e familia
Eucte-

Euctemonis reliquos tradentibus nobis ad quaestionem per tormenta accipere, neque suos poscentibus praestare et coram adducere voluerunt. Cape tu has istorum responsiones, in scrutinio illo ab istis editas, nostrasque obtestationes et prouocationes ad traditionem mancipiorum. *Responsiones. Obtestationes. Prouocationes.* Tantam ergo rem, tam grauis utramuis in partem ponderis, hi quidem defugerunt, ego vero demonstrabo vobis, et vnde hi sint, [pueri] et quinam isti, qui interponenda obnuntiatione testati sunt, eos genuinos Euctemonis liberos esse; quo student eos in Euctemonis hereditatem immittere. Phanstrato quidem igitur nescio an insuaue sit, Euctemonis vlcera denudari. Fieri tamen nequit, quo minus vel pars aliqua modica malorum, in quae Euctemon incurrit, aperiat, quo vos rei gestae certiores facti, hoc facilius sententiam aequo iuri consentientem feratis. Exegit viuendo annos 96. Huius tam longinqui temporis per partem potissimam visus fuit beatus esse. Nam et fortunae erant haud contemnendae, et vxor, florentesque liberi, et res reliquae pariter sic satis secundae. Verum pro uecto iam ad aetatem affectam infortunium haud medioere obtigit; quod vniuersam illius domum corripit, opumque magnam vim pessumdedit, ipsumque in apertum cum necessariis discidium coniecit. Quae vnde nata, et qui, sint, paucissimis declarabo. Erat Euctemoni, iudices, liberta, quae domum aliquam gubernabat, quae domus Euctemoni in Piraeo erat elocaticia. Haec mulier puellas meretrices alebat, et in his vnam, Alcen dictam; quam Alcen vestrum quoque complures, ni fallor, norunt. Haec Alce, vt primum de foro emta fuit, multos per annos prostitit corpore quaestum faciens; tandem vero, marcescentibus annis, e lupanari excessit. Mulieri igitur isti illa in domo elocaticia versanti consuecebat Dio quidam,

Ee

homo

homo libertus; e quo ista Alce se aiebat hosce liberos peperisse, [quos Androcles nunc Euctemoni subdere conatur.] Et Dio quoque pro suis eos alebat. Tempore autem post idem Dio, ob noxiam nescio quam datam male sibi metuens, Athenis Sicyonem fecessit. Quo facto Euctemon Alcen illam gubernatricem illius domus constituit; quae ei in Ceramico erat elocaticia, vbi vinum vaenit. Illam igitur in domum immissa haec mulier, iudices, multorum magnorumque malorum causam et principium dedit. Euctemon enim saepius nihil itans, sub praetextu locaris tollendi, plurimum temporis in illa domo elocaticia versabatur. Saepe quoque illa cum muliere cibum capiebat, relictis vxore liberisque, domoque, in qua ipse habitabat. Quod aegre ferentibus vxore liberisque, tantum abest, vt Euctemon a congressibus cum illa muliere se abstineret, vt potius ad extremum domicilium quasi ad eam transferret, aetatemque deinceps omnem penes eam degeret, et, siue herbis, siue furore, siue alio nescio quo aduerso casu, dementabatur ita, vt, rogatu mulieris, alterum liberorum eius in phratoras suos induceret, addens ei suum nomen. Quoniam autem ne sic quidem Philoctemon ei concedebat, neque phratores admittebant, sed sacrificium ab Euctemone pro impetranda pueri receptione oblatum repudiabant, ira aduersus filium Philoctemonem incensus, eique aegre facere ardens, desponderi sibi curabat Democratis Aphidnaei sororem, hoc agitans, vt liberos ab illa muliere edendos pro suis tolleret, et in bona sua immitteret, si Philoctemon concedere nollet, vt commenticium hunc Euctemonem iuniorem in phratoras induceret. Necessarii itaque, bene gnari, cum ab ipso Euctemone, illuc aetatis prouecto, proles nulla esset expectanda, tum tamen verendum esse, ne nihilominus quopiam modo liberi prodirent, quos vt ille pro
h.

haberet atque iactaret, posset induci, ex eaque re multo maius exstiturum esse dissidium, persuadebant, o indices, Philoctemoni, vt fineret a patre suo iuniorem hunc Euctemonem in phratoras induci, conditionibus iis, quae Euctemoni placerent, hoc est, cum addito agello. Philoctemon itaque, tametsi eum patris puderet pigeretque stultitiae, nullam tamen cernens rationem ex hac difficultate sese expediendi, in auctoritate fuit necessariorum, cedensque necessitati, nil repugnavit. Pactis igitur vtrinque conuentis, pueroque in phratoras inducto, ab vxoris ducendae consilio iam desistit Euctemon; quo facto planum faciebat, de vxore ducenda non eo se cogitare coepisse, quo liberos ex ea quaereret, sed quo ab inuito filio concessionem extorqueret hunc puerum in phratoras inducendi; sed idem simul hoc quoque prodebat, hos pueros e matre non ingenua natos fuisse. Ecquid enim oportebat eum vxorem ducere, si hi pueri ex se, ciue attico, et e muliere, quae pariter ciuis attica esset, nati erant? ecquis enim impedire potuisset, quo minus eos, si vere ingenui fuissent, in phratoras induceret? aut cur sub certis condictis et stipulatis conditionibus hunc Euctemonem iuniorem pro filio in phratoras induxisset, si mater eius ingenua et ciuis fuisset? lege edicante, vt liberi omnes rite nati pari et aequali iure in herciseundo patrimonio gaudeant. aut cur senioem quidem horum duum puerorum sub pacto certarum conditionum in phratoras induxisset, minoris autem nullam prorsus habuisset rationem, nullamque fecisset eius mentionem, donec Philoctemon superfuit, neque ad ipsum Philoctemonem, neque ad reliquos necessarios? cum tu tamen, Androcle, hos ambos Euctemonis liberos perhiberis esse, disertis verbis in testimonio aiens, hos genuinos Euctemonis liberos atque heredes esse? Vera haec a me dici, quo constat, recita tu haec testimonia. Te-

Testimonia. Secundum haec gesta, Philoctemon, trierarchatu fungens, in pugna nauali apud Cnidum cecidit ab hostibus interemtus. Aliquanto post Euctemon ad iudices professus est, se velle pacta, in quae sibi cum filio conuenisset, tabularum monumentis consignata deponere; et alter quidem generorum, qui ei duo erant, Phanostratus, in procinctu stabat, ea cum classe, cui Timotheus imperator praeerat, e portu soluendi; et iam nauis, quam Phanostratus cum imperio trierarchi tuebatur, ad ancoram stabat, ad Munychiam; alter autem Euctemonis gener, Chaereas, congenerum, Phanostratum, ad portum deduxerat, iter maritimum ingressurum honoris causa profecutus. Illuc ergo, vbi nauis stabat, Euctemon veniebat, secum habens amicos quosdam adscitos, et cum testamenti tabulis consignasset, quibus conditionibus puerum [Euctemonem iuniorem] in phratoras induxisset, vna cum his [Phanostrato et Chaerea] deponit [illas tabulas] apud Pythodorum Cephisiensem, agnatum suum. Haec, quae egit Euctemon, eum non egisse tanquam pro filiis genuinis, et Androcles ipse testatus est; iudices, et ipsa rei loquitur insolentia. Nemo enim liberis genuinis quicquam per testamentum legat, quia ius ciuile filio patris bona delegat, patremque, cui liberi genuini sint, non finit per testamentum constituere. Tabulae illae cum per biennium fere iacuisent, et interim Chaereas vita excessisset, homines hi [Androcles, eiusque consortes] foeminae [Alcae] per foedissimam adulationem tanquam mancipia reginae seruientes, et ex eius ore nutuque pendentes, cum cernerent substantiam Euctemonis iam pessum euntem, et in seruo atque vecordia delirantis egregiam sibi datam oportunitatem furandi, vna cum foemina, fortunisque et ruenti iam senis menti parant insidias; et primum quidem eum impellunt, ut testamentum tolleret,

leret, atque pro irrito declararet; quippe quod e re puerorum haud esset; quoniam ipso, Euctemone, defuncto, bonorum immobilium nemo alius sit potiturus, quam filiae ipsius, earumque liberi; fundorum autem si quid ipse adhuc superstes venderet, redactam ex illa venditione paratam pecuniam sine controuersia certam pueris esse mansuram. Euctemon hac oratione motus, statim ut audiuit, tabulas testamenti a Pythodoro reposcit, prouocans, ut tabulas eius in medium proferret. Stante itaque Pythodoro coram Archonte, aiebat Euctemon velle testamentum a se scriptum tollere. Contra Pythodorus, negans per se stare quominus tollatur, ipsum semet aiebat id tollere, quod ad ipsum attineret Euctemonem, atque Phanostратum, tum in iudicio quoque praesentem. Verum quoniam Chaereas, qui depositioni testamenti penes se interfuisset, interea temporis viuis excessisset, relicta filia, cuius filiae sine consensu negabat hac in re quicquam agi posse, tum demum aiebat se testamentum illud cassaturum, cum illa Chaerae filia, nuptum elocata, in potestatem mariti transisset, qui tutor et curator eius esset. Archon quoque cum ad hanc Pythodori sententiam accessisset, et ita agendum pronuntiasset esse, Euctemon coram Archonte eiusque assessoribus, aliisque permultis, quos circumstantes antestabatur, primum a Pythodoro eiusque consortibus sponzionem exigebat, eos, quae acturus nunc esset, rata habituros esse; tum conceptis verbis asseuerabat, testamentum sibi iam nunc nullum amplius usquam locorum depositum iacere. eoque dicto abibat, paulo post id facturum, cuius causa illi [Alce, cum parasitis] eum ad testamenti abrogationem impulerant. Vendebant nempe fundum Athmonensem Antiphani, quinque et septuaginta minis, balneum vero in Serangio triginta minis Antilocho; domum vero in Vrbe,

pro quatuor et quadraginta minis oppigneratam, vendidit hierophantae, praetereaue gregem caprarum ipso cum caprimulgo, tredecim minis, et duas bigas mulares, alteras octo, alteras quinque minis et semisse. opifices item, quotquot illi erant, omnes. Vnde summam aeris redigebant plusquam tria talenta. Vendita ista sunt perquam cito post obitum Philoctemonis. Quo autem vobis constet, iudices, horum, quae dixi, singula quaeque vere a me dicta esse, primum cito testes. *Testes.* Sic ista quidem illi habebant, tenebant. Vt autem reliquis quoque potirentur, statim incipiebant machinari, et rem inter se comparabant omnium foedissimam, cui vos par est animum attendere. Cernentes enim Euctemonem prae senio ita prorsus enervatum et exinanitum, vt ne lecto quidem refurire posset, meditabantur et circumspiciebant omnes modos, quibus hoc efficeretur, vt facultates eius, vbi animam reddidisset, in potestate sua essent vniuersae. Quid ergo instituunt? Deferunt horum duum puerorum nomina ad Archontem, velut adoptatorum, quorum alterum [natu maiorem] alter Euctemonis filius [Philoctemon] iam defunctus, alterum [minorem] alter eiusdem filius [Ergamenes] item defunctus adoptassent; et, quia semet ipsi tutores puerorum ferebant, Archonti mandabant, vt substantiam puerorum, velut orborum, elocaret, [h. e. proscriberet elocabiles] quo sub puerorum nomine bonorum alia mercedem meritura elocarentur, alia tanquam debita pueris pro commodata pecunia, aestimarentur atque ipsis assignarentur pro hypotheca, palique figerentur, quibus designantur et circumsepuntur bona in hypothecam data, quae vendere non licet; et Euctomene adhuc superstitite, conductores per eum facti, vectigalia bonorum, ipsi perciperent. Et quam primum tribunalia complebantur, archon quidem bona Euctemonis, vt elocabilia voce praeconis promulgabat, hi vero conductores pro
mercc-

mercede annua ipsi se profitebantur. Verum eueniebat fortuito, vt aliqui, qui licitationi huic interessent, ad necessarios Euctemonis hac de fraude ipsis paratâ renunciarent. Hi ergo cito accurrentes, indicabant iudicibus totum negotium; quo factô iudices elocationem bonorum reprehendebant. Quod si occultum necessariis mansisset, tota illis substantia funditus perisset. Cita testes, qui rei gestae, de qua modo exposui, interfuerunt. *Testes.* Priusquam porro hi homines [Androcles, cum consortibus] notitiam cum hac muliere [Alce] contraxissent, cum eaque colludentes coepissent bonis Euctemonis insidiari, tam locuples erat Euctemon vna cum Philoctemone, vt, quamuis ambo vna, iisdem temporibus, muniis fungerentur sumtuosissimis pro rep. vestra, tamen neque de sorte quicquam alienarent, et de vectigalibus annuis semper haud parum quid superesset, vnde emti noui fundi ad veteres accederent. Ex quo autem Philoctemon excessit, ita misere dilaniata est illa substantia, vt sortis antiquae ne dimidia quidem pars supersit, vectigalia autem omnia intercepta sint. Et ne haec quidem factis habuere differre atque dissipare, sed etiam ipso Euctemone tandem vita defuncto, audaciae processerunt eo, vt illo intus in aedibus adhuc iacente, seruos custodirent, quo ne quis eorum quicquam siue duabus eius filiabus, siue vxori nunciaret, siue necessariorum cuiquam; pecunias autem et vasa, suppellectilemque Euctemonis, adiuuante muliere, in domum proximam, cui cum domo Euctemonis paries idem communis est, exportabant, quam domum incolebat quidam horum, mercede conductam, Antidorus ille; et ne cum filiae quidem venirent, vxorque, ab aliis de excessu Euctemonis certiores factae, sinebant eas intrare, sed claudabant fores, praetexentes, curam funeris illis haud conuenire. Vix tandem aperiebant, et mulieres illas

admittebant circa solis occasum de mium. Ibi ingressae deprehendebant Euctemonem quidem intus iacentem iam in alterum diem, id quod famuli affirmabant, domum autem instrumento et rebus prorsus omnibus vacuefactam horum opera. Iam mulieres quidem in lauando et componendo cadauere, vt per erat, versabantur, hi autem [necessarii Euctemonis] amicorum et testium turbæ, quæ eos comitata erat, oecos demonstrabant, quam essent exinaniti et expilati, seruosque coram his [Androcle et consortibus] interrogabant, quonam suppellex et reliquæ opes auerſæ essent, iisque respondentibus, hos eas in proximam domum exportasse, hi quidem [Chaerestratus, cum sociis] auctores fiebant, vt furtum protinus quaereretur, prout ius ciuile potestatem eius rei facit, poscebantque seruos sibi dedi eos, qui exportassent. Isti vero [Androcles cum consortibus] recusabant æquorum iustorumque quicquam facere. Quæ vt constet vera a me dici, cape tu: scriba istoc et recita. *Testimonium.* [vel index supellectilis rerumque aliarum ex Euctemonis domo surtim exportatarum.] Tantam itaque supellectilem cum domo furtim exportassent, et pecunias tenerent e venditione fundorum redactas, vectigaliaque interuertissent atque inter se diribuissent, quæ per illud tempus depensa sunt, sperant se reliquis quoque petituros, eoque procedunt impudentiæ, vt directum quidem ius præferentes, et recta hereditatem petentes haud audent in forum ingredi, at obliqua tamen via, per obtestationem, quasi liberi genuini adessent: qua in re testati sunt, cum per se falsa, tum illis ipsis, quæ egerunt ipsi, aduerſantia. Nam cum antea scribi horum puerorum nomina in tabulis apud Archontem curassent, alterius ceu filii Philoctemonis, alterius ceu filii Ergamentis, nunc in obtestatione sua affirmant, hos eosdem filios Euctemonis esse, quamquam, ne si ab ipso

ipſo quidem Euctemone procreati eſſent, huius filii atque heredes eſſe poſſent, poſteaquam ſemel ab eo alienam in poteſtatem emancipati et ab aliis adoptati fuiſſent; id quod hi factum aiunt eſſe. Ius enim civile non ſinit quemquam adoptatum e domo, in quam adoptatus fuiſſet, illam in domum, vnde primitus ortus et emancipatus ſit, redire, niſi ea in domo, in quam elocatus eſſet, ſuum ex ſe legitime natum reliquiſſet. Ex quo conſequitur, per ea ipſa, quae egerunt, falſitatis coargui obteſtationem ab illis interpoſitam. Et iſtud quidem ſi callidis ſuis artibus perfeciſſent, vt domus [h. e. ſubſtantia Euctemonis et Philoctemonis] elocaretur, praecluſa iam eſſet hiſce [Chaerſtrato et confortibus eius]; hereditatem petendi via. Nunc autem, quamquam iudices cauſam eorum damnarunt, atque negarunt iuris quicquam illis in hereditatem competere, tamen non aſi modo ſunt eam petere, ſed etiam, pro incredibili ſua modumque excedente audacia, praeter alia falſa a ſe prodita, etiam hoc teſtati ſunt, hos pueros Euctemonis heredes eſſe, quos iudices reprobaiſſent, atque iſta hereditate arcuiſſent. Sed et adhuc teſtis ipſius [Androclis] ſpectate audaciam atque impudentiam, qui pro ſe quidem in iure petiit filiam Euctemonis, vt a iudicibus ſibi adiudicandam, quippe bonorum patris heredem, cum eaque quintam bonorum partem petiit, vt controuerſiae patentem; et hic tamen idem teſtatus eſt Euctemoni genuinos ſupereſſe filios. Atqui quomodo negetur, hunc [Androclum] ſua ſemet ſica perſpicue iugulare, dictumque ab ipſo teſtimonium mendacii coarguere? Nam ſi filius Euctemoni genuinus fuit, fuit eiſdem Euctemonis filia hereditatis adeundae iure omni caſſa, ipſaque hereditas controuerſiae non fuit obnoxia. Androclum autem haſce ſortitiones ſortitum eſſe [h. e. ex ambobus titulis hereditatem petiſſe,

tam pro semet ipso, quam pro pupillis suis] vt vobis constet, iudices, scribe hic vobis haec recitabit testimonia. *Testimonia.* Euenit itaque contra, atque in lege scriptum est, sic edicente: neque spurio, neque spuriae consanguinitatem esse, neque sacris in rebus, neque in ciuilibus, inde ab Euclide Archonte. Androclides autem atque Antidorus aequum existimant, quas in confesso est genuinas Euctemonis filias esse, eas earumque sobolem a se bonis Euctemonis atque Philoctemonis spoliari, et quae mulier iniecto Euctemonis menti furore consecuta hoc est, vt magna parte facultatum eius potiretur, ea se tam gerit insolenter, his nempe [Androcle atque Antidoro] fidens, vt non Euctemonis modo necessarios, sed vniuersam adeo ciuitatem vilipendat. Cuius rei vel vnum solum testimonium vbi audieritis, facili negotio mulieris illius audaciam leges aspernantem et violentem cognoscetis. Cape tu mihi hanc legem. *Lex.* Literas hasce [h. e. sanctiones literarum monumentis consignatas de obseruandis religionibus sacrorum Thesmophoriorum et Eleusiniorum] voluistis vos, iudices, tam esse venerabiles, tantaque poenarum seueritate pietatem erga deos tuendam sanxistis; summi quippe facientes, vt erga reliquorum deorum, ita erga harum quoque duarum dearum [Cereris et Proserpinae] numina reuerentiam exerceri. Haec autem mulier, mater horum puerorum, cum sit omnium hominum confessione ancilla, vitaeque genus per omnem aetatem secuta tam infame, vt ob hanc et conditionis humilitatem et quaestus turpitudinem ei haud liceat intra templum [Eleusinium] intrare, neque eorum, quae in eo geruntur, quicquam videre, cum duabus hisce deabus sacrum sit, causa tamen est in processione reliquarum matronarum ipsa quoque vna incedere, et in templum ingredi, et ea spectare, quae ab ea spectari nefas est. Quae a me
vera

vera dici, cognoscetis e psephismatibus a senatu super hac muliere latis. Cape tu psephisma hoc. *Psephisma.* Existimare iam nunc vos decet, iudices, vtrum Philoctemonis bonorum heredem oporteat hunc esse, ex hac muliere [ancilla eadem atque scorto] natum, et hunc ad monumenta i[Philoctemonis atque maiorum eius] accedere, quo inferias et fustitus eorum Manibus inferat [tanquam maiorum suorum, qui non sunt, et quem propterea Manes defuncti velut hominem a se alienum et spurcum auersantur atque refugiunt] an hunc [Chaerestratum] e Philoctemonis sorore natum, quem ipse Philoctemon sibi filium adoptauit. Porro quoque vos decet apud vosmet arbitrari, vtrum deceat magis, sororem Philoctemonis illam, quae olim penes Chaeream in matrimonio vixit, nunc autem vidua est, in horum [Alces et Androclis et Antidori et confortium] potestate esse, vt penes eos sit siue cuiunque velint eam elocare, siue pati aetatem ad extremum vsque senium in viduitate extrahere; an eandem Euctemonis genuinam filiam illi viro nubere, qui eam in iure petitam vi vestrae sententiae adiudicatam impetrarit, posteaquam planum vobis fecerit, eam sibi vxorem in iure omnium maxime competere. His enim de rebus hodie agitur, et vobis ferenda est sententia. Hoc enim illis sua vult obtestatio, [seu propterea testimonium suum de hereditate controuersiae et adiudicationi haud obnoxia interposuerunt] vt nempe hi quidem [Chaerestratus cum reliquis Philoctemonis necessariis] haec adirent discrimina [excidendi hereditate puta legitime illis obtingente, et veniendi in potestatem spuriorum ex ancilla et scorto vulgarium] isti autem [spurii, cum affeculis] etiamsi nunc hoc certamine ceciderint, rursus tamen in iure experiri possint opponenda *ἀντίρροπον*. Nam si semel a vobis declarata fuerit hereditas vacuefacta et controuersiae

uersae obnoxia; petenti [seu Chaerestrato, seu cui-
 cunque alii] eam, opponent isti suam contrapetitionem,
 et sic eadem de causa bis iidem in iudicio con-
 tendent. Atqui, si Philoctemoni quidem haud licuisset,
 suis de bonis per testamentum constituere, et is
 tamen nihilominus fecisset, recte tum intercessisset
 Androcles interponenda sua obtestatione, penes Phi-
 loctemonem haud fuisse, vt hunc [Chaerestratum] in
 testamento pro filio adoptaret. Sin autem Philocte-
 moni licuit testamentum scribere, neque infitiatur hoc
 Androcles, sed istud, a Philoctemone scriptum, esse
 testamentum, in eoque hunc Chaerestratum pro filio
 adoptatum; debet nos non ab aditu ad hereditatem
 excludere, interponenda obtestatione, sed directa litis
 denuntiatione praemissa, iure nobiscum contendere.
 Jam vero qui quaeso luculentius arguatur falsum dixisse
 testimonium, quam si quis eum sic interroget: Tu
 vero, Androcle, ecqui nosti, Philoctemonem neque
 testamentum scripsisse, neque hunc Chaerestratum si-
 bi pro filio adoptasse? Quibus enim aliquis, dum ge-
 rerentur, interfuerit, de iis fas est eum testimonium
 dicere; quibus autem ipse non interfuerit, de iis te-
 stantem eum fas est, non oculos suos, sed aures fa-
 mamque testari. Tu vero, Androcle, cum scriptio-
 ni testamenti non adfuisses; disertis tamen verbis pro
 testimonio negasti scriptum a Philoctemone testamen-
 tum esse, contra vero affirmasti eum improlem dece-
 sisse. Atqui, o viri, qui poterat Androcles hoc nosse?
 Perinde enim inconsentaneum est, de Philoctemone
 incomperta neque certo explorata affirmare, atque iis
 de rebus, quas vos in secreto agitis. Quamquam enim
 impudentia ei summa est, non audebit tamen affirma-
 re, se Philoctemoni per totam ab eo actam aetatem
 comitem adhaesisse indiuiduum, actibusque eius omni-
 bus testem interfuisse. Hominum enim, quotquot
 sunt,

funt, omnium hunc vnum Androcle[m] Philoctemonem semper habuit inimicissimum, cum propter reliquam hominis improbitatem, tum propterea, quod hic Androcles solus ex vniuersis Philoctemonis necessariis, flagitiosa cum Alce communicauit consilia, quibus et ipsi [Philoctemoni, vel potius Chaerestrato] et reliquis Euctemonis liberis atque totis facultatibus insidiarentur, eaque perpetravit, quae modo vobis demonstravi. Quod autem vel maxime iudigationem cieat, hoc est, quod Euctemonis, qui huius [Chaerestrati] auus est, nomine abutuntur. Fac enim verum id esse, quod hi aiunt, Philoctemoni haud licuisse, per testamentum constituere de bonis, quae vniuersa fuerint Euctemonis, vtrum aequius est, hereditatem patris ad ipsius filias, quas ei genuinas esse extra controuersiam est, et nos ex illis natos, an hos, quibus cum Euctemone necessitudinis prorsus nihil intercedit? id quod non nos solummodo liquidis approbauimus argumentis, sed ipsi quoque horum tutores suis factis. Hoc enim vos, o iudices, etiam atque etiam rogo atque obtestor, vt inprimis meminisse velitis, quod iam paulo ante vobis declaratum atque testatum feci. Androcles enim hic, qui se horum puerorum tutorem fert, quae si Euctemonis genuinorum, [qui non sunt, atqui ingenui qui non sint, his tutor esse nullus potest;] idem tamen pro semet ipso Euctemonis hereditatem petit, id quod testes a me producti confirmarunt. Atqui, per deos superos, qui quaeso fiat, vt minus atrox minusque intolerabile sit, genuini quidem si sint liberi, tum tutorem eorum hereditatem ipsimet sibi petere, vnaque filiam Euctemonis in matrimonium, tanquam heredem legitimam, super qua in iure contendere liceat; sin autem pro spuris habeantur, legitimis heredibus aditum ad hereditatem praeclusum ire interponenda obtestatione, adesse liberos a defuncto relictos.

iure

iure adeundae hereditatis multo propiore gaudentes? Aduersa fronte istaec inter se pugnant. Perspicuum ergo est, non a nobis solummodo falsitatem obtestationis ab eo interpositae coargutam esse, sed etiam factis ipsius Androclis coargui. Et hunc quidem [Chaerestratum] nemo interponenda obtestatione de hereditate non vacuefacta adiuuat, sed ipse [Chaerestratus] directa et simplice via iuris sibi competentis, hereditatem petit: hic autem [Androcles] omnes petitione hereditatis excludit eo, quod disertis verbis affirmat, hos ex scorto natos genuinos Eutemonis liberos esse; quo facto sperat vos ita placatum atque circumventum iri, vt sibi demonstrationis veniam de causa controuersa faciatis, copiosaque de rebus a causa alienissimis disputatione vos obrui patiamini. quae rei sunt caput, et de quibus doceri vos oportebat, ea ne attingat quidem, aut leuiter modo perstringat, contra vero in nos sonora voce turpissima conuicia intorqueat; et hos quidem [Chaerestratum, eiusque cognatos] opulentos, se autem pauperem esse iterum iterumque obiectet. Quibus artibus hoc se sperat consecuturum, vt hi pueri, [qui spurii sunt] vobis genuini esse videantur. Fac tamen hos, quibus affluentes rerum copias Androcles inuidiosus exprobrat, locupletes esse. quid tum? Locupletes si sunt, vobis sunt; iudices. plus enim de copiis suis in rempublicam vestram, quam in semet, impendunt. Phanostratus quidem iam septies trierarchatu functus est, et munia quaecunque pro republica obeunda sunt sumtuosa, ea omnia obiit, et in plerisque victorias adeptus est. hic autem Chaerestratus, quamuis adhuc puerulus, tamen iam trierarchatus muniis satisfecit, contribuendo de suo; item choregum pro tragoedis, nec non gymnasiarchum in lampadophoriis; nullas non contributiones pecuniarias hi ambo [pater et filius] inter tercentumuiros [h. e. inter ciuium]

uium omnium opulentissimos] contulerunt. Et haec tenus quidem hi duo [Phanostratus, et eius filius natus maior, Chaerestratus] haec in rempublicam contulerunt; nunc autem natus minor quoque chorogum agit tragoedis, et inscriptus est albo tercentum virorum, et confert stas contributiones. Quapropter non hi digni sunt, quibus inuideatis, sed isti, ita me Iupiter atque Apollo ament, sint magis, si bona adipiscantur, quorum ipsis ius nullum est. Philoctemonis quidem hereditatem si huic [Chaerestrato] petenti adiudicabitis, ille vobis eius erit promus condus, eo quod, ut adhuc fecit, ita porro quoque ex illa sumtus faciet in munera edenda, et multo etiam magis. Sin autem hi eam adipiscantur, primum dilapidabunt et concerpent, tum, exhaustis illis, aliorum bonis insidiabuntur. Quare vos, ne decipiarnini, iudices, maiorem in modum rogo, ut ad [Androclis] obtestationem animu aduertatis, de qua pronuntiandum vobis est, eique intentum atque affixum iubete illum causam pro se dicere, quemadmodum nos quoque nostram actionem ad illius obtestationem accommodauimus. Illa enim in obtestatione cum diceretur Philoctemon testamentum a se scriptum nullum reliquisse, ideoque hereditatem suam Chaerestrato per testamentum non legasse, demonstrauius id esse mendacium, Philoctemonem enim et scripsisse testamentum, et per illud testamentum bona sua Chaerestrato legasse, cum docuissemus, tum testes quoque produximus, qui scribendo interfuere. Quid adhuc [in obtestatione iactarunt Androcles et consortes eius?] Philoctemonem sine prole decessisse. Atqui quomodo potest is sine prole decessisse dici, qui sororis filium pro suo adoptarit, et heredem bonorum reliquerit? cui lex perinde adiudicet hereditatem, atque si Philoctemon liberos ex se natos reliquisset. Nam in lege pla-

nis

nis verbis sic scriptum est; si cui, qui adoptasset aliquem, postmodum liberi ex ipso nati accesserint, fas esse, vt adoptatus cum genuinis liberis parem ratam portionem hereditatis sortiatur. Demonstrato itaque [Androcles] hos, quorum ipse tuendam suscepit causam, pari iure genuinos Euctemonis liberos esse, atque vnusquisque vestrum sui patris genuinus filius est. Non enim ideo statim genuinus et legitimus fit filius, si quis matris nomen edat, sed si, qui genuinum se fert Euctemonis filium, is genuinitatem suam confirmet quoque testatamque faciat eos testes producendo, qui matrem ipsius norint cum Euctemone pro matre familias legitime cohabitantem; cognatos puta, et demotas, et pbratoras, quos necesse est scire, num Euctemon pro illa vxore sua, si fuerit, publicum quendam sumtum fecerit. Praeterea, illa praetensa Euctemonis vxor, vbinam locorum sepulta est? quorumnam in tumulis? quis nouit Euctemonem ei iusta facientem? vbinam matris defunctae Manibus liberi adhuc superstites inferias inferunt, et suffiunt? Ecquis vnus ciuium omnium ista nouit? aut ecquis famulorum Euctemonis? Sunt haec omnia stringentia et inuicta argumenta, rem magis conficientia, quam mera conuicia, quo solo armorum genere Androcles nos impugnat. His ipsis de rebus si postulabitis, iudices, ab eo doceri, certique fieri, quemadmodum eas etiam in obtestatione sua affeterauit, et vos sententiam feretis sanctam, et hi [Chaerestratus cum suis] iure suo poterint.

ORATIO ISAEI SEXTA,

agens de Apollodori hereditate.

Olim equidem, viri, existimabam, eas solummodo adoptiones non oportere in controuersiam vocari, quae sic factae fuissent, vt adoptans ipse, super-
stes

stes adhuc, et recte mente sibi constans, eas peregerit, vt adoptandum ad sacra et templa adduxerit, vt cognatis eum coram demonstrarit, ad eosque pro suo declararit, vt in tabularium commune [phratorum atque demotarum] inscribendum curarit, vt omnia denique, quaecunque in eiusmodi negotio agenda sunt, ipse perse, prospere valens, sanaeque mentis compos peregerit: sed illas tantum opinabar controuersiae obnoxias adoptiones, quas fecerint illi, qui in articulo mortis constituti, per testamentum edixerint, ad quem post fata sua peruenire bona sua velint, literisque consignatum eiusmodi testamentum obsignatumque apud alios quosdam deposuerint. Priore enim illo modo qui adoptat, is planum testatumque ad omnes facit sua de voluntate, totum negotium a capite ad calcem actibus auctoritatis suae confirmans; cuius rei copiam ius ciuile ei faciebat. In testamento autem literis exarato atque obsignato, qui voluntatis suae significationem velut absconsam deposuit, is eam obscuram atque ignotam dubiamque fecit. Quo factum est vt multi, eiusmodi tabulas testamentarias confictas atque suppositas esse aientes, ita adoptatis de adeunda hereditate controuersiam mouerint. Nunc autem mihi videtur omnis cauendi diligentia superuacanea atque inutilis esse. Quamuis enim omnes adoptionis meae actus ita essent in propatulo acti, nihilominus tamen sunt, qui super Apollodori hereditate mecum contendere pro Eupolidis filia contendant. Ego vero si quidem vos viderem, iudices, obliquas in iure agendi vias, per obtestationes, haud licere hac de causa agi, directae viae praeferre, qua quis sine ambagibus ius sibi debitum postulet; producerem ego quoque testes, confirmaturos, hereditatem hanc haud esse vacuefactam, ideoque controuersiae haud expositam, quod ego filius sim Apollodori, ab eo secundum leges adoptatus. Verum-

enimvero, quia fieri nequit, vt hanc viam sectando, quam nunc ingredior, ius aequum in occulto maneat, progressus sum ad vos, ita verba facturus, vt totam rem gestam vos doceam; quo aduerfarii ne caussentur, noluisse nos sibi hoc actionis genere satisfacere. Docebo autem non hoc solummodo, Apollodorum hereditatem cognatis proximis non reliquisse, grauissimis ductum causis, quippe a quibus multis infandis modis vexatus et laesus fuisset, sed istud quoque docebo, ab Apollodoro me esse filium adoptatum, iure merito, quippe qui nepos ipsius e sorore essem, et quod parentes mei Apollodorum multis magnisque beneficiis sibi obstrinxissent. Quare vos rogo, iudices, viritum et vniuersos, vt aures mentesque mihi praebeatis aequas et beneuolas, et vbi eos coarguero in hereditatem nil ad ipsos pertinentem summa cum impudentia inuolantes, tum mihi, qua par est, succurratis. Disseram autem, quam potero breuissimis, rem a principio inde repetens, quae sic habet. Fratres erant hi tres germani, iudices, Eupolis, et Thrasyllus, atque Mneson, ab iisdem sati parentibus; qui substantiam, ingentem a patre relictam, cum inter se sortiti essent, (tanta autem erat illa, vt vos eos dignos censeretis, qui munera publica sumtuosa ederent) duo eorum sub idem tempus vita excedebant; Mneson quidem in Vrbe, sine prole, vt qui ne vxorem quidem duxisset; Thrasyllus autem in Sicilia, quo susceptae expeditioni vt cum imperio trierarchi interesset, vna cum multis aliis delectus fuerat; relicto filio, Apollodoro, eodem illo, qui me nuper sibi filium adoptauit. Eupolis itaque de tribus fratribus solus relictus, haud indignum se duxit, vt bonorum Apollodoro debitorum partem haud exiguam interuertèret. Mnesonis enim hereditatem, cuius semissis Apollodoro competebat, soli sibi totam arrogauit, praetextu vsus, eam sibi a fra-
tre

tre legatam fuisse; ipſusque Apollodori tutelam ita gessit, vt causa caderet tribus talentis aestimata, quae illius tutelae nomine ab eo petebantur. Archedamus enim, auus meus, qui Apollodori matrem in matrimonio habuit, meam auiam, cernens Appollodorum a tutore bonis omnibus priuari, vna cum eius matre eum domi suae recepit atque sub oculis suis educavit, puberique facto praesto fuit actiones male gestae tutelae in Eupolin exsequenti, eoque Eupolidi non solum semissem hereditatis a Mnestone relictæ actione prima extorsit, verum etiam altera posteriore actione victum Eupolin coëgit, Apollodoro omnia reddere, ab huius patre, Thrasyllo relictæ, quibus Eupolis pupillum defraudasset. Archedamus tam strenuam nauavit operam, vt Apollodorus totum patrimonium recuperaret. Quapropter Eupolis atque Apollodorus per totam vitam simultates inter se agitauerunt; auus autem meus atque Apollodorus, prout etiam par erat, semper fuere coniunctissimi. Verum ipsiſ e rebus gestis melius, quam ex oratione mea, intelligatur, quam sedulo studuerit Apollodorus acceptam gratiam demereri. Auus enim ea cum esset ictus calamitate, vt ab hostibus caperetur, ad redimendi eius pretium de suo conferre non dubitavit Apollodorus, obsidemque agere, donec ille totam summam aeris vnde vnde coëgisset. Auoque e pristinis copiis ad incitas redacto, in re eius familiari gerenda tuendaque operam nauavit, sui patrimonii copiam ei faciens, et ad expeditionem Corinthiacam proficiscens, constituebat de substantia sua, eamque, si quid sibi fecius contingeret, sorori suae, quae eadem aui mei filia, et mihi mater est, legabat, eamque Leocratidae, qui nunc hierophanta est, nuptum elocabat. Hoc ille animo erga nos fuit, qui eum a principio seruassemus. Quo vobis autem constet, iudices, haec a me vera dici, et bis ab Apollodoro victum in foro fuisse Eupolin, semel titulo male gestae

tutela, tum rursus interuersae semissis bonorum a Mnesone relictorum, auo meo causam Apollodori oratione adiuuante, eoque pacto Apollodorum bona sua recuperasse, verum etiam tantorum a nobis acceptorum beneficiorum memorem fuisse, eoque, quo dixi, modo compensatum isse; horum omnium ego testes producam. Cita tu mihi hos, *Testes*. Haec tanta erant beneficia a nobis in Apollodorum collata. Simultatis vero, quae ipsi cum Eupolide intercessit, in causa fuit fraus, qua hic illum re tam lauta fraudatum ierat. Quam simultatem haud licet dicere ab illis sublatam atque cum amicitia commutatam esse. Cuius rei magna edam istaec documenta. Eupolidi enim tametsi duae essent filiae, neutram tamen earum Apollodoro collocavit, quem non sui fratris solimodo filium nosset, sed etiam bene locupletem esse; neque fugiebat eum affinitates per connubia contractas videri non consanguineos modo, sed vel obuios quosque adeo inter se reconciliare, magnasque simultates exstinguere et posse et solere. Fiduciae enim recordatio non potest non odia ex animis exterminare, eorumque loco benevolentiam mutuam iniicere, cum videas eos, qui tibi olim inimici fuissent, carissima sibi pignora tibi credere. Quicquid eius est, siue culpa penes Eupolin, siue penes Apollodorum fuit, siue ille filiam dare noluit ad vxoriam conditionem, siue hic oblatam recusavit, mansit utique inter eos simultas, ut res ipsa docuit. Verum de illorum quidem simultate satis mihi videor differuisse. Certus enim sum, vestrum quoque, quotquot aetate sunt prouectiores, meminisse adhuc actionum forensium, quibus illi sese mutuo exagitauerunt. Nam et magnitudo postulationum, et victoriae fama, qua Archedamus Eupolin perculit, quem multis atque tam luculentis modis, ut contra hircere nequiret, condemnauit; hominum oculos conuertit.

Adop-

Adoptatum autem me pro filio esse ab Apollodoro, adhuc saluo et valente, scriptumque bonorum eius heredem, codicibusque et genetarum et phratorum inscriptum, accingor nunc ut doceam. Quod facienti mihi ut aures praebeatis benignas, mentemque attentam, etiam atque etiam rogo. Apollodoro filius erat, quem pater, ut par erat, et erudiebat, et fouebat, sperans fore aliquando, ut ipse vita excedens eum heredem bonorum suorum post se relinqueret. Verum ille firus anni proximi superioris mense Maemacterione morbo decessit. Ibi pater praesentis infortunii aegritudine depressus, et de affecta aetate sua desperans, [ut alieniore a spe nouae prolis suscipiendae] non oblitus, a quibus esset a principio beneficiis ornatus, ad matrem meam, sororem suam, quam plurimi faciebat, adiit, ab eaque petiit, ut me sibi filium daret; et rogatis potitus, ita festinauit negotium hoc peragere, ut statim me secum in domum suam deduceret, totamque suam rem familiarem mihi administrandam traderet, quasi ipse iam defunctus huiusmodi curis, et impar, ego vero idoneus essem nihil non agere. Veniente tum Thargeliorum die festo adducebat me ad genetas et phratoras, et coram ara constituebat. Est autem illis in more positum; ut quicumque filium in conuentum eorum inducat, siue ex ipso natum, siue adoptatum, (nam promiscue id habent) is per sacra iuret, illum a se filium induci, natum e ciue attica, et legitimo modo. Tam in adoptato hoc, ut dixi, obseruatur, quam in genuino. Quae tametsi pater inducens egerit, illi nihilominus tamen omnes et singuli in suffragia eunt, et ubi, qui inductus est, omnibus visus fuerit admittendus esse, tum demum, neque citius, in communem codicem inscribitur. Tam diligenter et tam seuerè illi iura sua tuentur. Phratores igitur Apollodori atque genetae, haud immemores huius legis penes se usitatae, et Apollodoro haud diffidentes, ipsum-

que me haud ignotum sibi habentes, sed certi, ex Apollodori sorore me natum, haud dubio suffragiorum consensu decernunt omnes nomen meum in communi codice scribendum, cum ille solito more per sacra deirasset. Hoc ego pacto ab Apollodoro adhuc superstite et bene valente fui filius adoptatus, et in codice phratorum communi scriptus hoc titulo *Thrasyllus Apollodori*, ipso coram adoptatore, legibus id fieri sinentibus. Quae ut constet a me vera dici, cape tu haec testimonia. *Testimonia.* Testes itaque haec ita quidem testati sunt, verum ipsi quoque aduersarii eadem testantur. Quibusnam autem aliis vos conuenit fidem magis habere, quam testibus, et, si qui necessariorum, si non verbis, at rebus tamen et factis perspicuis testentur, Apollodorum ista recte legibusque conuenienter egisse? Reliquit nempe Eupolis duas filias, et hanc, quae adhuc superest, materfamilias Pronapidis, et mecum super hac Apollodori patris mei hereditate contendit, et aliam, quae olim, cum adhuc superesset, penes Aeschinem Lusiensem fuit, iam vero vita defuncta filium reliquit, iam ad virilem aetatem adultum, nomine Thrasymbulum. Iam lex est huius formulae: si qui frater duarum sororum, ex iisdem parentibus natus, sine prole decefferit, nulloque scripto testamento, tum aequis partibus hereditatem eius cernere sororemque alteram adhuc superstitem, alteriusque vita defunctae filium. Hoc legis edictum illos [Eupolidis filias, caeterosque cum illis facientes necessarios] haud fugit. Rebus enim gestis testatum fecerunt, legem illam sibi notam esse, eique se parere. Eupolidis enim filius, Apollodorus item dictus, cum sine prole deceffisset, semissem substantiae ad quinque talenta valentis tulit Thrasymbulus. Vnde patet filiabus et sororibus a iure civili partes aequales bonorum a patribus et a fratribus relictorum attribui; consobrino-

rum

rum autem de bonis, et quicumque alii extra cognatic-
 nis gradum modo dictum sunt, non aequales attribui
 partes hereditatum foeminis, sed in huiusmodi causis
 conditionem marium meliorem esse et a lege praeha-
 beri conditioni foeminarum. verba legis enim haec
 sunt: potiores oportere mares esse e maribusque natos,
 dummodo hi mares ex iisdem prognati sint, e quibus
 foemininae [de hereditate eadem inter se contenden-
 tes,] etiam si mares illi gradu consanguinitatis [ab he-
 reditatis relictae postremo domino] longius distent,
 quam foeminae. Secundum hanc legem mulieri huic
 [Eupolidis filiae] ne ullam quidem partem [heredita-
 tis ab Apollodoro Thrasylli filio relictae] petendi ius
 erat. Thrasylus autem totam petere poterat, nisi
 obstarat hoc, quod ego ab Apollodoro adoptatus sim,
 quam adoptionem Thrasylus ratam habet. Nam
 neque ullam mihi unquam de Apollodori hereditate
 mouit controuersiam, neque eam in iure petiit, sed
 omnia ab Apollodoro constituta bene se habere confes-
 sus est. Hi autem [patroni causae filiae Eupolidis]
 pro hac [filia Eupolidis] qua sunt impudentia, totam
 petere ausi sunt [hereditatem ab Apollodoro, Thra-
 sylli filio relictam.] Cape tu has leges, quas hi migra-
 runt, easque recita his [iudicibus.] *Lex.* Hac qui-
 dem e lege partes hereditatis aequales ferunt defuncti
 soror superstes, et filius ab altera sorore defuncta reli-
 ctus. Cape hanc quoque legem, et recita illis. *Lex.*
 Consobrini si nulli sunt, neque consobrinorum liberi,
 neque consanguineorum quisquam ab eodem patre,
 gentis conditore, oriundorum, tum tradidit legislator
 hereditatem consanguineis a parte matris, definiens,
 quosnam oporteat potiores esse. Cape tu hanc quo-
 que legem, et ipsis recita. *Lex.* Legibus haec edi-
 centibus, Thrasylus hic, tametsi vir esset, [eoque
 ab hereditatis iure propior] tamen ne partem quidem

eius petiit, hic autem [Pronapis,] loco et nomine huius mulieris, [vxoris suae] totam petiit. Adeo nil autumant impudentiam obesse, etiamsi in rebus tam planis et perspicuis leges migrare audeant. Verumtamen hac vtuntur excusatione, Thrasybulum in domum Hippelochidae emancipatum esse, ideoque sibi competere ius vniuersam Apollodori hereditatem petendi. Vere quidem illi haecenus, quod emancipatum aiunt Thrasybulum; verum ad rem hoc quidem nil facit. Ecquid enim eo minuitur Thrasybulo ius hanc hereditatem petendi? Num, quod emancipatus est, ideo minus est Apollodori cognatus? Etiam alterius Apollodori, qui filius Eupolidis fuit, semissem hereditatis, non e paterno, sed materno iure accepit, [quod ius per adoptionem non mutatur.] Licebat ergo ei, cognationis quidem ex titulo, bona Apollodori, e Thrasylo nati, quae bona ego mihi nunc vindico, petere, quippe qui foeminam hanc [Eupolidis filiam] in iure petendi antecederet, et petisset quoque, nisi existimasset, recte habere ab Apollodoro super adoptionem mei bonorumque legatione constituta. Verum Thrasyllus non est impudens. nam matris quidem nemo est emancipatus, [h. e. tametsi in domum alienam emancipatus iura amittit a parte patris ei competentia, non ideo tamen pariter iura quoque amittit a parte matris ei debita, sed haec certe salua semper ei manent.] Sed perinde seruat quisque matrem suam [h. e. iura per matrem conuenientia] siue in domo paterna manet, siue in alienam emancipatur. Quapropter etiam Thrasybulus parte bonorum Apollodori, [eius, qui filius Eupolidis fuit,] rata [eique per matrem competente] fraudatus non fuit, sed hereditatis illius semissem alteram abstulit ipse, alteram haec mulier, [Eupolidis filia, Pronapidis vxor.] Quae vt constet a me vera dici, testes harum rerum tu mihi cita. *Testes.* Ad hunc modum

modum non genetæ solummodo, neque phratores, de mea adoptione testati sunt, sed etiam Thrasylbulus eo, quod de Apollodori hereditate mecum non contendit, ipso facto declaravit, se existimare, ab Apollodoro constituta rata esse iurique civili consentanea. Nam si irrita illa legibusque adversa habuisset, profecto non commisisset, ut tam amplam hereditatem in iure petere omitteret. Verum sunt Apollodoro, patri meo, de veritate meae adoptionis alii quoque testes. Nam priusquam ego e ludis Pythicis redirem, ita cum demotis [seu municipalibus] egit Apollodorus: se fecisse, ut ego ipsi filius adoptarer, atque ut nomen meum in codicem cognatorum atque phratorum, ceu filii sui, inferretur, facultatesque mihi tradidisset; quocirca hortari se demotas, ut, si ab hora fatali opprimeretur, priusquam redissem, in codicem suum lexiarchicum nomen meum inscribant, hoc titulo *Thrasylulus Apollodori*; neque contra faxint. Et illi quidem [municipales Apollodori] istis [ex Apollodoro] auditis, tametsi hi [Pronapis eiusque consortes] secum quererentur, negantes me [ab Apollodoro] adoptatum esse, tamen, et praecepto istius Apollodori moti, eorumque memores, quae ipsi de adoptione meae iam dudum ante norant, iureiurando per sacra dicto, in lexiarchicum intulerunt meum nomen eo pacto, quo id faciendum ille [Apollodorus] praeceperat, tam certum penes eos liquidumque meae adoptionis erat negotium. Vera haec me dicere testabuntur hi testes, quos tu mihi cita. *Testes.* Coram tot testibus gestum fuit hoc adoptionis negotium ab Apollodoro, cui cum his [Eupolidis domesticis] vetusta similtas intercedebat, nobiscum autem, praeter arctam sanguinis necessitudinem, adhuc quoque summa caritas. Verumenimvero, etiamsi neutrum horum fuisset, neque similtas cum his, neque familiaritas nobiscum, nunquam

quam tamen Apollodorus bona sua in horum potestate reliquisset; id quod facile vos e mox dicendis colligetia. Omnes animam agitantes sedulo cauent hoc, vt domus suae desolatae ne fiant, sed vt sit, qui Manibus suis inferias inferat, et reliqua iusta faciat. Quapropter, si qui improles ipsi sint, tamen filios sibi per adoptionem arrogant, quos nominisque bonorumque suorum heredes relinquunt. Neque priuatim solummodo censetur hoc ius et fas esse, atque exercetur, sed ipsa quoque resp. idem ratum sanctumque voluit esse. Lege enim peculiariter hac de re lata mandauit resp. Archonti, vt provideat, ne quae domus desolatae fiant. Iam planum Apollodoro atque perspicuum erat, si facultates suas horum hominum potestati permitteret, eadem se opera facturum quoque esse, vt sua domus desolaretur. Quid ita? Viderat nempe has sorores [Eupolidis filias] fratris quidem sui, Apollodori, habere bona, filium autem ei nullum sufficere, quamuis liberis maribus abundarent, et maritos earum fundum ab Apollodoro relictum vna cum instrumento rustico, ad quinque talentorum valorem, vendidisse, pecuniamque e venditione redactam inter se diuifisse; domumque Apollodori hoc pacto iacere desolatam, turpi horrendoque exemplo. Fratrem itaque qui nosset istaec a sororibus passum, qui poterat is sperare futurum, vt ipse, etiamsi amicus atque familiaris illis fuisset, quibus fuit infestissimus, ab his honores supremos et iusta adipisceretur, quorum non frater, sed solummodo consobrinus esset. Profecto negata illi erat haec spes. Illos autem fratri suo filium nullum defuncto suffecisse, et nihilominus tamen eius bona possidere, domumque, quae quondam, id quod inter omnes constat, trierarchatus onera sustentauit, de medio sustulisse, testabuntur testes hi, quos abs te mihi citari volo.

Testes. Hoc igitur hi cum essent ingenio animoque
erga

erga semet ipsos, et tanta cum esset iisdem atque tam inueterata cum Apollodoro similtas, quid aliud poterat Apollodoro melius in mentem venire, quam ut hoc, quod exsecutus est, consilium capesseret. Atqui debuerat, ais, medius fidius, sumtum ab amicorum aliquo puerum adoptare, heredemque bonorum suorum facere? Atqui fuisset ipsique [Apollodoro] ipsisque parentibus pueri huiuscemodi incertum, cuias ille puer esset olim aliquando futurus, frugine, an nequam, aetate pueri nullam vtramuis in partem edente significationem. Mei autem documentum ceperat [Apollodorus] quod satis esset, ad iudicandum, quae de me speranda haberet. Norat enim quo animo erga patremque matremque essem. Norat me necessariorum studiosum; rerum me mearum norat satagentem; norat qualem in magistratu me gessissem. Thesmothetae enim honore functus ita sum, ut neque ius aequum peruerterem, neque largitionibus corrumpere. Haec Apollodorus non ignorans, sed probe tenens, bonorum suorum me faciebat arbitrum, non alienum hominem, unde unde arreptum, sed sororis suae filium, neque minutis quibusdam nostris officiis, sed vel maximis obstrictus beneficiis, neque me animi ita abiecti atque degeneris, ut passurus essem bona eius pessum ire, quemadmodi hi passi sunt sui fratris bona pessum ire atque ad alios peruenire, sed alacriter promteque futurum munus et trierarchatus, et militiae in terra continente, et choregatus, denique, quaecunque vos imperaturi sitis, libenter atque sedulo esse exsecuturum; quemadmodum ipse quoque fuit. Atqui si et cognatus Apollodoro eram, et amicus, et bene de eo meritis, et documentis mei datis hanc ei fidem feceram, ut certus esset, me talem esse: ecquis iam dubitet, adoptandi mei consilium ab homine sane mentis profectum esse? Ego certe vnum aliquod eorum, quae mihi ab eo iniuncta fuerunt, peregi, gymnasiarchatu functus in

Pro-

Prometheis, hoc ipso anno, splendide atque liberaliter, id quod omnes norunt tribules. Vera haec a me dici confirmabunt hi testes, quos mihi abs te citari volo. *Testes* Haec capita sunt, iudices, illa iuris, quorum freti auctoritate aimus atque contendimus, hereditatem Apollodori nostram esse, et aequum esse nos ea potiri. Iam rogo vos, iudices, obtestorque, vt nobis faueatis, cum Apollodori gratia, tum Thrasylli, qui pater eius fuit, quos reperietis homines non nauci, neque poenitendos fuisse, sed inprimis frugi ciues, vestrique perquam studiosos. Pater Apollodori vt alia omnia obiit munia sumtuosa, ita trierarchatus quoque gessit alios ex aliis, et tota paene vita continuauit, non sic, vt trierarchi, qui nunc sunt, faciunt, quorum vnusquisque sumtuum paene nihil facit in suam triremem armandam atque instruendam, societate cum aliis multis inita; sed solus per se, neque intercalandis otii bienniis, sed continenter; neque perfunctorie et dicis causa, sed nauiter, apparatu, quam fieri potest, lautissimo atque probatissimo. Quamobrem et viuum vos eum honorauistis, et extincto, memores reum fortiter ab eo praeclareque gestarum, filio seruastis atque reddidistis fortunas, quibus spoliatus fuerat, eo, quod earum praedones cogeretis legitimo domino eas restituere. Ad ipsum veniamus Apollodorum. Non is, vt hic Pronapis, censum exiguum professus, [quo contributionum exiguis pensionibus defungeretur,] sed ordini equitum adscriptus, honores gessit illi ordini competentes, primarios, eoque inprimis sumtuosos. Neque vi studuit aliena bona legitimis dominis eripere, iisque clam incubare, vt vos fructum eorum nullum perciperetis, sed facultates palam ad vos professus, et habens in fundis et domibus, quaecumque vos exigeretis, ea liberaliter et cum gloriae studio praestitit. Neminis cum iniuria, studebat de pe

de peculii sui vectigalibus personam in vita ciuili splendendam agere, existimans se decere, in semetipsum quidem sumtus facere modicos, quo sufficere posset impendiis; quae autem superessent, ea necessitatibus reip. referuare. Sic factum est, ut munus omnibus satisfaceret. Ecquam enim liturgiam non ad finem perduxit? aut ecquam contributionem pecuniariam non inter primos contulit? aut ecquibus partibus suis defuit? non aliquando choro puerili vicit, quem, choregum agens, ipse produxerat? cuius liberalitatis ab Apollodoro demonstratae monumentum prostat tripus ab illo choro dedicatus in ipsius honorem. Atqui quae sunt boni ciuis partes? Nonne cupiditatem aliorum, bona aliena, ad se nil pertinentia, iustis dominis eripere contententium, ita auersari, ut bona tua salua conseruare atque tueri studeas? Nonne, cum resp. aeris eget, inter primos censi conferentes, nullamque bonorum partem clam habere, a necessitate contribuendi exemptam? Talis vero fuit Apollodorus. Quapropter ei vos hanc merito retuleritis gratiam, ut ab eo factam de bonis suis constitutionem ratam habeatis, vestraque approbatione confirmetis. Quid? quod me ipsum quoque ciuem reperietis non malum, neque contemnendum. Expeditionibus castrensibus, quotquot aetate mea reip. suscipiendae euenerunt, omnibus interfui. Imperata exsequor; id quod est officium ciuium, id aetatis, quod ego nunc ago, agentium. Illorum itaque [Thrasylli puta atque Apollodori] pariter, atque nostrum gratia, [mei inquam, meorumque parentum atque consanguineorum] prospicite nobis, salutemque atque dignitatem nostram curae cordique habete; praesertim his [Pronapide, eiusque confortibus] trierarchatu nullo fungentibus, tametsi hereditatem adierint quinque talentis parem; nam eam quidem dissiparunt; domum, quae trierarcha-

chatus olim ferre soleret impendia, ad nihilum redegerunt, fundis diuenditis, gentemque nobilem delanauerunt, et in causa fuerunt, vt ea prorsus exstingueretur; nos autem et gessimus, quaecunque sunt, munia sumtuosa, et in posterum quoque geremus, si nempe vos Apollodori voluntatem ratam iubeatis esse, hereditatem hanc nobis sententia vestra addicentes. Dicendi finem vt faciam, ne plura hac de re disserendo garulus et putidus vobis videar, de suggestu statim descendam, posteaquam breuissimis summa capita iuris, quo nostrum quisque fudit, perstrinxero. Nostra mater, o iudices, Apollodori soror fuit. Nulla eos vquam intercessit similtas, sed magna et perpetua caritate mutua semper fuerunt coniunctissimi. Ego Apollodori sum e sorore nepos et filius, ab eo adoptatus adhuc superstiti et mentis adhuc compote, et ab eodem in genetis et phratoras inscriptus. Quibus de causis hereditatem Apollodori postulo, ab ipso mihi donatam, habere cum pace vestra, atque tenere; his autem vt copiam negetis domus desolanda. Pronapis contra ecquid affert pro [vxore sua] eandem hereditatem petente? Aequum nempe censens, sibi que datum, eam vt habeat teneatque pecuniam, quam e vendita semisse redegit illius hereditatis, quam frater vxoris suae reliquit, contendit nunc hanc quoque rapere hereditatem, cuius adeundae praestant alii iure potiore, quam est eius vxori; quamuis, vt in locum illius prioris Apollodori dudum ante defuncti nullum suffecit filium, eoque domum illius passus fuit desolari, ita huic quoque posterius defuncto Apollodoro nullum sit filium suffecturus, sed huius quoque domum pari modo passurus desolari. Porro afferet Pronapis, sibi suisque cum Apollodoro nostro similtatem fuisse acerrimam et perpetuam, nullaque compositione placatam. Haec spectare vos decet, iudices, et
praeter-

praeterea hoc quoque meminisse, me Apollodori e sorore nepotem, illam autem [Eupolidis filiam, Pro-napidis uxorem] eiusdem Apollodori consobrinam esse: item hoc, illi mulieri geminam obtigisse hereditatem, mihi vero vnam hanc solummodo, in quam ab ipso eius nouissimo domino cum filii et heredis nomine immissus sum, illam haud beneuolo fuisse animo erga eum, a quo istaec hereditas relicta fuit, me autem auumque meum multa et magna in eum beneficia contulisse. Haec omnia cum sedulo vobiscum eritis meditati, iudices, sic tandem ponite calculum aequo iuri consentaneum. Quae plura dicam, haud habeo, nullus dubitans, a me dictorum nihil vobis obscurum et dubium esse.

ISAEI ORATIO SEPTIMA,

quae est super Cironis hereditate.

Necessè tum est, iudices, indignari, cum sunt homines, qui non solum aliena bona sibi arrogare, de iisque, tanquam de suis, in iure contendere audeant, sed etiam iura a legibus constituta suis conclusionibus eludere contendant. Id quod hi quoque nunc perficere laborant. Auus enim noster, Ciro, cum non improlis decessisset; sed nos, e filia natos, sibi suffecisset pro liberis genuinis, hi nihilominus tamen hereditatem Cironis in iure petunt, praetendentes, ei se in sanguine proximos esse, praetereaque hanc nobis contumeliam adspergentes, vt nos e filia Cironis natos negent. Nullam enim Cironi filiam fuisse. Quam ad impudentiam eos impellit et ipsorum auiditas, et facultatum magnitudo a Cirone relictarum, quas habentes tenentesque per vim et nefas raptas nobisque extortas, dictitare tamen nulli dubitant, a Cirone nihil esse relictum. Quod aientes, nihilominus tamen here-

hereditatem ab eo relictam in iure petunt. Verumtamen existimandum est, causam hanc mihi esse, non tam cum eo, qui nomen suum huic hereditatis petitioni accommodauit, quam potius cum Diocle Phlyense, vulgo Oreste cognominato. Hic enim hunc [puerum Cironis ex fratre aut sorore nepotem] subornauit, vt has turbas nobis daret. Quo Diocles hoc agit, vt bonis nos fraudet iis, quae Ciron, auus noster, moriens nobis reliquit, et haec in discrimina nos coniciat, ipse autem sibi bona illa propria habeat teneatque, neque eorum quicquam reddat, si possit orationis suae praestigiis hoc consequi, vt vos decipiâmini. Fraudes itaque tam turpes his machinantibus, totam vos rem ex ordine doceri conuenit; quo vos, nullam partem rei gestae ignorantes, sed cunctam probe tenentes, sic demum de ea pronuncietis. Quodsi ergo alii cuiuspiam causae a vobis diiudicandae animum adiicitis, etiam huic, quaeso, attendite, qua par etiam est. Iudicia quamquam hac in vrbe multa multis de causis agitantur, nulli tamen vquam fuerunt homines his hominibus impudentiores, quos constat legumque seueritatem vestramque auctoritatem tam parui fecisse, vt nullos alios magis. Ardum quidem est, iudices, hominem vsus forensis prorsus imperitum aduersus apparatus causationum et subterfugiorum vase excogitatorum et e longinquo comparatorum, et aduersus testes falsa confirmare paratos, in certamen descendere. Verumtamen multa pascor spe, fore vt aequum ius a vobis in hoc foro vestro obtineam, eoque sic saltim tolerabiliter dicam, vt aequa et vera dixisse videar; nisi tale quid interueniat, quod metuo ne nunc quoque eueniat. Quapropter vos rogo, iudices, vt hanc orationem meam beneuolis auribus accipere, atque, si qua laesus iniuria fuisse vobis visus fuero, mihi succurrere, meumque ius vindicare velitis,

velitis, quatenus par est. Primum itaque docebo hoc, matrem meam Cironis esse legitimam filiam, partim famam rerum olim gestarum nostraque memoria antiquiorum allegando sermonibus hominum atque testium affirmationibus traditam; partim testes producendo, rerum earum, quae sunt eiusmodi, ut adhuc teneri memoria queant, gnaros, et qui iis, dum gererentur, interfuere; praeterea quoque colligendo ex iudiciis, quorum fides ipsa testium fide est potior. Quae omnia ubi plana dederò, atque extra controuersiam posita, tum accedam ad docendum, hereditatem Cironis mihi magis, quam huic, competere. Vnde igitur illi disputationem hac de causa ipsi exorsi sunt, illinc ego quoque principium faciam vos, si poterò, docendū. Auus nempe meus, o iudices, auiam in matrimonium duxit, consobrinam suam, quae cum matrem meam illi peperisset, anno aetatis trigesimo [aut, post triennium in coniugio exactum] viuis excessit. Auus itaque, cū praeter unicam illam filiam alii nulli liberi essent, animo ad secundas nuptias adiecto, domum duxit Dioclis huius sororem, vnde duo mares ipsi nati sunt. Sub huius secundae vxoris oculis auus filiam suam [matrem meam] educauit, vna cum maribus ex illa secunda vxore natis, et ad nubiles annos prouectam, superstibus adhuc eius fratribus, nuptui elocauit, Naufimēni Cholargensi, cum dote viginti quinque minarum, partim in numerata pecunia, partim in veste muliebri et mundo aureo pecunia aestimato. Triennio aut quadriennio post moritur Naufimenes, e morbo, nulla prole ex illa sua vxore relicta, quae postmodum nostra mater est facta. Auus filiam cum e domo mariti defuncti in suam retulisset, neque dotem iutegram recuperasset, ob afflictam Naufimēnis rem familiarem, rursus elocat meo patri, cum dote mille drachmarum. Haec itaque omnia si quis istorum causationibus et cri-

minationibus opponat, quo pacto perspicue doceat vere facta esse? Eo nempe, quo ego verum indagans inueni. Fueritne mater mea Cironis filia, necne, et num in domo eius versata fuerit, necne, et num Ciron eius causa geminas nuptias festiuis epulis concelebrarit, an minus, et quamnam dotem vnusquisque tulerit illorum duum, quibus mea mater alii postalium nupsit, haec omnia nota fuisse necesse est seruis et ancillabus, quae illi [Cironi] fuerunt. Volens igitur ego, praeter eos, qui mihi praesto sunt, testes, etiam e confessionibus, quas serui ancillaeque edituri essent a quaesitione per tormenta expressas, haec explorata et conuicta dare, quo magis testibus fidem haberetis iis, qui dictorum a se approbationem non adhuc daturi essent, sed iam dedissent, postulaui ab his [Diocle et consortibus] vt seruos ancillasque ad quaesitionem traderent his de rebus, quas modo commemorauimus, et de aliis, si quae cognitae ipsis perspectaeque essent. Verum hic idem [Diocles] qui mox postulabit a vobis, vt testibus suis fidem habeatis, explorationem rei per tormenta defugit. Atqui si conuincetur oblatam a me conditionem ab eo repudiatam fuisse, quid testibus iis, quibus ille vtetur, manebit reliquum praeter hoc vnum, vt causam falsam et ementitam testimonio mercenario incrustasse videantur, quandoquidem hic [Diocles] tam certo et decretorio argumento vt noluerit? Nihil profecto, mea quidem sententia. Quo autem constat vera me dicere, cape tu primum hoc testimonium et recita. *Testimonium.* Vos itaque quidem, iudices, et publice et priuatim quaesitionem per tormenta seruorum certissimam atque firmissimam habetis fidei approbationem, et in causa, vbi cum ingenuis serui quoque interueniant, si quid quaeratur, quod erui et in lucem proferri e re sit, testimonii ingenuorum nil vtimini, sed per seruorum

tormenta conamini rerum gestarum, de quibus dubitatur, certitudinem expiscari. Et merito quidem ita vos, iudices, proceditis, bene gnari, testium haud paucos testimonia dixisse visos fuisse eumentita, seruorum autem tormentis subiectorum nullus vnquam fuit, qui conuictus esset falsa sub tormentis edidisse. Hic vero [Diocles] postulabit, vt comenticijs suis praetensionibus, testibusque ad falsa confirmandum mercede redemptis fidem habeatis, cum ipse fidei documentum tam certum et fallere nescium defugerit. Nos vero ita non agimus, sed prius ad seruorum per tormenta quaestionem procedi postulamus, aequum id esse iudicantes; hos autem tam aequam conditionem defugientes producimus, eoque facto sic demum poscimus vt fidem testibus nostris habeatis. Cape tu hoc testimonium et recita [iudicibus] hisce. *Testimonia.* Quosnam consentaneum est vetusta nosse? scilicet eos, qui suo familiariter vsi sunt. Iam hi eo modo testimonii, qui ἀκοή [inauditio, fama, relatio] vsurpatur, testati sunt. Quosnam porro necesse est de meae matris in matrimonium elocatione nosse? Nimirum eos, quibus illa desponsa fuit, nec non eos, qui sponsalibus interfuerunt. Iam testati sunt Nausimenis necessarii hac de re, vna cum patris mei necessariis. Quinam tandem norunt matrem meam Cironis esse genuinam filiam, in domoque sinuque patris sui Cironis educatam? Hi ipsi, qui, quae ego nunc aio, ea in controuersiam vocant. Eo enim, quod mancipia ad quaestionem tradere recusarunt, e quibus harum rerum verae rationes omnium certissime explorari poterant, ipso facto palam testati sunt, se nosse vera esse omnia, quae aio. Quapropter vos utique, iudices, non nostris testibus, sed horum, diffiditis. Verum praeter haec argumenta sunt nobis adhuc alia quoque in promptu, vnde cognoscatis, nos Cironis esse genui-

nos liberos. Ciro nempe nos iis modis accepit habuitque, quibus ab auo materno nepotes accipi atque haberi par et consentaneum est. Sacrificium sine nobis nullum vnquam fecit; sed siue minus, siue maius offerret sacrum, [minoribus diis maioribusue faceret] vbique locorum atque temporum ei nos intereramus, et sacrum vna cum auo peragebamus. Neque ad talia solummodo arcessebamur, sed etiam per Liberalia nos secum rus ducebat semper, in spectaculis assidebamus ipsi, diesque festos apud eum agebamus omnes. Nulli numini addictior erat, quam Ioui Ctesio [vel Peculio, aut Locupletatori,] eique sacra facere imprimis contendebat. Quae sacra faciens neque seruum, neque ingenuos alienos admittebat, sed ipse per sese laboribus tum conuenientibus defungebatur; nos tamen horum focrorum faciebat participes. manuum operam illi accommodabamus, in componendis tignis extisque adiuuabamus, aliaque ministeria praestabamus, et ille inter vota faciendum, a deo precabatur, vt prosperam valetudinem, rem florentem, et quaestus vbertatem nobis quoque largiretur. Id quod eum facere consentaneum quoque erat, qui auus nobis esset. Atqui, nisi nos filiae suae liberos durisset, solosque sibi reliquos factos nepotes, nunquam horum quicquam fecisset, sed hunc sibi adiunxisset, qui Cironis e sorore nepotem se fert. Vera haec a me dicta esse omnia, norunt quidem omnium certissime sui famuli, quos hic [Diocles] nobis ad quaestionem deposcentibus denegauit; verum etiam eorum aliqui norunt liquidissime, quibus amicis auus familiariter vsus fuit, quos ego vobis testes edam. Cape tu mihi haec testimonia, atque recita. *Testimonia.* Verum non ex his solummodo liquet, matrem nostram Cironis esse genuinam filiam, sed ex actis quoque nostri patris, item e decretis, quae vxores demotarum patris super ea sciuerunt.

runt. Pater enim nuptias cum matris celebrans, tres quosdam e numero familiarium suorum ad epulas nuptiales inuitavit, praeter necessarios, et τὴν γαμηλίαν [seu victimam nuptiarum ergo phratricae donandam] in phratricam intulit, prout mos est penes illos phratoras. Demotarum quoque uxores eam postmodum una cum uxore Dioclis, [non huius, sed alius,] Pitthenis puta, delegerunt; quo haec duae mulieres principes pompae muliebris essent, in Thesmophoriis sollemniter ad templum Cereris procedentis, et ut haec duae sacra vetusto ritu facerent. Pater quoque noster, ut nati fuimus, in phratoras nos induxit, iureiurando dicto, nos sibi e ciue attica, legitime sibi desponsa, ex edicto legum in republica obtinentium, natos esse. Phratorum ibi nullus oblocutus est, neque veritatem rei iureiurando confirmatae in dubium adduxit, tametsi phratorum magnus esset numerus, iique haec talia [vbi de liberis agitur in coetum suum inferendis] perquam severe atque acerbe scrutari soleant. Atqui existimare vos oportet, ea si fuisset mater nostra, quam hi praedicant, patrem nostrum neque nuptias eius nomine fuisse celebraturum, neque nuptiale sacrum in phratricam illaturum, sed potius coniugium a se cum illa in initum occultum fuisse habiturum. Reliquorum quoque demotarum uxores eam nunquam delegissent, ad sacra una cum Dioclis uxore faciendum, neque sacra sua illius arbitrio fideique commisissent, sed potius alii cuicunque matronae tantam rem permisissent. Phratores item in collegium suum nos non cooptassent, sed accusassent potius natalia nostra claudicantis ingenuitatis, eorumque vitium in apertum protulissent, nisi matrem nostram genuinam Cironis esse filiam vndecunque testatum, et apud omnes in confesso fuisset. Iam vero nihil horum unquam in controversiam venit, ut in re in vulgata et ore hominum

omnium concelebrata. Vera haec a me dici, quo constet, cita tu mihi hosce testes. *Testes.* Praeterea illa ipsa, quae Diocles ab excessu aui nostri gessit, satis, o iudices, produnt, constitisse inter omnes, Cironis e filia nepotes nos esse, ipsumque adeo Dioclem nos pro talibus palam agnouisse. Veniebam scilicet ego Cironis ad domum, cadauer eius illinc meam in domum asportatum, ut e qua vellem funus efferri. Habebam mecum aliquem necessariorum, patris mei consobrinum, testem mihi futurum eorum, quae tum interuentura videbantur esse. Ibi ego Dioclem quidem domi Cironis haud reperi, ingressus tamen in domum accingebam ad funus illinc in domum meam transferendum, habens mecum fetuos ad baiulandum. Verum intercedebat uxor aui, supplicans, ut ego vellem e domo sua funus aui efferre, spondens operam a se nobis praestandam in corpore aui tractando, lauando, et adornando [vel pollingendo] Permovebar, iudices, ab oratione supplicantis, lacrymisque, quibus eam orationem prosequeretur, ut ad Dioclis domum accederem, cui coram testibus significabam, me decreuisse Cironis e domo funus eius efferre, idque dare precibus et obtestationibus viduae, quae esset ipse [Dioclis] soror. Diocles ista ex me audiens nil obloquebatur, haec tantummodo admonebat, funeris ergo esse nescio quid emtum, cuius de pretio reddendo se arrha danda cauisset. Rogabat ergo ut pretium sibi redderem, curabatque sibi a me statim sponderi de pretio rerum emtarum reddendo, et, quibus a se datam aiebat arrham esse, eos se ad me adducturum esse, mihi que coram exhibiturum, affirmantes a Diocle sibi esse satisfactum. Protinus itaque Diocles, velut obiter et aliud agendo, sermoni suo immiscebat mentionem aeris alieni Cironis ergo contracti, quasi Ciro nihil in facultatibus reliquisset, quamquam ego nihil dum de facultatibus

cultatibus Cironis querebam. Atqui, si Cironis ego e filia nepos non fuisset, profecto nunquam Diocles illud mecum fuisset pactus, sed hac potius oratione me repulisset: tu vero cuias es? quid tibi cum funere Cironis? ego te non noui. noli meam in domum intrare. Hac eum oratione uti tum decebat, quam nunc alios induxit, ut mihi ingererent; tum vero nihil horum ipse ad me, sed hoc potius, ut operam darem, ut die post aes sibi perfoluerem. Testes tu mihi cita confirmaturos haec a me vera dici. *Testes.* Neque Diocles solummodo se a tali oratione abstinuit, verum etiam hic ipse, qui [ab eo instigatus] nunc mecum super hereditate Cironis contendit. Nunc autem is a Diocle subornatus mecum contendit. Qui Diocles quae machinaretur, altero statim die prodidit. Ego enim aēs pactum Diocli daturus cum afferrem, noluit ille accipere, praese ferens, ab hoc [competitore meo] sibi iam esse satisfactum. Nemo tamen ideo me prohibebat, quominus in curando Cironis funere praesto ipsis essem, sed rebus in omnibus operam cum illis communem nauabam, de meoque sumtus praebabam, hi autem de alieno. Nam neque hic [competitor meus] neque Diocles de suo erogabant, sed ex hereditate a Cirone relicta. Atqui, si Ciro auus mihi non erat, oportebat hunc ipsum quoque [competitorem meum] me extrudere, eliminare, a societate operae in pollingendo me arcere. Non enim eramus nos ambo conditione pares. Nam ego equidem eum sinebam [et poteram quoque saluo iure meo finire] in aui funere curando mecum assiduam esse; quippe qui eius e sorore nepos esset; illius autem intererat, et decebat adeo eum, non pati, ut ego secum contumulandi Cironis operam participarem, si vera erant ea, quae nunc audent iactare. Verum enim uero tam erat rei veritate perculsus, ut ne tum quidem, cum ego e

fuggeſtu verba faciens [in oratione parentali] de Diocle quererer, qui cum Cironis hereditate me ſpoliatum iret, tum hunc [competitorem] mihi immitteret litem ſuper hereditate mecum exorſurum; vt, inquam, hic competitor ne hiſcere quidem tum contra auderet, nedum vt ea proferret, quae nunc iactare nil eum pudet. Vera haec a me dici, quo conſtet, cita tu mihi teſtes. *Teſtes.* Vnde fas eſt fidem dictis adſtrui? ecquid vos ad credendum inducere debet? non teſtimonia? arbitrer equidem. Vnde autem teſtium teſtimonio fides conſtabit? Non e quaefitione ſeruorum per tormenta? Par id vtique eſt atque conſentaneum. Ecquid porro vos mouebit, vt horum [competitoris mei, et Dioclis atque conſortium] orationi diffidatis? Non hoc, quod adminiculis coargutionis vti recuſarunt? Caret id quidem omni dubio. Qui ergo fiat, vt dilucidius quiſquam doceat, Cironis filiam genuinam meam matrem eſſe, quam ſi doceat eo modo, quo ego docui? primum quidem, de rebus aetate patrum geſtis eos teſtes exhibens, qui affirmarent, ſe iſta a maioribus natu dudum defunctis audiſſe, ſibi narrantibus; tum de recentioribus teſtes producens adhuc ſuperſtites, qui, quibus de rebus teſtarentur, eas res omnes probe cognitae perſpectaeque haberent, earumque bene eſſent conſcii, vt qui ſcirent matrem meam in domo Cironis pro filia educatam, bis cum dote elocatum, bis deſponſam; praeterea hoſ ipſos [aduerſarios meos] certiffimam hiſce de rebus conuictionem ex ore ſeruorum defugientes, qui ſerui iſta omnia probe norant. Ego equidem, ita me dii ament Olympii, documenta maiora et luculentiora iis, quae attuli, haud habeo afferre; quamquam, quae attuli, ſatis ea fore arbitror idonea. Agedum, docebo iam nunc bona Cironis iure potiori atque propiori mihi competere, quam huic; quamquam vobis ipſis, iudices, vltro iam dudum

dudum hoc planum et perspicuum arbitror esse, in gradibus consanguinitatis non collaterales aliquem propius attingere, quam recta in linea descendentes. Ecce qui etiam secus sit? Alteri enim modo sunt *συγγενῆς*, seu cognati alicuius, alteri vero sunt et appellantur *ἄγγενοι*, seu ex eo nati. Verum quia rebus ita sese habentibus, nihilominus tamen hi petere audent hereditatem, etiam e iure civili, et diligentius adhuc, docebo. Nam si mea mater; quae Cironis est filia, in viuis adhuc superesset, et Ciro decedens de hereditate sua nihil constituisset, et hic [competitor] is non esset, qui est, Cironis e sorore nepos, sed esset, qui non est, Cironis frater, foret quidem pones eum, si vellet, mulierem [filiam Cironis] in matrimonio habere, et non ideo tamen bonorum Cironis foret compos. Nam illorum quidem nemo alius potiretur, quam liberi ex ipso et filia Cironis nati, posteaquam secundum a pubertate annum excessissent. Sic enim leges edicunt. Quodsi ergo hic [frater commentitius Cironis si esset,] muliere adhuc superstitis potitus Cironis bonis non fuisset, tamen si filiam eius in matrimonium duxisset, sed liberi eius ex illa muliere nati, paret, illa muliere viuis exorta, non illi [competitori meo] eiusque fratribus competere ius hereditatis Cironiae aduendae, sed nobis, quos illa liberos reliquit. Verum non ex hac sola lege id elucescit, sed ex alia quoque idem colligitur, illa inquam, quae poenas sancit in liberos, qui parentes male, duriter, contumeliose et crudeliter tractant. Auus enim si adhuc superesset, in rebus aduersis, necessitatum vitae egens, non hic hoc e titulo parentum indignis modis acceptorum foret inculpabilis, sed nos effemus. Sancit enim lex, parentes a liberis alendos esse, Sunt autem parentes, pater et mater, et auus cum auia, et horum item pater atque mater, si adhuc dum supersint. Hi enim

funt principium stirpis, et eorum bona liberis atque nepotibus a legibus contribuuntur. Hac de causa necessario quoque illis incumbit cura eos alendi, etiam si in facultatibus prorsus nihil relinquunt. Qui igitur aequum sit, eos parentes si neglexerimus alere, a quibus facultatum nihil ad nos peruenerit, ideo nos culpabiles, animique erga parentes ingrati atque immemoris reos fieri; si autem bona reliquerint, illorum bonorum heredem hunc esse; [in quo actio in liberos ingratos plane nullum locum habet,] nos excludi, [qui legis huius poenis obnoxii sumus]? Nequaquam. Iurat, iudices, ad gradum consanguinitatis unum; sed illum principem, mente et oratione accedere, cum eoque articulum quemque stirpis scorsim conferre, et identidem vos interrogare, vter sit a defuncto propior, et hereditatis iure potior; an quicumque intra genus et prolem defuncti est, tametsi gradu quamuis remoto; an ille, qui in numero consanguineorum locum vel principem tenet. Sic enim facillimo negotio intelligetis. A Cirone, quoad gradum consanguinitatis, vter propius abest, filia, an frater? Filia vtique. Nam ex ipso nata est Cirone, frater autem solummodo cum Cirone natus est. At filiae liberi propiores ne sunt, an frater? Liberi filiae vtique sunt enim *genus*, vel proles, non *cognatio*. Quod si ergo fratre sumus potiores, quanto hunc magis antecodemus, qui non frater, sed sororis filius est? Verum vereor, ne nimis protrita proferens ego vobis molestus fiam. Omnes enim vos paternas, et si quae aliae adhuc anteriores sunt hereditates, aditis propinquitatem adepti ex genere incontestabilem atque incompetibilem. [h. e. ex titulo propinquitatis, quia eorum proximi estis, per sanguinis communionem; quo fit vt necesse non habeatis eiusmodi hereditatum aliquam in iure petere.] Et profecto nescio an nulli antehac huiusmodi certamen vnquam decertandum fuerit. Re-
cita

cita tu legem de liberis parentes male habentibus; quo facto, vos docebo, iudices, quamobrem in huius certaminis molestiam coniectus fuerim. *Lex.* Cironi nimirum haec erant in facultatibus; praedium apud Phlyas facile talentum valens; tum duae domus in Urbe, altera elocaticia, apud fanum Bacchi in Limnis, viginti minas valens; altera, quam ipse incolebat, tredecim minas valens. praeterea mancipia mercedem ferentia, et duae ancillae, et vna puella, et supplex domestica, tuendae rei familiari necessaria. denique numerorum erat haud parum foenori elocatum, unde usuras auferrebat. Bonis hisce Diocles vna cum sorore iamdudum infidiatus est. id quod ex eo constat. Moriebantur ambo pueri, quos Ciron e sorore Dioclis susceperat. Potuerat itaque Diocles sororem suam statim a morte illorum puerorum a Cirone ablatam alii cuiquam nuptui collocare, qui ex ea liberos quaereret. Erat enim mulier ea tum aetate, ut potuisset adhuc ex alio parere. Ciron enim iam effoetus erat. Verum Diocles id facere noluit, idque ideo, quo Ciro de bonis suis ne quid constitueret, vxore alio elocata. Persuasit itaque Diocles sorori, ut penes Cironem maneret, identidem causans, ex eo se grauidam esse, sed abortum passam, at inuitam. Id quod eo faciebat, quo Ciron ex alio in aliud tempus vana lactatus spe aquae prolis adipiscendae, neutrum nostrum, [h. e. neque me, neque fratrem meum] filium adoptaret. Patrem quoque meum Diocles nunquam non malitiosis criminationibus insectando, suspectum Cironi infestumque reddere studuit, ut bonis eius inhiantem atque insidiantem. Pecuniis quidem in foenus elocatis omnibus Cironem defraudauit, vsurisque inde redeuntibus, per blandimenta et lenocinia orationis, quibus etiam Cironi persuasit, ut bona sua omnia, immobilia quidem, a Cirone administrari pateretur. Et profecto per-

perquam facile factu erat, vt hominem natu iam grandiore studiis et sedulitate, otio eius atque commoditati inferendi, irretiret. Et hoc modo bona Cironis omnia Diocles sui iuris fecit. Gnarus autem, me aliquando eorum de iure futurum esse arbitrum, auctore viuis sublato, non aditu quidem ad auum me exclusit, neque congressibus et consuetudine eius me arcuit; metu, ne ira percitus similitates secum susciperem; verumtamen aliquem mihi suscitauit atque subornauit competitorum, cui operae praemium hereditatis partem promisit millefimam, si res ex animi sui sententia prospere successisset, totam sibi et ipsi iam destinatione arrogans, et spe praecipiens. Et non ad me solummodo, sed ne ad hunc quidem [competitorem meum] fatebatur auum in bonis quicquam reliquisse, sed prorsus negabat quicquam superesse. Quam primum Ciron animam reddidisset, vestem ei feralem ipse comparauit, cuius pretium vt ego dependerem, mihi mandabat coram testibus, quorum ex ore ipsi audiuisset idem affirmantium. verum post, aes illud afferente me refundendum, simulabat se non posse id a me accipere; nam ab hoc [competitore meo] sibi iam esse refusum. Quibus malitiosis artibus et vafri commentis hoc agebat Diocles, vt latenter me de iure meo auum sepeliendi detruderet, vt, non ego, sed ipse Cironem sepeliisse videretur, [eoque ius hereditatis petendae adipisceretur. defunctos enim non nisi proximi cognati atque heredes sepeliabant.] Diocle itaque de domo hac [in qua aetatem degit Ciro] et vniuersis de bonis eius controuersiam mihi mouente, atque negante, ab auctore quicquam relictum esse, consultum haud ducebam, per vim et armata manu corpus exanime autem ex illa domo in meam a me transferri. tempus enim id minus erat oportunum. Sinebam itaque corpus quidem illa in domo manere, praesertim amicis hoc consilium meum probantibus; verumtamen vna cum
illis

illis [vxore aui, ipsoque Diocle, et competitore, ab hoc aduersus me subornato] funus aui curabam, et vna exsequias ibam. Sumtus e bonis ab auo relictis depromebantur. Haec ad hunc modum inuitus atque coactus agebam; quo tamen hac quoque in re me potiores ne essent, neque illis quicquam prodesset illa machina mihi structa, vt coram vobis iactaret me nihil ad funeris sumtus contulisse, de consilio iurisperiti, quem hac de re consultum ieram, de meo aere sumtus funeris erogauit, et nouemdialia sacra in tumulum intuli, quam lautissime atque apparatissime poteram; quo sacrilegium hoc ipsis exstinderem. [h. e. quo eriperem ipsis hunc praetextum hereditatis petendae, quod in Cironis funus erogassent sumtus; quo facto Deorum Manium religiones temeratae fuissent, atque sacrilegium commissum, in officium curandi funeris intrudentibus sese iis, qui, cum essent a cognatione defuncti alieni, non possent non Manibus eius molesti esse, eosque inturbare.] et quo hi ne viderentur omnia, ego autem nihil impendisse viderer, sed perinde ego impenderem, atque illi fecissent. Hae ferme sunt res gestae, et hae causae litium atque molestiarum inter nos coortarum. Verum aliis quoque in rebus, si noritis, iudices, quanta sit huius Dioclis cupiditas atque impudentia, nemo vestrum sit futurus, qui orationi meae fidem deneget. Pauca solummodo mihi liceto eius documenta commemorare. Tres erant sorores, non eodem quidem patre cum ipso, at eadem tamen matre editae. Has sorores Diocles hereditate a patre ipsis relicta fraudauit eo, quod affirmavit, ab ipsarum patre filium se atque heredem bonorum esse scriptum in testamento; quod ille nullum scripisset; et sic furatus est splendidam, quae ei nunc est, substantiam. Et cum eius rei causa mariti duarum de his tribus sororibus, in iure eum persequentes, pecunias

nias reposcerent, alterum quidem, maioris natu sororis maritum, ita laqueis captiosae iurisprudentiae forensis irretiuit, vt tandem damnaretur, atque infamia notaretur; ipse autem Diocles ab isto actione contumeliae oblatae exagitatus, ei poenas nullas vnquam dedit. Sororis autem alterius, ab illa secundae, [seu mediae] maritum per seruum de medio sustulit; quem seruum ex vrbe clam exportauit, et alio ablegauit, [ne per eius indicium tormentis subiecti suum scelus patesceret.] Sceleris autem causam in sororem suam retorquebat. Qua impuritate atque immanitate sua cum eam perculisset, [vt illa perterrita desisteret vltiore sceleris quaesitione atque vltione] factus tutor filii, quem illa peremto pepererat, hunc suum e sorore nepotem Diocles bonis omnibus denudauit, fundos ei ademit vberes, eorumque loco alios in solo saxoso fitos dedit. Haec a me vera dici, testari possunt hi testes. Verum vereor, ne potentiam Dioclis reformidantes verum dicere nolint, quamquam alias eos noui libenter verum dicturos. Quodsi ergo hi citati parere atque testari recusent, alios exhibebo, non minus probe haec omnia tenentes. Cita tu mihi hos primos. *Testes.* Homo itaque tam ferox et violentus, vt ipsas sorores suas bonis paternis euerteret, eo, quod huius sceleris poenas illis nullas dedit, cupiditatis atque audaciae processit illuc; vt nunc in aui nostri bona inuolatum, eaque nobis ereptum eat. Quod vt consequeretur, hunc [competitorem meum] promissa, vt audio, duarum minarum mercede corruptum, induxit, vt mecum de hereditate nihil ad eum attinente contenderet. Quae contentio si exitum nobis aduersum sortiatum; in discrimen nos adducet, non substantiae modo, sed ipsius adeo patriae amittendae. Nam si vos, huius mendaciis decepti, credatis ei neganti matrem nostram ciuem fuisse, nos fratres pariter quoque ciues

ues non erimus, quippe post Euclidem Archontem nati. Videturne iam vobis Diocles leuem mihi litem mouisse? Et auo quidem, itemque patre nostro adhuc superstitibus, vitio carebamus omni. de iure ciuili nemo nobis controuersiam mouebat. Illis autem sublati, tametsi hanc adeo causam vincamus, ignominia tamen hac laborabimus, quod de statu ciuili mota nobis fuisset controuersia per hunc Oresten [furiosum] quem dii male perdant, qui quamquam moechus in adulterio deprehensus, ideoque passus ea sit, quae moechos in flagitio deprehensos pati mos et fas est, nihilo tamen ideo magis ab insana illa sua libidine matresfamilias corrumpendi desistit, de quo, qui eum norunt, eiusque conscii sunt flagitiorum, testari possunt. Verum de moribus, quorum attigisse parum quid in praesentia satis habeo, plura postmodum audietis, iudices, cum actionem in hunc ipsum Dioclem instituam. Nunc autem vos etiam atque etiam supplex rogo, nolitis committere, vt ea mihi iniungatur contumelia, bona ab auo relicta mihi vt eripiantur, sed succurrite mihi hoc discrimine circumsepto, quoad quisque vestrum pro sua virili parte potest. Documenta satis certa et valida habetis, a me prolata, e testimoniis testium, e confessionibus mancipiorum tormentis subiectorum, ipsis denique e legibus, quibus ex omnibus discatis, et liberos nos esse filiae Cironis legitimae atque genuinae, et nobis ideo potius hereditatem, quam his, competere; qui nepotes Cironis sumus. Memores itaque iurisiurandi, vi cuius a vobis dicti sedetis ad iudicandum, argumentorumque a nobis prolatorum, legumque memores, pronuntiate hac in causa id, quod iustum et aequum est. Haud video, quid amplius afferre debeam. Non enim videmini de vilo eorum, quae dixi, adhuc incerti esse, aut id minus recte tenere. Cape tu testimonium hoc, quod vnum adhuc superest, et recita
ipsis,

ipsis, quo certi fiant, Dioclem hunc aliquando in adulterio deprehensum fuisse. *Testimonium.*

ORATIO ISAEI OCTAVA.

quae est super Astyphili hereditate.

Vterinus erat mihi, iudices, frater Astyphilus, cuius fuit hereditas haec, de qua nunc contenditur. Is cum exercitu missus ad Mitylenem cum dignitate praefecti, diem ista in expeditione obiit supremum. Faciam nunc id, quod facturum in contraiuramento recepi, hoc est planum faciam, hunc Astyphilum neque aliquem sibi filium adoptasse, neque donasse bona sua cuiquam, neque testamentum a se scriptum reliquisse. Quapropter alii nemini conuenit Astyphili bona habere; quam mihi. Nam Cleon hic Astyphili consobrinus est, ita ut patres amborum fratres fuerint. Quo fit ut Cleonis filius, cuius filii sui ergo Cleon hic mecum contendit, Astyphilo a patre pro filio susceptus, Astyphili sit consobrini filius. Atqui Cleonis pater aliam in domum fuit emancipatus; qua in domo illi omnes [pater Cleonis puta, et Cleon ipse, cum filiis] adhuc sunt. Qua de causa non contingunt Astyphilum vi legis eos a consanguinitate excludentis. Conscii itaque ipsi sibi cum essent, hac ex parte nullum sibi ius in Astyphili bona esse, commenti sunt et subiecerunt testamentum id, quod ego me demonstraturum spero falsum esse, per quod eripere mihi atque extorquere conati sunt bona fratris mei, et ut pridem sperauit hic Cleon, ita adhuc dum sperat, et tam firmiter sperat, neminem alium, praeterquam se, habiturum esse Astyphili bona, ut, quamprimum nuncius de morte Astyphili huc perferretur, quo tempore pater meus aeger decubabat, et ego in castris peregre agebam, hic Cleon in possessionem praedii ab Astyphilo

philo relictū, et si quid adhuc aliud ei fuisset, immigrarit, eaque omnia sui iactarit esse filii, vel antequam vos de successore in istam hereditatem decreuissetis. Et nihilominus; tamen, ut huc perlata sunt Astyphili ossa, ille, qui se dudum pro adoptato eius filio gesserat, neque spectatum exposuit Astyphili corpus, neque humavit, sed amici Astyphili atque commilitones, videntes patrem meum aegrotantem, me autem vrbe absentem, ipsi et proposuerunt, et reliqua omnia iusta peregerunt, patremque meum, adhuc aegrum, ad tumulum Astyphili adduxerunt, certi, Manes Astyphili enim libenter atque gratanter esse admissuros. Huius rei vobis familiares Astyphili testes praestabo, quippe qui rei tum gestae interfuerunt. *Testes.* Astyphilum itaque a Cleone non esse humatum, neque ipse Cleon infitiabitur, et hi testes vobis confirmarunt. Ut autem ab expeditione militari redieram, cernens hos [Cleonem cum consortibus] possidere bona Astyphili, eorumque fructus percipere, audiensque ipse e Cleone, cum diceret, filium suum ab Astyphilo esse pro filio adoptatum, per testamentum, quod depositum esset penes [matris meae fratrem] Hieroclem Hephæsidam, statim ad hunc Hieroclem accedebam, bene quidem gnarus, Hieroclem Cleoni imprimis familiarum esse, verumtamen haud opinans eum ausurum esse mendacium de Astyphilo dicere, quasi egisset Astyphilus id, quod non egit, idque eo tempore dicere, quo Astyphilus, utpote vita defunctus, iam non amplius posset Hieroclem mendacii coarguere; praesertim cum Hierocles meus vna atque Astyphili auunculus esset. Verumenimvero Hierocles, o iudices, nihil horum pensi habens, de testamento a me interrogatus, respondit, id penes se esse depositum ab ipso Astyphilo, in procinctu stante, cum classe Mitylenam proficiscendi. Hieroclem hac ad me usum esse oratione, quo certior

res fiant hi, recita tu ipſis hoc teſtimonium. *Teſtimonium.* Quoniam igitur, o iudices, nemo neceſſariorum Aſtyphili, praefſto fuit e vita excedenti, egoque tum in vrbe non fui, cum oſſa eius huc referrentur, necelle mihi eſt ex horum ipſorum ſermonibus falſitatem huius teſtamenti, quod ab Aſtyphilo ſcriptum et relictum eſſe commenti ſunt, coarguere. Eſt nempe conſentaneum, Aſtyphilum non vni illi rei ſolummodo dediſſe operam, vt aliquem ſibi filium adoptatum relinqueret, ſed vna hoc quoque acturum fuiſſe, vt, quae par teſtamentum conſtitueret, ea firma et rata eſſent, et, quem ſibi filium adſciſceret, vt is quoque facultatibus ſuis potiretur, ad arasque maiorum accederet, iisque vna ſibiſque vita deſuncto iuſta et ritu veſtiſto conſecrata faceret. . . . Credere par eſt, haud fugiſſe Aſtyphilum, tum cum maxime ſore vt haec omnia ſibi et euenirent, et firma eſſent, ſi non ſine neceſſariorum conſilio atque conſcientia teſtamentum conſcriberet, ſed adſcitis potius, primum quidem neceſſariis, tum vero etiam phratoribus atque demotis, et denique reliquorum familiarium tot numero, quot modo cogere poſſet. Hoc enim factum futurum, ſiue quis ex titulo conſanguinitatis, ſiue ex titulo legati, hereditatem eius peteret, vt is, ſi ius euentitum praetenderet, falſi quam facillime conuinceretur. Atqui conſtat inter omnes, Aſtyphilum horum omnium nihil egiſſe, neque amicorum illorum, quos modo dicebam ſimilibus in negotiis ad dandum conſilium atque ad teſtandum aduocari, vllum adhibuiſſe, cum teſtamentum illud, quod hi iaſtant, ſcriberet; niſi quis forſitan ab his ſubornatus, et mercede obſtrictus, aiat ſe aduiſſe. Ego vero contra, quos eiusmodi rebus atque temporibus aſſe dixi ſolere atque debere, illos omnes producam ad vos, iudices, teſtimonio ſuo conſignaturos, quae dixi, vera eſſe omnia. *Teſtes.* Forſitan

fitan igitur Cleon negabit aequum esse; vt finatis penes vos vllum locum aut valorem esse argumentis a silentio ductis. Derogabit auctoritatem omnem testibus negantibus sibi constare, ab Astyphilo scriptum vquam fuisse testamentum. Ego vero contra censeo, in eiusmodi causa, vbi quaeratur, scripseritne Astyphilus testamentum, necne, et filiumne sibi adoptarit, necne, testimonium nostrorum testium, qui sunt Astyphili. necessarii atque familiares, multo validius esse debere, negantium se praesto fuisse Astyphilo rem summi momenti agenti, quam testimonium hominum nulla necessitudine cum Astyphilo coniunctorum, tametsi aiant se interfuisse. Et ipsum adeo quoque Cleonem decebat, o iudices, hominem stultitiae fama profecto non laborantem, cum filium ipsius Astyphilus adoptatum, eiusque rei causa testamentum scriptum iret, quotquot nosset Astyphili consanguineos in vrbe tum praesentes, et alios quoscunque villo modo vel leuiter tantum Astyphilo notos, eoque vsos, eos omnes aduocare, quo actui illi interessent. Nam profecto nemo potuisset Astyphilum impedire, neque retinere, quominus faceret, si cui voluisset bona sua dono dare, et Cleoni multum profuisset hoc argumentum, ab Astyphilo testamentum illud clam non fuisse scriptum. Praeterea quoque, iudices, si Astyphilus consilium suum de Cleonis filio sibi adoptando, et de testamento scribendo celare omnes omnino voluisset, consentaneum erat, illis in tabulis prorsus neminem testem scribi. Quod si autem testes subscribere, eoque constet, testamentum coram testibus scriptum esse, sed iis, non qui Astyphilo familiariter vsi sunt, sed obuiis quibusque et de triuio correptis, qui aequum sit existimare, testamentum illud vere scriptum ab Astyphilo fuisse? Nam ego equidem non autuma quemquam esse, qui, volens filium sibi adsciscere, ita inconulto agat,

vt alios illi actui testes et auctores aduocet, quam illos ipsos, quos pone se relicturus sit sacrorumque civiliumque iurium, quibus ipse olim vsus sit, sui loco participes. Neque pudori debet quisquam sibi ducere, si testes adhibeat eiusmodi testamento quam plurimos, lege veniam cuique dante, cuicumque velit, bona sua delegandi. Sed et tempus spectate, quo hi aiunt testamentum esse scriptum. In procinctu nempe scriptum aiunt esse expeditionis Mityleneae. Quod si verum est, constat Astyphilum futurorum fuisse praescium. Quamquam enim saepe versatus est in castris, na primum quidem ad Corinthum, deinde in Thessalia, tum Thebano bello interfuit, denique quocumque locorum mitti copias cerneret, eo ipse quoque proficiscebatur, partes agens lochagi [seu centurionis.] Nunquam tamen illorum temporum omnium testamentum condidit; in apparatu autem illius ad Mitylenam expeditionis condidit, scilicet. si his auctoribus credimus; quae expeditio non modo illi postrema fuit, sed etiam in ea diem supremum obiit. Ecce iam vestrum omnium credibile videatur, qui Astyphilus toties in castra proficiscens, testamentum nullum condidisset, tametsi sciret, sibi perinde in illis omnibus expeditionibus fatalem necessitatem imminere, ei tum demum, neque citius, sagacitatem mentis fuisse in prospiciendis rerum futuris cum euentu fortunae tam consentaneam? Nunquam antea de rerum suarum parte vel minima stans in procinctu constituerat. Iam vero voluntarius ibat in expeditionem, vnde vel maxime spes ipsi erat, vtpote voluntario, fore vt saluus inde domum rediret. Qui probabile est, et ei tum in mentem venisse, mox e portu soluturo, vt scriberet testamentum, et fatale quoque fuisse, vt domum non rediret? Verum adhuc luculentiora dabo, iudices, argumenta, quae certiores vos reddant, nil sinceti
hosce

hoste comminisci. Planum nempe vobis faciam, hominum omnium Astyphilo vnum fuisse Cleonem inimicissimum. Quod odium, iustis de causis susceptum, fuit tantum, vt Astyphilus, si testamentum scribere voluisset, citius videatur ei clausulam hanc adiuncturus fuisse, vt, cum Cleone ne sermones quidem conferret cognatorum suorum quisquam, quam vt filium eius sibi filium adsciuisset, atque heredem scripisset. Thudippus enim, huius Cleonis pater, Astyphili patri mortem atrocitate verberum conscivisse dicitur, quae verbera, iurgio super hereditate cernenda inter illos oborto, pater Cleonis Astyphili patri indixit. Tam immaniter Thudippus Euthycratem, Astyphili patrem, fertur tum commulcasse, vt in morbum incideret Euthycrates, a quo paucis diebus post sublatus est. Vere haec a me dici, possent quidem Arapheniorum permulti testari, qui tum temporis fundos arabant, fundis horum fratrum, Euthycratis atque Thudippi, finitimos. Sed vereor ne vobis eos praestare disertis verbis de re tanti momenti testantes minus possim. Hierocles enim ipse, qui Astyphili testamentum penes se ait depositum esse, quamquam vidit, cum Euthycrates a fratre tam saeviter vapularet, nolit tamen; id quod certissime noui, ea testari, quae si testetur, fidem omnem tabulis testamenti eius, quod suae fidei creditum vult esse, ipse sit derogaturus. At nihilominus tamen cita tu mihi Hieroclem, quo coram hoc iudicum confesso, siue aiat pro testimonio, siue iuratus infitietur, eorum, quae ego aio, se nosse quicquam verum esse. *Testimonium.* Probe scilicet noram, iudices, ita esse euenturum, vt euenit. Eiusdem enim est hominis, et ea, quae vere facta norit, iurato infitari, et quae facta nusquam sint, ad ea iururanda confirmanda mendacem linguam offerre, haud secus ac si non facta certo sciat facta esse. Alium

tamen vobis testem praestabo. Animam agitans Euthyocrates fouere necessariis interdixit, ne quem in Thudippo natorum ad tumultum suum sinerent accedere De quo vobis testabitur ille, qui auiam Astyphili in matrimonio habet. *Testimonium.* Astyphilus igitur, ex quo primum haec ex his [auia puta, et auiae marito, aliisque cum his coniunctis, vt e. c. eorum famulis] nec non e reliquis necessariis accepisset, statim a puero, quam primum sapere coepit, nunquam verba cum Cleone commutauit, sed prius, quam id faceret, mortem oppetiit, nefas sibi ducens fore, si cum filio patris eius colloqueretur, qui pater tam piacularis facinoris in patrem suum commissi insimularetur: Testes ego nunc vobis exhibebo eos, qui conscii sunt, Astyphilum, quoad vixit, similitates cum Cleone exercuisse. *Testes.* Porro consentaneum erat, si qui festi dies agerentur, quo tempore alii Athenienses inter se congrederi atque coepulari solent, Astyphilum quoque pari modo, per illos dies, quibus ipse interesset, quoties nempe in Vrbe ageret, neque in castris versaretur, alio cum nemine ad sana deorum ire, quam cum Cleone, quippe cuius, primum, municipalis esset, deinde consobrinus, cuius denique filium ipse sibi esset adoptaturus. Verum nunquam visus est Astyphilus Cleonem comitatus in templa communionis ergo facrorum; qua de re municipalium testimonia hic scriba vobis praeleget. *Testimonia.* Quamquam igitur ita erga se mutuo animati essent Astyphilus atque Cleon, postulat Cleo tamen nihilominus, filium suum Astyphili bona habere atque tenere. Quamquam Cleonem commemorare quid attinet? Ipse Hierocles, tametsi meus est auunculus, quemadmodum Astyphili quoque fuit, tam furiosum tamen in modum audax est, vt testamentum, nunquam scriptum, sicut ad Astyphilum penes se depositum esse, idque pro genuino proferat.

Atqui

Atqui multis ornatus beneficiis, Hierocle, a patre meo, Theophrasto, cum res tibi adhuc esset, quam nunc est, arctior; item ab Astyphilo, malam hanc ambobus refert gratiam. Nam me quidem, qui tuæ sum sororis filius e Theophrasto, cui plurimum debes, ea sorte is fraudatum, quam leges mihi tribuunt. De Astyphilo autem, qui fato suo defunctus te iam resutare nequit, mendacia abs te conficta spargis, per quæ contendis efficere, quantum in te quidem est, ut homines Astyphilo infestissimi bona eius sortiantur. Et ante quidem, o iudices, quam contentio super hac hereditate in foro susciperetur, tametsi bene nosset Hierocles, hanc hereditatem alii nemini, quam mihi, competere, tamen ad amicorum, qui Astyphilo olim fuissent, unumquemque viritum adibat, alium ex alio, eique venditabat Astyphili hereditatem, aiens, si quis se vellet in communionem sortis admittere, paratum se esse, qui Astyphili avunculus esset, affirmare, penes se relictas esse, scriptas ab Astyphilo, testamenti tabulas, quibus illis scriptus esset heres. Hoc pacto nundinabatur Hierocles hanc causam, et ad hanc hereditarem petendam permouere studebat homines ad ea vel alienissimos. Et nihilominus tamen, postquam cum Cleone decedit, atque cum eo fratris mei bona partitus est, fidem suis verbis adhiberi postulat. Hic homo mihi videtur vel iusiurandum ipsum, si quis deferat, libenter et nulla cunctatione dicturus; et mihi quidem, qui necessarius eius sim, vere facta, quorum conscius est, testari detractat, in mendaciis autem tuendis, quæ ipse nouit mera mendacia esse, operam vendit homini vel alienissimo, et tabulas profert, quasi de rebus constitutis, quæ res constitutæ nunquam fuerunt. Multo enim sibi magis expedire censet, multoque in hoc acrius incumbendum, ut rem augeat, quam ut ea taceatur officia, quæ meo debet consan-

guintati. Hieroclem autem circumcurfantem operam suam in proferendo testamento commenticio venditasse, si quis ipsum in partem hereditatis adsciscere vellet, de eo testimonium illius ipsius exhibebo, ad quem cum eiusmodi sponsione adiit. *Testimonium.* Ecquo nomine iam, iudices, oportebit eum appellari, qui sui compendii gratia de homine mortuo tam falsa comminisci et iactare sustineat? Hieroclem autem ne Cleoni quidem gratuitam, sed mercenariam praestitisse operam in proferendo testamento commenticio, documentum eius rei haud contemnendum praestare poterit hoc ipsum testimonium. Haec autem communicatis inter se consiliis aduersus me machinati sunt. Existimat enim eorum vnusquisque, de bonis Astyphili si quid decerpserit, id perinde se ex insperato praeterque meritum suum, praeterque ius et fas esse habiturum, ac si thesaurum in via publica iacentem reperisset. Testamentum itaque hoc confictum esse, et Cleonem atque Hieroclem vos circumuentum ire, quoad potui, demonstratum dedi. Iam vero hoc quoque docebo, etiamsi nulla Astyphilum necessitudine contingerem, multo tamen mihi ius esse validius atque praepollentius, quam his est, Astyphili bona possidendi. Theophrastus enim, pater meus, matrem meam in domum suam inducens, ab illius fratre, hoc Hierocle, sibi desponsam, vna cum ea Astyphilam quoque domi suae recepit, tum temporis adhuc parvulum, a priore suae vxoris marito procreatum. Ab eo inde tempore semper domi nostrae altus et versatus est Astyphilus, et a patre meo puerilibus artibus ianutritus. Vt autem ego natus fui, eamque adeptus aetatem vt capere possem doctrinam, vna cum Astyphilo eodem in ludo sum eruditus. Qua de re confirmans hoc testimonium cape tu mihi atque recita, tum alterum istud magistrorum, ad quorum ludos ambo nos
vna

vna itauimus. *Testimonia.* Porro praedium illud, quod ille a patre suo habebat, iudices, pater meus et satis et arboribus plantatis excoluit, effecitque, vt duplo pluris valeret, quam primitus valuisset. Etiam hac de re vos huc ascendite, qui mihi testemini. *Testes.* Postquam deinde Astyphilus scrutinio aetatis apud Archontem tolerato probatus, dignus fuit habitus atque idoneus gerendae suae ipsius tutelae, patrimonium a suo patre sibi relictum, a meo, traditum accepit saluum atque integrum rite legitimeque, ita vt Astyphilus ideo nunquam cum patre meo questus sit. Postmodum sororem Astyphili, eodem patre cum ipso vsam, [h. e. Euthycrate,] despondebat meus pater ei viro, qui ei videbatur idoneus esse, et in reliquis quoque partibus rei familiaris gubernandae omnibus praesto ei fuit. Quae omnia Astyphilus rata et accepta sibi habuit, existimans, benevolentiae, qua pater meus se amplecteretur, satis perspicuum cepisse documentum eo, quod pater meus se a puero inde educaisset domi suae, et in sinu suo, Illa vero de filiae Euthycratis desponsatione a patre meo facta, hi, qui conscii sunt, vobis testabuntur. *Testes.* Deorum porro ad sana quoties pater meus iret, Astyphilum quoque adhuc puerum vna mecum adduxit, Etiam in thiasos [vel collegia] Herculis eum introduxit, quo participaret illam communionem, Cuius rei testes vobis sunt hi thiasotae [seu coepulones.] *Testes.* Ego vero ipse quo erga fratrem animo fuerim, et qualem me erga eum gesserim, id iam spectate, iudices. Primum quidem eadem in domo cum illo educatus adoleui; deinde similitates cum eo nunquam exercui, sed mutua nos caritate amplectehamur. Id quod amici atque necessarii nostri omnes norunt, quos vobis testes exhibebo; iussos hunc in suggestum ascendere. *Testes.* Iam interrogo vos, iudices, videturne vobis Astyphilus, qui Cleonem ita odisset, meoque a patre tantis esset meritis obstrictus, vnquam commissurus

H h §

fuisse,

fuisse, vt inimicorum suorum cuiusquam filium sibi-
 filium arrogaret, eique bona sua delegaret, eoque so-
 spitatores suos, eosdemque proximos necessarios iure
 debito fraudaret? Mihi equidem profecto non videtur
 Astyphilus tantum nefas commissurus fuisse, etiamsi
 decies Hierocles aiat testamentum penes se esse ab Asty-
 philo scriptum. Ego contra aio, cum propterea, quod
 Astyphili frater sim, tum quod Astyphilus alias quo-
 que mihi fuerit amicissimus atque coniunctissimus, he-
 reditatem Astyphili maiori iure mihi competere, quam
 Cleonis filio. Nam hos certe non decebat partem vl-
 lam bonorum Astyphili, aut cum eo necessitudinem
 sibi arrogare, qui tam infesto erga eum fuissent ani-
 mo, cum adhuc supereffet, et ossa defuncti legere,
 iustaque ei facere nil curarint, sed prius in eius bona
 inuolarint, quam religioni Manium satisfecissent. Et
 nunc petunt Astyphili hereditatem, non solum ex ti-
 tulo praetensae donationis, factae per testamentum a
 se subiectum, sed etiam ex titulo cognationis, Cleo-
 nem aientes Astyphili consobrinum esse a parte patris.
 [h. e. amborum patres fratres fuisse.] Verum haud
 decet vos, iudices, ad cognationem ab eo proditam
 attendere. Nemò enim fuit vnquam, qui, cum esset
 e domo patris sui alienam in domum emancipatus, he-
 reditatem illius domus adisset, vnde esset emancipa-
 tus, nisi postquam ex formula iuris in illam suam pri-
 migeniam domum redisset. Atqui hi [necessarii Asty-
 phili] benignari Cleonis filium ab Astyphilo nunquam
 fuisse adoptatum, filio huic Cleonis nunquam portio-
 nem extortam [in Apaturis] contribuerunt, tametsi
 saepius venienti, particulam suam ab iis [vt cognatis]
 flagitatum. Cape tu mihi hoc quoque testimonium
 hac de re confirmaturum. *Testimonium.* Iam diligen-
 ter pensatis in vtramque partem momentis pronun-
 tiate, iudices, de nostrum vnoquoque sententiam ex

iis ipsis, quae unusquisque in contraiuramento a se praeslito affirmavit. Cleo nimirum filium ait suum ab Astyphilo esse adoptatum, heredemque bonorum dictum. Ego vero merum hoc aio esse mendacium, mihi que soli bona Astyphili omnia competere, qui sum eius frater; id quod etiam hi [Cleon et eius consortes] norunt. Adoptionem illam itaque, viri, ratam sententia vestra, quaeso, ne facite, quam facere Astyphilo adhuc superstiti ne in mentem quidem venit; sed operam date, quas leges ipsi vosmet curastis huic civitati praescribendas, atque tuemini; ut eas mihi quoque ratae sint atque validae. Nam e legum praescripto hanc ego mihi arrogo hereditatem, obtestorque vos, quae est obtestatio omnium iustissima, atque sanctissima, ut heredem me bonorum fratris constituantis. Demonstratum enim vobis dedi, Astyphilum bona sua nemini legasse, et quaecunque affirmavi, eorum omnium testes exhibui auctores graues atque idoneos. Quapropter tuemini me atque succurrite mihi periclitanti. Facundia si Cleon mihi praestet, facite ne quid ei haec facundia proficit, a legibus et ab aequo iure deserta. Vosmet ipsos rerum omnium arbitros constituite. Nam ob hoc ipsum in tribunalia congregimini, quo ferocibus atque audacibus impudentia ne quid proficit, sed indifertiores quoque de iure contendere audeant, probe gnari, alii nulli rei, quam aequo iuri aequa lance dispensando, vos auimum attendere. Mecum itaque, iudices, estote, quaeso, considerantes, quot et quanta sitis mala creaturi, si secundum Cleonem litem dederitis, ab eo delusi. Primum enim, id facientes, efficiatis; ut qui Astyphilo adhuc superstiti infestissimi fuerunt, et quos ille omnium dirissime abhorrebat, hi ad tumulos eiusque maiorumque accedant, et sacra participant, quorum ille quondam consors fuit. Deinde cogatis me mandata, ab Euthycra-

thycrate moribunda, priusquam exspiraret, seuerenobis iniuncta migrare. Denique defuncto Astyphilo hanc inuratis maculam, vt stultitiae eum damnetis, dignumque declaretis sententia vestra, quem homines omnes furiosum aiunt fuisse. Eius enim filium si sibi adoptarit, qui patri suo fuisset inimicissimus, ecqui faciat, quominus audientium cuique desipuisse videatur, aut mentem habuisse malis herbis fascinatam? Tandem me quoque, viri, qui eadem in domo eademque disciplina, qua Astyphilus, sum educatus, eiusque sum frater, patiamini bonis fratris a Cleone spoliari. Quare vos etiam atque etiam rogo, iudices, atque supplico, litem vt secundum me quoquomodo detis. Ita enim cum Astyphilo gratificabimini, tum a me quoque iniuriam arcebitis.

ISAEI ORATIO NONA,

de Aristarchi hereditate agens.

Vellem equidem, iudices, quemadmodum Xenocrates hic diserte nouit atque confidenter mendacia iactare, ita me quoque facundum esse, vt coram vobis veritatem causae meae cum fiducia et linguae libertate atque volubilitate enarrare vobisque approbare possem. Hoc enim si mihi datum sit, confido statim vobis liquidum fore, vtrum nos ad huius fortis petitionem per nefas accedamus, an hi [aduersarii nostri] bona dudum per nefas rapta et adhuc possessa diutius retinere, legitimosque eorum dominos excludere contendant. Iam vero non aequo sumus loco constituti, iudices. Nam hi quidem et facundia pollent, et amicitiiis fidunt, quas sibi comparare multasque norunt et potentes, vt vel pro aliis quoque persaepe in iudiciis contendant. Ego vero tantum absum, vt alienam causam vllam vnquam egerim, vt potius ne pro memet ipso

ipſe quidem cauſam vllam, non modo publicam, ſed ne priuatam quidem, dixerim. Quapropter aequum ſit, magnam mihi veniam apud vos eſſe paratam. Nam propterea, iudices, quod ab his ius mihi debitum exigere nequeo, coactus fui in examine matrem meam profiteri ſororem Ariſtarchi, atque ſic nomen eius a ſcriba publicas in tabulas referri. Nihilo tamen ideo cauſa haec vobis erit ad diſceptandum impeditior. Sed hoc nunc agitur, hoc nunc e legibus eſt definiendum, vtrum Ariſtarcho ius et facultas fuerit, huic [Xenocrati iuniori, filio Cyronidis] bona legandi, et vtrum haec bona Ariſtarchi fuerint, an aliena. et ab ipſo per nefas uſurpata. Aequum eſt, iudices, ante omnia hoc de capite conſtitui. Nam lex quidem acultatem cuique dat bona ſua cuiſcunque velit legandi, ſed ſua, non item aliena. Nam alienorum lex hominem nullum facit arbitrum. Quodſi ergo me ſecundis auribus auſi dire velitis, ante omnia vos hoc de loco certiores faciam, nitarque vos docere, hereditatem hanc a principio non horum fuiſſe, [quibuſcum nunc ſuper ea contendo] ſed fuiſſe matris meae, a patre ipſi relictam, deinde Ariſtarchum eam, nulla lege addicente, ſed legibus omnibus inuitis atque reclamantibus, eripuiſſe, eoque enormem iniuriam, et reliquis noſtris neceſſariis, et inprimis matri meae, obtuliſſe. Vnde autem vos rem liquidiffime percepturi videmini, inde ego quoque docendi ſumam exordium. Ariſtarchus quidam erat, iudices, Sypalletius, qui Xenaeneti Acharnenſis filiam cum domum duxiſſet, ex ea quatuor liberos ſuſcepit, Cyronidem et Democharem, cum duabus filiabus, quarum altera fuit mater mea. Cyronides, qui pater eſt huius [Xenaeneti] et alterius [Ariſtarchi] qui fortem hanc per nefas occupauerat, aliam in domum emancipatus eſt; quo factum eſt, vt ius omne in hanc hereditatem amiſerit, Demochares itaque

que factus est heres patrimonii, Aristarcho, qui pater horum quatuor liberorum erat, vita defuncto. Quoniam vero Demochares adhuc infans moriebatur, nec non altera soror, sola relicta fuit mea mater vniuersae heres substantiae, sed sic, vt controuersum esset, quis eam in matrimonio habere, et ad liberos ex ea procreandos auitam hereditatem transferre deberet. Ad hunc modum a principio fors haec vniuersa de iure meae matris erat. Verum, cum oportuisset proximum cognatum eam in matrimonio habere, vnaque cum ea tuendum adipisci patrimonium eius, iniuriam accepit mater mea; iudices, atrocissimam atque indignissimam. Erat nempe matri meae patruus, Aristomenes, frater illius Aristarchi. Huic Aristomeni cum et filius esset vna cum filia, potuissetque ideo siue ipse sibi habere sui fratris filiam, heredem, siue filio suo eam collocare, atque providere, vt illi, filio suo, illa sua neptis per iudicium sententiam legitime adiudicaretur, neutrum horum fecit, sed filiam suam Cyronide despondit, vnaque ei bona addidit, quorum ius nemini competeat, praeterquam matri meae. Ex illa Aristomenis filia et Cyronide nati sunt hic Xenaenetus, adhuc superstes, et Aristarchus vita defunctus. Haec est iniuria, iudices, nobis data, et hoc pacto fraudatus sum hereditate. Post id factum Aristomenes matrem meam meo patri collocat. Cyronide postmodum vita defuncto, Xenaeneti huius fratrem Aristarchum in sortem matri meae debitam immittunt; id quod praeter ius et fas esse factum multis ego magnisque documentis euictum dabo. Sed ante omnia testes producam confirmaturos, Cyronidem e domo patris sui Aristarchi in domum Xenaeneti, [qui ei avus maternus erat,] emancipatum fuisse, in eaque domo Xenaeneti diem supremum obisse; deinde Aristarchum [maiores] a quo profecta fors haec est, super qua
nunc

nunc contenditur, prius e rebus humanis excessisse, quam Democharem. Quo hereditas eius ad hunc Democharem deuenit. Verum hic Demochares adhuc puer decessit, nec non altera soror. quo factum, ut tota sors in ius matris meae deueniret. Harum itaque rerum cita tu mihi testes. *Testes.* Sors igitur istaec, de qua nunc agitur, hoc pacto nostra erat, iudices, Cyronide in domum Xenaneti emancipato, Aristarcho autem, patre Democharetis, vita defuncto, et sic ad Democharetem deuoluta eius hereditate, hoc ipso autem Democharete denique extincto, cuius excessu deuenit hereditas ad matrem meam, ut solam relictam Democharetis sororem. Quoniam vero hi ultra modum impudentes sunt, o iudices, et contra ius et fas bona [in controuersiam adducta] tenere contendunt, docendi mihi estis, legibus prorsus omnibus repugnantibus Aristarchum [minorem] in illius [maioris] phratoras inductum fuisse. De quo ubi certi fueritis facti, liquidum vobis protinus erit, habenti bona titulo haud legitimo non licuisse iisdem de bonis per testamentum constituere. Arbitror itaque vos cunctos, viri, hoc nosse, delegationum atque adoptionum per testamentum factarum eas solummodo legitimas atque probabiles esse; quae ab ipsis delegantibus bona sua, atque adoptantibus [non autem eorum loco atque nomine ab aliis] factae sint. Nam aliter neque legare bona, neque pro filio adoptare licet. Siue igitur dicet aliquis Aristarchum [seniorem] de bonis suis per testamentum constituisse, affirmabit is veritati repugnantia. Alius enim erat Aristarcho filius legitime natus, Demochares; quo fit, ut neque voluisse videatur Aristarchus in fraudem huius filii sui testamentum condere, neque, etiamsi voluerit, potuerit alii cuiquam bona sua delegare, legibus id vetantibus. Sin autem Aristarcho [seniore] defuncto, a Democharete aut ali-

quis

quis eum [Aristarchum iuniorem] in locum filii adoptatum esse, etiam hoc mentietur. Demochares enim adhuc puer decessit, et puero negatum est de bonis suis per testamentum constituere. Lex enim vetat, difertis verbis his edicens: Puero ne liceto cum quocumque contrahere, neque mulieri, vltra singulos medimnos frumenti. Atqui testes exhibiti vobis confirmarunt, Aristarchum [seniorem] ante Democharetem rebus humanis excessisse, et hunc aliquanto post patrem. Quapropter vel secundum ipsum eorum testamentum, [si quod scripssissent,] quamquam nullum scripserunt, huic Aristarcho ius in istorum bona nullum competeret. Recita tu mihi leges, vtrique eorum, [tam patri, quam filio] potestatem de bonis suis constituendi denegantes. *Leges.* At aient forsitan, Cyronidem in Aristarchi [senioris] hereditatem Aristarchum iuniorem immisisse, et hunc illi filium suffecisse. Atqui non licebat hoc Cyronidi facere, qui dudum ex Aristarchi domo excessisset, et in domum Xenaeneti transisset. Poterat ille quidem, relicto in Xenaeneti domo filio genuino, in domum paternam redire, atque ipse Democharetis hereditatem adire. Quamdiu autem in domo Xenaeneti maneret, [in qua, quoad vixit, perpetuo mansit,] non licebat ei filium illam in domum, vnde excefferat, inferre. Aut, si aiant tamen id ab eo factum esse, proferant legem, eius rei veniam ipsi dantem. Verumenimvero, non aiunt quidem istaec, at ex ipsis tamen eorum causationibus atque praetensionibus, quas reuera iactant, adhuc dilucidius vobis constabit eos bona, quae de iure matris meae sunt, inuitis legibus, et summum per flagitium vsurpare atque retinere. Fingamus, iudices, alterutrum matrem meam in matrimonio habuisse, siue Aristomenem, siue filium eius Apollodorum. Nam illis duobus compete-
bat de iure, a iudicibus veniam eius domum

domum ducendae petere, atque operam dare ut ea sibi a iudicibus adiudicaretur. Quid tum? Ne his ipsis quidem licuisset matris meae bona alii donare, de iisue pro arbitratu suo constituere. Lex enim non finit, interdicens, bonorum mulieris, cui potestas hereditatis sit, arbitrum quemquam alium esse, praeterquam filios eius, secundum a pubertate annum egressos. Mirum itaque sit, si cui marito matris meae, siue is Aristomenes, siue Apollodorus fuisset, non licuisset de bonis matris pro lubitu disponere, eidem tamen liceret, ubi eam alii in matrimonium elocasset, in eius bona filium suum pro adoptato immittere! Res atrox utique ea foret atque indigna. Et ne patri quidem matris meae licuisset, si prole mascula caruisset, in fraudem filiae testamentum facere; lex enim sic edicit, si cui patri mares nulli sint, ei licere bona sua, cui velit, legare, dummodo is, cui leget, filiam quoque eius in matrimonium ducat; alii autem, qui neque pater sit, neque dignam habuerit, quam in matrimonium duceret, sed solummodo consobrinus sit, licebit filium suum contra omne ius et fas in eius bona immittere? et haec ei acta rata et legitima erunt? Eccui vestrum omnium istaec probabuntur? Ego equidem hoc certissime teneo, neque Xenaenetum, neque alium quemquam docere posse, hereditatem hanc ad matrem meam nil quicquam pertinere, quam ei frater Demochares reliquit. Quodsi tamen nihilominus contra audeant haecere, iubete illos et legem illam edere, secundum quam facta sit Aristarchi [iunioris] adoptatio, et eum nominare, qui adoptavit. Aequum enim id est. Atqui probe novi, eos non facturos, neque posse facere. De his itaque, quod hereditas haec matri meae de iure competat, et a principio inde eius fuerit, et quod mater mea per summum nefas eius vfucapione ab his exclusa sit, arbitror me satis disputasse, atque planam

euitamque rem dedisse, cum per ea, quae disputauimus, tum per affirmationes testium, et denique per legum sanctiones. Verum hi ipsi [aduersarii mei] sibi conscii sunt, a se bona haec per nefas teneri, et iniustitia ipsis sua tam est liquida et perspicua, ut, tutum non arbitantes se solo illo niti argumento, quod Aristarchus legitime adoptatus sit, etiam adhuc aliud sibi praesidium circumspeciant. Patrem scilicet aiunt suum huius hereditatis ergo multam in foro irrogatam de peculio suo dependisse. Quo perugio hoc nempe quaerunt, ut si satis firmum praesidium in adoptione Aristarchi minus sit, neque haec tamen videantur bona nostra iure optimo tenere, saltem tamen ex altero illo titulo aeris depensi ius aliquale hereditatem illam pro arrha quasi retinendi ipsis accessisse videatur. Ego vero, iudices, etiam hoc eos mentiri, planum vobis faciam. Nam si fors haec aere alieno oppressa fuisset, quam aiunt fuisse, non hi profecto pro illa sorte luissent de suo. Neque enim competebat hoc ipsis, sed illis, quibus ius et potestas erat, matrem meam, ut virginem heredem factam, sibi in matrimonium deposcendi, eiusque adiudicationem a iudicibus impetrandi. Hos oportebat de alieno aere reluendo providere. Neque profecto Aristarchum in eiusmodi sortem obaeratam immisissent, a qua emolumentum quidem ablaturi erant nullum, damna autem ingentia. Alii quidem, quibus res domestica pessum leri, operam dant, ut liberi sui alienas in domos emancipentur, ut exsortes infamiae fiant eius, qua patres percussi fuissent. Hi autem, scilicet, in substantiam obaeratam vltro semet ingerunt, ut non solum alienis debitis satisfaciant, sed etiam bona ipsi sua perdant. Alia omnia. Nolite credere, iudices. Nugae hae sunt et praestigiae. Sorti haec aeris alieni erat exsort, et soli matri meae de iure competebat. Hi autem, a cupiditate sua stimulati

numos

numos et opes coaceruare gessiente, haec omnia sibi commenti et machinati sunt, quo matrem meam iure bonisque suis defraudarent. Erit forsitan in numero vestro, iudices, qui miretur, cur bonis nostris per tam longinquum temporis spatium exclusi, tacuerimus, et nunc demum ea postulatum veniamus. Ego vero aequum haud censeo esse, nos ideo causa cadere, aut iura nobis nostra imminui, quod ea exsequi ad hoc diei aut non potuerimus, aut insuper habuerimus. Non enim hoc in censum venit, quum diu passus sis iura tua interquiescere, sed hoc agitur, aequum ne sit id, quod tu postules, necne. Verum enim vero, ne huius quidem cessationis causa nobis deest, sed habemus allegare idoneam. Pater nempe meus ea lege sibi desponderi matrem meam passus fuerat, ut contentus esset dote illi addenda, ipsam hereditatem ne peteret. Sed illam ipsam dotem nullo pacto poterat ab illis redigere, qui hereditatis huius emolumenta percipiebant. Quamuis enim mater eum saepius stimularet, ut ab iis repetitum iret, hi tamen, quoties pater huius rei mentionem ad se faceret, minabantur, se vxorem ipsius, ut filiam heredem, in iure sibi esse postulatuuros, si nollet eam sub conditione dotis habere. Pater itaque, ne matre priuaretur, siuit eos bonorum usum fructum percipere, etiam si duplo ampliora fuissent. Hanc ob causam pater tam diu cessauit vxoris iura in foro prosequi. Postmodum interuenis bellum Corinthiacum, in quo egoque paterque militauimus necessario. Quo factum est, ut vtrique nostrum poenas ab his meritis repetere negatum esset. Pace autem restituta hoc mihi contigit infortunium, ut aerarius fierem reipublicae. Quapropter cum his in iure agere non licebat. Habuimus itaque, ut nunc videtis, causas nostrae cessationis legitimas. Nunc autem tandem aliquando iustum et oportunum est,

hunc [Xenaetum] dicere, quisnam ei hanc hereditatem legarit? et quarum legum ex auctoritate in collegium phratorum [Aristarchi] inductus sit, et cur mater mea non fuerit filia a patre cum hereditate relicta. Haec enim sunt illa capita, de quibus vos oportet, iudices, pronuntiare, non tempore moueri, si forte nos aliquanto ferius iura nostra exsequimur. Sin autem ad illa tria capita, in quibus controuersiae cardo vertitur, respondere, et, quae demonstrari postulo, ea demonstrata dare nequeant, iure merito vos pronuntietis, iudices, hereditatem nostram esse. Probe autem noui, quae postulo, ea praestare, negatum his esse. Difficile enim est, legum edictis et aequo iuri repugnare. At verba de defuncto [Aristarcho iuniore] facient, oratione ad ciendam composita miserationem, quam fortis vir et quam in bello acer et strenuus occubuerit, et quam sit aequum, ab eo per testamentum constituta rata et firma esse. Ego vero, iudices, cum ipsemet aio testamentum esse debere ratum et validum illud, quo quis de bonis suis constituerit, tum rursus nego debere illorum haberi rationem testamentorum, quibus aliena bona dilargiri, qui scribant, praefumant. Nego huic testamentorum generi perinde vim ullam atque auctoritatem esse, atque est alteri illi priori generi. Iam haec hereditas, de qua nunc agitur, ut nunc paret, non horum, sed nostra est. Quod si ergo ad hanc latebram excusationis receptum habuerit [Xenaetus,] testiumque auctoritate planum faciat, Aristarchum testamentum reliquisse, quo ipse sit heres bonorum Aristarchi [senioris] scriptus, iubete eum docere, Aristarcho disponendi potestatem fuisse eumque de bonis, quae ipsius propria et legitime parata essent, disposuisse. Id enim iustum et aequum est Graue enim foret, neque ferendum, si Cyronides, e hi ex eo nati, non solum Xenaeti [senioris] domum habe

habeant, [h. e. substantiam] quatuor talentis et ultra aestimatam, sed hanc Aristarchi quoque, cœu manifestam, auferant; ego vero matris meae hereditatem adire prohibear, quam in hereditatem matri meae ius est optimum atque luculentissimum, quippe quae sit ab eodem patre oriunda, vnde sunt Cyronides et ab eo nati; praesertim cum docere hi nequeant, a quonam acceperint istaec, quas tam diu vsarpant, bonae. Atqui, iudices, quemadmodum par est, orta de fun-ctis controuersia, possessorem illorum fundorum demonstrare, siue eum, a quo illos oppigneratos habeat, siue eum, a quo emerit, aut, alterutrum ni fecerit, pati fundos iudicum sententia sibi abiudicari; et causam se cadere: ita hos quoque decebat, ex aliquo horum titulorum istaec bona sibi a iudicibus adiudicanda curare, non autem, indicta causa, et nondum adeo in forum delata, filiam Aristarchi, quae mea mater est, e bonis paternis expellere. Verumenimvero Xenaeneto satis non est, iudices, Aristomenis substantiam scelerata prodigalitate in nefandos puerorum amores exhaustisse, verum hanc quoque Aristarchi substantiam vt paricum dedecore prodigat, se decere censet. Ego vero, iudices, honeste nunquam non, pudiceque atque frugaliter vixi. Ex angusta re familiari, sororem tamen elocauit, cum dote, quam ei addere facultates sinebant. Modestum atque temperantem me semper exhibui. Imperata exsequor. in castris stipendia facio. Quorum in compensationem, vt cuius frugi atque probabilis, postulo; vos hoc mihi ius concedere, vt matris meae substantiam mihi per vim et nefas eripi ne sinatis. Demonstravi enim, Cyronidem, qui horum [aduersariorum meorum] pater est, ex Aristarchi, patris sui, domo fuisse emancipatum, in eamque non rediisse; tum demonstraui, patrem Cyronidis atque matris meae hereditatem suam alteri filio, Demochareti, reli-

liquisse, illoque Democharete sine prole defuncto, hereditatem eius ad sororem, quae est mea mater, iure optimo fuisse deuolutam.

ISAEI ORATIO DECIMA,

agens de Hagniae hereditate.

Leges ideo recitavi, iudices, quoniam [aduersarius] per primam earum asseuerat, puero [Stratoclis filio] semissem bonorum ab Hagnia relictorum competere; in quo veritatem haud habet sibi consentientem. Hagnias enim frater nobis non erat. Lex autem illa, quae de bonis a fratre relictis constituit, primum illis fratribus atque fratrum liberis adiudicat bona, qui fratres ab eodem patre procreati sint, atque defunctus. Hic enim primus est atque proximus consanguinitatis a defuncto gradus. Sin autem neque fratres adsint, neque fratrum liberi, lex sorores eas, earumque liberos ad hereditatem adeundam arcessit, quibus sororibus idem pater cum defuncto fuerit communis. Deficientibus his quoque, tum demum lex tertio gradui consanguinitatis tribuit proximitatem, [h. e. ius in iura et bona defuncti ex titulo consanguinitatis succedendi] consobrinis puta ex parte patris [h. e. liberis eorum patrum, qui patres fuerint fratres illius patris, a quo procreatus fuit defunctus, cuius hereditas vacuata est.] et horum consobrinorum liberis; non ulterius. Sin autem hic quoque gradus consanguinitatis defecerit, rursus redit legislator ad principium generis, et arbitros bonorum relictorum facit defuncti consobrinos a parte materna, eodem ordine, quem modo in consanguineis paternis recensui, ut scilicet heredes defuncti fiant fratres cum liberis, tum sorores cum liberis, qui fratres et quae sorores eadem quidem matre, verum diuerso patre fuissent vfi
vfae-

vſaeue, et tandem ſi qui et ſi quae ſuperſint eiſmodi
 matris fratresue ſororesue; aut eorum earumue liberi.
 Propinquitates haſce ſolas dat legiſlator, [h. e. admit-
 tit ratasque vult eſſe] verbis ille quidem vtens breuioribus
 atque rotundioribus, quam ego, verum id, quod
 dico, voluit. Puerο autem huic ex horum omnium,
 quos commemorauī, titulorum nullo eſt cum Hagnia
 propinquitas, ſed eſt extra eius cognationem. Quo
 autem certius atque liquidius intelligatis eam rem, de
 qua iudicium eſtis laturi, dicito hic [aduerſarius meus]
 omiſſis omnibus verborum ambagibus, quodnam no-
 men eorum omnium nominum, quae commemorauī
 paulo ante, huic puero conueniat, quo deprehenda-
 tur cum defuncto, vnde hereditas profecta eſt, con-
 iunctus in ſanguine eſſe. Quod ſi vel ex vno quopiam
 horum titulorum appareat defunctum ab hoc puero
 contingi, lubens ego ipſi de ſemiſſe hereditatis dece-
 dam. Sin autem prorfus nullum allegare poterit, ec-
 qui non teneatur conuictus, hoc agi, vt commenticiis
 cauſationibus me vexet atque exagitet, vos autem, quae
 eſt a legibus abhorrens audacia, decipiat. Iubebo igitur
 eum hoc in tribunal eſcendere, atque ſic interro-
 gabo, formula legis ante praelecta. Hoc enim pacto
 intelligetis optime, num puero huic vlla pars here-
 ditatis ab Hagnia relictæ villo titulo competat, nec ne.
 Cape tu itaque, [ſcriba,] has leges, quas illis [iudi-
 cibus] praelegas. tu autem, [qui aduerſus me cer-
 tas,] huc ad reſpondendum mihi aſcende. Nam lin-
 guae volubilitate polles, cauillationumque atque con-
 cluſiuncularum tuarum ludibriis perturbare atque per-
 plexas reddere mentes hominum, legumque deprauare
 ſententiam noſti. *Recitat.* Inſiſte. Ego vero te,
 [mi aduerſari,] interrogabo. Puer hic eſtne frater
 Hagniae? an eſt e fratre nepos? aut ex ſorore nepos?
 aut conſobrinus, ſiue ex parte materna, ſiue ex pater-

na? Quodnam huic nomen vnum competit eorum nominum omnium, quibus lex propinquitatem attribuit? Nolim id a te mihi obiectari, puerum hunc meum esse nepotem e forore. Nunc enim non de mea agitur hereditate, qui adhucdum in viuis supersum. Sin autem ego decessissem, atque hic puer, partem bonorum meorum in iure petens, interrogaretur, cuius esset, tum conueniret eum respondere, se meum e forore nepotem esse. Iam vero ais puero semissem hereditatis Hagniae competere. Atqui hoc aiens debes indicare quo gradu cognationis hic illum contingat. Verum [aduersarius] alia omnia potius respondet, quam id, quod interrogatur, et quod vos docendi estis. Atqui cui causa iusta et aequa coepta sunt, eum haud conuenit haesitare, sed statim sine cunctatione expedite proloqui, neque hoc solummodo, sed etiam iureiurando affirmare, generisque a se editi testimonia praestare, quo certiores ei fidem adhibeatis. Iam vero, quibus in rebus interrogatus haud respondit, testes nullos produxit, iusiurandum non dixit, legem nullam allegauit, in iis sperat vos fidem sibi habituros aienti, quae vult; vos, qui iureiurando spondebitis, e praecepto legum sententiam vos dicturos, et sic e titulo *εισαγγελίας* huius, qua me denunciauit, me condemnaturos. Tam impurus, tam flagitiosus et impudens homo est. Ego contra ita me, vt ille, non geram, sed et cuius sim, edam, et quo titulo mihi hereditas competat, et planum faciam, non hunc solummodo puerum, sed vniuersum, quicumque alii hac de hereditate contenderunt, eos extra propinquitatem cum Hagnia esse, vt vobis ipsis consistendum sit me vera disputare. Verum ordinem rei gestae a principio inde necesse est me enarrare, vnde intelligetis et meam cum Hagnia propinquitatem, et his nullum esse ius huius hereditatis petendae. Ego enim, et

Hag-

Hagnias, et Stratocles, et Stratius, qui Stratius auunculus Hagniae est, e consobrini nati sumus. Nam patres nostri erant consobrini, et patres eorum fuerant fratres. Hagnias igitur in procinctu stans cum naue ad legationem proficiscendi, eiusmodi in causa, vnde reip. emolumentum sperabatur, non nobis, genere proximis, bona sua, si quid ei secius contingeret, reliquit, sed pro filia sibi adoptabat sororis suae filiam. Sin autem illa quoque a sinistro fato tolleretur, Glauconi bona sua delegabat, qui frater ei erat vterinus. Et haec in tabulis a se conscriptis ita constituebat. Tempore interiecto post vita excedit Ebulides, nec non puella, ab Hagnia in filiae locum adoptata. Et sic e praescripto testamenti hereditatem adibat Glauco. Nos vero nondum censehamus aduersus illud testamentum nobis esse super illa hereditate contendendum, sed putabamus testatoris voluntatem debereratam esse. Constitutioni eius itaque inhæsimus atque acquieuimus. Ebulidis autem filia, vna cum aliis causam cum ea communem facientibus, hereditatem a iudicibus petit atque aufferit, victis illis, qui eam ex iure testamenti petierant, quamquam extra propinquitatem erat; verum sperabat illa, vt videtur, nos secum litem haud esse exorfuros, qui aduersus testamentum nil essemus moliti. Nos autem, ego, et Stratius, et Stratocles, quia semel patefactus erat nunc locus proximis propinquis super hereditate in iure contendendi, parabamus nos omnes ad petendum. Priusquam vero fortitiones fierent, moriebantur Stratius et Stratocles, et sic relinquebar ego solus superstes e gente consobrinarum Hagniae a parte paterna. Nam auus meus paternus frater fuerat patris Hagniae, et sic soli mihi facta est legitima huius hereditatis petitio, caeteris omnibus, quibus ex titulo consanguinitatis par erat ius petendi, vita defunctis. Quod autem mihi quidem ti-

tulus ἀγχιςίας seu propinquitatis, et per illum titulum ius hereditatem petendi competat, minus autem filiis illorum, quos supra dicebam, competere mecum decreto, a morte praeuentos esse, quibus in filiis hic quoque pater est, quis docebit? Ipsa lex nempe. Apud omnes enim in confesso quidem est, consobrinis et horum filiis, qua in classe ego sum, titulum ἀγχιςίας competere, num autem hunc eundem titulum ius civile secundum nos nostris quoque liberis tribuat, hoc iam est quaerendum. Cape tu legem hanc et recita ipsis. *Lex. Sin autem a parte patris nemo sit, usque ad consobrinorum filios, bonorum arbitri sunt propinqui a parte matris eodem ordine.* Auditis, viri, legem sic pronuntiantem, si hereditas alicuius ad consobrinos eius eorumque filios processerit, tum eam non ulterius ad horum quoque filios procedere, sed legem tum, cum nos, consobrinorum paternorum filii, deserimus esse, hereditatem defuncti propinquis a parte matris reddere, h. e. fratribus et sororibus defuncti et horum liberis, et reliquis, prorsus eodem ordine, atque modo dixi in propinquis a parte patris. Nostros autem liberos lex a titulo propinquitatis excludit. Quibus autem lex, post ipsum adeo decessum meum, tamen hereditatis ius denegat, quo pacto hi, me adhuc superstiti, et ex auctoritate legum hereditatem tenente, sperant titulum propinquitatis sibi fore? Atqui si ius iis nullum est, quorum patres mecum iure pares erant, ne huic quidem puero pari modo ius vllum esse potest, cuius pater, dum viueret, in gradibus consanguinitatis eundem locum tenebat, quem ego nunc teneo. Grauis itaque res est, nec ferenda, quamquam leges verbis tam disertis hereditatem mihi addixerint, hos autem propinquitatem excluderint, hunc tamen nihilominus audere, criminationibus iniquis et eumentis, quadru-

pla-

platorum more, me vexare. Causam huius hereditatis me sortiente, neesse non ducebat, iure mecum experiri, neque sacramentum propterea deponere, vbi debebat disceptari, si quam habuisset aequam et veram praetensionem proferre. Nunc autem, nomine huius pueri abusus, negotia mihi molesta faceffit, rerumque mihi carissimarum atque summarum in discrimen me adducit. Et de bonis quidem pueri, quae eius esse inter omnes constat, nil me incusant, eorumque partem vllam me interuertisse negant; quae si ego cupide turpiterque administraassem, vt hi fecerunt, oportebat me ideo in ius vocari. Quae autem vos, data volenti cuique facultate petendi, atque super iis mecum certandi, mea esse pronunciauistis, ob haec, tanta mihi consciscunt pericula! tam sunt impudentes! hoccine parum acerbum sit, parumque indignum! Quae adhuc disputavi, satis quidem vobis iam constare ex iis censeo, neque puerum vlla mea iniuria laesum esse, et ne minima quidem ex parte criminationibus his me obnoxium esse, quibus me obrutum eunt. Certius tamen adhuc atque subtilius e reliquis, quae mihi dicenda supersunt, intelligetis, ni fallor, vbi audire iuuerit, quomodo facta sit mea huius hereditatis petitio, eamque infecuta adiudicatio. Actionem hereditatis sortito me, iudices, neque hic, qui contra me nunc denuntiauit, autumabat fas esse pro puero aduersus me sacramentum deponere, neque Stratii liberi, qui cum hoc puero cognati sunt. neque ex titulo consanguinitatis, neque ex titulo legationis testamentariae; neque vlla alia de causa animum induxerunt mecum contendere, existimantes id sibi nefas esse. ne hic ipse quidem meus aduersarius fecisset, neque negotia mihi faceffisset, si eum sissem bona pueri pro lubitu diripere, neque me cupiditati atque rapacitati eius opo-

posu-

posuissem. Hi ergo, id quod occipiebam dicere, bene gnari, extra propinquitatem se esse, nullam mihi mouerunt hereditatis controuersiam, sed quiescerunt; qui autem causam filiae Ebulidis agitabant, quae filia Hagniam eodem cognationis gradu attingit, atque Stratii filius, nec non curatores matris Hagniae, parati erant mecum contendere. Verum in tantas incurrebant difficultates, atque perplexitates, ut dubitarent, quid in libello suo petitorio de propinquitate sua cum defuncto commemorarent. Mulier quidem, de facto sortem nunc possidens, Ebulidis filia, eiusque patroni, ad mendacium receptum habebant, et de cognatione eius falsa prodebant. Ego vero facili negotio mendacium eorum refellebam. Hagniae quidem mater eodem gradu cum eo cognata erat, atque ego sum. Est enim soror Stratii. Verum quia per legem ab adeunda filii hereditate excluditur, quae lex praecipit, duo si sint, mas et foemina, eadem de hereditate secum contendentes, eundem defunctum pari gradu cognationis attingentes, potiolem esse debere conditionem maris. Huius itaque foeminae, matris Hagniae, causam agentes, hunc urgere articulum, de propinquitate cum Hagnia, nil curabant, at hoc urgebant, matrem defuncti esse. Est quidem utique, maturam rei si spectes, matris cum filio cognatio cognationum omnium arctissima. verum illius cognationis in gradibus consanguinitatis a lege constitutis nulla habetur ratio, de quo inter omnes constat. Ad hunc modum ego cum docuissem illas foeminas extra propinquitatem esse, coram tribunali vestro, iudices, hereditatem Hagniae adeptus sum, mihi adiudicatam, neque profuit illis quicquam, non alteri illi, quae hereditatem iam possessum ierat, et in vsucapione habebat, hoc, quod nos, qui hereditatem ex titulo testamenti petissent, vicisset;

set; neque huic alteri istud, quod mater esset eius, a quo relicta fuisset hereditas haec in controuersiam adducta; sed, qui tum sedebant iudices, hi tanti faciebant ius aequum et iusiurandum a se dictum, ut litem secundum me darent, qui hereditatem hanc titulo iuris a legibus constituti petissem. Atqui ego si has quidem mulieres [Eupolidis filiam, et Hagniae matrem] illo, quo dixi, modo in iudicio vici, eo, quod planum feci, secundum forenses, in iudiciis obtinentem propinquitatem, necessitudinem ipsis cum Hagnia nullam intercedere, et hic [meus aduersarius] si ausus tum non fuit pro hoc puero semissem hereditatis petere, atque Stratii liberi, qui in eodem sunt, cum hoc puero, gradu et iuris et consanguinitatis cum Hagnia, si ad hoc diei ausi non sunt mecum hac de hereditate contendere, egoque ipse hanc hereditatem si teneo a vobis mihi legitime, adiudicatam, et hunc si coarguo planumque facio, non potuisse ad hoc diei demonstratum dare, puero cum Hagnia cognationem esse; ecquid adhuc vos oportet discere? ecquid adhuc aliud hac de re cupitis audire? Nam ego equidem viros sapientes vos habeo, quibus a me disputata satis et super esse possint. Hic autem [aduersarius meus] facillime quicquid in buccam venerit, nulla non de causa mentiens, nullumque sibi damnum ex improbitate sua sperans existurum, cum alia in me probra atque crimina coniecat, de quibus fortasse postmodum mentionem faciam, tum hoc quoque iactat, Stratoclem et me collatum inter nos clandestinis consultationibus de diuidenda inter nos hereditate, vter nostrum tandem causam victurus esset, depectos fuisse, cum in eo essemus, ut actiones has de hereditate fortiremur. Atqui si quibus aliis licuit hac de hereditate certamen inter se compromittere, nobis solis id non licuit. Nam
Eubu-

Eubulidis quidem filia et Hagniae mater, quod inter se non ex eodem iuris titulo certarent, poterant illae quidem secum decidere, atque clanculum depecisci, vtra vinceret, vt alteram victam in portionem hereditatis venire sineret. Cadiscus enim [seu vrnula] earum vnicuique sua seorsim ponenda erat. Nostra autem non eadem erat conditio. Contendebamus enim ambo nos ex eodem titulo cognationis, verum vnusquisque nostrum seorsim pro se singulari actione semissem hereditatis petebat. Petentibus autem idem, et ex eodem titulo, vna solummodo ponitur vrna, et tum non potest alter vincere, alter vinci, sed amobus idem imminet periculum. Quapropter negatum nobis erat inter nos depecisci, aut communionem partitionemue inter nos constituere huius hereditatis. Verum quia Stratocles vita prius decessit, quam nostrum vnusquisque suam seorsim actionem de semisse hereditatis fortiretur, eoque pacto interempta Stratocli erat eius participatio, parique modo filio eius, per legem, sed hereditas ex asse, ex titulo propinquitatis, ad vnum me, si vicissem possessores, deuentura erat, tum demum [aduersarius meus] ista sibi comminiscitur, et machinatur, sperans facile sibi futurum, vt eiusmodi commentis vos decipiat. Nihil autem horum fieri potuisse, sed vnumquodque momentum causarum ad hereditates pertinentium a legibus distincte subtiliterque definitum esse, facile id est e legibus cognoscere. Cape tu istoc, et recita ipsis. *Lex.* Vide turne vobis lex facultatem dare communionis, [vel partitionis inter duas partes de hereditate litigantes clam condicendae?] annon potius e contrario, etiamsi antea fuisset communio, edicit vnumquemque suam portionem petere, et eadem de re eodemque ex titulo litigantibus vnum poni cadiscum, et ad hunc modum

dum facere adiudicationem hereditatum? Et nihilominus tamen hic [aduersarius] tametsi leges haec edicant, et tametsi communicatio [inter me et Stratoclem] locum habere nullum potuerit, ausus tamen est tam temere mendacium tam pudendum comminisci. Verum non hoc solum ausus est, verum etiam res iactare eum nil puduit inter se repugnantissimas. Attendite modo, iudices, animum. Pollicitum me ait esse puero, tenentes hereditatem si vicero, semissem eius me ipsi impertiturum esse. Atqui si puero ius hereditatis erat, id quod hi aiunt esse, ex titulo cognationis, quid opus erat, ut hanc a me sponsonem exigeret? Nam vera si sunt ea, quae praetendunt, erat ipsi quoque ius non deterius, atque mihi est, hereditatem in iure petendi. Sin autem a propinquitate eiusque iuribus exclusi prorsus erant, ecurr ego reciperem illis partem hereditatis impertiturum, legibus mihi soli hereditatem ex asse addicentibus? At eratne forsitan mihi negatum, nisi hos mihi conciliafsem, hereditatem petere? Atqui lex volenti cuique veniam eius rei dat. Quapropter hac quidem vti causatione illis non licet. At erat forsitan penes illos aliquod documentum, aut testimonium, quo carens ego adiudicationem hereditatis adipisci non poteram? Atqui ex titulo cognationis petebam, non ex titulo legationis testamentariae. Quo ergo testes? Atqui si, donec superfuit Stratocles, mihi non licuit clandestinum de partiendis bonis pactum inire, neque pater ipsi, [puero, Stratoclis filio,] horum [controuerforum Hagniae bonorum] quicquam reliquit, sententia iudicum sibi adiudicatum adeptus, neque probabile est, me pollicitum ipsi [puero] esse quicquam de restituenda semisse hereditatis, adiudicate denuo vos mihi hanc hereditatem. Sin autem neque sortiti sunt de iisdem actionem in me, neque aequum iudicarunt esse mecum certare, qui par

par sit vos horam praedicationibus fidem habere? Ego equidem arbitror par id non esse. Iam vos merito miramini, cur illo tempore hi de semisse hereditatis certare omiserint. Cui dubitationi vestrae quo occurrat hic, comminiscitur, quominus actionem in istos [reliquos cognatos Hagniae] ipsi instituisent, in causa me fuisse, qui de reddenda semisse spondissem; et propterea se sacramentum non deposuisse; quo minus autem ipsi me actione persequerentur, leges intercessisse, per quas pupillis haud liceat actiones forenses in suos tutores intentare. Verumenimvero vel hoc quoque veritati parum est consentaneum. Neque enim legem habet ullam proferre, quae vetet ipsum pro pupillo mecum in iure agere, poenasque iniuriarum factarum, si quae factae fuissent, repetere. Nulla enim est huiusmodi lex, quae id agere volenti obstet, sed ut lex in me, si pupillum laedam, cuius tutor sim, maiestatis actionem dat, ita multo magis vult locum esse priuatis quoque inter me pupillumque actionibus. Neque rursus verum hoc est, quod aiunt, a contentione cum illis, quibus hereditas competit, ideo se destitisse, quod ego ipsis promississem me semissem hereditatis cum ipsis communicaturum. Non haec est vera causa, sed quod conscii sibi erant, ius in haec bona sibi nullum esse. Verumenimvero, si vel maxime veniam huic puero dedissem hereditatis semissem a me in iure petendi, atque, ubi eam a iudicibus sibi adiudicatam impetrasset, exigendi, certus tamen sum, eos nunquam passuros fuisse, id in animum sibi venire ut facerent. Profecto ne conati quidem essent, bene gnari, si tenerent aliquam solummodo partem bonorum ad se nil attinentium, cum essent extra propinquitatem, proximos cognatos cito illam partem rursus ereptum ituros facilique negotio erepturos esse. Nam, id quod iterum atque

ite-

terium dico, lex liberis nostris post excessum nostrum propinquitatis titulum non amplius facit reliquum, sed adimit, eumque protinus ad consanguineos a parte matris transfert. Veniet itaque istaec ab eo repetiturum, hinc Glaucō, Hagniae frater, aduersus quem non solummodo meliorem cognationis titulum allegare non possent, sedne vllum quidem, quippe qui extra propinquitatem sint; illinc mater Hagniae Glaucōnique communis, si vellet, quippe cui ipsi quoque titulus cognationis cum filio suo competit. Quo futurum esset, vt, si mater contentionem cum iis iniret, qui Hagniam cognatione prorsus nulla attingunt, semissem ea sit vobis, iudices, procūl omni dubio ablatura, quippe quam ei et leges, et ipsa dat aequitas. Has igitur ob causas actionem in me sortitus tum non fuit [aduersarius,] non autem, [vt nunc prae se fert,] ideo, quod esset a me, aut a legibus impeditus. Sed per hos praetextus, quos ipse sibi commentus est, ad has, quas in me iactat, nefarias criminationes grassatur, quibus accusationem maiestatis inaedificauit, per quam me sperat a se apud vos in inuidiam atque suspicionem adductum, eoque a tutela pueri depulsum iri. Quo facto bona pueri sperat in potestatem suam peruentura, videturque sibi per has machinationes viri imprimis callidi partes acturus. Nam si conatus minus prospere succedat, se nil vtique perditurum autumat; sin autem ex animi sui sententia rem gerat, sibi licitum fore pupilli quoque bona impune dissipare. Quare vos decet, iudices, ad huius hominis causationes haud attendere, neque committere, vt hic mos in republica gliscat atque inualecat, quibus de rebus leges iudicia priuata constituunt, eas res ad causas capitales pertrahendi. Simplex omnino ius notumque omnibus in hac causa constitutum est, quod vbi ego vobis ad

mentem tribus verbis reuocauero, vestraeque memoriae tanquam fidecommissum sancte seruandum demandauero, ad refutanda, quae supersunt, reliqua meae accusationis capita progrediar. Ecquod igitur illud est, quod dico, ius? et quamam ego distinctione rem hanc definitio? Pupillo si ait [aduersarius] competere ius ad hereditatem Hagniae ex titulo propinquitatis, remissem ab Archonte petito. Quam si vos ei, iudices, sententia vestra addixeritis, capito, habeto. Sic enim fieri leges praecipunt. Sin autem ex hoc titulo petere recusans, asseuerabit me pupillo partem dimidiam promississe impertiendam, iure mecum experitor. Quo facto, vbi me, negantem id a me promissum esse, coarguerit, omnino me eam in formulam condixisse, tum demum remissem hereditatis a me conditam exigo. Sic enim aequum et iustum est. Sin autem pupillo negat actionem in me esse, neque ex titulo hereditatis, neque ex titulo male gestae tutelae, legem indicato id vetantem; et indicare si habuerit, etiam hoc pacto licebit remissem hereditatis a me vt aufferat. Sin autem pupillum decere negabit, vt siue hereditatis remissem in iure petat, siue priuata lite mecum de non seruato promisso contendat, sed aiet vniuersa Hagniae bona ipsius de iure esse, adito ad Archontem, eique auctor esto, vt bona Hagniae in indicem bonorum huius pueri inferat, eique elocet, qui bona pueri mercede conducta habet; tum ad me hic conductor locaris aufferendi causa venito. Plana haec sunt et luculenta postulata, cum aequissimo iure consentientia, valideque stringentia. Haec a legibus imperantur, neutiquam autem, ita medius fidius, quibus de rebus actiones priuatas esse legislator voluit, eas publicis commutare, neque me maiestatis accusare, neque in discrimen capitis et fortunarum omnium dedu-

deducere, ideo, quod pupillo huic ea nolo impertire, quae ego a vobis, iudices, adjudicata mihi possideo, posteaquam priores possessores causa vici. Bonorum pupilli si quid ego haberem atque retinerem, quod eius esse constaret inter omnes, idque male administrarem, ita ut fortunae eius deteriores in locum deducerentur, tum oportunum etaequum fuisset, hanc maiestatis causam mihi intentari, non autem profecto, si mea mihi seruo. Aduersarium itaque neque hac in re iuris aequi obseruantem fuisse, neque in caeteris veritatis in praedicando, sed omnia, cupiditate actum, esse machinatum, quo me apud vos in inuidiam suspicionemque adduceret, prauamque ad sententiam leges detorsisse, summumque per nefas studere, meque vosque circumuenire, neminem vestrum, ita me dii ament, arbitror esse, qui ignoret, sed perinde nostis omnes. Quapropter causae nil video cur his de rebus plura disputem. Sed video eum, [aduersarium] orationem plurimam in rationibus substantiae cum eius, quae pupillo est, tum alterius, quae mihi, exponendis consumere, et pupillum quidem plane nudum fortunis omnibus oratione facere et ad incitas redactum, mihi autem copias nescio quam ingentes verbis adstruere, animumque affingere, tam degenerem, tam sordidum, tam flagitiosum denique atrumque, ut Stratoclis filiarum, quae numero sunt quatuor, nulli dotem quocumque pacto contribuam, quamuis bona fratris earum habeam mihi hique arrogauerim. Id enim ille verbis tantummodo iacet. Consultum itaque duco a me hunc quoque nodum expediiri. Sperat enim se his orationis praestigiis hoc consecuturum, ut sinistra de me opinione repleti, animisque a me abalienati, suspectum me vobis exosumque habeatis, mihi hique inuideatis, ut homini praeter meritum et per nefas bonis alienis saginato, liberorum Stratoclis autem miseratio vos in-

cessat, si culpa mea egei et mendici facti vobis videantur esse. Committendum itaque mihi non est, vt vos haec ignoretis, sed opera potius danda, vt haec quoque probe teneatis; quo certi sitis eum haec quoque mentitum esse, pariter atque reliqua omnia mentitus est. Ego profecto, iudices, haud recusem hominum omnium pessimus haberi, si, Stratocle in re domestica afflicta exstincto, ita me immemorem eius, itaque gererem inhumanum, vt ipse copiis rerum omnium abundans, liberos eius egere rebus omnibus paterer, pensique eos haud facerem. Sin autem Stratocles liberis facultates reliquit, et ampliores, quam sunt meae, et certiores, easque tantas, vt et filiae cum dote luculenta possint elocari, et filius cum iis, quae ab elocatione fororum ipsi superfluit, nihilominus tamen in locupletibus haberi, egoque si bona illa sic administro, vt multo etiam magis amplificentur, tum merito caream reprehensione, rem meam familiarem illorum rei adiacere nolens, et, quod rem illorum non tuear modo, sed amplificem quoque accessionibus haud poenitendis, ex eo vel lauder quoque merito. Rem autem ita se, vt aio, habere, facile demonstrata est. Primum itaque ipsa de substantia Stratoclis exponam, tum quoque, me recte postulare, vt tutela pupilli penes me imposterum quoque maneat. Stratocli patrimonium erat, perinde atque mihi est, modicum, eius modi, vt munera quidem non edentibus sufficiat, edendis autem muniis nequaquam par sit. Documentum dabo. Ambo nos cum vxore quisque sua vicens minas tulimus in dotem, cuiusmodi dos non facile in domum locupletem detur, [sed duplo triploue et vltra maior.] Sed contigit Stratocli vt patrimonio hereditatem duum talentorum cum semisse adiungeret. Theophon enim, cuius soror penes

nes Stratoclem erat, moribundus ex eius filiabus tñam sibi pro filia adoptabat, eique per testamentum donabat praedium Eleusine, duo talenta valens, nec non sexaginta oves, centum capellas, suppellectilem domesticam, equum splendidum, cui insidens [Theophon] phylarchum [seu tribunum turmae equestris] egerat, et omne reliquum instrumentum. Quarum omnium rerum ille [Stratocles] potitus per nouennium, reliquit substantiam quinque talenta et semis valentem, connumerato patrimonio, sed exclusa hereditate illa, quam Theophon ipsius filiae donauerat. Reliquit enim Stratocles praedium Thriasium duo talenta cum dimidio valens; domum [in vico] Melite, triginta minis emptam; aliam Eleusine, quinque minis emptam. Bona haec sunt immobilia a Stratocle relicta, quorum annua vectigalia haec sunt; praedii minae denae binae, domuum autem ternae; in summa, denae quinae in annum minae. pecuniae foenori elocatae quadraginta circiter minae, quarum quaestus annuus septingentae sunt atque viginti drachmae; mina quaque in mensem sesquidrachmam merente; quas 720. drachmas si addis illis superioribus 15. minis, habes minas quaestus annui 22, et super. praeterea reliquit suppellectilem, oves, grana, vinum, fructus autumnales, quibus venditis redactum est ad quadraginta minas. paratae pecuniae denique in arca depositae nouem minas. adde ex eranis redacta debita, paulo minus quam decem minas, quas mater pupilli coram testibus confessa, in tabulas curauit inferri. Mentionem faciens nullam eorum, quae Stratocles reliquit quidem, hi vero [pupilli mater, et aduersarius meus, eorumque consortes] celant, tantum in propatulo posita commemoro, et ea, quae hi ipsi consentunt. Cita tu mihi testes a me dictorum.

Testes. Erat itaque Stratocli substantia haec, quam dixi, et vel amplior quoque atque spissior. Deinde vero nonnulla furto decerpta sunt, de quibus paulo post mentionem faciam. Mea vero res familiaris quantula est! Agellus in Oenea, quinquaginta minas valens, tum hereditas ab Hagnia mihi relicta, duum admodum talentorum, et quadraginta minarum, decem adeo et centum minis minor, quam pupilli res familiaris est. Et in his ipsis complector adeo facultates filii emancipati. pupilli autem in bonis haud numero substantiam Theophontis, duo talenta cum dimidio valentem, quam Theophon pupilli forori, suae ex sorore nepti, a se pro filia adoptatae legauit. Nam si bona Theophontis ad illa Stratoclis propria addantur, facile substantia corrotundetur octo talentorum, quae istorum est. quamquam nonnullae particulae inde decerptae sunt. Praeterea fors quidem ab Hagnia mihi relicta certa et secura non est, verendum enim est, ne actiones falsorum testium exhibitorum in me cooriantur, eoque necesse sit iudices hac de causa de integro fortiri. Stratocles autem filio, huic pupillo, bona sua certa et omnium confessione ipsi propria atque omni controuerbiae exempta reliquit. Haec autem, quae mea esse dixi, quod mea sint, hilo non plura, et quod hoc ipso numero complexus ea sim, quae mei filii, illius emancipari, propria sunt, et quod actiones de falsis exhibitis testibus super hac hereditate Hagniae expectem mihi occurfuras, vt constet, capetu haec testimonia atque recita. *Testimonia.* Videturne iam vobis substantiae meae conditio dissimillima conditioni substantiae huius pupilli esse? Annon tanta inter nos est ratione sortium nostrarum discrepantia, vt fors mea ad fortem illius paene nulla videatur

deatur esse? Verum haud decet vos huius hominis orationi fidem adhibere, qui tametsi pupillo tam ampla res familiaris esset relicta, quo me tamen iniustum redderet, ausus est tam enormia de me mendacia spargere, recensens tres hereditates, quas me ait adeptum esse, neque verbis solummodo diuitias exaggerans, quas oratione mihi ingerit, sed fraudis quoque me infimulans, ac si eas celem, neque apud aerarium indicauerim, quo tributis vos defraudarem inde dependis, earumque fructum vos perciperetis quam minimum. Scilicet, qui vera et aequa, quae dicant, non habent, hi necessario mendacia comminiscuntur, quo inuidiam creent infamatis, et hac arte aduersarios euertant. Mihi vero vos omnes testes estis, Chaereleum et Macartatum, vxoris meae fratres, non fuisse in numero ciuium sumtuosa munera sustinentium, sed eorum, quibus res domi est angusta. Macartatus quidem, id quod vos omnes nostis, agello vendito, triremem emit, in eaque viris et armis instructa in Cretam euectus est. Neque enim in occulto id agebatur, sed tam palam, vt etiam locum daret mentioni eius rei in concione factae, verentibus quibusdam, ne Lacedaemonii, illo auso pacem nuper factam praetendentes violatam esse, bellum deuo, renouarent. Chaereleos autem agellum Prospaltium reliquit, qui si veneat, pluris certe, quam triginta minis haud veneat. Agellum huic qui relinquebat, ei contingebat ante Macartatum mori. Macartato autem fatale erat, vt vniuersa cum substantia sua, cum qua ex hoc portu soluerat, periret. Nam et triremem perdidit in bello, et ipse periit. Agello itaque Prospaltio ad vxorem meam deuoluto, quae est Macartati et Chaerelei soror, ab illa persuasus, alterum filiorum Macartato pro filio subrogauit, non

quo muniis fungeremur, agello hoc ad facultates meas accedente, neque enim ideo minus fuisset muniis publicis functus, si filium Macartato non subrogassem. Non enim solummodo muniis fungebar, sed etiam in numero conferentium vobis, omniaque imperata strenue facientium eram. Hic autem [adversarius meus] mei infamandi causa de me ita loquitur, ac si diues quidem, at vobis tamen inutilis ciuis essem. Ego vero summam vniuersae causae dicam, quae vobis quoque videbitur aequissima esse. Commiseri meam substantiam cum substantia pupilli volo, quaecumque illa mea est, siue ampla, siue exigua, et sic ambabus vnam in massam conglobatis, vnusquisque nostrum semissem capito. quo neuter altero plus habeat, quam conuenit. At certus sum, eum hanc conditionem esse recusaturum.

ἀνεπίδικον παρεληφότες τὴν ἀγχιστείαν ἐκ γένεσ. 218.
4. 270. 10. 273. 3. 279. pen.

ἀγχιστεύειν τινί. 276. 4.

ἀγών] ζάσεως γενομένης καὶ ἀγῶνος. 91. 4. δια-
μαρτυρᾶν τῷ ἀγῶνος. 149. 10. εἰ περὶ μικρῶν ἡμῶν
τὸν ἀγῶνα κατεσκευάσθη. 228. 7. εἰς ἀγῶνας καθί-
στασθαι. 196. 4. τὸν ἀγῶνα εἰσιέναι μέλλοντες περὶ
τῷ κληρῶ. 281. 7.

ἀγωνίζεσθαι δίκην causam dicere, certare. 18. 4.

ἀδελος] ἀδελφοὶ καὶ ἐξαίφνης γενομένην πράξις.
25. 8.

ἀδης] τὸν ἐν ἀδῆ ὄντα. 13. 6.

ἀδίκησθαι] μάστιγα μὲν ἐβλόμην μηδ' ὑφ' ἐνός ἀδι-
κῆσθαι. 322. 6.

τὸ ἀδίκημα τῷτ' ἔστιν. hic est status causae, species
facti, haec est iniuria mihi oblata. 257. 9.

ἀδικία] προπετεία ἢ ἄλλη τινὶ ἀδικία. 309. 8.

ἀδίκος] ἀδίκων ἐπίθυμῶν. 108. 13.

ἀδύνατος] οἱ ἀδυνατώτεροι inferiores opibus, co-
piis amicorum, ingenio, facundia. 251. 10.

Ἀθηνᾶ] καθιερωσθαι τὰ χρήματα τῇ Ἀθηνᾷ.
72. 5.

ἀθυμῶν ἐπὶ τοῖς πάρεσσι. 168. 10.

αἰκίζεσθαι] αἰκισάμενος ἐκέκνον. 240. 3.

αἰξ.] αἰγας ἀπέδοτο σὺν τῷ αἰπόλῳ. 140. 10.

292. pen.

αἰπόλος. 140. pen.

αἰρεῖν sensu forensi, reum peragere. 165. 2. 166. 3.

τετελευτηκότα παρανοίας αἰρησέτε. 252. 3.

αἰσχρὸς] ἐπ' αἰσχίῳ ἐπιγράμματι. III. 4.

αἰσχυνεσθαι] ἐγκαλέσαν τῷτῳ, ἀ αἰσχύνομαι λέ-
γεν, ἔτος δ' ἐκ ἡσχύνετο ποιεῖν. 112. 5. αἰσχυνόμε-
νος ἐπὶ τῇ τῷ πατρός ἀνοίᾳ. 136. 12.

αἰτία] ἤτησε καὶ ἔτυχε. 169. 3.

αἰτία] ἵνα μηδεμίαν ἡμῶν αἰτίαν ἐπιφέρωσιν. 162.

1. τοιαύτην αἰτίαν ἔχοντος Θ. περί τὸν — Thudippo laborante ea infamia, vt diceretur in A. patre tantum facinus commisisse. 243. 1.

ἀκαιρία] ἐν τοιαύταις ἀκαιρίαις. 223. 16.

ἀκινδύνος] μόνων τέτων τῶν δικῶν [de parentibus male habitis] ἀκινδύνον τοῖς διαίκεσιν ἔσῶν. 44. pen.

ἀκινδύνας εἰσαγγέλειν. 45. 5.

ἄκληρος exfors. 12. 6. ἄκληρον ὀνόματος κατα-
στῆσαι. 36. 1. τῶν πατρῶων. 44. 15.

ἀκοή] οἷς μὴ παρεγένετο, ἤκουσε δὲ, ἀκοὴν μαρ-
τυρεῖν. 150. 6. λόγων ἀκοὴν καὶ μαρτύρων χρωόμενος.
197. 5. μεμαρτυρήκασιν ἀκοὴν. 204. 2, τῶν πε-
λαῶν ἀκοὴν μαρτυρούντων. 213. pen.

ἀκολουθεῖν comitari. 143. pen.

ἀκρατῶς ἔχοντες ἑαυτῶν sese continere et com-
pescere ab illarum consortio non valentes. 23. 13.

ἀκριβεῖα] τοιαύτας ἀκριβείας ἔχει παρ' αὐτοῖς
τὰ δίκαια. 170. 5.

ἀκριβῆς] Φεύγειν ἔτῳς ἀκριβεῖς ἐλέγχες. 203. 1.

ἀκριβῶς μεμνησθαι. 36. 8.

ἀκροᾶσθαι] ἐδ' ἀκροασόμενοι πόποσ' ἤλθομεν ἐπὶ
δικαστήριον. 3. 1.

ἀκύρος] ἀκύρες ποιεῖν τὰς διαθήκας. unftoffen.
12. 15. τὰς ἐπισκήψεις ἀκύρες ποιήσῃτε. 252. 1.

ἀλήθεια] ἔτω τῇ τῆ πραγματος ἀληθείᾳ κατα-
πέπληκτο. 212. 8.

ἀλίσκεν] τοῖς ἀλίσκομένοις ἔσχεται τιμωρίᾳ. 45.
6. v. ἀλῶναι.

ἀλλ' ἢ praeterquam, neminem alium, nisi — ὁ
νόμος ἐκ τῶν τῆς ἐπιλήξε χρημάτων κύριον εἶναι,
ἀλλ' ἢ τὸς παῖδας. 261. 8.

ἀλλάσσειν] γραμμαστῆσον ἀλλαγῆναι dasz Documen-
ter ausgetauschet werden. 75. 7.

ἄλλος] τᾶλλα pro τοῖς σύμπαντα. 218. 7.

ἀλότριος] συνδειπνεῖν ἐκ ἀξιώσειν αἰγαμεταίμετα
τῶν

τῶν ἀδοτριῶν. [scil. ἀνδρῶν 22. 9. βία ἔχεται ταύ-
 λότρια ἔχεν. 186. 1. περὶ τῶν ἀδοτριῶν ἔ δὲ κυ-
 ρίας εἶναι τὰς διαθήκας. 266. 10. τοῖς ἀδοτρίοις
 ἐπιβελύειν. 315. pen.

ἄλλως] μὴ ὡς ἄλλως ποιήσωσι. cauerent, vt secus
 ne faxint. 178. 9.

αἰλῶνα] ἐαίλωμεν εἰς τὰς πολέμιας. 121. 1.

αἰμνημονεῖν. 66. 1.

αἰμύνησθαι. 5. 15.

ἀμφισβητεῖν] ἔ γάρ τῶν Κλεωνύμου μόνον ἀμφισ-
 βητεῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν πατρῶων. 3. 4. 15. 1. ἀμφ-
 πινί et πρὸς τισὶ περὶ τῶν πατρῶων. 52. pen. et vlt.
 quae praepositio per alias omitti solet. ἀμφισβητεῖμεν
 αὐτῶ ἀπαντος τῷ οἴκῳ. 96. 4. ἠμφισβητήθημεν. dubi-
 tatum et nobiscum exprofulatum fuit, vtrum ciues
 essemus. 228. 12. ὅτι ἐδὲ πρὸς τὰς διαθήκας ἠμφισ-
 βητήσαμεν. 275. 15. τοῖς κατὰ ταῦτά ἀμφισβητῆ-
 σιν εἰς τίθεται καθίσκος. 281. 16.

ἀμφισβητήσιμος] τῶν ἀμφισβητησίμων δὲ τὸν ἔ-
 χοντα ἢ θέτην ἢ πρατῆρα παρῆχεσθαι. 267. 9.

ἀναβιάσασθαι τὴν ἀκην. 106. vlt.

ἀναβιβάσκειν] ἐς βέλομαι ἡμῖν ἀναβιβάσαι μάρ-
 τυρας. 249. 2. ἀναβιβάσαιμενος αὐτὸς [scil. ἐπὶ τὸ
 βῆμα] vbi ego eum in hoc tribunal ascendere iussero,
 ἐναντίον ὑμῶν ἐρωτήσω. 272. 5.

ἀναβολὴν ἐποιήσατο. 128. 1.

ἀπαγκαῖος] προφάσεις ἀναγκαῖαι excusationes re-
 rum factu necessariorum aut inevitabilium. 78. vlt.

ἀνάγκη μεγάλη ὀμνι modo necesse est. 18. 1. 253. 5.

ἀναδέχεσθαι τινί τι. pati sibi aliquid ab aliquo im-
 putari. ἢ Π. ἐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς et gestebet ihnen das
 nicht zu, dass er das gefahrt haben habe, 24. vlt.

ἀναθήματα] ἀναθήματα ποιησάμενος cum simulacra
 vel donaria mercede facienda elocasset, sibi bestellet
 hatte. 116. 11.

ἀναί-

ἀναιδέεια. 146. 8. et vit. ἕδμελιαν ζημίαν ἠγύντασ
τῆν ἀναιδέεαν. 175. pen.

ἀναιδέης. 274. 7.

ἀναιδῶς. 163. 2.

ἀναιρεῖν διαθήην. 9. 10. 138. 14 tollere, cas-
sare, pro irritis declarare. vsurpatur hoc sensu quoque
in medio p. 139. 7 οἶκόν. 181. 6. 189. 2. ἑσάν.
317. 5. In medio ἀναιρεῖσθαι ἀποθανόντα. 78. 4
tollere ad humandum, aut imponere humeris baiulo-
rum, vt baiuli cadauer efferant. *aufheben, wegtragen,*
und zur Erde bestatten lassen. ἔχθρας. 7. 1.

ἀναισχυντέων.] ἵνα τοῖς ἀναισχυντέσσι μηδὲν πλέον
ἦ. 251. 9.

ἀναισχυντος] ἀλλ' ἐκ ἀναισχυντός ἐσιν. 177. 3.

ἀνακρίνειν. 107. 8. *examinare.*

ἀνἀκρίσις] αἱ ἀνακρίσεις ἡμῖν ἦσαν. 126. pen. ἦ-
ποντες εἰς τὴν ἀνἀκρίσιν. 128. 2. 131. 3. 255. 12
examen partium inter se contententium coram arbitro
ante litis contestationem. Confrontierung.

ἀναλίσκεν] εἰς τὴν πόλιν τῆς τέτων ἑσίας πλείω
ἀναλίσκεται ἢ εἰς αὐτές. 154. 2. εἰς αὐτὸν τὰ μέ-
τρια ἀναλίσκεν οἰόμενος δῶν. 186. 5. ἀνῆλαται παρ'
ἐμαυτῆ. 224. 5.

ἀναμφισβήτητος. 99. 3. ὁμολογύματα καὶ ἀναμ-
φισβήτητα bona controuersiae nulli obnoxia. 296. 6.
ἀναμφισβήτητοι τὸν ἅπαντα χρόνον διατελέσαμεν. ne-
mo nobis vnquam controuersiam de statu nostro ciuili
mouit. 228. 9.

ἀναμφισβητήτως. 343. 2.

ἀνδραπόδον] ἀνδραπόδα μισθοφορεῖντα. 219. 4.

ἀνέκδοτος matrimonio non elocata. 130. 5.

ἀνεπίδικός. 52. 4. 218. 4.

ἄνευ ὁμολογίας προικός. 34. 2. 38. 4. ἀνευ τῆς
γνησίας θυγατρὸς in fraudem filiae legitimae, quae
esset, ea siue plane praeterita et exclusa, siue maiorem
in mo-

in modum laesa. 42. 10. 58. 6. et 9. 59. 2, 262. 3. *θυσίαν ἀνευ ἡμῶν ἐδεμίαν ἐποίησεν.* 205. vlt. *τῷ το αὐτῷ ἀνευ τῆ νόμου καὶ τῆ δικαίης μηδὲν ἰσχυσαίτω.* 251. 6.

ἀνίστασθαι] ἀπὸ τῆ οἰκήματος ἀνίσταται. excedebat propina, vel taberna vinaria, finem faciebat in ea ancillandi. 134. 7. *ἐδὲ τῆς κλίνης ἀνίστασθαι δυνάμενον.* 141. 9.

ἀντακέλευθος. 94. 5.

ἀνταποδιδόναι χάριτας. 166. 7.

ἀνταπολογεῖσθαι. 98. 8.

ἀντενποιεῖν εὖ πεπονθῶς. 165. 8.

ἀντιγράφεισθαι accusatoris accusationi suam ἀντιγραφῆν, seu aduersariam exceptionem opponere. 149. 12. *ὁ, τι ἀντιγράφονται περὶ τῆς ἀγχιτείας,* quem titulum confanguinitatis edituri, allegaturi pro se et in tabulas publicas inferri curaturi sint in sua contra- petitione meae petitioni opponenda. 279. 8

ἀντιδικεῖν.] ἡμᾶς πρὸς αὐτὸν ἐκ ἀντιδικήσεων. 275.

14. 279. 6. *πρὸς πολλὰς χαλεπὸν ἀντιδικεῖν.* 323. I. conf. annot. ad. p. 280. II.

ἀντιδικὸς ἐξ ἐτέρων συμβολαίων. 108. 2. *τοιούτων ἀντιδικῶν τυχεῖν, πρὸς ἑς. ἐδὲν ἀν ἐφρόντιζον διαφερόμενος.* 322. 8.

ἀντικρὺς ἐτώσι πᾶν τῶναντίον. 282. 13.

ἀντιλέγειν πρὸς νόμον καὶ δίκαιον, ἐπὶ πρᾶγμα χαλεπὸν. 266. 4.

ἀντιποιεῖσθαι τῶν ἀλλοτρίων. 196. II.

ἀντομνυσθαι deierare 87. 6. et vlt. 98. 2. infinitiuis e medio usurpatur, et aor. I. ex actiuo. *ἀντώμοσα.* 230. 4. *ἀντωμόσαμεν.* 250. 12.

ἀντωμοσία. 18. 7. iusiurandum, quod reus accusatoris iuramento opponit, infitiandi ergo id, quod accusator incusasset.

ἀνώμοτος] καὶ ἀνώμοτοι καὶ ὁμόσαντες. 107. II. *ἄξιος*]

ἄξιος] λειψυργεῖν μὲ ἄξιος. facultates haud pares ferendis oneribus munium publicorum. 292. 9.

ἀξιῶν. postulare, sibi arrogare, se dignum cense-
re. ἐκ ἀξιῶσιν αἰ γαμεταὶ συνδουπέειν μετὰ τῶν ἀλλο-
τρίων ἀνδρῶν. 22. 9.

ἀπαγγέλλειν] λόγῳ ἀπαγγελλθέντος πρὸς τὴς οἰ-
κειούς, ὅτι ἀρεσ τετελευτηκῶς εἶην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ.
309. 9.

ἀπάγων] ἀπήχθη εἰς τὸ δεσμοτήριον ὡς κλέπτης.
84. 1.

ἀπαις ὧν γνησίων παιδῶν. 14. 3.

ἀπαιτῶν. 139. 4.

ἀπαλλάττειν] ἐξήκεσε τὰ ἡμέτερα ἡμῖν κομισα-
μένοις ἀπηλλάχθαι. 99. 12. ἀπαλλάττειν τὰς χρέ-
σεις die Gläubiger, die Mahner und Placker sich vom Halße
schaffen, abfinden. 105. 8. ἀπηλλάγητῆς γυναίκος. 137.
1. ἔδ' ὡς ἀπαλλάττεται τῆ πράγματος. und doch
lässet er das Ding nicht bleiben. 228. 14.

ἀπαρχῇ] ἀπαρχαῖς τῶν ὄντων ἀναθέντες. 113. pen.

ἀπεπεῖν] κομιδῇ ἀπερηκότα ὑπὸ γῆρας. 141. 8.

ἀπελευθέρα liberta. 124. 2. ἀπελευθέρως. 72.

10. 134. 9.

ἀπέρχεσθαι. 17. 8.

ἀπέχθεσθαι. 322. vlt.

ἀπισεῖν. 213. 4.

ἀπλοῦς] ἀπλοῦ ὄντος τοῦ πράγματος, καὶ μηδε-
μᾶς ταραχῆς ἐγγιγνομένης. 70. 8. ἀπλου τὸ δι-
καιόν ἐστὶ καὶ πᾶσι γνώριμον μαθεῖν. 287. 11.

ἀπλῶς.] ἀπλῶτερον καὶ κατὰ φύσιν μάλλον. 69. 1.

ἀπὸ pro παρὰ vel ὑπὸ. ὑμεῖς ἀπὸ τῶν φίλων καὶ
τῶν ἐχθρῶν ταῦτα παθόντες. 95. 13.

ἀπογνώσκων τινὸς aliquem absolueret. 108. 10.

ἀπογράφειν angeben, gerichtlich registriren lassen.
in actiuo et medio. praesertim de bonis census, vel
censendis, sed et de criminibus. ἀπογράφουσι τὰ
παιδε

παῖδε πρὸς τὸν ἀρχόντα. deferunt eorum nomina ad Archontem, eaque curant ab eius tabulario in codicem publicum inscribi, vt pupillorum. 141. II. 145. 9. ἀπεγράψατο τίμημα μικρὸν. censum exiguum edebat. 185. pen. 289. 5. ἀπογραφεῖς εἰς τὴν βουλὴν κακουργῶν. 84. 3. delatus.

ἀποδεικνύειν coram exhibere, nominatim demonstrare. 160. 1. διαθήκας ψευδεῖς. 249. 8.

ἀποδημεῖν] ἐκ ἀποδημημάτων πρότερον ὄψα μὴ ὑμεῖς προσάξητε. ergo inciuile habebatur, sponte sua, iniussu magistratum, vrbe abesse, nisi siquis negotiationis ergo peregrinaretur. 83. 9.

ἀποδιδάταιν τινος. aliquem absoluere. 362. vlt.

ἀποδιδόναι praestare, aut reddere id, quod debetur. τὴν ἐξεγγυήν ἀπέδωκεν. 88. 8. τὴν τιμὴν refundere valorem, rependere numeratum rei pretium. 100.

pen. ἐπέδωκεν ὁ νόμος τὸν κλῆρον τοῖς πρὸς μητρὸς. 174. vlt. ἀνθ' ὧν ἀν' αὐτῶ ταύτην τὴν χάριν ἀποδοίητε. 187. vlt. 244. 6. ἀπέδωκε γὰρ ζωτικὴν ἕβαν. hie ferte πάντα ὀρθῶς καὶ δικαίως. 309. 14. ἐκόντες ἡμῖν ἐκ ἀπέδοσαν. 338. 1. ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις. 341. 1. In medio vendere. 139. 2. 140. 9.

ἀποκείρεσθαι lugere. 71. 6.

ἀποκλείειν] ἀπέκλεισαν τὴν θύραν. 143. 16. νόμῳ δ' ἀποκλειομένης. 279. 14.

ἀποκρίνεσθαι πάντα μᾶλλον ἢ ὁ δαῖμαθῆν. 273. 10.

ἀπόκρισις] ἐφ' οἷς ἀπόκρισιν εἰ δέδωκεν. 274. 2.

ἀποκρύπτειν] μηδὲν ἀποκρύπτεισθαι τῶν ὄντων. rei familiaris partem nullam in censu reticere, dissimulare. 187. pen. 208. pen.

ἀποκτείνειν morte condemnatum supplicio afficere ἕς δημοσίᾳ ὑμεῖς ἀπαντας ἀπεκτείνετε. 84. 3.

ἀπολαμβάνειν recuperare. ἐκ ἀπέλαβον αἱ ἐδάεισαν 112. vlt. ἐκ ἀπολαβῶν τὴν προῖκα ὄσσην ἔδωκε. 199. 8. 223. 10. 247. 10.

ἀπο-

ἀπολαύειν] οὐ μικρὰ τῶν χρημάτων ἀπολαύσαι.
de tutore nequam, pupilli bona carpente. 163. vlt.
ἢα ὡς ἐλάχιστα αὐτῶν ἀπολαύητε. vt aerarium vestrum
inde fructum percipiat quam minimum. 297. 6.

ἀπολείπειν] ὅθεν ἀπολιπόντες τῆς δυνάμεως nihil
sibi reliquum facientes. 5. vlt. ἀπέλιπεν ἡ γυνὴ ζῶν-
τα τὸν ἄνδρα, ἣ τελευταίαντος τὸν οἶκον αὐτῆ. 19. 7.
38. 1. 64. vlt. ἐπάνειμι ὅθεν ἀπέλιπον. scil. τὸν
λόγον. redeo, vnde excesseram. 94. 11.

ἀπολύειν] ὀρῶντες ἀπολύμενον τὸν οἶκον. 138.
11. ἀπολύει ἡ ἑστία. 142. 7.

ἀπολογία πεισθῆναι. 155. 11. ἐπὶ τὴν ἄλλην
ἀπολογία ἤδη τρέψομαι τῶν κατηγορηθέντων, id est
ἐπὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὰς ἄλλας κατηγορίας.
287. pen.

ἀπολύειν vendere. das vorher schon verpfändet gewe-
sene Gut dem, bey dem die Hypothec steht, vollends gar käuf-
lich ablassen, abtreten. ἀπέλυσε τῶ ἱεροφάντῃ οἰκίαν. 140. 9.

ἀποπέμπειν relegare; rebus infectis rursus disce-
dere iubere. ἐλθόντα ἐπὶ τὴν θύραν τὸν ἄρχοντα ἀπέ-
πεμψε. 9, 12. 10, 10. 13. 2.

ἀπορεῖν] τὸν δίκαιόν τι πράττοντα οὐ προσῆκεν ἀ-
πορεῖν, ἀλλ' εὐθύς λέγειν. 273. pen.

ἀπορία] διὰ τὴν Ν. ἀπορίαν τῶν πραγμάτων. quia
Nausimenes in re familiari conturbata et fracta decef-
serat. 199. 9. εἰς τοσαύτας ἀπορίας κατέστησαν. 279. 7.

ἀπορος] τὰ ἐκεῖνε [scil. πράγματα] παντάπασιν
ὡς ἀπορα διεξίοντα. 290. 5. ἀπορα τὰ πράγματα
καταλιπόντος. in egestate defuncti. 291. 6.

ἀποσερεῖν ἀπαντας τῆς ἀμφισβητήσεως. 153.
4. 165. 1. τὰ τῆ πάπυ χρέματα ἡμᾶς ἀποσε-
ρέσω. 228. 1. περιορεῖν ὑποσερεῖντα ἔβραδιον. 322.
pen.

ἀποσυλαῖν. 106. 8.

ἀποτιμᾶν] ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων. 340. pen.

ἀποτίμημα. *Hypothes.* ἀποτιμήματα κατασταθείη. *ihnen verhypothecirt würde.* 141. 16.

ἀποτίμειν τῇ πόλει τσαῦτα. 73. 19.

ἀποφαίνειν θυγάτηρα *ferre*, *prodere*, *affirmare*, *aliquam esse alicuius filiam.* 34. 6. ὡς ἀποφανῶν παύδας ἐξ αὐτῆς. *suscepturus*, *procreaturus.* 136. 3. διαθήκας *proferre*, *exhibere.* 75. 10. 90. 5. 96. 9. 242. 2. 295. 1. ἃ κατελεφθη μὲν, οὗτοι δ' οὐκ ἀποφαίνουσι. *hi non indicant.* 294. 7.

ἀποφέρειν *perferre*, *quo oportet.* *vel pro simplici offerre.* ἀπηνέχθη τὸ κέρδιον. 135. *vlt.*

ἀποφεύγειν. 17. 7.

ἀποχεροτονεῖν *reprobare*, *vetare*, *interdicere.* 142. 6. 146. 6. *et II.*

ἀποψηφίζεσθαι ἃ — *absolvere se in eiusmodi causa.* 108. 9. διὰ τὶ οὖν ἀξιώσεις τοὺς δικασαῖς σοῦ ἀποψηφίσασθαι. 117. 3.

ἀπροικός *indotata.* 34. 4. 40. *pen.*

ἀργύριον] ἀργύρια ὀφείλειν ἐπὶ ταῖς πατρώοις *nescio* *quas minutas aeris summas.* 3. *pen.* ἕως οὗ εὐπόρησεν ἐκείνος τὰ ἀργύριον. *verschafft*, *aufgetrieben.* 165. 12.

ἀρκοῦντως εἶπεν μέχρι γὰρ τοῦ τὰ δίκαια εἶπεν. 196. *pen.*

ἀρπάζειν] εἰ τὰ τῷ παιδὸς εἶων [*scil.* αὐτὸν] ἀρπάζειν. 279. 1.

ἀρραβῶν] τὸν ἀρραβῶνα δεδωκέναι. 210. 3. *et 6.*

ἀρρῆν] κρατεῖν τὰς ἀρρῆνας. 279. 14.

ἀρχαῖος] τῶν ἀρχαίων μηδὲν παραθῆναι. 143. 1. *et 4.* *fundorum priflinorum*, *paternorum* *et auitorum*

ἀρχαιρεσία. 178. 10.

ἀρχεῖν] πολλῶν καὶ κακῶν ἤρξεν. 134. *pen.* ἀρχεῖν ἤξει τὰς ἀρχαῖς. 185. *vlt.*

ἀρχή. *pro viro* *aut viro* *magistratu*, *imperio* *fungentibus.* πέμψας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν. *nach der Obrigkeit*
Schi.

schicken. 4. pen. μετεπέμπετο τὴν ἀρχὴν. 11. 6.
ἐκείνοι ἀρχὴ τῆ γένεσ. 216. 8.

ἀρχων] πρὸς ὁποῖον ἀρχοντα ἀπέλιπεν ἡ ἐγγυη-
τὴ γυνὴ τὸν ἀνδρα. bey welchem Archonte die Frau sich
gemeldet, und angegeben habe, dass sie freiwillig von ih-
rem Manne gegangen sey. 64. vlt. μισθὲν ἐκέλευον τὸν
ἀρχοντα τὰς οἴκας, ὡς ὀρφανῶν ὄντων. 141. 12. ἀπο-
γραψάσθω πρὸς τὸν ἀρχοντα εἰς τὴν μίσθωσιν τῶν
ἐκείνῃ χρημάτων. 289. 5.

ἀσέλγεια] μάχος καὶ κώμης καὶ ἀσέλγειαν πολ-
λὴν γογενῆσθαι περὶ αὐτῆς. 22. 4.

ἀσελγῆς ὢν καὶ βίαιος. 227. 8.

ἀσελγῶς καὶ παρανόμως. 261. 1.

ἀσθενεῖν] ἀσθενῶν ταύτην τὴν νόσον, ἐξ ἧς καὶ
ἐτελεύτησε. 9. 9. ἐκ τῶν πληγῶν ἀσθενήσαντα, οὐ
πολλὰς ἡμέρας ὕπερον ἀποθανεῖν. 241. 1.

ἀσθενῶς διακείσθαι. 9. vlt.

ἀσκεῖν] ἤσκε τὸν υἱὸν καὶ δι' ἐπιμελείας εἶχεν.
168. 5. ἐκ παίδων τρέφων καὶ ἀσκῶν. 354. 12.

ἄσμενος] δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁμοσαι ἄσμενος. 245. 5.

ἀσπάζεσθαι. 232. 7.

ἄστος. 73. 4. 169. vlt. 358. pen. 360. 2. et 4.

ἄσυνόμος, 10. 8.

ἀτέλεια] καταφρονῆσαι προεδριῶν καὶ ἀτελειῶν.
118. 7.

ἀτίμητόν τι δίδοναι. sic donare vt nil tibi cures aut
contra dari, aut saltim oppignerari. 37. 4

ἀτιμία] ἵνα μὴ μετασχῶσι τῆς τοῦ πατρὸς ἀτι-
μίας. 264. 2.

ἀτιμῆν] ἐπειδὴ εἴλομεν, ψευδομαρτυριῶν ἀτιμῶσαι.
99. 10. κατοικοδομήσας καὶ ἐπιβουλευσας ἠτίμωσε.
225. vlt.

ἄτοκος foemina sterilis. εἰδὼς τὸν ἄπαντα χερόνον
ἄτοκον οὖσαν αὐτήν. 39. vlt.

ἄτυχήμα ἐμοὶ τι συνέβη πρὸς τὸ δημόσιον. 265. 10.

αὐτὰς] ταὐτὸν adverbialiter pro κατὰ ταὐτὸν. eodem gradu modoue. 277. 6.

ἀφανῆς] ὁ ἔλεγχος περὶ ἀφανῶν. 80. 8. ἔ γὰρ τὸ ἔργον ἀφανὲς ἐγένετο. 297. 16.

ἀφανίζεν τὰ ἐκ τῆ νόμου δίκαια τοῖς λόγοις. 193.

3. ἀφανίζω τὴν ὑσίαν celo, in censu non edo. ich gebe sie nicht bey der Accise mit an, ich versteure sie nicht. 297. 6.

ἀφειδὲς [sed ἀφηδὲς potius leg. est] iniucundum, insuaue. est Φανοςζάρω τὰς Ευκτ. συμφορὰς Φανεροῖς καθεστᾶναι, 133. 3. ab ἀπό et ἡδεσθαι.

ἀφιέναι] τῶν ἐγκλημάτων ἀλλήλων ἀφίκαμεν. 87.

3. ἀφείμεν αὐτῶ τὲς καρπῆς. 105. 12. ἀφείς τὲς μάρτυρας. cum testes, quos falsi testimonii reos agere constituerat, inulto transmisisset, quietos fuisset. 95. pen. τὰ ὄντα rem prodigere luxuria vel cupiditate. 182. vlt. feruum manu emittere. εἰδὼς ἀφειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. 310. 2. οὐδ' οὕτως ἠφίου εἰσιέναι. ne sic quidem sinebant intrare, 143. 15.

ἀφιλότιμος. 182. pen.

ἀφίσασθαι vel ἀποσηῆναι κλήρε vel χρημάτων τι. 17. vlt. 8r. pen. 86. vlt. 88. 2. 99. 2. 104. 5.

ἀφορμὴ ἱκανή. 138. 12.

ἀφοσιῶσθαι] ἔχ ἀφοσιώμενος, ἀλλ' ὡς οἶον τ' ἀρεῖα παρασκευαζόμενος. non perfunctorie, non obliter. 185. 1.

ἀφρων. 355. 2.

ἀχρηστος.] οὐκ ἀχρήστους ἡμᾶς εὐρήσετε πολίτας. 184. 7. 188. 3. 299. 1.

βαδίζεν] ἐβάδιζεν ἂν εἰς τὰ ἑαυτῆς πατρῶα. 53.

9. ἐπὶ βωμῆς τὲς πατρῶας βαδιῶται. 234. 4.

βαλανεῖον. 101. vlt. 140. 6.

βασανίζεν] οὐ χρῆσθε ταῖς τῶν ἐλευθέρων μαρτυρίαις, ἀλλὰ τὲς δόλους βασανίζετε. 202. 10.

βάσανος] ἔφυγε τὴν βάσανον noluit acceptare ἴπον-

spoufionem de mancipiis ad torturam dedendis. 201. vlt. 202. 3. 203. 1. παραδέναι εἰς βάσανον. 207. 6. τὴν βάσανον ἰδία καὶ δημοσία ἀκριβέστατον ἔλεγχον νομίζετε. 202. 7. ἱκανὸν ἠγήσατο βάσανον εἰληφέναι ἀπὸ τῆ ἰμοῦ πατρὸς. 248. 3. τὰ πρᾶγματα εἰς βασάνους ἄγων. 329. pen.

Βδελυρία.] καταπλήξας ταῖς ἑαυτῆ βδελυρίας. 227. 1.

βέβαιος de fortunis certis, nulli casui, periculo, controuersiae obnoxiiis. 13. 4. 291. 9. ὁ κληρὸς ἔπω μοι βέβαιός ἐσι. 296. 3. μαρτυρία βεβαιότερα. 235. vlt.

βεβαιῶν τὴν δωρεάν. 11. 8. τὰς διαθήκας. 11. 16. euictionem praestare, h. e. fidem suam opponere de legitimitate emtionis aut venditionis. 101. 7. 102. 5. βεβαιώσατέ μοι τὰς νόμους. mihi in hac causa mea exercete, validas et efficaces reddite, praestate ius certum, neque fallax. 250. vlt.

βεβαίως. βεβαιότερον. 11. 11.

βελτίων vir honestus, probus, homo frugi 317. 2.

βῆμα cathedra, suggestus, vnde orabant. 103. 6.

βησαιεύς. 72. 7.

βιάζεσθαι. 54. 1.

βίαιος. 227. 9.

βίος ἱκανός ἐστιν αὐτῶ. 354. 10. opes, vnde victus.

βλάβη περιφανής. 357. 3.

βελύεσθαι περὶ τῶν αὐτῆ. 221. 2.

ἡ βελή sic nude est senatus Areopagiticus. 84. 4.

βέλησις] φανερὰς κατέστησε τὰς αὐτῆ βελήσεις. 160. 7.

βραβευτής] ὑμᾶς αὐτὰς βραβευτὰς τῶν [ἀπάντων] καταστήσατε. 251. 8.

βραχὺς pro ὀλίγος. βραχίαιος οὐσίας ὑπερξείσης. 267. vlt.

βωμός] ἐπὶ βωμούς τοὺς πατρώους βαδιέται. 234. 4. 169. 9.

γαμετή. 23. 8. 360. vlt.

γαμηλία, θυσία puta, victima, bestia maestanda, quam phratris suae uouus maritus nomine sponsae suae donabat ad epulas inde parandum. 62. 15. γαμηλίαν εἰσφέρειν. περὶ τῆς τῶν Φρατόρων γαμηλίας. 65. vlt. 66. 4. 208. 1. et pen.

γάμος.] ἕνεκα τοῦ γάμου δίδοναι τι. 38. 1. γάμυς διττὸς ὑπὲρ αὐτῆς εἰσίασε. 201. 2. 207. pen. 208. 13.

γενήται confortes eiusdem γενε. ἐνέγραψεν εἰς τὰς γενήτας καὶ Φράτορας. 168. 3. εἰς τὰς γενήτας καὶ Φράτορας ἠγάγέ με ἐπὶ τοὺς βωμούς. 169. 9. 177. 10. (conf. p. 178. 4. vbi συγγενεῖς iidem dicuntur.) 190. 3.

γένος γάρ, proles, in linea descendente, ἀλλ' οὐ συγγενεῖς cognati collaterales. 217. 5. γένη tria enumerantur. 270. 8. 1) pater et mater. 2) fratres et sorores. 3) consobrini.

γεωργεῖν] τὸ χωρίον ἐφύτευσε καὶ ἐγεώργησε instruxit plantatis et fatis. 247. 7.

γῆρας] ἀπαιρηκότα ὑπὸ γῆρας. 141. 8. τὸ γῆρας καὶ τὴν αἰνοίαν τῷ Εὐκτ. 138. 11.

γίγνεσθαι] τῆς προικὸς εἰς αὐτὸν γιγνομένης illi obtingente, ihm zu oder anheim fiel. 40. 1. μέρος ὅ, τι ἐγίγγετο portionem ratam. 95. 11.

γινώσκεν mulierem, cum ea consuescere. 20 5. ἔ μόνον ἰδίᾳ ταῦτα γινώσκεισιν leges, scil. δίκαια καὶ προσήκοντα εἶναι. 179. 6. καὶ δημοσία τὸ κοινὸν τῆς πόλεως τῷ ἔγνωκε, sciuit, sanxit, decreuit. 179. pen. ἔ διαφεύγει τὰ δίκαια μὴ ἔ κατὰ τῷτον γινώσκεισθαι τὸν τρόπον. 161. vlt. αἱ γυναῖκες αἱ τῶν δημοτῶν περὶ αὐτῆς ἐγίνωσκον. 207. 13. 208. 2. et vlt.

γνώ-

γνώμη] ὡόμεθα δεῖν περὶ τῶν αὐτῶ τὴν ἐκείνη γνώ-
μην κυρίαν εἶναι. 275. 9.

γνωρίζων mulierem, cum ea notitiam contrahere.
142. 9.

γνώριμος] ἀπλᾶ τὰ δίκαια καὶ ἅπασιν γνώριμος
μαθεῖν. 287. 11.

γνώσις] ἔ μὴν διὰ τῆτο ἢ γνώσις ἤττον εὐκρητῆς Φα-
νήσεται. 255. 14.

γονεὺς] quosnam ius atticum titulo τῶν γονέων
complectatur. 216. 5.

γόνος opponitur adoptioni. γόνω γεγονόασι παῖ-
δες. 52. 14.

γραῖμας] σεμνά καὶ εὐσεβῆ γραῖματα. 148. 4.
ἐν γραῖμασι καταδέσθαι παρά τινι σημηνάμενος 160. 5.

γραμματεῖον ἀλλαγήναι *dass ein Document unter-*
gehoben, oder mit einem andern ausgetauscht wird. 75. 7.

εἰς τὸ κοινὸν γραμμ. ἐγγράφον. 170. 5. 10. 12. - εἰς
τὸ ληξιαρχικὸν γρ. quod erat penes demotas. 187. 7.

γράφον] γραφὴν ὕβρεως γραφεῖς accusatus, ex-
agitatus actione superbiae contumeliosae. 226. 1. Φί-

λην ὄνομα ἐγράψατο τῇ γυναικὶ vxoris suae nomen
apud Archontem edebat, ab eiusque commentariensi

curabat in tabulas inferri. 35. 2. γραφὴν γραψάμε-
νος *nachdem er eine Criminalklage wider mich angestellt,*

eingegeben hatte. 287. 3.

γραφὴ actio maiestatis, et vniuerse criminalis, qua
de capite et fortunis agitur. 226. 1. 287. 2. 11. et vlt.

eiusmodi erant causae ὕβρεως, item pupillorum ad-
uersus tutores de male gesta tutela. 289. 25.

γρύζων] ἐκ ἐτόλμησε γρύζαιτο παράπαν. 212. 12.
γυμνασιαρχεῖν. 154. 7. 184. 1.

γυνη] μηδὲ γυναικὶ συμβάλλειν πέρα μεδιμνῆ κρι-
θῶν. 259. 3.

δαίνεσμος. *auf Interessen ausgethanes Geld.* 220. 4.
δαπανηθεῖς] δαπανηθεῖς pro δαπανήσας, aut δαπα-
νησά-

- ησάμενος. 116. 4 δαπανήσας πολλά χρήματα.
 117. 6. ἐκ τῶν αὐτῶ δαπανῶν. 184. pen.
 δαπάνη] ἵνα ἔξαρκοῖη πρὸς τὰς δαπάναις, 186. pen.
 δαπάνημος] ταῦτα πάντα ἐ μικρὰ δαπανήματά
 85. 354. 12.
 δέησις] ὁσιωτάτην δέησιν δέόμενος. 251. 1.
 δεκνύωμ. 260. 11. νόμον κελεύετε δεῖξαι. 262. 14.
 δεῖν] μικρῶ δεύσας χιλίας δραχμαίς. 294. 4.
 δεῖνος] ἢ δεῖνόν γ' ἂν εἶη. 54. pen. δεῖνῶ τινος ἀν-
 δρὸς ἔργον διαπραίττεσθαι. 287. 5.
 δεῖπνον] αἴγαμεταὶ γυναῖκες ἐκ ἔρχονταί ἐπὶ τὸ δεῖ-
 πνον. 22. 8.
 δεκάκις] εἰ καὶ δεκάκις διαθήκας ψευδεῖς ἀποδει-
 κνύη, 249. 8.
 δεκάτη decimus dies a nato infante, quo nomen
 ei a patre imponebatur. 34. 6. καλεῖν εἰς τὴν δεκά-
 την. ad epulum hac de causa. 36. 6. ἐν τῇ δεκάτῃ
 ταύτης κληθῆντες συνεσιῶσθαι. 60. 5.
 Δελφίνιον. 360. 3.
 δεσμοτήριον] ἀπέχθη εἰς τὸ δεσμ. 83. vlt.
 δευτεραίος ἔνδον κείμενος iam in alterum diem.
 149. 19.
 δημοερχεῖν. 361. 14.
 δημοεργός] δημοεργός, ὅσοι ἦσαν αὐτῶ, ἀπέδοτο
 operas. *Gesellen, Gewerke*, seruos operibus manuariis
 efficiendis, vt calceis, cultris, cistis etc. seruientes.
 240. pen.
 δῆμος] ἐν τῶ δήμῳ in concione. III. 1. λόγον ἐν
 τῶ δήμῳ παρέσχε τὸ ἔργον. effecit hoc factum, vt eius
 mentio fieret in concione, et sermones de eo haberentur.
 297. pen.
 δημόσιος] δημοσία ἀπέκτεναν. iussu populi. 84. 2.
 ἐμοί τι αὐτόχημα πρὸς τὸ δημόσιον συνέβη apud aera-
 rium, fiebam aerarius. 265. II.
 δημότης. 222. II. 361. 13.

δια] ὅπως δι' αὐτῶν ἴσαστο ἡ ἔσια. in ipsorum pro-
testate. 141. 10. αὐτὸς δι' ἑαυτῆ πάντ' ἐποίησεν. per se
in eignet Person. 206. 9. τὰ πατρῶα διὰ πλειόνων
διανεύωμαι cum pluribus herciscam. 355. 3.

διαβάζειν δένος εἴ calumniis, mendaciis confun-
dere, deprauare, ignorabiles notas veri, et mentes iu-
dicum perplexas reddere. irremachen. 272. 9. obiecto
errore decipere. 297. 8.

διαβολή] ἐπὶ διαβολαῖς καὶ λόγους καθίσαις. 330. 1.
διαγίγασθαι] χρόνων διαγενομένων μετὰ ταῦτα.
interiectis. 275. 4.

διαγνώσκεν. 277. 15.

διάγνωσις] ἐαδίαν ὑμῶν τὴν διάγνωσιν πεποιήκασι.
12. 9.

διαγροῖσθαι] ἡ λῆξις τῆ κλήρε διαγροῖσθαι. petitio
hereditatis dispungebatur, cassabatur. 98. 5.

διαγωνίζεσθαι. 277, 12.

διαδικασία. 44. 6.

διάδοχον τῆς ἐσίας ἤλπιζεν αὐτὸν καταστήσειν
168. 7.

διαθήκη] διαθήκαις ισχυριζόμενοι. 4. 7. ἐπανορ-
θῆν διαθήκας. 11. 7. παιδὸς ἐκ ἔξοσι διαθήκην γα-
νέσθαι. 259. 1. περὶ τῶν ἀλλοτριῶν ἐ δὲ κυρίας εἴ-
ναι τὰς διαθήκας. 266. 10. ψευδεῖς διαθήκας κατα-
σκεύασε. 231. 5.

διαρεῖν] διήρηται περὶ αὐτῶν καθ' ἕκαστον. 282. 9.

διαταῖ] δύο ἔτη τῆ διατητῆ τὴν διαταῖν ἔχοντος.
361. 15. διαταῖν ὄφλον. verbührtten, verwirklichten, ver-
lohten den Proceß. 362. 2.

διαταῖσθαι commorari. 131. 2. 134. 8. 135. 15.
201. 1. 246. vlt.

διατητῆ] αἶγεν διατητῆς. 107. 3. 5. 9. ἐπὶ
διατητῆ coram. 360. 3.

διακῶσθαι] ἐχ' ὁμοίως μοι δοκῶμεν διακῶσθαι πρὸς
L1 5 αἰλῆ-

- νησαίμενος. 116. 4. δαπανήσας πολλά χρήματα.
 117. 6. ἐκ τῶν αὐτῶν δαπανῶν. 184. pen.
 δαπάνη] ἵνα ἐξαρκοῖη πρὸς τὰς δαπάναις, 186. pen.
 δαπάνημος] ταῦτα πάντα ἔ μικρὰ δαπανήματα
 851. 354. 12.
 δέσις] ὁσιωτάτην δέσιν δέόμενος. 251. 1.
 δεκνύω. 260. 11. νόμον κελεύετε δεῖξαι. 262. 14.
 δεῖν] μικρῶν δεύσας χιλίας δραχμαῖς. 294. 4.
 δευός] ἢ δεινόν γ' αὖν εἶη. 54. pen. δευῶ τινος ἀν-
 δρὸς ἔργον διαπραύττωσθαι. 287. 5.
 δεῖπνον] αἰ γαμεταὶ γυναῖκες ἐκ ἔρχονται ἐπὶ τὸ δεῖ-
 πνον. 22. 8.
 δεκάκις] εἰ καὶ δεκάκις διαθήκας ψευδεῖς ἀποδε-
 κνύη, 249. 8.
 δεκάτη decimus dies a nato infante, quo nomen
 ei a patre imponebatur. 34. 6. καλεῖν εἰς τὴν δεκά-
 την. ad epulum hac de causa. 36. 6. ἐν τῇ δεκάτῃ
 ταύτης κληθέντες συνεσιῶσθαι. 60. 5.
 Δελφίνιον. 360. 3.
 δεσμοτήριον] ἀπήχθη εἰς τὸ δεσμ. 83. vlt.
 δευτεραῖος ἔνδον κείμενος iam in alterum diem.
 149. 19.
 δεμαρχεῖν. 361. 14.
 δεμουργός] δεμουργός, ὅσοι ἦσαν αὐτῶν, ἀπέδοτο
 operas. *Gesellen, Gewerke*, seruos operibus manuariis
 efficiendis, vt calceis, cultris, cistis etc. seruientes.
 140. pen.
 δῆμος] ἐν τῷ δήμῳ in concione. III. 1. λόγον ἐν
 τῷ δήμῳ παρέσχε τὸ ἔργον. effecit hoc factum, vt eius
 mentio fieret in concione, et sermones de eo haberen-
 tur. 297. pen.
 δημοσίος] δημοσία ἐπέκτεναν. iussu populi. 84. 2.
 ἄμοι τι ἀτύχημα πρὸς τὸ δημοσίον συνέβη apud agra-
 rium, fiebam aerarius. 265. 11.
 δημότης. 221. 11. 361. 13.

διὰ] ὅπως δι' αὐτῶν ἴσαστο ἡ ἕστια. in ipforum potestate. 141. 10. αὐτὸς δι' ἑαυτῆ πάντ' ἐποίησεν. per se in eignet Person. 206. 9. τὰ πατρῶα διὰ πλειόνων διανεμώμασι cum pluribus heriscam. 355. 3.

διαβιάζειν δεινὸς εἶ calumniis, mendaciis confundere, deprauare, ignorabiles notas veri, et mentes iudicum perplexas reddere. *irre machen*. 272. 9. obiecit errore decipere. 297. 8.

διαβολῆ] ἐπὶ διαβολαῖς καὶ λόγουκαθίσεις. 330. 1.

διαγίνεσθαι] χρόνων διαγενομένων μετὰ ταῦτα. interiectis. 275. 4.

διαγινώσκειν. 277. 15.

διάγνωσις] ῥαδίαν ὑμῶν τὴν διάγνωσιν πεποιήκασι. 12. 9.

διαγράφειν] ἡ λῆξις τῆ κλήρου διαγράφει. petitio hereditatis dispungebatur, cassabatur. 98. 5.

διαγωνίζεσθαι. 277. 12.

διαδικασία. 44. 6.

διάδοχον τῆς ἕστιας ἤλπιζεν αὐτὸν καταστήσειν. 168. 7.

διαθήκη] διαθήκαις ἰσχυριζόμενοι. 4. 7. ἐπανορθῶν διαθήκας. 11. 7. παιδὸς ἕκ ἑξοσι διαθήκην γενέσθαι. 259. 1. περὶ τῶν ἀλλοτριῶν ἔδει κυρίας εἶναι τὰς διαθήκας. 266. 10. ψευδεὶς διαθήκας κατασκεύασε. 231. 5.

διαφεῖν] διηρηται περὶ αὐτῶν καθ' ἕκαστον. 282. 9.

διαίτα] δύο ἔτη τῆ διαιτητῆ τὴν διαίταν ἔχοντος. 361. 15. διαίτων ὄφλον. *verbihrten, verwihrten, verlohren den Proceß*. 362. 2.

διατᾶσθαι commorari. 131. 2. 134. 8. 135. 15. 201. 1. 246. vlt.

διαιτητῆς] ἄγειν διαιτητῆς. 107. 3. 5. 9. ἐπὶ διαιτητῆ *coram*. 360. 3.

διακῆσθαι] ἕχ ὁμοίως μοι δοκῆμον διακῆσθαι πρὸς ἀλλή-

γνώμην τινος. 147. 16. ὑπὸ Φαρμάκων διεφθάρθαι.
dementatum esse. 252. 6.

διαφορὰ diffidium, similtas τοῖς οἰκειοτάτοις εἰς
διαφορὰς κατέστησεν. 133. pen.

διαφορεῖν. discernere, dissipare, differre, prodigere. 143. 6. διαφορήσαντες τὰς προσόδους. 145. 4
155. 8. 287. 8.

διάφορος aduersarius. 6. 9. 12. 1. τὰ διάφορα,
idem quod τὰ διαφέροντα das Interesse, das, woran es
neni gelegen ist, id quod tua interest, siue ad vitand-
um, siue ad impetrandum. ἄρα μικρὰ τὰ διάφορα
ἐκατέρωθεν τῆς ἐστίας ἡμῶν ἐστὶ. 296. 9.

διαχειρίζεν τὴν ἐσίαν. 78. 9.

διαψηφίζεσθαι. 170. 3.

διδασκαλός] τῶν διδασκάλων, ὅποι ad quos ἔφο-
τῶμεν. 247. 5.

διδόναι] dare, praebere ἢ μέλλουσι δώσειν ἔλεγχον,
ἀλλ' ἤδη δεδωκόσι. 201. 8. 2) tribuere, addicere.
οἷς ὁ νόμος τὴν ἀγχιεσίαν δίδωσι. 273. 3. δίδωσθαι
ὁ νόμος τὴν κληρονομίαν. 277. 3. 3) largiri, donare,
gratuitum, quod habeat accipiens sibi proprium. ἀτίμη-
την τι δίδω. 37. 4. εὐχστο ἡμῖν ὑγιείαν δίδοναί, καὶ
κτῆσιν ἀγαθὴν. 206. pen. τοσαύτη προῖξ ἐκ ἀν εἰς
πολλὴν τινὰ ἐσίαν δοθεῖη. 292. 12. 4) deferre, amittere, εἰ
τις αὐτῷ ὄρεον δίδω. 245. 6. 5) collocare in matrimo-
nio. 103. vlt. 165. vlt. 6) per testamentum donare,
legare. 150. 1. 162. 4. 7) concedere, veniam, facultatem dare.
δόντων αὐτῷ τῶν νόμων. 160. 8. 171. 1.

δίστες] ἀπέταν ἐπὶ δίστες ad biennium ἡβήσαν.
215. 8. 261. 8.

δικάζειν. 19. 12.

δικαίος] ἐτ' ἐλεεῖν ἐσε δικαιοί. 108. 14. τὴν πό-
λιν εὐποιεῖν. 110. 9. εἰ γὰρ τῆτο σκεπτόν, ἀλλὰ τὸ
πρωῶγμα, εἰ δικαίον, ἢ μὴ. τὸν κρεῖττοντά τι δικαιοῦ
εἰ προσῆκεν ἀπορεῖν, ἀλλ' εὐθύς λέγειν. 273. pen. τὸ
δικαι-

δικαιον καὶ τὰς ὀρκας περὶ πολλὰ ἐποίησαντο. 280. 7. τοῖς μὴ δικαίον ἔχουσι λέγειν, ἀνάγκη τοιάτῃς πορίζεσθαι λόγους. 297. 7. εἴπερ τι δικαίον ἐφρόνες. 330. 2. τυγχάνειν τῶν δικαίων. ius suum, vel aequum impetrare. 324. 3. τὰ δίκαια tituli iuris, vnde agitur, quibus tu fretus ius tuum postulas, quae allegas pro causa tua. τὰ ἡμέτερα δίκαια ταῦτ' ἐστίν. 184. 4. ταῦτα μεγάλα ἐστὶ δίκαια postulationes hae sunt aequitatis vrgentis et euidentis. 289. 7. τοιαύτας ἀκριβείας ἔχει παρ' αὐτοῖς τὰ δίκαια. ihte alten Rechte, Vurrechte, Gebräuche, Herkommen. 170. 5.

δικαίως] καὶ δικαίως. und das von Rechts wegen. 309. 4. ὀρθῶς καὶ δικαίως optima fide. 309. 14.

δικαστήριον] εἰς ἀκροασόμενοι ἤλθομεν ἐπὶ δικ. 3. 1. τὰ ἀμολογημένα ἐπὶ τῷ δικαστηρίῳ. 86. vlt. τὰ δικαστήρια ἐπληρώθη. 142. 2. εἰδὼς ἀφαιμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. 310. 2. λέγειν ἐπὶ δικαστηρίῳ. 324. 5.

δίκην σίτε ἢ τῆς περικῆς δικάζεσθαι. 19. 12. μόνων τέτων τῶν δικῶν ἀκινδύνων τοῖς διώκεσιν ἑσῶν. 44. pen. (scil. de mala parentum tractatione.) ἔκ ἂν ἰδίας μόνον δίκας ἔφυγεν ὁ βιαζόμενος, ἀλλὰ καὶ δημοσία εἰσαγγελθεὶς ἐκινδύνευσεν ἂν περὶ τῷ σώματος καὶ τῆς ἑσίας ἀπάσης. 54. 1. δικῶν ἑσῶν, quamuis fora exercerentur, et iura redderentur petentibus. 91. 1. πρὸ δίκης antequam haec causa ad iudices delata de eaque legitime quaesitum et cognitum esset. 93. 7. μήτε πρὸς ἐμὲ, μήτε κατ' ἐμὲ δίκην εἶναι φησὶ. negat in iure mecum agere licere, neque ex titulo paris iuris, neque ex titulo damni accepti. 288. vlt

διοικεῖν] εἴ τι αὐτῶν κακῶς διοικεῖν. 278. 3.

διολύναι] διολώκεας οἶκον κακῶς καὶ ἀισχερῶς. 116. 2. χρήματα πολλὰ διώλεσε. 133. pen. 317. 5. δίομυσθαι. 274. 1.

διομολογεῖσθαι] εἰ μηδεμίαν προδικα μὴδ' ὁ διδὼς, μὴδ' ὁ λαμβάνων διομολογήσατο ἔξεν ἐπὶ τῇ γυναικί. 32. 13.

32. 13. 33. 1. 39. 3. διομολογῆνται inter se de-
 peciscuntur περί τῶν δοθησομένων. 41. 9. 210. 5.
 er nahm Abrede mit mir. ἐκ ἀν ταῦτα διωμολογεῖται. 211.
 2. πρὸς Κλέωνα διωμολογήσατο cum Cleone decidif-
 set. 245. 3. 281. 9.

διομολογία] οὐκ ἔην κοινωνίαν, οὐδὲ διομολογίαν
 pactum ποιήσασθαι περί — 281. vlt. 283. 3.

διονύσια] εἰς Διονύσια εἰς ἀγρὸν ἦγεν ἡμᾶς. 206. 4.

Διονύσιον templum Liberi patris ἐν Λίμναις. 219. 2.

διορίζεν] διορίζῃσιν αἱ νόμοι περί ἀπάντων τούτων.

48. 2.

δις] καὶ δις τοσαῦτα χρήματα εἶσεν ἂν αὐτοὺς
 κερῆσθαι. 265. 6.

διττὸς] γάμους διττὸς ὑπὲρ αὐτῆς εἰζίασεν. 201. 2.

δοκιμάζεν] ἐν τι τῶν ὑπ' ἐκείνη δοκιμασθέντων ἐ-
 ποίησα. 183. vlt.

δοκιμασίαν ἱκανὴν λαβὼν. 182. 4.

δόσις legatio hereditatis per testamentum, titulo
 gratuita et vltroneae donationis. 73. 6. et saepe lo-
 corum.

δύναμις] ἔδεν ἀπολιπόντες τῆς αὐτῶν δυνάμεως.

6. 1. καθ' ὅσον ὑμῶν ἕκαστος τυγχάνει δυνάμεως. 229. 4.

δύνασθαι] τῆτι γὰρ αὐτοῖς ἡ διαμαρτυρία δύνα-
 ται. hoc vult, quaerit, intendit, significat, valet. 149.

9. εἰ λέγεται δύναται Κλέων μᾶλλον ἐμῆ, τῆτο αὐτῶ
 μηδὲν ἰσχυσάτω. 251. 6.

δύσκολος] πολλῶν μοι καὶ δυσκόλων συμπιπτόντων.

324. 2.

δύσυχῆιν] δύσυχισίας τῆς πόλεως. 91. 3.

δωρεά legatio bonorum per testamentum. βεβαιώ-
 σαι σφίσι τὴν δωρεάν. 11. 8. τὴν αὐτῶν δωρεάν. id
 est, τὴν αὐτοῖς ὑπ' ἐκείνη δοθεῖσαν. 12. vlt.

εἶαν] χρόνον ἔτω πολὺν εἰάσαμεν scil. παρελθεῖν
 ἀνευ δίκης. 264. 9. τὰς πολλὰς λόγους εἰάσας. 271. pen.
 εἰάσας καὶ ἐπέτρεψαν. 356. pen.

ἔγγι-

ἐγγίνεσθαι] μηδεμιᾶς ταραχῆς ἐγγυνομένης in-
terueniente. 70. 8. ἐγγενόμενον ἡμῖν. cum nobis li-
cuisset. 99. 9.

ἐγγράφειν] ἐγγέγραπται εἰς τὰς τριακοσίας. 155.
1. εἰς τὰ κοινὰ (phratorum) γραμματεῖα. 160. 2.
170. 5. 10. et 12. εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον,
quod erat penes demotas. 178. 7. εἰς τὰς γενήτας.
vel quod idem est, εἰς τὰς συγγενεῖς. 168. 8, 178.
4. ἐν γραμματεῖῳ. 236. 14. ταῦτε ἐν διαθήκαις ἐν-
έγραψε. 275. 3. 363. 4.

ἐγγυᾶν in manus dare, despondere. ἐγγυᾶν καὶ
ἐκδιδόναι τὴν ἀδελφὴν. 59. pen. ἐγγυηκῶς pro ἐγγε-
γυηκῶς sine augmento. 42. 7. et sic saepe locorum
in ista oratione. In medio ἐγγυᾶσθαι spondere, re-
cipere facturum vel praestitutum. construitur. cum da-
tīo personae et accusatiuo rei. τινὶ pro ὑπὲρ τινος.
ταῦτα ἠγγυᾶτο αὐτῷ Λεωχάρης. 99. 4. 108. 3.
item cum accusatiuo personae. ὅτε Λ. ὁμολογεῖ ἐγ-
γυῆσασθαι αὐτὸν. daß er, Leochares, für ihn, Dicaeo-
genem, gut gesagt habe. 99. 16. 100. 5, 103. 2.
ἐφῆσιν ἐγγυῆσασθαι [scil. ταῦτα,] ἀκαταμαρτυρεῖ-
ται αὐτῷ. negat spondidisse de iis, de quibus tamen
testes eum arguunt spondidisse.

ἐγγύη. 32. pen.

ἐγγυητός] ἠἐγγυητὴ γυνή. 64. vlt.

ἐγγυητής] ἐγγυητὰς καθιστάνειν. 87. 2.

ἐγκαλεῖν ἐδὲν πονηρὸν nulla de mala fraude alicu-
ius queri. nihil mali sibi euenisse, de quo queratur.
8. 3.

ἐγκαταλογίζομαι εἰς ταῦτα sch rechne mit drein.
295. 3.

ἐγκλημα] ἀφῆκαμεν ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων.
87. 3.

ἐγχερῖζεν] ὅταν ἀπερὶ πλείους ποιῶνται, ταῦτ'
ἀλλήλοις ἐγχερῖζοσι. 167. 6.

ἔδα.

ἑδαφος] ἐδάφη μὲν ταῦτα, ἀφ' ὧν ἡ μίσθωσις. haec illi fuerunt in fundis, in bonis immobiliibus, unde redibant vectigalia. 293. 8.

ἐθίζεν] ἐδ' ἐθίζεν εἶναι γραφαῖς περὶ ὧν οἱ νόμοι δίκας ἰδίας πεποιήκασι. *ihr müßet die Gewohnheit nicht einreißen lassen, Sachen an das Oberhofgerichte zuziehen, die die Proceßordnung an die untern Gerichte verweist.* 287. II.

εἰκῆ] ἐκ λόγων τινῶν ἔχθρας ἕτως εἰκῆ πρὸς ἀλλήλους ἀνείλοντο. 7. I.

εἰλήθυια] καθήμενὴν ἐν τῷ τῆς Εἰληθυίας ἱερῷ. 112. 4.

εἶναι] τῆτο δ' ἦν αὐτῷ. *scil. σκοπός.* hoc designabat, parabat. 73. 2. ἐμοὶ μὲν ἦν ἀγχιτεύων. *mihī competebat ius vel titulus consanguinitatis.* 276. 4.

εἰς] τῆς προικῆς εἰς αὐτὸν γινομένης. *dote ad eum redeunte.* 40. I. 41. I. ληφθέντες εἰς τὸς πολεμίους. 165. 10. ἐγένετο εἰς ἐμὲ ἡ κληρονομία πάντων. *hereditas ex asse mihi obtingebat.* 282. 5. εἰς ἔω. 211. 7.

εἰσαγγελία] ἐπιτίμιον ταῖς πρὸς τὸν ἀρχοντα εἰσαγγελίαις οὐκ ἔπειν. 45. I. ἔσχαται τιμωραὶ ἐπὶ ταῖς εἰσαγγελίαις ἔπεισι. 45. 7. καταγινώσκει τινὸς εἰσαγγελίαν. *in causa εἰσαγγελίας aduersus aliquem dare litem, vel eum condemnare.* 274. 6.

εἰσαγγέλλειν denūnciare aliquem de crimine maiestatis πρὸς τὸν ἀρχοντα. 44. 14. οὐδ' εἰάν μίαν τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλάβωσι. 45. 2. ἀκωδύνως εἰσαγγέλλειν. 45. 5. 46. 3.

εἰσαγεῖν] τὴν ἀρχὴν (*scil. πρὸς ἑαυτὸν*) 9. 12. *reum ad iudicēs. εἰσαγαγόντες εἰς ὑμᾶς. cum pertraxissemus eum ad forum vestrum.* 16. 2. εἰς τὸ δικαστήριον. 95. I. *in collegium phratorum et genetarum, seu cognatorum.* 61. 17. 208. 6. 258. 9. 265. 16. hoc significatu etiam simplex εἰσαγεῖν vsurpatur. 61. vit.

vlt. 169. vlt. 257. 13. εἰς τὰς θιάσους Ηρακλέους.
248. 9.

εἰσαγωγή κλήρου. scil. εἰς κρίσιν, vel δικάστηριον.

74. 5. κατὰ διαθήκας αἱ εἰσαγωγαὶ [scil. εἰς τοὺς
Φράτορας] τῶν εἰσποιήτων γίνονται. 258. 13.

εἰσέρχεσθαι adire forum, litem capessere, iure ex-
periri. εὐθυδικία εἰσελθόντα εἰς ὑμᾶς. 121. 12. 145. 6.

εἰσιέναι scil. in forum. εἰσῆς δίκη der Proceßgericht-
an, die Sache ward vorgenommen. 98. 6. εἰσίσωμεν τὴν
δίκην κατ' αὐτῆ. 228. vlt. τὸν ἀγῶνα εἰσιέναι μέλ-
λοντες περὶ τῆ κλήρου. 281. 7.

εἰσποιεῖν arrogare. εἰσποιῶν [scil. Νικοστράτω vel
εἰς τὸ Νικοστράτῃ γένος] τὸ παιδίον [subaudi εἰαυτοῦ]
ἐξ ἐταίρας [scil. αὐτῶ γεγεννημένον] 73. 2. εἰσποικ-
σαν παιδας εἰς τὸν οἶκον 136. 4. υἱὸν ἐκ εἰσποιεῖν.
180. 5. εἰσποικεῖν εἰς τῆτον τὸν κλήρον. 263. 10. ἔτε-
ροι τῶς σφετέρους παῖδας εἰς ἑτέρας οἴκας εἰσποιοῦσιν,
ἵνα μὴ μετασχωσι τῆς τῆ πατρὸς ἀτιμίας. 264. 1.
εἰς ὑπόχρεων οὐσίαν εἰσποιοῦν σφᾶς αὐτοὺς. 264. 3.
354. 1. et 4. 357. 4.

εἰσπράττειν exigere, poscere aes debitum a debi-
tore. εἰσπράττειν, eintreiben. εἰσπράξῃ τὸ ἡμακλήριον.
164. vlt. ὁ μισθωσάμενος εἰσπράξῃ μὲ ταῦτα veniat
conductor annuatque mercedem horum bonorum a
me exigat. 289. 6. χρήματα εἰσπράττεισθαι ὑπό τι-
νος sich mahnen lassen müssen. 225. 3. εἰσπράττεισθαι
τῶνος ab aliquo exigere vel redigere. 264. vlt. εἰσπράτ-
τεισθαι ἕτως ἔχοντας οὐκ ἠδυνήθημεν. 339. 1.

εἰσφέρειν γαμηλίαν (scil. εἰς τὰς Φράτορας) 62.
15. τοῖς Φράτορσι γαμηλίαν εἰσήνεγκε. 208. pen.
2) inferre εἰς τὸ δημόσιον in aerarium, contribuere.
τὰ εἰσηνεγμένα. 333. 3. ἀργύριον. 331. 2. εἰσφα-
ρεῖς. 110. vlt. 111. 3. 187. 1. 298. vlt.

εἰσφορὰ contributio pecuniaria εἰς τὸν πόλεμον.
110. pen. 331. pen. 333. 1.

ἐκ] ἐξ ἐκείνης γεγονότες proles ab aliquo prognata. 214. 11. 217. 3. ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς per occasionem gestae tutelae, sub eius latebra et obtentu. 165. 1. τοῖς λόγοις τὰ ἐκ τῆ νόμου δικαία ἀφανίζεν. 193. 3. κομιόμενος αὐτὸν ὡς θάψων ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας. 209. 13. et 18. ἐκ μικροῦ παιδίου τετραμμένος. 248. 5. ἐκ πληγῶν ἀσθενήσαντα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὑπερον ἀποθανεῖν. 241. 1.

ἐκάστοτε subinde, identidem, von Zeit zu Zeit φρωτῶν ἐπὶ τὸ ἐνοικίον. 134. vlt.

ἐκβάλλειν] ὠθεῖν, ἐκβάλλειν, κωλύειν συνθάρπτεν. 212. 3. ἐκ τῶν πατρῶων. 297. 14.

ἐκγίνεσθαι] ὅσα ἡμῖν ἐξεγίνετο διαπρατέσθαι. licebat, datum erat. 98. 11.

ἐκγονος] discrimen inter τὰς συγγενεῖς et τὰς ἐκγόνους. 214. pen.

ἐκδιδόναι elocare mulierem matrimonio. 19. 5. ἐκδοθεῖσας καὶ συνοικέσας ἀνδράσι γυναῖκας. 55. 1.

ἐκεῖνος pro *suus*. 209. 18.

ἐκκόπτειν] ἰν' αὐτῶν ἐκκόψαιμι ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν. 224. 7.

ἐκλείπειν] πάντων ἤδη ἐκλελοιπότεων. da alle schon ausgestorben waren. 276. 2.

ἐκλειτρυγεῖν] τίνα λειτρυγίαν ἐκ ἐξελεिताίρησεν. 186. vlt.

ἐκμαρτυρεῖν] ἐκμαρτυρησάμενος πρὸς τὰς ἐπιτυχόντας δύο τὴν ἐκμαρτυρίαν ταύτην. cum surasset coram duobus obuiis, triuialibus testibus hoc extestimonium sibi scribi. 31. 8.

ἐκμαρτυρία testimonium absentis, quibus in causis legitimum et ratum fuerit. 26. 4. ἐκμαρτυρίαν ἐν αἵσει ποιόμενος. 29. vlt. facta vita defuncti appellat eius ἐκμαρτυρίας. 63. vlt.

ἐκπέμπειν] εἰὰν ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα ἐκπέμπῃ domo expellat, repudiet. 38. 3. 39. 1. seruum clam, furtim

tim ex vrbe emittere, alio ablegare, ne secretum prodatur. 226. vlt.

ἐκπλεῖν. 129. 3. 233. 8. 237. 6. 238. vlt. 274. 20.

ἐκποιεῖν filium in alienam domum e paterna elocare. 177. 5.

ἐκποιήτος eiusmodi filius elocatus. 176. 3. μη τρὸς ἕδεις ἐστὶν ἐκποιήτος. 177. 3. ἕδεις πώποτε ἐκποιήτος ἐκληρονόμησε τὴν οἶκον, ὅθεν ἐξεποιήθη, εἰάν μὴ ἐπωσέλθῃ κατὰ τὸν νόμον. 250. 6.

ἐκτρέφειν. 252. 8.

ἐκφέρειν] ἐξενηνοχότες εἶναι εἰς τὴν πλησίον οἰκίαν. 144. 3.

ἐκφορεῖν χρήματα ἐξ οἰκίας. 144. 6. 145. 1. et in medio ἐκφορεῖσθαι. 143. 11. τὰ ἐκπεφορημένα. 143. antep.

ἐλάττων] οὐ δίκαιον οἶμαι εἶναι διὰ τὸτο ἔλαττω ἔχειν. 264. 12. περὶ ἐλαχίστην ποιῆσθαι. 12, 13.

ἐλεγχος περὶ ἀφανῶν. 80. 8.

ἐλεεῖν oratione miserabili commiserationem ciere. 266. 6.

ἐλεος] ἐλέω παρ' αὐτῷ ἔτυχεν. 92. vlt. 290. vlt.

ἐλευθερία] ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἑλ. 310. 1.

ἐλεύθερος κληρος. schuldenfrey. libera debitis incumbentibus. 264. 5.

ellipsis vocabuli πλέον. τί γὰρ ἔμελλεν εἶναι τῆς ἐγγύης. 38. vlt. quid illi proderat despondisse mulierem? aut si mauis arbitrari, subaudiendum esse ἀντί, quid habiturus esset (emolumenti puta) pro desponditione?

ἐλπὶς] ἐλπίδων ἔτι πολλῶν οὐσῶν. 10. 1.

ἐμβάλλειν] λόγον ἐμβεβλήκασιν. 71. 3.

ἐμβάσι] ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ. 94. 7.

ἐμβατεύειν] εἰς τὸ χωρίον ἐνεβάτευσεν. immigravit, et hat eigenmächtig Besitz von dem Gute genommen. 231. 11.

- ἐμμένειν οἷς ἔτοι γνόϊεν. 107. 4. 275. 9.
 ἐμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων. 111. 4.
 ἐμπωλεῖν] ἐξ ὧν ἐνεπώλησαν ἰσοταῖς sic gelüset ha-
 ben. quorum e venditione redegerunt. 294. 1.
 ἐμφανῆς] προσεκάλεσατο εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν.
 139. 5. (346. 1.)
 ἐμφανίζεν] ἐνεφάνισε τὰ χρήματα. indicavit,
 protulit, numeravit, repraesentavit pecuniam. 309. 13.
 ἐν pro ἐπί. ἐν τῷ τρίτῳ μέρει τῆ κλήρης ἐγγίγγοτο
 υἱὸς ποιητὸς. hac lege, vt non nisi trientem heredita-
 tis cerneret. 96. 11. ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἐγγί-
 γγοτο. vt esset heres ex affe. 256. pen.
 ἐναγίζεν] ἐπὶ τὰ μνήματα ἵεναι χεόμενον καὶ ἐνα-
 γίζοντα. 149. 1. πῶ οἱ παῖδες ἐναγίζουσι καὶ χέονται.
 suffiunt, et libant. 157. 9. ἔσται τις ὁ καὶ ἐναγίων καὶ
 πάντα τὰ νομιζόμενα αὐτοῖς ποιήσων. 179. 12.
 ἐναντία aduerbially, pro ἐναντίον, cogit. 242. 3.
 et ἐναντίον eodem sensu. 294. 5.
 ἐναντίος] πρᾶγμα εἶρηκε τὸ πάντων ἐναντιώτα-
 τον. scil. τῷ λόγῳ, repugnantissimum, abhorrentissi-
 mum. 283. 6.
 ἐνατος vel ἔνατος] τὰ ἔνατα ἐπήνεγκα inferias
 nono die ab excessu defuncti inferendas intulit in monu-
 mentum eius. 224. 6.
 ἐνδεής] ἐ περιεῖδεν ἡμᾶς ἕθενὸς ἐνδεεῖς ὄντας. 8.
 11. ἐνδεής τῶν ἐπιτηδείων. 216. 3.
 ἔνδεκα. 112. 3.
 ἔνδεκα vndecimiri rerum capitalium. ὑπὸ τῶν ἔν-
 δεκα, ἕς ὑμεῖς δημοσίᾳ ἀπεκτείνετε. 84. 2.
 ἔνδον κείμενον δευτεροῦτον. 143. 19. ἐπεδείκνυσαν
 τὰ ἔνδοθι εἶχε. 144. 1. ἰδὲν τῶν ἔνδον [scil. τῆ ἱε-
 ρῆ] ἕθεν. 148. 10. ἔτι δὲ ἔνδον [in arca, parata pe-
 cunia] ἐνακοσίας δραχμαῖς. 294. 6.
 ἐνιαυτὸς] φέρεν μισθῶσιν τῆ ἐνιαυτῆ. an jährli-
 chen

chen Pachte abwerfen. 109. 2. τῆ ἐξεληθόντος ἐνιαυ
τῆ anno proximo superiori. 168. 9.

ἐνίστασθαι] δίκαι γὰρ ἐναστήκασι ψευδομαρτυριῶν.
296. 4. et 8.

ἐνοίκιον] φορτῶν ἐπὶ τὸ ἐνοίκιον. ad locar, merce-
dem incolatus tollendam. 134. vlt.

ἔνοχος] ἔτ' ἔνοχός εἰμι ταύταις ταῖς αἰτίας οὐδὲ
κατὰ μικρὸν. 278. 9.

ἐντάφιον] ἐντάφιο προκατασκευασάμενος. 223. 7.

ἐντυγχάνειν] παρὰ τῆ ἐντυχάντος ab obuiio quo-
que. 53. 1. 236. vlt.

ἐξαγγέλλειν vltro sponte sua, vel recens, ex ipsa
re, dum geritur, venire alicui nunciatum. 142. 3. 143. 8.

ἐξάγειν vi manuque deducere. ἐξῆγεν ἂν ἐκ τῶν
πατρῶων. 53. pen. 101. 5. et vlt.

ἐξαγωγή deductio de praedio, vi manuque facta.
28. 2.

ἐξαιρεῖν] ἐξαιρεθασῶν τῶν ψήφων tabellis iudicum
e cistulis exemptis, effusis. 98. 9. ἐξαιρεῖσθαι veluti
praecipuum de reliqua massa hereditatis detractum se-
orsim ponere et alicui, vt priuum quid et proprium
ipsi, attribuere. 105. 14. ἐξελόμην εἰς ἐλευθερίαν af-
ferebam, vindicabam in libertatem, raptatum in serui-
tutem. 310. 1.

ἐξαιτεῖν deprecari ad deditiōnem vel traditionem.
144. 6.

ἐξάκεις. 71. 7.

ἐξαλείφειν. 363. 4.

ἐξαμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν. 23. 14

ἐξαργυρίζουσι οἶκον hereditatem pecunia mutare,
h. e. vendere, zu Gelde machen. 116. 3.

ἐξαρκεῖν πρὸς ταῖς δαπάνας. 186. pen.

ἐξαρνος γίγνεσθαι τὴν μαρτυρίαν. pro ἀρνεῖσθαι.
26. pen. ἐξαρνοὶ εἰσι τὰ ὠμολογημένα. 103. 12.

ἐξεγγύη idem quod simplex ἐγγύη. 88. 8.

ἐξελέγχων. 202. 15.

ἐξηρημῶν) τῶ ἀρχοντι τὴν ἐπιμέλειαν τῶν οἰκῶν, ὅπως μὴ ἐξηρημῶνται, προσάττει ius civile. 179. vlt. πάντες οἱ τελευτῶντες πρόνοιαν ποιῶνται σφῶν αὐτῶν, ὅπως μὴ ἐξηρημώσῃ τὰς σφετέρους αὐτῶν οἰκας. 179. 10 τὸν οἶκον ἔτιως αἰσχρῶς καὶ δευρῶς ἐξηρημομένον. 180. vlt.

ἐξέρχουσα] τῆ ἐξελθόντος ἐνιαυτῆ anno praeterito, proximo superiori. 168. 9.

ἐξογγυητής. 224. 4.

ἐξοδος scil. εἰς τὴν στρατείαν in castra. ἐν μὲν τέτων ἐξόδῳ. nam in procinctu stantes testamenta iolebant condere. 237. pen.

ἐξομνησθαι iuratus infitiri, aut excusare sese. 242. 3. et 5.

ἐξορμεῖν extra portum stare ad ancoram. ἢ γὰρ ἐξορμεῖ Μενυχία. 137. 22. et pen.

ἐξουσία] τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς ἐξουσίαν ἠγῶτα σφίσι εἶναι τὰ βέλτερά κεκτῆσθαι. 91. 15.

ἐορτή] τὴν ἐορτὴν ἠγομεν παρ' αὐτῶ. 206. 6.

ἐπαγγέλλουσα vltro sese offerre, sich freiwillig anbieten, aut, prae se ferre, praedicare. 245. 11.

ἐπαγαγεῖν] ἀλλοι εἰσὶν οἱ ταῦτα ἐπὶ τέτῃς ἐπαγαγῆτες über den Hals bringen. 71. 1. ἡμῖν τέτῃς τὰς καὶ δύνες ἐπαγαγῶν. 195. 4.

ἐπανέρχουσα redire in domum paternam et auitam, vnde fuisset aliquis primitus in alienam emancipatus. 250. 6. εἰς τὸ γένος πάλιν ἐπανέρχεται. 270. vlt.

ἐπανιέναι] ἐπάνεμι ὄθεν ἀπέλιπον. scil. τὸν λόγον. 94. 11. ἐπανιέναι [scil. εἰς τὸν ἑαυτῆ πατρῶν οἶκον] ὁ νόμος ἐκ ἐᾶ, εἰάν μὴ υἱὸν καταλίπη [scil. ἐν τῷ οἴκῳ, ἐξ ἧ ἐπανέρχεται] γνήσιον. 146. 2.

ἐπανορθῶν διαθήκας 11. 7.

ἐπιῶναι] ἐπιτίμιον εἶδὲν ἐπέσι manet hanc legem migran-

migrantes. 45. 1. ἔσχαται τιμωρίαι ἐπὶ ταῖς εἰσαγγε-
λίαις ἔπεισι. 45. 7.

ἔπειτα nihilominus. 249. vlt.

ἐπεξέρχεσθαι persequi aliquem aut vltione sangui-
nis, aut actione forensi. πρὶν ἐπεξελθεῖν οἷς ἐπεσκή-
ψατο τῶν μαρτύρων. 92. 1. μὴ ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τῶ-
των. keinen Process deswegen anfangen. 265. 7.

ἐπεξίεναι eodem significato. ἐπεξήστωις καταμαρ-
τυρεῖσιν ἡμῶν. 94. vlt.

ἐπηρεάζειν. 136. 1.

ἐπηρεαίω νεχα, Huden, plagen, Hohn, Tort, miß-
williges Zunöthigen. 70. 6.

ἐπὶ cum Genitiuo coram. λέγων ἐπὶ δικαστηρίῳ. 324.
5. ὄρκον ὁμόσαι ἐπὶ τῷ διακτιτῷ ἐπὶ Δελφίνῳ. 360. 3.
cum Dativio constructum multifaris modis potest reddi,
vt saepe dubites, qui vnus modus interpretandi e mul-
tis sit praefendus, cum, pro, sub conditione, vel
sponfione, causa, ad, apud, in. ἐπὶ προκίῳ ἔχων mulie-
rem, cum dote, vel ea lege, vt dotem vna cum mu-
liere habeat, vel, vt dote sola contentus sit, et nil
praeterea desideret. 265. 3. πῶς ἐκ ἐπίκληρος ἐπὶ τῶ-
τοις τοῖς χρήμασιν ἦν ἡ ἐμὴ μήτηρ. 265. 17. ἐπὶ
τοῖς τῆς ἐμῆς μητρὸς χρήμασιν ἐξέδωκε suam filiam,
mit meiner Mutter ihrem Vermögen fiattete er seine Toch-
ter aus. 257. 7. ὁ πατήρ ἐγγησάμενος τὴν ἐμὴν μη-
τέρα ἐπὶ προκίῳ cum passus esset pater meus sibi ma-
trem meam desponderi, non cum toto patrimonio
eius, quod ipsi de iure debebatur, sed solummodo cum
pacto dotis de patrimonio vniuerso decerpdae. 264.
pen. ἐπὶ ταῦτα διαθέσθαι vna cum filiabus, h. e.
testamentum scribere, quo filiae non exclusae sint ab
hereditatis perceptione, sed quo iis quoque prospe-
ctum sit, vt, qui hereditatem adipisci cupiat, is necessa
habeat, vna filias quoque domum ducere. 58. 5. τὸν
κλῆρον ἐπὶ τῇ ἐμῇ μητρὶ γενέσθαι meiner Mutter zu,

oder anheim falle, in iure, potestate et arbitrio meae matris. 257. pen. ἐπὶ τινὶ καταλείπειν τὸν κληρὸν hac lege, vt aliquis ea potiatur 162. 3. 179. 2. 180. 2. 274. vlt. προῖκα ἐπ' αὐτῇ ἔλαβε. et bekam eine Mitgabe mit ihr, siue, quo eam duceret, siue propterea quod eam duceret, 201. 3. vel eius gratia. ἐπὶ γυναικὶ ἔχεν ἀργύριον. eius causa, vel nomine. 33. 1. 39. 3. 292. 10. ἐπὶ παλακίδι δόντες [nisi potius leg. est ἐπὶ παλακῇ δίδόντες] τὰ ἑαυτῶν. 41. 8. ἐπὶ τῷ ἐγγυησαμένῳ ἦν penes eum, in eius arbitrio, potestate, 39. 1. ἐπὶ ἅπαντι τῷ οἴκῳ καταλείπειν ἐπίδοκον. 61. 18. 91. 10. ἐπὶ τοσούτοις ἀγροῖς καὶ κτήμασι. in tantis latifundiis. bey so grossen Gütern. 116. 8. ἐπὶ τῇ διαθήκῃ παραγενέσθαι interfuisset [scriptio] ni testamenti 50. 3. ἐφ' αἷς διαθήκαις ἐκλήθησαν, quibus testamenti tabulis vt interessent obliqñandis, vocati fuissent. 75. 9. ἐπὶ τοῖς τέτων ὀνόμασι. 141. 15. auf, oder unter. 277. pen. ἐπ' ὀλίγω ἀργυρίῳ. pro. 42. 1. ἐφ' οἷς ad quae ἀπέκρισεν ἐ δέδωκε. 274. 2. ἐπὶ τέτοις ob haec ἐμοὶ τοιόντας ἀγῶνας παρασκευάζεις. 278. 6. ἐπ' ἑνέα ὀβολοῖς sub pacto nouem obolorum, nomine foenoris menstrui in minam. 293. 12. ἐπὶ διαβολῇ inuidiae constandae ergo. 299. 2. ἐπ' ἐμοὶ ταῦτα τεχνάζεις contra me, in caput meum. 245. 20. ἐπὶ Δελφινίῳ in Delphinio. 360. 3. Cum Accusatiuo. ἐπὶ τὰ δειπνα ἔρχεσθαι. 23. 8. ἐπ' ἐκεῖνον τρέψεται τὸν λόγον. 88. 7. ἐπὶ τὰ ἱερά ἄγειν. 159. vlt. ἐπὶ δίετες ἦβαν. 215. 8. 261. 8. ἐπὶ τὴν αὔσιαν ἦλθεν. 249. pen. 255. 2. ἐπὶ τὸν λογισμὸν ἔλθειν. 230. 4. ἐφ' ἐκάστας τῶν πράξεων εὐρίσκεσθαι προφάσεις. 79. 1.

ἐπιβελύειν machinari. τῶν χρητῶν creditoribus ἀφελέσθαι τὴν ἐσίαν ἐπιβελυσάντων. 8. vlt. τοῖς ἀποτρίαις ἐπιβελύειν. 315. pen.

ἐπὶ

ἐπιγραμμά] ἐπ' αἰσχίῳ ἐπιγράμματι ἐξέκετο ἔμπροσθεν τῶν ἐπαύμων. III. 4.

ἐπιγράψεν] ἐπιγράψαντες σφῆς αὐτῆς ἐπιτρόπος. 141. 12. In medio. ἐπιγράψεσθαι τῷ κληρῷ τρία τάλαντα. in libello, quo quis hereditatem petit, eamque se iure petere iudicibus affirmat, tribus talentis eam aestimare, vt si contrapetentem vincat, is sibi pro multa tantundem praestare debeat. 15. 8. Θερασυμάχῃς ἐπεγράψαντο τὸν Νικόστρατον. in libello suo petitorio scripserunt, vel a commentationis publico in tabulis publicis annotari curarunt, se petere hereditatem illius Nicosfrati, qui filius esset Thrasymachi. *Sie lieszen dessen Namen registriren.* 70. 2. ἐπιγράψεσθαι γυναικὶ ὄνομα pro simplici. operam dare, vt muljeri alicui nomen aliquod certum in tabulis publicis consignetur. 35. 13. In passivo πῶς οἶόν τε τάνδρι δύο πατέρας ἐπιγράψεσθαι. 70. 2.

ἐπιγραφή τῶν ὀνομάτων. 68. vlt.

ἐπιδείκνυσθαι. 106. 2.

ἐπιδημεῖν. 243. 9.

ἐπιιδόναι] προῖκα ἐπίδες dote addita ἐκδῶναι τὴν ἀδελφὴν. 19. 5. ἐπέδωκεν ἐν τῷ δήμῳ in concione populi vltro recepit, et spondit se collationem pecuniariam gratuitam aerario largiturum esse. dixit se largiri velle. III. 1. et 3.

ἐπιδικάζειν dicitur iudex alicui sententia sua ius et possessionem hereditatis alicuius, aut virginis in hereditate patrimonii relictæ, addicens. ἐπιδικάζεσθαι autem petitor, operam dans vt ea siue hereditas, siue virgo, sibi adiudicetur, eamque impetrans. *Zusprechen, und zusprechen lassen.* construitur, cum genitio et accusatiuo. ἀπόδοτέ μοι ἐπιδικάζσαντες τῦτον τὸν κληρον. 284. 5. ἐπιδικάζεσθαι τῷ κληρῷ. subaudi τὴν κτῆσιν. 42. 10. 43. vlt. τῶν πατέρων. 52. 1. τῶν δοθέντων. 52. 6. 11. 13. οἷς προσῆκε τῆς ἐμῆς μη-

τὸς ἐπιδικασασθαι. 261. 3. τῷ ἑαυτῷ υἱῷ μετὰ τῷ κληρῷ αὐτὴν ἐπιδικασασθαι. 257. 6. ἔχω τὸν κληρὸν ἐπιδικασάμενος παρ' ὑμῖν. *sententia vestra mihi adiudicatum.* 280 15.

ἐπιδικασία *petitio hereditatis eamque consequens adiudicatio.* τῶν τῷ ἀδελφῷ τὴν ἐπιδικασίαν ποιῆσθαι. 51. 9. et vlt. . τοῖς ἐπιδικασίαις οἱ εἰσποίητοι πάντες ποιῶνται. 53. 5. τὴν ἐπιδικασίαν τῆς θυγατρὸς ἀποφερῆσαι. 61. 6.

ἐπίδικος *controuersiae forensi, petitioni et adiudicationi obnoxius, praesertim virgo nubilis heres relicta.* διαμαρτυρεῖν μὴ ἐπίδικον εἶναι τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τὸν κληρὸν. *non licere nostrae matri hereditatem petere.* 15. pen. 43. 12. ἐκδοθεῖσας καὶ συναπέσας ἀνδράσι γυναῖκας τρεῖς ἐγγύταται γένος ἐπίδικος ὁ νόμος εἶναι κελεύει. 55. 11. 58. 4. ἐπὶ ἀπαντι τῷ κληρῷ ἐπίδικον καταλείπειν. 61. 18. τοῖς ἐγγύταται γένος ἐγένετο ὁ κληρὸς ἐπίδικος. *facultatem adipiscerantur hereditatem petendi.* 275. 17. ἐπίδικον αὐτοῖς ἢ τὸ ἡμικλήριον. 283. 12.

ἐπιεικῶς εὐτύχεα. *fic satis, vel, quoad potissimam partem, plerisque in rebus.* 133. 9.

ἐπιθυμεῖν ἀργυρεῖς. 42. 2. ἀδίκων. 108. 13. τῶν ἡμῶν μὴ ἐπιθυμεῖν. 317. 1.

ἐπικαλεῖν] τὸν Ὁρέτην ἐπικαλέμενον. 194. vlt.

ἐπίκληρος *virgo heres a patre relicta.* κακῶσθαι τὴν ἐπίκληρον ὑπὸ τῷ εἰσποίητῃ. 44. 14. ἔξόν τῷ βελομένῳ ταῖς ἐπικληροῖς βοηθεῖν. 44. vlt. ἐπὶ παντί τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἐγένετο. 256. pen. 261. 8. 265. 17.

ἐπικυρεῖν γνώμην. 189. 5.

ἐπιλαμβάνειν] ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. 21. pen. 63. 2.

ἐπιμελεῖσθαι] ἤσκει τὸν υἱὸν καὶ δι' ἐπιμελείας εἶχε. 168. 5.

ἐπιμελεῖσθαι] ἐπεμελεῖτο τῶν ἡμετέρων ὁμοίως, ὡς πατρὸς τῶν αὐτῶν. 9. 1. 317. 1.

ἐπι.

ἐπιμνησκῶν] κατὰ μικρόν τι ἐπιμνησθῆναι. *rem*
leuiter perstringere. 153. 7.

ἐπιπλα supellex. ἐπ. δι' ὧν ἄκευ τὴν οἰκίαν. 219.
vlt. 292. pen. 293. vlt.

ἐπισκευάζειν reparare. 105. pen.

ἐπισκευή. 105. 4.

ἐπισκήπτειν mandare, iniungere. ἐπέσκηψεν ὁμῶς
ἐπιμελεῖσθαι τῆ παιδία. 59. 4. 60. 7. ἐπέσκηψε
τοῖς οἰκείαις ὅτι ἀπέθνησκε. 242. 8. In medio, or-
ponere actioni alterius (vt, o. c. intercessioni vel pro-
uocationi) actionem falsi, seu mendacii dicti. infimu-
lare aliquem mendacii. 16. 1. 20. vlt. 21. 3. 22.
pen. 57. 3. 92. 1. 98. 4.

ἐπίσκηψις mandatum, praeceptum, praesertim
morientis. τὰς ἐπίσκηψας ἀκύρας ποιήσετε. 252. 1.
2) actio in aliquem e titulo falsi iactati. εἰ γὰρ ἀνήσαν
ἐπίσκηψας ψευδομαρτυριῶν. exceptiones. 76. 18.

ἐπιτηδεύειν] τὰ ἐπιτηδεύματα necessaria victus quoti-
diani. πάντων καὶ τῶν κατ' ἡμέραν ἐπιτηδεύων ἐνδεῖς
ὄντες. 93. 1. 216. 3.

ἐπιτηδεύειν] ἑδὲν ἀισχρὸν ἐδέποτε φανήσονται ἐ-
πιτηδεύσαντες. 357. 8.

ἐπιτιθέναι πίσιν confirmare aliquid et obfirmare
velut iureiurando κατὰ τῶν ἱερῶν per sacra. 169. vlt.
170. 11. 242. 5.

ἐπιτίμιον multa, poena, ταῖς πρὸς τὸν ἀεχόντα
εἰσαγγελίας ἐκ ἔπεσι. 45. 1.

ἐπιτρέπειν] εἶασαν καὶ ἐπέτρεψαν. 356. pen.

ἐπιτροπέειν τινὰ tutelam alicuius gerere. 93. 3.
num bene graece dicitur ἐπιτροπέειν διαίταν, pro ἐ-
πιτρέπειν? 106. vlt.

ἐπιτροπή tutela. 218. 14.

ἐπιτροπία idem. 218. 2.

ἐπίτροπος tutor. τέτων ἅμα ἐπίτροπος καὶ κύριος
καὶ ἀντίδικος ἦν. 92. 10. εἰ γὰρ εἶναι τοῖς ἀφρανοῖς
κατὰ

κατὰ τῶν ἐπιτρόπων (scil. λῆξιν, vel λαγχαίνεν.) 284. pen.

ἐπιτυχαίνεν] μετὰ τῶν ἐπιτυχόντων cum vilissimo; quoque, homine de triuio arrepto, fortuito oblato. 22. 10.

ἐπιφάναςάν τνας ἐποίησεν. ei hat einiges Aufsehen gemacht. 167. vlt.

ἐπιφέρων edere nomen alicuius, indicare μηδὲ ἔχόντων τέτων ἐπεκεγκέν [scil. τέτων, vel τέτε τῆνομα] παρ' ὅτε εἰλήφασιν. 267. 7. ἵνα μηδεμίαν ἡμῶν ἐπιφέρωσιν αἰτίαν in nos conferant. auf uns bringen. 162. 1. τὰ ἔνατα ἐπήνεγκα scil. ἐπὶ τὸν τάφον, vel ἐπὶ τὸ μνημεῖον. 224. 6.

ἐπιχειρεῖν] μηδὲν ὠφελόμενον ἔτως ἀδίκω πράγματι ἐπιχειρήσασθαι. 354. vlt.

ἐπώνυμος] ἔμπροσθεν τῶν ἐπώνυμων. III. 4.

ἔρανος] ἐξ ἐράνων ὀφλήματα εἰσηνεγμένα. aus Armen- oder Witben- oder Leichencassen erhobenen Geldern, zurückgesteuerten Beyträgen. 294. 3.

ἐργάζεσθαι] ζημίαν εἰργασμένος. wer was verbührt, verwirkt hat, darauf Strafe steht. 134. 12.

ἐργασήριον. 27. 2.

ἔργον] θεώρεῖν χρὴ τὴν ἔννοιαν ἐκ τῶν ἔργων μάλλον. 9. 3. eis τὸ ἐργασήριον ἰὼν θήβαζε eis τὰ ἔργα ad spectandum operas, vel opera, siue sunt rustica, siue metallica. 27. 2. ὧν τὸ ἔργον quaestus, reditus e sorte redeuntes, Zinsen, ἐπ' ἐννεξ ὀβολοῖς. wenn das Capital mit 9 Procent verintereffirt wird. 9 Oboli, oder $1\frac{1}{2}$ Drachma von iedem 100 Drachmen monatlich abgetragen werden. der Gewinn, oder Betrag, Belauf an Zinsen. was das Capital wirbet. 293. 12.

ἐρημίαν ἡμῶν πολλὴν καταργόντες rati, nos abrimis profus desertos et desolatos esse. 4. 5.

ἐρημος] ἐρημον ποιῶν τὸν οἶκον. 180. 2. 189. 3.

ἐρχεσθαι ἐπὶ δικασήριον. 3. 1. ἐπὶ δέπνα. 22.

8. ἐπ'

8. ἐπὶ τὰ Νικοςράττ. impetum in bona facere, in ea inuadere Sie sich anmassen, oder in Besitz nehmen.
82. 8. ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἔσταν ἐλήλυθε. 317. 6. τὰ δύο ταλαάντω ἐξάνκισ ἤλθετον scil. eis κρίσιν vel ἀμφοιβή-
τησιν. 71. 7. ἐπὶ τὸ κρέας. 250. 10. εἰς ταύτας τὰς συκοφαντίας ἐλήλυθεν. deuenit, confugit. 287.
2. ἐπὶ λαγισμὸν. 330. 4.

ἐσιῶν τὰς γυναῖκας [scil. τῶν Φρατόρων] Θεομο-
Φόρειας. 66. 8. γάμου. 207. pen. 208. 13. θυ-
σίας, ἐν αἰσπερ οἱ ἄλλοι ἐσιῶνται. 243. 6.

ἔσχατος] ἔσχαται τιμωρία. 45. 7.

ἔταιρία] πῖτευεν ἔταιρίας καὶ λόγων παρρασπυαῖς.
317. 6.

ἐτοίμως] πολὺ μᾶλλον ἐτοιμότερον. 75. 14.

εὐδαίμων εἶναι εἰδοκε. 133. 8.

εὐθουδικία directa et simplex in foro causam agen-
di ratio, ius suum petendo, aut aduersus aduersarium
dimicando, cum non exceptionibus, non obtestatio-
nibus, vtimur, nullis denique subterfugiis elabi aut elu-
dere conamur. εὐθουδικία εἰσελθόντα εἰς ὑμᾶς. 121.
12. 145. 6. 150. 2. εἰ μὲν ἐώρων ὑμᾶς ἀποδεχο-
μένους μᾶλλον τὰς διαμαρτυρίας, ἢ τὰς εὐθουδικίας.
161. 4.

εὐθὺς παρραχεῖμα. 8. I. 18. pen. 45. pen.

εὐκρινής] εὐ μὴν διὰ τὸτό γε ἢ γνώσις ὑμῖν ἦττον
εὐκρινής φανήσεται minus facilis discretu, disceptatu.
255. 14.

εὐπορεῖν pro ἐκπορίζεν vnde vnde extundere aes.
das Geld erschwingen, auftraiben. ἕως οὗ εὐπορήσεν
ἐκεῖνος τὰς γύριον 165. 12. πολλῶν χρημάτων εὐπο-
ρεῶν potitus. 297. 5.

εὐπορίας] τροφῆς καὶ εὐπορίας τῆς παρὰ τέττε δέο-
μενος. 354. 9.

εὐσημα vel εὐρημα ἔχεν ἄ, τι αἰν λάβου velut ex
insperato repertum in via bonum, quo gaudeat et fruat-
tur

tur, habens tenensque, vt sine sudore sua partium, quo si careat priueturque, haud admodum aegre ferat, quippe cui vel sic quoque vita degenda fuisset, illo non reperto. 245. pen. Conf. p. 320. 3. et ibi annot.

εὐρίσκων valere, de re venali certum aliquod pretium inueniente. *gelten, kosten, so und so viel, zu stehen kommen, so und so hoch.* *δισχιλίαις εὐρίσκουσιν*, inuenientem emtorem, qui tantum pro ea det. 219. 2. *εὐρεθεῖν ἂν οὕτω εὐδίας*. facile confiat numerando, 296. 1. *εὐρίσκουσαι πρόφατες ἀναγκάιας* sibi comminisci causas, excusationes specie tenus fonticas, praegnantes, ineuitabiles. 79. 1.

εὐσεβῆς] *σεμνὰ καὶ εὐσεβῆ γράμματα*. 148. 4. *εὐχουσαι*. 206. pen.

εὐτυχῶν. 133. 9.

ἐφιέναι (aut *ἀφιέναι*) 143. 15.

ἔχειν] *τοιαύτην αἰτίαν ἔχοντος* Θ. 243. 1. *ταύτας ἀκριβείας ἔχει παρ' αὐτοῖς τὰ δίκαια*. *So sehr genau halten sie es mit ihren alten Rechten, Freyheiten, Privilegien, so strenge halten sie über dem Herkommen, oder der Observanz.* 170. 6. *δύο ἔτη τῆ διαιτητῆ τὴν διαυταν ἔχοντος*. den Termin bey sich liegen hatte. *zwoy gantze lahre lang die Sache offenhielt, unentschieden liefs.* 361. 15. *ἔχων οἰκεῖόν τινα* *mecum habens, vt comitetur et testem mihi futurum.* (pro *ἔχων μετ' ἐμοῦ*) 209. 15. *ἔχετε πίστες ἰκανάς*. 229. 4. *πρῶτα ἔχεν ἐπὶ γυναικὶ* dicitur dans perinde, atque accipiens. *sowohl zu zahlen und zuletzt wiederzufordern, als auch wieder zu erstatten haben.* 33. 1. *ἐκ ἀγαπᾷ τὰ ἐκείνων ἔχων, ἀλλὰ καὶ* — 227. pen. *ἔχεν* pro posse, valere. *ἐκ ἂν ἔχοιμι ὅπως παρασχοίμην*, pro *ἐκ ἂν ἔχοιμι παρασχεῖσθαι ὅτι ἐν τρόπῳ μαρτυρίαν*. 241. 6. *Cum Aduerbiis, ἀκρατῶς ἔχοντες ἑαυτῶν*. 23. 13. *τὰ πεπραγμένα κυρίως ἔχων νομίζας*. 177. pen. *ὄλ. γώρως.*

γάρως. 40. 4. 41. 4. ἔτως ἐχόντων. scil. τῶν πραγμάτων. 215. 1. συμφερόντως. 274. pen.

ἔχθρα] ἔχθρας πρὸς ἀλλήλους ἀνείλοντο. 7. 1. ἔχθρας πολυαῖας αὐτῶ πρὸς τέρας ἔσης. 179. 2. ἰδίας ἔχθρας ἕνεκα ταῦτα πλάττοντες. 359. 9.

ἔχθρός] πάντων ἐκείνον ἔχθρison ἐνόμιζε. 151. 5. 239. 6. 259. vlt.

ἔως] eis ἕω in crastinum diem, ἀεὶ andern Tages, ἐκέλευε τὰ ἐγγύριον εἰσενεγκεῖν. 211. 7.

ζῦγος θρικῶν 116 8. 140. 11.

Zeus] Διὶ τῶ κτησίῳ, περὶ ἣν ἐκεῖνος μάλιστα τὴν θυσίαν ἐσπέδαζε. 206. 7.

ζημίαν εὐργασμένος crimine commisso, cuius poenam metuēbat. 134. 12. εἰδὲ μίαν ζημίαν ἠγῶνται τὴν ἀναίδεσσαν imprudentiam sibi, famae suae fortunisque nullo modo nocere posse autumant. 175. pen. τὴν αὐτῆ πονηρίαν εἰδεμίαν ζημίαν εὐαινομίζων. 281. 3. nesciunt enim scelerati, etiam si nullas alias dent impunitatis suae poenas, eo ipso tamen satis superque se miseros esse, quod tales sint.

ζημιῶν] μὴ κατὰ τὸ τέλος ζημιῶσθαι. 73. 9.

ζη] ἐκ τῶν ἑαυτῆ φιλοτίμως ἐπαιρᾶτο ζῆν. 186. 4. ζῶντος καμῆ φρονῶντος. 190. 2.

ἢ] ἀλλ' ἢ praeterquam, vel, sed solummodo. ὁ νόμος ἐκ ἐᾶ τῶν τῆς ἐπικλήρου χρημάτων κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ [id est ἄλλον τινὰ, ἢ] τὴς παῖδας ἐπὶ δίετες ἠβήσαντας. 261. 8. pro num, vel an. 263. pen.

ἠβᾶν] ὁπόταν ἐπὶ δίετες ἠβήσειαν. anno altero a pubertate exacto. 215. 8. 263. pen.

ἠγῶσθαι] τῆτο γὰρ οἱ τε νόμοι ἠγῶνται censent, [h. e. δίκαιον ἠγῶνται] καὶ δικαιοτάτον ἐστὶ. non ius solummodo civile hoc censet aequum, sed etiam reapse est aequissimum. 80. 12.

ἠκῶ] ἠκοντες εἰς τὴν ἀνάκρισιν. 128. 2. ἠκει καὶ τὰ τῆ πάππυ ἡμᾶς ἀποτερήσων. 227. vlt. ἠκει δικαιοθήκας

Θήκας Φίρων οὐ γενόμενος. 244. 2. ἀδικῶς ἐπὶ τὸν κλήρον ἦκεν. inuadere, sibi arrogare. 255. 2. ἦκεν ἀν' ἐσ' αὐτὰ. petitum esset istam hereditatem. 286. 4. 2) redire domum ἐκ τῆς πυθιάδος. 178. 2.

ἡλίθιος] μὴ δεκῶντα εἶναι ἡλίθιον. 236. 4.

ἡλικία] τὴν ἑαυτῆ ἡλικίαν καταμεμφάμενος. querens de aetate sua infirma et affecta, et de corpore effoeto, ad nouam prolem procreandam inualido. 168. pen.

ἡμέρα] πάντων τῶν κατ' ἡμέραν ἐπιτηδεύων ἐν δεῖσι. 93. 1.

τὸ ἡμέτερον ἔκ ἦν τοιῶτον. eiusmodi non erat conditio nostra. 281. 14.

τὸ ἡμικλήριον πρὸς ταύτην νεμάμενος. 177. 7. μεταδώσειν τῷ παιδί τὸ ἡμικλήριον τῆ κλήρε. 283. 8.

ἡμιτάλαντον] πλέον ἢ παντ' ἡμιταλάντων ἕσσαν substantiam duobus talentis cum dimidio ampliorem. 292. 13. 293. 5.

Ἡρακλῆς] εἰς τὰς Διάσους τῆ Ἡρακλῆς ἐκαῖνον εἰσήγαγε. 248. 10.

ἠττῶν] ἔκ ἦν τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἠττῶν. 281. 17.

θάπτειν fumtus exsequiarum erogare, aut cenotaphio aliquem cohonestare. 82. vlt. πῆ τέθαπται. 157. 7. κομιόμενος αὐτὸν ὡς θάψων ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας. 209. 13.

θαργήλια dies festi, per quos patres liberos suos puberes factos in phratrias vel curias quique suas inducebant eorumque nomina edebant albo phratriae cuiusque inferenda. 169. 8.

θαρραλέως λέγειν ψευδῆ. 254. pen.

θαῖττον] πολὺ θαῖττον, insequente μάλλον. 239. 8.

θεράπεινα. 219. vlt.

θεραπεία] παρὰ γων ἀνδρα πρεσβύτερον θεραπείαις καὶ μαλακίαις. 221. pen.

θερμο-

Ἰσομελεσιῶν. 182. 7.

Ἰσομοφῶρια. 66. 8. 208. 4.

Ἰότης oppriggerator. 267. 19.

Ἰσοφειν χρησὴ τὴν ἔποικαν ἀπὸ τῶν ἔργων. 9. 3. ἔσοφῆμεν καὶ ἀφῆμενοι παρ' αὐτῶν. 206. 5.

Ἰππῆλος] προτίροις τοῖς ἀφῆσι τῶν θηλείων τὴν ἀγχισειαν πεποιήκεν ὁ νόμος. 173. 6.

Ἰάσιος] εἰς τὰς Ἡρακλέους Ἰάσιος ἐκείνον εἰσήγαγεν. 248. 9.

Ἰασώτης. 248. 11.

Ἰνήσκειν] ἔτω βραδύως διὰ τὸ ἑαυτῷ κέρδος τῶν τενεωῶτων καταψεύδεσθαι, quod inligne est flagitium. 245. 16.

Ἰύβιν] εἴτε μικρὰ, εἴτε μεγάλα. Ἰύοι. 206. 1.

Ἰύρα] τὸν ἐλθόντα τῶν ἀρχόντων ἐπὶ τὴν Ἰύραν ἀπέπεμψε. 9. 12. 13. 2.

Ἰυσίαν ἀνευ ἡμῶν οὐδεμίαν ἐποίησε. 205. vlt. Ἰυσίας, ἔν ἀσπερ οἱ ἄλλοι ἀθηναῖοι ἐσιῶνται. 243. 6.

Ἰῶσιος] ἐκ ἐδίξεν εἶναι γραφῶς περὶ ὧν οἱ νόμοι ἰδίας δίκας πεποηκασί. 287. 11. 289. 9.

Ἰῶσιος] εἰάν ἐπὶ προδήλως πρᾶξις ἰῶσιος. 25. 4. ἐφ' ὅσα περ ληψόμενος ἦν. 73. 9. μισθωτῶς ἰόντας

[scil. εἰς τὰς στρατείας] δι' ἔνδειαν. 112. 3. τὰς ἐχθρίους ἐπὶ τὰ μνήματα ἐκέου (ipsis et maiorum) ἰῶσιος καὶ ἐπὶ τὰ ἱερά. 251. vlt. ἀποσερέμενοι ἐκ ἡμεν

[pro ἡμεν] ἐπὶ ταῦτα. quamuis per nefas bonis istis fraudaremur; tamen nostra nobis debita in iure repetitum non iimus. 264. 10.

Ἰερὸν τῆς Εἰληθυίας. 112. 5.

Ἰερός] ἐπιτιθέναι πίσιν κατὰ τῶν ἱερῶν. per exta vel sacra deierare. 169. vlt. 170. 11. ὁμόσαντες κατ' ἱερῶν. 178. pen. τὰ ἱερά συνεχειρεργῆμεν καὶ συντιθεμεν. 206. 10. κυρίαν ποιῆν ἱερῶν. 209. 2. ἱερῶν καὶ ὁσίων ἀνθ' ἑαυτῷ κοινωνὸν καταλιπεῖν. 237. 4. ἐπὶ τὰ ἱερά ἦγε. 248. 7. ἐπὶ τὰ ἱερά ἰῶσιος. 251. vlt.

ιεροσουλία] ἢ ἐκκόψαιμι αὐτῶν ταύτην τὴν ἱεροσουλίαν. 224. 7.

ιεροφάντης. 166. 1.

ικανός] ἱκανὴ ἀφορμῇ. 138. 12. αὐτὸ τὸ δίκαιον. 138. 4. δοκιμασίαν ἱκανὴν λαβὼν. 182. 4. ἱκανὴν ἠγησάμεντα βάσανον εἰληφέναι. 248. 3. ἐστὶ γὰρ αὐτῷ βίος ἱκανός. 354. 10.

ιμάτιον] τίς ἐ μέλαν ἱμάτιον ἐφόρεσε. 71. 8. σὺν ἱματίοις καὶ χρυσαίοις. 199. 4.

ἵνα cum imperfecto constructum, loco coniunctivi ἵνα μᾶλλον ἂν ἐπιστεύετο. 274. 2. ἵνα βελτίον ἀδούκει πᾶσιν εἶναι. 317. 2.

ἵππας] εἰς ἵππᾶδα τελεῖν. 285. pen.

ἵππον εὐδέποτε ἐκτίσαστο πλείονος ἄξιον ἢ τριῶν μῶν. 116. 6. ἵππον λαμπρὸν ἐφ' ᾧ ἐφυλάεσθε. 292. vlt.

ἰσομοιρεῖν χρημάτων. 4. 2.

ἰσομοιροὶ τῶν χρημάτων. 172. 4. 174. 10.

ἴσος] γυνδ' ἐξ ἴσε [id est κατ' ἴσην] διακεῖμεθα. 255. 4.

ἰσάναμ] ὁ τρίπικος ἐκείνος ἔσηκε. 187. 4.

ἰσχύειν] εἰ δύναται λέγειν, τέτο αὐτῷ μηδὲν ἰσχυράτω. 251. 6. 280. 2.

ἰσχυρίζεσθαι διάδηκας. 4. 7. 11. 5.

καδίσκος εἰς τίθεται. 281. 13. 16.

καθηγεῖσθαι num pro simplici ἠγεῖσθαι existimante vsurpatum est. 96. 2.

καθησθαι] καθημένην ἐν τῷ τῆς Εἰληθουλίας ἱερῷ.

112. 4.

καθιερεῖν τὰ χρήματα τῇ Ἀθηνᾷ. 72. 5.

καθιπποτροφεῖν fortunas equis alendis absumere.

116. 7.

καθισάναμ ἐγγυητάς. 87. 2. τηρηάεσθε. 110.

3. καταστήσαι πρὸς τὸν ἀρχοντα. 139. 6. φανερεὰ τὰ ὄντα καταστήσειν ὑμῖν. 186. 2. μὴ τραχυνοθεῖς εἰς ὄργην καυσαίην πρὸς αὐτόν. 223. 1. ὑμᾶς αὐτοῖς

βρα-

βραβευτάς ἀπάντων καταστήσατε. 251. 8. αἰς διαβολαῖς καὶ λόγους καδυσταῖς 329. vlt.

καίεν] ἐκ ἑκαυσε mortuum. 78. 4.

κακία] τινὰ κακίαν καταγορησάντων. 290. 7.

κακος] πάντων ὁμολογήσαιμι εἶναι κάκος. 291. 5.

κακουργεῖν] ἀπογραφεῖς εἰς τὴν βελὴν κακουργῶν. 84. 4. denuntiatus apud senatum areopagiticum pro malefico, fure, latrone, sicario.

κακῶν male, duriter, parce, contumeliose habere, fraudare victu cultuque necessario et competente, item iuribus cuiusque suis arcere et excludere κακῶσθαι τὴν ἐπίκληρον ὑπὸ τῆ εὐποιοῦ. 44. 12. de pupillis a tutore male habitis, et despoliatis. 289. 14.

κακῶσις] ὁ περὶ τῆς κακώσεως νόμος. 216. 2.

καλεῖν vocare, inuitare. εἰς τὴν δεκάτην κληθέντες. 36. 6. εἴθ' αἰς ἐκλήθησαν διαθήκαις. ad cuius testamenti scriptionem et obliigationem inuitati fuerant.

75. 9. ἐκάλεσε τρεῖς αὐτῷ φίλους ad conuiuium. 207. pen. δεύτερον ἀδελφῶς ὁμοπατρῆος καλεῖ ius civile, h. e. in hereditatem succedere iubet. 270. 8.

καίμεν] κάμων ἀποδήσκει ex morbo decedit. 199. 5.

καρπὸς] ἀφ᾿ ἡμῶν αὐτῶ τὰς καρπῶς. vestigalia, redditus. 105. 11.

καρπῶσθαι] καρπωσάμενος αὐτὸν δέκα ἔτη. 109.

3. κληρον. 264. pen. καὶ διὰ τοσαῦτα χρεῖματα εἴασεν αὐτὸς καρπῶσθαι. 265. 6.

κατὰ cum Genitiuo. κατ' ἱερῶν. 169. vlt. 170.

11. cum Accusat. κατ' ἀγχιγείαν. 96. 5. γένος. 76.

6. διαθήκας. 258. 12. ὅσον. 73. 6. 234. 12.

εὐλάχιον. 92. pen. μᾶλλον. 153. 7. νόμον. 250. 7.

ὅσον. 229. 3. τὰ πρῶτα. 72. pen. ταῦτα. 281. 16.

τόσον. 331. 2. τρόπον. 161. pen.

καταβαίνειν de suggestu descendere, finem dicendi facere. 189. 9.

κατααγρέασκεν. 149. 6.

κατααγνώσκειν] ἐρημίαν ἡμῶν πολλὴν καταγνόντες
arbitrati nos plane desertos esse. 4. 5. κ. τῆς εἰσαγγε-
γελίαν. in causa εἰσαγγελίας dicta aduersus aliquem
litem dare, vel eum condemnare. 274. 6. πῶς ἂν
ὑμῶν τις κατααγνοίῃ ψευδομαρτυρίαν Δημαράτῃ. 357. 6.

καταδιαστῆν τινος cum contra aliquem arbiter pro-
nuntiat. 361. vlt.

καταδικάζειν] ἔφασαν τῷ Νικοστράτου ταλάντου
[scil. ζημίαν] καταδεδικάσθαι se effecisse, vt Nico-
stratus multa talenti damnaretur. 72. 8.

καταζευγότεροφῆν bigis mularibus alendis rem per-
dere. 116. 7.

καταλαμβάνειν] ἔκατέλαβον ἔνδον. domi non re-
peri. 209. 16.

καταλέγειν adscribere militiae. τῶν ἐν Σικελίᾳ κά-
ταλεγείς. 163. 13.

καταλειτρυεῖν muneribus edendis rem familiarem
minuere. 340. vlt.

κατάλειπεν διαθήκας 237. vlt. 239. 3. κλη-
ρον. 162. 4. 179. 9. 180. 2. κοινῶν τῶν ἱερῶν
καὶ οἰῶν. 237. 5. δύο ἔτη καταλυπῶν (si bene habet
ista lectio) 284. vlt.

καταλογίζεσθαι. 297. 4.

κατάμαρτυρεῖν] ζῶντος καὶ παρόντος τῷ πράξαν-
τος καταμαρτυρεῖσι. 74. 9. τῆς ἀναιδείας. 78. 2.
ὡς οἱ συνεδότες καταμαρτυρεῖσι. 228. 15. aduersus
eum testantur. καταμαρτυρεῖσθαι testimoniis confir-
mari. 131. 5.

καταμελεῖν. 264. 12.

καταμέμφοσθαι] τὴν ἑαυτῆ ἡλικίαν καταμεμφά-
μενος. 168. pen.

καταμόνας. 184. vlt.

καταναγκάζειν. 185. 5.

κατα-

καταπαύειν obscedenis puerorum amoribus remi perdere. 267 16.

καταπλήσασθαι] ἔτω τῇ γῆ πρᾶγματος ἀληθεία καταπέπληκτο. 212. 8. καταπληξας ταῖς αὐτῆ βδελυρίαις. 227. 4.

κατασκάπτειν κῆπον. 93. vlt.

κατασκευάζειν πατέρα comminisci, falschlich ansetzen. 71. 1. δεινότατον πρᾶγμα. 141. 6. ἀγῶνα. 228. 8. ψευδῆς διαθήκας. 231. 5. περι ἐμὲ πλετόν τινα λόγῳ κατασκευακῶτα. 290. 6. κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν. instruenti tabernam, incipienti negotiationem numulariam exercere. 309. pen.

κατασκευῆ instrumentum rei domesticae, vel rusticae, apparatus, suppellex. 193. 1.

κατάσσειν] προεκαλέσατο εἰς ἐμφανῶν κατάσσειν. 139. 5.

καταστήναι (si bene habet) 17. pen. videtur significare debere, causam vincere.

καταστήθαι] τὴν διαθήκην κατέθετο. 123. 8. γράψας καταθέσθαι. 137. 20. ἐν γράμμασι παρὰ τινι σημανόμενος. 160. 4.

καταφαινωσ ἀπέχθεσθαι τινι. 61. 14.

καταφεύγειν ἐπὶ λόγον. 266. 15.

καταφρονεῖν τῶν νόμων. 147. vlt.

καταφρονῶς. καταφρονέτερον. 195. vlt.

καταχρησθαι] καταχρώνται τῷ Εὐκτῆμονος ὀνόματι. 151. 9.

καταψεύδασθαι] ἔδειξ ἀν τῶν τεθνεώτων καταψεύδο. 73. vlt. 244. 9. 245. 15. καταψεύσαντο τὸ γένος falsum titulum consanguinitatis edidissent. 279. 10.

καταψευδομαρτυρεῖν] καταψευδομαρτυρηθέντες ἡμεῖς falsis testimoniis oppressi τὰ ἔντα ἀπωλέσαμεν. 91. pen.

κατηγορεῖν pro simplici ἀγορεύειν, praedicare, docere, verumtamen cum aliqua nota, vel vituperatione. 6. 11. *παράνοισιν αὐτῆ τὴν μεγίστην κατηγορεῖσι.* 11. pen. *ἐπὶ τὴν ἀπολαγίαν τρέψεσθαι τῶν κατηγορηθέντων.* 287. vlt. *κακίαν κατηγορεῖν.* 290. 7.

κατοικοδομεῖν. litium laqueis constrictum, et vindique veluti maceria quadam septum, tenere. 225. vlt. *κατοικεῖν.* 324. 3.

κατορθῶν. 223. 2. 287. 7.

κεῖσθαι] *τῆτο τὸ ὄνομα ὑπὸ τῆ πατρὸς κείμενον* [id est τεθῆν vel ἐπιτεθῆν] 35. 12. *ὡς ἐκέτι κέριστο αὐτῶ ἢ διαθήκη.* sibi iam nullum vsquam depositum superesse testamentum. 140. 2. *ἐνδὸν κείμενον.* *δευτεροῦσιν.* exporrectum, spectaculo propositum, vt mox efferendum. 143. 19.

κλέπτῃς ἐπ' αὐτοφώρῳ. 83. vlt.

κληρονομεῖν] *ὡς διὰ τὸ πένθος κληρονομήσων.* quasi iustus publica significatio ius aliquod ipsi daret hereditatem petendi, aut adeundi. 71. 8.

κλίνη] *ἐδὲ τῆς κλίνης ἀνίστασθαι.* *δυναμέτος.* 141. 9.

κοινός] *κοινὴ τῶ βελομένῳ* meretrix publica, scortum vulgare. 21. 1. *εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα ἐνέγραψεν.* 160. 2. *ἔλαχε τὴν δίκην τῶ κοινῶ τῶν δημοτῶν* *erfieng einen Process mit der Gemeinde des Dorfes an.* 361. 13.

κοινῶν] *εἰ τις αὐτῶ κοινώσεται.* si quis se in partem hereditatis, vel praediae, admittat, eam secum partiat, 245. 2. et 12. *ἐκοινώσασμεθα* nos stipalatos inter nos fuisse de sorte partienda. 281. 6. *μήτε κοινώσασθαι τὸ πρᾶγμα ἐνῆν.* 284. 1. *κοινώσασθαι ἐθέλειν τὴν ἐμὴν ἕσιν τῆ τῆ παιδός.* mea bona cum bonis pupillis commixta in vnam massam conglobare, sic vt ambo nos illam massam ex aequo partiamur. 299. 4.

κωνωνία consortium negotiationis. 83. 3. *consecus* de partienda sorte. 281. vlt. 282. 12.

κοινω-

κοινωνός] ἱερῶν καὶ ὁρίων ἀνθ' ἑαυτῆ κοινωνὸν κα-
ταλείπειν. 237. 4.

κομίζων]. in medio de eo, cuius corpus, seu vi-
uum adhuc, seu exanime, ex vna domo transfertur in
aliam. κομισάμενος ἡμᾶς cum nos arcessiuiſſet, trans-
ferri curasset εἰς τὴν ἑαυτῆ οἰκίαν e domo scil. tutoris
prioris. 8. pen. 10. 7. κομισάμενος τὴν μητέρα cum
pueri matrem suam in domum induxiſſet. 164. pen.
κομισάμενος αὐτὴν cum pater filiam e domo mariti ab-
latam domi suae recepisset. 199. 7. κομύμενος αὐ-
τὸν ὡς θάψων ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας. ut ihn abzuholen.
quo exuias eius asportarem. efferendas e domo mea.
209. 13. 2) auferre, accipere, vt pecuniam a debi-
tore, einstreichen, erheben, in Empfang nehmen, vel et-
iam recuperare, wieder bekommen. παρ' οὗ ἐκομίσαστο
τὴν πρεσβίαν recuperasset. 19. 8. et II. 65. 1. ἀπαρ-
τῶν μὴ ἐδύναστο κομίσασθαι. 65. 3. ἐπὶ ἐκομίσαστο ἂν
ἐνεκα ταῦτα ἔπραξε. non tulit speratam mercedem.
ob quam ista egerat. 95. vlt.

κοσμῶν corpus mortuum pollingere, lauare, vesti-
re, ornare. 209. 18.

κόσμον ἑαυτὰ κατέχευε. 83. 13. 268. 1.

κέρειον victima phratoribus pro κέρῳ aut κέρῳ pu-
ro puellae in epulum offerri solita, in album phrato-
rum inscribendis. 135. vlt.

κραιτῶν τῆς ἀρβύρας potiores esse iure, praecedere
foemellis. 193. 7. 194. 6.

κραινομαῖν exta diuidere, didere inter consortes sa-
crocorum eorundem. καλλάκις ἐλθάντι ἐδοκῶποτε κε-
κραινομήναισι. 250. 10.

κρηθῆ] πῆρα μεδίμων κρηθῶν. 259. 3. κρηθῶς.
293. vlt.

κτῆμα] ἐπὶ τοσούτοις ἀγροῖς καὶ κτήμασι. Gütern,
seu Effekten. 116. 8.

κτῆσις Iupiter Locuspletator. 206. 7.

κτῆσιν ἀγαθὴν δίδοναι. 206. 11.

κύβη] Φάσκουσιν ἐξ ἐκείνης κύβην οἶσθαι. 227. 4.

κυλινδρῶν] donaria ἐν τοῖς λιθουργείοις ἐπι κυλινδρῶ-
ται. 117. vlt.

κύριος [τῆς θυγατρὸς] καταστάσῃ. 139. pen κυ-
ρίαν τῶν ἱερῶν ποιῶν. 209. 2.

κυρίως ἔχειν. 177. pen. κ. πεπερασμένως. 262. 7.
κ. ἐγγραφέντα rite, legitime. 363. 4.

κωμάζων ἐπὶ γαμεταῖς γυναῖκας ὑδοῖς ἐτόλμησεν.
22. 7.

κῶμος] μάχας καὶ κῶμους καὶ ἀσέλγειαν ποδῆν
γενέσθαι περὶ αὐτῆς. 22. 4.

λαγχάνειν actionem in foro aduersus aliquem ca-
pessere, einen Proceß anstellen, eine gerichtliche Klage
erheben, officero, vel in causa esse vt iudices fortian-
tur. Construitur alias, integra dictione, cum accusa-
tuo, δίκην vel λῆξιν, alias, illo omisso, breuius cum
genitiuo, e. c. τῷ κλήρῳ. vbi tamen iste accusatiuus
semper est subaudiendus. Ζενοκλῆς τῷ κλήρῳ τὴν λῆξιν
ἠξίωσε λαχεῖν. 15. 6. λ. τῷ κλήρῳ τὴν δίκην. 194.
pen. 341. 3. ἔλαχε τὴν δίκην τῶ κοινῷ τῶν δημο-
τῶν. 361. 13. τῆς εἰληχίας τῷ κλήρῳ γυναικός. 15.
6. εἰ δὲ τῷ μέρει εἴληχε. no partem quidem heredita-
tis petiit. 175. 3. τοσούτων χρημάτων ἐκ αὐτῶν ἐκ ἐλάτ-
χανε. non fuisset commissurus, vt tantam heredi-
tatem petere negligeret. 177. vlt. Datius huic: ver-
bo copulatus personam significat, siue aduersus quam
lis comparata est, siue pro qua. Sic p. 361. 13. ἔλαχε
δίκην τῶ κοινῷ τῶν δημοτῶν est aduersus vniuersum cor-
pus municipalium. Rursus λαγχάνων αὐτῆ pro ea τῷ
κλήρῳ τῷ πατρῶν. 35. pen. pro quo paulo ante di-
xerat ὑπὲρ αὐτῆς. λαγχάνων ἑαυτῶ τῷ κλήρῳ heredi-
tatem pro se petere. 153. 11. ὑπὲρ τίνος. 34. vlt.

λαμβάνειν] eis τὰς πολεμίας ληφθέντος in bello
capto, et in fines hostium abducto. 165. 10. ὅτι ὁ πα-
τῆς

τῆς αὐτῆς ἐλάμβανεν, γάμος ἰσίοισι. pater, domum suam ducens matrem. 207. pen. als et unferre Mutter nahm, scil. zur Ehe. μοιχός ληΰθει. 228. 13. 229. vlt.

λαμπάς] γυμνασιάρχῶν λαμπάδι. in Prometheis aut in Vulcanalibus. 154. 7.

λαμπρεύς vel λαμπτεύς. 52. 4.

λαμπρός] ἕσιαν, ἀφ' ἧς νῦν ἐστὶ λαμπρός. 224. pen. ἴππον λαμπρόν, ἐφ' ἧ ἐΰφολάριχον. 292. vlt.

λέγειν] ἔλεγε τὴν δίκην ὑπὲρ τῆς. 28. 4. περί τῶν ἕδνα λόγον λαχθῆνα δῆ. 52. 2. λέγειν simplex, pro λέγειν ὑπὲρ τινος. 166. 5.

λείπειν pro ἐπιλείπειν. τρησαρχῶντες ἕδνα χρέον ἔλποκ. 113. 7.

λετβεργῶν καὶ τᾶλλα, ὅσα προσῆκαν, ἐν τῷ δήμῳ (municipio) ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ποιῶν. 66. 10. τὰ προσωττόμενα λετβεργῶν. 155. 7. λ. ὑπὲρ τῆς γυναικὸς sumtus in publicum faciendos loco et nomine uxoris erogare. 157. 7. λετβεργῶν μὴ ἔξια. opes non sufficientes publicis muneribus edendis. 292. 8. 297. 8. ἢ τῶν λετβεργῶν ἦσαν. 297. 10. ἰκανῆς ἕσιας, ὥστε καὶ λετβεργῶν. 316. 2.

ληξιαρχικὸν γραμματεῖον album demotarum, seu nuncipalium, in quod inscribebantur eorum nomina; qui puberes facti rem ipsi suam familiarem gerere atque tueri inciperent, habilesque facti essent petendis et gerendis honoribus municipalibus. ἐγγράφειν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. 178. 7.

λήξις] λῆξιν τῆ κλήρου λαχῆν hereditatem petere, et super ea litem cum contrapetentibus exordiri. 15. 6. 36. 4. τὰς λήξεις ἐποίησαντο. Sie würden den Proceß angesetzt haben. 69. 2. ἡ λήξις τῆ κλήρου διεγράφη petito hereditatis dispungebatur, reprobabatur. die Klage ward verworfen, geschiftet. 98. 5. περί γενέσθαι τὰς λήξεις τῶν δμῶν ἡμῶν. priusquam litis contestatio-

nem ordiremur. 295. 18. τῆς πρὸς ἐμὴ λήξεως. actio-
nis aduersus me. 284. 14.

λιθουργεῖον. 117. vlt.

λίμνη] τὸ ἐν Λίμναις Διονύσιον. 219. 2.

λογίζεσθαι] εἰσφορὰς λογίζῃ du rechnest mir also
für mich entrichtete Steuern und Gaben an? 331. 1. εἴ
τι ψεῦδες ἢ καὶ ἐλογιζόμεν. 334. 2.

λογισμός] ἐπὶ τὸν λογισμὸν μετὰ μαρτύρων ἐλ-
θεῖν. 330. 4.

ὁ λόγος ἢ διαμένειν εἴωθε τῶν τοιούτων γυναικῶν.
non idem valor, pretium, aut non eadem caritas, aut
non idem ingenium, non iidem mores. 33. vlt. λόγον
ἐμβεβλήκασι mentionem. 71. 3. ἀφανίζω τὰ ἐκ τῆ
κόμης δίκαια τοῖς λόγοις. 193. 4. παραιοσκευὴ λόγων
cauffationum, exceptionum, cauillationum et itropha-
rum forensium. 196. 2. ἐπὶ τῆτον τὸν λόγον κατα-
φύγη. 266. 15. λόγον ἐκ τῶ δήμῳ παρέσχε τὸ ἔρ-
γον. die Sache hat Redens verursacht. 297. pen. ἐπὶ
διαβολαῖς καὶ λόγοις commenta, nugae friuolas καθι-
στὰς. 329. vlt. τῷ λόγῳ rationi, computo, calculo
πιστευεν. 334. 1.

λοιδορεῖν] ἡμῖν λοιδορήκαται μεγάλη τῇ Φωνῇ. 153. 8.

λοχαγεῖν. 237. 17.

λύειν] ἔλυσε τὰς διαδήκας πρὸ τῆ θανάτου. 4. 10.
31. 6. 140. 4.

λυμαίνεσθαι] πᾶσαν τὴν οἰκίαν ἐλυμήνατο. 133. 11.

λυπηρὸς] πάντων πραγμάτων λυπηρότατόν μοι
συμβέβηκε. 322. 9.

λύτρων] εἰσενεγκῶν εἰς λύτρα. 165. 11.

μαλακίας] παρὰ γὰρ ἄνδρα πρεσβύτερον θερα-
πείαις καὶ μαλακίαις blandis, mollibus verbis, leno-
ciniis verborum. 221. pen.

μᾶλλον cum comparatiuo copulatum, vbi respon-
det latino multo. μᾶλλον ἰτομότερον. 75. 13. πολὺ
θᾶττον — μᾶλλον. 239. 8.

μανίας

μαρτίαι τὰς ἀν ταύτης γένοιτο μείζον. 11. νε.
μαρτυρία] τίνας εἶχον [μαρτυρίας τῆς πρώτου] μαρτυρίας, ἢ εἰ μὴ ἐμαρτύρουν, ἐκ ἑμῶν ἐπιδικάσασθαι τὴν κλη-
ρον. 283. 19.

μαρτύρων] τέταρτοι μαρτυρία ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθεσαν.
113. 7.

μάχη] μάχας καὶ κόμης καὶ ἀσέλητων πολλῶν.
22. 4.

μέγας] ἀνάγκη μεγάλη prorsus inevitabilis, strin-
gens. 18. 1. μεγάλη φωνή. 153. 9. μαρτυρία. offi-
cium, graue, magni momenti. 236. 10. μέγας μέρος
συμβάλλεται τὸ πλῆθος. 323. 2. μέγας σημεῖα ἢ
τῆ ψεύδοσθαι. 361. περ. 362. 4.

μέδιμνος] πέρας μεδιμνων κριδῶν. 259. 3.

μερσάκιον] ὡς ἐκ μερσάκιος φίλος ἦν. 112. 8.

μέλας] τίς ἔ μέλαν ἱμάτιον ἐφόρεσε. 71. 8.

μέμψω ἔχεν. 292. 3.

μένειν ἐν τῷ πατρῷῳ οἴκῳ. 177. 5.

μερίζειν] ἐπεὶ τῶν ταδελεφῶ ἐμερίζωτο. et scilicet
etwas von meines Bruders Verlassenschaft hatte abgeben
gelassen, partem abstulisset bonorum. 245. 4.

μέρος] εἰλάχομεν τὸ μέρος vnusquisque nostrum
ratam suam hereditatis portionem in iure petit. 98. 2.
156. 6. ἐν μέρος ab alio ad alium, ἐκάστῳ προσήκει πα-
λῶν τὸ πρᾶγμα. 244. περ.

μετὰ τῶν θυγατέρων διατίθει καὶ δῶναί τὰ ἐου-
τῆ sic, vt vna filiabus quoque prospiciat. 58. 5. ἐπ
ἐγγυτέρω τῆς ἀγγυλείας οἱ μετ' ἐκείνης φίντασιν ἢ οἱ ἐξ
ἐκείνης. 214. 11. μεθ' ἡμᾶς nobis defunctis. 276. 8.

μεταβολή μοι πολλὴ γέγονεν. 2. 1.

μεταγράψαν] τὴν ἀντίον ταῖς διαθήκαις μεταγρα-
φῆσαι. post scriptas iam testamenti tabulas et obfigna-
tas alia in iis scribere, quam prius fuissent scripta, iis-
que prorsus contraria, aut in secundis fidelitatis tabulis
coru-

repugnantia scribere. iis, quae in primis illis uenia scripta fuissent. 75. 8.

μεταδιδόναι] μεταδίδως ἀνέχων. 165. 14. μεταδώσειν ἐμὲ τῷ παιδί τὸ ἡμικλήριον τῆ κλησ. 283. 8.

μεταλαμβάνειν] εἰδ' εἰς μίαν τῶν ψήφων εἰ εὐαγγελοῦντες μεταλάβωσι. 45. 2.

μεταμέλει ἐκείνων, ἃν αὐτὸ ἐργασθέντες τοῖς οἰκείοις ἐδιδάκησιν. 11. 12.

μεταπέμπεσθαι] μεταπέμπετο τὴν ἀρχήν. et schickte nach der Obrigkeit. 11. 6. 309. 12.

μετῶχων] σικρατέττωσιν ψήφος μετῶχε τῆς πόλεως. 40. 8. quod suffragia reum ciuem esse alienum numero quatuor solummodo excederent numerum negantium, ideo nunc cuius est, non futurus, si numerus ei tam minutus defuisset. ut 4 Stimmien.

μέγιστος πολιτής. 187. 4.

μέγιστοι. bis mit. inclusiue, vt vulgo vsarant. μέγιστοι ἀνεψιῶν παιδῶν: ita vt consobrinorum liberi ipsi quoque eo numero vel ordine sint comprehensi, verum non ulterius. 276. 11.

μη ὅτι non tantum non. ἐγὼ δὲ μή ὅτι ὑπὲρ ἄλλο [ad est μη ἄλλο, ὅτι ἔχ' ὑπὲρ ἄλλο] ἀλλ' ἐδὲ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ πῶποτε δίκην ἰδίαν εἴρηκα. 255. 7. μη ὅτι γένος εἶχον ἀμείων εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐξωτῆς ἀγγιγείας ἐφάροντ' ἂν ὄντες. non tantummodo titulum cognationis potiore non habuissent afferre, sed constitisset adeo quoque, eos ne cognatos quidem prorsus esse. 286. 5. vbi rogo, quae festinans, prodicione quadam memoriae deceptus, de ἔκ interponendo temere dixi, vt obliterentur et pro non scriptis habeantur. Animadvertendam protinus errorem adhuc currente prelo, inter corrigendum mendas illius paginae, sed sero. Eiusmodi enim lapsibus festinatio et pertinacia typothetarum non ignoscat, neque reprehendendi veniam dat. Semel scripta necesse est, vt maneat, postquam semel

ferri et formidinis mandata sunt: id quod magnam creat molestiam homini literato ita trepidanti et sudanti, quasi flagello irascatur. Iniquus et inhumanus sit, qui talia nobis, ipsis deprecantibus, vitio fertat; facta uoque stilo notata, non ex ignorantia nata, sed dilata-tione quadam mentis aliud agentis et trepidatione

μήτης] μητρός ἕδεις ἐσιν ἐκποίητος. per emancipa-tionem necesse est iura consanguinitatis ipsi per ma-teriam incompetentia. 177. 3.

μητρὸν ποιεῖται. εἰδῶσαι πρὸς ἀλλήλας διαφθε-ροῦσθαι αὐτὴ μητρεὶ καὶ αἱ πρόγονοι. priuigenas 336. 3.

μηχανώσθαι] τέτων τοιαῦτα μηχανώμενον. 193. 6. 264. 7. 282. 6. 289. 9.

μιαρῖα turpis, foeda improbitas, detestabilis et putida flagitiositas. εἰς τὸ τοῦ ὕβρεως καὶ μωρίας ἀφι-κετο. 54. 5.

μικρὸς] εἴτε μικρὸς εἴτε μεγάλος. 206. 1. ἀρεὰ περὶ μικρῶν ἤμιν τὸν ἀγῶνα κατασκευάσει. 128. 7.

μισῶν] σφόδρα, καὶ δικαίως, μισῶντα. 239. 7.

μισθῶν ἐκέλευον τὸν ἀρχοντας τὰς δίκαια, ὡς ἐρῶν-των ὄντων. 141. 12. ὁ μισθωσάμενος ἐσπερήθη με-ταῦτα conductor a me annuam horum bonorum mer-cedem exigit. 289. 6.

μισθοφορεῖν] οἰκία μισθοφορεῖσα. domus elocati-cia. 119. 1.

μισθῶσθαι φέρειν τὸ ἐνιαυτῆ ἀν Pachte abwerfen, ein-bringen. 109. 2. 110. 3. 289. 5. 293. 8.

μισθωτῆς conductor, qui mercedem dat elocanti. der Pächter, oder Miethmann. 141. vlt.

μισθωτὸς miles mercenarius. 112. 3.

μνήμα monumentum sepulcrale. ἐπὶ τὰ μνήμα-τα ἵνα χεόμενον καὶ ἐνοσυμέντα. 149. 1. 157. 7. 242. 9. 251. vlt.

μνημεῖον τῆς φιλοτιμίας ὁ τρίπυλος. 187. 3.

μονχός λαφθεῖς, καὶ παθών, ἃ πρὸς ἑαυτὸν παθεῖ
τὸς τὰ τεκαῖτα ποιῶντας. 228. 13. 229. vlt.

μόνος in structura orationis, insolentiorē et intricatiorē. 52. 4.

νοσηλεύειν gubernare συναίσιον. 134. 8.

νοσημαχία. 309. 9.

νέμεαν] τὸ ἡμικλήριον πρὸς ταύτην νεμαμάκας.

177. 7.

νέμεται] χρίσιε partitio, cressio. 240. 4.

Neutra pluralia substantiuorum vel familiarum cum
tertijs personis in plurali numero verborum copulata

καὶ τέτων ἀγέμεντο (pro ἐγένετο). 81. 3. ταῦτα γὰρ
αὐτὰ ἐπιτηγείοντα εἶναι. (pro ἔστιν). 152. pro. α-
παντα ταῦτα εἰδέναι, ὅτε γένοιτο. (pro γένοιτο.)

234. 7.

νηφάτια. 117. 12.

νίκη] τὰς πλείστας νίκας [scenicas] νηίικα. 154. 5.

νόθος] νόθη κηδεύσασθαι. 42. 12. et vlt. νόθη μη-

δὲ νόθη ἀγχυσίων εἶναι μήθ' ἰσθῶν, μήθ' ἰσίων. 147. 10.
νομίζω] πωμῶν αὐτὰ ἴσα νομίζομενα. 117. 7. 9.

179. 12. 181. 2. 234. 5. 249. vlt.

νόμος] εἰ περὶ τῶν γενῶν νόμοι locus iuris attici de
iure consanguinitatum. αἰ περὶ τῶν δόσεων, locus de
iure legationum testamentariarum. 76. 10.

ξένια] ξένιας [scil. δίηην] φεύγειν ὑπὸ τινος accu-
fari, quod peregrinus sis, non ciuis. 40. 7.

ξένος] ξένος ἀνθρώπος εἰσποιεῖσθαι. 354. 1.

ὀθνεῖος] ὀθνεῖος φίλος τῶν προσσηκόντων περὶ πλεί-
στος ἐποίησαντο. 77. 6. ἄλευθέρους ὀθνεῖους. 206. 9.

οἴκημα. lupanar, aut etiam ganea, popina, taber-
na vinaria. 134. 6.

οἰκείος] τὐτό μοι μέγιστον τῶν παρόντων κακῶν, ὅτι
πρὸς οἰκείους ἀγωνίζομαι. 5. 14. ἔπερὶ πλείστος ποιῶ-
μεθα χρήματα τῶν οἰκείων. 106. 8.

οἶκος

οικιακής] εδὲ κατὰ τὰ ἐλαχίστην μέρος τῆς οἰκασ-
τητος ἐλέεσ' ἔτυχον. 92. vlt.

οικίδιον. 101. 2.

οικοδόμημα. 105. 11.

οικοδομία. 105. 4.

οικοθεν vltro, sponte sua. 264. 3.

οἶκος interdum gens, familia, interdum facultates,
vel hereditas. πάντες αἱ τελευταῖοντες πρόνομον ποιεῖ-
ται ὅπως μὴ ἐξερημώσῃ τὸς σφύστερας πότων οἶκους.

179. 10. et vlt. τον οἶκον αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐξηρημα-
μένον. 180. vlt. οἶκον περιελαχέντα ἀνηρηκασί. 181.

6. οἶκον παντετάλαντον ἀνηρηκῶτα. 189. 2.

οἶμα sicilicet, nempe, ironice. 78. vlt.

οἶμα ὄνιος. 134. 16. 294. 1.

οἶος] ἦσαν οἶοι τε parati πρὸς ἐμὸ ἀντιδικεῖν. 279. 6.

ὀλγάρως ἔχων χρημάτων. contemnere pecuniam:

40. 3. 41. 4.

ὄλος] ἐφ' ὅλη τῇ ἕσσεια ποιηθῆναι υἱός. quo heres
ex asse esset. 91. 6.

ὄλυμπιος] πρὸς θεῶν ὀλυμπίων. 152. 9.

ὀμηρεῦσεν ὑπὲρ αὐτῶ. 165. 11.

ὀμνύω καθ' ἑρῶν. 178. pen.

ὀμοιος] εδὲν ἦν μοι ὅμοιον πρὸς τῆτον. 212. 2.

ὀμολογεῖν] ὀμολογημένη [πρὸ ὀμολογημένος] οὐ-
σαδὲλη. 148. 7. 151. vlt. εἰ μὴ πάντοθεν ἦν ὀμο-
λογημένον. 209. 5. δέδοικα μὴ λαν ὀμολογημένον

λέγω. 218. 1.

ὀμολογία] ἀνευ ὀμολογίας προκός. 34. 2. 38. 4.

ὀμολογημένως. 279. pen.

ὀμοπάτωρ ἀδελφός communi tecum patre vsus,
non item matre. 172. 3.

ὀμότοιχος οἰκία, cui cum alia vicina domo paries
communis est. 143. 12.

ὄνομα] Φίλην ὄνομα ἐγράψατο τῇ γυναικί. 35. 2.

εοσι. 35. 13. 111. 4. ὄνομα μόνον πορίσαντο. 128.

5. 131.

5. 131. 5. ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐνόματι 135. 9. κατὰ
 χρῆσθαι τῷ E. ὀνόματι 151. 9. τὴν χρῆσθαι ὀνομασίαν
 σθαι τῷ. 245. 14.

ὀνομαίνεσθαι pro ὀνομάζειν. 86. 10.

ὀπώρα] ὀπώρας in plurali, fructus hominis. 294. 1.

ὄπως] ἐχ' ἄπως non salutarimodo non. 102. 11.

ὄργη] τοῖς μετ' ὄργης προαχθεῖσθαι, ἐν οὐδ' αὐτῶν
 πεφουκαμην ἀμαρτάνειν. 9. 5. 11. 9.

ὄρθως καὶ δικαίως. 247. 13. 309. 14.

ὄρεκον ζήτης. 116. 8. 140. 11.

ὄρεκα] εἶπ' αὐτῷ ὄρεκον διδοίη. 245. 6. ἐχ' ὄρεκα
 ὄμωσε. 274. 3.

ὄρεκῶν τῶν sacramenta adigere. 108. 5.

ὄρεος] ὄροι τεθεῖεν notae oppigurationis. 141. pen.

ὄρφατος] ὄρφατοι καὶ στένητες καὶ ἐρημοὶ γινόμενοι.
 93. 1. εἰ γὰρ εἶναι τοῖς ὄρφανοῖς κατὰ τῶν ἐπι-
 τρέπων. scil. δίκας λαγχάνειν. 284. pen.

ὄσως] ἀσχετίαν ἱερῶν καὶ ὀσίων. 147. 10. κα-
 νωνόν ἀνθ' αὐτῶν ἱερῶν καὶ ὀσίων καταλύσειν. 237. 4.

ὄσος εἰπε hyperlativus. ὄσον ἀνάσχυντάσθαι. 61. 1.

ὄσολογῆν. 78. 4.

ἐκ] τοσούτων χρημάτων ἐκ αὐτῶν ἐκ ἐλάττωσθαι. non
 fuisset criminis, ut tam amplam hereditatem in
 iure petere negligeret. 177. ult. vbi geminata nega-
 tiua particula affirmat, non inhiatur. quasi dixisset,
 tantam hereditatem procul omni dubio petisset.

ἐτω sic usurpatum, ac si idem valeret, atque ἔμω
 nihilominus. 11. 2. sic demum, tum demum. 203. 4.

ὄφειλεν ἀργύρια ἐπὶ τοῖς πατέρας. 3. pen. 164.

5. vbi dubitatur rectene habeat.

ἔφλεν δίκας [pro καταδικας vel καταδικασθῆναι]
 101. 6. et ult. ἔφλον τὴν δίαιταν sic verlorhen, ver-
 führten, verlohren den Process. 362. 2.

ἔφλημα. 294. 3.

παιδεύειν] σωφρονῶς ὑπ' αὐτῆ ἐπαιδευόμεθα. 2.
vlt. 8. pen.

παιδικῶς] παιδικῶ, χορῶ, χορηγῶν ἐνίκησι. 187. 2.
παιδίον 181. vlt.

παιδίσκη. 134. 3.

παῖς] παῖδος ἕκ ἐξέσι διαθήκας γενέσθαι. 259. 1.
παιδί μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν. 259. 3.

παλαιός] ἔχθρας παλαιᾶς αὐτῶ πρὸς τούτους
ἔσθς. 179. 4 τῶν παλαιῶν αἰκοὴν μαρτυρεῖν. 213. pen.

παλακῆ] ἐπὶ παλακίδι δόντες τὰ ἑαυτῶν. 41.
8. (nil potius ibi leg. sit ἐπὶ παλακῆ) διδόντες. πε-
ρι τῶν δοθησομένων ταῖς παλακαῖς. 41. 9.

πάμπολυ. 217. vlt.

παυνοσφόδρα. 77. 5.

παρὰ cum Genitio. ἐνήλωσα παρ' ἐμοῦ de
meo. 224. 5. τὰ παρὰ τῆς τύχης. 238. 4. cum
Accusat. παρὰ τέτταρας ψήφους ob quatuor suffragia,
umvier Stimmen mehr, quas si ei defuissent, reprobus
fuisset. Stabat per illum numerum, vt aut civis fieret,
si ea accederent, aut a ciuitate excluderetur, illis de-
ficientibus. 40. 8. ὑμῶν καὶ ἐμῆ περιγενέσθαι παρὰ
τὸ δίκαιον ζητῶν praeter ius et fas. 289. vlt.

παρὰβαίνειν] ὁμοσαντες μὴ παρὰβῆσθαι τὰ
ὁμολογημένα. 90. pen.

παρὰγων duclitare, decipere. 221. pen. τὸς νό-
μους παρὰγων detorquens, vitians praua seu recitatio-
ne, seu interpretatione et applicatione. 289. pen.

παρὰδιδόναι τὴν ἑσῖαν rem familiarem alicui admi-
nistrandam tradere, committere. 178. 5.

παρακαλεῖν φίλος aduocare ad auxilium ferendum
in certamine forensi. 5. pen. testem. 26. 6. 29. 2.
30. 1. 31. 5. et 10. 32. 10. 206. 3. 234. 9. 236.
8. 237. 3.

παρακαταβάλλειν. niederlegen bey den Gerichten,
deponere sacramentum den Vorstand ante litis conte-

- stationem. παρακατέβαλε τούτοις λαχούσι aduersus hos in iure certantes deposuit sacramentum, h. e. aes sic dictum. 70. 5. εαυτῷ παρακατέβαλε κατὰ δύσιν deposuit sacr. vt iure certaturus de hoc, sibi hereditatem competere ex titulo donationis testamentariae.
73. 6. 126. pen. 277. 14. 278. 15. 284. 13. παρακαταθήκη fideicommissum. 309. 11. παρακατίθεσθαι. 287. 13. παρακλέπτειν suffurari, clam interuertere, furto auertere. 294. 11. παρακρέσθαι decipere. 75. vlt. 330. 3. παραλείπειν τι. 40. 4. 187. 1. πάραλος nauis vsibus reipublicae inseruiens, 90. 3. 115. 2. παραλύειν]. παρέλυσε τὰς ἀμφισβητήσεως gab auf, liefs fahren. 73. 6. παρανοεῖν delirare. 75. vlt. 76. 12. 124. 5. 252. 6. παράνοια dementia, stultitia, vecordia. παράνοια αὐτῆ τὴν μεγίστην κατηγορεῖσι. 11. pen. τετελευτηκότα παρανοίας αἰρήσετε. vel post fata eius eum stultitiae reum peragetis. 252. 3. παρανόμως καὶ ἀσελγῶς ἔχουσι τὰ χρήματα. 361. 1. παρασκευάζειν] παρασκευασάμενοι ῥήτορας. cum sibi velut arma, aut copias auxiliares ad pugnam obeundam comparassent. 5. vlt. παρασκευάζοντες ψευδεῖς λόγους. 11. 3. παρασκευάζειν τινὰ aliquem subornare, aduersus alterum armare, instruere, docere, quid dicendum agendumue sit. 195. 1. 211. 11. καὶ λέγειν δευνοί, καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοί copias amicorum et aduocatorum conscribere. 255. 5. ἀγῶνας ἐμοὶ παρασκευάζειν confiscare, conflare. 278. 6. παρασκευὴ machinatio infidiosa, per amicos et amicos suos in alterius caput fraudulenter comparata. ἀπαντα ταῦτα ἐπήρεια καὶ παρασκευὴ. 70. 6. Παρασκευασμένη

ρασκευῆ λόγων apparatus cautionum, exceptionum, subterfugiorum, conclusivuncularum et cauillationum forensium, e longinquo instructus, diuturna meditatione, et clandestina cum aliis consiliorum communicatione atque comparatione maturatus. 196. 2. *πιστεύειν ἑταιρείαις καὶ λόγων παρασκευαῖς ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἕσταν ἐλήλυθε.* 317. 6.

παραΐσασις *Vorstand*, aes quod a certantibus iniure deponitur, vt vincens recuperet, victus amittat. *ἕδεμῖα παραΐσασις τίθεται.* 45. 3.

παρατιθέναι τὸ γένος proferre, allegare. 250. 2.

παραφθίγγεσθαι] *εὐθύς τῷτο παραφθίγγετο.* *et Ilesz sich das entfallen*, clam, obiter, velut aliud agens, inter alios sermones suos hoc quoque dictum, quasi inuitus et imprudens sui que oblitus, vt ego minus animaduertentem, elabi sibi sinebat, quod ille consulto et dedita opera proiiciebat, quo ego, animaduertens et memoriae mandans, ad futuras quasi praepararer illius fraudes et machinationes. 210. pen.

παραφρονεῖν delirare. 12. 12.

παραχρημα *εὐθύς.* 8. 1. 18. pen. 45. pen.

παρέκβασις excursus, euagatio in res a causa praesente alienas. *παρεκβάσις.* 153. 6.

παρέχεσθαι idem quod *ὑπερβαίνειν*. heredem, tametsi viurpaticium, in quieta bonorum possessione manere sinere. 57. 4. *παρελθόντων τῶ ἱερῶ.* 148. 9.

παρέχειν μαρτυρίαν ψευδῆ. 25. 3. *λόγον ἐν τῷ δήμῳ παρέσχε* sermonum praebuit causam, et materiam. 297. pen. *μάρτυρας παρασχέσθαι.* 334. 2.

παρίεναι. transmittere, permittere. *πάντα τοῖς μηδὲν προσήκονσι παρήκε ποιῆσαι.* 78. 5.

παριστάναι] *μάρτυρας παρίστανται* iubent ad stare ad latus suum. *lassen sie neben sich hinstreten.* 75. 6. 207. 3. 234. 14. 237. 6.

πάσχειν] εἴ τι πάθοι [scil. ἀνθρώπινον] ὄψαις.
si vita decefferit. 5. 5. 40. 2. 81. 2. 178. 6.

πατῆρ] πῶς οἶον τε τάνδρῃ δύο πατέρας ἐπιγρά-
ψασθαι. 70. 2. κατασκευάζειν πατέρα comminisci,
falsum edere. 71. 1.

πατέραδελφος. 82. pen.

πατρῶος] ἀνεπίδικα ἔχειν τὰ πατρῶα. 52. 4.
53. pen. 137. 8. ἐπὶ βωμῆς τὰς πατρῶας βαδίζει-
ται. 234. 4.

πεδίον pars agri Attici sic dicta. 101. 3.

πειθεῖν. 169. 3.

πέρας] ἐμὲ πείραει εὐλήθεοι. 182. 3.

πένεσθαι] κακῶς πράττοντα καὶ πενόμενον. 108.

14-

πένθος] ὡς διὰ τὸ πένθος κληρονομήσων. quasi id-
eo statim hereditatem aditurus, quod ob eius domi-
num vita defunctum veste pulla luctum prae se ferret.
71. 8.

πέντε ἐτῶν κελύει ὁ νόμος δικάσασθαι τῷ κλήρῳ
ἐπειδὴ τελευτήσῃεν ὁ κληροδότης. Sich binnen den
nächsten 5 Jahren nach dem Tode des Erblassers zur Erb-
schaft melden und bey den Gerichten angeben. 51. 6.

πέρα μεδίμων κριθῶν. 259. 3.

περὶ ἐλαχίστη ποιῆσθαι. 12. 13. περὶ πλείονος.

77. 6. pro ὑπὲρ loco, nomine, causa, gratia alicu-

ius. 20. 2. -ob. περὶ τέτων ὑβρισθέντα τῶν χρημά-

των. 229. 1. αἱ γυναῖκες περὶ τὸν τετελευτηκότα ἤ-

σαν. Sie waren um ihn herum, hatten mit ihm zu schaffen.

versabantur in eo pollingendo, sedulae in eo erant.

143. pen.

περιγίγνεσθαι ὑμῶν καὶ ἐμῶ παρὰ τὸ δίκαιον. 289.

vit.

περιεῖναι] ἐκ τῶν περιόντων aus dem Ueberschusse,
aus dem, was nach Abzuge — übrig blieb. 113. 8.

περιεῖναι. 8. 15. 6

περὶ

περιλαμβάνειν] ἕως ἀπάντων τὰ ἐκείνη περιέλαβεν amplexus, sui iuris fecisset. 221. vlt.

περιορᾶν] ἀπαυδα αὐτον [subaudi μείναντα] περιωραῖκασι. 181. 5. περιορῶν ὑποστρέφοντας ἢ βράδιον. 322. pen.

περιποιεῖν τῶν προσόδων. erübrigen, ersparen, zurücklegen. partem vectigalium reservare et seponere, redundantem a quotidianis necessariis impendüs. von den Interessen zurückbehalten, oder auch zum Capitalschlagen. 143. 1. περιποίησε πάντα eis ἑαυτον. er erkargete, erspartzte und behielt alles für sich selbst allein. 164. 3. τὰ δ' ἄλλα τῇ πόλει περιποιεῖν. 186. 6. 223. 3.

περιφάνεια τοσαύτη τῆς ἐμῆς ποιήσεως ἐγένετο. 178. vlt. 209. 6.

περιφανῆς βλάβη ἡμῖν ἐγένετο. 357. 3.

περιφανῶς τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκῶς. 37. 3. π. ἀνάισχυντος ὧν ἐλέγχεται. 33. 5. π. ψεύδονται. 100. 2. περιφανέστερον. 150. 3. περιφανέστατα. 207. 7.

πιστεύειν ἐταιρείαις καὶ λόγων παρασκευαῖς. 317. 6. τοῖς πράγμασιν. sich auf seine gerechte Sache verlassen. 324. 1.

πίσις argumentum causam approbans. ἔκ ἀνέχοιμι πίσις μείζους τέτων εἰπεῖν. 214. 6. τῶν μὴ γενομένων πίσιν ἐθέλειν ἐπιθεῖναι. wegen nicht geschehener Dinge sich zu einer eydlichen Bethauerung, dass sie geschehen seyn sollen, er bieten oder verstehen. velle iurato asseuerare facta esse, quae minus sint. 243. 5.

πλάττειν comminisci, confingere falsa, ementita. πεπλάσθαι φάσκοντες testamentam subiectum esse. untergeschoben. 160. 10. λόγοι πεπλασμένοι. 202. pen. πλάττει ταῦτα καὶ μηχανᾶται. 282. 6. ἰδίας ἔχθρας ἕνεκα ταῦτα πλάττοντες. 359. 9. 361. 9. πλείων] ὑδὲις ἄλλας περὶ πλείονος ἑαυτῆ ποιῶται.

nemo alios sibi praehabet. 56. 10. ἵνα τοῖς ἀνασχογι-
 τῆσι μηδὲν πλεόν ἢ nil proficiant, nichts voraus haben.
 251. 9.

πλεονεκτῆν] ἕκαστος μὴδὲ ταύτη πλεονεκτοῖεν. ne
 hac quidem ratione vincant. mir einen Rank ablaufen.
 224. 3.

πλήθος] μέγα μέρος συμβάλλεται τὸ πλήθος
 πρὸς τὸ δοκεῖν ταλαθῆ λέγειν. 323. 2. τὸ πλήθος
 τῶν εισφορῶν. 333. 2.

πληρῆν] τὰ δικαστήρια ἐπληρώθη. 142. 2. πλη-
 ρωσάμενοι ταύτην cum triremem viris armisque instru-
 xissent. 297. 15.

πλησιάζειν mulieri, cum ea consuefcere, vsu fla-
 gitioso cognitam habere. 20. 7. et 9.

Pluralia. v. Neutra.

πλεῖτος] περὶ ἐμὲ πλεῖτόν τινα λόγῳ κατεσκευα-
 κότα. oratione, verbotenus mihi adstruxit, contri-
 buit diuitias nescio quas. 290. 6.

ποθεῖν. 280. vlt.

ποιεῖν] ἔκ οἶδα ὃ, τι αὖν ἐποίησεν. nescio, quid in-
 stituisset, aut quid eo factum esset. 100. 1. ὁ νόμος
 τοῖς ἀδελφοῖς πεποίηκε τὴν κληρονομίαν. attribuit, ad-
 dixit. 270. 5. in medio, adoptare filium, ζῶν καὶ εὐ-
 φρονῶν ἐποίησατο. 159. vlt. ἐποίησατο τὴν οἰκίαν
 πρὸς τῇ ἐαυτῆ οἰκίᾳ adiungebat suae domui. 94. I.
 αἰναθῆματα ποιησάμενος cum facienda locasset. 116.
 II. ἔκ ἐκ συμορίας τὴν ναῦν ποιησάμενος non ita vt
 nauem sibi attribui curasset armandam ex lege soda-
 litiorum. 184. II.

ποίησις adoptatio in filium. 159. I.

πολεμῆν τινι cum aliquo similtates exercere. 10.
 4. militia pedestri fungi vel merere. 183. 2.

πολέμιος] πολεμιοτάτος. 252. 5.

πόλεμος] μὴ πόλεμον ἡμῶν ποιῆσαι. confiscat.
 297. vlt.

πολλοὸν μέρος τέτω μεταδίδες perexiguam partem. 223. 2.

πολύ [pro πατὰ πολὺ, aduerbialiter] εἶλεν αὐτόν. perculit aduersarium ingenti et insigni momento. reum peregit, secundos habens iudices quam plurimos, paucissimis reum subleuantibus. 167. vlt. τὸ δίκαιον καὶ τὰς ὄρκους περὶ πολλῆ ἐποίησατο. 280. 7. τοσαύτη προῖξ ἐκ αὐτῶν εἰς πολλὴν ἕσταν δοθεῖη. in rem ampliam, gentem lautam et splendidam. 292. II.

πομπή] συμπέμπεν τὴν πομπὴν prosequi processionem. 148. II.

πονηρία] τὴν αὐτῆ πονηρίαν ἐδεμίαν ζημίαν εἶναι νομίζων. 281. 3.

πονηρὸς] ἐπ' ὀλίγω ἀργυρίῳ βέλεται πονηρὸς εἶναι für einen schändlichen Hurenlohn will er ein Schelm seyn und heißen. 42. I.

πορίζεν] ὄνομα μόνον πορίζαντο. 128. 5. comminiscantur. 131. 3. ἀνάγκη πορίζεσθαι λόγους τοιούτους. 297. 7.

ποτάμιος gentile de demo seu municipio quodam attico ductum. 103. vlt.

πράττεν] μεθ' ἡμῶν πάλιν ἔπραττεν er hielt es wiederum mit uns. nobiscum faciebat. redibat ad partes nostras. 96. I. κακῶς πράττεν rebus aduersis adflicti.

pauper esse. 108. 14. ὅτε χεῖρον ἔπραττες ἢ νυνὶ als es dir schlimmer gieng, als jetzt. ἐπισάμενον τὰ ἑαυτῆ πράττεν rerum suarum satagere, res suas per semet agere. 182. 6. In medio, exigere debita. 38. 3.

πρατήρ. 267. 10.

προσβέυσεν. 274. 20.

πρίσθαι. 297. 14.

πρὸ δίκης. non rogata, non expectata iudicium sententia. 93. 7.

προβάλλειν] προβάλλεσθαι διατητὴν edere, vor-schla-

f. hlagen, aufwerfen. 107. 10. at pen. *μαρτυρας.*
161. 5.

πρόγονος] αἱ πρόγονοι. priuignae. 356. 8.

πρόδηλος. 25. 4.

προεδρία. 118. 7.

προεδέναι ἅπαντα τὰ μέλλοντα ἕσεισθαι. 237. 13.

προῖξ] *προῖκα* ἐπίδὸς ἐκδέναι τὴν ἀδελφὴν. 19. 5.
ἄνευ ὁμολογίας προικός. 34. 2. 38. 4. ὅποιαν δι-
κὴν σίτε ἢ τῆς προικός αὐτῆς ἐδικάσατο. 65. 4. το-
σαύτη *προῖξ* tam modica et contemnenda dos ἐκ αἰν εἰς
πολλὴν ἑστίαν δοθεῖη. 292. 11.

προκαλεῖσθαι εἰς ἐμφανῶν κατὰσασιν. 139. 5.

προκηρύττεσιν] ὁ ἀρχῶν προεκήρυττε [scil. τὰς μ-
σθώσεσ] praeconis voce indicabat, promulgabat. 142. 2.

προκλήσις. 132. 4.

προκρίνεσιν. praeferre, praehabere, delectu habito
nuncupare. 208. 4.

προμήθεια festum, ludi, Promethei. 184. 1.

πρόνοιαν ποιῶνται. 179. 10.

προορᾶν. 180. 3.

προπαρασκευάζεσιν] ἐντάφια προπαρασκευασάμε-
νοσ. 223. 7.

προπτερεω. 309. 8.

πρὸς τὴν ἀναίδεσιν αὐτῶν [subaudi ἀντιτιθέντεσ]
πυνθάνεσθε. 57. pen. *πρὸς ὅποιον ἀρχοντα* apud
quemnam Archontem, cuius in foro? ἀπέλυεν ἡ γυ-
νὴ τὸν ἄνδρα indicauit vxor, maritum a se desertum
esse. 64. vlt. εἰ γὰρ ἐλάχισόν ἐστι τεκμήριον πρὸς ad-
uersus τὴν τέτε μαρτυρίαν. ad coarguendam falsita-
tem testimonii ab eo dicti. 66. 1. ἀπολογία ποιῶ-
σθαι πρὸς ἰuxta τὴν διαμαρτυρίαν. in purgatione sui
demonstrare capita suae obtestationis, ab iisque non
discedere, neque ad aliena euagari. 155. 11. *πρὸς*
τινα νέμεσθαι hereditatem cum aliquo cernere. 177. 7.
πρὸσ-

προσάγων] ἔτι δέλεος, ἕτ' ἑλευθέρως ὀφθαλμῶς προσ-
ῆγε. scil. πρὸς ταῦτα τὰ ἱερά. 206. 8. πρὸς ἕνα τὸν
πρῶτον τῷ γένει προσάξω [id est προσβιβάσω, sive
ἑμαυτὸν, sive ὑμᾶς, sive τὸν ἀντίδικον, sive τὸν λέ-
γον] 216. pen.

προσαπολλύω. 102. 12. 264. 3.

προσαφαιρέσθαι. 227. 2.

προσγίνεσθαι *zuwachsen, angedeihen*. προσγεγεν-
μένων χρημάτων. 290. 11.

προσγράφειν. 255. 12.

προσδιαμαρτυρεῖν. 125. 6.

προσέρχεσθαι. 245. 13. πρὸς πράγματα. im-
miscere se negotiis. 309. 8.

προσεισευπορεῖν *contribuere donum gratuitum, con-
ferre largitionem*. 309. vlt

προσηκεν *cum Genitiuo*. τί γὰρ ἦττον αὐτῶ τῆς
συγγενείας ταύτης προσῆκεν. 176. 5.

προσκητᾶσθαι αἰεί τι. 143. 2.

προσλαμβάνειν. 267. 4.

προσμαρτυρεῖν. 146. 9.

προσόδος. *Zugang, Zuwachs, Einkünfte, Gefälle*.
reditus, vectigalia. ἀπὸ τῶσαύτης προσόδου. *e re fami-
liari tam ampla vectigalia praebente*. 110. 1. προσόδου
λαμβάνειν *die Zinsen einstreichen*. 142. 1. τῶν προσό-
δων περιποιεῖν. 143. 1. τὰς προσόδους ἀπάσας ἠφαι-
ρῆσθαι. 143. 5. 293. pen.

προσποιεῖσθαι τῆς κληρονομίας *sibi arrogare*. 15. 1.
71. 10. *prae se ferre, praesertim falso, comminisci,
confingere, mentiri*. 69. 9. προσποιήσατο ἕνα μά-
τυρα παρῆναι. *simulavit*. 24. 4. 31. vlt.

προσάττεν] προσάχθην αὐτοῖς *cum vel quamvis
ipsis fuisset imperatum*. 12. vlt. τὰ προσαττόμενα
ποιεῖν. 183. 3. 268. 2. 298. vlt. πάνθ' ὑπηρετεῖς
Φιλοτίμως ὅσα προσάττοιστε. 186. 3.

προσιθίνα] ἕκ ἂν εἰκότως ἔχοιμι μέμνην εἰ μὴ

τάμαυτοῦ προσθήμη τούτοις contribuo, largior. 292. 3.

προσυγγάνειαν] τὰς προσυχόντας μάστιγας ποιού; μεθα. obnios quosque, fortuito oblatos. 25. pen.

πρόσχημα] αἰσχροῦς ἀγνοηθέντα προσχήματα ἔχων criminationibus grauari turpium facinorum. 315. 9.

πρότερος potior. καὶ τῷ γένει sanguine προτέρας ὄντας, καὶ τῇ Φιλίᾳ. 10. pen. προτέροις τοῖς ἀξίεσι τῶν θηλειῶν πεποιήκε τὴν ἀγχιστεῖαν. 173. 6. 177. 1. 190. vlt. 217. vlt.

προτιθεσθαι funus spectaculo exponere. 232. 2. et 4.

πρόβρυγαίτερον. 245. 11.

πρόβρυγ εἶδέν εἶοικε τῆτο εἶναι nil ad rem facere, nil prodesse. 160. pen.

προφασίζεσθαι ψεῦδος. 44. 7.

πρόφασις] προφάσεως ἀδεμῖᾶς [subaudi δικάϊας vel ἐπιεικῆς] γενομένης. 6. vlt. προφάσεις ἀναγκαῖαι excusationes probabiles, graues, praegnantes, rerum factu necessariorum, ineuitabilium. 178. vlt.

πρυτανεῖον] πρυτανεῖα ἢ τίθεται sportulae, mercedulae prythanum non dependuntur. 45. 3. ὑπεριδὼν τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν. 118. 6.

πρωτεύειν 12. 13.

πρωτός] εἶναι εἰσφοράν ἐκ ἐν πρώτοις εἰσπεντηνόχαιμεν. 187. 1. et 8.

πυθιάς. 178. 2.

πυλῖς. 134. 16.

πυθρίχιστος 109. pen.

παλῶν τὸ πρᾶγμα. hereditatem puta. recipiens facturum, vt eam ipsi afferat pro pacta mercede. 244. pen.

ραδίως παντεταλάντης ὑπὸς καταλασφείσης. quae facile siue cunctatione 5. talentis aestimetur. 173. 2. ἀγρὸν ταλάντης ραδίως ἄξιον, leicht, unter Brüderu so viel werth. 218. vlt.

ῥητός]

- ἔητος] ἐπὶ ἔητοῖς εἰσῆγαγε. 137. 10.
 ἔητωρ. 5. pen.
 σεμνός] σεμνοτέρων τὴν πόλιν τῆτοις ἐποίησας. 117.
 6. σεμνὰ καὶ εὐσεβῆ γράμματα. 148. 4. τῶν ἀντι-
 δίκων τῷ σεμνοτάτῃ πυθοίμην. 358. 2.
 σημαίνειν] ἐν γράμμασι καταθίσθαι παρὰ τῶν ση-
 μαναίμων, quas tabulas tu tuoque sigillo obfignaris,
 et reliquorum tuorum testium sigillis curaueris obfigna-
 ri. 160. 5. et 9.
 σημῶν indicium, argumentum, documentum. 361.
 pen. 362. 4.
 σιτῶσθαι] σιτῶτο μετὰ τῆς ἀνθρώπου. 135. 1.
 σίτησις] ὑπεριδὼν τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν. 118. 6.
 σίτος] δίηνη σίτη [alimentationis] ἢ τῆς προαῖος
 αὐτῆς. 19. 12. 65. 4.
 σκέπτεσθαι] σκεψάμενοι καὶ διαλογισάμενοι. 191.
 pen.
 σκήπτουσθαι causari, praetexere. 128. 1.
 σπεύδειν] ἐπὶ τῷ βήματος σπεύδοντες. 103. 6.
 σπιδάξεν] περὶ ἣν μάλις αὖθις ἐσπιδάξε. 206. 7-
 5άδιος. 29. 3.
 σάσις] σάσεως γενομένης καὶ γῶνος. 91. 4.
 στρατεία τελευταία ἐκείνῳ ἐγένετο, ἐν ἣ καὶ ἀπέθανε.
 237. vlt. τὰς στρατείας στρατεύαμενος. 268. 3.
 στρατεύειν] ἐστράτευμαι ταῖς στρατείαις. [si bene
 habet.] 188. 3. 268. 3.
 συγγένεια] Φιλίας πρὸς ἡμᾶς ἐ μικρᾶς καὶ συγ-
 γενείας ὑπαρχούσης. [nam sic leg. videtur.] 179. 6.
 liberi sunt γένος [veniunt in iure civili nomine γένος]
 ἀλλ' ἐ συγγένειά. non autem audiunt parentum suo-
 rum cognati. 217. 5.
 συγγενῆς] τοῖς συγγενεῖσι τὰ τῷ συγγενῆς. scil. χρη-
 δίδοναι. videtur haec aut prouerbialis dictio, aut san-
 ctio iuris civilis esse. 81. 1. discrimen inter τὰς συγ-
 γενεῖς et τὰς ἐκγόνες. 214. pen. ὁ συγγενεστάτος ἐστὶ
 φύσας

φύσει πάντων. qua consanguinitate [filii cum matre] cogitari nequit vlla alia arctior, solam si spectes naturam, iuris. ciuilibus sanctiones insuperhabens, huic legi naturae refragantes. 279. 17.

συγγεωργεῖν. 241. 4.

συγγνωσκάν] συγγνωσκόντων τῶν φίλων assentientibus amicis; idemque mecum consentibus. 223. pen. συγκατατίθεσθαι γραμματοῶν tabulas alicubi cum alio quopiam, coram alio, deponere. 139. 19.

συγκέσθαι] σύγκεται αὐτοῖς haec inter eos composita, condita, comparata sunt. 36. 5.

συγκοινωνεῖν] ταύτης συνεκοινωνῆμεν. 206. 10.

συγχῶν] τὰς ψήφους συγχέει. 98. vlt.

συγχωρεῖν τὰ ἱερά. 206. 10.

συγχωρεῖν] ἕκον συγχωρεῖν τῷ παιδί. 272. 2.

συλλαμβάνειν τέτω τῷ ψευδῇ. operam alicui nauare in falsis testimoniis suo confirmandis. 245. 8.

συλέγειν] διὰ τῆτο συλέγεσθε coitis in curiam. 251. 9.

συμβαίνειν] τῷ συμβαίνοντός ἐστι. vsu quotidiano fit, est in numero rerum saepissime! contingentium. 75. 7.

συμβάλλειν ἐτέρῳ contribuere. 110. 4. παιδί μὴ εἶναι συμβάλλων, μηδὲ γυναικί, πέρα μεδίμων κριθῶν. de vendendo emendoue contrahere cum quopiam. einen Vergleich, oder Contract schliessen, handeln. 259. 3. μέγα μέρος συμβάλλεται τὸ πλῆθος confert. 323. 2.

συμβόλαιον. 74. 7. ἐξ ἑτέρων συμβολαίων. ex aliquo nescio quo negotio forensi. 108. 2.

συμμοταχειρίζεσθαι μεθ' ἡμῶν τὸ σῶμα ἐκείνου καὶ κοσμησάω. operam fociam praestare in corpore pollingendo. 209. 20.

συμμορία sodalitiū, collegiū hōminum locupletium,

pletium, pluribus ad eandem triremem fabricandam, armandam et instruendam coeuntibus. 184. 11.

συμπαιδεύειν] μετ' ἐκείνης συνεπαιδεύομην. 247. 3.
252. 8.

συμπέμπειν. 94. 5. συμπέμπειν τὴν πομπήν.
148. 11.

συμπίπτειν] πολλῶν καὶ δυσκόλων συμπιπτόντων.
324. 2.

συμποιεῖν. 206. 11. πάντα συνεποίησιν. omnia cum
iis communiter agebam. 211. pen. 212. 6. 223. pen.

συμπραΐττειν] μετὰ τῶν αὐτῇ συμπραττόντων.
275. 9.

συμφορόντως. 274. 20.

συμφορᾶ] τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς ἐξουσίαν σφί-
σιν αὐτοῖς ἠγάγοντο τὰ βέλτερά κεντῆσθαι. 91. 15. συμ-
φορὰν νομίζουσιν εἶναι ὅτι τοιοῦτός ἐστι. 317. 8.

συναγωνίζεσθαι. 166. 5.

συναμφοτέρα. 293. 10.

συναποσέλειν. 137. 23.

συναρῶμαιν τὰς ψήφους. 98. vlt.

συνδαπνεῖν ἐκ ἀξίῃσιν αἰ γαμεταὶ γυναῖκες μετὰ
τῶν ἀλλοτρίων. 22. 9.

συνδέχεσθαι [sed leg. videtur ἀναδ.] 135. vlt.

συνδιατρέιβειν. 222. 3.

συνδιοικεῖν. 165. 13.

συνδυσυχεῖν. 121. 1.

συνεκπλεῖν. 120. vlt.

συνεπιβουλεύειν. 151. 7.

συνεπιτιθεσθαι. 138. 13.

συνεσιᾶσθαι. 60. 5.

συνευκορεῖν contribuere, conferre largitionem. ἔ-
δομαιᾶ nulli pupillarum mearum τολμῶ a me impetra-
re possum συνευκορησάμενοι προικὸς. ad dotem vt conferam
accessiunculam de meo aere. 290. 9.

συνεχῶς. 185. 1.

- συνθάπτειν. 211. pen. 212. 2. 223. vlt.
 συνθύειν. 206. 2.
 συνιεροποιεῖν. 209. 1.
 συνιστάνειν coram adducere aliquem ad alterum, ei
 monstrare, nominare, et de eo praecipere. *praesentiren.*
 210. 7. συστῆναι conspirare, communem agere cau-
 sam in fraudem alterius. 363. vlt.
 συνοικεῖν. 55. 1.
 συνοικία insula, domus elocaticia, quam plures,
 diuersi, mercede incolunt. 104. 7. 134. 15.
 συνασία] συνασίας κοινὰς ποιῆσθαι. 322. vlt.
 συντιθέσθαι τὰ ἱερά. 206. 10.
 σύντομος. συντομώτερος. 271. 4.
 συντρέφειν. 248. pen.
 συσώζειν. 309. 5.
 συστρατιώτης. 232. 3.
 σχέτλιος. 274. 7. 336. vlt.
 σώζειν] σώζεσθαι a valetudine conualescere. 7. 3.
 χρημάτων ἀποσερέμενον ἐσώσατε hereditatem ei red-
 dentes, fraude tutoris interuersam, ab exitio eum ser-
 uastis. 185. 4. τὰ ἑαυτῆ περᾶσθαι σώζειν. 187. 6.
 ἐκ ταύτης τῆς στρατείας ἐλπίζοντα σωθήσεσθαι sal-
 uum et sospitem esse domum reuersurum. σώζων τὰ
 τέτων καὶ πλείω ποιῶν δικαίως ἀν ἐπαινοίμην. 292. 4.
 317. 3. σωθεὶς saluus domum reuersus. 309. 15.
 σῶμα. 209. 19.
 σαφρόνως. 2. vlt.
 τάξις] ἐν τῇ αὐτῇ τάξει in eadem cohorte vel
 manipulo. 77. pen.
 ταραχῆς ἐγγυγνομένης. 70. 8.
 ταφή] ἐντεῦθεν ποιήσομαι τὴν ταφήν. me illinc,
 ex illa domo. funus elaturum, 209. vlt. ἐωνῆσθαι
 τι τῶν εἰς τὴν ταφήν. 210. 3.
 τάχος. 281. 5. ἐπιδύταχος vt primum. 231. 9.
 τᾶχος]

τῆχος] ἔξω τῆ τείχους extra moenia, vel romoeria vrbis. 101. 3.

τεκμαίρεσθαι. 165. 7.

τεκμήριον] τεκμηρίοις μᾶλλον ἢ μάρτυσι πιτεύειν. 74. 6. τεκμηρίοις, ἃ κρείττω τῶν μαρτυριῶν ἐσι. 197. 7. ἐκ εἰκός ὑμᾶς τεκμηρίοις pro argumentis, loco documentorum, χρῆσθαι τέτοις τοῖς μάρτυσι Solche Zeugen beweisen gar nichts. 235. 5.

τελῶν ὡς [id est eis] ἱππᾶδα. 185. pen.

τελευταῖος] ἐν τοῖς τελευταίοις ἐδήλωσεν in exitu vitae. 9. 8. στρατεία τελευταία. 237. vlt.

τελευταῖν. 179. 10. ψεύδεσθαιτι κατὰ τετελευτηκότος. 233. 2.

τελέως ἀφρων. 355. 2.

τέλος] κατὰ τὸ τέλος ζημιῶσθαι. 73. 9.

τέταρτος ἐγένετο χορηγίας. siue, vna cum aliis tribus choregi partes egit, siue, quartam palmam retulit. 109. pen.

τεχνάζειν] ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ τεχνάζουσι. 245. 20.

τίως antehac, omni superiori tempore ad istud usque diei. 6. pen.

τήθη αυια. 29. 4. 35. 4. et vlt.

τιθέναι ὄνομα imponere. 36. 1. θήμενοι oppignata sibi habentes. 100. pen. 101. 4.

τίκτεσθαι] ἐδ' ἐξ ἐνός ἀφ' ἧς φαίνεται τεκῆσα constat eam alii nulli rite nupsisse, quia nulli alii legitimos peperit liberos. 23. 4.

τιμῶν wardiren, den Werth der Sachen statt baren Geldes anschlagen, anrechnen. ἐκ ἔξοσι πράξασθαι ὃ μὴ προκὶ τιμήσας ἔδωκε. reposcere haud licet ea, quae tu viro mulierem domum ducenti ita dederis, vt nil caueris, vel stipulatus sis, hoc, quod tu dederis, te velle pro dote, aut pro parte dotis, et loco numeratae pecuniae haberi. 38. 3.

τιμὴ pretium, valor. ὡν τιμὴν εἶχο. 100. 14. τιμὴν

μὴν [pecuniam pro ea numeratam] ἑσίας πεπραμένης
ἔχεν. 145. 2.

τίμημα μικρὸν. census exiguus. 185. pen.

τιμωρία ἔσχαται ἔπεισι. 45. 6.

τόκος] ἀφ' ὧν τόκους ἐλάμβανε. 220. 4.

τόλμα] σκέψασθε τῆς τόλμης τὴν ἀνάιδεαν.
146. pen.

τολμᾶν *sich überwinden, über sein Herz bringen.* a
se impettare et velut extorquere. se velut expugnare,
ut agat aliquid, quamvis inuitus. 290. 9.

τραγωγὸς. 154. 6.

τράπεζα *mensa, taberna numularii. die Bank eines
Banquiers, sein Comtoir.* κατασκευαζομένῳ τὴν τρά-
πεζαν. *als er sich etabliren wollte.* 309. pen.

τραχύνεν] μὴ τραχυνθεὶς εἰς ὀργὴν κατασείην.
222. pen.

τρέπων] ἐπ' ἐκείνον τρέψεται τὸν λόγον. se con-
uertet, receptum habebit. 88. 7. ὅποι τετραμμένα
εἶη τὰ χερήματα. auerſa, furtim detorta. 144. 2. τὴν
αἰτίαν causam, vel crimen caedis εἰς τὴν ἀδελφὴν ἔ-
τρεψε. detorsit. 226. vlt.

τρέφεν. 198. vlt. τρε γονέας. 216. 5. τῶν
ἐκ παίδων τρέφων καὶ ἀσκῶν. 354. 12.

τριακοντῆτις. 129. 3.

τριακόσιοι ciues omnium locupletissimi. 154. vlt

τριβάνιον penula lacera. 94. 7.

τριηραρχεῖν. 113. 6.

τριηραρχος. 90. 3.

τριῆρης. 297. 14.

τρέψας. 113. 7. 187. 3.

τριτάλαντος οἶκος. 24. 1. 46. 3.

τρισκαυδεκάτης. 361. 1.

τρίτος. 10. 13. 270. 9.

τροφή. 354. 9.

τύχαιεν] τοιάτων ἀντιδίκων τυχαῖν, πρὸς ἃς ἂν
δὲν ἀν' ἐφρόντιζον διαφερόμενος. 322. 8. τυχαῖνακτῶν
δικαίων. 324. 3.

τύχη] ἕως ἀκρῆβῶς τὰ παρὰ τῆς τύχης συμ-
βῆται. 238. 4.

ὑβρις] γραφὴν ὑβρεως γραφῆς. 226. 1.

ὑπακίεν cum citatus in forum comparet, sui co-
pnam iudicibus facit. 84. 5.

ὑπαναγινώσκων τὰ ἐν τοῖς νόμοις [scil. γυγθαμμέ-
να] particulatim recitans, cum intercapedine, vel in-
teruallis quibusdam, aliud membrum ex alio. 272. 6.

ὑπειπῆν] ὑπειρημένον cum esset denunciatum [pro
προειρημένον vel ἄρτι εἰρημένον iam superius paulo an-
te dictum, ἐν τοῖς ἄνω. 276. vit.

ὑπερβαίνειν] ὑπερβαῖσα τὸν τελευταῖον κληρονό-
μον. quamuis eum, qui postremus bonorum posses-
sor fuit, illa quiete possidere siuerit, neque controuer-
siam eorum illi mouerit. 15. 3. 50. pen

ὑπερβάλλον ἀναδείξαι. 129. 1.

ὑπερβολὴ ἀναδείξαι. 146. 8.

ὑπερορῖα omne territorium, quod est extra solum
Atticum. 68. 1. 80. 4.

ὑπηρετῶν] πανθ' ὑπηρετῶν, ὅσα προσάττετε.
186. 3.

ὑπόδικος τῆς κακώσεως [subaudi τῶ νόμου] 216. 4.
et 11. ὑπόδικον ἑμαυτὸν καθιστῶς. 355. vit. 359. pen.

ὑποκῆσθαι oppigneratus esse. 140. 8.

ὑπολείπειν. 102. 2.

ὑπολογίζεσθαι. 233. 5.

ὑπομιμνήσκων. 189. 8.

ὑποπαρῶδῶν sensim et sine sensu latenter extrude-
re, loco depellere. unuermerkt wegdrängen. 223. 11.

ὑποπίπτειν] ὑποπιπταιώτες τῇ ἀνθρώπῳ addicti
mulierculae, adulantes ei famulantesque abiectissimum
in modum. 138. 10.

ὑπόχρεως obaeratus. verschuldet. 263. 6. 264. 3.
 ὑποχωρῶν ὄχρητο clam se subduxit, excessit ex Vi-
 be. 84. 4. ὑπεχώρησεν εἰς Σικυῶνα. 134. 13.
 ὑστατος τραγωδοῖς, qui ultimam palmam meret.
 109. vlt.

Φαίνων] δύο διαθήκαι ἐφαίνησαν. 96. 7. Φανή-
 σονται παῖδες ἄλλω τινὶ τρόπῳ liberi ab eo patre non
 facti, cuius e nomine appellantur. 136. 7.

Φανερός] Φανερά ἐστία. bona immobilia. 138. pen.
 οἶκον ἐκ τῆ Φανερέῳ τριηραρχῆντα. 181. 6.

Φάρμακον] ὑπὸ Φαρμακῶν διεφθάρθαι. 252. 6.
 Φελαάδα. 227. 3.

Φέρων μίσθωσιν τῆ ἐνιαυτῆ mercedes annuas re-
 ferre — an jährlichen Pachte einbringen. 109. 2. ἐγε-
 νομένης ἤκες Φέρων διαθήκας. 244. 1. 245. 10. τῆ
 ψῆφόν μοι ἤνεγκαν. secundum me litem dederunt.
 280. 8.

Φεύγων] τοῖτον πράγμα ἔφυγον. 132. pen. ἔ-
 φυγε τὴν βάσανον noluit vti sponfione de mancipiis ad
 quaesitionem dedendis. 201. vlt. φ. τὰς ἐλέγχους.
 213. 5. 214. 4.

Φθονῶν. 155. 2.

Φθόνον ἐμοὶ γενήσεσθαι παρ' ὑμῶν περὶ τῶν προσ-
 γεγενημένων χρημάτων. 290. 11.

Φιλοπράγμων. 84. pen.

Φιλοτιμίως μνημεῖον ὁ τρίπας. 187. 3.

Φιλοτίμως. 186. 4.

Φιλοχρημαστῶν. 264. 6.

Φοιτῶν ἐπὶ τὸ ἐνοίκιον identidem statis temporum
 vicibus venire ad tollendum locar. 134. vlt. τῶν δι-
 δασκάλων, ὅποι ἐφοιτῶμεν. ad quorum ludos itaba-
 mus. 247. 5.

Φορεῖν] τίς ἐ μέλαν ἱμάτιον ἐφόρεσε. 71. 8. ἐμ-
 βάδας καὶ τριβώνια Φορεῖν. 94. 7.

Φρονῶν recte sapere, suae tutelae esse, ἐπεὶ δὴ τὰ-

χρῆς ἤρχετο φρονῶν mündig werden, zu Jahren und Verstande kommen. 242. pen. ὡς εὖ φρονῶσιν ὑμῶν ἰκανοὶ τὰ εἰρημῖνα ἠμῶν vt viris barbatis, et mente libi constantibus. 281. 1. εἶπερ τι δίκαιον ἐφρόνας. 330. 2.

φροντίζεν. 322. 8.

Φυλαρχεῖν magistri equitum honorem gerere. 115. 1. 292. vlt

Φυλάττειν τὰς οἰκέτας acribus oculis observare. 143. 7.

Φυλέτης. eiusdem tribus confors, tribulis. 184. 2.

Φῦναι] οἱ μετ' ἐκείνους Φύντες. 214. 11.

Φύσις] φύσει γεγονότα υἱὸν ex se natum. 169. pen. opponitur adoptato. τοιοῦτοι τὰς φύσεις πρὸς ἀλλήλους εἰσι. 181. 9.

Φυτεύειν χωρίον καὶ γεωργεῖν. 247. 7.

Φωνὴ μεγάλη. 153. 8. εἰδὲς ὑμῶν τὴν φωνὴν ἀνάσχοιτο αἰῶνα. 355. 6.

Φυρεῖν furtum quaerere. 144. 5.

Χεῖν] ἐπὶ τὰ μνήματα ἵεναί χερόμενον. Dis Manibus inferias, libationes funereas illaturum, καὶ ἐναγιῶντα. 149. 1. οἱ παῖδες ἐναγίζουσι καὶ χεῖνται. 157. 9.

Χηρεύειν in viduae conditione aetatem degere. 149. 4.

Χρηγεῖν. 154. 6.

Χρεός. 187. 3.

Χρεός.] τὰ χρεῖα ὑφείλετο αὐτὸν. die Capitalien, die ausstehenden Schulden, die er an andern zu fodern hatte. Activschulden. 221. 8. χρεῖα ἐπὶ τόκοις ὀφειλόμενα auf Zinsen ausgethane Capitalien. 293. 11.

Χρηματίζεσθαι rem quaerere, vsuris aliisque turpibus modis rem amplificare. πολὺ περὲργαίτερον ἤγεται τὸ χρηματίζεσθαι, ἢ τὴν ἐμὴν συγγένειαν. id est observationem officiorum et iurium, quae mihi vt cognato debet. 245. 11.

χεῖρτάϊ τινι πρὸ χεῖρτάϊ οικείως. 13. 4. et 14.
praesertim cum meretrice consuescere. 20. 5. ἀπορῶν
θ, τι χεῖρτο τῶ παρόντι κακῶ was er' in der Noth an-
fangen sollte. 136. pen. λόγοις χεῖρτάϊ τοῖστοις se
behelfen sich mit dergleichen Ausrufen. 176. 1.

χρησιμος] χρησιμη διαθήκη. authentica, vera, le-
gitima. echt. 138. 13. καὶ πρότερον χρησιμος ἔγνε-
το. homo frugi. 309. 3. χρησιμώτερον ὑμῖν πολιτην
παρεῖχεν ἑαυτὸν. 317. 4.

χρήστης creditor. 8. vit. 105. 8.

χρόνος] τὸν χρόνον εἰάσαμεν [scil παρελθεῖν] 264.
9. ἔκ εἰ χρόνον τι ὑπερον τῶν ἡμετέρων εἰσπραττόμε-
θα. 265. pen.

χρυσίον] σὺν ἱματίοις καὶ χρυσοῖς. 199. 4.

χωρίζεσθαι de vxore domo manueque matiti emil-
fa, alii que elocata. 221. 1.

χωρίον praedium. 267. 9.

ψευδεσθαι κατὰ τετελευτηκότος. 233. 2. ψ.
πρᾶγμα τηλικῶτον. 283. 4. 297. 3.

ψευδής] τέτω τὰ ψευδῆ συλλαμβάνει. 245. 8.

ψευδομαρτυρία. 99. 10. 357. 6.

ψευδομαρτυριᾶν. 97. 2.

ψεύδος προφασίζεσθαι. 44. 7. εἴ τι ψεύδος ἦν
ὦν ἐλογιζόμεν. 334. 2.

ψηφίζεσθαι δίκην sententia sua, cetera iudex, causam
disceptare. 19. 2.

ψῆφος] παρὰ τέτταρας ψήφους μετέσχε τῆς πό-
λεως. 40. 8. τὴν ψῆφὸν μοι ἠνεγκαν. 280. 8.

ᾠθεῖν. 213. 3.

ᾠνεῖσθαι. 210. 3. 293. 7.

ᾠνιος. venalis. 134. 17.

ὡς] ἔδ' ὡς pro ἔδ' ἔγως. ne sic quidem. 228. 14.

ὠφελῆν] μέλλοντες ὠφεληθήσεσθαι μὲν μηδὲν, ζη-
μιωθήσεσθαι δὲ μεγάλα. 263. pen.

INDEX HISTORICVS
A D I S A E V M.

- A**eschinesLusienſis. 172. Ciron. 193. ſq.
Alce. 134. in ſeqq. Cleon, 230.
Aminiades. 72. Cleonymus. 1. ſeqq.
Androcles (item Androcli- Cleonymus Cretenſis. III.
des) 121. ſeqq. 147. Clinareta, 35.
Antidorus. 143. 13. 147. Cranaus. 72.
Antiphanes. 140. Cteſias. 72.
Apollodorus Eupolidis. Cyronides. 256.
172. Demaratus. 108. 357.
Apollodorus Thraſylli. 163. Demochares. 256.
et tota oratione. Democles. 89.
Archidamus. 164. Democrates. 136.
Archonides. 16. Demofthenes. 71.
Ariſtarchus. 256. alius. 257. Dicaeogenes primus. 114.
Ariſtogiton. 118. Dicaeogenes Menexeni. 88.
Ariſtolochus. 140. Dicaeogenes Proxeni. 86. ſq.
Ariſtomenes. 257. Dinias. 6.
Aſtyphilus. 230. ſq. Diocles. 9.
Callippe. 127. Diocles Oreſtes. 194.
Cephiſander. 10. Diocles Pitthenſis. 208.
Cephiſodorus. 309. Dion. 134.
Cephiſodetus. 88. Dionyſius. 30.
Cephiſophon. 90. Diophantus. 28.
Chaereſtratus. 120. Diopithea. 107.
Chaeron. 32. Diotimus. 107.
Chaereleos. 297. Dorotheus. 28.
Chariades. 69. Endius. 14.

- Epigenes. 310.
 Erchientes. 343. 351.
 Ergamenes. 125.
 Eubulides. 274.
 Euclides. 147. 228. 343.
 Euctemon. 125.
 Eumathes. 309.
 Euphiletus. 351. sq.
 Eupolis. 163.
 Glaucon. 275.
 Hagnias. 270. sq.
 Hagnon. 67.
 Hagnotheus. 67. 343.
 Harmodius ille celebr. 118.
 Harmodius Proxeni. 94.
 Hegemon. 125. 357.
 Hegesippus. 362.
 Hermon. 343.
 Hierocles. 232.
 Hippolochides. 176.
 Lacratides. 165.
 Leochares. 87.
 Lycon. 95.
 Lyfimenes. 32.
 Macartatus. 297.
 Melanopus. 107.
 Menesthratus. 120.
 Menexenus. 95.
 Menexenus pater Dicaeo-
 genis. 89.
 Mixiades. 125.
 Mnesiptolemus. 99.
 Mneson. 163.
 Naufimenes. 199.
 Nicodemus. 16.
 Nicostratus. 67. sq.
 Olynthii. 117.
 Orestes. 194. 228.
 Phanostratus. 120.
 Phila. 15.
 Philochares. 29.
 Philoctemon. 119. sq.
 Philonicus. 105.
 Pistozenus. 128.
 Polyaratus. 89.
 Poliarchus. 5.
 Posidippus. 4.
 Pronapis. 171.
 Protarchides. 103.
 Proxenus. 90.
 Pylades. 32.
 Pyretides. 24.
 Pyrrhus. 14. sq.
 Pyrrhus Lamptrensis. 72.
 Pythodorus. 138.
 Smicrus. 69.
 Stratius. 274.
 Stratocles. 274.
 Stratonicius. v. Nicostratus.
 78.
 Telephus. 71.
 Thargelia. 169.
 Theophon. 293.
 Thrasylbulus. 172. 3.
 Thrasyllus. 163.
 Thrasymachus. 69.
 Thudippus. 200.

Timotheus. 137.
Vndecimviri. 84.

Xenaenetus. 236. alius. 257.
Xenocles. 15.

INDEX GEOGRAPHICVS

A D I S A E V M.

A charnensis.	Mitylene. 237.
Aethalides. 30.	Munychia. 137.
Aphidnaeus. 136.	Oenoa. 294.
Araphenius. 241.	Paeaniensis. 90.
Athmonensis. 140.	Prospaltii. 298.
Besaeensis. 72.	Phlyensis. 194.
Cephisiensis. 125. 138.	Φλυῆσι. 218.
Ceramicus. 104. 134.	Phrearrhius. 90.
Chius. 137.	Περσῶν. 208.
Cholargensis. 199.	Plotiensis. 99.
Corinthus. 165. 237. 265.	Potamius. 103.
Creta. 297.	Pythii Apollinis fanum.
Cyprius. 15.	113.
Delphinium. 360.	Serangium. 140.
Εἰληθῶνας fanum. 112.	Sicilia. 120. 128.
Eleusin. 114. 292. 293.	Sicyon. 134.
Eleusinius. 29.	Spartokus. 115.
Erchiensis. 30. 343.	Sphettius. 28.
Hephaestides. 232.	Sypalletius. 256.
Lechaeum. 110.	Thebae. 27.
Limnae. 219.	Thebanum bellum. 237.
Lufiensis. 172.	Thessalia. 237.
Melita. 293.	Θεσσαλῶν. 293.

~~INDEX ORATIONVM ISAEI~~

INDEX
ISAEI ORATIONVM.

Oratio I.	Super hereditate Cleonymi.	pag. 1
— II.	Super Pyrrhi	14
— III.	Super Nicofrati	47
— IV.	Super Dicaeogenis	86
— V.	Super Philocemonis	120
— VI.	Super Apollodori	158
— VII.	Super Cironis	190
— VIII.	Super Astyphili	229
— IX.	Super Aristarchi	253
— X.	Super Hagniae hereditate	268

ANTIPHONTIS
O R A T I O N E S.

+++++

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΤΟΤ

ΡΗΤΟΡΟΣ ΛΟΓΟΙ

ΓΕΝΟΣ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ.

Αντιφών, υἱὸς μὲν ἦν Σοφίλου, Φυλῆς δ' αἰωνίδου·
 βραμύσιος τὸν δῆμον. κατὰ δὲ τὰ περὶ αὐτὸν γενέ-
 μενος, συνήκμαζε Γαργία τῷ σοφιστῇ. καὶ διδασκάλου
 τὰ πρῶτα χρησάμενος τῷ πατρὶ διδάσκοντι γραμμα-
 τα. τῆς ἡλικίας δὲ προβαινύσης, τὰ περὶ τὰς λόγους
 ἐξεπέονησε. φυσικῇ δεινότητι τὴν ἐκ τῆς ἀσκήσεως μελέ-
 την προσλαβὼν. μηδενὸς μὲν ἀκροασάμενος. ὅτι μηδὲ
 ἦν πῶ τις μήτε λόγων, μήτε τεχνῶν ῥητορικῶν συγ-
 γραφεὺς, μήτε σοφιστῆς προεσηκώς διατρεβῆς. τοῖς
 πρὸ αὐτῆ δὲ ἐντυχῶν βιβλίους, καὶ τοῖς τῶν ποιητῶν
 μάλιστα, εἰς τοσούτον προῆλθε δεινότητος, ὥστε Νέστωρ ἐκα-
 λεῖτο διὰ τὴν ἐν τῷ λέγειν ἡδονὴν. τῆ πολιτεύεσθαι δὲ
 ἀποστὰς νῆος ὦν, ἐν Κορίνθῳ παρὰ τὴν ἀγορὰν οἰκημα-
 ὑποδοχὴν παρὰ τῶν ἀκροατῶν ποιήσας, καὶ ἔξωθεν
 ἐπιγράψας, ὅτι τὰς λυπεμένους παραμυθῶνται. εἶπε
 φιλοχρήματος ὦν καὶ ἐ πολλὰ ἐκ τέτε κερδαίνων, τρυ-
 γωδίας ἐποίη. ἀποστὰς δὲ καὶ τῆσαν, ἐπὶ ῥητορικὴν ἐ-
 τρέπητο. καὶ συνησάμενος ἐν Ἀθήναις διατρεβῆν, Σω-
 κράτη περὶ τῶν ἐλεγκτικῶν διεφίετο. πολλὰς δὲ παι-
 δεύσας, ἐπαίδευσε καὶ Θεκυδίδην· ἐν δὲ τῷ πελοπον-
 νησιακῷ πολέμῳ πολλὰ δυνάεις. μεταβάλλε τὴν δημο-
 κρη-

ληφθεῖσαν τὸν θάνατον τὸν ἐκείνῳ ἐπ' αὐτοφάρμακων ἀπολελειμένην, τιμωρήσασθαι, πρῶτον μὲν τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις, ἔς παρὰ τῶν θεῶν καὶ τῶν προγόνων διαδεχόμενοι, κατὰ τὸ αὐτὸ ἐκείνοις περὶ τῆς καταψηφίσσεως δικάζετε· δεύτερον δ' ἐκείνῳ τῷ τραγικῷ καὶ ἅμα ἐμοὶ μόνῳ ἀπολελειμένῳ⁴ βοήθησαι. ὅμαι γὰρ μοι ἀναγκαῖοι. ἔς γὰρ ἐχρήν⁵ τῷ μὲν τεθνεῶτι τιμωρὸς γενέσθαι, ἐμοὶ δὲ βοηθός, ἔτοι τῷ μὲν τεθνεῶτος φονεὺς γεγέννηται, ἐμοὶ δ' ἀντίδικος καθεστᾶσι. πρὸς τίνας ἔν εἰδοί τις βοηθός; ἢ ποί τὴν καταφυγὴν ποιήσεται ἄλλοθι, ἢ β. πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸ δίκαιον; θαυμάζω δ' ἔγωγε καὶ τῷ ἀδελφεῷ, ἦντινά ποτε γνώμην ἔχων, ἀντίδικος καθέστηκε πρὸς ἐμέ καὶ εἰ νομίζε τῆτο εὐσέβειαν εἶναι, τὸ τὴν μητέρα μὴ προδῆναι. ἐγὼ δ' ἠγῶμαι πολὺ ἀνοσιώτερον εἶναι, ἀφῆναι τῷ τεθνεῶτος τὴν τιμωρίαν· ἄλλως τε καὶ τῷ μὲν ἐκ προβελῆς αἰκου-

σίας

3. καταψηφίσσεως] *suspectum mihi fateor hoc esse vocabulum.* Sententia postulare videtur καταφαρμακεύσεως. de veneficio. Verum dubito adhuc num voc. καταφαρμακείσεως in foro attico fuerit vitatum. nam alias bonae id notae esse: nemo facile dubitabit. Aut pro περὶ leg. est πρὸ.

4. ἀπολελειμ.] deserto, derelicto, denudato ab adiutoribus.

5. ἔς γὰρ ἐχρήν] eadem iterat, quae modo dixit. Archaismus hic est Antiphontis aetate dignus. praeterea magna vis inest his vocabulis ad commouendum et accendendum iudices.

σίας ⁶ ἀπεθανόντος, τῆς δ' ἰκυσίας ἐκ προνομίας ἀπικτανάσης. καὶ ἐ τῆτο γ' ἔρεϊ, ὡς εὔ ⁷ οἶδεν, ὅτι ἐκ ἀπικτανῶν ἢ μήτηρ αὐτῷ τὸν πατέρα τὸν ἡμέ-

12. τερσῶν. ἐν οἷς μὲν γὰρ αὐτῷ ἔχουσία ἦν σαφῶς εἰδέναι, παρὰ τῆς βασιάνε, ἐκ ἠθέλησιν: ἐν οἷς δ' ἢ ἐκ ἦν πυθίσθαι, τῆτ' αὐτῷ ⁸ προθυμηθῆν. καίτοι αὐτὸ τῆτο ἔχρην, ὃ καὶ ἐγὼ πρέκαλέμην, προθυμηθῆναι ⁹, ὅπως τὸ πρᾶχθῆν ἢ ἀληθῆς ¹⁰, ἐπεξελ-

15. θᾶν. μὴ ἐμολογῆντων γὰρ τῶν ἀνδραπόδων, ἔτος τ' εὔ εἰδῶς αὐτῶ ἀπελογεῖτο, καὶ ἀντίσπαυθε πρὸς ἐμῆ,

6. ἐκ προβελῆς ἰκυσίας] ex infidiis praemeditatis clandestinis, quas neque nouit in se parari, neque potuit aut impedire, aut euitare. malim tamen ἀκουσίας.

7. εὔ οἶδεν] sic dedi de meo, pro vulgari ἐν οἶδεν. pro priore voce fertur Scaliger ἐν dedisse, si dedit.

8. τῆτ' αὐτῷ] scil. τὸ πυθίσθαι e quibus autem verum expiscari non licebat, voluit, scil. expiscari. Liberos nempe homines percontatum ierat, qui nil rei gestae norant, eoque nil docere poterant. αὐτῷ accipio h. l. pro αὐτῷ contra, rursus. quo significata passim reperitur vsurpatum.

9. προθυμηθῆναι cohaeret cum ἐπεξελθᾶν velle inuestigare.

10. ἢ ἀληθῆς] id est γήνηται φανερόν in luce proferatur. ἀληθῆς h. l. non id quod vulgo solet, verum puta, significat; sed equipollet dictioni ἀλαθῆρον, non obscurum, non ignotum, h. e. obtinet primigeniam vim suam, vnde notio veri postmodum promanuit; quamquam nescio au apud auctores graecos, qui hodie superflunt, hoc significatu vsurpatum nusquam locorum reperitur.

ἐμὲ, καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆ ἀπήλακτο ὡν ταύτης τῆς αἰτίας. ὅπερ δὲ μὴ ἠθέλησεν ἐλεγχοῦν ποιήσασθαι τῶν πεπραγμένων, πῶς περὶ γ' ὡν ἐκ ἠθέλησε πυθέσθαι, ἐγχαρῆ αὐτῶ περὶ τέτων εἰδέναι; πῶς 18. ἔν περὶ τέτων, ᾧ διακρίνοντες, αὐτὸν εἰκὸς εἰδέναι, ὡν γε τῆς ἀλήθειαν ἐκ εἴληφε; τί ποτε ἀπολογῆσασθαι μέλει μοι; ἐκ μὲν γάρ τῆς τῶν ἀνδραπόδων βασάνης εὖ ἤδει, ὅτι ἐχ' οἶον τ' ἦν αὐτῇ σαθῆσαι, ἐν δὲ τῶ μὴ βασανισθῆναι ἠγεῖτο τὴν σωτηρίαν εἶναι· τὰ δὲ γινόμενα ἐν τέτῳ ἀφανισθῆναι ᾤθησαν. πῶς ἔν εὐορκα ἀντομωμοκῶς ἔσαι, φάσκων εὖ εἰδέναι, ὅς ἐκ ἠθέλησε σαφῶς πυθέσθαι, ἐμὲ ἐθέλοντος τῆ δικαιοτάτῃ βασάνῳ χρῆσασθαι περὶ τέτῃ τῆ πράγματος; τέτῳ μὲν ¹¹ ἠθέλησα μετὰ 24 τέτων ἀνδράποδα ¹² βασανίσαι, ἃ συνήδει καὶ πρέτερον τὴν γυναῖκα ταύτην, μητέρα δὲ τέτων, τῶ πατρὶ τῶ ἡμετέρῳ θάνατον μηχανωμένη φαρμάκεις; καὶ τὸν πατέρα εἰληφότα ¹³ ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ ταύτην ἐκ ἔσαν ἀπαρτον· πλὴν ἐκ ἐπὶ θανάτῳ 27 τῶ φάσκουσιν δίδοναι; ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις. διὰ ἔν ταῦτα ¹⁴ ἐγὼ βασανῶν ἠθέλησα ποιήσασθαι περὶ ¹⁵ αὐτῶν,

11. τέτῳ μὲν] non sequitur τέτῳ δὲ. deesse videtur aliquid. Malim quoque ὅς τέτῳ μὲν.

12. ἀνδράποδα] malim cum articulo τῶνδρα.

13. εἰληφότα] subaudi e praemissis tacite repetendum αὐτὴν. εἰ αὐτῆ θάνατον μηχανωμένην.

14. διὰ ἔν ταῦτα] propterea quod haec mulier iam antea beneficiis vitae patris mei esset infidata.

15. περὶ αὐτῶν] uno vero μετ' αὐτῶν. vna cum

αὐτῶν, γράψας ἐν γραμματείῳ ἃ ἐπασιῶμαι τὴν
 γυναικὰ ταύτην. βασιανσιὰς δὲ αὐτὺς τέττες ἐκί-

30. λουον γίνεσθαι ἐμῆ παρόντος, ἵνα μὴ ἀναγκαζόμε-
 νοι, ἃ ἐγὼ * ἐπερωτῶμι¹⁶, λέγοιεν· ἂλ' ἐξήρακα
 μοι τοῖς ἐν τῷ γραμματείῳ¹⁷ χρεῖσθαι¹⁸. καὶ αἰ-
 τό μοι * τῆτο¹⁹ τεκμήριον δίκαιον²⁰ ἔσαι, ὅτι ὄρ-
 θῶς καὶ δικαίως μετέρχομαι τὸν Φονέα τῷ πατρὶ.
 εἰ δὲ ἄπαρνοι γίνοντο, ἢ λέγοιεν μὴ ὁμολογέμενας,
 33. ἡ δίκη²¹ ἀναγκάζει τὰ γεγονότα κατηγορεῖν. αὐ-
 τη γὰρ

his aduersariis meis, coram iis, qui sunt mei fratres,
 e nouerca mea nati,

16. ἐπερωτῶμι λέγοιεν] sic dedi de meo, in opta-
 tuiuo, pro vulgari ἐπερωτῶ μὴ λέγοιεν. ne vi coacti ea
 dicerent, quae ego interrogarem.

17. τοῖς ἐν τῷ γραμματείῳ] scil. γεγραμμένοις
 ὑπ' ἐμοῦ.

18. χρεῖσθαι] subaudi τέττες. mihi sufficiebat hos,
 aduersarios meos, e mancipiis torquendis ea solum-
 modo percontari capita accusationis, quae ego in sche-
 dula perscripisssem.

19. τῆτο] sic de meo dedi, pro vulgari τέττα.

20. τεκμήριον δίκαιον] offendor non nihil insolentia
 dictionis. expectassem potius τ ἱκανόν, praeser-
 tim cum statim insequatur, ὅτι ὄρθῶς καὶ δικαίως με-
 έρχομαι τὸν Φονέα τ. π. Non ideo tamen quicquam
 h. l. commotum ibo. mos auctori cuique suus proprius
 loquendi est; et praeterea facile fiat, vt occurrant et
 inueniantur passim locorum eius dictionis exempla, cu-
 ius nouitas meas aures nonnihil ferit. quae mihi no-
 uitas videtur, ea fortassis aliis est res trita.

21. ἡ δίκη] magistratus, vndecimuri rerum ca-

τη γὰρ καὶ τὸς τὰ ψευδῆ παρεσκευασμένους λέ-
γειν, τάληθ' ἡ κατηγορεῖν ποιήσας. καίτοι εὖ οἶδά γ',
εἰ ²² ἔτροι πρὸς ἐμὲ ἐλθόντες, ἐπειδὴ τάχις αὐ-
τοῖς * ἀπηγγέλθη ²³, ὅτι ἐπεξίομι τῷ πατρὸς τὸν
Φονέα, ἠθέλησαν τὰ ἀνδράποδα, ἃ ἦν αὐτοῖς, 36.
παραδῶναι, ἐγὼ δὲ μὴ ἠθέλησα παραλαβεῖν αὐ-
τὰ, ἐνταῦθ' ἂν μέγιστα τεκμήρια παρείχοντο ὡς
ἐκ ἔποχοι εἰσι τῷ Φόνῳ. εἰ γὰρ, τέτων ἐθελόντων δι-
δόναι εἰς βάσανον, ἐγὼ μὴ ἐδεξάμην, τέτοις ἂν ἦν
ταῦτα τεκμήρια. τὸ αὐτὸ ἔν τῷ καὶ ἐμοὶ γενέσθω, 39.
εἴπερ ἐμὲ θέλοντος ἔλεγχον λαβεῖν τῷ πράγμα-
τες, αὐτοὶ μὴ ἠθέλησαν δῶναι. δεινὸν δ' ἔμοιγε δο-
κεῖ εἶναι, εἰ ὑμᾶς μὲν ζητῶσιν αἰτεῖσθαι ὅπως αὐ-
τῶν μὴ καταψηφίσησθε, αὐτοὶ δὲ σφίσι αὐτοῖς
ἐκ ἤξίωσαν δικασαὶ γενέσθαι, δόντες βασιάνισαι τὰ 42.
αὐτῶν ἀνδράποδα. περὶ μὲν ἔν τέτων ἐκ ἀδελον, ὅ-
τι αὐτοὶ ἔφευγον τῶν πραχθέντων τὴν σαφήνειαν
πυθέσθαι. ἤδεσαν γὰρ οἰκεῖον σφίσι τὸ κακὸν ἀνα-
φανησόμενον ὥστε σιωπῶμενον καὶ ἀβασάνισον αὐ-

το

pitalium, coram quibus ferui torquendi essent, ve-
rum fateri recusantes.

22. εὖ οἶδά γ', εἰ] num sic Antiphon, antiquae,
abruptae et inarticulatae dictionis amans, reliquerit,
an potius id, quod planior, et aliis vsu trita loquendi
ratio subiicit, scil. εὖ οἶδά γ', ὅτι, εἰ — in dubio re-
linquam.

23. ἀπηγγέλθη] sic dedi de meo, pro vulgari
ἐπηγγ. sic paulo ante versu 16. in Aidina est ἐπελογῆ-
το, vbi Stephanus tacite correxit ἀπελ.

τὸ εἶσασι ἐβελήθησαν. ἀλλ' ἔχ' ὑμεῖς γε, ὦ ἄνδρες,
 113.1. ἐγὼ γ' εὖ οἶδα, ἀλλὰ σαφεῖς ποιήσατε. ταῦτα μὲν
 ἔν μεχρὶ τῆτε. περὶ δὲ τῶν γενομένων περὶ ἄσσομα
 ὑμῖν διηγήσασθαι τὴν ἀλήθειαν· δίκη²⁴ δὲ κυβερ-
 3. ἦσεν. Ἰπερῶν τι ἦν τῆς ἡμετέρας οἰκίας, ὃ εἶ-
 χε Φιλόνεως, ὅπου' ἐν ἄσει διατρίβοι, ἀνὴρ καλός
 τε καὶ γαθός, καὶ φίλος τῷ ἡμετέρῳ πατρὶ· καὶ
 ἦν αὐτῷ παλακῆ, ἣν ὁ Φιλόνεως ἐπὶ πορνεῶν ἐμελλ-
 λε καταστῆσαι²⁵. ταύτην ἔν, πυθομένη ἢ μήτηρ
 6. τῆ ἀδελφῆ, ἐποίησατο Φίλην. αἰσθημένη δ', ὅτι αἰ-
 δικεῖσθαι ἐμελλεν²⁶ ὑπὸ τῆ Φιλόνεω, μεταπέμπε-
 ται²⁷. καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν, ἔλαξεν αὐτῇ ὡς αἰδιοῦτο

Qq 2

ὑπὸ

24. δίκη]. pro ἡ δίκη. Etiam haec nota archaismi est, ἔομισσο articuli, parcat antiquitas saepe verbis, etiam necessariis, et rursus eadem alias copiosior est iusto, aut per se plana, aut iam dicta moleste inculcans.

25. καταστῆσαι] num καταστήσεν. Sic certe fert vsus loquendi. verum infinitivus aor. I. saepe quoque vices gerit futuri primi. quare haud decernam. Quoniam Antipho personas discernere nil curavit, quae indiligentia orationis perspicuitatem nebula quasi quadam perfudit, quae labes est oratoris teterrima, iuvat personas certis notis insignitas proponere. αἰσθημένη ergo est accusata, accusatoris nouerca, ab eo, non vero, sed, vt paret, ficto nomine, sed illo appposito, Clytaemnestra appellata. Imitantes hoc exemplum, virum peremtum appellabimus Agamemnonem, accusatorem, qui priuignus est, Orestem.

26. ἐμελλεν]. illa pellex Philonei. nisi is potius Philoleus est.

27. μεταπέμπεται] Clytaemnestra puta arcessit

ὑπὸ τῷ πατρὸς τῷ ἡμετέρῳ. εἰ ἔν ἐθέλοι²⁸ πείθε-
σθαι, ἔφη ἰκανὴ εἶναι ἐκείνη τε τὸν Φιλόνεον φίλον⁹.
ποιοῖσθαι, καὶ αὐτῇ τὸν ἑμὸν πατέρα εἶναι. φάσκου-
σα αὐτῆς²⁹ μὲν τῶτο εὐρήμα, ἐκείνης δ' ὑπερέτη-
μα. ἡρώτα ἔν αὐτῇ εἰ ἐθέλοι διακονῆσαί οἱ· καὶ ἢ
ὑπέσχετο τάχιστα, ὡς οἶμαι. μετὰ ταῦτα ἔτυχε
τὸν Φιλόνεον ἐν Πειραιεῖ ὄντα³⁰ ἱερά θύειν Διὶ κτη 12.
σίῳ, ὃ δὲ πατὴρ ὁ ἐμὸς εἰς Νάξον πλεῖν ἔμελλε. κάλ-
λυσον ἔν ἐδόκει τῷ Φιλόνεω, τῆς αὐτῆς ὁδῷ ἄμα μὲν

πρῶ-

ad se pellicem. ἦλθεν] pellex ad meam nouercam,
ἔλεξεν] Clytaemnestra. αὐτῇ] pellici Philonei. αἰδικοῦ-
το] nouerca. Sed videtur potius post αἰδικοῦτο ali-
quid doesse, et oratio ad hunc ferme modum integran-
da. ὡς αἰδικοῦτο ὑπὸ τῷ Φιλόνεω, ὡς καὶ αὐτῇ ὑπὸ τῷ
πατρὸς τ. ἢ. illi [pellici] parari iniuriam a Philoneo,
quemadmodum etiam sibi [nouercae] fieret iniuria a
patre meo.

28. ἐθέλοι] pellex. πείθεσθαι] sibi, nouercae,
morem gerere. ἔφη] nouerca. ἰκανὴ εἶναι] aiebat pe-
nes se, nouercam, esse. ἐκείνη] pellici. αὐτῇ] sibi,
nouercae.

29. αὐτῆς] suum inuentum, nouercae puta. ἐκεί-
νης] pellicis. ἡρώτα] nouerca. αὐτῇ] pellicem. ἐ-
θέλοι] pellex. οἱ] sibi, nouercae. καὶ ἢ ὑπέσχετο]
pellex puta.

30. ὄντα] masculinum an neutrum sit, ad τὸν Φι-
λόνεον, an ad τὰ ἱερά redeat, ambigi possit; ego equi-
dem posterius malim. Philoneus enim in Piraeo non-
dum erat, sed patrem aetoris adhuc eo comitaturus,
vnaque eadem opera sacra Ioui Ctesio factururus, ibi pu-
blice celebranda. ὄντα itaque h. l. accipio pro γιγνώ-
μενα δημοσίῃ, et θύειν pro δεῖν θύειν.

προπέμψαι εἰς τὸν Περραιῶ τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν,
 φίλον ὄντα ἑαυτῶ, ἅμα δὲ, θύσαντα τὰ ἱερά, ἐστ-
 15. ἄσαι ἐκείνον ἢ ἂν πικρακῆ τῷ Φιλόνοω ἠκολούθησεν
 τῆς θυσίας ἕνεκεν· καὶ ἐπειδὴ δὲ ἦσαν ³¹ ἐν τῷ Περ-
 ραιῶ, ὅταν εἰκός, ἔθνον. καὶ ἐπειδὴ αὐτῶ ἐτέθυτο
 τὰ ἱερά, ἐντεῦθεν ἐβηλεύετο ἢ ἀνδραποδοῦσθαι ἂν
 αὐτοῖς τὸ φάρμακον δοῖν· πότερα πρὸ δειπνῆ, ἢ
 18. ἀπὸ δειπνῆ. ἔδοξεν ἐν αὐτῇ βηλευομένη βέλτιον εἶ-
 ναι μετὰ δειπνον ³² δεῖναι, ταῖς κλυταιμνήστρας τῆς
 τέττε ³³ μητρὸς ὑποθήκας ἅμα διακονῆσαι ³⁴. καὶ
 τὰ μὲν ἄλλα μακρότερος ἂν εἴη λόγος περὶ τῆ δειπ-
 νῆ ἐμοὶ τε διηγῆσασθαι, ὑμῖν τ' ἀκούσασθαι· ἀλλὰ
 Q 9 3 παιρῶ

31. καὶ ἐπειδὴ δὲ ἦσαν] aut καὶ aut δὲ dele.

32. μετὰ δειπνον] H. Stephanus interponi vult τὸ. non intercedam equidem. verumtamen, cum Antiphon amet, antiquorum more, breuitatem, illiusque breuitatis genus hoc sit, vt articuli omittantur, ipseque modo πρὸ δειπνῆ et ἀπὸ δειπνῆ dixisset, vtrumque sine articulo. acquiescam h. l. vulgatae, cen- seboque nil esse mutandum.

33. τέττε] huius aduersarii mei, qui natu maxi- mus fratrum, horumque et matris causam aduersus actorem tuebatur; qui actor eorum matrem, nouer- cam suam, de caede patris in iure postulabat. Quia causa haec communis erat reo cum reliquis fratribus, matrem communem defendentibus, ideo modo τέττε, modo τέτων, promiscue vsurpat orator.

34. διακονῆσαι] num διακονῆσαν. vt redeat ad δε- ναι. vt ipsa, pellex, venenum daret hero patrique meo, ea in re praeceptis nouercae meae famulans. Possit quoque διακονῆσθαι legi, vt ad ἔδοξεν αὐτῇ redeat.

περάσσομαι τὰ λοιπὰ ὡς ἐν βραχυτάτοις ὑμῖν δεη- 21.
 γήσασθαι, ὡς γυγνήται ἢ δόσις τῷ Φαίρμακῳ. ἐ-
 παιδῆ γὰρ ἰδαδεπνήκασαι, αἷον εἰκός, ὁ μὲν
 θύων Διὶ πτησίῳ, κάμακον ὑποδεχόμενος; ὁ δ' ἐπ-
 πλεῦ τε μέλων καὶ παρὰ ἀνδρὶ ἐταίρῳ δεπνῶν,
 σπονδάς τε ἐποιῶντο, καὶ λιβανωτὸν ὑπὲρ αὐτῶν 25 24.
 ἐπετίθεισαν 26· ἢ δὲ παλακῆ τῷ Φιλόνεω 27, τὴν
 σπονδὴν ἅμα ἐγχεῖσα 28 ἐκείνοις εὐχομένοις ἅ ἐκ
 ἔμελλα τελεῖσθαι, ὧ ἀνδρες, ἐνέχει τὸ Φαίρμακον.
 καὶ ἅμα αἰομένη δεξιὸν ποιῶν, πλέον δίδασκε τῷ Φι-
 λόνεω· (ἴσως, εἰ δαίη πλέον, μᾶλλον Φιλησαμένη 27.
 ὑπὸ τῷ Φιλόνεω. ἔπω γὰρ ἤδει ὑπὸ τῆς μητρυῖας τῆς
 ἐμῆς ἐξαπατωμένη, πρὶν ἐν τῷ κακῷ ἤδη ἦν) τῷ δὲ
 πατρὶ τῷ ἡμετέρῳ ἔλασσον ἐνέχει. καὶ ἐκείνοι ἐπα-
 δῆ ἀπ-

35. ὑπὲρ αὐτῶν cum aspero, sui quisque causa. Philoneus pro se thura spargebat, Iouem Ctesium rogans, ut rem sibi, siue per negotiationis, siue per rei rusticae prosperitatem, augetet atque locupletaret; pater meus autem, ut nauigatio, quam ingrederetur, secunda sibi et fausta esset.

36. ἐπετίθεισαν] scil. τῇ ἐσχάρῃ thuribulo, prunis candentibus.

37. παλακῆ τῷ] alius ἢ interposuisset, verum in Antiphonte nescio an minus tutum sit idem praecipere fieri.

38. ἐγχεῖσα] imo vero ἐγχεῖσα. libantes enim vinum effundebant quidem, pueri autem ministrantes, et qui eorum loco essent, ut pellex hic loci erat, infundebant in pocula, aqua a se contemperatum. vulgatam defendere qui velit, illi sic erit interpretandum. ἐγχεῖσα ἐκ τῷ κρατῆρος εἰς τὴν κύλικα.

δὴ ἀπέσπασαν, τὸν ἑαυτῶν Φονέα μεταχειρίζε-
 30. νοι 39, ἐκπίνεσθι ὑσάτην πόσιν. ὁ μὲν ἔν Φιλόνεως,
 εὐθὺς παραχερῆμα ἀποθνήσκει· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἡ-
 μέτερος εἰς νόσον ἐμπίπτει, ἐξ ἧς καὶ ἀπώλοτό εὐ-
 κοσαῖος. ἀνθ' ὧν ἡ διακονήσασα ἔχει τὰ ἐπίχει-
 ρα, ὧν ἀξία ἦν, ἐδὲν αἰτία⁴⁰ ἔσα· (τῷ γὰρ δημοκοί-
 33. νη τροχισθεῖσα παρεδόθη) ἡ δ' αἰτία * γ', ἡ δὴ
 καὶ ἐνδυμηθεῖσα, καὶ χειρουργήσασα, ἔχει, εἰάν
 ὑμεῖς τε καὶ οἱ θεοὶ θέλωσι. σκέψασθε ἔν ὅσα δι-
 καιώτερα δέησομαι ὑμῶν ἐγὼ, ἢ ὁ ἀδελφός. ἐγὼ μὲν
 τῷ τεθνεῶτι ὑμᾶς κελεύω καὶ τῷ ἠδικημένῳ τὸν
 36. αἰδίδιον χρόνον⁴² τιμωρὸς γενέσθαι· ἔτος δὲ τῷ μὲν
 τεθνεῶτος περί ἐδὲν ὑμᾶς αἰτήσεται, ὅς ἀξίος καὶ
 ἐλεῶ καὶ βοηθείας καὶ τιμωρίας παρ' ὑμῶν τυχεῖν,
 Qq 4 αἰδέως

39. μεταχειρίζομενοι] amplexantes alternis, mo-
 do hic, modo ille, vlnis, et osculantes. nesciebant
 nempe hanc ipsam pellicem, cum qua lasciuiebant,
 venenum ipsis infudisse. Pro τὸν malim τὴν.

40. ἐδὲν αἰτίας] sic dedi ex auctoritate Stephani,
 pro vulgari ἐδ' ἐναντία. poterat quoque sic corrigi ἐδ'
 ἐν αἰτίας ἔσα. quatenus in culpa non fuisset.

41. ἡ δ' αἰτία γ', ἡ δὴ καὶ] sic dedi de meo, pro
 vulgari ἡ δ' αἰτία τε ἡδὴ, καὶ. foemina vero illa, quae
 in culpa et causa fuit, quippe quae et excogitarit sce-
 lus, eique perpetrando manum operamque praeflitterit.

42. τὸν αἰδίδιον χρόνον] cohaeret cum ἠδικημένῳ.
 iniuriam in perpetuum accipit is, qui eam accipit, quae
 nullo pacto postmodum reparari possit, cuius generis
 iniuria est caedes. nam inrefectus ad vitam reuocari
 nequit.

αἰθέως καὶ ἀκλεῶς πρὸ τῆς 43 εἰμαρμένης ὑφ' ᾧν
 ἤκισα ἐχρῆν τὸν βίον ἐκλεπῶν· ὑπὲρ δὲ τῆς ἀπο-
 κτεινάσης δεήσεται αἰθέμισα, καὶ αἰτέλεσα, καὶ αἰ- 39.
 νήκισα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν, δέόμενος ὑμῶν, αἰ αὐτὴ
 ἐαυτὴν ἐκ ἔπεισε μὴ κακοτεχνῆσαι 44. ὑμεῖς δ' οὐ
 τῶν ἀποκτενάντων ἐσὲ βοηθοί, ἀλλὰ τῶν ἐκ προ-
 νοίας ἀποθνησκόντων, καὶ ταῦτα, ὑφ' ᾧν ἤκισα
 ἐχρῆν αὐτὰς ἀποθνήσκων. ἤδη ἔν ἐν ὑμῖν τῆτό ἐσθ 42.
 ὀρθῶς διαγνώσασθε, ὃ καὶ ἐποιήσατε 45. δεήσεται δ'
 ὑμῶν

43. πρὸ] suffeci hoc, ex auctoritate Stephani, vul-
 gari vitiosae lectioni περι. Nullus etiam dubito Scali-
 gerum quoque πρὸ dedisse, tamen si schedae Goensia-
 nae ei παρα tribuunt.

44. αἰ αὐτὴ — μὴ κακοτεχνῆσαι] Locus perquam
 arduus, unde sententia vix tolerabilis et vix exputabi-
 lis existit. Aduersarius meus (haec est actoris oratio)
 vos iudices, rogabit vt nolitis κακοτεχνῆσαι. malis arti-
 bus, nequitia vti, in ea foemina condemnanda, quae
 ipsa in animum inducere sibi non potuit, vt a nequi-
 tia se abstineret. Ergo filius pro matre deprecans fe-
 ueritatem animaduersionis in veneficam appellabat κα-
 κοτεχνίαν? Filius nempe matrem defendens, aiebat
 eam infontem esse; et condemnationem eius habebat
 pro conspiratione iudicum, actoris iniquae causae fa-
 uentium, suam vero, aequissimam scilicet, premen-
 tium. Aut haec est exponendi et excusandi huius loci
 vna ratio, aut, si quid video, alia nulla. Reperiat,
 qui poterit, meliorem. v. Supplementa.

45. ἐποιήσατε] num ποιήσατε. id quod vos etiam
 facietis. Aut bene si vulgata habet, non satis intelli-
 go. Num respicit ad supplicium pellici irrogatum?

ὑμῶν ἕτος μὲν ὑπὲρ τῆς μητρὸς αὐτῆ ζώσης⁴⁶ τῆς
 ἐκείνου διαχρησαμένης ἀθέλως τε καὶ ἀδίκως, ὅπως
 114. ἰδίαν μὴ δῶ, ἂν ὑμᾶς πείθῃ, ἂν ἠδίκηκεν· ἐγὼ δ'
 ὑμᾶς ὑπὲρ τῆ πατρὸς με τεθνεῶτος αὐτῆμαι, ὅ-
 πως παντὶ τρόπῳ δῶ⁴⁷. ὑμεῖς δὲ, ὅπως διδῶσι δι-
 κην οἱ ἀδικῶντες, τὰτα γὰρ ἕνεκα καὶ δικασαὶ ἐγένε-
 3. σθε καὶ ἐκλήθητε· καὶ ἐγὼ μὲν ἐπεξέρχομαι λέ-
 γων, ἵνα δῶ δίκην ὡν ἠδίκηκε, καὶ τιμωρήσῃ τῶ τε
 πατρὶ τῶ ἡμετέρῳ, καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις·
 (ταύτη καὶ⁴⁸ ἀξιὸν μοι βοηθῆσαι ὑμᾶς ἅπαντας,
 εἰ ἀληθῆ λέγω) ἕτος δὲ⁴⁹ τάναντία, ὅπως ἤτέσ
 6. νόμος παρῶσα μὴ δῶ δίκην ὡν ἠδίκηκε, ταύτη
 βοηθὸς κατέστηκε. καίτοι πρότερον δικαιοτέρον τὸν
 ἐν προνοίας ἀποκτείναντα δῆναί δίκην, ἢ μὴ; καὶ
 πρότερον δικαιοτέρον οἰκτεῖραι μᾶλλον τὸν τεθνεῶτα,
 ἢ τὴν ἀποκτείνασαν; ἐγὼ μὲν οἶμαι τὸν τεθνεῶτα.

Q 9 5

καὶ

46. ζώσης] quid opus erat hoc vocabulum, plane
 inficetum et superuacaneum, ingeri? Scilicet Anti-
 pho sophista est, quod hominum genus ludibriis anti-
 thetorum delectatur. Antitheton hic habemus, sed
 illud perquam insulium et frigidum, inter ζώσης μη-
 τρὸς, et τεθνεῶτος πατρὸς. melius illud alterum, δι-
 κην δῶ et μὴ δῶ.

47. δῶ] scil. nouerca mea Manibus patris mei.

48 ταύτη καὶ] videtur γὰρ interponendum esse.
 etenim hactenus quoque, hac de causa, quoniam leges
 a vobis vindicari et saluas seruari conuenit.

49. ἕτος δὲ τάναντία] sic dedi de Stephani et Sca-
 ligeri sententia, pro vulgari ἕτος ὁ τάναντίας. subau-
 di ἀξιῶν. aut accipe aduerbialiter.

καὶ γὰρ δικαιότερον καὶ ὀσιώτερον καὶ πρὸς Θεῶν 9.
καὶ πρὸς ἀνθρώπων 50 γένητο ὑμῖν. ἦδη ἔν ἐγὼ ἀ-
ξιώ, ὡσπερ καὶ κῆρον ἀνελεσημότως καὶ ἀνοσιώτως
αὐτὴ ἀπώλεσεν, ἔτω καὶ αὐτὴν ταύτην ἀπόλεισθαι
ὑπὸ τε ὑμῶν καὶ τῆ δικαίᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἐκβασίως 51, 12.
καὶ βαλεῖσθαι τὸν θάνατον, ὃ δ' ἀκυσίως καὶ βιαι-
ως ἀπέθανε. πῶς γὰρ ἐ βιαιώς ἀπέθανεν, ὃ ἀν-
δρες, ὡς γε πλεῖν ἔμελλεν ἐκ τῆς γῆς τῆσδε, παρὰ
τε ἀφ' ἧ αὐτῆ φίλῳ ἐξῆτο 52; ἡ δὲ, ἀέμψασα τὸ
Φάρμακον, καὶ κελύσασα ἐκείνῳ δένον πιεῖν, ἀπέ- 15.
κτενεῖν ἡμῶν τὸν πατέρα. πῶς ἔν ταύτην ἐλεεῖν ἀ-
ξίον ἔστιν, ἢ αἰδῆς τυγχάνεισθαι παρ' ὑμῶν, ἢ αἴλου
τε; ἢ τις αὐτὴ ἐκ ἡξίωσεν ἐλεῆσαι τὸν αὐτῆς ἀνδρα,
ἀλλ' ἀνοσιώως καὶ ἀσχερῶς ἀπώλεσεν. ἔτω δὲ τοι
καὶ 53 ἐλεεῖν ἐπὶ τοῖς ἀκυσίωσι παθήμασι μᾶλλον 18.
πρασῆεα ἢ τοῖς ἐκβασίωσι 54 καὶ ἐκ προνοίας, ἀδική-
μασι

50. πρὸς Θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων] aut, si nihil
h. l. deest, genitivi hi cum accusatiuis mutandi sunt,
aut deest aliquid. e. c. εὐνοια, καὶ ἀγαθαὶ πολλαὶ. a
dñis, ab hominibusque pax et benevolentia et bona
multa vobis contingant.

51. aut post ἐκβασίως, aut post τὸν θάνατον deest
ἀπώλεσε, vel ἀπέκτενε, vel ἐμηχανήσατο.

52. ἐξῆτο] malim cum augmento εἰξῆτο.

53. ἔτω δὲ τοι καὶ ἐλεεῖν] scabra et hiulca oratio.
non succurrit nunc melius visum, quam fort. leg esse
ἐκ οἴδεν ὅτι συγγνώμην ἔχεν καὶ ἐλεεῖν non porat (mira-
bundus interrogat et stomachans) non porat illa, con-
uenire, ut —? Vel ἐχὶ δὲ καὶ —?

54. ἐκβασίωσι] sic tacite correxit Stephanus Aldi-
nae ἐκβασίως.

- μασι καὶ αἰμαρτήμασι. καὶ ὥσπερ ἐπαύον αὐτὴ, ἔ-
τε θνάς, ἔθ' ἤρωας, ἔτ' ἀνθρώπους δείσασα, ἀπέ-
λασεν, ἔτω καὶ τὴ ὑφ' ὑμῶν καὶ τῆ διαπίε ἀπολα-
21. μὲν, καὶ μὴ τυχεῖσα μὴτ' αἰδέσθ, μὴτ' ἔλεα; μὴτ'
αἰσχύνης μηδεμιᾶς παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοσύνης ἀν-
τύχοι τιμωρίας. θαυμάζω δὲ ἔγωγε τῆς τόλμης
τῆ ἀδελφῆ⁵⁵, καὶ τῆς διανοίας⁵⁶, τὰ⁵⁷ διομόσα-
σοσθα ὑπὲρ τῆς μητρὸς εὐ εἰδέναι μὴ κτώσασθαι
24. ταῦτα. πῶς γὰρ ἂν τις εὖ εἰδείη, οἷς μὴ παρρηγιῆ-
τα αὐτός; ἔ γὰρ δήπε μαρτύρων γ' ἐναντίον αἰ-
ἐπιβελούοντες τὸς θανάτους τοῖς πέλας μηχανῶν-
ταί τε καὶ παρασκευάζουσιν, αἰδ' ὡς μάλιστα δι-
νανται λαθραῖότητα; καὶ ὡς ἀνθρώπων μηδέν
27. εἰδέναι· οἱ δ' ἐπιβελούομενοι ἔδον⁵⁸ ἴσασιν πρὶν ἐν-
χυτῶ ὡσι τῶ κακῶ γ' ἤδη, καὶ γινώσκουσι τὸν ὄλε-
θρον, ἐν ᾧ εἰσι. τότε δὲ, εἰάν μὲν δύνωνται, καὶ μὴ
φθά-

55. τῆ ἀδελφῆ] si τὸ proximum insequens serua-
tur, bene habebit h. l. genitiuus. ego vero nullus du-
bitans, τὸ vitiōsum esse, de quo statim seorsim dicam,
suspīcor h. l. genitiuo accusatiuum sufficiendum, at-
que leg. esse τὸν ἀδελφόν.

56. τῆς διανοίας si solum staret per se, nil eo of-
fenderer; verum copulatum videns cum τόλμης, ei-
que subiectum, cui non optime ciuuenit, suspīcor
leg. esse τῆς ἀνοίας.

57. τὸ διομόσασθα] imo vero τῶ δ. id est ἐπὶ τῶ,
διὰ τὸ — Aut τολμῶντος [vel τολμῶντα] διομ.

58. οὐδὲν] sic tacite correxit Stephanus Aldinae
αὐθενί.

φθάνουσι ⁵⁹, πρὶν ἀποθανεῖν, καὶ φίλος ⁶⁰ καὶ ἀπογονοὶ αὐτῶν σφτέρους καλῶσι καὶ μαρτύρονται, καὶ λέγουσι αὐτοῖς ὡς ἀπόλωνται, καὶ ἐπισκέπτεται τιμωρήσασθαι σφίσι αὐτοῖς ἠδικημένοις· (ὁ καὶ μοι παῖδι ὄντι ὁ πατήρ, τὴν ἀδελφίαν καὶ τελευταίαν νόσον νεσῶν, ἐπίσκηπτεν) εἰς δὲ τέτων ἀμαρτανῶσι, γράμματα γράφουσι, καὶ οἰκέτας τῶν σφτέρων αὐτῶν ἐπικαλῶνται ⁶¹ μαρτύρας, ³³ καὶ δηλοῦσι ὡς ἀπόλωνται· καὶ κενὸς ἐμοὶ κείνους ὄντι ταῦτα ἐδήλωσε καὶ ἐπέσειλεν, ὦ ἄνδρες, ἐ τοῖς ἐφευγῆσθε λόγοις· ἐμοὶ μὲν ἔν διήγηται καὶ βιβλιόδηται τῶ περὶ νεῶν καὶ τῶ νόμου· ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ σκοπῶν τὰ λακκαὶ πρὸς ὑμῶς αὐτὰς, καὶ δικάζουσι τὰ δίκαια· αἴρω δὲ καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς κάτω μέλεσιν ⁶², οἳ ἠδίκησαν.

ΑΝΤΙ-

59. post φθάνουσι videtur διαφθαρέντες vel tale quid deesse.

60. καὶ φίλος] particula copulans videtur prode- dere, hic aliquid deesse, e. e. υἱός. filios, vel ἀδελφός fratres, et amicos.

61. ἐπικαλῶνται] sic tacite correxit Stephanus Aldinae vitium ἐπικαλῶν. melius proculdubio, quam Scaliger, qui ἐπικαλῶσι adscripserat.

62. μέλεσιν, οἳ ἠδίκησαν] ad μέλεσιν subauditur τέτων, siue id pro masculino, siue pro neutro accipiat- tur. Si prius, tum οἳ redibit ad homines. horum ho- minum, qui laesi fuerint iniuria, curam gerere. Sin autem pro neutro τέτων habeas, tum erit sententia, harum rerum, caedium puta dolosarum et clandestina- rum. οἳ potest ad homines, sed et ad deos referri. po-

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΟΝΟΥ ΑΠΑΡΑΣΗΜΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Πανταχῆ μὲν τὴν οἰκείαν Ἀντιφῶν ἐνδείκνυται δύναμιν, μάλιστα δ' ἐν ταύταις ταῖς τετραλογίαις, ἐν αἷς αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ἀγωνίζεται. δύο γὰρ ὑπὲρ τῆ κατηγόρου λόγου εἰπόν, δύο καὶ ὑπὲρ τῆ λέγοντος ἐμελέτησεν, ὁμοίως ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκμῶν. ἔοικε μὲν ἔν ἔτος ὁ λόγος τῶ Λυσίῳ λόγῳ τῶ πρὸς Μικίνην γεγραμμένῳ. ἔχει δ' αὐτῶ τὰ τῆς ὑπεθέσεως ἕδε. ἀναχωρῶν τις ἀπὸ δειπνῆ, εὐρέθη σὺν τῶ ἀκολύθῳ συγκεκομμένος. μετὰ τὴν αὐτῆ τελευταίην συγγενῆς τις αὐτῆ κατηγόρου ἔχρησεν αὐτῆ, ὡς πεπονηκός τὸν φόνον ὃ δ' ἀνεῖται. ἔδει σοχασμὸς ἢ χάσις ἀτελής, ἐκ μόνῃ τῆ προσώπῃ συνισάμενος. ἢ δὲ τῆ λόγου διαίρεσις αὕτη. ἐν μὲν τοῖς προσιμίαις τὴν κατάστασιν ὁ λόγος ἔχει, διὰ τὸ μήπω τὴν

sterius si maius, si erit reddendum, quippe qui. laedebatur utique, ex opinione gentilium, numen deorum inferorum, quibus exosum erat genus omne mortuum violentarum, ante fatalem horam alicui comparatarum; earumque ipsi vitores habebantur; et templa eorum, quorum templorum sanctissimum et amplissimum ipsa tellus est, cruore pollui existimabantur. Quodsi tamen ἠδίκηται non ad homines, sed ad deos refert, pro si malim et legi. deos arbitror non inultum transmittere, si violentia ipsi laesi fuerint.

ταῦτα, καὶ ὅτι ἐπιπέσει· παραλάβητε, σφόδρα πι-
 9. στεύον αὐτῶν· ἡμεῖς δ' αἱ ἐπιζητούμενοι τὸν φόνον,
 ἔ, τὸν αἴτιον ἀφέντες, τὸν ἀναίτιον διώκομεν. σα-
 Φῶς γὰρ οἶδαμεν, ὅτι πάσης τῆς πόλεως μαινο-
 μένης ὑπ' αὐτῆ², ἕως ἂν διωχθῆ, τό τ' αἰσέβη-
 μα³ ἡμέτερον γίνεται, τῆς θ' ὑμετέρας ἀμαρτίας⁴
 12. ἡ πονὴ εἰς ἡμᾶς τὲς μὴ δικαίως διώκοντας ἀναχω-
 ρεῖ. ἅπαντος ἔντῃ⁵ μιάσματος ἀναχωρῆντος εἰς ἡ-
 μᾶς,

2. ὑπ' αὐτῆ] scil. τῆ Φονίας. vel τῆ αἰτίας.

3. αἰσέβημα] si scil. indicare et in iure persequi
 omittamus eum reum, quem certo sciamus scelus com-
 mississe. Pro διωχθῆ num leg. est δεχθῆ?

4. ὑμετέρας ἀμαρτίας] si nempe vos, a nobis in-
 dicio falso decepti, pro fonte infontem morte puniue-
 ritis. Ponit casum geminum. Aut vere reum non
 indicamus, aut infontem pro fonte. Prius facientes
 in causa sumus, vt vere reus impunitus abeat. Pos-
 terius facientes, inducimus iudices in errorem. Vtrum
 ergo facimus horum, semper necessario reatum ipsi
 nobis contrahimus. Nam si reticemus homicidae,
 quem norimus, et soli norimus, nomen, piaculum
 penes nos solos manet. Sin autem falsum indicamus.
 culpa erroris in condemnando et plectendo infonte
 commissi, non tangit iudices, quos fraude nostra ad
 male iudicandum perduxerimus; (ex iis enim, quae
 docebantur, illi recte iudicabant; quod decepti fue-
 rint, culpa eorum non fuit,) relabatur ergo culpa et-
 iam haec a iudicibus ad nos. Quum itaque neque ta-
 cere, neque falsum reum indicare nobis expediat, ne-
 cesse est, vt quem caedis voluntarie patratae accusa-
 mus, eum certo norimus illam caedem perpetrasse.

5. ἅπαντος τῆ] interpone ἔν. Relabente igitur

μας, ὡς ἂν ⁶ δυνώμεθα σαφέστατα, ἐξ ἂν γνωσκο-
 μεν, περρασόμεθα ἡμῖν δηλῆν ὡς ἀπέκτεινε ⁷ τὸν
 ἄνδρα ⁸. εἰδείς γὰρ ἂν τὸν ⁹ ἔσχατον κίνδυνον περι-
 τῆς

in nos solos omni reatu et piaculo, tam illo, quod totam civitatem premit, quae caedem inultam transmittat, tametsi nulla fraude id faciat, sed solummodo ex ignorantia homicidae; quam altero illo, quod contrahitur infonstem plectendo. Vidit etiam Stephanus ἔν esse inferendum.

6. ἕως] πότερον, ἡμᾶς, ὡς ἂν δυνώμεθα σαφ. ἢ, ἀπάντος ἐν τ. μ. αἰν. εἰς ἡμᾶς ὡς αἰν. δ. σ. Η. ΣΤΕΡΗΑΝΥΣ. Probavi utramque Stephani coniecturam, h. e. ἔν addidi, et ἕως cum ὡς mutavi.

7. ἀπέκτεινε] reus non nominatus.

8. τὸν ἄνδρα] id est peremptum pariter non nominatum.

9. εἰδείς γὰρ ἂν —] Nexus argumentationis, adumbratae magis, ut coniectando elici debeat, quam expositae et declaratae, videtur hic esse. Nemo, cui sit inimicus capitalis et imprimis formidandus, quem ni de medio tollat, ipse perierit, nemo inquam in eiusmodi loco constitutus, oportunitatem oblatam illum inimicum tollendi patiatur e manibus elabi, sed utatur potius ea, praesertim si oportunitas illa sponte sua obuenerit, et facinus factu facile sit. Atqui reus, quem ego caedis in hoc homine patratae accuso, constitutus in eiusmodi loco erat. Oderat hominem, quem premit, metuebat eundem, ut extrema sibi mala minantem et comparantem, Inueniebat eum in solitudine, securum, de periculo suo ne suspicantem quidem, ideoque inermem, et ad defensionem sui prorsus imparatum, sine protectore et vindice, et in-

15. τῆς ψυχῆς κινδυνεύων, ἐτοιμῆν καὶ κατεργασμένην τὴν ὀφείλειαν ¹⁰ ἀφῆκεν. ἔτε γὰρ ¹¹ κακῆργος εἰκὸς ἀποκτεῖναι τὸν ἄνθρωπον· ἔχοντες γὰρ αὖ τὰ ἰμάτια εὐρέθησαν ¹². οὐ μὴν ἔδὲ παρονήσας ἔδεις διέφθερεν αὐτόν· ἐγνώσκετο ¹³ γὰρ αὖ ὑπὸ τῶν

18. συμποτῶν. ἔδὲ μὴν ἔδ' ἐκ λαιδορίας ¹⁴. ἔ γὰρ αἰωρὶ τῶν

dice sceleris adeo. Ergo fecit. ergo tam insperatam, tam exoptatam occasionem praeterlabi passus non est.

10. ὀφείλειαν] commodum ex eo existens, si tu inimicum tuum, capitalem, quem certo noris tibi persistiferum fore, de medio tollas.

11. ἔτε γὰρ —] Nam nemo alius potuit scelus patrasse, quam hic. 1) non latro. 2) non temulentus aliquis. 3) non concitatus in eum e iurgio et conuitio repentino. 4) non iaculator a meta, aberrans. Sed hae solae sunt suspiciones, quae de auctore caedis exsistere queant, si hic, quem aio fuisse, homicida non fuerit. Verum nulli illarum omnium suspicionum hac in causa locus est; propter causas sigillatim perstrictas. Ergo nihil reliquum manet, quam ut hic reus, quem indico, scelus peregerit.

12. εὐρέθησαν] colligit sic: suspicio huius caedis in latrones cadere nequit. quia vestibus iacentes spoliassent. Atqui ambo, tam herus, quam seruus, cum vestibus reperti sunt. Ergo latrones eos non occiderunt. Sed αὖ sic erit tollendum, si εὐρέθησαν non ad latrones, sed ad peremptos refertur. v. Supplementa.

13. ἐγνώσκετο] reliqui compotores facile eum noscitasent, indeque protinus accusassent, si quis compotor alterum compotorem per temulentiam interemisset.

14. ἐκ λαιδορίας] tacite subiice e praemissis repetendum, διέφθερεν αὖ τις αὐτόν.

τῶν νυκτῶν, ἐδ' ἐν ἐρημίᾳ ἐλοιδορῶντο ¹⁵. ἐδὲ μὴν
 ἄλλοι σοχαζόμενος, ἔτυχε τέτου ¹⁶. ἐ γὰρ αὖν ¹⁷
 σὺν τῷ ἀκολούθῳ διέφθερεν αὐτόν. ἀπολυομένης ¹⁸
 δὲ τῆς ὑποψίας ¹⁹ ἀπάσης, αὐτὸς ὁ θάνατος ἐξ
 ἐπιβελῆς ἀποθανόντα μηνύει αὐτόν. ἐπιθέσθαι δὲ ²¹.
 τίνα μᾶλλον εἰκός ἐστιν, ἢ τὸν μεγάλα μὲν κακὰ
 προσηπονθότα, ἔτι δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα πά-
 σχεν; ἔστι δ' ὁ διωκόμενος ἔτος. ἐκ παλαιῆ γὰρ
 ἔχθρὸς ὢν αὐτῷ, πολλὰς μὲν καὶ μεγάλας γρα-
 φαὶς διώξας, ἐδεμίαν * εἶλεν ²⁰. ἔτι δὲ μείζονα καὶ ²⁴
 πλείους διωχθεὶς, ἐδεπότοτ' ἀποφυγῶν, ἰκανὸν
 μέρος τῶν ὄντων ἀπεβέβληκε. τὰ δ' ἔγχιςα, ἱε-
 ρῶν κλοπῆς δυοῖν ταλάντων γεγραμμένους ὑπ' αὐ-

ταῦ

15. ἐλοιδορῶντο] subaudi αὖν. non videntur iurgium inter se commissuri fuisse nocte, et in solitudine. cur non? quia nemo tum audisset. Solemus enim (sic fingit sophista, cuius argumenta persaepe sunt ficulnea) solemus, probra alteri ingerentes, non hoc spectare, quo eum pungamus, sed illud magis, quo alii, audientes dedecora proficisci, eum auerfentur.

16. τέτου] scil. τῷ κειμένῳ, τῷ φονευθέντος νῦν.

17. ἐ γὰρ αὖν] subaudi εἰ ἀμαρτήσας τῷ σκοπῷ, τῷτον ἐφόνευσεν αὐκῶν.

18. ἀπολυομένης] id est ἀνααιρεμένης, diluta, refutata.

19. τῆς ὑποψίας] num pro articulo sufficiens est τῆδε sic. aut ἔτως. verum vereor, ne hoc fit ad viuum refecare.

20. εἶλεν] sic dedi de meo, pro vulgari εἶχον. nullam causam vicit reus, nunquam hunc, nunc exanimatum, condemnavit, quamquam saepissime in ius a se vocatum.

- τῆ, συνεδῶς μὲν αὐτῷ τὸ ἀδίημα, ἔμπειρος δ' 27. ὠντῆς τότε δυνάμεως, μνησικακῶν δὲ τῶν ἔμπροσθεν, εικότως μὲν ²¹ ἐπεβέλευσεν, εικότως δ' ἀμυνόμενος τὴν ἔχθραν, ἀπέκτενε τὸν ἄνδρα. ἢ το γὰρ ἐπιθυμία τῆς τιμωρίας ἀμνήμονα τῶν κινδύνων καθίστησιν ²² αὐτόν· ὁ, το φόβος τῶν ἐπιφορομένων κακῶν ἐκπλήσων, θερμότερον ἐπιχειρεῖν ἐπῆρεν. ἤπιζέ τε ταῦτα ²³ μὲν δράσας, καὶ λήσεν ἀποκτείνας αὐτόν, καὶ ἀποφύξασθαι τὴν γραφήν ²⁴. ἔτε ²⁵ γὰρ ἐπεξιέναι ἔδεν, ἀλλ' ἔρημον αὐτὴν ἔσσεσθαι. εἴτε ²⁶ καὶ αἰλοῖα, τιμωρησαμένω κάλλιον ἔδοξεν αὐτῷ ταῦτα πάσχειν ²⁷, ἢ ἀνάνδρως μηδὲν ἀντιδράσαντα ὑπὸ τῆς γραφῆς διαφθαρεῖν. σαφῶς δ' ἦδεν μίλωσόμενος αὐτήν. εἰ γὰρ ἀντόνδε ²⁸ τὸν ἀγῶνα ἐνόμισεν ἀσφαλέστερον ²⁹ εἶναι.

Rr 2

ναί.

21. post εικότως μὲν videtur deesse ὑπὲρ ἑαυτῆ. φοβέμενος. *suimet ipsius causa metuens*. quo membra sibi mutuo respondeant.

22. καθίστησεν] malim καθίστη in imperfecto, ob infequens ἐπῆρεν.

23. ταῦτα] malim τάχα fortassis.

24. γραφήν] sacrilegii puta. quo etiam proximum αὐτὴν refertur.

25. ἔτε] ἔδὲ leg. videtur.

26. εἴτε] malim εἰ δὲ.

27. ταῦτα π.] scil. τὸ αἰλῶναι καὶ ταῖς ἐπομέταις τῶ αἰλῶναι τιμωρίας.

28. τόνδε] subaudi τὸν περὶ Φόνου.

29. ἀσφαλέστερον] subaudi ἐκείναις τῆ προσδοκώμενου περὶ ἱεροσυλίας.

ναί. τὰ μὲν βιασάμενα ταῦτά ἐστιν ἀσεβῆσαι αὐτόν. μάρτυρες ³⁰ δ' εἰ μὲν πολλοὶ παρεγένοντο, πολλὰς ἂν παρεσχόμεθα· ἐνός δὲ τὸ ἀκολύθε παραγενομένη, οἷ τῶν ἤκον μαρτυρήσασιν. ἔμπης γὰρ ὅτι ἀρθεῖς, ἀνακρησόμενος ὑφ' ἡμῶν, τῆτο μόνον ἔφη τῶν παρόντων γινῶναι αὐτός ³¹. ἐξελεγχόμενος δ' ὑπό τε τῶν *εἰκότων ³², ὑπό τε τῶν παραγενομένων, ἔδειν τρέπων, ἔτε δικαίως, ἔτε συμφερόντως ἀπολύσειτ' ἂν ὑφ' ὑμῶν. οἱ τε γὰρ ἐπιβελύοντες, 9.

30. μάρτυρες.] Scaliger mauult μάρτυρας nulla necessitate.

31. αὐτός.] Haec obscura sunt, et sine recto sensu videntur esse. Forte leg. τῆτο μόνον ἔφη τῶν παρόντων γινῶναι αὐτόν id est, id solum, eum hoc nouisse eorum, qui aderunt. Sic sensus foret clarus et manifestus PALMERIVS.

Mihi quidem, optime Palmeri, oratio tua obscurissima est, et sententiam ex illa tua interpretandi ratione non modo non claram, neque manifestam, sed ne ullam quidem colligo. Mea sententia dedit Antipho sic. τῆτο μόνον ἔφη, hoc vnum dicebat seruus exspirans, τῶν παρόντων εἶναι [scil. τινὰ τὸν Φονέα] percussorem esse in numero circumstantium, h. e. adstare vna in corona, καί, addebat idem etiam hoc, αὐτὸς γινῶναι ipsos circumstantes nosse, h. e. scire ipsos, quis esset patratore facinoris. vt nil opus sit eum a se nominari. v. supplementa.

32. τῶν εἰκοτῶν.] num subaudiemus τῶν εαυτῶ. Non videtur, sed proculdubio leg. est τῶν εἰκότων. ex argumentis probabilibus et consentaneis. docent insequentia. εἰ μήθ' ὑπὸ τῶν παραγενομένων, μήθ' ὑπὸ τῶν εἰκότων ἐξελέγχωνται.

- ἀνεξιλέγκτοι ἂν εἴησαν, εἰ μήθ' ὑπὸ τῶν παραγο-
 νομένων, μήθ' ὑπὸ τῶν εἰκότων ἐξελέγγονται 33.
 ἀσύμφορον 34 ὁμῶν ἐστὶ τόδε, μισρὸν καὶ ἀναγνοι ὄν-
 τα, εἰς τὰ τεμῆνη τῶν θεῶν ἐσιόντα μαινεῖν τὴν
 12. ἀγγελίαν αὐτῶν· ἐπὶ τε ταῖς 35 τραπέζαις ἰάγτα,
 συγκαταπιμπλάναί τις ἀναίτιος· ἐκ γὰρ τέτων αἱ
 τε ἀφορέαι γίνονται, καὶ δυσυχῆς αἱ πράξεις καθ-
 ἰστανται. οἰκείαν ἔν χρεὶ τὴν τιμωρίαν ἠγησάμε-
 νος, αὐτῷ κέτω τὰ τέτα ἀσεβήματα ἀναθίντας,
 15. ἰδίαν μὲν τὴν συμφορᾶν, καθαρᾶν δὲ τὴν πόλιν
 κατασησῆσαι.

~~ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς~~

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΡΑΓΜΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὁμολογεῖ μὲν τὴν πρώτην ἔχθραν τὴν πρὸς τὸν τεθνη-
 κότα ὁ ἀπολογούμενος, ἀρεῖται δὲ τὸν φόνον· καὶ
 τεκμήριον τῆ μη πειφονευκῆναι ποιῶνται. λέγει γὰρ ὅτι

Rr 3

ἐχθρὸς

33. ἐξελέγγονται] Coniunctivus ἐξελέγγονται vi-
 detur esse conuenientior, vel optat. ἐξελέγγοντο.

34. ἀσύμφορον] Asyndeton hoc sine sit, an aliquid
 desit, quis definiat? Antiquitatem certe, quam hæc
 Antiphontis reliquie spirant, haud dedecet ista ora-
 tionis quasi rigiditas. Sin autem tamen statuamus co-
 pulam ab hoc loco abesse non debere, legemus ἔτι δὲ
 καὶ ἀσύμφορον, vel simile quid aliud subiiciemus.

35. ἐπὶ τε ταῖς] praetuli hanc Stephani coniectu-
 ram vulgari lectiōni ἐπὶ γε ταῖς.

- κότεως ὑφ' ὑμῶν καταδοκῆμαι, πρὶν ἐργάσασθαι, εἰκότερον ἢ τὸν εἰδότες² τὴν ὑπόψιαν τὴν νῦν εἰς
36. ἐμὲ ἔσαν³, καὶ τῶν ἄλλων εἴ τινα ἔργων ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, διακωλύειν μάλλον, ἢ αὐτὸν ἐργασάμενον εἰς ἐκείους καὶ προδήλως ὑπαψίας ἐμπεσεῖν. ἐκ τε γὰρ αὐτῆ τῆ ἔργε Φανερός γενόμενος ἀπωλύμην, λαθῶν τε σαφῶς ἦδεν τήνδε τὴν ὑπό-
39. ψίαν εἰς ἐμὲ ἔσαν. ἀθλια μὲν ἐν πάσῃ, μὴ ἀπολογεῖσθαι μόνον βιαζόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸς ἀπекτείναντας Φανερὸς καταστῆσαι. ὅμως δὲ καὶ τῆτο ἐπιχειρητέον. εἰδὲν γὰρ πικρότερον τῆς ἀνάγκης ἔδοξεν εἶναι. ἔχω δὲ εἰδαμῶς ἄλλως ἐλέγχεν, ἢ ἐξ
42. ὧν τὸς ἄλλος ὁ κατηγορὸς ἀπολύων, αὐτὸν τὸν θάνατον Φησὶ μηκέτι ἐμὲ τὸν φονεῖα ὄντα. εἰ γὰρ τέτων ἀναιτίων δοκέντων εἶναι, ἐν ἐμοὶ ταῖδικημα φανεῖται, τέτων ὑπόπτων ὄντων, ἔγωγ' εἰκότως κατὰ τοῦ
- Π7.1. δοκοῖν εἶναι. ἔστι δὲ ἐκ ἀπεικός (ὡς ἔτσι φασίν.) ἀλλὰ εἰκός, ἀναρὶ τῶν νυκτῶν πλανώμενον, ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθαρεῖναι. τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδυθῆναι,
3. εἰδὲν σημειῖον ἔσω. εἰ γὰρ μὴ ἔφθασαν περιδύσαντες αὐτὸν, ἀλλὰ τινὰς⁴ προσιόντας φοβηθέντες ἀπέ-

Rr 4

λιπον,

γα. ipsi cum sint omnium tardissimi, aientes id, cuius prorsus contrarium verum esse erat consentaneum.

2. τὸν εἰδότες] id est ἐμαυτὸν. interim haud repugnabo si quis ἐμαυτὸν εἰδότες leg. esse autumet.

3. ἔσαν non improbo. fuit tamen quum de ἔσαν suspicarer. verum tamen recurrit incontinenti et pag. 117. 7. vulgata. quare satius erit in ea acquiescere.

4. τινὰς] sic, in plurali, tacite correxit Stepha-

λιπον, ἐσωφρόνεν, καὶ ἐκ ἐμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν
 τῷ κέρδεσ προτιμῶντες. εἰ δὲ μὴ καὶ ἐπὶ τοῖς ἱμα-
 τίοις διεφθάρη, ἀλλ' ἐτέρως ἰδὼν ἄλλο τι κακὸν ποι-
 ῶντας, ἵνα μὴ μνηστὴς τῷ ἀδαιήματος γένηται, ἀπέ- 6.
 θανεν ὑπ' αὐτῶν, τίς οἶδε ὅτεσδε μὴ πολὺ ἦσ-
 σον ἐμὲ μισῶντας αὐτόν. ἐκείνοις μὲν γὰρ Φαυερὰ
 ἦν ἡ ὑποψία εἰς ἐμὲ ἔσσει, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ ἐκείνων ὑπά-
 τιος ἐσόμενος σαφῶς ἦδεν. τῆ δὲ ἀκολούθε ἡ μαρ-
 τυρία πῶς ἀξία πισυέσθαι ἐστίν; ὑπό τε τῆ 7 κν 9.
 δύνα ἐκπεπληγμένον αὐτόν ἐκ εἰκός ἦν τὰς ἀπο-
 κτείναντας γνῶναι, ὑπό τε τῶν κυρίων ἀναγνωσκό-
 μενον ὃ, ἐπνεῦσαι ἦν εἰκός. ἀπισυμένων δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων

nus Aldinae τινὰ, ob insequens προσιόντας. Alteru-
 trum profecto verum erit necessario, aut τινὰ προσιόν-
 τα, aut τινὰς προσιόντας..

5. καὶ videtur prodere, hic aliquid deesse. Num
 sic leg. est εἰ δὲ μὴ ἴσιν autem minus, scil. factum est id,
 de quo agitur, tum addit, quasi interpretem suae sen-
 tentiae acturus, καὶ ἐκ ἐπὶ τοῖς i. d. hoc est, si nemo
 eum occidit cupiditate vestium. Aut lege εἰ δὲ καὶ μὴ ἐπὶ.

6. τίς εἶδε] imo vero τίς ἐκ οἶδε. ecquis non novit,
 seu ecquis tandem est, quem fugiat, hos accusatores
 meos non multo minus, quam ego fui, exosos esse
 iacentem, seu odio profecutos fuisse eum adhuc su-
 persittem pene pari, atque meum odium eius fuit.

7. ὑπό τε τῆ] videtur γὰρ inferendum esse, ad
 hunc modum. ὑπό τε γὰρ τῆ.

8. τῶν κυρίων] imo vero τῶν ἐ κυρίων. ab iis quo-
 rum in potestate non esset, quibus non liceret tor-
 menta ei admouere, per quae veritatis confessio ab
 eo exprimeretur.

9. ἀναγνωσκόμενον] idem est h. l. atque ἀναπε-

ἄλλων δέλων ¹⁰ ἐν ταῖς μαρτυρίαις (ὃ γὰρ ἔβασαν-
 12. νίζομεν ¹¹ αὐτὰς) πῶς δίκαιον τέτω ¹² μαρτυρεῖντα

Rr 5

πρῶτον

ῥόμενον, persuasum, sollicitatum, inductum, ad pro-
 tendendum id, quod huius rei nosset.

10. τῶν ἄλλων δέλων accipio pro dicto sic, paulo
 planius et dilucidius, τῶν ἄλλοις ὄντων δέλων, manci-
 piorum, qui non sunt in nostra potestate, sed in alie-
 na. Vis argumenti in hoc versatur. Servus, e cuius
 verbis, plane non perspicuis, sed potius aenigmati si-
 milibus, constata mihi fuit suspicio patrati sceleris, ser-
 uus fuit occisi, non eorum, qui ipsum interrogarunt.
 Ergo nullius ponderis est eius oratio. Servus enim
 si quis alicui aliquid affirmet pro facto, cuius in pote-
 state non sit, illius serui testimonio fides certa haberi non
 potest. Servus enim ubi metu poenae, si mentiat,ur,
 vacat, etiam si verum dicat, fidem tamen suspectam ha-
 bet, quia serui hoc sunt ingenio, ut facile mentian-
 tur, ubi poenae metus eos a mentiendo nullus abs-
 terreat. Atqui ab eo, cuius in potestate servus non
 est, nihil habet quod metuat. Solus enim dominus,
 et praeter eum nemo alius, seruo tormenta potest
 admouere. Verum cur tam quaesitum et dilutum af-
 fert sophista argumentum, cum potuisset hoc fortius
 atque stringentius vrgere, homicidae nomen a morien-
 te seruo nullum editum, sed adumbratum solummo-
 do captiosa et perplexa responsione fuisse? Non satis
 bene respondet hic locus refutationis superiori illi ac-
 cusationis loco, cui vult occurrere.

11. ὃ γὰρ ἔβασανίζομεν] subaudi ἄν, quod illi
 vetustiores amant omittere. Serui enim si verum sem-
 per loquerentur, non torquerentur. Atqui torquentur.
 Erga verum non semper loquuntur,

12. τέτω] qui fuit non meus, sed alius domini,

πιστεύσαντάς, διαφθεῖραί με; εἰ δὲ τις τὰ εἰκότα ἀληθέσιν ¹³ ἴσα ἠγέται καταμαρτυρησαί με; ταυ-
τὸν ^{13b} ἀντιλογισάσθω, ὅτι με εἰκότερον ἦν, τὴν
ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβελῆς ¹⁴ τηρῆντα, φυλάξα-
σθαι ¹⁵, καὶ μὴ παραγενέσθαι ¹⁶ τῷ ἔργῳ μᾶλ-
λον, ἢ τῆτον ¹⁷ σφαττόμενον ὀρθῶς γινῶναι. ὡς δὲ

εἰδὲ

seruus. Colligit sic. Fidi non potest seruis propriis; quanto minus potest alienis fidi. Sed hic seruus non mei iuris fuit, sed alieni. Ergo omnium minime eius oratione fidi potest. Iniustum ergo sit me ob alieni serui professionem perimi.

13. ἀληθέσιν] malim τοῖς ἀλ. cum articulo, ob praemissum τὰ εἰκότα.

13b. ταυτόν] malim τῆτό γ' aut ταῦτα γ'

14. τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβελῆς τηρῆντα] seruat ille certitudinem et cautionem insidiarum, h. e. tutissimam et circumspiciissimam rationem ex insidiis aliquem interimendi, qui ab aggressione et insultu in eum abest, quia facile fieri potest, vt ab aliis hominibus concursu facto interuenientibus homicidae ipso in facinore deprehendantur atque comprehendantur.

15. φυλάξασθαι] ne scilicet interessem facinori, meique copiam sic facerem. Statim ipse declarat et interpretatur veluti, addendo, καὶ μὴ παραγενέσθαι.

16. παραγενέσθαι] Confirmat hoc suspicionem a nobis ad p. 116. 7. proditam, ibi log. esse τῶν παρόντων εἶναι. homicidam, a quo haec caedes patrata esset, vnum aliquem de corona circumstante esse.

17. ἢ τῆτον σφαττόμενον ὀρθῶς γινῶναι] idem est ac si dixisset ἢ παραγενέσθαι καὶ ἔτος ὀρθῶς [id est ἀκριβῶς, καὶ βεβαίως διὰ τῆς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν

ἔδὲ τὸν κίνδυνον ἐκ ¹⁸ ἀσφαλέστερον τῆ ἀπὸ τῆς γραφῆς ¹⁹ ἠγάμην εἶναι, ἀλλὰ πολλαπλάσιον, εἰ μὴ παρεφρόνεν ²⁰, διδάξω. αἰλὲς μὲν γὰρ τὴν γρα-
 18. φὴν, τῆς μὲν ἐπίσεως ἦδεν ἐκκησόμενος, τῆς δὲ πό-
 λεως καὶ ²¹ τῆ σώματος ἐκ ἐτερέμην. περιγεγόμε-
 νος δὲ καὶ ληφθεὶς ²², καὶν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων
 συλ-

πίσεως] γινῶμαι, ὅτι ἔτος ἀληθῶς σφάττεται, ὃν ἐβελόμην σφάττεσθαι.

18. ἐκ] imo vero τῆτον. hoc discrimen, in quod nunc coniectus sum, per infimulationem caedis a me patratae.

19. τῆ ἀπὸ τῆς γραφῆς] quam discrimen alterum illud, quod mihi imminebat e crimine sacrilegii, quo me inimicus reum facere parabat.

20. εἰ μὴ παρεφρόνεν] Aut necesse est, ait, vt ego vobis videar plane cecidisse, aut si me mente constare adhuc existimatis, necesse est vt ego crimen caedis patratae multo grauius duxerim, quam crimen sacrilegii.

21. πόλεως] ergo sacrilegii poena solummodo illa leuior erat, vt bona rei confiscarentur, caeterum ipse capite non minueretur. Vix credibile est. Homicidae vero non bona solum confiscabantur, sed etiam exilio, aut, si maneret in vrbe, neque ante dictam sententiam vltro exsulatum iret, morte mulctabatur.

22. καὶ ληφθεὶς] durus locus et intractabilis. Obuium quidem hoc et in promptu positum, leg. esse καὶ ἐ ληφθεὶς. Copia haec est orationis, nam καὶ ἐ ληφθεὶς idem valet atque περιγεγόμενος, et ambo istaec, paene dixerim tautologa, ex opposito respiciunt ad illud praemissum αἰλὲς μὲν. *uictus quidem causa. — superior autem factus et non uictus* — notum est verbum

αυλίζεις, ἐκ ὧν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἤλθον. εἰς
 δὲ γῆν καταληφθεὶς ²³ ἀποθάνω, ἀνόσια ἀνάδη
 τοῖς πασι καταλείψω· ἢ φυγῶν γέγων καὶ ἀπολις 21.
 ἂν, ἐπὶ ξενίας ²⁴ πτωχεύσω. ἔτω μὲν ἄ κατηγό-
 ρηταὶ με, πάντα ἀπιστά εἶω· ἀπολύσθαι δὲ ὑφ'
 ὑμῶν,

λείπεσθαι in re palaestrica et athletica, de certatore
 vsurpatum, qui ab aduersario superatur. In hoc ita-
 que res plana quidem et expedita est. Sed attende
 quid sequatur. Victor autam vbi ex hoc certamine
 discessero — quid tum? nemo me teruncio multau-
 rit. Recte vero. At tu ais, spem tibi esse, fore vt
 amici tui stipem, qua sustentaris, colligant. Atqui
 nemini beneficium hoc tribuitur, nisi pauperi facto,
 nisi necessitate indigentiae presso, nisi multato. Fa-
 teris ergo, te vereri, ne mulcteris, etiamsi causam
 viceris. Qui consistent haec secum? Haud expeditio.
 Aut deest aliquid ad sententiae integritatem, aut si ni-
 hil deest, et sana verbis inest sententia, haec videtur
 esse, vt dicat reus. Sin autem vicerio causam, tamet-
 si sum pauper, nihil tamen rerum ad vitam degen-
 dam necessariorum mihi defuerit. Sunt enim mihi
 amici, qui stipem conferant, vnde alar.

23. καταληφθεὶς] verbum h. l. forense. κατα-
 λαμβάνεσθαι dicitur reus, cum ab accusatore vincu-
 lis argumentorum ita constrictus tenetur, vt offugere
 nequeat, sed necesse habeat crimen fateri. κῶν signifi-
 cat, in hoc caedis crimine.

24. ἐπὶ ξενίας] subaudi γῆς. est ergο ξενίας nou
 substantium, sed adiectiuum trium terminationum.
 Ego vero cum in hac formula vsurpari ξένος norim,
 et dici, ἐπὶ ξένης, tum haud memini alteram in hac
 re vsitatum esse. Ergone h. l. ἐπὶ ξένης erit leg?

ὑμῶν, εἰ καὶ εἰκότως μὲν 25, ὄντως δὲ μὴ ἀπέκτει-
 να τὸν ἄνδρα, πολὺ μᾶλλον δίκαιός εἰμι. ἐγὼ τῷ
 24 γὰρ Φανερόν, ὅτι μογᾶλα ἀδικέμενος ἡμυνοῖμην. ἔ-
 γαρ ἂν ἐδόκην εἰκότως ἀποκτεῖναι, ἂν καταλαμ-
 βάνη-

25. εἰκότως μὲν, ὄντως δὲ μὴ] Alius dixisset ἔ μὲν
 ὄντως, εἰκότως δὲ. si causa mea esset eiusmodi, vt
 quem reuera non occidisset, tametsi ea laborarem in-
 famia, is me tam grauius laesisset, vt omnes deberent
 fateri, me recte fecisse, si eum occidisset. Sed est
 praeterea quoque locus hic perquam arduus, vt tem-
 perare mihi non possim a suspicando, non nihil deesse
 Fingam tantisper ita olim primitus exaratum fuisse.
 ἀπολυεσθαὶ δὲ ὑφ' ὑμῶν δίκαιος ἂν, εἰ καὶ εἰκότως μὲν,
 ἔκ ὄντως δὲ ἀπέκτεινα τὸν ἄνδρα, πολὺ μᾶλλον δίκαιος
 εἰμι ἐγώγε [scil. ἀπολυεσθαὶ ὑφ' ὑμῶν.] ἔτ' ὄντως ἔτ'
 εἰκότως ἀποκτείνεις. Si ius et fas est me absolui a vo-
 bis, vbi caedis vere commissae conuinci non potuerim,
 etiamsi haud improbabili vrgerer verisimilitudine sceleris;
 multo magis ius et fas est me absolui, qui neque
 vere occiderim, neque probabilibus suspicionis causis
 premar. καὶ γὰρ Φανερόν, ὅτι μογᾶλα ἀδικέμενος ἡ-
 μυνοῖμην [iubaudi ἂν.] Nam si fecissem, et εἰκότως fe-
 cissem, h. e. merito et consentanee, vt ignosci facino-
 ri posset, perspicuum est, me ab inimico grauissimis
 et acerbissimis iniuriis lacessitum fuisse, quas hoc mo-
 do vltum issem. ἔ γὰρ ἂν ἐδόκην εἰκότως. Nam nisi
 grauissimas acceptas iniurias caede vltum issem, ne-
 mo existimaret me εἰκότως recte, et conuenienter oc-
 cidisse. ἀλλ' ἔδ' ὄντως ἀπέκτεινα. Verumenimvero
 plane non occidi. ἔ δ' ἀληθῶς ἀποκτείνεις γὰρ ἂν
 καταλαμβάνηται. qui autem vere homicidium hoc
 commisit, fortassis aliquando comprehendetur.

βάνηται. ἐκ δὲ παντὸς τρόπου ²⁶ ἀπολούμενος τῆς αἰτίας ἔγωγε, ἕτε εἰς τὰ τεμένη εἰσιῶν, τὴν ἀγνεῖαν τῶν θεῶν μιανῶ, ἕτε ὑμᾶς πείθειν ἀπολύσαι με, ἀνόσια πράττω ²⁷. οἱ δὲ διώκοντες μὲν ἐμὲ τὸν ²⁷ ἀναίτιον, τὸν δ' αἴτιον ἀφιέντες, τῆς τε ἀφορίας αἴτιοι γίνονται, ὑμᾶς τε ἀσεβεῖς εἰς τὰς θεὰς πείθοντες κατασῆναι, πάντων, ὧν ἐμὲ ἀξιον φασι παθεῖν εἶναι, δίκαιοί εἰσι τυγχάνειν. τέτρε μὲν ἐντέτων ἀξίως ὄντας, ἀπίστες ἠγείσθε. ἐμὲ δὲ ἐκ τῶν ³⁰ προειργασμένων γνώσεσθε ἕτε ἐπιβελεύοντα, ἕτε τῶν ἐ προσηκόντων ὀρεγόμενον, ἀλλὰ τάναντία τέτων, πολλὰς μὲν καὶ μεγάλας εἰσφορὰς εἰσφέροντα, πολλὰ δὲ τρησαρχῆντα, λαμπρῶς δὲ χορηγῆντα, πολλὰς δὲ ἐρανίζοντα ²⁸, μεγάλας δὲ ὑ- ³³ πέρ

26. παντὸς τρόπου] siue aiam, siue negem me hanc caedem patrasse, utrouis modo decet me absolui. Siue aiam; dicerem enim me meritum occidisse; et absolueret me necessitas inculpatae tutelae. Siue negem; qui neminem occidit, plecti is ob homicidium nequit.

27. ἀνόσια πράττω] facinus enim impium erat, decipere mendacis iudices eoque eos inducere, ut caedis patratae vere reum absoluant. Sic enim reatus sanguinis inulto effusi non solum iudicibus. sed etiam toti ciuitati contrahitur, totusque populus irae deorum obnoxius fit, quae ira per sterilitatem terrae late vagantem, per lues stragesque hominumque et bestiarum grassatur. vnde regnis amplissimis pestis et desolatio existit.

28. πολλὰς δ' ἐρανίζοντα] dum didicero, quod me

πὲρ πολλῶν ἐγγύας ἀποτίνοντα· τὴν τε ἐσίαν ἐδικαζόμενον, ἀλλ' ἐργαζόμενον κεκλιμένον· Φιλοθύην δὲ καὶ νόμιμον ὄντα· τῆς 28 b. δὲ ὄντος μὲ μηδὲν ἀνόσιον, μη-
 36. δὲ αἰσχροὺν καταγῶγε. εἰ δὲ ὑπὸ ζῶντος ἐδιωκόμην, ἐκ' αὐτῶν μόνον ὑπὲρ ἑμαυτῆ ἀπελογέμην, ἀλλ' αὐτῶν τε τῆτον, καὶ τὲς τῆτω μὲν βοηθῶντας 29, παρ' ἑμῆ δὲ ὠφελεῖσθαι 30 ζητῶντας, ἐφ' οἷς κατηγορεῖται μὲ 31, ἀπέδειξα αὐτῶν ἀδικῶντας. Ταῦτα μὲν
 οὖν

fugit adhuc, suspensumque dubitatione habet, bene graecum esse ἐρανίζων τῶα in eo significato, qui huic loco conuenit, scilicet, alicuius amici sustentandi, aut subleuandi gratia, stipem pecuniariam conferendi, persuasum ego equidem mihi habebō, leg. esse h. l. πολλοῖς in datiuo. Sed et si bene memini, ἐρανίζων non significare solet, stipem conferre, sed colligere, exigere, corrogare. Viderint de hoc ii, quibus aduersaria formulis graecis locupletius instructa sunt, quam mihi est memoria.

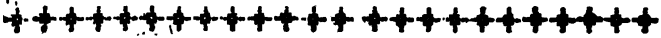
28 b. τῆς] Stephanus mauult τοιῆς, perquam probabiliter, et vt pene me ad assensum perducatur.

29. βοηθῶντας] subaudi λόγῳ, verbotenus et specie tenus tantummodo. nam reuera lucrum ipsi suum ex hac re captant.

30. ὠφελεῖσθαι ζητῶντας] id est ἐξ ἑμῆ χρηματίζεσθαι. Sie wollen mich schmeuzen. student crumenam meam euerrere, numis me emungere. vexant et territant me calumniis, et mendacibus criminationibus, quo silentium eorum largitionibus redimam. aut e bonis meis fisco adiudicatis ditescere volunt, quorum vix centesimam partem sinent ad fiscum peruenire, ipsi pleraque auferent et sibi vindicabunt.

31. ἐφ' οἷς κατηγορεῖται μὲ] id est διὰ ταῦτα

ἐν ἐπιεικέστερον³² παρήσω· δέομαι δ' ὑμῶν, ὡς ἀν- 39.
 δρες, τῶν μεγίστων κριταὶ καὶ κύριοι, ἐλεήσαντας ἔ
 τὴν αἰτυχίαν μου, ἰατρῆς γενέσθαι αὐτῆς· καὶ μὴ
 συνοπιθάνοντας τῇ τέττων ἐπιθέσει, περιιδεῖν ἀδίκως
 καὶ ἀδίκως διαφθαρέντα με ὑπ' αὐτῶν.

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΕΚΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Ο ΤΣΕΤΕΡΟΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ εἰρημμένα ὑπὸ τῆ κατηγορουμένη λύει ἐνταῦθα· ὡς
 ἔτε ἄπιστος ἢ μαρτυρία τῆ οἰκέτῃ· ἔτε ἀπίθανον
 ὄν, ἀλλὰ καὶ ἔνδοξον, ποιῆσαι τὸν Φόνον, διακινδυνεύειν
 μέλλοντα ὑπ' αὐτῆ τὴν ἕσσαν ἀπολέσαι. τὰς προτά-
 σεις δὲ λύει κατὰ περιτροπὴν. ἐκείνη γὰρ εἰπόντος, ὅτι
 αἰτυχὴς εἶμι, περιτρέπει, λέγων ὅτι ἡ αἰτυχία παρ'
 αὐτῆ ἀδικεῖται.

τὰ κακουργήματα, ἃ κατηγορεῖσθαι ἐμῆ. *illorum crim-
 num ergo, quorum infimulor.*

32. ἐπιεικέστερον] *subaudi ἢ ὡς ἔδει. maiore cum
 aequitate et lenitate, quam nequitia et improbitas tam
 immanis merebatur.*

33. ἐλεήσαντας] *sic in accus. plur. dedi, auctore
 Stephano, pro vulgari ἐλεήσαντες in nominatiuo.*

+++++

118.1 **Η**τε ατύχια ἀδικεῖται ὑπ' αὐτῆ, ἣν προῖσάμε-
 νος τῆς κακουργίας, ἀφανίσαι τὴν αὐτῆ μιαι-
 ρίαν ζητεῖ. ὑπὸ τε ὑμῶν ἐκ ἀξίως ἐλεῖσθαι ἐστίν,
 3. ἀκρίσιον μὲν τῷ παθόντι περιθεῖς τὴν συμφορὰν,
 ἐκείσιος δὲ αὐτὸς εἰς κινδύνος καταστάς. ὡς μὲν ἔν
 ἀπέκτανε τὸν ἄνδρα, ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπε-
 6. δείξαμεν ὡς δὲ ἐκ ὀρθῶς ἀπελογήθη, νῦν περα-
 σόμεθα¹ ἐλέγχοντες. εἴτε γὰρ προσιόντας τινὰς
 ἰδόντες οἱ ἀποκτείναντες αὐτὸς², ἀπολιπόντες ᾗ-
 χοντο, Φεύγοντες πρότερον, ἢ ἀπέδυσαν, οἱ ἐντυ-
 χόντες ἂν, * αὐτῶν³ εἰ καὶ τὸν δεσπότην τεθνεῶ-
 9. τα εὖρον, τὸν γε θεράποντα, * ὅς⁴ ἔμπης ἀρθεῖς
 ἐμαρτύρες, ἔτι ἔμφρονα⁵ εὐρόντες, σαφῶς ἀνα-
 κρινάντες τὰς ἐργασασμένους, ἠγγελαὶ ἂν ἡμῖν. καὶ
 ἔχ' ἕτος τὴν αἰτίαν εἶχεν· εἴτε ἄλλοι τινὲς ἕτερόν
 τι κα-

1. περασόμεθα ἐλέγχοντες] aut cum Stephano
 auctore participium cum infinitiuo ἐλέγχεν est mu-
 tandum, aut interponendum est ἀποδείξεν.

2. αὐτὸς] herum puta seruumque.

3. αὐτῶν] sic dedi de meo, pro vulgari αὐτῷ cum
 addito commate, quod comma hic expunxi et ante
 αὐτῶν posui. Nam αὐτῶν, scil. τῶν φονευθέντων, co-
 haeret cum τὸν δεσπότην et τὸν θεράποντα. horum
 duorum peremtorum alterum herum, alterum seruum.
 Aut leg. οἱ ἐντυχόντες ἂν αὐτοῖς, εἰ κ.

4. ὅς de meo dedi, pro vulgari ὡς.

5. ἔμφρονα dedi auctore Stephano pro vulgari εὖ-
 φρονα.

6. ὑπ' αὐτῆ] imo vero ὑπ' αὐτῶν. ab hero et seruo.

τι κακέργητες, ὀφθέντες ὑπ' αὐτῆ 7, ἵνα μὴ γνω-
σθῶσι, διέφθεραν αὐτὰς, ἅμα τῷ τέτῳ φόβῳ τὸ 12.
κακέργημα ἂν ἐκηρύσσετο, καὶ εἰς τέτῃς 7. ἂν ἢ
ὑποψία ἦκεν· οἱ τε ἦσσαν κινδυνεύοντες 8 τῶν μᾶλ-
λον ἐν φόβῳ ὄντων 9, ἐκ οἷδ' ὅπως ἂν μᾶλλον ἐπέ-
βέλευσαν αὐτῶν. τῆς μὲν γὰρ 10 ὁ, τε φόβος, ἢ
τε ἀδικία ἱκανῆ 11 ἦν παῦσαι τῆς προθυμίας, τοῖς 15.
δὲ ὁ,

7. τέτῃς] in hos maleficos, fures, latrones, ve-
ticularios, manticularios; non autem in hunc, qui
nunc reus agitur, incurriffet suspicio.

8. οἱ τε ἦσσαν κινδυνεύοντες] idem est, ac si dixif-
set εἴτε τινες ἄλλοι ἦσαν φοβούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ γρα-
φῆται ὑπὸ τῆ νῦν φονευθέντος, εἰ περιῆν, ἔχ' ὁμοίως
δὲ φοβούμενοι τῷ νῦν ὑπ' ἐμῆ εἰς τέτῳ τὸν ἀγῶνα κα-
τασάντι, ἀλλὰ πολὺ ἦσσαν.

9. τῶν μᾶλλον ἐν φόβῳ ὄντων] designat reum hunc
a se caedis accusatum. Colligit sic, qui minus aliquem
metuunt, ei minus quoque insidiantur. qui magis me-
tuit, is magis etiam ad insidiandum stimulatur. Sed
hic meus reus omnium hominum maxime metuit per-
emptum. Ergo etiam censendus est omnium maxime
insidiatus eius vitae fuisse. Constructio verborum haec
est, ἐκ οἷδα ὅπως ἂν αὐτῶ [τῷ φονευθέντι] puta] μᾶλ-
λον ἂν ἐπεβέλευσαν οἱ ἐν ἦσσαν φόβῳ ὄντες. id est εὐ-
ἐνδέχεται τῆς ἦσσαν φοβούμενης τινὰ ἐπιβελεύειν αὐ-
τῷ μᾶλλον, ἢ τῆς τὸν αὐτὸν μᾶλλον φοβούμενης, ἀλλὰ
φύσει οἱ ἦσσαν φοβούμενοι καὶ ἦσσαν ἐπιβελεύεισι. etc.

10. τῆς μὲν γὰρ] scil. τῆς μᾶλλον φοβουμένων.
quorum in numero est reus nunc accusatus.

11. ἱκανῆ] imo vero ἔχ' ἱκανῆ. non satis tenax
frenum erat ipsis metus, quo retinerentur et absterre-
rentur ab exsequendo proposito caedis. Duos nomi-

δέ¹² ὁ, τε κίνδυνος ἢ τε αἰσχύνῃ μείζων¹³ ἕσα τῆς διαφορᾶς, εἰ καὶ διανοήθησαν ταῦτα πράξαι, ἀρκῆσα ἦν σωφρονίσαι τὸ θυμόμενον τῆς γνώμης. ἐπὶ ὁρθῶς δὲ τὴν τῆ ἀκολούθε μαρτυρίαν ἄπιστον λέγει-

17. σπ¹ εἶναι. ἔ γὰρ ἐπὶ ταῖς τοιαύταις μαρτυρίαις¹⁵ βασανίζονται, ἀλλ' ἐλεύθεροι ἀφίενται. ὁπότεν δὲ * ἢ κλέψαντες¹⁶ ἀπαρνώνται ἢ συγκρούπτωσι τοῖς

S s 2

δεσπό-

nat orator acerrimos ad facinus patrandum stimulos.¹ 1) enormitatem metus, omnes alias sapientes cogitationes, omnem providentiam et cautionem oblitterantis, atque mentem profus exsternantis. 2) τὴν ἀδικίαν, enormitatem flagitiositatis grassari in scelera ardentis pudorem et reuerentiam, et humanitatem, amoremque sui aliorumque ex animo profus euellentis.

12. τοῖς δὲ] scil. τοῖς ἥσσον φοβημένοις. quibus minores metuendi causae sunt, quia minus et intra veniam peccarunt.

13. μείζων est ei ὁ κίνδυνος τῆς διαφορᾶς, qui plus perdat, et mains damnum sibi ipse conciscat, ab ultione inimici, quam lucretur. et μείζων ἢ αἰσχύνῃ τῆς διαφορᾶς est ei, qui ultionem suarum inimicitiarum minoris facit, quam dedecus ex eo ad se profecturum, si inimicus, a se exagitatus, clandestinam aliquam ipsius labem aperiat, occultum aliquod facinus prodatur. magis itaque metuit ignominiam suam, quam appetit satisfacere ultioni.

14. λέγουσιν] reus puta cum suis aduocatis.

15. ταῖς τοιαύταις μι] quale est huius peremti erui testimonium, prodentis eum, a quo herus fuisset occisus.

16. ἢ κλέψαντες] sic dedi de meo, pro vulgari οἱ κλ. Malim quoque συγκλέψ.

δεσπότηαις ¹⁷, τότε βάσανίζοντες ἀξιῶμεν ἀληθῆ λέγειν αὐτάς. εἰδὲ μὴ ἀπογενέσθαι ἢ παραγενέσθαι εἰκότερον αὐτόν εἶναι. εἰ γὰρ ἀπεγένετο, τὸν ²¹ μὲν κίνδυνον ἐ τὸν αὐτὸν ἔμελλε καὶ παρῶν κινδυνεύειν ¹⁸. πῶς γὰρ ἂν αὐτῶν ¹⁹ ὁ ληφθεὶς τῶτον ἂν τὸν ἐπιβλεύσαντα ἤλεγχεν ὄντα; τὸ δ' ἔργον ἦσσαν πράσσειν ²⁰, εἰδὲ ὅστις τῶν παρόντων ἐκ ἂν ἐκνηρότερος εἰς τὴν πρᾶξιν ἦν. ὡς δ' ἐκ ἐλάσσω, ἀλ- ²⁴ λά πολὺ μείζω τὸν ἀπὸ τῆς γραφῆς ²¹ κίνδυνον, ἢ τόνδε ²², ἠγεῖτο εἶ.αι, διδάξω. τὸ μὲν ²³ αἰλῶναι καὶ

ἀπο.

17. τοῖς δεσπότηαις] subaudi κλέψασιν τὰ κλέμμαία. Post λέγειν addendum videtur ἀναγκάζειν.

18. κινδυνεύειν] malim in futuro κινδυνεύειν.

19. αὐτῶν] homicidarum, qui mercede redempti facinus manibus patrarint.

20. ἦσσαν πράσσειν] bene si habet, subaudiri debet, ex praemisso ἔμελλε versu 21., ἔμελλον. ego tamen arbitror addendum illud potius esse. Quicquid autem eius est, siue addatur ἔμελλον, siue solummodo subaudiatur, penes me certum est, post εἰδὲις addendum esse γὰρ, et subaudiendum ἦν, τέττε γενομένε, seu ἀπόντος σῆ. Sin autem tu patrationi caedis a te comparatae haud interfuisses, minus erat sperandum illos tuos facios eam esse caedem patraturus, cuius causa tu eos redemisses. Hoc enim facto, id est, si tu minus adfuisses, et in ipso facinore minus esses versatus, neque id rexisses, ut instigator et moderator, nemo non eorum fuisset ad facinus segnior et torpidior, et metui plus, quam tu velles, feruiens.

21. τῆς γραφῆς] scil. τῆς ἱεροσουλίας, vel τῆς τῶν ἱερῶν χρημάτων κλοπῆς.

22. τόνδε] scil. τὸν περὶ τῆς φόνε. v. p. Π7. 16.

ἀποφυγεῖν ἀμφοτέρως τὰς διώξεις, ἐν ἴσασι ἐλπί-
 σι θῶμεν αὐτῶ εἶναι· μὴ παραχθῆναι²⁴ δὲ τὴν
 27. γραφὴν, ἐδεμίαν ἐλπίδα γ' εἶχε τέτε ζῶντος. ἔ-
 γὰρ ἂν ἐπειθετο αὐτῶ²⁵. εἰς δὲ τόνδε τὸν κίνδυ-
 νον ἤξεν ἐκ ἠλπισε. λήσεν γὰρ ἐδόκει ἀποκτείναι
 αὐτόν. ἀξίων δὲ, διὰ τὸ φανεράν εἶναι τὴν ὑπο-
 ψίαν αὐτῶ²⁷, μὴ καταδοκεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν, ἐκ ὁ-
 36. θῶς ἀξιοῖ. ἔ²⁷ b. γὰρ τῆτον ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις
 ὄντα ἰκανὴ ἦν ἡ ὑποψία ἀποσρέψαι τῆς ἐπιθέσεως.

Ss 3

ἔδειξ

23. τὸ μὲν] Num addendum γάρ?

24. παραχθῆναι] Scaliger malebat παραχθῆναι.
 quod tantisper probabimus, donec melius aliquid in-
 ueniatur, quod inueniri vix posse videtur. Nulla spes
 ei [reo] erat, fore, donec ille adhuc superesset, qui
 nunc peremptus est, vt actio de peculatu sacrorum in
 forum minus induceretur. παράγειν γραφὴν [subau-
 di eis τὸ δίκασήριον] tametsi dictio est minus vsitata,
 (ego equidem nunc non commemini eam vsquam re-
 perisse) probata tamen esse videtur. producere ad tribu-
 nal causam, inferre in forum. *anhängig machen*.

25. ἔ γὰρ ἂν ἐπειθετο αὐτῶ] peremptus enim reo
 morem haud videtur gesturus fuisse, etiamsi illum hic
 rogasset, vt vellet actionem illam de sacrilegio sibi re-
 mittere. Subaudi, εἰ καὶ ἐδεῖτο ὁ νῦν ὑπ' ἐμὲ κατηγο-
 ρηθεῖς τῆ φόνουδέντος, ἀνεῖναι αὐτῶ τὴν γραφὴν.

26. τόνδε τὸν κίνδυνον] accusationem puta de caede.

27. αὐτῶ] id est καθ' ἑαυτῆ. vt propterea, quod
 suspicio manifesta in se incumbat, nolitis se sinistra vr-
 gere opinione. suspicatus tamen aliquando sum leg-
 esse ἐπ' αὐτῶ in eandem sententiam. Nam ἐπί τινι
 potest quoque tantundem significare atque κατά τινος.

27 b. ἔ] malim εἰ.

εἰδείς γὰρ ²⁸ ἐπεβέβησεν αὐτῶ. πῶς γὰρ ἂν ²⁹
 τις τῶν ἡσσον κινδυνεούντων, τὴν ὑπόψιαν μάλλον
 τῆ κινδύνε φοβόμενος, ἡσσον ἢ ἔτος ἠγάγετο αὐτῶ. 33.
 αἱ δ' εἰσφοραὶ καὶ χορηγίαι, ἱκανὸν μὲν εὐδαιμο-
 νίας σημεῖον εἶσι ³⁰, τῆ δὲ μὴ ἀποκτεῖναι, τάναν-
 τία ³¹. περὶ γὰρ αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ
 ἀποστρεφθῆ, εἰκότως μὲν, ἀνοσίως ³² δὲ ἀπέκτενε
 τὸν

[²⁸. γὰρ] Malim γ' ἂν. v. Supplementa.

²⁹. πῶς γὰρ —] fateor hanc sententiam mihi
 prorsus inexplicabilem esse, et meram caliginem. ni-
 hil hic cerno. deesse aliquid certum est. quidnam au-
 tem delit, haud liquet. Sententia interim, saltim to-
 lerabilis quaedam et non abhorrens, haec ferme subii-
 cit πῶς [non πῶς] γὰρ — ἡσσον, ἢ ἔτος, ἐπιθετικόν
 [vel ἐπιβεβηυτέον, vel ἐπιχειρητέον] εἶναι ἠγάγετο αὐ-
 τῶ. quicumque enim alius, cui minus ab hoc perem-
 to periculum immineret, quam huic reo imminebat,
 hoc minus existimasset sibi conuenire, vt vitae eius in-
 fidia retur, quia suspicionem caedis in se incubituram
 magis metuisset, quam discrimen litis forensis cum
 hoc aduersario [nunc peremto] suscipiendae, [si diu-
 tius superuixisset.]

³⁰. εἶσι] imo vero εἰσι.

³¹. τάναντία] aduerbialiter, pro τέναντίον. quid-
 nam autem est contrarium τῆ σημεῖον εἶναι? scilicet τὸ μὴ
 εἶναι σημεῖον. Sententia igitur est. Contributionum
 magnitudo et splendor munerum editorum, testantur
 quidem de opum amplitudine; indicio autem nequa-
 quam sunt caedem ab aliquo commissam non esse. Alius
 dixisset ἐκέτι. scilicet σημεῖον εἶσι. v. Supplementa.

³². εἰκότως μὲν, ἀνοσίως δὲ] iam supra p. 637.
 notavi hunc verborum ordinem, non illum utique mo-

τὸν ἄνδρα. Φάσκων δὲ ἔ τὸς εἰκότως, ἀλλὰ τὸς
 36. * ὄντως ἀποκτείναντας 33 Φονίας εἶναι, περὶ μὲν
 τῶν ἀποκτεινάντων ὀρθῶς λέγεις 34, εἶπερ ἐγένετο
 Φανερόν ἡμῖν τίνες ἦσαν οἱ ἀποκτείναντες αὐτόν·
 μὴ δεδηλωμένων δὲ τῶν ἀποκτεινάντων, ὑπὸ τῶν
 εἰκότων ἐλεγχόμενος, ἔτος ἂν, καὶ ἕδεις ἕτερος,
 119. 1. ἀποκτείνεις αὐτόν εἴη. ἔ γὰρ ἐπὶ μαρτύρων, ἀλλὰ
 κρυπτόμενος πρῶσσεται ταῦτα. ἔτω δὲ Φανε-
 ρῶς ἐκ τῆς αὐτῆ ἀπολογίας ἐλεγχθεὶς διαφθεύ-
 ρας αὐτόν, ἔδεν ἕτερον ὑμῶν δεῖται 35, ἢ τὴν αὐτῆ.
 3. μαριάν εἰς ὑμᾶς αὐτὸς ἐκτρέψα. ἡμεῖς δὲ ὑμῶν
 δεόμεθα μὲν ἔδεν, λέγομεν δ' ὑμῖν, εἰ μὴτε ἐκ τῶν
 εἰκότων, μὴτε ἐκ τῶν μαρτυρημένων ἔτος νῦν ἐλέγ-
 χεται, ἐκ ἐστὶν ἐπὶ τῶν δοκασμένων 36 ἔλεγχος ἕδεις-
 Ss 4 αἰδί.

ri loquendi, et seriei cogitationum visitatae convenien-
 tem. alius quicumque ordinem istum, vt planiorem et
 lucidiorem praetulisset. ἀνοσίως μὲν, εἰκότως δὲ. fuisse
 hunc peremturus. quod facinus tametsi est impium,
 consentaneum tamen erat id ab eiusmodi homine pro-
 ficuici et expectari.

33. τὸς ὄντως ἀποκτείναντας] medium vocabu-
 lum, quo vulgatae carent, vt prorsus necessarium,
 nam sine eo habit oratio, de meo addidi. v. p. 117. 13.

34. λέγεις] malim λέγοι. dicturus sit.

35. δεῖται] subaudi δεόμενος ὑμῶν αὐτόν ἀφιέναι,
 (vel αὐτῆ ἀποψηφίζεσθαι.) rogans vos, vt se absol-
 uatis, aliud nihil vos rogat, quam hoc, vt velitis —

36. δοκασμένων] imo vero καταδοκασμένων. eorum,
 qui sinistra suspitione criminis peccati praemuntur.
 Passim locorum Antiphon hoc verbo καταδοκεῖν, si-
 spectum aliquem alicuius facinoris habere, visitat.

μένοις αὐτοῖς ¹² εἰδέναι ὄντινα ἐκ εἰκότερον εἶναι, σα- 36
 Φῶς πυθόμενον ¹⁴ τὲς διαφθείραντας αὐτὲς εἰς οἶ-
 κον ἀγγεῖλαι, ἢ ἀπολιπόντας οἴχεσθαι. ἐγὼ δὲ εἰ-
 δέναι ¹⁵ ἔγω θερμὸν καὶ ἀνδρεῖον ἀνθρωπον εἶναι δο-
 κῶ, ὄντινα ἐκ ἀν ἀωρεὶ τῆς νυκτὸς νεκροῖς ἀσπαί-
 ρησι συντυχόντα, πάλιν ὑποστρέψαντα φεύγειν 39.
 μᾶλλον, ἢ πυθανόμενον τὲς κακέρως, τῆς ψυ-
 χῆς κινδυνεύσαι ¹⁷. τέτων δὲ μᾶλλον ¹⁸ αἰ εἰκὸς ἦν
 δρα-

12. αὐτοῖς] hero et seruo peremti.

13. εἰκότερον] Scaliger, si is fuit, fertur οἰκειότε-
 ρον adscripsisse. quod si fecit, aliud egit, neque satis ad
 iententiam loci attendit, quae haec est; multo esse pro-
 babilius, ut quicumque interuenisset, dum illi duo,
 herus et seruus, iugularentur, ad domum eorum re-
 curreret, et ad domesticos de facta caede eiusque au-
 ctoribus renunciaret, quam ut, relictis iacentibus,
 viam suam prosequeretur. idem est ac si dixisset. μᾶλ-
 λον εἰκὸς εἶναι, πάντα τὲς ἐντυχόντας αὐτοῖς ἐν αἰ
 ἐπαίοντο [hoc est ἐφονεύοντο] εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν ἀπ-
 ἀγγεῖλαι τὸν φόνον μετὰ τὸ σαφῶς πυθέσθαι τὲς ἀν-
 δροφόνες, ἢ ἀπολιπεῖν αὐτὲς καμίνες καὶ οἴχεσθαι.

14. πυθόμενον] sic rursus Stephano obsecutus dedi
 pro vulgari πευθόμε. Statim post malim ἀπολιπόντα in
 singulari.

15. εἰδέναι] sic correxerunt Stephanus et Scaliger
 Aldinae vitium εἰδέν. quod etiam cum apostropho ex-
 arari poterat.

16. ἀσπαίρῃσι] sic dedi rursus auctore Stephano,
 pro vulgari ἀπαίρῃσι.

17. τῆς ψυχῆς κινδυνεύσαι] gemino modo potest ali-
 quis ex eiusmodi causa in vitae discrimen incurrere;
 siue ab ipsis sicariis, siue postmodum ab amicis per-
 emti. Non enim videntur sicarii passuri esse, ut fu-

δρασαί των, οἱ μὲν ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθεῖραν-
 τες αὐτὰς, ἐκ αὐτῶν ἐτι εἰκότως ἀφίστοντο. ἐγὼ δὲ ἀπ-
 42. ἠδραγμαί τῆς ὑποψίας. εἰ δὲ ἐκηρύσσοντο, ἢ μὴ,
 ἄλλοι τινὲς κακῆργοὶ ἅμα τῷ τέτων φόνῳ, τίς οἶ-
 δει; εἰδένι γὰρ ἐπιμελὲς ἦν σκοπεῖν ταῦτα. ἀφα-
 νῆς δὲ ὄντος τῆ κηρύγματος, εἰδὲ ὑπὸ τέτων τῶν
 κακῆργων ἀπίστον διαφθαρεῖν αὐτόν. τῆ δὲ θερά-
 120. ἰ. ποντος πᾶς χερὶ * πισοτέρων ¹⁹ τὴν μαρτυρίαν ἢ
 τῶν ἐλευθέρων ²⁰ ἠγεῖσθαι; οἱ μὲν γὰρ ἀτιμῶνται
 τε, καὶ χερῶμασι ζημιοῦνται, εἰάν μὴ ταλῆθῃ δοκῶ-

σι

perfit facinoris fui testis et index, sed vna cum occi-
 so eum quoque de medio sublaturi. Aut cognati ho-
 minis occisi possunt nuncium caedis ipsum in suspi-
 cionem criminis coniiicere, eique hoc nomine diem
 dicere.

18. τέτων δὲ μάλλον —] Conf. supra p. 118. 12. et
 supplementa.

19. πισοτέρων] sic dedi de meo, pro vulgari π-
 σότερον.

20. τῶν ἐλευθέρων] sed quinam sunt hi liberi, vel
 ingenui, qui pro reo testati essent. Vbi eorum facta
 est in superioribus mentio? Multa sunt in his contro-
 uersis non satis inter se congruentia. occurssiones cri-
 minationibus non ad amussim vbique respondent, et
 passim locorum refutantur ea, quae antea exprobatā
 et inculcata non fuissent. Ergone loci nonnulli desunt
 accusatoriis orationibus? Ferme venias in eam suspi-
 cionem. Docere vult h. l. reus, grauius esse debere
 ingenuorum testimonium, quam seruorum, quoniam
 illos, quam hos, grauiiores poenae falsitatis in testimo-
 niis dicendis admissae maneant.

σι μαρτυρήσαι· ὁ δὲ ἐκ ἔλεγχον παρασχών, οὐδὲ
 βάσανον, οὐ δίκην δώσει, εἴ τις ἔλεγχος ἔσται ²¹. 3.
 ἀκινδύνως τε ²² ἔτος γε ²³ μέλλων μαρτυρεῖν, εἰδὼν
 θανατὸν ἔπαθενεῖ ὑπὸ ²⁴ τῶν * κυρίων ²⁵, ἐχθρῶν
 μοι ὄντων, πεισθεῖς, καταψεύδεταί με· ἐγὼ τε
 ἀνόσι· ἂν πάσχοιμι, εἰ μὴ πισῶς καταμαρτυρη-
 θεῖς, διαφθαρεῖην ὑφ' ὑμῶν. μὴ παραγενέσθαι 6.
 δέ με τῷ θόνῳ ἀπιστότερον ἢ παραγενέσθαι φασὶν
 εἶναι· ἐγὼ δ' ἐκ ἐκ τῶν εἰκότων, ἀλλ' ἔργῳ δηλώ-
 σω οὐ παραγενόμενος. ὅποσοι γὰρ δῆλοι ἢ δοῦλαί
 μοι εἰσὶ, πάντας παραδίδωμι βασανίσαι· καὶ εἰάν
 μὴ φανῶ ταύτη τῇ νυκτὶ ἐν αἴκῳ καθεύδων, ἢ ἐξ· 9.
 ελθῶν ποι ²⁶, ὁμολογῶ φονεὺς εἶναι. ἢ δὲ νύξ οὐκ
 ἄσπ

21. ἐ δίκην δώσει, εἴ τις ἔλεγχος ἔσται] Impervia
 haec mihi sunt. Num ergo sic leg. πῶ δίκην δώσει;
 τίς ἔλεγχος ἔσται; vbinam dabit poenas? ecquae erit
 conuictio? facile potuit εἰ e fine vocabuli δώσει perpe-
 ram iterari. aut poterit ἢ suffici in illius εἰ locum

22. τε] malim δέ.

22. γε] malim τε. cui respondebit proximum τε
 in illis ἐγὼ τε ἀνόσια.

24. ἔπαθεν, εἰ ὑπὸ] interposui εἰ, quo vulgatae
 carent, auctore Stephano. Paulo ante idem vitiose re-
 dundabat.

25. τῶν κυρίων] imo vero τῶν ἐ κυρίων. vide su-
 perius dicta ad p. 632. In vulgatis est κυρίως. praeter-
 uiderat hoc vitium Stephanus festinans. Nam alias ta-
 lia vitia sedulo tollebat, acer censor et seuerus.

26. ποι] irgend wohin, sic dedi de meo pro vulga-
 ri πῶ.

ἄσημος. τῶκα γὰρ Διίπολοις ὁ ἀνὴρ ἀπέθανε. περὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, ἧς ἕνεκα τρέμοντά με Φασὶν εἰκότως ἀποκτεῖναι αὐτὸν, πολὺ τάναντία ἐστὶ 27.

12. τοῖς γὰρ ἀτυχεῦσι νεωτερίζειεν συμφέρες· ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία μεταβάλλειν αὐτῶν 28 ἐστὶ· τοῖς δ' εὐτυχεῦσιν, ἀτρεμίζεν καὶ φυλάττειν τὴν παροῦσαν εὐπραγίαν. μεθιστάμενων * γὰρ 29 τῶν πραγμάτων 30, δυσυχῆς ἐξ

15. εὐτυχεύοντων καθίστανται. ἐκ δὲ τῶν εἰκότων προσποιούμενοί με ἐλέγχευ, ἐκ εἰκότως, ἀλλ' * ὄντως 31 φονέα με Φασὶ τοῦ ἀνδρός εἶναι. τὰ δὲ εἰκότα ἄλλα 32 πρὸς ἐμοῦ μᾶλλον ἀποδέδεικται. ὃ, *τε γὰρ*
κα-

27. πολὺ τάναντία ἐστὶ] id est πᾶν τέναντίον ἀληθές ἐστιν ὃν ἔτοι Φασὶ.

28. αὐτῶν] malim αὐτοῖς, quod aut cum ἐπίδοξος, aut cum μεταβαλεῖν cohaerebit. Nam hoc praetulerim equidem vulgari μεταβάλλειν.

29. γὰρ suffici meo arbitrato in locum vulgari δέ.

30. πραγμάτων] sic dedi, auctore Stephano, pro vulgari πραγματειῶν.

31. ὄντως dedi arbitrato, meo, pro vulgari ἔτω.
v. p. 117. 23. *

32. ἄλλα cum ἄμα esse mutandum, penes me quidem dubium nullum superest. aequivalet h. l. latino, et nihilominus tamen. et vel sic tamen. arguit stultitiam aduersariorum. primum, ait, docere volentes, probabilem suspicionem caedis in me residere, non tamen subsistunt intra mediocritatem affirmationis e verosimili ductae, h. e. non contenti sunt affirmare, me videri caedem patrassē, sed eo procedunt audaciae, vt certo certius me aiant homicidam esse. A posse vt

καταμαρτυρῶν μὴ ἄπιτος ἐλήλεγκται ὦν· ὅ, τε
 ἔλεγχος ἐκ ἔστι 33. τά τε τεκμήρια, ἐμαί 34, οὐ τοῦ 15.
 τε, ὄντως ἐδήλωσα· τά τε ἵχνη τῆ Φόνος ἐκ εἰς ἐμὲ
 φέρονται, ἀλλ' εἰς τὰς ἀπολυομένους, ἀποδέδεικται ὑπ'
 αὐτῶν. πάντων δὲ ἰῶν καίηγορηθέντων ἀπίτων ἐλεγχ-
 θέντων. ἐκ, εἰάν ἀποφύγω 35, ἐκ ἔστιν ἐξ ὧν ἐλεγχθῆσον-
 ται οἱ κακουργῶντες· ἀλλ', εἰάν ἐλεγχθῶ, οὐδεμία ἀ· 21.
 πολογία τοῖς διακομένοις 36 ἀρεοῦσά ἐστιν. οὕτω δὲ
 ἀδίκως διώκοντές με, αὐτοὶ μὲν ἀνοσίως ἀποκτεῖ-
 ναι ζητῶντες, καθαροὶ φασὶν εἶναι· ἐμὲ δὲ, ὅς εὐ-
 σεβεῖν ὑμᾶς πείθω, ἀνόσια δρᾶν λέγουσιν. ἐγὼ δὲ
 καθαρὸς ὦν πάντων τῶν ἐγκλημάτων, ὑπὲρ ἐμοῦ 24
 τοῦ ἐπισκῆπτω, αἰδέσθαι τὴν τῶν μηδὲν ἀδικούν-
 των εὐσέβειαν 37, ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀποθανόντος· ἀνα-

μυμή

vulgo dialectici vsurpant, et a videri, ad esse extendunt
 consequentiam. Tum etiam si hanc illis concesseris
 veniam, modo tam abhorrente colligendi, tamen vel
 sic quoque signa probabilitatis omnia non aduersus me,
 sed pro me militant. Aut pro ἄλλα lege ὄντα.

33. ἐκ ἔστι] id est ὑδεῖς γέγονεν. examen locum
 non habuit. nullum euenit. Paulo ante dixerat τίς ἔ-
 λεγχος ἔσται.

34. ἐμαί] mihi fauent, mecum faciunt. rarior in-
 uentu dictio, τεκμήριον ἐστὶν ἐμὸν, pro πρὸς ἐμῆ.

35. ἐκ, εἰάν ἀποφύγω, ἐκ ἔστιν] idem est ac si di-
 xisset, ἢ διὰ τὸ ἐμὲ ἀπολύσθαι [vel ἢ διὰ τὴν ἐμὴν
 ἀπόλυσιν] ἀνήρηται πᾶς ἐλεγχος τῶν κακουργῶντων.
 vel ἐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι, εἰάν ἐγὼ ἀποφύγω, ἐκ ἔσται εἰς
 ὑμερον ἐλέγχων τὰς κακουργῶντας.

36. τοῖς διακομένοις] num ἀδίκως interponen-
 dum est?

37. εὐσέβειαν] sic dedi, auctore Stephano, pro

μιμνήσκων τὴν ποινὴν 38, παραινῶ ὑμῖν μὴ, τὸν ἀν-
αίτιον καταλαβόντας, τὸν αἴτιον ἀφῆναι. ἀπο-
27. θανόντος γὰρ ἐμοῦ, οὐδεὶς ἔτι τὸν αἴτιον ζητήσε-
ταῦτα οὖν σεβόμενοι, ὁσίως καὶ δικαίως ἀπολύετέ
με καὶ μὴ, μετανοήσαντες, τὴν ἀμαρτίαν γινώτε.
ἀνίατος γὰρ ἢ μετάνοια τῶν τοιούτων ἐστίν.

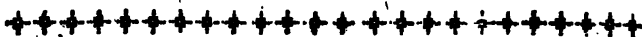

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΞΗΣ ΤΕΤΡΑΛΟΓΙΑΣ.

△ ὁ παῖδες ἐν γυμνασίοις ἠκόντιζον συνέβη δὲ τὸν
μὲν ἐντέχνως ἀφῆναι τὸ βέλος. τὸν δ' ἕτερον
ὑπὸ τὴν Φορὰν τοῦ ἀκοντίε δραμόντα, πληγῆναι. τε-
λευτήσαντος τῆ παιδὸς, ὁ τότε πατὴρ κατηγορεῖ τοῦ
βαλόντος ὡς ἀνδροφόνου. ὁ δὲ μετατίθησι τὴν αἰτίαν
τῆς πληγῆς ἐπὶ τὸν δραμόντα. ὅθεν οἱ μὲν ἀντέγκλη-
μα, τὴν ἑώρα οἱ δὲ, μετῴρασιν λέγουσιν.

vulgari *δυσέβειαν* (simplici σ, non geminato) v. p.
122. 21. *αἰδέσθαι τὴν τῶν μηδὲν ἀδικούντων εὐσεβειαν*
pudore et reuerentia duci pietatis iustorum, est, non
committtere, vt pii iustitiaeque dediti homines laedan-
tur. nam pius dii caros habent; et diis caros qui lac-
dit, is deorum iram sibi consciscit.

38. *ποινὴν*] *furiam vindicem cruoris inulto effusi,*
non quieturam illam, donec poenas eius per eorum
clades et supplicia repetierit, penes quos ille cruor ef-
fusus sit, et sinatur inultus manare.

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΦΟΝΟΥ ΑΚΟΥΣΙΟΥ.

Τὰ μὲν ὁμολογούμενα τῶν πραγμάτων ὑπό τε 39. τοῦ νόμου κατακέριται, ὑπό τε τῶν ψηφισμένων, οἱ κύριοι πάσης τῆς πολιτείας εἰσὶν· εἰάν δέ τι ἀμφισβητήσιμον ἦ, τοῦτο ὑμῖν, ὦ ἄνδρες πολῖται, προστέτακται διαγῶναι οἶμαι μὲν οὖν ἐδὲ 42. ἀμφισβητήσεν πρὸς ἐμὲ τὸν διωκόμενον. ὁ γὰρ παῖς μὲ ἐν γυμνασίῳ ἀκοντισθεὶς διὰ τῶν πλευρῶν ὑπὸ τούτου τοῦ μερακίε, παραχρῆμα ἀπέθανεν. ἐκόντα μὲν οὖν οὐκ ἐπικαλῶ ἀποκτεῖναι, ἀκοντα δέ. 121. ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐλάσσω τοῦ ἐκόντος ἄκων τὴν συμφορὰν κατέσχε. τῷ δὲ ἀποθανόντι¹, αὐτῷ μὲν ἐνθύ

μισ

1. τῷ δὲ ἀποθανόντι] locus hic quoque, ut alii multi harum Antiphontis prolusionum rhetoricarum, profus est conclamatus, nisi codex mistus bonae notae vbiubi locorum tandem reperiatur, e quo lacunae expleantur. Ingenio enim foli negatum est amissa reparare. quamquam penes me quidem spes de codicibus horum oratorum plenis et emendatis inueniendis decolauit. Interim tamen lacunam h. l. vtcunque sic sarcias, ut saltim plena et tolerabilis sententia existat. τῷ δὲ ἀποθανόντι τελευταίον ἄωρον, ἑαυτῷ δ' ἐνθύμιον, τοῖς δὲ ζῶσι μῦθος προσέθηκε. defuncto mortem ante tempus acerbam contraxit, sibi religionem [h. e. conscientiam sceleris a se patrati, et inde nascentes poeni-

3. μίον, τοῖς δὲ ζῶσι προσέθηκε ὑμᾶς δὲ ἀξίῳ ἐλεῖ-
 τας μὲν τὴν ἀπαιδίαν τῶν γονέων, οἰκτείροντας δὲ
 τὴν ἄωρον τῆ ἀποθανόντος τελευτήν, εἰργοντας ὧν
 ὁ νόμος εἰργεῖ τὸν ἀποκτείναντα. μὴ περιορᾶν ἄ-
 पासαν τὴν πόλιν ὑπὸ τέττε μαινομένην.

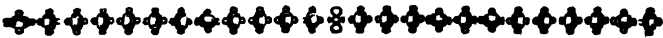

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΦΟΝΟΥ ΑΚΟΥΣΙΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ο τῆ ἀκοντίσαντος πατὴρ ἑαυτῶ φησὶν αἴτιον γενέ-
 σθαι τὸν ἀποθανόντα τῆ φόνου. φερομένη γὰρ τῆ
 ἀκοντίε ὑπέδραμεν ὑπὸ τὸν σκοπὸν. ὅθεν ἂν αὐτὸν ἑαυ-
 τῆ φονέα νομίζεσθαι. ἐστὶ δ' ἡ σάσις, μεταάσασις, οὐ
 συγγνώμης, ὡς τινες ἐνόμιζον.

12. **N**ῦν δὴ φανερόν μοι, ὅτι αὐτοῖσι αἰ συμφοραὶ καὶ χρεῖαι
 ἴσες ἴε ἀπράγμωνας εἰς ἀγῶνας¹, ἴσες ἴε ἡσυχίας
 τολμᾶν τά τε ἄλλα παρὰ φύσιν λέγειν καὶ δρᾶν βιά-
 ζονται. ἐγὼ γὰρ ἤκιστα τοῖστος¹ b. ὧν, καὶ βεβλόμε-

Tt 2

vos

tentiae cruciatus, atque tormenta metus ab ira et vl-
 tione deorum] et ciuibus denique superstitibus piaculi-
 lum, et pollutionem.

1. εἰς ἀγῶνας] adde κατασηῆναι.

1 b. τοῖστος] scil. οἷος νῦν τάχα πολλοῖς δόξω εἶναι,
 δίκαικός, καὶ πολυπράγμων καὶ ταρραχώδης.

νος² εἶναι, εἰ μὴ πολὺ γε ἔψευσμα³, ὑπ' αὐτῆς⁴
 ἤης συμφορᾶς ἠναγκάσθην, παρὰ τὸν ἄλλον τρό- 15.
 πον⁵, ὑπὲρ πραγμάτων ἀπολογεῖσθαι, ὧν ἐγὼ χα-
 λεπῶς μὲν τὴν ἀκρίβειαν ἔγνων, ἔτι δὲ ἀπορωτέ-
 ρως διαίκεμαι. ὡς χρὴ ὑμῖν ἐρμηνεῦσαι ταῦτα. ὑπὸ
 δὲ σκληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν 18.
 ὑμέτερον ἔλεον, ὧ ἄνδρες δικασαί, καταπεφευγὼς,
 δέομαι ὑμῶν, εἰὼν ἀκριβέστερον, ἢ ὡς σύνηθες⁶, ὑ-
 μῖν δόξω εἰπεῖν, μὴ, διὰ τὰς περὶ τὴν τύχην
 ἀποδεξαμένους⁷ με τὴν ἀπολογίαν, δόξῃ, καὶ μὴ
 ἀληθείᾳ, τὴν κρίσιν ποιήσασθαι. ἢ μὲν γὰρ δόξα 21.
 τῶν πραχθέντων, πρὸς τῶν λέγειν δυναμένων ἐστίν·

ἢ δὲ

2. καὶ βεβλόμενος εἶναι] fert sententiam sic fati
 tolerabilem, si sic accipiatur, ac si dixisset καὶ ἤκιστος
 βεβλόμενος τοιοῦτος εἶναι. valde tamen vereor ne sophi-
 sta dederit καὶ μέτριός τις βεβλόμενος εἶναι. et quam-
 vis ciuem me praestare probum et modestum conten-
 derim. Sed v. Supplementa.

3. εἰ μὴ πολὺ γε ἔψευσμα] si satis bene ipse me-
 met noui. subauditur κατὰ τὴν ἐμὴν περὶ ἐμαυτοῦ
 ὑπόληψιν.

4. ὑπ' αὐτῆς] a mera et sola calamitate, qua vñs
 sum — nihil aliud, quam haec, me coëgit. Sic ini-
 tio huius prolusionis etiam αὐτὸς vsurpauerat.

5. τρόπον] subaudi ἐμὸν. aut τῷ ἐμῷ βίβ.

6. σύνηθες] scil. ἐμοί ἐστίν.

7. ἀποδεξαμένους] ante hoc vocabulum deesse vi-
 detur aliquod aduerbium, e. c. ἀπηνώως, aut σκληρῶς,
 aut τραχέως, aut simile quoddam aliud. Constructio
 haec est. μὴ ποιήσασθαι τὴν κρίσιν, κατὰ μόνην δόξαν,
 ἐναντίως τῇ ἀληθείᾳ, διὰ τὸ ἀποδέχεσθαι τὴν ἐμὴν
 ἀπολογίαν σκληρῶς.

ἡ δὲ ἀλήθεια, πρὸς τῶν δίκαια καὶ ὅσα πρασσόντων. ἐδόξαν μὲν ἐν ἔγωγῃ⁸ ταῦτα παιδεύων τὸν υἱόν, ἐξ ᾧν μάλιστα τὸ κοινόν⁹ ὠφελεῖται, ἀμφοῖν 24. τε ἡμῖν¹⁰ ἀγαθὸν ἔμελλεν ἀποβήσεσθαι· συμβέβηκε δὲ πολὺ παρὰ γνώμην τέτων. τὸ γὰρ μερᾶκιον¹¹ ἔχ' ὕβρεις, ἐδὲ ἀκολασία, ἀλλὰ μελετῶν μετὰ τῶν ἡλικίων ἀκοντίζεν ἐπὶ τῷ γυμνασίῳ, ἔβαλε μὲν, ἐκ ἀπέκτενε δὲ οὐδένας, κατὰ γὰρ τὴν ἀλήθειαν¹² ὡν ἔπραξεν· * ἀλλ' οὐδ' εἰς αὐτὸν ἀμαρτόντος¹³ εἰς ἀκροῖς αἰτίας ἦλθεν. εἰ μὲν γὰρ τὸ ἀκόντιον ἔξω τῶν ὄρων τῆς αὐτῆς πορείας ἐπὶ τὸν παῖδα¹³ ἔξενεχθὲν ἔτρωσεν αὐτόν, ἐδεῖς ἡμῖν λόγος ὑπελείπετο μὴ * φονέας¹⁴ εἶναι· τῆ δὲ παιδὸς ὑ-

T t 3

πὸ

8. post ἔγωγῃ deest ὀνήσεσθαι sperabam me fructus ex eo percepturum, si filium curarem erudiri et imbuere artibus illis — vel, quod curassem.

9. τὸ κοινόν] alius dixisset τό, τε κοινόν. sed Antiphon, homo antiqui et aevi et moris, amat simplicitatem et brevitatem.

10. ἡμῖν] mihi quoque filioque.

11. τὸ γὰρ μερᾶκιον] subaudi τὸ ἕμῳν.

12. ἀλλ' οὐδ' εἰς αὐτὸν ἀμαρτόντος] sic dedi de meo, pro vulgari ἀλλ' ἐδεῖς, αὐτῆ ἀμαρτόντος. vnicam litterulam ὦ cum simillima ὦ mutaui. ideo autem, quod alius aliquis in semetipsum deliquisset —

13. τὸν παῖδα] παῖς in hac causa est puer occisus. τὸ μερᾶκιον autem est iuuenulus aetior, qui illum iaculo interemit.

14. φονέας dedi de meo (poteram quoque φονεῖς dare,) pro vulgari φονεὺς. pater ipse secum filii culpam ultro communicat, eique sese innectit.

πὸ τὴν τῆ ἀκόντις Φοραὶν ὑποδραμόντος, καὶ τὸ σῶ 30.
μα προσήσαντος τῆ σκοπῆ τυχεῖν, ὁ δὲ 15 ὑπὸ τὸ
ἀκόντιον ἐλθὼν ἐβλήθη, καὶ τὴν αἰτίαν ἔχ ἡμετέ-
ραν ἔσαν προσέβαλεν ἡμῖν· διὰ δὲ τὴν ὑποδρομὴν
βληθέντος τῆ παιδὸς, τὸ μὲν μερᾶκιον ἐ δικαίως
ἐπικαλεῖται (ἐδύνα γὰρ ἔβαλε τῶν ἀπὸ σκοπῆ 33.
ἀφεσώτων) ὁ δὲ παῖς 16, εἶπερ ἐσὼς Φανερός ὑμῶν
ἔστι μὴ βληθεῖς, ἐκσιῶς ὑπὸ τὴν Φοραὶν τῆ ἀκόν-
τις ὑπελθὼν, ἔτι σαφερέως δηλεῖται διὰ τὴν αὐ-
τῆ ἀμαρτίαν ἀπο θανάων. ἔ γὰρ ἂν ἐβλήθη, αἵρε- 36.
μίζων καὶ μὴ διατρέχων. ἀκσιῶς δὲ τῆ Φόνος ἐξ ἀμ-
φοῖν ἡμῖν ὁμολογημένε γενέσθαι, ἐκ τῆς ἀμαρτίας,
ὁποτέρη 17 αὐτῶν ἐστίν 18; ἔτι δὲ σαφέτερον ὁ Φο-
νεὺς

15. τῆ σκοπῆ τυχεῖν, ὁ δὲ] si nihil hic deest, de-
bet τῆ non ad σκοπῆ. sed ad τυχεῖν referri, quasi sic
dixisset προσήσαντος τὸ σῶμα τῆ τυχεῖν [scilicet τὸ ἀκόν-
τιον] τῆ σκοπῆ. et tum δὲ erit cum τε mutandum,
quod τε cum proximo καὶ respondebit. Multo tamen
mihi quidem haec praestare videtur ratio, ut pauca quae-
dam verba post προσήσαντος suppleantur. e. c. ὁ μὲν ἐκ
ἐδύνατο, vel ἐκώλυθη. alter quidem [filius meus] non
poterat metam contingere, alter autem [occisus] —

16. ὁ δὲ παῖς] idem est ac si dixisset, εἰ δὲ Φανε-
ρόν ὑμῖν ἐστίν, ὅτι ὁ παῖς ἐκ ἂν ἐβλήθη, εἶπερ ἔμενον
ἐσὼς ἐν ᾧ εἰσῆκει τόπω. si planum vobis atque peripi-
cuum est, euenturum non fuisse, ut puer feriretur, si
ibi loci, vbi staret, constitisset, multo etiam liquidius
elucescit, eum culpa sua perisse, eo, quod ipse semet
occurfui iaculi concitati obtulerit.

17. γενέσθαι, ἐκ τῆς ἀμαρτίας ὁποτέρη] sic in
vulgatis distinctus pronat hic locus. Ego distinctio-

νεὺς ἐλεγχθεῖη¹⁹. οἱ τε γὰρ²⁰ ἀφαιμαρτάνοντες
 39. ἂν ἂν ἐπινοήσωσι τι²¹ δρᾶσαι, ἔτοι πράκτορες²²
 τῶν ἀκυσίων εἰσίν.²³ οἱ δὲ ἐκείσιν τι δρώντες ἢ πά-
 σχοντες, ἔτοι τῶν²⁴ παθημάτων αἴτιοι γίνονται.
 τὸ μὲν τοίνυν μειράκιον περὶ ἐδένα ἤμαρτεν ἐδέν. ἔ-
 τε γὰρ ἀπειρημένον, ἀλλὰ προστεταγμένον ἔξεμα-
 42. λεία· ἔτε ἐν γυμναζομένοις, ἀλλ' ἐν τῇ τῶν ἀκον-
 τίζόντων τάξει ἠκόντιζεν· ἔτε τῷ σκοπῆ ἀμαρτῶν,
 εἰς τῆς ἀφελῶτας ἀκοντίσας, τῷ παιδὸς ἔτυχεν,
 ἄλλω

T t 4

nem mutando, effeci hanc sententiam: Ambo nos [ego et accusator] cum confiteamur, [vel in hoc consentiamus] caedem vtrinque euenisse inuoluntariam [tam a parte ferientis, quam a parte icti] ex errore; vtrius [ille error fuerit, [vel ab vtro eorum error ille sit profectus] nil attinet quaerere. v. Supplementa.

18. ἐστίν] ἢ ἀμαρτία puta. sed tum deest ἐδὲν ὄφελος ζητεῖν, vel προδηλόν ἐστι, vel simile quidpiam aliud.

19. ἐλεγχθεῖη] subaudi ἔτως, vel ἐκ τῶνδε.

20. οἱ τε γὰρ] imo vero οἱ μὲν γὰρ. respondet enim insequens οἱ δὲ ἐκείσιν.

21. τι δρᾶσαι] poterat illud τι abesse. si ferimus, ita debet accipi acli sic enunciaisset. οἱ μὲν γὰρ ἀφαιμαρτάνοντες τίνος τέτων, ἂν ἂν ἐπινοήσωσι δρᾶσαι.

22. πράκτορες] effectores, auctores, patratores. rarus inuentu modus est, quo vocabulum hoc sophista hic loci vsurpauit. nam alias πράκτωρ est exactor aeris debiti.

23. εἰσίν] id est νομίζονται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, καὶ καλεῖνται ἔτως.

24. τῶν παθημάτων] imo vero τῶν ἐκυσίων πράξεων καὶ παθημάτων. apparet ex opposito praemisso πράκτορες τῶν ἀκυσίων εἰσίν.

ἀλλὰ πάντα ὀρθῶς, ὡς ἐπενόει, δρῶν, ἔδρασε μὲν ἄ-
 δὲν ἀκρίσιον, ἔπαθε δὲ, διακαλυθεὶς τῷ σκοπῷ τυ-
 χεῖν. ὁ δὲ παῖς, βεβλόμενος προδραμεῖν ²⁵, τῷ χά- 122.1.
 ρου διαμαρτων, ἐν ᾧ διατρέχωμαι ἐκ αὐτῆς ἐπλήγη,
 περιέπεσον εἰς ἐκ ἧθελεν· ἀκρίσιως δὲ ἀμαρτων εἰς
 ἑαυτὸν, οἰκείαις συμφοραῖς κέχρηται. τῆς δ' ἀ-
 μαρτίας τετιμωρημένος ἑαυτὸν, ἔχει τὴν δίκην· ἐ-
 συνηδομένων μὲν, ἐδὲ συνεθελόντων ἡμῶν, συναλγύν-
 των δὲ καὶ συλλυπημένων. τῆς δὲ ἀμαρτίας εἰς τῷ-
 ῥα ²⁵ b. ἡμέσης, ἵδ' ἔργον ἐχ' ἡμέτερον, ἀλλὰ τῷ ἐξαμαρ-
 τόντας ἐστὶ. τό, τε πάθος εἰς τὸν δράσαντα ἔλθον, β.
 ἡμᾶς μὲν, ἀπολύει τῆς αἰτίας· τὸν δὲ δράσαντα, δι-
 καίως ἄμα τῇ ἀμαρτία ²⁶ τετιμώρηται. ἀπολύει
 δὲ καὶ ὁ νόμος ἡμᾶς, ᾧ πισύων, εἴργοντι ²⁷ μήτε
 αἰδίκως μήτε δικαίως ἀποκτείνειν, ὡς Φονέα με δικά-
 κα. ὑπὸ μὲν γὰρ αὐτῷ ²⁸ τῷ τεθνεῶτος ἀμαρτίας
 ὅδε ²⁹ ἀπολύεται, μηδὲ ἀκρίσιως ³⁰ ἀποκτείναι αὐ- 9.

τόν

25. προδραμεῖν] subaudi τῷ ἀκρίσι. seu πρὶν ἢ
 κεν τὸ ἀκρίσιον.

25 b. τῷ τῷ] malim τῷ τῷ, peremptum puta.

26. ἄμα τῇ ἀμαρτία] in illo ipso confestum tem-
 poris articulo, quo peccabat puer.

27. εἴργοντι] Antiphon hoc verbum εἴργοντι raro
 modo usurpat, pro κωλύειν, ἀπειπεῖν, ἀπαγορεύειν,
 vetare, interdicere. v. p. 123, 13. 126. 12.

28. γὰρ αὐτῷ] interpone τῆς.

29. ὅδε] hic filius meus, adhuc superstes.

30. μηδὲ ἀκρίσιως] ne inuoluntariam quidem cae-
 dem commisisse, quanto minus voluntariam.

τόν 31· ὑπὸ δὲ τῆ διώκοντος ἐδ' ἐπικαλέμενος ὡς
 ἐκὼν ἀπέκτεινε, ἀμφοῖν ἀπολύεται τοῖν ἐγκλη-
 μάτοι, μήτ' ἄκων μῆθ' ἐκὼν ἀποκτεῖναι. ἀπο-
 λυόμενος δὲ ὑπὸ τε τῆς ἀληθείας τῆ νόμῃ 32, ὑπὸ
 12. τῶν πραχθέντων, καθ' ὃν διώκεται, ἐδὲ τῶν ἐπι-
 τηδευμάτων ἕνεκα δίκαιοι 33 τοιούτων κακῶν ἀξιοῦ-
 σθαι ἐσμὲν. ἔτος 34 τε γὰρ αἰνόςια πείσεται, τὰς
 ἐ προσηκῆσας φέρων ἀμαρτίας, ἐγὼ τε, μᾶλλον
 μὲν ἐδὲν, ὁμοίως δὲ τούτῳ ἀναμάρτητος ὢν, εἰς
 15. πολλαπλασίας τέτυ 35 συμφορὰς ἤζω. ἐπὶ τε γὰρ

Tt 5

τῆ

31. αὐτόν] peremtum accusatoris filium.

32. ὑπὸ τε τῆς ἀληθείας τῆ νόμῃ, ὑπὸ τε τῶν
 πραχθέντων] imo vero ὑπὸ τε τῆς ἀληθείας τῶν
 πραχθέντων, ὑπὸ τε τῆ νόμῃ, καθ' ὃν διώκεται. et a
 veritate rei gestae, et a lege, vi et ex auctoritate cu-
 ius hic filius meus reus agitur. v. proximam annotat.

33. δίκαιοι — ἐσμὲν] non bene convenit huic
 plurali cum singulari praemisso ἀπολυόμενος et διώκε-
 ται. ergone deest aliquid in superioribus? non vi-
 detur. an leg. est ἀπολυόμενοι, vt pater accusati filii,
 idemque defensor eius, vitam moresque suos fortemque
 cum filii complectatur, quicum causam habet com-
 munem? nam vt διωκόμεθα quoque legatur, nil ad-
 modum necesse videtur esse. potest διώκεται ad solum
 filium restringi, qui caedis insimulatus fuit. Sed ἀπο-
 λυόμενοι placet.

34. ἔτος] filius meus.

35. πολλαπλασίας τέτυ] id est πολλαίσι πλείεσι
 καὶ μείζεσι συμφορὰς ἢ ἔτος. multo plures maioresque
 clades deueniam, quam hic filius meus. Sic p. 117. 16.
 κίνδυνον πολλαπλάσιον.

τῆ τύτῃ * διαφθορᾷ³⁶ ἀβίωτον τὸ λειπόμενον τῆ βίῃ διάζω, ἐπὶ τε τῆ ἑμαυτῆ ἀπαιδία ζῶν * ἔτι κατορυχθήσομαι³⁷. ἐλεῖντες ἔν τῷδε μὴν τῆ νηπίε τὴν ἀναμάρτητον συμφορὰν, ἐμῶ δὲ τῆ γηραιῆ καὶ¹⁸. ἀθλίε τὴν ἀπροσδόκητον κακοπάθειαν, μὴ, * καταψηφισάμενοι³⁸, δυσμορεῖς ἡμᾶς καταστήσατε, ἀλλ' ἀπολύοντες εὖσεβεῖτε. ὁ, τε γὰρ ἀποθανὼν συμφοραῖς περιπεσὼν, ἐκ ἀτιμώρητος ἐστίν³⁹. ἡμεῖς
τε αὐ

36. διαφθορᾷ] sic dedi de meo, pro vulgari διαφθορᾷ. si filius hic meus vestra, iudices, sententia morte mulctatus perierit.

37. ζῶν ἔτι κατορυχθήσομαι] sic dedi de meo, pro vulgari ζῶν ἐπικαίω. Verbum, haud enim infitiabor, elegans est ἐπικατορύσσομαι. praeuideoque futuros haud paucos, qui factum hoc meum fecius interpretentur, neque dissimulabo ipsimet mihi videri parum interesse vtro modo lectionis h. l. utamur. Restituat itaque polimodum vulgatam quicumque volet, per me licebit.

38. καταψηφισάμενοι] sic dedi de meo, pro vulgari καταφεισάμενοι.

39. ἐκ ἀτιμώρητος ἐστίν] Piaculum erat committere, ut Manes occisi implacati manerent. Sed manebant, donec ab auctore caedis poenae reposcerentur. Solatur itaque rei defensor, idemque pater, occisi patrem, arcusatorem, negans quidquam esse, cur metuat, ne filii Manes implacati maneant, habentes poenas, seu vitionem sibi conuenientem. Filius tuus non est inultus. h. e. poenas, seu satisfactionem nactus est. A quonam? A semetipso. αὐτὸς ἑαυτὸν τιμώρηται τῆς ἀμαρτίας. erroris sui poenas ipse sibi met dedit. Ludit, ut videtis, in ambiguitate vocabu-

21. *τι ἔδικοιαι τὰς τέτων ἀμαρτίας συμφέρον* 40 *ἰσ-*
μέν. τὴν τε ἔν εὐσέβειαν 41 *τέτων τῶν πραχθέν-*
των καὶ τὸ δίκαιον αἰδόμενοι, ὁμοίως 42 *καὶ δικαίως*
ἀπολύετε ἡμᾶς· καὶ μὴ ἀθλιωτάτω δύο πατέρα
καὶ παῖδα αἰώροις συμφοραῖς 43 *περιβάλητε.*

li *ἀτιμώρητος*, quod perinde eum significat, qui cruci-
 ciatu suo poenas non dedit, quam eum, qui cruciati
 eius, a quo laesus fuisset, poenas nullas accepit; seu
 alias *impunitum*, alias *ultione non placatum, ultore caren-*
tem. Frigidus ille quidem iustus est, non manens in
 eadem sententia. sed probabili et conuenienti admif-
 cens improbablem parumque congruam.

40. *συμφέρον*] id est *φέρειν συν τέτοις*, vel *ἅμα*
τέτοις. raro significatu v. *συμφέρον* vsurpauit, quo
 non facile vsquam locorum alibi reperitur. *τὰς ἀμαρ-*
τίας τινὶ συμφέρον vna cum alio aliquo ferre, h. e. to-
 lerare cruciatus et molestias ex alterius errore exis-
 stentes.

41. *εὐσέβεια τῶν πραχθέντων* est res ita gesta, seu
 rei gestae ea ratio, vt in ea peragenda reuerentia deo-
 rum, seu ius diuinum humanumque nullo modo lae-
 deretur. res sancte iusteque acta. *αἰδέσθαι τὴν τῶν*
πραχθέντων εὐσέβειαν est. cauere ne rem, velut sce-
 leratam, punias, eam, quae in se sit pia, iusta et sancta.

42. *ὁμοίως*] num *ὁσίως*. cum reuerentia iuris di-
 uini, sancte erga deos. subiicit *καὶ δικαίως*. cum ob-
 seruatione iuris humani atque civilis.

43. *αἰώρες συμφοραῖς* appellat calamitates, qua-
 rum in numero etiam mors, non naturalis illa, sed aut
 vi externa, aut moerore accelerata, est, siue senem ho-
 minem, siue iuuenem, ante tempus de medio tollentes.

33. μιᾷ τῆς κατηγορίας ἑμαυτὸν ἂν ἀπεξέησα, ἔ-
 τός τε, μὴ τολμῶν ⁴, ἐκ ἂν προεῖχε τῷ διπλασίω
 με ⁵, ἕνα μὲν πρὸς ἕνα λόγον ἀπλογηθεῖς, ἃ δὲ
 κατηγορήσεν, ἀναποκρίτως ⁶ εἰπών. τοσῦτον δὲ
 * προέχων ⁷ ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν, ἔτι δὲ ⁸ ἐν οἷς
 36. ἔπρασσε πολλαπλάσια τούτων ⁹. ἔτος μὲν ἔχ ¹⁰
 οἰώσω

4. μὴ τολμῶν] id est εἰ μὴ ἐτόλμα ἀναιδῶς καὶ
 τολμηρῶς λέγειν.

5. ἐκ ἂν προεῖχε τῷ διπλασίω με] cohaeret μεῦ
 cum προεῖχε. non anteiret, neque vinceret me duplo,
 vel altero tanto, subaudi ὡσπερ νῦν προέχει. quemad-
 modum me nunc anteit, et me potior est altera re,
 in qua ego ei sum inferior. In altera enim pares am-
 bo nos sumus. Vt ego orationem dixi accusatoriam,
 ita ille contra dixit defensoriam. verum ille non satis
 habuit causam suam solummodo defendere, sed defen-
 sioni suae adiunxit quoque accusationem mei. In hoc
 me anteit. et haec portio, quam ille sibi propriam
 habet, est par illi alteri, quam mecum habet commu-
 nem. Ergo προέχει με τῷ διπλασίω. Illa verba ve-
 ro, ὡς προέχει με, quae modo dicebam tacite subii-
 cienda a legente quoque esse, nescio an potius expres-
 sis literis addenda sint.

6. ἀναποκρίτως] malim ἀνανταποκρίτως. nemi-
 ne obloquente.

7. προέχων.] ita dedi de meo, pro vulgari προέ-
 χω (sine ν.)

8. ἔτι δὲ ἐν] Sententiae hiatus admonet hic non-
 nulla deesse. Si plura non defunt, deest certe προέχεις.
 Pro δὲ malim καί.

9. πολλαπλάσια τούτων] subaudi ἃ ἀερίως ἔλεγον.
 Ille accusatiuus πολλαπλάσια aptus est ex illo verbo
 προέχεις, quod deesse post ἔπρασσε modo admonebam mi-

οσίως δεῖται ὑμῶν συχνοῦς, τὴν ἀπολογίαν ¹¹ ἀποδέχεσθαι αὐτῆ· ἐγὼ δ' ἔδρασα ¹² μὲν ἕδεν κακόν, παθῶν δὲ ἀθλία καὶ δεναί, καὶ νῦν ἔτι δευότερον τέτων ἔργω καὶ λόγῳ ¹³, εἰς τὸν ὑμέτερον ἔλεον καταπεφυγῶς, δεῖμαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, ἀνοσίων ἔρ- 39. γων τιμωροὶ, οσίων δὲ διαγνώμονες, μὴ ἔργα Φανερὰ ¹⁴ ὑπὸ πονηρᾶς λόγων ἀκριβείας πεισθέντες, ψευδῆ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραχθέντων ἠγήσησθε. ἢ μὲν γάρ ¹⁵ πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σύγκεται, ἢ δ' ¹⁶ ἀδολώτερον καὶ ἀδυνατώτερον ¹⁷ λεχθήσεται. 42 τῶ μὲν ἔν δικαίῳ πιστεύων, ὑπερορῶ τῆς ἀπολογίας, τῇ δὲ σκληρότητι τῆ δαίμονος ἀπιστῶν, ὀρῶ δὴ μὴ

ἢ μὴ

hi videri. adhuc multo pluribus modis me potior est quam illis modis, quos modo commemorabam.

10. ἔτος μὲν ἔχ.] malim ἔτος μὲν ἔν ἔχ.

11. ὑμῶν συχνοῦς, τὴν] imo vero, traiecto com- mate, ὑμῶν, εὐμενῶς τὴν ἀπολ. rogat vos, vt defensionem suam velit is aequis et beneuolis auribus animisque accipere.

12. ἐγὼ δ' ἔδρασα] malim ἐγὼ δὲ δράσασ. in participio.

13. ἔργω καὶ λόγῳ] subiice tacite e praemissis repetendum παθῶν. verum tamen vereor ne desit ἰδῶν καὶ ἀκῆσας, vel πάσχων.

14. post Φανερὰ deest aut ὀρῶντες, aut ἰδόντες, aut καταλαβόντες.

15. ἢ μὲν γάρ] scil. ἢ ποιηρὰ τῶν λόγων ἀκριβεα.

16. ἢ δὲ] ἢ ἀλήθεια puta.

17. καὶ ἀδυνατώτερον] malim εἰ καὶ ἀδ. etiamfi minore cum facundia, rursus tamen etiam minus fraudulenter, minore cum fuceo.

ἔ μόνον τῆς χρείας τῆ παιδὸς ἀποσπρηθῶν· ἀλλὰ
 καὶ * αὐθέντην¹⁸ πρόκαταγνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν
 123.1. ἐπίδω αὐτόν. εἰς τῆτο γὰρ τόλμης καὶ ἀναιδεΐας
 ἦκα, ὥστε τὸν μὲν βαλόντα καὶ ἀποκτείναντα ἔ-
 τε τρωῶσαι ἔτε ἀποκτεῖναι φησί, τὸν δὲ ἔτε ψαύ-
 3. σάντα τῆ ἀκόντιε, ἔτε ἐπινοήσαντα ἀκοντίσαι, ἀ-
 πάσης μὲν γῆς ἀμαρτόντα¹⁹, πάντων δὲ σαμά-
 των, διὰ τῶν ἑαυτῆ πλευρῶν διαπῆζαι λέγεται ἀ-
 κόντιον. ἐγὼ δὲ ἐκείως κατηγορῶν ἀποκτεῖναι²⁰
 αὐτόν²¹, πισότερος ἂν μοι δοκῶ εἶναι, ἢ ἔτος, ὅς κή-
 τε βα-

18. αὐθέντην] sic dedi de meo, pro vulgari αὐ-
 τὴν τὴν. sed etiam metuo, ne videam illum [filium
 meum, illum iaculo confixum] praeiudicio vestro cae-
 dis voluntariae in semet commillae notatum, et prae-
 condemnatum. h. e. prius condemnatum, quam mi-
 hi liceat causam eius agere, eumque a tam enormi cri-
 mine purgare. v. p. 123, 39. 124. 18. 125. 4. et 5.

19. ἀμαρτόντα, πάντων] imo vero ἀμαρτόν in
 neutro, quod redit ad insequens ἀκόντιον. iaculum,
 quod nusquam terrarum [h. e. in nulla parte soli] de-
 ciderit, et nullum plane corpus [neque humanum, ne-
 que bestiae] ferierit. Erit ergo locus ita legendus
 ἀπάσης μὲν γῆς ἀμαρτόν, ἀπάντων δὲ σαμάτων.
 Praetuli ἀπάντων vulgari πάντων eo, quod et melius
 conueniret praemisso ἀπάσης, et litera α feruaretur.

20. ἀποκτεῖναι] subaudi τὸν ἀποκτείναντα.

21. αὐτόν] scil. τὸν ἑμὸν υἱόν. Si affirmarem ab
 hoc adolescente filium meum data opera confixum fuis-
 se, magis ad assensum accommodate dicturus mihi vi-
 derer, quam hic, pater adolescentis, mihi videtur in
 eo dicere probabiliter, quod filium suum negat in filium
 meum iaculum intorxisse, eoque illum sustulisse.

τε βαλῶν μῆτε ἀποκτεῖναι Φησὶ τὸ μαιράκιον. ὁ δ.
 μὲν γὰρ ἐν τῷ τῷ καιρῷ καλέμενος ὑπὸ τῆ πα-
 δοτριβῆ, ὃς ὑπεδέχετο ²² τοῖς ἀκοντίζουσι τὰ ἀκον-
 τια, [ἀναιρέται] ²³ διὰ τὴν τῆ βαλόντος ἀκολα-
 σίαν πολεμῶ τῷ τέτῃ βέλει περιπεσῶν, ἐδὲν εἰς
 ἐδὲν αἵμαρτων, ἀθλίως ἀπέθανεν. ὁ δὲ περὶ τὸν τῆς 9.
 ἀναιρέσεως ²⁴ καιρὸν πλημμελήσας, ἐ τῆ σκοπῆ
 τυχεῖν ἐκαλύθη, ἀλλ' ἀθλιον καὶ πικρὸν σκοπῶν ἐ-
 μοὶ ἀκοντίσας, ἐκὼν μὲν ἐκπέκτεινεν, ἀκυσίως δὲ
 ἐχῆσαν, ἢ ἐκυσίως ²⁵, ἀπέκτεινέ με τὸν παῖδα. τὸ
 παρῆπαν δ' ἀγνόμενος μὴ ἀποκτεῖναι αὐτὸν, ἐδ' ¹²
 ὑπὸ τῆ νόμου καταλαμβάνεσθαι Φησὶν, ὃς ἀπαγο-
 ρεύει μῆτε δικαίως μῆτε ἀδίκως ἀποκτείνειν. ἀλλὰ
 τίς ὁ βαλῶν ²⁶ ἐστίν; ὁ φόνος ἐν ἀνήκει εἰς τὰς Θεω-
 μένας,

22. ὑπεδέχετο] videntur huius paedotribae hae
 fuisse partes, vt tela, ad metam coniecta, aut si quae,
 ultra metam euecta, vsquam humi decidissent, colligeret.

23. ἀναιρέται.] vocabulum hoc, vt vitiose redun-
 dans, et sententiam perturbans, vncis inclusi, nullus
 dubitans id amputandum esse, natum e scholio, quod
 nescio cuius lektoris fedulitas super ὑπεδέχετο, eius
 exponendi gratia, scripsisse videtur.

24. ἀναιρέσεως] subaudi τῶν βελῶν. oblitus fui,
 aut errore quodam opinionis in transuersum actus, in
 aestimando tempore, quo tela humo subleguntur.

25. ἢ ἐκυσίως] videtur ἐ interponendum esse, ἐχῆ-
 ῆσαν, ἢ ἐκυσίως. scil. ἀπέκτεινε. quod verbum ta-
 cite tum erit iterandum. non minus occidit, quam si
 voluntarie occidisset.

26. ἀλλὰ τίς ὁ βαλῶν ἐστίν] sententia subiicit hanc

μενός, ἢ εἰς τὰς παιδαγωγάς; ὧν εἰδείς εἰδέν 27
 15. κατηγορεῖ. ἐ γὰρ ἀφανής, ἀλλὰ καὶ λίαν φανερός
 ἔμογε αὐτῷ ὁ θάνατός ἐστιν. ἐγὼ δὲ τὸν νόμον ὀρ-
 θῶς ἀγορεύειν φημι, τὰς ἀποκτείναντας κολάζε-
 σθαι. ὁ, τε γὰρ ἄκων ἀποκτείνας, ἀκασίως 28 κα-
 κοῖς περιπεσεῖν δίκαιός ἐστιν ὁ, τε διαφθαρεῖς. εἰδέν ἡσ-
 18. σον 29 ἀκασίως βλαφθεῖς, ἀδικοῖτ' ἂν ἀτιμώρητος γε-
 νόμος. ἐ δίκαιος δὲ ἀποφυγεῖν ἐστὶ διὰ τὴν ἀτυχίαν
 τῆς ἀμαρτίας 30. εἰ μὲν γὰρ ὑπὸ μηδεμιᾶς ἐπιμε-
 λείας τῷ θεῷ 31 ἡ ἀτυχία γίνεται, ἀμαρτήμα ἔ-
 σα,

ditionem ἀλλὰ τίς ἔσται ὁ φονεὺς, εἰ ἔχ' ὁ βαλὼν ἐστιν.
 atqui, ecquis tandem homicida erit? si is non est, qui
 iaculum intorfit?

27. εἰδείς εἰδέν] non damno, neque sollicitabo hanc
 lectionem, quae potest esse sanissima. Suspicio tamen,
 aut pro εἰδέν esse sufficiens εἰδένος, aut vtrumque
 sic copulandum, ὧν εἰδείς εἰδένος εἰδέν κατηγορεῖ.

28. ἀκασίως] malim ἀκασίως.

29. εἰδέν ἡσσον ἀκασίως βλαφθεῖς] subaudi ἢ ἐκ
 ἔκασίως ἐβλάφθη. non minus nunc laesus, cum in-
 uoluntarie laesus est, quam laesus fuisset, si volonta-
 rie laesus fuisset.

30. ἀτυχία τῆς ἀμαρτίας est cum inuitis et im-
 prudentibus nobis error excidit, vnde mala ingentia
 et irreparabilia existant, quae feramus impatientissime.

31. ἐπιμελείας τῷ θεῷ] wo die Hand Gottes nicht
 mit im Spieie ist. h. e. in eiusmodi euento, a quo alie-
 na est causa dei, vbi ius diuinum non interuenit;
 vbi nil eiusmodi euenit, vt eum, a quo id factum
 profectum est, poena diuina persequi videatur. Nam
 si quid tale euenerit, quod puniri leges et iura diuina

σχ, τῷ ἀμαρτάντι συμφορὰ δικαία γινέσθαι ἐστίν· 21.
 εἰ δὲ θεία κηλὶς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβῶν-
 τι, ἢ δικαίον τὰς θείας προσβολὰς ³² διακωλύειν
 γίνεσθαι. ἔλεξαν ³³ δὲ καὶ ὡς ἢ πρέπει χρηστὰ ἐπι-
 στηδεύοντας αὐτὰς, κακῶν ἀξιοῦσθαι· ἡμεῖς δὲ πῶς
 ἂν πρόποντα πάσχοιμεν, εἰ μηδὲν ὑποδείξερα τῶν 24.
 τῶν μελετῶντες, θανάτῳ ζημιόμεθα ³⁴; φάσκων
 δὲ ἀναμάρτητος εἶναι, καὶ ἀξίων τὰς συμφορὰς
 τῶν ἀμαρτάντων εἶναι, καὶ μὴ εἰς τὰς ἀναμαρτή-
 τας ἐκτρέπεσθαι, ὑπὲρ ἡμῶν λέγει. ὁ, τε γὰρ παῖς
 μὲ εἰς ἕδεναι ἕδεν ἀμαρτῶν, ὑπὸ τέττα τῶν μερα-27.
 κία ἀποθανῶν, ἀδικοῖτ' ἂν ἀτιμάρητος γενόμενος·
 ἐγὼ τε, τῆδε ³⁵ ἄλλον ἀναμάρτητος ἂν, δευτὰ

πέσο

iubeant, ibi nemo non in suspicionem defertur, voluisse deum, vt ille homo, qui id fecerit, tametsi inuitus et imprudens fecerit, id faceret, quo poena ei merita contraheretur. vnde colligitur deum eiusmodi homini iratum esse, eumque punitum ire, vt alias scelerosum, etiam si hoc imprudentiae lapsu poenam haud meruisset. Est ergo ἐπιμέλεια θεῶν interuentus dei, concursus euentus cum poena gubernantis, et veluti contorquentis.

32. προσβολὰς] poenas, *Strafgerichte*. Si quem deus punitum eat, impium sit irae diuinae verberibus intercedere velle.

33. ἔλεξαν] pater homicidae puta, et cohors aduocatorum eius.

34. ζημιόμεθα] malim in optat. ζημιόμεθα, ob praemissum πάσχοιμεν.

35. τῆδε] scil. τῆ ἐμῆ παιδός. an potius respicit ad homicidam? praeferemus hoc, quo vsus loquendi

πέισομαι, ἃ ὁ νόμος δίδωσί μοι, μὴ τυχῶν παρ' ὑμῶν. ὡς δὲ ἐδὲ τῆς ³⁶ ἀμαρτίας τῆδε, τῷ ἀκου-
 30. σίως ἀποκτεῖναι, ἐξ ὧν αὐτοὶ λέγουσιν, ἀπολύεται,
 ἀλλὰ κοινὰ ἀμφοτέρω ³⁷ ταῦτα ἀμφοῖν αὐτοῖν ἐστὶ,
 δηλώσω. εἰ γὰρ ὁ παῖς διὰ τὸ ὑπὸ τὴν Φορὰν τοῦ
 ἀκοντίου ἐλθεῖν, καὶ μὴ ἀτρέμας ἐξάγει, Φονεὺς
 αὐτὸς αὐτῷ δίκαιος εἶναι ἐστίν, ἐδὲ τὸ μερῶκιον κα-
 V v 2 Φαρὶν

magis trahit. Ἔτος et ἔδε in orationibus forensibus semper est dicentis aduersarius.

36. ὡς δὲ ἐδὲ τῆς ἀμαρτίας τῆδε] loco tertii vocabulo auctor sim; vt ὅδε legatur, et loco postremi, ἐδὲ. aut saltem loco postremi legatur ἐδὲ, etiamsi tertium immotum loco suo relinquamus. at tum tamē ὅδε vel ἔτος, homicida puta, semper erit in ἀπολύεται subaudiendum. Erit tum haec sententia καὶ ὡς [id est ὅτι] ἔτος, ἐξ ὧν ἔτοι λέγουσιν, ἐκ ἀπολύεται τῆς ἀμαρτίας ἐδὲ διὰ τὸ ἀκασίως ἀποκτεῖναι. quod autem ex ipsis aduersae partis argumentis necessario consequatur, ne propter ipsam quidem absentiam voluntatis et malae fraudis ab hac caede, adolescentem, qui caedem commisit, a culpa, et a poena absolui. Possit quoque sic legi ὡς δὲ ἐδὲν. [id est κατ' ἐδὲν, vt fit aduerbially positum] τῆς ἀμαρτίας ἐδὲ τῷ — Cohaeret τῆς ἀμαρτίας cum ἀπολύεται.

37. ἀμφοτέρω] id est καὶ ἡ ἀμαρτία error, καὶ ἡ τιμωρία erroris poena. Colligit sic. Si vterque erravit, vterque puniendus est. (vel si maior sic; si alter errore lapsorum punitus est, alter quoque puniendus est.) Sed alter iam punitus est, filius meus puta. Ergo alter quoque, filius aduersarii, puniendus est. Si nempe sumimus erratum ab vtraque parte pariter fuisse.

θαρῶν τῆς αἰτίας ἐσίν. ἀλλ' ³⁸, εἴπερ τέττε μὴ ἀκου- 33.
 τίζοντος, ἀλλ' αἰτρέμα ἐσῶτος, ἀπέθανεν ὁ παῖς.
 ἐξ ἀμφοῖν δὲ τῶ φόνου γενομένε, ὁ μὲν παῖς εἰς αὐ-
 τὸν ἀμαρτῶν, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἀμαρτίαν, ἑαυ-
 τὸν τετιμῶρηται (τέθνηκε γάρ) ὁ δὲ συλλήπτωρ
 καὶ κοινὸς εἰς τὸς ἔ προσήκοντας ³⁹ τῆς ἀμαρ- 36.
 τίας γενομένους, πῶς δίκαιος ἀζήμιος ἀποφυγῶν
 ἐσίν; ἐκ δὲ τῆς αὐτῶν τῶν ἀπολογυμένων ἀπολο-
 γίας μετόχε τῶ μερικῆς ὄντος τῶ φόνου, ἐκ ἂν δι-
 καίως ἐδὲ ὁσίως ἀπολύοιτε αὐτόν. ἔτε γὰρ ἡμεῖς,
 οἱ διὰ τὴν τέτων ἀμαρτίαν διαφθαρέντες, αὐθέν- 39.
 ται καταγνωσθέντες, ὅσια, ἀλλ' ἀνοσί ἂν πάθοι-
 μεν ὑφ' ὑμῶν. ἔθ' οἱ θανατώσαντες ἡμᾶς, μὴ εἰρ-
 γόμενοι τῶν προσηκόντων ⁴⁰, εὐσεβοῖντ' ⁴¹ ἂν ὑπὸ
 τῶν

38. ἀλλὰ] subaudi a communi τότε κατὰ τὸν ἑαυ-
 τῆς αἰτίας. sed tum demum vacabit culpa.

39. εἰς τὸς ἔ προσήκοντας] cohaeret hoc cum τῆς
 ἀμαρτίας. ἀμαρτία εἰς τὸς ἔ προσήκοντας est pecca-
 tum in eos, εἰς ἔς ἔ προσήκει ἀμαρτάνειν, quos pec-
 cato laedere haud conuenit, vt si filius ipse sese con-
 fodiens patrem baculo senii priuet, et profundo luctu
 demergat.

40. τῶν προσηκόντων] scil. εἰργασθαι ad verbum.
 non interdici interdici-conuenientibus h. e. ἐκ εἰργόμενοι
 τέτων τῶν τόπων, ὧν [vol ἔθην] τὸς τοιούτους εἰργι-
 σθαι προσήκει. v. paulo post, vbi legitur εἰρξάστας,
 ὧν ὁ νόμος εἰργει.

41. εὐσεβοῖντ' ἂν] subaudi ὁρθῶς καὶ δικαίως. ne-
 que recto et aequo conuenienter fiat, si, qui nos mor-
 tē affecissent, non modo ab iis locis haud arceantur,

τῶν ἀπολυσάντων πρὸς ἀνοσίεως. πάσης δ' ὑπὲρ πάν-
 42. των ⁴² τῆς κηλίδος εἰς ὑμᾶς ἀναφερομένης, πολλῇ
 εὐλάβεια ὑμῖν τέτων ⁴² ποιητέα ἐστί. καταλαβόν-
 τες μὲν γὰρ αὐτὸν, καὶ εἰρξάντες ὧν ὁ νόμος εἰρ-
 γει, καθαροὶ τῶν ἐγκλημάτων ἔσεσθε· ἀπολύσαν-
 τες δὲ, ὑπαίτιοι καθίσησθε. τῆς ἔν ὑμετέρας εὐ-
 124. 1. σεβείας ἕνεκα καὶ τῶν νόμων ἀπάγοντες ⁴⁴ τιμα-
 ρῆσθε αὐτόν· αὐτοὶ τε μὴ μεταλάβητε τῆς τέτυ-
 μιαιρίας. ἡμῖν δὲ τοῖς γονεῦσιν, οἱ ζῶντες κατορω-
 3. ρύγμεθα ὑπ' αὐτῶ, δόξη γέν' ἐλαφροτέρων τὴν συμ-
 Φορὰν κατασήσατε.

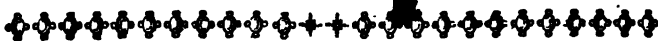
vnde impuros arceri par est, sed et pro piis et sanctis habeantur, eaque reuerentia excipiantur et tractentur, qua pius et sanctos excipi ius et fas est. Pro ἀπολυσάντων malim ἀπολεσάντων.

42. πάσης δ' ὑπὲρ πάντων τῆς κηλίδος] in vos solos relabente piaculo, quod alias, si ius recte dixissetis. in ciues vniuersos incubiturum fuisset. ὑπὲρ h. l. est pro, loco. quo minus ciues vniuersi ferant, vos soli feretis.

43. τέτων] id est τῶν φονικῶν δικῶν.

44. ἀπάγοντες] non ad locum supplicii, sed μέγχι τῆς ἐφορείας, vsque ad confinia ditionis atticae. mittite eum in exilium. *verweiset ihm des Landes.*

45. μεταλάβητε] non damnabo quidem, cum me non fugiat, in huiusmodi locis, si dicere licet, praeceptiuus vel hortatoriis, imperatiuos eum coniunctiuus promiscue vsurpari. Constantiam tamen si censeamus seruandam, vtique μεταλάβετε melius conueniat, ob praemissum τιμαρῆσθε, et insequens κατασήσατε. Verum tamen est hoc, fatebor enim, perquam leuiculum.

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΕΞΑΠΟΛΟΓΙΑΣ Ο ΨΥΤΕΡΟΣ.

Τούτον μὲν εἰκὸς πρὸς τὴν ἑαυτῆ κατηγορίαν β. προσέχοντα τὸν νῦν, μὴ μαθεῖν τὴν ἀπολογία μὲ. ὑμᾶς δὲ χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡμεῖς μὲν εἰ ἀντίδικοι κατ' εὐνοίαν ¹ κρίνοντες τὸ πρᾶγμα, εἰκότως δίκαια ἐκάτεροι αὐτῆς ² οἴομεθα λέγειν ὑμᾶς γ. δὲ ὁσίως ὄραν προσήκει τὰ πρᾶχθέντα. ἐκ τῶν λεγομένων γὰρ ἡ ἀλήθεια σκεπτέα αὐτῶν ἐστίν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι ψεῦδος εἴρηκα, ὁμολογῶ καὶ τὰ ὄρθως εἰρημένα προσδιαβάλλειν ἀδίκαια εἶναι· εἰ δὲ ἀ- 12. ληθῆ μὲν, λεπτὰ δὲ καὶ ἀκριβῆ, ἐκ ἐγῶ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ πρᾶξας, τὴν ἀπέχθειαν αὐτῶν ³ δίκαιος

Φέρε-

1. κατ' εὐνοίαν] ob caritatem cuiusque sui, vel, ut vulgo loquuntur, amorem proprium, τὴν ἐκάστου πρὸς ἑαυτὸν εὐνοίαν, cum quisque se magis, quam alium quemque amat, necessarios suos aliorum necessariis, causamque suam causae alienae praefert.

2. αὐτῆς] id est ἡμᾶς αὐτῆς *nosmetipsos*. asperum suffeci leni, qui h. l. in vulgatis obtinet. vterque nostrum, prout consentaneum est fieri, se aequa, et aequiora etiam, quam aduersarium, dicere autumat.

3. τὴν ἀπέχθειαν αὐτῶν] odiositatem, vel, latinus ut dicam, inuidiam horum vocabulorum, λεπτὸς puta et ἀκριβῆς. quae in huiusmodi causa et in huius personis, h. e. in hoc accusatore, et in hoc reo,

Φέρεσθαι ἐσι. θέλω δὲ ὑμᾶς πρῶτον μαθεῖν, ὅτι ἐκ
 εἰάν τις Φάσκη ⁴ ἀποκτεῖναι, τῷτ' ἔστιν ⁵, ἀλλ' εἰάν
 15. τις ἐλεχθῆ. ἔτος δὲ ὁμολογῶν τὸ ἔργον ὡς ἡμεῖς
 λέγομεν γενέσθαι, ὑπὲρ τῆ ἀποκτείναντος ἀμφισ-
 βητῆς; ὃν ἀδύνατον ἀλλοχόθεν ἢ ἐκ τῶν πραχθέν-
 των δηλοῦσθαι. σχετλιάζει ⁶ δὲ, κακῶς αἰκούειν
 Φάσκων τὸν παῖδα, εἰ μήτε ἀκοντίσας, * μήτ'
 18. ἐπινοήσας ⁷, αὐθέντης ὧν ἀποδέδεικται· καὶ ἐπρὸς
 τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται. ἔ γάρ ⁸ ἀκοντίσας εἰδὲ
 βαλεῖν αὐτὸν φημι τὸν παῖδα, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πλη-

V v 4

γῆν

parum absunt a conuicio. qui me coegit tam subtiliter et argute disputare, is dignus est, qui horum vocabulorum inuidiam auferat, ut nempe disputator subtilis et callidus audiat, h. e. calumniator.

4. τις Φάσκη] subaudi, vel interpone potius τινος. si quis aliquem aiat occidisse alium quempiam. Nam alias e vulgata existat facile haec sententia, quae est absurda, si quis semet aiat caedem patrasse, quamquam, ut verum fatear, haec ipsa quoque stulta sententia ex illa ipsa nostra emendatione, si quis cauillari velit, extorqueatur. Bona mens ergo in huiusmodi ambiguis sua cuique monitrix et gubernatrix esse debet.

5. τῷτ' ἔστι] id est ὁ ἐγκαλούμενος φονεὺς εἶναι, εἰς εὐθέως διὰ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ γίνεται τῷτο, ὁ ἐγκαλεῖται, homicida puta.

6. σχετλιάζει δὲ] subaudi εἰκῆ frustra, sine causa.

7. μήτ' ἐπινοήσας] scil. ἀκοντίσας. sic dedi de meo, pro vulgari μήτε πονήσας. v. p. 123, 3.

8. οὐ γάρ] alius dixisset εἰδὲ γάρ εἰδ' αὐτὸς οὐτ' ἀκοντίσαι, ἔτε βαλεῖν — nam ne ego ipse quidem aio ipsum puerum iaculum intorxisse, aut quemquam feris-

γὴν τῆ ἀκοντίῃ ὑπελθόντα, ἐχ' ὑπὸ τῆ μερακίου, αἰὶ' ὑφ' ἑαυτῆ διαφθαρήναι. ἔ γὰρ ἀτρεμιζῶν 21. ἀπέθανε. τῆς δὲ διαδρομῆς αἰτίας ταύτης ὃ γνομένης, εἰ μὲν ὑπὸ τῆ παιδοτριβῆς καλέμενος διέτρεχεν, ὁ παιδοτριβῆς ἂν ἀποκτείναις 10 αὐτὸν εἴη· εἰ δ' ὑφ' ἑαυτῆ πεσθεῖς ὑπῆλθεν, αὐτὸς ὑφ' ἑαυτῆ διέφθαρται. θέλω δὲ μὴ πρότερον ἐπ' αἰθρονλό 24 γον ὀρμηῆσαι, ἢ τὸ ἔργον ἔτι φανερώτερον κατασησαί 1, ὅποτέρῃ αὐτῶν ἐστὶ τὸ μὲν 12 μερακίον ἐδενὸς μάλλον τῶν συμμελετώντων ἐστὶ τῆ σκοπῆ ἀμαρτῶν· ἐδὲ τῶν ἐπικαλεσμένων * τι διὰ τὴν αὐτῆ ἀμαρτίαν δέδρακεν. ὁ δὲ παῖς, ἔ ταυτὰ τοῖς συν 27. θεωμένοις δρῶν, αἰὶ' εἰς τὴν ὁδὸν τῆ ἀκοντίῃ ὑπελθὼν, σαφῶς δηλῆται παρὰ τὴν αὐτῆ ἀμαρτίαν περισσοτέροις ἀτυχήμασι τῶν ἀτρεμιζόντων περιπεσῶν. ὁ μὲν γὰρ ἀφείς, ἐδὲν ἂν ἤμαρτεν, μηδενὸς ὑπὸ τὸ βέλος ὑπελθόντος· αὐτὸς δ' 14 ἐκ ἂν 30. ἐβλή-

9. αἰτίας ταύτης] aut inuertendus est horum vocabulorum ordo, vt sententia sit, hic discursus in causa, vel culpa, cum fuerit aut manente illo verborum ordine, conueniat vtique αὐτῶ melius, quam ταύτης. Sed v. Supplementa.

10. ἀποκτείναις] malim cum articulo ὁ ἀποκτ.

11. κατασησαί] mollius foret κατασησαίμην

12. τὸ μὲν] planior vtique foret oratio, si aut γὰρ aut ἔν additum esset.

13. τι] sic in neutro, et enclitice, sine accentu, exarandum curauī, quod in vulgatis circumfertur τίς. neque per errorem suum commisit eorum quicquam, quorum infimulatur.

14. αὐτὸς δὲ] scil. ὁ παῖς ὁ τραθεῖς.

εβλήθη μετα τῶν θεωμένων ἐξῶς. ὡς δ' ἐθενὸς
 μᾶλλον τῶν συνακοντιζόντων μέτοχός ἐστι¹⁵ τῆ φό-
 νε, διδάξω. εἰ γὰρ διὰ τὸ τέτον ἀκοντίζειν ἅ παῖς
 ἀπέθανε, πάντες ἂν οἱ συμμαλετώντες συμπράκ-
 33. τες εἴησαν τῆς αἰτίας. ἔτοι γὰρ * ἔ δια¹⁶ τὸ
 μὴ ἀκοντίζειν ἐκ ἔβαλον αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ μηδέ-
 να¹⁷ ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ὑπελθεῖν· ὁ δὲ νεανίσκος¹⁸
 ἐδὲν περισσὸν τέτων ἀμαρτῶν, ὁμοίως τέτοις ἐκ ἂν
 ἔβαλεν αὐτὸν, ἀτρέμα σὺν τοῖς θεωμένοις ἐξῶτα.
 36. ἔστι δὲ ἐδὲ τὸ ἀμάρτημα¹⁹ τέτο τῆ παιδὸς μόνον,
 Vv 5 ἀλλὰ

15. μέτοχός ἐστι] scil. ὁ ἀκοντίσας.

16. ἔτοι γὰρ ἔ δια] sic dedi de meo, pro vulgari
 lectione, a qua ἔ abest. hi enim non ideo puerum non
 ferierunt, quod iaculati omiserunt, vel a iaculando se
 abstinerunt. Poterat quoque vulgata sic emendari
 ἐχὶ γὰρ διὰ — aut sic ἔ τοι (duobus vocabulis) γὰρ
 διὰ —

17. μηδένα] imo vero μηδενί. nam accusatius cum
 ὑπελθεῖν copulandus, iam praecessit, αὐτὸν puta. sed
 ideo, quod hic puer, eorum nemini sub teli conie-
 ctum venit. *er ist Keinem von ihnen in den Wurf ge-
 kommen.*

18. νεανίσκος h. l. semel appellatur, qui antehac
 semper v. μειράκιον fuit designatus. filius accusati pu-
 ta, cui homicidium a patre peremti pueri imputabatur.

19. τὸ ἀμάρτημα et ἡ ἀφουλαξία] malim ambos
 articulos abesse. hoc factum pueri, (quod scil. in teli
 coniectum venit, neque loco suo quietus constitit)
 non solum ἀμάρτημα, error, sed etiam ἀφουλαξίας
 inadvertentia, omissio cautelae, appellari meretur.
 Alias post μόνον deesse videbitur αἴτιον. culpa confe-

ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφυλαξία· ὁ μὲν γὰρ εἰδὲνα ὄρων²⁰
 διατρέχοντα, πῶς ἂν ἐφυλάξατο μηδέναι βα-
 λεῖν²¹; ὁ δ' ἰδὼν τὸς ἀκοντίζοντας, εὐπετῶς ἂν ἐ-
 φυλάξατο μηδέναι μὴ βαλεῖν²². ἐξῆν γὰρ αὐτῷ
 αἰτρέμας ἐσάναι. τοῖν δὲ νόμον, ὃν παραφέρουσιν, 39
 ἐπικανεῖν δεῖ. ὀρθῶς γὰρ καὶ δικαίως τὴς ἀκυσίας
 ἀποκτείναντας, ἀκυσίους παθήμασι κολάζει²³. τὸ
 μὲν ἔν μερῶν κίον ἀνοσμάρεττον ἦν, ἕκ ἂν δικαίως
 ὑπὲρ τῆ ἀμαρτόντος κολάζοιτο. ἱκανὸν γὰρ αὐτῷ
 ἐστὶ, τὰς αὐτῆ ἀμαρτίας²⁴ φέρειν. ὁ δὲ πᾶσι ταῖς 42
 αὐτῆ ἀμαρτίας διαφθαρεῖς, ἅμα ἡμαρτέτε καὶ ὕ-
 ἐαυτῆ ἐκολάσθη. κεκολασμένε δὲ τῆ ἀποκτείναν-
 τος,

renda est, non solum in errorem pueri, sed etiam in
 eius imprudentiam, qua ablatas non satis circumspre-
 lte egit, non satis cauit.

20. ὄρων et ἐφυλάξατο } filius meus puta.

21. ἐφυλάξατο μηδέναι βαλεῖν] Aut accipiendum h.
 ἢ. μηδέναι pro τῶ. qui cauere poterat, nequem feriret?
 aut sic, quasi dixisset, ἐφυλάξατο ὅπως μηδέναι βάλη,
 vel ὡσε μηδέναι βαλεῖν.

22. μηδέναι μὴ βαλεῖν] subaudi εἰαυτὸν. cauisset
 hoc, vt ne quis se feriret.

23. κολάζει] sic dedit in indicatio, auctore Ste-
 phano, pro κολάζειν, in infinitiuo, quem dant vul-
 gatae. Qui si feruetur infinitiuo, autumat idem Ste-
 phanus, pro aduerbiis ὀρθῶς καὶ δικαίως leg. esse ὀρ-
 θὸν καὶ δίκαιον. verum alteram illam rationem meri-
 to praetuli.

24. τὰς αὐτῆ ἀμαρτίας] si quas alias culpas veras
 et notarias filius meus sibi contraxerit. nam hac qui-
 dem in causa extra culpam est.

τες, ἐκ ἀτιμώρητος ἐστίν, ἔχοντός ²⁵ γε τὴν δίκην
τῆ φονέως. ἐκ εἰάν ἔν ἀπολύσητε ἡμᾶς, ἀλλ' εἰάν

- 125.1. καταλάβητε, ἐνθύμιον ²⁶ ὑπολείψεσθε, ὁ μὲν
γὰρ αὐτὸς τὰς αὐτῆ ἀμαρτίας φέρων, ἔδενι ἔδεν
προστρέπαιον καταλείψει· ὁ δὲ καθαρὸς τῆς αἰ-
3. τίας, ὅς ²⁷ εἰάν διαφθαρή, τῆς καταλαμβάνουσι
μῆζον τὸ ἐνθύμιον γενήσεται. εἰ δὲ αὐθέντης ἐκ τῶν
λεγομένων ἐπιδείκνυται, ἔχ ἡμεῖς αὐτῶ οἱ λέγον-
τες αἰτίαι ἐσμὲν, ἀλλ' ἢ πρᾶξις τῶν ἔργων. ὁρῶν
δὲ τῶν ἐλέγχων ἐλεγχόντων τὸν παῖδα αὐθέντην
6. ὄντα, ὁ νόμος ἀπολύωνι ἡμᾶς τῆς αἰτίας, τὸν ἀ-
ποκτείναντα καταλαμβάνει. μήτε ἔν ἡμᾶς εἰς μὴ
προσ-

25. ἔχοντος] *videri possit ὑπέχοντος*. nam homicida ὑπέχει τὴν δίκην, et occisus ἔχει. verum bene habet vulgata, ideo, quod in hac causa idem homo vna et ὁ φονεὺς est et ὁ φονευθεὶς. quatenus est homicida sui, ὑπέχει praestat satisfactionem, quatenus autem est occisus, haecenus ἔχει, habet, abstulit eam.

26. ἐνθύμιον] scrupulum conscientiae vestrae inieceritis, vnde dubitatio haec necessario existat, et incurrens subinde in animos vestros, vos excruciet; quid si hunc a nobis morte mulctatum, iniquitate huius nostrae sententiae laeferimus, et sanguinem innocentem effuderimus?

27. ὅς equidem abesse malim. Sin autem feruetur, tum ad ὁ δὲ καθαρὸς τῆς αἰτίας subaudiendum erit *προστρέπαιον καταλείψει*. Insons piaculum vobis relinquet inhaerens, quod donec expiatur, ira deorum vos manebit, poenaeque omne genus vos exagitant.

τε² καὶ μαρτυρεῖν κατὰ τὸ δίκαιον· μήτε τὴν ἐνό-
 21. χης ἀφιέντας, μήτε τὴν καθαρῆς εἰς ἀγῶνα κα-
 θισιάντας. ὁ, τε γὰρ θεὸς βεβλόμενος ποιῆσαι τὰ
 ἀνθρώπινον γένος, τὴν πρῶτον γενομένην ἔφυσεν
 ἡμῶν, τροφίας τε, καὶ³ παρέδωκε τὴν γῆν καὶ
 24. τὴν θάλασσαν, ἵνα μὴ σπάνει τῶν ἀναγκαίων προ-
 αποθήσκοιμεν τῆς γηραιᾶς τελευτῆς. ὅστις ἔν τού-
 των ὑπὸ τῷ θεῷ ἀξιώθεις, τῷ βίβῃ ἡμῶν ἀνόμας
 τινὰ ἀποκτείνει⁴, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τὴν θεῶν, συγ-
 χεῖ

licere, quod ego equidem ingens et foedum vitium
 esse arbitror, nulloque modo excusabile; hic tamen
 num ita collocarit Antipho vocabula hoc ordine, ut
 vulgo in libris iacent, dubito. Quicquid eius est, per-
 spicuitati et mori loquendi naturaeque rerum conue-
 niens hic est ordo, quem demonstrabo τὴν κρινοντας
 τὰς Φενικὰς δίκας περὶ πλείων ποιῆσθαι.

2. διόκειν τε] subaudi τὴν διοκοντας. et sic quo-
 que ad μαρτυρεῖν subaudi τὴν μαρτυρεῖντας.

3. τροφίας τε καὶ] liquet post καὶ vocabulum de-
 siderari, e. c. ποριτίας. Sic appellat mare terramque
 quae humano generi ad victum cultumque necessaria
 praebent. item συνεργὸς possit suppleri, aut aliud quid
 simile. F. quoque leg. ὧν (vel οἷς) τροφίας.

4. ἀποκτείνει] imo vero ἀποσερεῖ. quicumque igitur,
 his tantis bonis dignus a diis habitus, iisque or-
 natus cum esset, tamen tam immemor beneficiorum
 acceptorum est, ut nostrum aliquem contra ius et fas
 vita priuet. Siquis pro ἀξιώθεις malit ἀξιώθεντα no-
 strum aliquem vita priuet, quamvis dii dignum eum
 habuissent, qui his muveribus suis frueretur, haud
 repugnabo. Paret interim, ex utraque lectione sen-
 tentiam satis commodam existere.

χεῖ δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. ὁ, τε γὰρ ἀπο-
 θανῶν, σερόμενος ὃν ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτῶ, εἰκότως 27.
 θεῷ 5 τιμωρίαν ὑπολείπει τὴν τῶν ἀλιτηρίων δυσμέ-
 νειαν· ἢν οἱ παρὰ τὸ δίκαιον κρίνοντες ἢ μαρτυροῦ-
 ντες, συνασεβῆντες τῶ ταῦτα δρῶντι 6, ἔ προσῆ-
 κον μίαισμα 7 εἰς τὲς ἰδίους οἴκους εἰσάγονται. ἡμεῖς
 τε οἱ τιμωροὶ τῶν διεφθαρμένων, εἰ δι' ἄλλην τινὰ 30
 ἔχθραν τὲς ἀναίτιους διώκοιμεν, τῶ μὲν ἀποθανόν-
 τι οὐ τιμωρῆντες, δεινὸς ἀλιτηρίας ἔχομεν τὲς τῶν
 ἀποθανόντων προστροπαίους. τὲς δὲ καθαρῶς ἀδί-
 κως ἀποκτείνοντες, ἔνοχοι τῆ φόνης τοῖς ἐπιτιμίοις 33·
 ἐσμέν. ὑμᾶς τε ἄνομα δρᾶν πείθοντες, καὶ τῆ ὑ-
 μετέρε ἀμαρτημάτων ὑπαίτιοι γιγνόμεθα. ἐγὼ μὲν
 ἔν δεδιώξ ταῦτα, εἰς ὑμᾶς παράγων τὸν ἀσεβή-
 πωντα, καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων εἰμί. ὑμεῖς δὲ
 ἀξίως τῶν προσερημένων, τῇ κρίσει προσέχοντες τὸν 36
 νῦν, ἀξίαν δίκην τῆ πάθους * τῶ εἰργασμένῳ 8 ἐπι-
 θῆ

5. Θεοῦ] malim εαυτῶ. ille sibimet ipse reliquam
 [h. e. fata sua suprema manentem vel confecuturam]
 facit poenam. quae illa poena sit, statim subiicit τὴν τῶν
 ἀλιτηρίων δυσμέμεσαν. Sed vel sic quoque τιμωρὸν ἀδ-
 ἔτιue melius quadraret, *utricem*, *adiutricem*. vel etiam le-
 gi. possit εἰκότως τῶ αὐθέντη τιμωρὸν ὑπολείπει. relin-
 quit homicidae in posterum metuendam saevitiam deo-
 rum ultorum, sceleris sui castigatricem.

6. ταῦτα δρῶντι] id est ἀποκτείνοντι.

7. ἔ προσῆκον] piaculum proprie, et primitus ad
 ipsos nil pertinens, utpote ipsorum manibus non con-
 tractum, sed alienis.

8. τῶ εἰργασμένῳ] sic dedi de meo, pro vulgari
 τῶν εἰργασμένων.

θέντες, ἄπασαν τὴν πόλιν καθαρὰν τῷ μιάσμα-
τος καταστήσετε. εἰ μὲν γὰρ ἄκων ἀπέκτεινε τὸν ἄν-
δρα, ἄξιός ἐστιν ἢν συγγνώμῃς τυχεῖν τινος· ὕβρεις
δὲ καὶ ἀκολασία παροινῶν εἰς ἄνδρα πρῆσβυτήν,

39. τύπτων τε καὶ πνίγων, ἕως τῆς ψυχῆς ἀπεξέρη-
σεν αὐτὸν, ὡς μὲν ἀποκτείνας, τῷ φόνῳ τοῖς ἐπι-
τιμίαις ἔνοχός ἐστιν· ὡς δὲ συγγέων ἅπαντα τῶν
γεραιοτέρων τὰ νόμιμα, ἕδενός ἀμαρτεῖν, οἷς οἱ
τοιῦτοι κολάζονται, δίκαιός ἐστιν. ὁ μὲν τοῦτον νό-

42. μος ὀρθῶς ὑμῖν τιμωρεῖσθαι παραδίδωσιν αὐτὸν·
τῶν δὲ μαρτύρων ἀκηκόατε, αἱ παρήσαν παροινῶν-
τι αὐτῷ. ὑμᾶς δὲ χρὴ τὴν τε ἀνομίαν τῷ παθή-
ματος ἀμύνοντας, τὴν τε ὕβριν κολάζοντας ἀξίως
τῷ πάθει, τὴν βεβηλώσαν ψυχὴν ἀνταφελίσθαι
αὐτόν.

+++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΦΟΝΟΥ, ΟΝ ΩΣ

ΑΜΤΝΟΜΕΝΟΣ ΑΠΕΚΤΕΙΝΕΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ησάσις, μετάστασις. μεταφέρει γὰρ ἐπὶ τὸν θερά-
πείσαντα ἰατρὸν τὸν φόνον. τὸ γὰρ ἀντεγκλημα-
τικόν, ὡς παρεπόμενον ἔλαβεν.

Οτι

+++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++

Οτι μὲν βραχῆς τὰς λόγους ἐποίησαντο, ἔθαν-126.1
 μάζω αὐτῶν (ἔ γάρ, ὡς μὴ πάθωσιν, ὁ
 κίνδυνος αὐτοῖς ἐσιν, ἀλλ' ὡς ἐμὲ, μὴ δικαίως, δι'
 ἔχθραν διαφείρωσιν) ὅτι δ' ἐξισῆν τοῖς μεγίστοις 3.
 ἐγκλήμασιν ἤθελον τὸ πρᾶγμα, ἔ ἑ ἀποθανῶν αὐ-
 τῶ αἴτιος, καὶ μάλλον ἢ ἐγὼ, ἐγένετο, εἰκότως ἂν
 ἀγανακτεῖν μοι δοκῶ. ἀρχῶν γὰρ χειρῶν ἀδίκων,
 καὶ παροῶν εἰς ἄνδρα πολὺ αὐτῆ σωφρονέστερον, 6.
 ἔχ αὐτῶ μόνον τῆς συμφορᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ αἴ-
 τιος τῆ ἐγκλήματος γέγονεν. οἶμαι μὲν ἐν ἔγωγῃ
 ἔτε δίκαια τέττες ἔθ' ὅσια δρᾶν, ἐγκαλεῖντας ἐμοί.
 τὸν γὰρ ἀρξάντα τῆς πληγῆς, εἰ μὲν ἢ λιθῶ ἢ ξύ-
 λῳ ἠμυνάμην αὐτὸν, ἠδίκην μὲν ἔθ' ἔτως¹. (σὺ 9.
 γὰρ ταυτὰ², ἀλλὰ μείζονα καὶ πλείονα δίκαιοι οἱ
 ἀρχόντες³ ἀντιπάσχειν εἰσίν) ταῖς δὲ χειρσὶ τυπ-
 τόμενος ὑπ' αὐτῆ, ταῖς χειρσὶν ἄπερ ἔπασχον ἀν-
 τιδρῶν, πότερα ἠδίκην; εἶεν. ἐρεῖ δὲ, ἀλλ' ὁ νόμος
 εἰργῶν μῆτε ἀδίκως * μῆτε δικαίως⁴ ἀποκτείνεν, 12.
 ἔνοχον

1. ἠδίκην μὲν ἔθ' ἔτως] Recentiores ἂν addidif-
 sent, siue post secundum, siue post tertium vocabu-
 lum. ne sic quidem iniuria laesisset.

2. ταυτὰ] subaudi μόνον. item κακὰ. pari modo
 ἀλλὰ μείζονα accipi debet pro ἀλλὰ καὶ μείζονα.

3. αἱ ἀρχόντες] scil. χειρῶν ἀδίκων de quo agitur.

4. μῆτε δικαίως] haec duo vocabula, quae defunt
 b: l. vulgatis eaddidi e p. 122, 8. 128, 41. et aliis similibus
 locis. dictio μῆτε δικαίως μῆτε ἀδίκως significat,
 nullo, quocunque tandem, praetextu.

- ἔνοχον τῷ Φόνε τοῖς ἐπιτιμίαις ἀποφαίνει σε ὄντα, ὁ γὰρ ἀνὴρ τέθνηκεν. ἐγὼ δὲ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐκ ἀποκτεῖναι Φημί. εἰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν πληγῶν ἡ ἀνὴρ παρὰ χρεῖμα ἀπέθανεν, ὑπ' ἐμῆ μὲν,
17. δικαίως δ' ἂν ἐτεθνήκει· (ὃ γὰρ ταῦτα, ἀλλὰ μέζονα καὶ πλείονα οἱ ἄρχαντες δίκαιοι ἀντιπάσχειν εἰσί.) νῦν δὲ πολλαῖς ἡμέραις ἕτερον πονηρῶ ἰατρῶ ἐπιτρεφθεῖς, διὰ τὴν τῷ ἰατρῷ μοχθηρίαν, καὶ ὃ διὰ τὰς πληγαῖς, ἀπέθανε. προλεγόντων γὰρ αὐ-
18. τῶ τῶν ἄλλων ἰατρῶν, εἰ ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύσοιτο, ὅτι, ἰάσιμος ὢν, διαφθαρήσοιτο, δι' ὑμᾶς τὲς συμβήλας διαφθαρεῖς, ἐμοὶ ἀνόσιον ἔγκλημα προσέβαλεν: ἀπολύει δὲ με καὶ ὁ νόμος
21. καθ' ὃν διώκομαι. τὸν γὰρ ἐπιβεβέυσαντα κελεύεις Φονέα εἶναι. ἐγὼ μὲν ἔν πῶς ἂν ἐπιβεβέυσαιμι αὐτῶ, εἰ μὴ ἐπεβεβέυθην ἢ ὑπ' αὐτῆ; τοῖς γὰρ αὐτοῖς ἀμυνόμενος αὐτὸν καὶ τὰ αὐτὰ δρῶν ἄπερ ἔπασχον, σαφές ὅτι, τὰ αὐτὰ ἐπεβέβευσα καὶ ἐπε-
24. βεβέυθην. εἰ δὲ τις ἐκ τῶν πληγῶν τὸν θάνατον οἰόμενος γενέσθαι, Φονέα με αὐτῆ ἠγεῖται εἶναι, ἀντιλογισάσθω ὅτι, διὰ τὸν ἄρχαντα αἱ πληγαὶ γινόμεναί, τῆτον αἴτιον τῆ θανάτου, καὶ ἐκ ἐμῆ, ἀποφαίνεσιν ὄντα. ὃ γὰρ ἂν ἡμυνάμην μὴ τυπτόμενος ὑπ'

5. εἰ μὴ ἐπεβεβέυθην] nisi volent aduersarii quoque affirmare, id quod nunquam facient, interemtum quoque mihi insidiatum fuisse, et priorem quidem. quod si aient hi, tum ego quoque non negabo esse insidias eius aliis insidiis oppontis eluisse.

ὕπ' αὐτῶ. ἀπολυόμενος δὲ ὑπό γε τῆ ἄρξαντος 27.
 τῆς πληγῆς, ἐγὼ μὲν ἔδενι τρόπῳ Φονεύς αὐτοῦ
 εἰμί· ὁ δὲ ἀποθανὼν, εἰ μὲν ἀτυχία τέθνηκεν, τῇ
 ἑαυτῆ ἀτυχία κέχρηται· (ἠτύχησε γὰρ, ἄρξας
 τῆς πληγῆς) 7 εἰ δ' ἀβελία τινί, τῇ ἑαυτῆ ἀβε-
 λια διέφθαρται. ἢ γὰρ εὖ φρονῶν ἔτυπτέ με. ὡς 30.
 μὲν ἔν ἐ δικάϊως κατηγορεῖμαι, ἐπιδέδεικται μοι.
 ἐθέλω δὲ τὴς κατηγορηθέντάς με, πᾶσιν οἷς ἐγκο-
 λῶσιν ἐνόχως αὐτὴς ὄντας ἐπιδείξαι. καθαρῶ μὲν 8
 μοι τῆς αἰτίας ὄντι φόνον ἐπιβηλεύοντες, ἀποσε-
 ρῶντες δὲ με τῆ βίῃ, ὃν ὁ θεὸς παρέδωκε μοι, πε- 33.
 ρὶ τὸν θεὸν ἀσεβῶσιν. ἀδίκως δὲ * θάνατον 9 ἐπι-
 βηλεύοντες, τὰ τε νόμιμα συγχεροσι, φονεῖς τέ με
 γίνονται. ἀνοσίως δ' ἀποκτεῖναι ὑμᾶς με πειθόντες,

καὶ

6. ὑπό γε τῆ ἄρξαντος] non bene conuenit γε hic loci vi carens. malim τε. Sed tum deest aliquid. num ergo ὑπό τε τῆ νόμῃ, ὑπό τε τῆ ἄρξ.

7. ἠτύχησε γὰρ ἄρξας τῆς πληγῆς] atqui haec est, non ἀτυχία, sed ἀβελία. Ergone sic locus erit concipiendus. εἰ μὲν ἀτυχία — (ἠτύχησε γὰρ ποτηρῶ περιπεσῶν ἰατρῶ.) εἰ δ' ἀβελία τινί, τῇ ἑαυτοῦ ἀβελία διέφθαρται, ἄρξας τῆς πληγῆς. In iure quodam fato si perit non mihi debet imputari illud finitrum fatum, sed ipsius fuit, quippe cui fatale esset, ut in manus imperiti medici incideret, qui eum sustulit. Sin autem temeritas eum necauit, non mea fecit, sed ipsius, quippe qui verbera prior ingesserit.

8. καθαρῶ μὲν] adde γὰρ.

9. θάνατον] sic, in accusatiuo, dedi pro vulgari θανάτου.

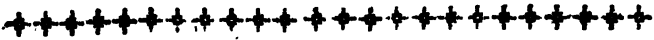
- καὶ τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας αὐτοὶ Φονεῖς ¹⁰ εἰσι·
 36. τέτοις μὲν ἔν ὁ θεὸς ἐπιθεῖη τὴν δίκην· ὑμᾶς δὲ
 χρεῖ, τὸ ὑμέτερον σκοπῆντας, ἀπολύσαι με μάλ-
 λον ἢ καταλαβεῖν βέλεσθαι. ἀδίκως μὲν γὰρ ἀπο-
 λυθεῖς, διὰ τὸ μὴ ὀρθῶς διδάχθῆναι ὑμᾶς ἀποφυ-
 γῶν, τῷ μὴ διδάξαντος ¹¹, καὶ ἔχ. ὑμέτερον τὸν
 39. προστρόπαιον τῷ ἀποθανόντος καταστήσω· μὴ ὀρ-
 127.1 θῶς δὲ καταληφθεῖς ὑφ' ὑμῶν, ὑμῖν καὶ ἐ τοῦ-
 τῷ ¹² τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων προστρέψομαι.
 ταῦτ' ἔν εἰδότες, τῆτοισὶ τὸ ἀσέβημα τῆτο ἀνά-
 3. θέντες· αὐτοὶ τε καθαροὶ τῆς αἰτίας γενέσθε, ἐμὲ
 τε ὁσίως καὶ δικαίως ἀπολύετε. ἔτω γὰρ ἂν καθα-
 ρώτατοι πάντες οἱ πολῖται εἶημεν.

10. Φονεῖς] qui ad facinus impium aliquem indu-
 xerit, eum appellare sicarium pietatis eius, plusquam
 fophisticum est.

11. τῷ μὴ διδάξαντος] id est τῷ μὴ ὀρθῶς διδά-
 ξαντος, ἐμὲ δηλονότι.

12. τὸν προστρόπαιον] malebat Stephanus τὸ πρ.
 in neutro. Sed bene habet vulgata. ὁ προστρόπαιος,
 δαίμων puta, est ὁ δαίμων, πρὸς ὃν τρέπονται οἱ ἀδι-
 κέμενοι. numen illud, quod in contemtores atque vio-
 latores iurium aliis debitorum, praesertim necessariis,
 iisque mortuis, et uniuerse erga pietatis et iuris diui-
 ni immemores, animaduertit poenasque impietatis
 ab iis repetit.

13. τέτῳ] scil. τῷ ἐμῷ κατηγορῶ.

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

ΕΚΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ Ο ΤΥΣΤΕΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εν τέτοις Φησι, θαυμάζω ὅτι ἐκ εἰκὸς ἄρξαι χειρῶν αἰδίκων τὸν πρεσβύτερον. εἶτα ὅτι καὶ εἰ ἔτως ἔχει, ὁ μέχρι Φόνου ἀμυνόμενος, ὑπεύθυνος. καὶ περὶ τῆς ἰατρῆς, ὡς δι' ἀπειρίαν ἐσφάλη, ἀνεύθυνος ὢν.

Τῆτον τε ἔθθαυμάζω, ἀνότια δράσαντα, ὅμοια τοῖς εἰργασαί λέγειν ὑμῖν τε συγγινώσκω βλομμένοις τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραχθέντων μαθεῖν, 12. τοιαῦτα ἀνέχεσθαι ἀκκόντας αὐτῆ, ἃ ἐκβάλλεσθαι ἀξιά ἐσι. τὸν γὰρ ἄνδρα ὁμολογῶν τύπτειν τὰς πληγαῖς ἐξ ὧν ἀπέθανεν, αὐτὸς τῆ τεθνηκότος ἔφησι φονεὺς εἶναι. ἡμᾶς δὲ τὲς τιμωρῆντας 15. αὐτῷ, ζῶν τε καὶ βλέπων, φονέας αὐτῆ φησὶν εἶναι. θέλω δὲ καὶ τὰλλα παραπλήσια ἀπολογηθέντα τέτοις ἐπιδείξαι αὐτόν. εἶπε δὲ πρῶτον μὲν, εἰ καὶ ἐκ τῶν πληγῶν ἀπέθανεν ὁ ἀνήρ, ὡς ἐκ ἀπέκτενεν αὐτόν. τὸν γὰρ ἄρξαντα τῆς πληγῆς, τῆ 18. τον αἴτιον τῶν πραχθέντων γεγόμενον, καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῆ νόμου ἄρξαι δὲ τὸν ἀποθανόντα. μάθετε δὴ πρῶτον μὲν, ὅτι ἄρξαι καὶ παρονεῖν¹

τῆς

1. ἄρξαι καὶ παρονεῖν] loco καὶ malim τῆ.

- τῆς νεωτέρης τῶν πρεσβυτέρων εικότερόν ἐστι. τοὺς
 21. μὲν γὰρ ἤτε μεγαλοφροσύνη τῆ γενέσε, ἢ τε ἀκμῆ
 τῆς βώμης, ἢ τε ἀπειρία τῆς μέθης ἐπαίρει τῶ
 θυμῶ χαρίζεσθαι· τῆς δὲ ἢ τε ἐμπειρία τῶν πα-
 ρανομημένων¹ b., ἢ τε ἀσθένεια τῆ γήραος, ἢ τε δύνα-
 μισ τῶν νέων φοβῆσα, σωφρονίζει ὡς δὲ ἐ τοῖς αὐ-
 24. τοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἐναντιωτάτοις ἠμύνατο αὐτόν, αὐ-
 τὸ τὸ ἔργον σημαίνει. ὁ μὲν γὰρ, ἀκμαζόση τῆ βώ-
 μη τῶν χειρῶν χρώμενος, ἀπέκτενε· ὁ δὲ ἀδύ-
 νάτω τὸν κρείστονα ἀμυνόμενος, εἶδὲ σημεῖον εἶδεν
 ὑπολιπῶν ὧν ἠμύνατο, ἀπέθανεν· εἰ δὲ ταῖς χει-
 27. σὶν ἀπέκτενε καὶ ἐ σιδήρῳ, ὅσον αἱ χεῖρες τῆ σι-
 δήρου οικειότερα τέτω εἰσι, τοσάτω μᾶλλον φανεύς
 ἐσίν. ἐτόλμησε δὲ εἶπεν ὡς ὁ ἄρξας τῆς πληγῆς
 καὶ μὴ διαφθεύρας, μᾶλλον τῆ ἀποκτείναντος φο-
 νεύς ἐστι. τῆτον² γὰρ βελευτὴν τῆ θανάτε φησὶ
 30. γενέσθαι. ἐγὼ δὲ πολὺ τάναντία τέτων φημί. εἰ
 γὰρ αἱ χεῖρες, ἀ διανομέθαι, ἐκάτω ἡμῶν ὑπεργῆ-
 σιν, ὁ μὲν πατάξαι καὶ μὴ ἀποκτεῖνας, τῆς πλη-
 γῆς³ βελευτῆς ἐγένετο· ὁ δὲ θανασίμως τύπτων,
 τῆ θανάτε. ἐκ γὰρ ὧν ἐκεῖνος διανοηθεὶς ἐδρασεν,
 33. ὁ ἀνὴρ τέθνηκεν. ἐστὶ δὲ ἢ μὲν αὐτυχία, τῆ πατά-
 ξαντος· ἢ δὲ συμφορὰ, τῆ παθόντος. ὁ μὲν γὰρ
 ἐξ ὧν ἐδρασεν ἐκεῖνος, διαφθαρεῖς, ἐ τῆ ἑαυτῆ ἀ-
 μαρτίας, ἀλλὰ τῆ τῆ πατάξαντος χρησάμενος, ἀπ-

Xx 3

ἐθα-

1 b. παρανομημένων] subaudi ὑπὸ μεθυόντων.

2. τῆτον, in masculino, praetuli, auctore Step-
 hano, vulgari τῆτο, in neutro.

3. τῆς πληγῆς] subaudi ἀλλ' ἐ τῆ θανάτε.

ἐθανεν. ὁ δὲ, μείζω ὢν ἤθελε πράξαις, τῇ ἑαυτῷ
 αἰτυχίᾳ ὃν ἐκ ἤθελεν ἀπεκτενεῖν. ὑπὸ δὲ τῷ ἱατρῷ 36.
 Φάσκων αὐτὸν ἀποθανεῖν, θαυμάζω ὅτι οὐχ ὑφ'
 ἡμῶν τῶν συμβουλευσάντων ἐπιτρεφθῆναι φησὶν αὐ-
 τὸν διαφθαρεῖναι. καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐπετρέψαμεν,
 ὑπ' ἀθεραπειᾶς ἂν ἔφη διαφθαρεῖναι αὐτόν. εἰ
 δ' ἔτι καὶ ὑπὸ τῷ ἱατροῦ ἀπέθανεν, ὡς οὐκ ἀπέ- 39.
 θανεν, ὁ μὲν ἱατρὸς οὐ φονεὺς αὐτῷ ἔσιν (ὁ γὰρ νό-
 μος ἀπολύει αὐτόν) διὰ δὲ τὰς τέττα πληγαῖς ἐπι-
 τρεψάντων ἡμῶν αὐτῷ, πῶς ἂν ἄλλός τις, ἢ ὁ βι-
 ασάμενος ἡμᾶς χρῆσθαι αὐτῷ, φονεὺς εἴη ἂν; ἔ-
 τος δὲ φανερῶς ἐλεγχόμενος ἐκ παντὸς τρόπου ἀπο- 42.
 κτεῖναι τὸν ἄνδρα, εἰς τέττο τόλμης καὶ ἀναιδείας
 ἦκει, ὥστ' ἐκ ἀρκῆν αὐτῷ ἔσιν ὑπὲρ τῆς αὐτῷ ἀσε-
 βείας ἀπολογεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς, οἱ τὸ τέττα
 μίαισμα ἐπεξερχόμεθα, ἀθέμιτα καὶ ἀνόσια δρᾶν
 φησί. τέττω μὲν ἔν πρέπει καὶ ταῦτα καὶ ἔτι τέ 128.1.
 τε δευότερα λέγειν, τοιαῦτα δεδρακότι. ἡμεῖς δὲ
 τὸν θάνατον φανερόν ἀποδεκνύντες, τὴν τε πληγὴν
 ὁμολογεμένην, ἐξ ἧς ἀπέθανε, τὸν τε νόμον εἰς τὸν 3.
 πατάξαντα τὸν φόνον ἀνάγοντα, ἀντὶ τῷ παθόν-

τος

4. ἀθεραπειᾶς] bonum et probum si hoc est vo-
 cabulum, debet a θεράπων repeti, et nescio an ne sic
 quidem satis analogiae conuenienter repetatur. Si be-
 ne memini, graecum est ἀθεράπευτος, et inde du-
 ctum ἀθεραπευσία vel ἀθεραπευτία.

5. εἰ δ' ἔτι καὶ] H. Stephanus volebat εἰ δὲ τι καὶ.
 ego aliquando malebam εἰ δὲ τοι καὶ. nunc vero censeo
 bene habere vulgatam. adhuc vero si largiar —

τος ἐπισκῆπτομεν ὑμῖν, τῷ τέτε Φόνῳ τὸ μήνιμα
τῶν αἰλητῆριων αἰκισσαμένως, πᾶσαν τὴν πόλιν καθά-
ραν τῷ μιάσματος καταστήσαι.

+++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++ +++++

ΑΝΤΦΩΝΤΟΣ

ΕΞΑΠΟΛΟΓΙΑΣ Ο ΤΥΣΤΕΡΟΣ.

9. **Ο** μὲν ἀνῆρ ¹, ἐ καταγενῆς αὐτὸς ἑαυτῷ, ἀλλὰ
τὴν ἀπεδῆν τῶν κατηγοριῶν φοβηθεῖς, ὑπ-
εξέστη. ἡμῖν δὲ τοῖς φίλοις ζῶντι ἢ ἀποθανόντι εὐσε-
βέστερον ἀμύνειν αὐτῷ. ἄριστα μὲν ἔν αὐτὰς ² ὑπέ-
αὐτῷ ἀπελογεῖτο. ἐπεὶ δὲ ταῖδε ³ ἀκινδυνότερον ἔδο-
ξα. ζεν ἡμῖν εἶσαι, οἷς μέγιστον ἀν πένθος γένοιτο σερη-
θεῖσιν αὐτῷ, ἀπολογητέον. δακεῖ δὲ μοι περὶ τὸν
ἀρξάντα τῆς πληγῆς τὸ ἀδίκημα εἶσαι. ὁ μὲν οὖν
διώπων ἐκ εἰκόσι τεκμηρίοις χρώμενος, τῆτον ⁴ τὸν

X x 4

ἀρξάν-

1. ὁ μὲν ἀνῆρ] accusatus homicidii, cuius loco,
(fuga enim discrimen capitis denitauerat) amicus eius
aliquis hanc dixit orationem, veluti defensionem se-
cundariam.

2. αὐτὸς] subaudi ἀν.

3. ταῖδε] fuga cum declinare, et eludere tempesta-
tem inminentem, odioque inimicorum flagranti cedere,
et nos eius loco causam dicere. Ob insequens ἀκιν-
δυνότερον, non ἀκινδυνότερα, suspicio fere oriatur ad
ταῖδε addendum esse πωεῖν.

4. τῆτον] accusatum absentem.

ἀρξάντα φησὶν εἶναι. εἰ μὲν γὰρ, ὡς περ βλέπεν⁵
 μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀκίεον δὲ τοῖς ὤσιν, ἔτω καὶ 15.
 τὰ⁶ φύσιν ἢ ὑβρίζον μὲν τὰς νέους, σωφρονεῖν δὲ
 τὰς γέροντας, εἰδὲν ἂν τῆς ὑμετέρας κρίσεως ἔδει·
 (αὐτὴ γὰρ ἡ ἡλικία τὸν νέον κατέκρινε) νῦν δὲ,
 πολλοὶ μὲν νέοι⁷ σωφρονεῖντες, πολλοὶ δὲ πρεσβύ-
 ται παροινεῖντες, εἰδὲν μᾶλλον τῷ διώκοντι ἢ τῷ 18.
 φεύγοντι τεκμήριον γίνεσθαι κοινῆ δὲ τῆ τεκμηρίου
 ἡμῖν ὄντος, τῆ⁸ τῷ παντὶ προέχουσαν· οἱ γὰρ
 μάρτυρες τῆ⁹ φασὶν ἀρξάντα τῆς πληγῆς. ἀρξάν-
 τος δὲ τῆ⁸, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων κατηγορημέ-
 νων¹⁰, ἀπολύεται τῆς αἰτίας. εἴτε¹¹ γὰρ ὁ πα- 21.
 τάξας

5. βλέπεν] subaudi πᾶσιν ἐς ἰκατὰ φύσιν.

6. ἔτω κατὰ] interponendum videtur καί.

7. πολλοὶ μὲν νέοι σωφρονεῖντες, πολλοὶ δὲ πρεσβύ-
 ται — γίνεσθαι] bene si istaec habent, nominati isti
 erunt pro absolutis accipiendi, quasi si dixisset πολλῶν
 δὲ νέων σωφρονεῖντων, πολλῶν δὲ πρεσβυτέρων παροι-
 νεῖντων, εἰδὲν μᾶλλον τῷ διώκοντι ἢ τῷ φεύγοντι τεκμή-
 ριον τῆ⁸ γίνεσθαι. aut potius cum Stephano pro γίνεσθαι
 leg. est γίνονται.

8. τῆ⁸] in hoc, statim subiiciendo, praestamus
 aduerfariis, modis omnibus.

9. τῆ⁹] item τῆ⁸ proximum, non, ut adhuc,
 ad reum caedis, sed ad occisum redeunt.

10. κατηγορημένων] subaudi ὀρθῶς καὶ δικαίως.
 etiam si reliqua omnia vere recteque incusentur.

11. εἴτε γὰρ] quod alterum εἴτε non insequitur,
 mouet hoc suspicionem, h. l. aliquid deesse, ad hunc
 ferme modum. εἴτε γὰρ εἰδείς, [ὁ φονεὺς ἐστὶν subau-
 di,] aut enim nemo, scil. homicida est, εἴτε ὁ πα-

τάξας διὰ τὴν πληγὴν βιασάμενος ὑμᾶς ἐπίπρασ
 Φθῆναι ἰατρᾶ, μᾶλλον τῷ ἀποκτείναντος Φονεύς
 ἔσῃ, ὃ ἀρχῆς τῆς πληγῆς Φονεύς γίνεσθαι. οὗτος
 γὰρ ἠνάγκασε τὸν τε ἀμυνόμενον ἀντιτύπτειν, τὸν

X x 5

T T

τάξας — Verumtamen, vt verum fatear, in hac reddenda sententia, non εἶτε — εἶτε videtur vsurpaturus fuisse, sed potius ἢ — ἢ. deinde, si hanc interpretandi rationem probamus, etiam, post Φονεύς ἐσιposito puncto, (absoluta enim tum erit sententia) à nouo sententiæ exordio leg. erit ὃ ἀρχῆς ἐν τῆς πληγῆς φ. γ. verum videtur potius vulgata h. i. bene habere, sed alterum membrum huius griphi deesse, quod quale fuerit, aut esse potuerit, haud video. Huiusmodi enim umbratilibus et vitæ lucem haud ferentibus, putidis et puerilibus sophismatibus innutritus non sum. Alius aliquis hanc sententiam sic ferme planius enunciasset: εἰ ὁ πατάξας μᾶλλον, ἢ ὁ ἀποκτείνας, ἐβιάσατο ὑμᾶς, πρὸς τὸν ἰατρὸν ἐλθεῖν, ὁμοίως καὶ ὁ ἀρχῆς τῆς πληγῆς μᾶλλον ὁ Φονεύς ἔσῃ, ἢ ὁ ἀμυνόμενος. Si verum est hoc [id quod proculdubio aperte falsum est] eum, qui prior pugnum sustulit et primum ictum intulit, magis, quam illum, qui vim illatam repulit, in causa fuisse, vt vos necesse haberetis ad medicum confugere, liquet occisum potius pro homicida habendum esse, quam alterum. — Iam debèbat alterum sequi oppositum membrum — εἶτε ὁ ἀνταμυνόμενος ὑμᾶς ἐβιάσατο μᾶλλον, ἢ ὁ ἀρχῆς. πρὸς τὸν ἰατρὸν ἐλθεῖν, ὑμᾶς ἐσι οἱ Φονεὺς, ἐν τῇ αἰρέσει τῷ ἰατροῦ ἀμαρτύντες. Sin autem vis oblatæ repulfor magis, quam rixæ exorfor et princeps, vos coegit ad artem medici receptum habere, vos estis homicidæ, qui in delectu medici erraueritis. Sententia hæc si probeatur, post ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ἐλθεῖν sit interponenda.

τε πληγέντα ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ἔλθεῖν. ἀνόσιμα γὰρ ὅδε 24.
 διωκόμενος. 12. παῖδοι, εἰ μήτε ἀποκτείναις ὑπὲρ τῆ
 ἀποκτείναντος, μήτε ἄρξαις ὑπὲρ τῆ ἄρξατος Φα-
 νούς ἔσοι. ἔτι δὲ ἐδὲ ὁ ἐπιβελύσας ἐδὲν μᾶλλον ὁ
 διωκόμενος τῷ διώκοντος. εἰ γὰρ ὁ μὲν ἄρξαις τῆς πλη-
 γῆς, τύπτειν καὶ μὴ ἀποκτείνειν διανοήθη, ὁ δὲ αἰμυνό 27.
 μενος ἀποκτείνειν, ἔτος ἂν ὁ ἐπιβελύσας εἴη. νῦν δὲ ὁ
 αἰμυνόμενος, τύπτειν 13 καὶ ἐκ ἀποκτείνειν διανοη-
 θεῖς, ἡμαρτεν εἰς ἃ ἐκ ἐβέλετο 14 κατατάξας. τῆς
 μὲν ἔν πληγῆς βελευτῆς ἐγένετο, τὸν δὲ θάνατον
 πῶς ἐπεβέλευσεν 15, ὃν γε ἀκασίως ἐπατάξεν; οἰ-

κείον

12. ὅδε διωκόμενος] videtur illa syllaba δὲ e proxima
 syllaba δι' orta, ideoque amputanda esse, aut saltem leg.
 ὅ γε διωκ. nisi malis ὅδε accipere pro ἔτος, et sane ac-
 cusatum interdum appellat τῷτον. sed tum leg. fit cum
 articulo ὅδε ὁ διωκόμενος, vt haec duo vocabula, ὁ διωκ.
 interpretamento sint vocabuli ὅδε. Si accusatus pro
 homicida habebitur, tametsi caedem non commiserit,
 qui autem reapse commisit, is infons si habebitur;
 porro, qui rixam exorfus non sit, si is tamen nihilo-
 minus existimabitur exorfus esse; contra vero, qui re-
 uera iurgii princeps fuit, eum ab hac culpa opinio
 falsa absoluet: impium facinus id fuerit, et euenit
 ei iniuria infanda.

13. τύπτειν] subaudi μόνον.

14. εἰς ἃ] scil. μέρη τῆ σώματος. vel εἰς τοσούτων
 μέτρον, ὅσον ἐκ ἐβέλετο.

15. ἐπεβέλευσεν] imo vero ἐβέλευσεν. est enim
 hoc verbum in hac re legitimum. sin autem vulgatam
 seruabimus, erit αὐτῷ subaudiendum. vel τέταρτο

30. κενὸν δὲ τὸ ἀμαρτήμα τῷ ἄρξαντι μάλλον ἢ τῷ ἀμυνομένῳ ἐστίν. ὁ μὲν γὰρ ἂ ἔπασχεν ἀντιδραῖν ζητῶν, ὑπ' ἐκείνη βιαζόμενος ἐξήμαρτεν· ὁ δὲ διὰ τὴν αὐτῆ ἀκολασίαν πάντα δρῶν καὶ πάσχων, καὶ τῆς¹⁷ ἑαυτῆ καὶ τῆς ἐκείνη ἀμαρτίας¹⁸, δικαιοτέ-
 33. ρος Φονεὺς εἶναι¹⁹ ἐστίν. ὡς δὲ ἐδὲ κρείσσων ὢν²⁰, ἀλλὰ πολὺ ὑποδεέτερος ὢν ἔπασχεν²¹ ἠμύνετο, διδάξαι. ὁ μὲν²², ὑβρίζων καὶ παροπῶν, πάντ' ἔδρα, καὶ ἐδὲν ἠμύνατο· ὁ δὲ, μὴ πάσχων, ἀλλὰ ἀπαθῆσθαι ζητῶν, ἂ τε ἔπασχεν ἀκυσίως ἔπασχεν,
 36. ἂ τ' ἔδρασε τὰ παθήματα βεβλόμενος διαφυγεῖν, ἐλασσόνως ἢ κατ' ἀξίαν τὸν ἄρξαντα ἠμύνετο, καὶ ἐκ ἔδρα. εἰ δὲ κρείσσων ὢν τὰς χεῖρας, κρείσσονατ ἠμύνετο ἢ ἔπασχεν, ἐδ' ἔτω δικαίος ὑφ' ὑμῶν καταλαμβάνεσθαι ἐπί. τῷ μὲν γὰρ ἄρξαντι παντα-
 39. χῆ μεγάλα ἐπιτίμια ἐπίκεται, τῷ δὲ ἀμυνομένῳ, ἐδαμῆ οὐδὲν ἐπιτίμιον γέγραπται. πρὸς δὲ τὸ
 μῆ

tius, quod semper est subaudiendum, siue vulgata tenebimus, siue coniecturam nostram adoptabimus.

16. δρῶν καὶ πάσχων] scil. ἂ ἔδρασε καὶ ἔπαθε.

17. καὶ τῆς] imo vero ἐκ τῆς ἑαυτῆ, ἢ τῆς —

18. post ἀμαρτίας addendum esse αἴτιος suspicatur H. Stephanus, quo nil opus est, si placet, vt modo suadebamus, ἐκ τῆς ἑαυτῆ, ἢ τῆς ἐκείνη.

19. εἶναι] id est νομίζεσθαι, ὑπολαμβάνεσθαι.

20. κρείσσων ὢν] imo vero κρείσσονως aduerbialiter. v. versu 38. et sic quoque ὑποδεετέρως.

21. ὢν ἔπασχεν] id est ἢ ταῦτα ἦν, ἂ ἔπασχεν. scil. ὁ διωκόμενος.

22. ὁ μὲν] adde γὰρ.

μη²³ δικαίως μήτε αδικως ἀποκέρχεται²⁴. οὐ γάρ
 ὑπὸ τῶν πληγῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῆ ἰατρῆ ὁ ἀνὴρ ἀπέ- 42-
 θανεν, ὡς οἱ μάρτυρες μαρτυρεῖσιν. ἐσι δὲ καὶ ἡ τύ-
 χη τῆ ἀρξάντος, καὶ ἐ τῆ ἀμυνομένη. ὁ μὲν γάρ
 εὐκυσίως πάντα θράσας καὶ παθῶν, ἀλοτρία τύ-
 χη κέχρηται· ὁ δὲ ἐκυσίως πάντα πράξας, ἐκ τῶν
 αὐτῆ ἔργων τὴν τύχην * προσαγόμενος²⁵, τῆ αὐτῆ 129.1.
 τῆ αὐτυχία ἤμαρτεν. ὡς μὲν ἔν εἶδεν ἔνοχος τῶν
 κατηγασμένων ὁ διωκόμενος ἐστίν, ἀποδέδεικται. εἰ
 δὲ τις κοινήν μὲν τὴν πράξιν, κοινήν δὲ τὴν αὐτυχίαν 3-
 αὐτῶν ἠγούμενος εἶναι, μηδέν²⁶ ἀπολύσιμον μάλ-
 λον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γνώσκει αὐ-
 τῶν²⁷ ὄντα, καὶ ἔτως ἀπολύειν μάλλον ἢ κατα-
 λαμβάνειν δίκαιόν ἐσι²⁸. τὸν τε γάρ διακοντα οὐ
 δίκαι-

23. μη δικαίως] imo vero μήτε δικαίως. ex formula iuris.

24. ἀποκέρχεται] num iκανῶς ἀποκ

25. προσαγόμενος] ad se arcessens, aduocans, confiscans tibi. sic dedi de meo, pro vulgari προαγ.

26. μηδέν] cum apostropho, id est μηδένα, exarandum ab operis curavi, pro vulgari μηδέν. est enim h. l. masculinum, non neutrius generis. et cohaeret cum αὐτῶν proximo insequente. Alius μηδέτερον dixisset.

27. αὐτῶν] bene habet, tametsi H. Stephanus αὐτὸν mallet. Si quis censcat, neutrum eorum [h. e. neque reum, neque peremptum] magis venia et absolutione, quam condemnatione dignum esse. h. e. ambos perinde culpabiles esse, et a culpaque et venia aequaliter distare.

28. δίκαιον non damnabo. potest enim αὐτὸν sub-

6. δίκαιοι καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα, ὅ-
τι ἀδικεῖται· τὸν τε φεύγοντα εἰσίοσιον ἀλῶναι, μὴ
φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. ἔτι σὶ ἐπὶ
παντὸς τρόπου τῶν ἐγκλημάτων ἀπολυομένου τοῦ
ἀνδρός, ἡμεῖς ὀσιώτερον ²⁹ ὑμῖν * ἐπισκῆπτομεν ³⁰
9. ὑπὲρ αὐτῆ, μὴ, τὸν φονέα ζητῶντας κολάζειν,
τὸν καθαρὸν ζητῶν ἀποκτείνειν. ὃ, τε γὰρ ἀποκτεί-
νας ³¹, τῆ θανάτῳ ἔδεν ἦσον τοῖς αἰτίαις ³² προσ-
τρέποιόν ἐστιν· ἔτις ³³ τε ἀνοσίως διαφθαρεῖς, δι-
πλάσιον καθίξῃσι τὸ μίσημα τῶν ἀλιτηρίων τοῖς
12. ἀποκτείνασιν αὐτόν. ταῦτα ἔν δεδιότες, τὸν μὲν
καθαρὸν ὑμέτερον ³⁴ ἠγεῖσθε εἶναι ἀπολύειν τῆς
αἰτί-

audiri. aequius est eum absolui, quam condemnari.
atticismo tamen conuenientius sit δίκαιοί ἐσε legi, vos
deceat magis absoluerе, quam condemnare.

29. ὀσιώτερον] quam nempe accusatores paulo an-
te fecerant. v. p. 128. 2.

30. ἐπισκῆπτομεν] sic dedi de meo, pro vulgari
ἀποσκ. nos vobis iniungimus et demandamus.

31. ἀποκτείνας] scil. τὸν θανάτῳ, εἰάν ἀντιφονευ-
θῆ ἀδίκως καὶ ἀνοσίως.

32. τοῖς αἰτίαις] scil. τῆς τῆ φόνου, τῆ δευτέρας.
iis qui caedem hanc secundam, in vltionem prioris,
confiscunt.

33. ἔτις] imo vero ἔτις. manet enim oratio in
eodem subiecto, non desinit ad aliud. seu duo illa voc-
abula ἀποκτείνας et διαφθαρεῖς ad eandem personam
redeunt. contra, in vulgata ὁ ἀποκτείνας et ἔτις libi
opponuntur, velut duae diuersae personae.

34. ὑμέτερον] scil. ἔργον vel καθῆκον. Constru-

αἰτίας· τὸν δὲ μιᾶρον τῷ χρόνῳ ἀποδόντες Φῆνας,
ταῖς ἔχγιστα τιμωρεῖσθαι ὑπολείπετε. ἔτω γὰρ δε-
καίωτα καὶ ὀσιώτατα πράξαιτ' ἄν.

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

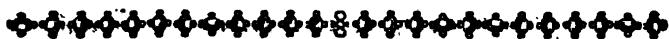
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ ΦΟΝΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ελος τις Μιτυληναῖος ἀνὴρ ἐξ Ἀθηνῶν κατ' αὐτὴν
ἀνήγετο Ἡρώδη εἰς τὴν Αἴνον· ὡς δὲ πλείοντες ἐγέ-
νοντο ἐν τῇ Μηθύμνῃ τῆς Δέσβε, ἐπειδὴ ἀξέγασον ἦν
τὸ πλοῖον, εὐρόντες ἕτερον ἐξεγασμένον μετέβησαν.
εἰσελθόντων δὲ αὐτῶν ἐν αὐτῷ, ἐξῆλθε περὶ τὴν ἐσπέ-
ραν ὁ Ἡρώδης, καὶ ἐκέτι εἰσηλθεν. ἐπανελθόντος οὖν
αὐτῆ τῆ Ἐλε μόνῃ, οἱ συγγενεῖς τῆ τελευταῖαντος ἐ-
γράψαντο μὲν τὸν Ἐλον ὡς κακῆργον, ἐν δὲ τῷ δικαστη-
ρίῳ ἀγωνιζόμενοι εἶπον· ὅτι καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὁ δὲ
τὸ μὲν τῆς κακῆργίας ἔγκλημα ἀπολύεται παραγρα-
φικῶς, λέγων κακῆργος εἶναι τὸς κλέπτας καὶ λωπο-
δύτας, ὧν εὐδὲν ἀπέδειξάν με ποιήσαντα. μεταβαίνεις
δὲ εἰς τὴν ὑπὲρ τῆ φόνος ἀπολογίαν, καὶ σοχαστικῶς
ἀγωνίζεται. τὰ δὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, κοινά.

Etio haec est. ἠγάσθε ὑμέτερον εἶναι [id est προσήκειν
ὑμῖν] τὸ τὸν καθαρὸν ἀπολύειν.

Εἰβου.

Εβλόμην, ὦ ἄνδρες, τὴν δύναμιν τῆ λέγειν, καὶ
 27. τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων, ἐξ ἴσου μοι καθε-
 ζάναμ¹ τῆ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς τοῖς γεγενημέ-
 νοις νῦν δὲ τῆ μὲν² πεπειράμαί πέρα τῆ προσήκοιός,
 τῆ δὲ³ ἐνδεής εἰμι μάλλον τῆ συμφέροντος. οὐ μὲν⁴
 30. γὰρ με ἔδει⁵ κακοπαθεῖν τῷ σώματι μετὰ τῆς αἰ-
 τίας τῆς ἐ προσηκῆσης, ἐνταυθοῖ οὐδὲν με ὠφέλη-
 σεν ἡ ἐμπειρία· οὐ δὲ⁶ με δεῖ σωθῆναι μετὰ τῆς
 ἀληθείας εἰπόντα τὰ γενόμενα, ἐν τούτῳ με βλά-
 33. πτες ἡ τῆ λέγειν ἀδυναμία. πολλοὶ γὰρ ἤδη τῶν ἐ
 δυναμένων λέγειν, ἅπιοι γινόμενοι τοῖς ἀληθέ-
 σιν⁷, αὐτοῖς τούτοις⁸ ἀπώλοντο, οὐ θινάμενοι δη-
 λῶσαι αὐτά. πολλοὶ δὲ τῶν λέγειν δυναμένων, πι-
 σοὶ γινόμενοι τῷ ψεύδεσθαι, τέτῳ ἐσώθησαν, διό-
 τι ἐ-

1. καθεζάναμ] id est καθεστηκέναι. Sic dedi de meo, pro vulgari καθιζάναμ in praesenti.

2. τῆ μὲν] scil. τῆ γενέσθαι ἐν συμφορᾷ καὶ κακοῖς. καὶ διὰ τῆτο καὶ ἐν ἐμπειρία πραγμάτων.

3. τῆ δὲ] scil. τῆ δύνασθαι λέγειν.

4. ἔ μὲν γὰρ] in carcere puta. v. p. 131. 29. et 31.

5. ἔδει] num δεῖ in praesenti, an potius ἐκ ἔδει. non oportebat id est οὐ ἐκακοπάθησα τέως, ἐ δέον. vbi molestias et cruciatus pertuli adhuc, praeter meritum meum.

6. οὐ δὲ] in iudicio.

7. τοῖς ἀληθέσιν] subaudi ἐπὶ. idem est ac si dixisset ἐπὶ τῆ ἀληθείας, ἐν τῷ ἀληθεύειν.

8. αὐτοῖς τέτοις] id est δι' αὐτὰ ταῦτα ταύτηθι.

τι ἐψεύσαντο. ἀνάγκη ἔν, ὅταν τις ἀπειρος ἢ τοῦ 36.
ἀγωνίζεσθαι, ἐπὶ τοῖς τῶν κατηγορῶν ἢ λόγοις εἴ-
ναι μᾶλλον, ἢ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἔργοις καὶ τῇ ἀλη-
θείᾳ τῶν πραγμάτων. ἐγὼ οὖν, ὦ ἄνδρες, αἰτήσο-
μαι ὑμᾶς. ἔχ' ἄπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἀγωνιζομένων,
ἀκροῶσθαι σφῶν αὐτῶν αἰτοῦνται, σφίσι μὲν αὐ- 39-
τοῖς ἀπιστοῦντες, ὑμῶν δὲ προκατεγινώκότες ἀδικόν
τι (εἰκὸς γάρ 10, ἐν ἀνδράσι γε ἀγαθοῖς 11, καὶ ἄνευ
τῆς αἰτήσεως τὴν ἀκράτιν ὑπάρχειν τοῖς φεύγου-
σιν, ἔπερ 12 καὶ οἱ διώκοντες ἔτυχον ἄνευ αἰτήσεως.)

τάδε

9. ἐπὶ τοῖς τῶν κατηγορῶν λόγοις εἶναι] infacundus et imperitus fori si tu sis, necesse tibi est, ut sis in potestate, arbitrio atque fortuna linguae aduersariorum; quae lingua si mitis et humana est, potest reus, ab ea accusatus, nonnullam spem absolutionis habere; sin autem acerba et saeva et belluina est, plane desperandum est reo, et prorsus perit. ἐπὶ τοῖς ἔργοις εἶναι est; prout aut aequa et probabilis, aut iniqua et nullo modo excusabilis causa est, ita aut vincere, aut cadere.

10. γάρ] reddit rationem dicti, rogant vos vestrae audientiae beneuolentium. εἰ γάρ ὑμῶν ἔ προκατεγινώσκον ἀδικόν τι, ἔκ' ἂν ἐδέοντο ὑμῶν ἔταος, nam nisi vestrae aequitati diffident, non essent id rogaturi. εἰκὸς γάρ —

11. post ἀγαθοῖς deesse videtur λέγειν: reis enim verba facientibus coram viris bonis et honestis, par est, ut parata praesto sit audientiae beneuolentia, etiam sine illis precibus.

12. ἔπερ] constructio simplex et plana ferebat ἔπερ scil. ἀκροῶσεως. verum maluit orator ad occul-

42. τὰδε δὲ δέομαι ὑμῶν * τοῦτο μὲν¹³ συγγνώμην ἔ-
 χεν μοι, εἰάν τι τῇ γλώσση αἰμάρτω, καὶ ἠγά-
 σθαι κίπειρία μάλλον * αὐτῇ¹⁴, ἢ ἀδικία ἡμαρτή-
 σθαι. τοῦτο δὲ, εἰάν τι ὀρθῶς εἶπω, ἀληθεία μάλ-
 λον ἢ δεινότητι εἰρησθαι. οὐ γὰρ δίκαιον οὐτ' ἔργον
 αἰμαρτόντα¹⁵, διὰ ῥήματα σωθῆναι, ἔτ' ἔργον ὀρ-
 130.1 θῶς πράξαντα, διὰ ῥήματα ἀπολέσθαι. τὸ μὲν
 γὰρ ῥῆμα, τῆς γλώττης αἰμαρτημά ἐσι· τὸ δ' ἔρ-
 γον, τῆς γνώμης. ἀνάγκη δὲ κινδυνεύοντα περὶ αὐ-
 3. τῷ¹⁶, καὶ περὶ τὴν ἔξαμαρτεῖν. ἔ γὰρ μόνον τῶν
 λεγο-

tum aliquid respicere, quod subaudiendum reliquit.
 scil. post Φεύγσιν subaudiendum est ὅπερ ἐστὶ πρᾶγμα-
 τικῆς res est, cuius potiti erant accusatores etiam sine
 rogatione.

13. τῆτο μὲν συγγνώμην ἔχεν μοι, εἰάν] sic struxi
 verba, arbitrato meo, quae in vulgatis sic iacent συγ-
 γνώμην ἔχεν μοι, τῆτο μὲν εἰάν

14. αὐτῇ] scil. τῇ γλώσση. sic in dativo dedi de
 meo, pro vulgari αὐτήν. natum huius loci vitium, id
 quod aliis quoque sine numero locis accidit, e more
 librariorum vetustiorum iota dativij non subscribendi,
 sed ad latus adscribendi. quo e iota saepissime v existit.
 Schedae Goensianae Scaligerum perhibent correxisse
 τὸ τὴν. quod si vere Scaliger exaravit, eius mentem
 diuinando consequi haud valeo. Sed proculdubio ille
 aliud quid dederat. notus est Graecismus [ἡμαρτήσθαι
 αὐτῇ pro ὑπ' αὐτῆς. Possit quoque αὐτῆς legi.

15. αἰμαρτόντα] sic correxerunt Stephanus et Sca-
 liger Aldinae vitium αἰμαρτόντα.

16. αὐτῷ] hoc, an αὐτῷ praestet, ambigo adhuc.
 Scaligerum αὐτῶν correxisse perhibent schedae Goen-
 sianae, de quo item valde dubito-

λεγομένων ἀνάγκη ἐνθυμῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰσο-
 μένων. ἅπαντα γὰρ τὰ ἐν ἀδήλῳ εἴ' ὄντα, ἐπὶ τῇ
 τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται ἢ τῇ προνοίᾳ. ταῦτ' οὖν
 ἐκπληξιν πολλὴν παρέχειν ἀνάγκη ἐς τῶ κινδυνεύ-
 οντι. ὁρῶ γὰρ ἔγωγε καὶ τὲς πάνυ ἐμπείρους τῆ ἀ-6.
 γωνίζεσθαι, πολλῶ χεῖρον ἑαυτῶν λέγοντας, ὅταν
 ἐν τινι κινδύνῳ ᾖσιν· ὅταν δ' ἄνευ κινδύνων τι δια-
 κρίσσωνται, μᾶλλον ὀρθομένους. ἡ μὲν ἔν αἰτήσις,
 ὃ ἄνδρες, καὶ νομίμως καὶ ὁσίως ἔχουσα, καὶ ἐν τῷ
 ὑμέτερω δικαίῳ ἔχ' ἦσσαν ἢ ἐν τῷ ἐμῷ¹⁷. Περὶ 9.
 δὲ τῶν κατηγορημένων ἀπολογησομαι καθ' ἕκασον.
 πρῶτον μὲν ἔν, ὡς παρανομώτατα καὶ βιαίωτατα
 εἰς τόνδε τὸν ἀγῶνα καθέζηκα, τῆτο ὑμᾶς διδάξω·
 ἐ τῷ Φεύγειν¹⁸ ἂν τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον (ἐπεὶ
 καὶ ἀνωμίτοις ὑμῖν καὶ μὴ κατὰ νόμον μηδένα¹⁹ 12.

17. post ἐμῷ deesse videtur αὐτή. subaudi ἐπὶ
 rogatio legumque ciuiliū et diuini iuris sanctimoniae,
 uestrisque non minus, quam meis iuribus accommo-
 data, haec est. vult dicere, non minus conuenit vos
 eam admittere, quam me ad vos afferre.

18. εὐ τῷ Φεύγειν] Id est ἐκ ἐπὶ τῷ Φ. vel ἐ δὴ
 τὸ Φ. vel ἐχ' ὅπως Φεύγοιμι. non quo defugiam con-
 uentum uestrum, non quo recusem coram uobis stare.
 Significat inuitissimum se hoc certamen obisse, non
 quo diffidat, siue causae suae, siue iudicium aequitati.
 Re piciant itaque istaec ad illud βιαίωτατα. Si per
 me stetisset, hic nunc non starem.

19. μὴ κατὰ νόμον μηδένα] id est μὴ κατὰ νόμον
 τινὰ. etiam si lex nulla esset, cogens iudice; in huius
 modi causis ad cognoscendum. sed post μηδένα vide-
 tur δικαίωσιν deesse.

ἐπιτρέψαιμι περὶ τῆ σώματος τῆ ἐμῆ διαψηφίσασθαι, ἔνεκά γε τῆ πιστεύειν ἐμοὶ τε μηδὲν ἐξημαρτήσθαι εἰς τόδε τὸ πρᾶγμα, καὶ ὑμῶς γνώσεσθαι
 15. τὰ δίκαια) ἀλλ' ἵνα ἢ τεκμήρια²⁰ ὑμῖν καὶ τῶν ἀλλων πραγμάτων καὶ τῶν εἰς ἐμὲ²¹ ἢ τέτων βιαιότης καὶ παρανομία. πρῶτον μὲν γὰρ κακῆργος²² ἐνδεδαγμένος, Φόνος δίκην Φεύγω. ὃ ἕδεις πῶποτε ἔπαθε τῶν ἐν τῇ γῆ ταύτῃ. καὶ ὡς μὲν ἐ κακῆργός εἰμι, ἐδ' ἐνοχος τῶ τῶν κακῆργων νόμῳ, αὐτοὶ ἔτοιτάτε μαρτυρετε γεγονήνται. περὶ γὰρ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν ὁ νόμος²³ κέταί. ὧν ἕδεν ἐμοὶ προσόν²⁴ ἀπέδεξεν. ἔτως εἰς γε ταύτην τὴν ἀπαγωγὴν

Υγ 2

γαγωγὴν

20. τεκμήρια] imo vero τεκμήριον. ob insequens βιαιότης καὶ παρανομία.

21. καὶ τῶν εἰς ἐμὲ] adde aut παρασκευῶν, aut ἐπιβελῶν, aut tale quid.

22. κακῆργος] queritur, quod, cum in libello accusatorio, ex quo exhibito actio ἐνδεξις dicta instituta esset, reus latrocinii fuisset factus, et pro tali ad iudices delatus (h. e. ἐνδεδαγμένος) tamen in ipsa actione, vel dictione causae, non latrocinii, sed caedis patratae accusetur. Eiusmodi factum noui et inauditum exempli esse, nunquam in foro attico visum.

23. ὁ νόμος] subaudi ὁ περὶ τῶν κακῆργων καιμῶνος. lex praecipiens de κακῆργοις, maleficis, lata est ad compescendos fures et manticularios, non autem ad homicidas pertinet.

24. προσόν] sic correxerunt Stephanus et Scaliger Aldinae vitium πρὸς ὄν. poterat quoque προσήκον corrigi, atqui non docuerunt, me aut ad classem furum, aut ad classem manticulariorum pertinere.

γωγὴν ²⁵ νομιμωτάτην καὶ δικαιοτάτην πεποιήκα-
 σιν * ὑμῖν ²⁶ τὴν ἀποψήφισίν με. Φασὶ δὲ αὐτό
 τε ²⁷ τὸ ἀποκτείνειν, μέγα κακῆργημα ²⁸ εἶναι, 21.
 καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ μέγιστόν γε καὶ τὸ ἱεροσυλεῖν καὶ
 τὸ προδίδοναι τὴν πόλιν. ἀλλὰ χωρὶς περὶ αὐτῶν
 ἐκάστω οἱ νόμοι κείνται. ἐμοὶ δὲ πρῶτον μὲν, οὐ τοῖς
 ἄλλοις εἰργασθαι προαγορεύσει τοῖς τῷ Φόνος Φεύ-
 γουσι τὰς δίκας, ἐνταυθὶ πεποιήκασιν τὴν κρίσιν, ἐν 24-
 τῇ αἰ-

25. εἰς γε ταύτην τὴν ἀπαγωγὴν] id est ἐν τῷ τῷ ἀγῶνι, ὅς ἐστιν ἀγὼν ἀπαγωγῆς. fures, latrones et similes primum apud archontas ἐνεδείκνυντο indicabatur. hi archontes tum e collegio vndecimvirorum deputatos in domum vel ad latebram illam, vbi l. te-
 bat indicatua reus, mittebant, qui eum in carcerem ducerent. In eiusmodi causis erat ἡ ἐνδεξις copula-
 ta cum τῇ ἀπαγωγῇ. Qui autem caedis solummodo accusarentur, hi non omnes ἀπήγοντο. non omnis Φόνος δίκη erat etiam ἀπαγωγή.

26. ὑμῖν] sic dedi de meo, pro vulgari ἡμῖν. effe-
 cerunt, vt iure summo et sanctissimo me absolueret
 possitis a crimine κακῆργίας, quod ob crimen ego in
 carcerem abductus fui.

27. αὐτό τε] imo vero αὐτοὶ τε. ob insequens καὶ
 ἐγὼ. alias vtique αὐτὸ non vi careret.

28. κακῆργημα] ita merus et simplex Φόνος ab
 Ictis atticis in numero τῶν κακῆργημάτων non habe-
 batur, tametsi per se natura sua esset vel in praecipuis
 eorum. Φόνος reus a vobis agor, inquit, at antea tamen
 pro κακῆργῶ delatus ad magistratum et in carcerem
 ductus. haec inter se non constant. Φονσις et κακῆρ-
 γος differunt inter se.

- τῆ ἀγορᾶ· ἔπειτα τίμησέν μοι ἐποίησαν, τῷ νόμῳ
καμένεν τὸν ἀποκτείναντα ἀνταποθανεῖν, ἢ τίς
ἐμοὶ συμφέροντος ἔνεκα, ἀλλὰ τῷ σφίσι αὐτοῖς λυ-
27. σιτελεῖντος. καὶ ἐνταῦθα ἔλασσον ἔναμαι τῷ τεθνη-
κότε τῶν ἐν τῷ νόμῳ καμένων· ἔ δ' ἔνεκα, γνώσε-
σθε πρᾶϊόντος τῷ λόγῳ. ἔπειτα δέ, (ὁ πάντας οἰ-
μαμ ὑμᾶς ἐπίσασθαι) ἅπαντα τὰ δικαστήρια ἐν
ὑπαίθρῳ δαάζει τὰς δίκας τῷ Φόνῳ· ἔδνός ἄλλω
30. ἔνεκα, ἢ ἵνα τῆτο μὲν οἱ δικασταὶ μὴ ἴωσιν εἰς τὸ
αὐτὸ τοῖς μὴ καθαροῖς τὰς χεῖρας; τῆτο δέ, ὁ διώ-
κων τὴν δίκην τῷ Φόνῳ ἵνα μὴ ὁμοφρόφιος γένηται
τῷ αὐθέντῃ. σὺ δὲ τῆτο μὲν, παρελθὼν τῆτον τὸν
νόμον, τῆναντίον τοῖς ἄλλοις ποποίηκας· τῆτο δέ,
33. ἔδεν σε διομόσασθαι ὄρκον τὸν μέγιστον καὶ ἰσχυρο-
τατον, ἐξώλεσαν αὐτῷ καὶ γένας καὶ οἰκίαν τῆ σῆ
ἐπαρώμενον, ἢ μὴν μὴ ἄλλα κατηγορήσων ἐμῆ, ἢ
εἰς αὐτὸν τὸν Φόνον, ὡς ἔκτενας· ἐν ᾧ ἔτ' ἂν καὶ καὶ
πολλὰ εἰργασμένοις ἠλισκόμην, ἄλλω ἢ αὐτῷ τῷ
36. πράγματι, ἔτ' ἂν ²⁹ πολλὰ ἀγαθὰ εἰργασμένοις,
τέτοις ἂν ἐσωζόμην τοῖς ἀγαθοῖς. ἂ ³⁰ σὺ παρελ-
θὼν, αὐτὸς σε αὐτῷ τῆς νόμου ἐξευρών, ἀνώμοτος
μὲν αὐτὸς ἐμῆ κατηγορεῖς, ἀνώμοτοι δὲ οἱ μάρτυ-

Υ γ 3

εις

29. ἔτ' ἂν πολλὰ] pro media voce malim αὐ
30. ἂ] Anacoluthum habes. Constructio postu-
lat ταῦτα. cohaerent enim verba inter se sic σὺ δέ (v.
versu 31.) παρελθὼν — tum rursus continuat h. l.
ταῦτα σὺ παρελθὼν — verum, velut oblitus fui, et
superius coeptae neque absolutae orationis, quasi de
nouo exorditur orationem, dicens ἂ σὺ παρελθὼν.

εις καταμαρτυρῆσι· δὲν αὐτὸς τὸν αὐτὸν ὄρκον σοι
 διομοσαμένως, καὶ ἀπτομένως τῶν σφαγίων, κατα- 39.
 μαρτυρεῖν ἐμῷ. ἔπειτα καλεῖται τὲς δικασαῖς ἀνω-
 μότοις πισύσαντας τοῖς μαρτυρῆσι, Φόνε δίκην
 καταγνώσθαι, ἕς σὺ αὐτὸς ἀπίσθης κατέστησας, παρ-
 ελθὼν τὲς κειμένως νόμους, καὶ λέγων χρῆσαι αὐ-
 τοῖς τὴν σὴν παρανομίαν κρείσσω γενέσθαι αὐτῶν 42.
 τῶν νόμων. λέγεις δὲ ὡς ἐκ ἀν παρήμενος εἰ ἐλελύ-
 μην, ἀλλ' ὠχόμεν ἀν ἀπιών, ὡς περὶ ἀκοιτῆ με
 ἀναγκάσας εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν ταύτην. καίτοι
 ἐμοὶ εἰ μὴδὲν διέφερε τῆσδε τῆς κέλευς, ἴσον 31 ἦν
 μοι

31. ἴσον] bene si habent insequentia, neque deest
 quidquam paulo post, necesse est, ut ἴσον h. l. signifi-
 cet idem atque εἰκὸς vel προσῆκον. In aliis quidem
 linguis, ut in latina et germanica, *aequum* et *gleich*,
 pro iusto quoque et conueniente vsurpatur. ut Latini
iustum et *aequum* copulant, ita nos quoque vulgari di-
 ctione *Recht und Gleich* copulamur. verum an Graeci
 quoque ἴσον hoc modo vsurparint, pro licito puta, et
 recto atque consentaneo, haud commemorari. quod si
 ergo ἴσον ἦν μοι non significat h. l. *decebat me*, sed *pa-
 riter in potestate mea erat*, patet aliquid deesse scilicet
 post ἐρήμην ὄφλων τὴν δίκην, deerit ἢ ἐλθεῖν μὲν. penes
 me erat, siue vellem forum deuitare, et quamquam
 citatus tamen non comparere, sed absentia mea mihi
 condemnationem ex titulo contumaciae consciscere,
 siue mallet in iudicium venire, meique copiam acto-
 ribus atque iudicibus facere. Ut suspicer haec duo
 vocabula ἢ ἐλθεῖν deesse, inducunt me statim insequen-
 tia ἔτιωσ δὲ ἀπολογησαμένω. Nam dici aliquem silen-
 tio et absentia ἀπολογεῖσθαι vereor ne id durum et

131.1. μοι καὶ προσκληθέντι μὴ ἐλθεῖν, ἀλλ' ἐξήμην ὁ-
 φλεαν τὴν δίκην. ἔτω δ' ἀπολογησαμένῳ τὴν προ-
 τέραν ἐξεῖναι³² ἐξελεθεῖν. ἅπανσι γὰρ τὸ τοῦ κοινόν
 3. ἐστὶ σὺ δὲ, ὃ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήτι κοινόν ἐστιν, ἰδίᾳ
 ζητῆς με μόνον ἀποτερεῖν, αὐτὸς στυγῶ νόμον θε-
 ματος. καίτοι τὲς γε νόμους, οἳ κἄντα περὶ τῶντοι-
 ἔτων, πάντας ἀν οἶμαι ὁμολογήσαι κάλλιστα νόμων
 εἰπάντων κἄσθαι καὶ ἐσιώτατα. ὑπάρχει μὲν γε
 6. αὐτοῖς ἀρχαιοτάτοις εἶναι ἐν τῇ γῆ ταύτῃ, ἔπει-
 τα τὲς αὐτὰς εἶναι αἰεὶ περὶ τῶν αὐτῶν. ὅπερ μέγι-
 στον ἐστὶ σημεῖον νόμων καλῶς κεμένων. ὁ γὰρ χρό-
 νος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσ-
 κει τὲς ἀνθρώπους. ὥστε ἐὰν δεῖ ὑμᾶς ἐκ τῶν τῶ κα-
 9. τηγόνε λόγων τὲς νόμους καταμνησθῆναι, εἰ καλῶς
 ὑμῖν κἄντα ἢ μὴ· ἀλλ' ἐκ τῶν νόμων τὲς τῶ κατη-
 γόνε λόγους, εἰ ὀρθῶς καὶ νομίμως ὑμᾶς διδάξου-
 σι³³ τὸ πρῶτον, ἢ ἔ. ἔτος³⁴ οἷον νόμοι κάλλιστα
 κἄντα οἱ περὶ Φόνου, ἐπὶ ἕδεις πῶποτε ἐτόλμησα
 12. κινήσαι· σὺ δὲ μόνος δὴ πετόλμηκας γενέσθαι νομο-
 θεύτης

Υγ 4

Θέτης

improbabile, et in re graui firmitimum scurrilivideatur.
 Ratum ergo maneto, ἴσον hic loci idem significare at-
 que ἀδιάφορον indifferens, et tum deesse ἢ ἐλθεῖν μὲν.
 quo admissio, ἔτω δὲ tantundem valebit atque ἐλθόν-
 τα δὲ. scil. εἰς τὸ δακτυλίον.

32. ἐξεῖναι] imo vero ἐξῆν.

33. διδάξουσι] malim διδάσκουσα in praesente, vt
 etiam p. 141. 26. legitur vbi locus hic ipse iisdem pla-
 ne verbis iteratus habetur.

34. ἔτος οἱ γενόμε] malim εἰθ', ἔτος οἱ μὲν νόμοι.

θίτης ἐπὶ τὰ πονηρότατα· καὶ ταῦτα³⁵ παρελ-
θὼν, ζητῆς με ἀδίκως ἀπολέσαι. ἀ δὲ σὺ παρανο-
μοῖς, αὐτὰ ταῦτα μέγιστά μοι μαρτύριά³⁶ ἔσσι.
εὐ γὰρ ἤδεις, ὅτι εἰδείς ἂν ἦν σοι, ὅς ἐκείνων τὸν ὄφ-
κον διομοσάμενος ἐμὲ καταμαρτύρησον. ἔπειτα δὲ¹⁵
εὐχ, ὡς πιστεύων τῷ πράγματι, ἀναμφισβητήτως
ἴνα τὸν ἀγῶνα περὶ τῷ πράγματι³⁷ ἐποιήσω,
ἀλλὰ ἀμφισβήτησον καὶ λόγον ὑπελίπεσ, ὡς καὶ
τοῖς τότε δικασαῖς ἀπίσῃσιν. ὥστε μηδὲν μοι ἐνθά-
δε μηδὲ πλέον³⁸ εἶναι μηδ' ἀποφυγόντι, ἀλλ' ἐξ¹⁸
εἶνά σοι λέγειν³⁹, ὅτι κακῆργος⁴⁰ ἀπέφυγον, ἀλλ'
ἐ τῷ Φόνε τὴν δίκην· ἔλων δ' ἂν, ἀξιώσεις με ἀ-
ποκτεῖναι, ὡς τῷ Φόνε τὴν δίκην ἀφελκότα. καίτοι
πῶς ἂν εἶη τέτων δεινότερα μηχανήματα, εἰ ἡμῶν

μὲν

35. ταῦτα non videtur bene habere, sed in eo aut
τὰ ἴσα, aut τὰ ὅσια, aut denique πάντα [scil. τὰς
νόμους] latere, aut τὰ τακτά. v. Supplementa.

36. μαρτύριά] subaudi κατὰ σὲ καὶ τῆς σῆς πα-
ρνομίας.

37. περὶ τῷ πράγματι] num περὶ τῷ αὐτοῦ πρ-
νῆ eademque in causa non mansisti, debebas enim me,
quem κακῆργον detulisses, etiam in ipsa actione κα-
κῆργήματος reum peragere. tu vero in delatione aliud,
et rursus aliud in actione incusas; ibi κακῆργημα,
hic Φόνον.

38. μηδὲ πλέον] aut hoc μηδὲ est delendum, aut
interponendum est ἀλόντι. neque damnato mihi, ne-
que absoluto, quicquam prodesse.

39. λέγειν] subaudi εἰ ἀπέφυγον ταύτην τὴν δίκην.

40. κακῆργος] num κακῆργίας. scil. δίκην.

21. μὲν ἀπαξ ἀπεφυγῶσιν ὁ αὐτὸς κίνδυνος ὑπολείπε-
ται, τῆτοι δὲ πάλαι εἰς ἡμῶς ἐπηρεάζων ἐξέταξ,
ὅτι δὲ μάλ' ἐδέθην⁴¹, ὧ ἄνδρες, παρανομάτατα
ἀπάντων ἀνθρώπων ἐθέλοντος γὰρ μὴ ἐγγυητὰς
τρῶς καθιδιάναι κατὰ τὸν νόμον, ἕτως ἔτοι δι-

24. πρᾶξαντο τῆτο ὥστε⁴² μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιῆσαι.
τῶν δὲ ἄλλων ξένων ὅστις πώποτε ἠθέλησε κατα-
πῆσαι ἐγγυητὰς, ὑδεῖς πώποτ' ἐδέθη. καίτοι οἱ ἐ-
πιμηληταὶ τῶν κακῶν τῶ αὐτῶ χρωῶνται νόμῳ
τῆτοι. ὥστε καὶ ἕτος κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἄν,

27. ἐμοὶ μόνῳ⁴³ ἐπέλιπε μὴ ὠφελῆσθαι τῆδε τῆ νόμῳ.
τῆτοι γὰρ ἦν τῆτο συμφέρον· πρῶτον μὲν, ἀπα-
ρσακευότατον γενέσθαι με, μὴ δυνάμενον διαπραΰ-
σασθαι τὰμαντῆ πράγματα· ἔπειτα, κακοπα-
θεῖν τῶ σώματι· τέσ τε φίλεις προθυμοτέρως⁴⁴ ἔ-

Υγ 5

χεν

41. ἐτι δὲ μάλ' ἐδέθην] non intelligo quid sibi hoc
μάλα velit; nisi si quod aduerbium deficit, e. c. οἰκτρῶς,
aut ἀδικῶς, aut ὡμῶς aut ἐπὶ δειρὸν admodum diu. nam
cum παρανομάτατα nequit copulari, quia nimis lon-
ge auulfa illa a sese sunt, et μάλα non cum superlati-
uis, sed cum positiuis solet copulari.

42. τῆτο ὥτε] inuerso malim ordine, ὥτε τῆτο.

43. ἐμοὶ —] leg. videtur ἐπ' ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπεν,
ὥτε μὴ ὠφελῆσθαι [subaudi ἐμὲ] ὑπὸ [vel παρὰ] τῆ-
δε τῆ νόμῳ.

44. προθυμοτέρως an προθυμοτέρως legatur, pa-
rum interesse arbitror. Modo teneatur, vulgata si ser-
uetur, subaudiri debere εαυτῶς. tertio futurum vide-
bant aduerfarii, vt ipsi haberent amicos meos para-
tiores ad operam testimonii praestandam ipsis, tamet-

χεν τὸς ἑμαυτῷ τέτοις τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν, ἢ 30.
 ἔμοι τάληθῃ λέγειν, διὰ τὴν τῷ σώματος κακοπά-
 θειαν. ὄναδος τε αὐτῶ τε ἔμοι 45 περιέσεισαν 46
 καὶ τοῖς ἑμοῖς προσήκασιν εἰς τὸν βίον ἅπαντα. ἔ-
 τωσι μὲν δὴ πολλοῖς 47 ἂν σαθεῖς τῶν νόμων τῶν ὑ-
 μετέρων καὶ τῷ δικαίῳ 48, καθέστηκα εἰς τὸν ἀγῶ 33
 να. ὅμως μέντοι γε καὶ ἐκ τέτων περὶ ἄσομαι ἑμῶν
 τὸν ἀναίτιον ἐπιδέξαμαι. καίτοι χαλεπὸν γε τὰ ἐκ
 πολλῶ κατεψευσμένοις καὶ ἐκβεβηλευμένοις, ταῦ-
 τα παραχρῆμα ἀπελέγχων. ἃ γὰρ τις μὴ προσ-
 εδόκησεν, ὑδὲ φυλάξασθαι ἐγχαρῆσῃ. Ἐγὼ δὲ τὸν 36
 μὲν πλεῖν ἐποισάμην ἐκ τῆς Μιτυλήνης, ὃ ἄνδρες,
 ἐν τῷ πλοίῳ πλείων, ὃ Ἡρώδης ἕτος, ὃν Φασιν
 ὑπ' ἐμῆ ἀποθανεῖν. ἐπλέομεν δὲ εἰς τὴν Αἴνον, ἐγὼ
 μὲν, ὡς τὸν πατέρα· (ἐτύγχανε γὰρ ἐνεῶ ἂν τό-
 τε) ὁ δ' Ἡρώδης ἀνδράποδος θραξὶν ἀνδρώπικι 39.
ἀπο-

si falsi testimonii, quam mihi, tametsi veri. Praeter
 ea suspicor, ex insequentibus, ante ἔχων vel ἔξων de-
 esse ἑμεῶν *futurum erat, ut haberent.*

45. αὐτῶ τε] sic dedi de meo, vulgatae dant αὐ-
 τῶ γε.

46. περιέσεισαν] imo vero περιεστήσαν.

47. πολλοῖς] id est ὑπὸ πολλῶν. a multis legum
 veterarum.

48. καὶ τῷ δικαίῳ] imo vero τῷ δικαίῳ. neque
 enim dici potest πολλοῖς τῷ δικαίῳ. Aut ergo hic loci
 vitium est, aut paulo ante, et pro πολλοῖς leg. est ὑπὸ
 πολλῶν. nisi si subaudire velis καΦαλαίαις. *e multis ca-
 pitibus vel locis iuris aequi, quod minus placet.*

ἀπολύσων 49. συνέπλεε δὲ τὰ τε ἀνδράποδα ἃ ἔδει
αὐτὸν ἀπολύσαι, καὶ οἱ θραῦκες οἱ λυσόμενοι. τού-
των δ' ὑμῖν τὰς μάρτυρας παρῆζομαι. ΜΑΡ-
ΤΥΡΕΣ. Ἡ μὲν πρόφασις ἐκατέρω τῷ πλοῦ,

42. αὐτῇ ἐτύχομεν δὲ χειμῶνι 50 τὴν χρησάμενοι,
ὑφ' ἧ ἠναγκάσθημεν κατασχῆν εἰς τῆς Μηθυμναί-
ας τι χωρίον, ἔ τὸ πλοῖον ὤρμεε τῆτο, εἰς ὃ μετ-
εβάντα φασὶν ἀποθανεῖν αὐτὸν 51 τὸν Ἡρώδη.
καὶ πρῶτον μὲν αὐτὰ ταῦτα σκοπεῖτε, ὅτι μὴ προ-

132.1. νοία μᾶλλον ἐγένετο ἢ τύχη. ἔτε γὰρ πείσεις τὸν
ἄνδρα ἔδει μὲ ἀπελέγχομαι σύμπλεν μοι γενέσθαι,
ἀλλ' αὐτὸς καθ' αὐτὸν τὸν πλῆν πεποιημένος 52,

3. πράγματάων ἕνεκεν ἰδίων. ἔτ' ἔγωγ' ἄνευ προφά-
σεως ἰκανῆς φαίνομαι τὸν πλῆν ποιησάμενος εἰς τὴν
Λίαν, ἔτε κατασχόντες 53 εἰς τὸ χωρίον τῆτο ἀπὸ
παρεσκευῆς οὐδεμίας, ἀλλ' ἀνάγκη χρησάμενοι
ἔτ' αὐτὸ ἐπειδὴ ὤρμισάμεθα, ἢ μετάβασις ἐγένετο

6. εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον ἔδενι μηχανήματι ἐδ' ἀπάτη
ἀλλ' ἀνάγκη καὶ τῆτο ἐγένετο. ἐν ᾧ μὲν γὰρ ἐπλή-
μεν

49. ἀπολύσων] id est ἀποδοσόμενος venditurus.

50. χειμῶνι] sic correxerunt Stephanus et Scaliger Aldinae vitium χειμῶν.

51. αὐτὸν aut cum ἔτοι est commutandum, aut, si feruatur delenda sunt proxima, τὸν Ἡρώδη, vt e scholio nata.

52. πεποιημένος] subiice tacita mente repetendum ἐλέγχεται e praemisso ἀπελέγχομαι. melius tamen conueniret additum φαίνεται.

53. κατασχόντες] adde ἡμεῖς. vbi subauditur φαινόμεθα, e proximo praemisso φαίνομαι tacite iterandum.

μες, αἰτήσασθαι ἦν τὸ πλοῖον· εἰς ὃ δὲ μετέβημεν,
 ἐπεγαγμένον. τῷ δὲ ὑστὲρ ἕνεκα ταῦτ' ἦν. τῶν δ'
 ὁμῶν μαρτυρίας ⁵⁴ παρέξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. 9.
 Ἐπειδὴ δὲ μετέβημεν εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον, ἐπήο-
 μαι. καὶ ὃ μὲν ἐστὶ φανερός ἐκβῆαις τοῦ πλοίου, καὶ
 ἐκ εἰσβῆαις πάλιν· ἐγὼ δὲ το παραίπων ἐκ ἐξέβηται
 πλοῖα τῆς νυκτός· ἐκείνης· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ἐπειδὴ
 εἰφανής ἦν ὁ ἀνὴρ, ἐζητήετο μὲν τι μάλλον ὑπὸ 12.
 τῶν ἄλλων, ἢ καὶ ὑπ' ἐμῶ· καὶ εἰ τῶν τῶν ἄλλων ἔ-
 δοκε δειπνὸν εἶναι ⁵⁵, καὶ ἐμὶ ὁμοίως. καὶ εἰς τε τὴν
 Μιτυλήνην ἐγὼ αἴτιος ἦν πεμφθῆναι ἀγγελῶν, καὶ
 τῇ ἐμῇ γνώμῃ ἐπέμπετα· καὶ ἄλλε μὲνός ἐθέλον-
 τος βασιδεῖν, ἐκ τῶν ἀπὸ τῶ πλοῖα ⁵⁶, ἔτε τῶν 15.
 αὐτῶ τῶ Ἡρώδη συμπλεόντων ⁵⁷, ἐγὼ τὸν ἀκόλα-
 θον τὸν ἐμαυτῷ πέμπειν ἔτοιμος ἦν. καίτοι γε ἐ δὴ
 πε κατ' ἐμαυτῷ μηνυτῆν ἔπεμπον, εἰδώς· ἐπειδὴ
 δὲ ὁ ἀνὴρ ἔτε ἐν τῇ Μιτυλήνῃ ἐφαίνετο, ζητέμε-
 ρος, ἔτ' ἀλλοθεν ⁵⁸ ἔδαμῶ, πλῆς τε ἡμῶν ἐγίνετο, 18.
 καὶ τὰ δὲ ἀνήγετο πλοῖα ἔπειτα, ἀχόμεν καὶ γὰρ
 πλείω.

⁵⁴ μαρτυρίας] quamquam nil interest, malim
 tamen ob proximum insequens μαρτυρες, non μαρτυ-
 ρίαι, hic legi, litera minus, μαίρτυρας.

⁵⁵ δειπνὸν εἶναι] scil. τὸ γεγονός. vel τὸ εἶναι ἐξ
 σκευδαὶ τὸν ἄνδρα.

⁵⁶ τῶν ἀπὸ τῶ πλοῖα] scil. εἰς ὃ μετέβημεν, ho-
 minum illo nauigio, in quod transcenderamus, iam
 ante vectorum. quam nos illuc transmigrassemus.

⁵⁷ συμπλεόντων] qui iam antea eadem illa nave
 κῆ, illuc arpullerant; quam nauem nunc reliqueramus.

πλέον. τέτων δ' ὑμῖν τὸς μάρτυρας παρέξομαι.
ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ταῦ μὲν γινόμενα, ταῦτ' ἐστίν

21. ἐκ δὲ τέτων ἤδη σκοπεῖτε τὰ εἰκότα. πρῶτον μὲν γὰρ πρὶν ἀνάγεσθαι με εἰς τὴν Λίνον, ὅτε ἦν ἀΦανῆς 59 ὁ ἀνὴρ, εἰδὲς ἠτιάσατό με ἀνδρώπων, ἤδη πεπυσμένων τέτων τὴν ἀγγελίαν· ἔ γὰρ ἂν ποτε ὀχόμεν πλέον· ἀλλ' εἰς μὲν τὸ παραχρῆμα κρείσσον ἦν τὸ ἀληθές, καὶ τὸ γεγεννημένον, τῆς τέτων αἰτιάσεως· καὶ ἅμα ἐγὼ ἔτι ἐπεδήμην 60· ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ τε ὀχόμεν πλέον 61, καὶ ἔτοι ἐξ ἐπιβελῆς συνέθεσαν ταῦτα καὶ ἐμηχανήσαντο κατ' ἐμῆ, τότε ἠτιάσαντο. λέγῃσι δὲ ὡς ἐν μὲν τῇ γῆ ἀπέθανεν 62 ὁ ἀνὴρ, καὶ γὰρ λίθον αὐτῷ ἐπέβαλον εἰς τὴν Κεφαλήν· ὃς ἐκ ἐξέβη τοπαράπαν ἐκ τῆ πλοίου καὶ τῆτο μὲν ἀκρίβως ἐπιήσασεν. ὅπως δ' ἠΦανίσθη ὁ ἀνὴρ, εἰδὲν λόγῳ εἰκότι δύνανται ἀποφαίνεσθαι. δῆλον γάρ πῃ, ὅτι ἐγγύς πῃ τῆ λιμένος εἰκός ἦν τῆτο γενέσθαι· τῆτο μὲν μεθύσας τῆ ἀνδρός, τῆτο δὲ νύκτωρ ἐκβάντος ἐκ τῆ πλοία. ἔτε γὰρ αὐτῆ 62 κρατέων

58. ἀλλοθεν ἔδαμῆ] aut cum Stephano leg. videtur ἀλλοθεν ἔδαμῆ, aut ἀλλοθεν ἔδαμόθεν.

59. ἦν ἀΦανῆς] subaudi ἤδη.

60. ἐπεδήμην] Athenis adhuc versabar. videtur colligi sic posse, statim ab Herodis e rebus humanis excessu, quocumque modo is excessit, reum Aenum, inde Athenas, inde rursus Aenum, et sic tandem iterum Athenas reuertisse, vbi necessitas causam capitis agendi ipsi imposta fuit. Sed v. Supplementa.

61. ὀχόμεν πλέον] Athenis puta versus Aenum.

62. αὐτῆ] cum aspero exaravi, pro leni, qui est

τῶν ἴσως ἀν' ἐδύνατο, ἔτε τῶ ἀπάγοντι⁶³ νίκτωρ
μακρὰν ὁδὸν ἢ πρόφασιν ἀν' εἰκότως ἐγένετο· ζη-
τημένους δὲ τῆ ἀνδρὸς δύο ἡμέρας ἐν τῷ λιμένι, καὶ 33.
ἄπωθεν τῆ λιμένος, ἔτε ὀπτῆς ὑδαίς ἐφάνη, ἔθ'
αἶμα, ἔτ' ἄλλο σημεῖον ὑδέν. κατ' ἐγὼ συγχωρῶ⁶⁴
τῶ τῆτε λόγῳ, παρεχόμενος τῆς μάρτυρας ὡς ἐκ
ἐξέβην ἐκ τῆ πλοῖς; ὑδενὶ τρόπῳ⁶⁵ εἰκὲς ἦν ἀφα-
νωθέντα λαθεῖν τὸν ἀνδρῶπον, εἴπερ μὴ πάνυ 36.
πρόβῳ ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. ἀλλ' ὡς κατε-
ποντάθη λέγασιν. ἐν τίνι πλοίῳ; δῆλον γὰρ, ὅτι
ἐξ αὐτῆ τῆ λιμένος ἦν τὸ πλοῖον. πῶς ἀν' ἔν ἐκ ἐξ-

εὐρε-

in vulgatis. ipse semet tenere, h. e. in pedibus rectus
stare, et regere corpus non poterat, ob crapulam sui
compos non erat, unde constat eum haud procul a
portu discessisse.

63. ἀπάγοντι] subaudi αὐτὸν. id est εἴ τις ἄλλος
αὐτὸν ἐβδλετο ἀπάγειν si quis eum noctu longiuscule
a navi abducere voluisset, ei nullus futurus fuisset id-
oneus rei praetextus.

64. κατ' ἐγὼ συγχωρῶ] in coniunctiuo, pro συ-
χωρήσω vel συγχωρήσομαι. et nihilominus tamen ego
concedam? illine mihi nihilominus tamen hoc extor-
quere volent, vt assentiar ipsorum fabulae; vt veram
illam fatear? Egone vero ita sim stultus? tam hostis
mei? tametsi testes exhibeam —

65. ὑδενὶ τρόπῳ] Stephanus interponi vult δι.
mihi videtur potius ita leg. ἐκ τῆ πλοῖς, ἢ ὑδενὶ τῆ-
ε navi, ubi [qua in navi] nullo modo — facile ἔ' ubi ex-
cidere potuit in collisione cum prima litera vocabuli
οὐδενὶ. Aut legi potest ἀλλ' ὑδενὶ.

39. εὐρέθη; καὶ μὴν εἰκός γε ἦν καὶ σημεῖόν τι γενέσθαι ἐν τῷ πλοίῳ ἀνδρὸς τεθνεώτος, καὶ ἐκβαλλομένου νύκτωρ. νῦν δὲ ἐν ᾧ μὲν ἔπιε πλοῖον, καὶ ἐξ ἧ ἐξέβωυεν, ἐν τούτῳ φασὶν εὑρεῖν σημεῖα, ἐν ᾧ αὐτοὶ μὴ ὁμολογῶσιν ἀποθανῶν τὸν ἄνδρα· ἐν ᾧ δὲ κατὰ
42. πεντάθῃ, ἔχ' εὔρον ἔτ' * αὐτὸ τὸ πλοῖον ⁶⁶, ἔγε σημεῖον ὑδέν. τούτων δ' ὑμῖν τὰς μάρτυρας παραστήσομαι, ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ Φρῦδος ἦν πλέον εἰς τὴν Λίγον, τὸ δὲ πλοῖον ἦκεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ἐν ᾧ ἐγὼ καὶ Ἡρώδης ἐπλέομεν, πρῶ-
- 133.1. ταν μὲν εἰσβάιντες ⁶⁷ εἰς τὸ πλοῖον ἡρέωναν· καὶ ἐπαυθὴ τι αἷμα εὔρον, ἐνταῦθα ἔφασαν τεθναῖναι ⁶⁸ τὸν ἄνδρα. ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς τούτο ἔκ' ἐχώρει, ἀλλ'
3. ἐφαίνετο τῶν ⁶⁹ προβάτων ὃν αἷμα, ἀποτραπόμενοι τότε τῶ λόγῳ, συλλαβόντες ἐβασάνιζον τὰς ἀνθρώπους ⁷⁰. καὶ ὃν μὲν τότε παραχρηῆμα ἐβασάνισαν, ἔτος μὲν ὑδὲν εἶπε περὶ ἐμῆ Φλαῦρον· ὃν δ' ἡμέραις ὑστερον πολλαῖς ἐδαπάνησαν ⁷¹, ἔχοντες πα-

66. αὐτὸ τὸ πλοῖον] articulum, quo vulgatae content, de meo addidi.

67. εἰσβάιντες] sic correxerunt Stephanus et Scalliger Aldinae vitium εἰσβαίσαντες. quod tamen perinde possit suspicionem de εἰσβαδίσαντες iniicere.

68. τεθναῖναι] scil. φονευθέντα.

69. τῶν προβάτων] malim articulum abesse.

70. τὰς ἀνθρώπους] id est τῶν ἀνθρώπων, τὰς δούλους.

71. ἐδαπάνησαν] id est κατανήλωσαν βασανίζοντες. quem tormentis paene absumserunt. h. e. tam durum et horribilem in modum torserunt, ut, quasi belluae quaedam, carnes eius dilaniarent; et enormitate

εὐὰ σφίσιν αὐτοῖς τὸν πρόσθεν χρόνον, ἔτος ἦν ὁ 6.
 πεισθεῖς ὑπὲρ τῶν καὶ καταψευσάμενος ἐμῶ. παρ-
 ἔξομαι δὲ τῶν τῶν μαρτυρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ.
 Ὡς μὲν ὑπερον τούτῳ τῶ χρόνῳ⁷² ὁ ἀνὴρ ἐβασανί-
 σθη, μεμπερῆται ὑμῖν. προσέχετε δὲ τὸν νῦν αὐτῶ.
 τῆ. τῆ βασιάνῳ, οἷα γεγένηται. ὁ μὲν γὰρ δούλος,
 ὡ ἴσως ἔτοι τῆτο μὲν ἐλευθερίαν ὑπέσχοντο, τῆτο
 δ' ἐπὶ τῆτοικ ἦν παύσασθαι κακέμενον αὐτὸν, ἴσως⁷³
 ὑπ' ἀμφοῖν πεισθεῖς, κατεψεύσατό με· τὴν μὲν
 ἐλευθερίαν ἐλπίσας οἴσεσθαι, τῆς δὲ βασιάνῳ εἰς⁷⁴
 τὸ παραχρηῆμα βεβλόμενος ἀπηλλάχθαι. οἷμαι δ'
 ὑμᾶς ἐπίσασθαι τῆτο, ὅτι ἐφ' οἷς ἂν τὸ πλεῖστον
 μέρος⁷⁴ τῆς βασιάνῳ, πρὸς τῶν⁷⁵ εἰσὶν οἱ βα-

σαν-

cruciatuum hominem propemodum enecarent; quem
 in custodia penes se habuerant, et acribus vigiliis se-
 ptum cauerant, ne qua elaberetur, longinquo tempo-
 ris interuallo, quod effluxit ab appulsu navis illius, in
 qua reus cum Herode vetus fuerat, ad Mitylenam,
 vsque ad illud tempus quo feruus torquebatur.

72. ὑπερον τῶ τῶ χρόνῳ] malim aut ὑπερον τῶ-
 των συχῶ χρόνῳ, aut ὑπερον τὸς τῶ χρόνῳ.

73. post ἴσως deest copula δ' aut δέ.

74. post πλεῖστον addendum, aut certe subaudien-
 dum est ἦ.

75. πρὸς τῶν] id est κατὰ τὴν τῶν γνώμη.
 Ita vero si interpreteris, necesse est, vt ante vel post
 λέγειν desit ἔτοιμοι. parati sunt ex horum sententia
 loqui ea, quae — Sin autem probabile minus sit,
 ἔτοιμοι addi oportere, tum πρὸς τῶν εἰσὶν οἱ βασιαν-
 ζόμενοι significabit, illis fauent torti, cum illis faciunt,

σανιζόμενοι λέγειν ὅ, τι ἂν ἐκείνοις μέλλωσι χαριεῖν
 15. σθαι. ἐν τέτοις 76 γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν ἡ ὠφέλεια· ἄλ-
 λως καὶ μὴ παρόντες τυγχάνωσιν ὧν ἂν κατα-
 ψεύδονται. εἰ γὰρ ἐγὼ ἐκέλευον αὐτὸν ζρεβλοῦν ὡς
 οὐ τάληθῆ λέγοντα, ἴσως ἂν ἐν αὐτῷ τούτῳ ἀπε-
 τρέπετο μηδὲν κατ' ἐμῆ καταψεύδεσθαι· οὐν δὲ
 18. αὐτοὶ ἦσαν καὶ βασανισαὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ 77 τῶν
 σοφιστῶν αὐτοῖς συμφερόντων. ἕως μὲν ἔν μετὰ χρη-
 σῆς τῆς 78 ἐλπίδος ἐγίνωσκε μὲ καταψευσάμενος,
 τῆτῳ δισχυρίζετο τᾶ λέγω· ἐπειδὴ δὲ ἐγίνωσκεν
 ἀποθαιόμενος, ἐνταῦθ' ἤδη τῆ ἀληθείᾳ ἐχρήτο,
 21. καὶ ἔλεγεν, ὅτι πεισθεῖη ὑπὸ τέτων ἐμῆ καταψεύ-
 δεσθαι. διαπειραθέντα δ' αὐτὸν τὰ ψευδῆ λέγειν,
 ὑπερον δὲ τάληθῆ λέγοντα, ὑδέτερα ὠφέλησαν 79,
 αἰλ'

in eorum partem vergunt; et tum λέγειν accipi debet
 pro ὡς λέγειν. quo fit vt proloquantur ea —

76. ἐν τέτοις] dubium est sitne masculini, an neu-
 trius generis. Si neutrius generis est debet accipi
 pro ἐν τῆτῳ. in hoc enim, si nempe ea dicant, quibus
 gratificentur iis, penes quos potestas est tormentis aut
 incedendi, aut remittendi, — Sin autem masculi-
 num est τέτοις h. l. significabit ἐν idem, atque παρὰ
 penes eos. ἐν τῷ τούτων κράτα. ἐν τῇ τούτων χερσὶ
 καὶ βουλή.

77. ἐπιτιμηταὶ] videtur hoc vocabulum h. l. raro
 modo usurpatum esse, pro ἐπιτάκται, imperantes,
 praecipientes. qui torquent, iidem quoque praescribunt,
 quae volunt a tortis edi.

78. χρηςῆς τῆς ἐλπίδος] malim articulum abesse.

79. ὠφέλησαν] imo vero ὠφέλησεν in singulari.

αἰδ' ἀπέκτειναν ἄγοντες⁸⁰ τὸν ἄνδρα τὸν μηνυτήν·
 ᾧ πιστεύοντες ἐμὲ διώκεσι, τὴναντίον ποιήσαντες ἢ 24.
 οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τοῖς μηνυταῖς,
 τοῖς μὲν ἐλευθέροις χρήματα δίδοασι, τὰς δὲ
 λυαίς ἐλευθεροῦσιν· ἔτοι δὲ θάνατον τῷ μηνυτῇ τὴν
 δωρεάν· ἀπέδοσαν, ἀπαγορευόντων τῶν φίλων τῶν
 ἐμῶν μὴ ἀποκτεῖνεν τὸν ἄνδρα πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοι· 27.
 μι. δῆλον ἔν ὅτι ἐ τῆ σώματος αὐτῆ χρεία ἦν αὐ-
 τοῖς, ἀλλὰ τῶν λόγων. ζῶν μὲν γὰρ ὁ ἀνήρ διατῆς
 αὐτῆς βασάνε ἰὼν ὑπ' ἐμῆ, κατήγορος ἂν ἐγένετο
 τῆς τέτων ἐπιβελῆς· τεθνεὼς δὲ τὸν μὲν ἔλεγχον
 τῆς ἀληθείας ἀπεσέρες⁸¹ δι' αὐτῆ τῆ σώματος³⁰
 ἀπολλυμένε· τοῖς δὲ λόγοις τοῖς ἐψευσμένοις ὑπ' ἐ-
 κείνε, ὡς ἀληθέσιν ἔσιν, ἐγὼ ἀπόλλυμαι. τέτων
 δὲ μάρτυράς μοι κάλει. ἐχρῆν μὲν γὰρ αὐτῆς (ὡς
 ἐγὼ νομίζω) ἐνθάδε παρέχοντας τὸν μηνυτήν αὐ 33.
 τὸν ἀπελέγχεν ἐμὲ, καὶ αὐτῷ τέτῳ χρῆσθαι ἀ-
 γωνίσματι, ἐμφανῆ παρέχοντας τὸν ἄνδρα, καὶ
 κελεύοντας βασανίσειν, ἀλλὰ μὴ ἀποκτεῖναι. Φέ-
 ρε γὰρ

80. ἄγοντες] aut ἀπάγοντες leg. scil. τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὁδόν, aut ἄγχοτες. fauces recte iniecto elidentes.

81. δι' αὐτῆ τοῦ σώματος ἀπολλυμένε] fero, sed sic vt αὐτῆ cum aspero exaretur, illique voci comma addatur. veritatem demonstratione fraudabat per se met, quippe cuius corpus peribat. Exiret tamen sententia ni fallor aliquanto elegantior si sic legeretur δι' αὐτῆ, τῷ σώματι συναπολλυμένον. vt hic accusatiuus ad ἔλεγχον redeat. quae demonstratio vna cum ipso corpore, vnde illa peti poterat, peribat. Possit quoque legi ἀπεσέρες ἐμὲ διὰ τῆ σώματος ἀπολλυμένε.

- εἰ γὰρ δὴ ποτέρῳ χρέσσονται τῶν λόγων; ποτέρῳ
 36. ᾧ πρῶτον εἶπεν, ἢ ᾧ ὕστερον; καὶ ποτέρῳ ἀληθῆ
 εἶναι, ὅτ' ἔφη με εἰργάσθαι τὸ ἔργον, ἢ ὅτ' ἐκέφη;
 εἰ μὲν γὰρ ἐκ τῆ εἰκότος ἐξετασθῆναι δὲ τὸ πρᾶγ-
 μα, οἱ ὕστεροι λόγοι ἀληθέστεροι φαίνονται. ἐψεύ-
 39. δετο μὲν γὰρ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆ ἑαυτοῦ. ἐπειδὴ δὲ ψεύ-
 δεσθαι⁸² ἀπώλυτο, ἠγήσατο τ' ἀληθῆ κατεπαῶν
 διὰ τέτα σωθῆναι αὐτῶν. τῆς μὲν ἐν ἀληθείᾳς ἐκ ἧσ
 αὐτῶν τιμωρὸς ὑδεῖς. ἔ γὰρ παρῶν ἐγὼ ἐτύγγα-
 ρον, ὡπερ σύμμαχος ἦν ἡ ἀλήθεια τῶν ὕστερων λό-
 42. γων. τῆς δὲ προτέρας λόγους τῆς κατεψευσμένης
 ἦσαν⁸³ οἱ ἀφανιῶντες, ὥστε μηδέποτε εἰς τὸ ἀλη-
 θεῖς κατασῆναι⁸⁴. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κατ' ὧν μηνύη
 αὐν τις, αὐτοὶ⁸⁵ κλέπτουσι τῆς μηνύοντος, κατὰ
 ἀφαιρίζουσι. αὐτοὶ δὲ ἔτοι οἱ ἀπάγοντες⁸⁶ καὶ ζη-
 134. ἰτῆντες τὸ πρᾶγμα, τὸν κατ' ἐμῆ μηνυτὴν ἠφάνι-
 σαν. καὶ εἰ μὲν ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἠφάνισα, ἢ μὴ ἦθε-

Zl 2

λοσ

82. ψεύδεσθαι] deesse h. l. parum quid, in aper-
 to est. H. Stephanus subiiciebat διὰ τὸ ψεύδεσθαι.
 possit quoque τῶ ψ. aut πεσοθεῖς ψ. vel ἐπαρθεῖς ψ.
 vel ψευσαίμενος, vel τοῖς ψεύδεσιν probari.

83. ποῖτ ἦσαν adde, seu mauiis tacita cogitatione,
 seu literis expressis, οὔτοι αὐτοὶ.

84. κατασῆναι] subaudi αὐτῆς [scil. τοὺς λόγους]
 αὐτοῖς.

85. αὐτοὶ] melius conueniret οὔτοι. quod elegan-
 ter redundabit. potest enim oratio vel sine eo salua esse
 integra esse. Sed αὐτοὶ prorfus omni vi caret.

86. ἀπάγοντες] scil. ἐμῆ εἰς τὸ δεσμοτήριον. τῆ
 ἀπαγωγῆ κατ' ἐμῆ χρῆσάμενοι.

λον ἐκδέναι τέτοις, ἢ ἄλλον τινὰ ἔφυγον ἔλεγχον,
 αὐτοὶ δὴ τέτοις ἰσχυροτάτοις εἰς τὰ πράγματα εἰ 3.
 χρῶντο καὶ ἦν ταῦτα αὐτοῖς μέγιστα τεκμήρια
 κατ' ἐμῆ· νῦν δὲ, ὅποτε αὐτοὶ ἔτοι προκαλεσμένων
 τῶν φίλων τῶν ἐμῶν ταῦτ' ἔφυγον, ἐμοὶ δὴπε κα-
 τὰ τέτων εἶναι χρὴ ταῦτα τὰ τεκμήρια, ὡς ἐκ αὐ 6.
 ληθῆ τὴν αἰτίαν ἐπέφερον, ἦν ᾧοντο. ἔτι δὲ καὶ τὰ
 δε λέγουσιν, ὡς ὠμολόγησεν ὁ ἀνδρῶπος βασιανίζομε-
 νος συναποκτεῖναι τὸν ἄνδρα. ἐγὼ δὲ φημι ταῦτα,
 μὲν εἰ λέγουσιν αὐτόν· ὅτι δὲ ἐξάγοι ἐμὲ καὶ τὸν ἄν-
 δρα ἐκ τῆ πλοῖε, καὶ ὅτι ἤδη τεθνεῶτα αὐτὸν ὑπ' 9.
 ἐμῆ ἐνδεῖς εἰς τὸ πλοῖον καταποντώσειε. καίτοι σπύ-
 ψασθε, ὅτι πρῶτον μὲν πρὶν ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀνα-
 βῆναι, ὁ ἀνὴρ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης τῆ ἀ-
 ληθείᾳ ἐχρῆτο, καὶ ἀπέλυε με τῆς αἰτίας· ἐπει-
 δὴ δὲ ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀνέβη, τῆ ἀνάγκῃ χρώμε- 12.
 νος 87 ἤδη κατεψεύδετό με, βεβλόμενος ἀπηλλά-
 χθαι τῆς βασιανῆ· ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο βασιανίζο-
 μενος, ἐκέτι ἔφη με τέτων εἰργάσθαι εἶδεν, ἀλλὰ
 τοτελευταῖον ἀπάμοσεν ἐμὲ τε καὶ αὐτὸν ὡς ἀδί-
 κως ἀπολυμένους· εἰ χάριτι τῆ ἐμῆ (πῶς γάρ; 15.
 ἔε γε κατεψεύσατο) ἀλλ' ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ
 ἀλη-

87. τῆ ἀνάγκῃ χρώμενος potest ferri, pro τ. α.
 περιπεσῶν. et speciem nonnullam probabilitatis ei ad-
 dit praemissum τῆ ἀληθείᾳ χρώμενος. cui hoc videri
 possit ex aduerso oppositum. dura tamen meis quidem
 auribus meoque stomacho haec cum sit dictio, malim
 τῆς ἀνάγκης ἠττώμενος τότε ἤδη.

ἀληθῆς, καὶ βεβαιῶν τὰς πρώτας λόγους, ὡς ἀληθεῖς εἰρημένους. ἔπειτα δὲ ὁ ἕτερος ἄνθρωπος ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ πλέον, καὶ παρῶν διατέλες, καὶ

18. συνὼν μοι, τῇ αὐτῇ βασάνῳ βασανιζόμενος, τοῖς μὲν πρώτοις καὶ τοῖς ὕστερον⁸⁸ λόγοις τοῖς τῷ ἀνθρώπῳ συνεφέρετο, ὡς ἀληθεῖσιν ἔσι· (διὰ τέλες γὰρ με ἀπέλυε) τοῖς δ' ἐπὶ τῷ τροχῷ λεγομένοις,

21. οὗς ἐκείνος ἀνάγκη μάλλον ἢ ἀληθείᾳ ἔλεγε, τούτοις δὲ διεφέρετο. ὁ μὲν γὰρ ἐκβάντα εἶπε με ἐκ τῶ πλοῖος ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα, καὶ αὐτὸς ἤδη τεθνεῶτα συνανελεῖν μοι· ὁ δὲ τοπαρέπαι εἶπε ἐκ ἐμβῆναί με ἐκ τῶ πλοῖος. καίτοι τὸ εἶκος σύμμαχόν

24. μοι ἐστίν. οὐ γὰρ δῆπε οὕτω κακοδαίμων ἐγώ, ὥστε τὸ μὲν ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα προνοησάμην μόνος, ἵνα μοι μηδεὶς συνεδείη, ἐν ᾧ μοι ὁ πᾶς κίνδυνος ἦν· ἤδη δὲ πεπραγμένα μοι τῷ ἔργῳ, μάρτυρας καὶ

27. συμβούλους ἐποιέμην. καὶ ἀπέθανε μὲν ἀνὴρ ἔτος σιέγγυς τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πλοίων (ὡς ὁ τέτων λόγος ἐστίν) ὑπὸ δὲ ἐνὸς ἀνδρὸς ἀποθνήσκων, οὔτε ἀνέκραγεν, οὔτ' αἰσθησιν οὐδεμίαν ἐποίησεν; οὔτε τοῖς ἐν τῇ γῆ, οὔτε τοῖς ἐν τῷ πλοίῳ; καὶ

30. μὴν πολλῶν πλέον γε ἀγνοεῖν⁸⁹ ἐστὶ νύκτωρ ἢ μεθ'.

Z. 3

ἡμέ-

88. ὕστερον] id est τοῖς μετὰ τὸν τρόχον εἰρημένοις: malim tamen ὑστέρους legi. posterioribus, pro postremis.

89. ἀγνοεῖν h. l. est ἀγνοία ἀμαρτάνειν errore, imprudentia labi. non cauere aliquid, cuius te postmo dum facti poeniteat, cum corrigere iam non amplius liceat. vt, si, vt hoc vtar, qui aliquem interemerit, is cruorem abstergere a manibus, gladioue aut vestri-

ἡμέραν, ἐπ' ἀκτῆς, ἢ κατὰ πόλιν. καὶ μὴν ἐτι ἐ-
 γρηγορότων Φασίιν ἐκβῆναμ τὸν ἄνδρα ἐκ τῆ πλοῖα.
 ἔπειτα ἐν τῇ γῆ μὲν ἀποθανόντος, ἐπιθεμένε δὲ
 εἰς τὸ πλοῖον, ἔτε ἐν τῇ γῆ σημεῖον ἔδδ' αἵμα ἐφά- 33.
 νη, ἔτε ἐν τῷ πλοῖῳ· νύκτωρ μὲν ἀναυρεθέντος,
 νύκτωρ δὲ τιθεμένε 90 εἰς τὸ πλοῖον. ἢ δοκεῖ ἂν ὑ-
 μῖν ἄνθρωπος δύνασθαι ἐν τοιούτῳ πρῶγματι ὡν
 τά τ' ἐν τῇ γῆ ὄντα 91 ἀναξύσαι, καὶ τὰ ἐν τῷ
 πλοῖῳ ἀποσκογγίσαι, ἃ οὐδὲ 92 μεθ' ἡμέραν τίς 36.
 οἷός τ' ἐγένετο, ἔνδοκ ἂν αὐτῆ, καὶ μὴ πεφοβημέ-
 νος, τοπικράπαν ἀφανίσαι; ταῦτα πῶς εἰκότα,
 ὦ ἄνδρες, ἐσίν; ὃ δὲ καὶ μάλιτα δεῖ ἐνδυμεῖσθαι.
 (καὶ μὴ μοι ἀχθεσθε, ἂν ὑμᾶς πολλοῖς ταῦτα
 διδάξω· μέγας γὰρ ὁ κίνδυνός ἐστι κατ' ὅ, τι δ' ἂν 39.
 ὑμᾶς

bus, siue oblitus sit, siue nil curarit. Hoc est ἀγνοή-
 μα, quod capitale iam haud paucis fuit. Eiusmodi
 lapsus, ait sophista, multo crebriores euenire de no-
 cte, quam de die; quia de die facilius maculas cruo-
 ris sparsi obseruamus; item in litore crebrius sic pec-
 cari, quam in vrbe. quia in litore deserto carendum
 est necessario non paucis cautela adminiculis, quibus
 vrbes abundant; quo pertinent instrumenta peremtum
 tumulandi, aliisue modis conspectui hominum sub-
 ducendi, notasque caedis obliterandi.

90. δὲ τιθεμένε] malim δ' ἐντιθ. vt modo praec-
 cesserat.

91. γῆ ὄντα] si necesse est, feremus, vt alia mul-
 ta cruda et incondita. Mihi tamen credibilius est An-
 tiphontem sic reliquisse ἐν τῇ γῆ ἴχνη [scil. τῆ φόνου]
 πάντα ἀναξύσαι.

ὑμεῖς ⁹² ὁρθῶς ἴνατε, κατὰ τὸτο σώζομαι· καθ' ὅ, τι δ' ἂν ψευδοῖται τάληθες, κατὰ τὸτο ἀπόλυμαι. μὴ ἂν ἐξέλθαι τὸτο ὑμῶν μηδεὶς,) ὅτι τὸν μηνυτὴν ἀπέκτεσαν, καὶ διατείναντο αὐτὸν μὴ εἰσ-
 42. ελθεῖν εἰς ὑμᾶς, μηδ' ἐμοὶ ἐγγενέσθαι παρόντι ⁹³ ἄξαι τὸν ἄνδρα καὶ βασανίσαι αὐτόν. καίτοι πρὸς τέτων ἦν τὸτο. νῦν δὲ πριάμενοι τὸν ἄνδρα, ἰδίᾳ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἀπέκτεσαν τὸν μηνυτὴν, ἕτε τῆς πόλεως ψηφισαμένης, ἕτε αὐτόχειρα ὄντα τοῦ
 235.1. ἀνδρός, ὃν ἔχερην δεδεμένον αὐτὸς φυλάισσεν, ἢ ταῖς φίλαις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχασι τοῖς ὑμετέροις παραδῆναι, καὶ ψῆφον περὶ αὐτοῦ
 3. γενέσθαι· νῦν δὲ αὐτοὶ καταγρόντες τὸν θάνατον τῶ ἀνδρὸς ἀποκτείνετε· ὁ ἐδὲ πόλεος ἕξεραι ἄνευ Ἀθηναίων ⁹⁴ ἐδένα θανάτω ζημιῶσαι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων λόγων τῶν ἐκεῖνε τετρασι κριταῖς ἠξιώσατε γενέσθαι, τῶν δὲ ἔργων αὐτοὶ δικασαὶ γίνεσθε.
 6. καίτοι ἐδὲ οἱ τὰς δεσπότας ἀποκτείναντες, εἰάν ἐπ' αὐτοφῶρῳ ληφθῶσιν, ἐδ' ἔτοι θνήσκουσιν ὑπ' αὐτῶν τῶν προσηκόντων, ἀλλὰ παραδιδάσιν αὐτὰς ⁹⁵

Ζ Ζ 4

τῆ

92. καθ' ὅ, τι δ' ἂν] pro δὲ sententia postulat γὰρ.

93. παρόντι] malim παριόντι. *prodeuntis ad vos.*

94. ἐδὲ πόλεος ἕξεραι ἄνευ ἀθηναίων] notabilis locus, vnde colligatur, nulli civitati earum, quae in societate Atheniensium essent, licuisse, Atheniensibus insciis et inuitis, quemquam extremo supplicio afficere.

95. παραδιδάσιν αὐτὰς] scil. οἱ προσηκόντες τῶν δεσποτῶν τῶν φονευθέντων τὰς δέλας τὰς φονεύσαντας.

τῆ ἀρχῆ⁹⁵ b., κατὰ νόμος ὑματέρως πατρίας. εἶπερ
 γὰρ καὶ μαρτυρεῖν ἔχει δέλω κατὰ τῆ ἐλευθέρου
 τὸν Φόνον, καὶ⁹⁶ τῷ δεσπότη, ἀν δοκῆ, ἐπεξελεθῶν 9.
 ὑπὲρ τῆ δέλω⁹⁷ καὶ ἡ ψῆφος ἴσον δύναται τῷ δῆ-
 λον ἀποκτείναντι, καὶ τὸν⁹⁸ ἐλεύθερον εἰκός τει
 καὶ ψῆφον γενέσθαι περὶ αὐτῆ⁹⁹ ἦν, καὶ μὴ ἀκρε-
 τον ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑφ' ὑμῶν. ὥστε πολλῶ ἀν ὑ-
 μῶς δικαιοτέρον κρίνοισθε, ἢ ἐγὼ νῦν.⁹⁹ ὑφ' ὑμῶν αἰ 12.
 δίκως. σκοπεῖτε δὲ, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐκ τοῖν λόγων τοῖν
 ἀνδρῶν ἑκατέρων τοῖν βασιανισθέντων τὸ δίκαιον¹
 καὶ τὸ εἰκός. ὁ μὲν γὰρ δῆλος δύο λόγοι ἔλγε
 τότε μὲν² εἶφη με εἰργάσθαι τὸ ἔργον, τότε δὲ ἐκ
 εἶφη

95 b. post ἀρχῆ videtur κολασθῆναι deesse.

96. τὸν Φόνον κατὰ τῶς μαρτυρεῖν videtur esse
 testimonio suo coram iudicibus prodere atque confir-
 mare, eadem ab aliquo esse commissam.

97. ὑπὲρ τῆ δέλω] subaudi τῆ φονευθέντος.

98. καὶ τὸν ἐλεύθερον] pro accus. articuli τὸν πα-
 lim dativum τῶ. καὶ τῶ ἐλεύθερον scil. ἀποκτείναντι
 vt modo τῶ δέλον.

99. αὐτῆ] illo de seruo, quem vos, aduersus ne
 testatum, de medio sustulistis.

100. ἢ ἐγὼ νῦν ὑφ' ὑμῶν αἰδίκως] idem est. sc. si ci-
 xisset ἢ ἐγὼ νῦν κρίνομαι ὑφ' ὑμῶν, κρίνόμενος αἰδίκως.
 quippe qui a vobis praeter ius et fas in iudicium sin
 pertractus.

1. τὸ δίκαιον καὶ τὸ εἰκός] sic recte exhibet Aldi-
 na. operae Stephani turbauerant, priorom articulum,
 qui erat vocabulo δίκαιον praeposendus, eidem post-
 ponentes.

2. τότε μὲν] adde γαίρ.

15. ἔφη· ὁ δὲ ἐλευθερος ὑδέπω νῦν ἴσημο περὶ ἐμοῦ
 Φλαῦρον ὑδὲν, τῇ αὐτῇ βασιάνῳ βασανιζόμενος?·
 τῆτο μὲν γὰρ ἐκ ἦν αὐτῷ ἐλευθερίαν προτείναν-
 τι· ὥσπερ τὸν ἕτερον πέσω· τῆτο δὲ, μετὰ τοῦ
 αἰληθῆς ἐβέλετο κινδυνεύων, πείσχανεῖ τι δέοι. ἔ-
18. πεί τό γε συμφέρον καὶ ἕτος ἠπίτατο, ὅτι τότε
 παύσατο φρεβλάμενος, ὁπότε εἴποι τὰ τέτοις δο-
 κῆντα. ποτέρῳ ἔν εἰκός ἐστι πιεῦσαι, τῷ διὰ τέ-
 λους τὸν αὐτὸν λόγον αἰεὶ λέγοντι, ἢ τῷ τοτὲ μὲν
 φάσκοντι, τοτὲ δ' ἔ; ἀλλὰ καὶ ἄνευ βασιάνου τει-
21. αὐτῆς, οἱ τῆς αὐτῆς αἰεὶ περὶ τῶν αὐτῶν λόγους
 λέγοντες, πιστότεροι εἰσι τῶν διαφερομένων σφίσιν
 αὐτοῖς. ἔπειτα δὲ καὶ ἐκ τῶν λόγων τῶν τῷ ἀνδρῶ-
 πε μερὶς ἐκατέρῳ· ἴση ἐστὶ, τέτοις μὲν, τὸ φάσκ-
 κεν, ἐμοὶ δὲ, τὸ μὴ φάσκον. ἐκ τε ἀμφοῖν τοῖν
24. ἀνδρῶν τοῖν βασανισθέντων· ὁ μὲν γὰρ ἔφησεν,
 Ζ 2 5 ὁ δὲ

3. τῇ αὐτῇ βασιάνῳ βασανιζόμενοι] scil. ἢ ὁ δὲ αὐτὸς
 ἐβασανιζέτο. sed num ingenui rotæ imponēbantur?

4. προτείναντι] imo vero προτείναντας. scil. ὑμῶν
 vos non poteratis eum adducere, spe libertatis osten-
 denda.

5. ἐκατέρῳ] scil. ἡμῶν. vtrique nostrum, tam mi-
 hi, quam aduersariis.

6. τοῖν βασανισθέντων] verba hæc cum circum-
 iectis sententiam prorsus eandem produnt, atque prius
 membrum. Sed liquet sophisma hic quaeri; ego nul-
 lus dubito leg. esse ἐκ τε ἀμφοῖν τοῖν ἀνδρῶν τοῖν βασανι-
 σθέντων ἐμοὶ μερὶς κρείσσων. ὁ μὲν γὰρ τοτὲ μὲν ἔφη-
 σε, τοτὲ δ' ἐκ ἔφησεν. ὁ δὲ διὰ τέλος ἐξαρκος ἦν. Am-
 bo nos, ait, ego et aduersariū mei, partimur hos

ὁ δὲ διὰ τέλος ἕξαρον ἦν. καὶ μὲν δὴ τὰ ἐξίστα γε-
νόμενα, τῷ Φεύγοντος ἑστὶ μᾶλλον ἢ τῷ διώκου-
τος· εἶπερ γε καὶ τῶν ψήφων ὁ ἀριθμὸς ἐξίστα γε-
νάμενος τὸν Φεύγοντα μᾶλλον ὠφελῆ, ἢ τὸν διώκου-
τα. ἢ μὲν Βάσιανος, ὃ ἄνδρες, τοιαύτη ἐγένετο, ἢ 27.
ἔτοι πιστεύοντες, εὖ εἰδέναι φασὶν ὑπ' ἐμῶ ἀποθα-
νόντα τὸν ἄνδρα. καίτοι τοπαράπαν ἔγωγ' ἂν εἴ τι
αυτῆθεν ἐμαυτῶ, καὶ εἴ τι τοιοῦτον εἴργασθ' ἢ φά-
νω' ἂν τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτε ἐπ' ἐμοὶ ἦν, τῆτο μὲν,
εἰς τὴν Αἴνον ἀπάγειν ἅμα ἐμοὶ, τῆτο δὲ, εἰς τὴν 30.
ἤπειρον διαβαβάσαι, καὶ μὴ ὑπολείπεσθαι μνη-
ταὶς κατ' ἐμαυτῆ τὸς συνειδότας. φασὶ δὲ γραμ-
ματίδιον εὗρεν ἐν τῷ πλοίῳ, ὃ ἔπεμπαν ἐγὼ Λυ-

κίνη

in causa nostra tortos; sed partimur eos portio-
ne non pari. nam portio mea maior est, quam
illorum. Duorum enim testium, repugnantia sibi te-
statorum, alterum ego cum aduersariis communem ex
dimidio habeo. nam qui me caedis infirmularat, is idem
me rursus eodem ore caedis absoluit. In hoc ergo με-
ρις nostra est ἴση. at in altero illo, qui constanter ne-
gauit me homicidam esse, ego πλεονεκτῶ. portio mea
est melior et potior. nam hunc ego solus possideo, illi
nichil eius participant. Atqui (καὶ μὲν δὴ) pergitaetor,
etiam si ego εὐδὲν ἐπλεονέκτεν ἕνεκα τῶν μαρτύρων ra-
tione testium nullo modo aduersariis praestarem, qui-
bus utique praesto, sed aequalia prorsus essent vtrin-
que momenta, ego tamen vel sic quoque potior essem
iure. Nam in aequalitate momentorum semper in
fauorem reorum pronunciatur.

7. τῷ Φεύγοντος] id est πρὸς τῷ Φ.

8. εἴργασθ'] tacite repete ἐμοὶ e praemisso ἐμαυτῶ.

- νήω, ὡς ἀποκτείνωμι τὸν ἄνδρα. καίτοι τί ἔδει με
 33. γραμματίδιον πέμπειν, αὐτῷ συνεδότης τῷ τὸ
 γραμματίδιον φέροντος; ὥστε] τῷτο μὲν, σαφές
 ρον αὐτοῖς ἔμελλεν εἶναι ὁ εἰργασμένος, τῷτο δὲ, ἐ-
 δὲν ἔδει κρύπτεν αὐτόν. ἂ γὰρ οἷόν ᾽ τε εἰδέναι τὸν
 φέροντα, ταῦτα ἂν τις μάλις συγγράψειεν. ἔπει-
 36. τα δὲ ὁ, τι μὲν μακρὸν εἶη πρῶγμα, τῷτο ἂν τις
 ἀναγκασθεὶς γράψαι, τῷ μὴ διαμνημονεύειν τὸν
 ἀπαγγέλλοντα, ὑπὸ πλῆθους. τῷτο δὲ βραχὺ ἦν
 ἀπαγγεῖλαι, ὅτι τέθνηκεν ὁ αἰὴρ. ἔπειτα ἐνδυ-
 μέσθε, ὅτι διαφέρειν¹⁰ ἦν τὸ γραμματίδιον τῷ
 39. βασιανισθέντι, διάφορος δ' ὁ ἄνθρωπος τῷ γραμα-
 ματίῳ¹¹. ὁ μὲν γὰρ βασιανιζόμενος, αὐτὸς ἔφη
 ἀποκτεῖναι, τὸ δὲ γραμματίον ἀνοιχθὲν ἐμὲ τὸν
 ἀποκτείνοντα ἐμήνην. καίτοι ποτέρῳ χρηπίτευσαι;
 τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἔχεν εὖρον ἐν τῷ πλοίῳ ζητῶντες
 42. τὸ γραμματίδιον, ὕστερον δὲ τότε μὲν γὰρ ἔπω-
 ἔτως ἐμεμηχάνητο αὐτοῖς. ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος
 ὁ πρότερον βασιανισθεὶς ἐδὲν ἔλεγε κατ' ἐμῆ, τότε
 εἰσβάλλουσιν εἰς τὸ πλοῖον τὸ γραμματίδιον, ἵνα ταύ-
 136.1. τὴν ἔχοιεν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν· ἐπειδὴ δ'
 ἀνισώδη τὸ γραμματίδιον, καὶ ὁ ὕστερος βασιανι-
 ζόμε-

9. οἷόν τε] imo vero ἔχ οἷόν τε. nam quae perla-
 tor literarum scire nequit, ea ferme literis mandamus.

10. διαφέρειν] malim διάφορον, vt statim post.

11. γραμματίῳ] videtur aut γραμματεῖα per
 diphthongum praesitare, aut γραμματιδίῳ.

12. συνεφίετο] sic dedi de meo, pro vulgari συ-
 σφίετο. v. p. 134. 19.

ζόμενος οὐ* συνεφέρετο¹² τῷ γραμματιδίῳ, ἐκ ἑθ' οἶόν τ' ἦν ἀφανίσαι τὰ ἀναγνωσθέντα. εἰ γὰρ ἡγή- 3. σάντο τὸν ἄνδρα πείσειν ἀπὸ πρώτης καταψευδῆσθαί με, ἐκ ἂν ποτ' ἐμηχανήσαντο τὰ ἐν τῷ γραμματιδίῳ. καὶ μοι μάρτυρας τέτων κάλες. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Τίνος γε δὴ ἕνεκα τὸν ἄνδρα ἀπέκτενας; ἐδὲ γὰρ ἔχθρα εὐδμία ἦν ἐμοὶ καὶ ἐκείνῳ. 4. 6. γενεὴ δὲ τολμῶσα ὡς ἐγὼ χάριτι τὸν ἄνδρα ἔκτενας καὶ τίς πώποτε χαριζόμενος ἑτέρῳ, τέτο εἰργάσατο; οἶμαι γὰρ εὐδμία· ἀλλὰ δὲ μεγάλην τὴν ἔχθραν ὑπάρχειν τῷ τέτο μέλλοντι ποιήσεν, καὶ τὴν πρόνοιαν ἐκ πολλῶν εἶναι φανεράν ἐπιβεβησέναι μένην. ἐμοὶ δὲ κακείνῳ ἐκ ἦν ἔχθρα εὐδμία. ἀλλὰ χρημάτων ἕμελλον λήψεσθαι¹³ ἀποκτείνας αὐτόν; ἀλλ' ἐκ ἦν αὐτῷ. ἀλλὰ δέισας περὶ ἑμαυτῆ μὴ αὐτὸς παρ' ἐκείνῳ τέτο πάθωμι; καὶ γὰρ αὐτῶντοι¹². ἕτων ἕνεκά τις ἀναγκασθεῖν τέτο ἐργάσασθαι. ἀλλ' ἐδὲν μοι τοιῦτον ὑπῆρκετο εἰς αὐτόν. ἀλλὰ σοὶ μᾶλλον ἐγὼ τὴν πρόφασιν ταύτην ἔχοιμ' ἂν εὐκότως μετὰ τῆς ἀληθείας ἀναθεῖναι, ὅτι χρημάτων ἕνεκα ζητῶς ἐμὲ ἀποκτεῖναι μᾶλλον, ἢ σὺ ἐμοὶ ἐκεί- 15. νον¹⁴. καὶ πολὺ ἂν δικαιότερον ἀλόγῃς σὺ τῷ φόνοῦ, ἐμὲ ἀποκτείνας, ὑπὸ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων, ἢ ἐγὼ

13. λήψεσθαι] id est εὐρήσεν παρ' αὐτῷ, καὶ ταῦτα ἀφελόμενος σφετερισθαι.

14. ἢ σὺ ἐμοὶ ἐκείνον] malim ἢ σὺ ἐμοὶ, [scil. ἔχων ἀναθεῖναι τὴν πρόφασιν] ὅτι ἐκείνον [scil. ἐγὼ ἀπέκτενας.] quam tu in me conferre possis hanc criminacionem, a me illum occisum esse.

ὑπό σὲ καὶ τῶν ἐκείνῃ ἀναγκαίων ἐγὼ μὲν γάρ σοι
 Φανεραὴν τὴν πρόνοιαν εἰς ἐμὲ ἀποδεικνύμι, σὺ δὲ
 18. με ἐν ἀφανῆ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι. ταῦτα μὲν
 ὑμῖν λέγω, ὡς αὐτὸς μοι πρόνοιαν ἐδεμίαν ἔχεις
 ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα. Δεῖ δὲ με καὶ ὑπὲρ Λυκίου
 ἀπολογησασθαι, ὡς ἔοικεν· ἀλλ' ἔχ ὑπὲρ αὐτοῦ
 21. μόνον, ὡς ἐδ' ἐκεῖνον εἰκότως αἰτιῶνται. λέγω τοί-
 νυν ὑμῖν ὅτι ταυτὰ ὑπῆρχεν αὐτῷ εἰς ἐκεῖνον ἄπερ
 ἐμοί. ἔτε γὰρ χρήματα ἦν αὐτῷ¹⁷ ὁπόθεν ἂν ἔ-
 λαβεν ἀποκτείνας ἐκεῖνον, ἔτε κίνδυνος αὐτῷ ὑπῆρ-
 χεν ἕδει, ὄντως ἐκ ἔφευγε μὴ ἀποθανόντος ἐκά-
 24. νθ. τεκμήριον δὲ μέγιστον ὡς ἐκ ἐβέβητο αὐτὸν ἀπο-
 λέσαι· ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἐν ἀγῶνι καὶ κινδύνῳ μεγα-
 λῶ πατασθήσαντι μετὰ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων ἀ-
 πο-

15. ἔχεις] scil. aduersarius meus, ad quem αὐτὸς
 quoque redit. Sed post ἔχεις videtur ἀποδεικνύειν vel
 ἀποδείξαι deesse. non habet demonstrare πρόνοιαν h. e.
 non potest docere, villam a me paratam fuisse fraudem
 neditatam, machinamue, ἀποκτεῖναι [id est ὅτε ἀπ']
 αὐτόν. quo illum de medio tollerem.

16. αὐτοῦ] dedi cum spiritu aspero. id est ὑπὲρ ἐ-
 αυτοῦ. non me solum, vt videtur, sed Lycinum quo-
 que purgare me decet. nam et ille quoque praeter fas
 nismulatus fuit. Stephanus in marg. annotauit Aldi-
 iam dare αὐτοῖς.

17. αὐτῷ redit ad Lycinum idem est ac si dixisset
 γὰρ εἶχεν ἐδ' αὐτὸς, ὁπόθεν ἔλαβεν ἂν μισθὸν τῷ
 ἐποκτεῖναι τὸν Ηρώδην. nam: non ille magis, quam
 ego, mercedem caedis vnde auferret, habebat.

πολέσῃ ἐκεῖνον, εἴπερ προωφείλετο αὐτῷ κακόν, καὶ τό, τε ἴδιον τὸ αὐτοῦ διαπραΐξασθαι, καὶ τῆ πόλεος τῆ ἡμετέρας χάριν καταθέσθαι, εἰ ἐπέδειξεν 27. ἐδικέντα ἐκεῖνον, ἐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἐδ' ἤλθεν ἐπὶ τῷτο· καίτοι καλλίων γε ἦν ὁ κίνδυνος αὐτῷ. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἀλλὰ¹⁸ γὰρ ἐνταῦθα μὲν ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐπερ οὐκ ἔδει κινδυνεύειν αὐτὸν περὶ τε αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ· ἐνταῦθα δ' ἐπεβού30. λευεν, ἐν ᾧ γνωσθεῖς ἂν ἀπεσέρεε μὲν ἐμὲ τῆς πατρίδος, ἀπεσέρεε δὲ αὐτὸν ἱερῶν καὶ ὀσίων, καὶ τῶν ἄλλων ἄπερ μέγιστα καὶ περὶ πλείτε ἐστὶν ἀνθρώποις; ἔπειτα δ' εἰ καὶ ὡς μάλιζα ἐβέβητο αὐτὸν ὁ Δυκῖνος τεθιάναι (εἴμι γὰρ καὶ ἐπὶ τὸν τῶν κατη33. γόρων λόγον) ἔ' αὐτὸς ἐκ ἠξίε αὐτόχρη γενέσθαι, τῷτο τὸ ἔργον ἐγὼ ποτ' ἂν ἐπέισθην ἀντ' ἐκεῖνου ποιῆσαι; πόττερα ὡς ἐγὼ μὲν ἦν τῷ σώματι ἐπιτήδεος διακινδυνεύειν, ἐκεῖνος δὲ χρήμασι τὸν ἐμὸν κίν36. δυνον ἐκπρίασθαι; ἔ' δῆτα. (τῷ μὲν γὰρ ἐκ ἦν χρήματα, ἐμοὶ δὲ ἦν·) ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐναντίον, ἐκῆνος τῷτο θᾶσσον ἂν ὑπ' ἐμῆ ἐπέισθη, κατὰ γε τὸ εἶκος, ἢ ἐγὼ. ὑπὸ τῷτο. ἐπεὶ ἐκεῖνός γ' ἐαυτὸν ἐδ' ὑπερήμερον γενόμενον ἐπταῖ μῶν δυνατὸς ἦν λυ39. σασθαι, ἀλλ' οἱ φίλοι αὐτὸν ἐλύσαντο. καὶ μὲν δὴ καὶ τῆς χρείας¹⁹ τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Δυκῖνε τῷτο ὑ-

18. ἀλλὰ γὰρ —] est ironica argumentatio ex absurdō.

19. χρείας] bene si habet, accipi debet pro φιλας. familiaritatis atque necessitudinis nostrae mutuae, meae puta cum Lycino. Idem est ac si dixisset πρ-

- μῶν μέγιστον τεκμήριον ἔστιν, ὅτι ἡ σφόδρα ἐχρώμην ἐγὼ Λυκίῳ Φίλῳ, ὡς πάντα ποιῆσαι ἀνὰ τὰ ἐκεῖνα
42. δοκῶντα. ἡ γὰρ δὴ πρὸς ἑπτὰ μὲν μνας ἐκ ἀπέτισας περὶ αὐτῆ δεδεμένῃ, καὶ * λυμαινομένῃ ²⁰, κίνδυνον δὲ τοσῶτον ἀράμενος, ἄνδρα ἀπέκτενα δι' ἐκείνον. ὡς μὲν ἔν ἐκ αὐτὸς αἰτίας εἰμι τῆ πράγματος, εἰδὲ ἐκεῖνος, ἀποδέδεικται καθόσον ἐγὼ δύναμαι
137. I. μάλιθα. Τούτῳ δὲ χρωῶνται πλείω λόγῳ οἱ κατήγοροι, ὅτι ἀφανὴς ἔστιν ὁ ἀνὴρ· καὶ ὑμεῖς ἴσως περὶ τῆτος * αὐτοῖ ²¹ ποθεῖτε ἀκῆσαι. εἰ μὲν οὖν
3. τῆτος εικάζειν δεῖ με, ἐξίστα τῆτος ἐς καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί. ἔτε γὰρ ὑμεῖς αἴτιοι τῆ ἔργου ἐσὲ, ἔτε ἐγὼ· εἰ δὲ δεῖ τοῖς ἀληθείαι χρῆσθαι, τῶν εἰργασμένων τινὰ ἐρωτῶντων ²²· ἐκεῖνος γὰρ ἄριστος πύθοντο· ἐμοὶ γὰρ τῷ μὴ εἰργασμένῳ τοσῶτον τὸ * μακρό-

τα-

εἰ τῆς χρείας ἢ ἐχρώμεθα ἡμεῖς ἀλλήλοις. quod ad consuetudinem nostram mutuam attinet.

20. λυμαινομένῃ] sic dedi de meo. δεδεμένῃ καὶ λυμαινομένῃ idem est atque ἐν τοῖς δεσμοῖς λυμαινομένῃ. multas molestias, cruciatus, morbos tolerante in corpore, in carcere, in vinculis. vulgatae dant λυμαιμένῃ. pro quo Stephanus malebat λελυμένῃ. sed eum loci fugiebat sententia, quae haec est. pro Lycino in carcere tabescente nolui septem minas solvere, quo liber emitteretur. Ad λυμαινομένῃ subauditur ὑπὸ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς κακοπαθείας.

21. αὐτοῖ dedi de meo, pro vulgari αὐτῆ. vos ipsi quoque de hoc cupitis doceri.

22. ἐρωτῶντων] id est ἐρωτάτωσαν. interrogantibus aduersarii mei eorum aliquem, qui facinus patrarunt.

τατον²³ τῆς ἀποκρίσεως ἐστίν, ὅτι ἐκ εἰργασμα⁶ β. τῶ δὲ ποιήσαντι βραδία ἐστίν ἡ ἀπόδειξις, καὶ μὴ ἀποδείξαντι εὖ²⁴ καὶ εἰκάσαι. οἱ μὲν γὰρ πανεργῶντες, ἅμα τε πανεργῶντι, καὶ πρόφασιν εὐρίσκεισι τῷ ἀδικήματος· τῶ δὲ μὴ εἰργασμένῳ χαλεπὸν περὶ τῶν ἀφανεῶν εἰκάζεν. οἶμαι δ' ἂν καὶ ὑμῶν ἕκαστον, εἴ τις τινὰ²⁵ ἔροίτο ὃ τι μὴ τύχοι εἰδώς, τοσῆτον ἂν εἰπείν, ὅτι ἐκ οἴδεν· εἰ δέ * τι καὶ περαιτέρω κελεύσι²⁶ λέγην, ἐν πολλῇ ἀνύμῳς
ἔστ

23. τὸ μακρότατον] in superlatiuo, sic dedi de meo, pro vulgari τὸ μακρότερον, in comparatiuo.

24. εὖ] videtur hoc initium vocabuli mutilati esse, aut εὐκολον, aut εὐχερῆς. et facile est quoque probabilia indicia et reperire, et edere, tametsi haud docuerit. verum, vt fatear id, quod sentio, labare videtur sententia. Quid enim ei, qui facinus patrarit, eiusque sibi conscius sit, ὄpus sit coniectare? quae scimus, ea coniectura non venamur. Videtur auctor non satis aperte sententiam protulisse, quae, ni fallor, haec fuit; aut si ille quoque minus docuerit, potuerit tamen, si quidem rei gestae quodammodo gnarus et conscius sit, vestigia saltim vero similia indicare, quae prementes alii verum tandem inueniant. Vulgatam qui tuebitur, ei sic erit construendum. καὶ μὴ ἀποδείξαντι [subaudi e proximis βραδίων ἐστίν] εὖ καὶ καλῶς εἰκάσαι. Paulo post recurrit εὖ εἰκάζεν. versu 12. Verum hanc quoque lectionem eadem vrget difficultas, quam modo indicaui.

25. εἴ τις τινὰ] subaudi e proximo ὑμῶν. si quis vestrum quempiam interroget, de re quam interrogatus ignoret.

26. εἴ δέ τι καὶ περαιτέρω κελεύσι λέγην] sic de-

- ἔσσεσθαι ἀπορία δοκῶ. μὴ τοίνυν ἔμοι νείμητο
 12. τὸ ἀπορον τῆτο, ἐν ᾧ μὴδ' ἂν αὐτοὶ εὐπορήτε·
 μηδὲ, ἂν εὐ εικάζω, ἐν τῆτω μοι αἰξίετε τὴν ἀπό-
 Φευξιν εἶναι, ἀλλ' ἐξαρκείτω μοι ἑμαυτὸν ἀναίτιον
 ἀποδειξάτω τῆ πράγματος. ἐν τῆτω ἔν ἀναίτιος εἶ-
 μι, οὐκ εἰάν [μὴ] 27 ἐξεύρω ὅτω τρόπῳ ἀφανῆς
 15. ἐσιν ἢ ἀπόλωλεν 28 αἰνῆρ, ἀλλ' εἰ μὴ προσήκει μοι
 μηδὲν, ὥστ' ἀποκτεῖναι αὐτόν. ἤδη δ' ἔγωγε καὶ
 πρότερον ἀκοῇ ἐπίσταμαι γεγονός, τῆτο μὲν, τοὺς
 ἀποθανόντας, τῆτο δὲ, τὺς ἀποκτείναντας οὐχ
 εὐρεθέντας. ἔκην ἂν καλῶς ἔχοι εἰ * τῆτων 29 δέου
 18. τὰς αἰτίας ὑποσχῶν τὺς συγγενομένους. πολλοὶ δὲ
 γ' ἤδη σχόντες ἑτέρων πραγμάτων αἰτίας, πρὶν τὸ
 σαφὲς αὐτῶν γνωσθῆναι, προαπώλοντο. αὐτίκω
 Ἐφιάλτην, τὸν ὑμέτερον πολίτην, ἐδέπω νῦν εὐ-
 21. ρηνηταὶ οἱ ἀποκτείναντες· εἰ ἔν τις ἠξίε τὺς συνόν-
 τας ἐκείνω εικάζεν οἱ τινες ἦσαν οἱ ἀποκτείναντες
 Ἐφιάλτην, εἰ δὲ μὴ, ἐνόχως εἶναι τῷ Φόνῳ, εὐπε-

di de meo, pro vulgari εἰ δὲ τις περαιτέρω καλεῖται λ.
 Ad λέγειν subauditur ὑμᾶς.

27. εἰάν μὴ ἐξεύρω] mediam vocem, vt repugnante
 sententiae, ideoque amputandam, vncis inclusi.

28. ἀφανῆς ἐσιν etc.] id est ἠφανίσθη. insequen-
 tia ἢ ἀπόλωλεν sintne ab ipso oratore, sua ipsius ver-
 ba interpretatum eunte, an a librario quodam, scho-
 liaſtam agente, profecta, adhuc ambigo, et in medio
 relinquam. Idem profecto subiicit v. ἀπόλωλεν, at-
 que ἀφανῆς ἐσιν.

29. τῆτων] sic dedi de meo, pro vulgari τῆτω.

αὐν καλῶς εἶχε τοῖς συνῆσιν. ἔπειτα οἱ γε ³⁰ Ἐφ-
 ἄλτην ἀποκτείναντες ἐκ ἐζήτησαν τὸν νεκρὸν ἀΦα-
 νίσαι, ἔδ' ἐν τῷ κινδυνεύειν ³¹ μνήσαι τὸ πρῶγ- 24-
 μα, ὡς περ οἶδε Φασὶν ἐμὲ τῆς μὲν ἐπιβεληῆς εἰδένα
 κεινανὸν ποιήσασθαι τῷ θανάτῳ ³², τῆς δ' ἀναρέ-
 σεως ³³. τῷτο δ' ἐντὸς ἐ πολὺ χρόνῳ καὶς ἐζήτησεν,
 ἀλλ' ὀδῶκα ἐτη γεγονῶς τὸν δεσπότην ἀποκτεῖναι* 27-
 καὶ εἰ μὴ φοβηθεῖς, ὡς ἀνεβόησεν ³⁴, ἐγκαταλι-

πων

30. οἱ γε] quid si οἱ μὲν, ob insequens δὲ in istis
 τοῦτο δ' ἐντὸς.

31. ἐν τῷ] scil. ἐν τῷ ἀφανίζεν τὸν νεκρὸν. ne-
 que operam dederunt, vt per hoc [studium puta suum,
 cadaver e conspectu submouendi] in periculum veni-
 rent caedem prodendi. ἀφανίζεται νεκρὸς siue human-
 do, siue cremando, siue bestiis obiiciendo, siue vndis
 mergendo, quorum pleraque fieri nequeunt sine mo-
 lestia et alieno adiumento. quo fit vt caedes commissa
 hoc modo facile palam fiat.

32. τῷ θανάτῳ cohaeret cum τῆς ἐπιβεληῆς. ἢ τῷ
 θανάτῳ ἐπιβεληῆ idem est atque τὸ ἐπιβελεύειν τῷ
 θανάτῳ. comparatio et machinatio caedis in alicuius
 caput. nam θάνατος Antiphonti saepe pro φόνοσ ὕsur-
 patur. Possit tamen rursus quoque dictio τῷ θανάτῳ
 pro scholio haberi. id quod alii arbitrantor.

33. τῆς δ' ἀναρέσεως] subaudi ποιήσασθαι τῷ
 κεινανόν. ad tollendum autem corpus, h. e. humanum,
 adhibitum a me fuisse operae socium, tametsi cauis-
 sem, ne quis mihi interimenti hominem adesset.

34. ἀνεβόησεν] ὁ δεσπότης puta. nisi herus, in-
 terea dum a seruo iugularetur, vociferatus esset. hoc
 ideo visum fuit admonere, quia circumiecta ad pue-
 rum iugulantem redeunt.

πάν τὴν μάχαιραν τῇ σφαγῇ ὄχετο φεύγων, ἀλλ' ἐτόλμησε μείνει, ἀπώλοντ' ἂν οἱ ἔνδον ἄπαντες· ἕδεις γὰρ ἂν ᾤετο τὸν παῖδά ποτε τῆτο τολμήσαι·

30. νῦν δὲ συλληφθεὶς αὐτὸς ὑπερον καταῖπεν ἑαυτοῦ. τῆτο δὲ, περὶ χρημάτων αἰτίαν ποτὲ σχόντες οὐκ εὔσαν (ὥσπερ ἐγὼ νῦν) ; οἱ Ἑλληνοταμίαι οἱ ὑμέτεροι, ἐκείνοι μὲν ἀπέθανον ὀργῇ μάλλον ἢ γνώμῃ, πλὴν ἐνός. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπερον καταφανὲς ἐγένε-

33. το. τῆ δ' ἐνός τέγε (Σωσίαν ὄνομα φασὶν αὐτῶ εἶναι) κατέγνωσο μὲν ἤδη θάνατος, ἐτεθνήκει δὲ ἔπω. καὶ ἐν τέτῳ ³⁶ ἐδηλώθη τῶ ³⁷ τρόπῳ ἀπολώλει τὰ χρήματα. καὶ ὁ ἀνὴρ ἀπήχθη ³⁸ ὑπὸ τῆ δῆμῃ τῆ ὑμετέρῃ παραδεδομένος ἤδη τοῖς ἔνδο-

36. κα. οἱ δ' ἄλλοι ἐτέθνασαν, ἕδεν αἰτίοι ὄντες. ταῦθ' ὑμῶν αὐτῶν ἐγὼ οἶμαι μεμνησθαι τὲς πρεσβυτέρους, τὲς δὲ νεωτέρους πυνθάνεσθαι, ὥσπερ ἐμέ ³⁹.

A a a 2 ἔτως

35. ὥσπερ ἐγὼ νῦν]. scil. περὶ φόνου αἰτίαν ἔχω ἐπ' οὐσαν.

36. ἐν τέτῳ] estne masculini, an neutrius generis? in illo, Sofia puta, an, interea temporis, dum haec geruntur. ἐν τέτῳ τῶ χρόνῳ vel ἐν τέτῳ τῆ χρόνου? placet posterius.

37. τῶ τρόπῳ] id est ὅτῳ τρ. vel τίνι τρ. quoniam pacto.

38. ἀπήχθη] imo vero οὐκ ἀπήχθη. scil. τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὁδόν. non abducebatur ad locum supplicii tollerandi, h. e. morte non plectebatur, tamen iam a populo vndecimuiris rerum capitalium esset eo traditus, quo capite lueret. Sed v. Supplementa.

39. ὥσπερ ἐμέ] id est ὥσπερ ἐγὼ ἀκοῇ παρ' ἄλλων εἰδότην ἐπυθόμην.

ἔτως ἀγαθόν ἐστι μετὰ τῆ χρόνε βασιανίζεν τὰ
 πρῶγματα· καὶ τῆτ' ⁴⁰ ἴσως ἀν Φανερον γένοτ'
 ἀν ὑσερον, ὅτω τρόπω τέθνηκεν ὁ ἀνθρωπος. μὴ ἔν 39.
 ὑσερον τῆτο γνῶτε, ἀνάιτιόν με ὄντα ἀπολέσαν-
 τες· ἀλλὰ πρότερόν γ' εὖ βελεύασαθε, καὶ μὴ
 μετ' ὀργῆς καὶ διαβολῆς. ὡς τέτων ἐκ ἀν γένοιτο
 ἕτεροι πονηρότεροι σύμβελοι. ἔ γάρ ἐσιν, ὅτι ὀργι-
 ζόμενος ἀνθρωπος ἀνγνοίη. αὐτὸ γάρ, ὡ ⁴¹ βελεύε- 42.
 ται, τὴν γνώμην διαφθεῖρες τῆ ἀνθρώπου. μέγα ⁴²
 τε ἡμέραν παρ' ἡμέραν γιγνομένην ⁴³ γνώμην, ὡ
 ἀνδρες, ἐξ ὀργῆς μεταστήσειν ⁴⁴, καὶ τὴν ἀλήθειαν
 εὐρεῖ

40. τῆτο] quid hoc voc. designet, ipse orator, ve-
 lut interpretans, in continenti subiicit, scil. ὅτω τρέ-
 πω τέθνηκεν ὁ ἀνθρωπος.

41. ὡ βελεύεται] id est ἐν ὧ, δι' οὗ, μεθ' οὗ βε-
 λεύεται ὁ ἀνθρωπος. Stephanus et Scaliger malebant
 ὁ βουλ. Ad διαφθεῖρες subaudi ἡ ὀργή. Nam αὐτὸ ac-
 cusatius est, et eius interpretatio est τὴν γνώμην. Ira
 corrumpit id ipsum, quo homo deliberat, mentem
 puta.

42. μέγα] scil. ἐπὶ βοήθημα. vel μέγα δύναται.
 multum valet ad animum sedandum et ab ira reuocan-
 dum. v. Supplementa.

43. ἡμέραν παρ' ἡμέραν γιγνομένην] primum et
 postremum vocabula in mendo cubant. lege ἡμέρα et
 γιγνομένη. vtrumque in nominatio. dies cum die alter-
 nans, h. e. increscens aetas. anni annis succedentes ad-
 modum sunt efficaces ad animum mutandum et ab ira-
 cundia purgandum.

44. μεταστήσειν] probro Stephani coniecturam με-
 ταστήσειν.

- 138.1. εὐρεῖν τῶν γεγενημένων. εὐ δὲ ἴσῳσι ἐλεηθῆναι ὑφ' ἡμῶν ἀξίος εἶμι μάλλον ἢ δίκην δέσσειν. δίκην μὲν γὰρ εἰκὸς εἶσι δίδοναι τὰς ἀδικήσασα, ἐλεῖσθαι δὲ τοὺς μὴ ἀδικήσασα, κινδυνεύοντας. κρεῖσσον ⁴⁵ δὲ χρῆ
 3. αἰεὶ γίνεσθαι τὸ ὑμέτερον δυνάμενοι ἐμὲ δικαίως σώζειν; ἢ τὸ τῶν ἐχθρῶν βεβλήμενον ἀδίκως με ἀποκλῖναι. ἐν μὲν γὰρ τῷ ἐπισχεῖν, εἶσι καὶ τὰ θανά ταῦτα ποιῆσαι, ὅ ἔτοι κελεύουσιν· ἐν δὲ τῷ παραχρημα ⁴⁶, ἢν εἶν ἀρχὴν ὀρθῶς βεβλεύσθαι.
 6. Δεῖ δὲ με καὶ ὑπὲρ τῆ πατρὸς ἀπολογησασθαι. καίτοι γε πολλῷ μάλλον εἰκὸς ἦν ἐκείνο ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολογησασθαι, πατέρας ὄντα. ὁ μὲν ⁴⁷ γὰρ πολλῷ πρεσβύτερός εἶσι τῶν ἐμῶν πρῶγμάτων, ἐγὼ δὲ
 9. πολλῷ νεώτερος τῶν ἐκείνω πεπραγμένων. καὶ εἰ
 Ἄα α 3 μὲν

45. κρεῖσσον — τὸ ὑμέτερον δυνάμενοι] id est τὴν ὑμέτεραν δύναμιν. vt in continenti insequens τὸ τῶν ἐχθρῶν βεβλήμενον idem est atque τὴν τ. ἐ. βέβλησιν.

46. ἐν δὲ τῷ παραχρημα] bene si habet haec lexiō, παραχρημα materialitèr est accipiendum, vt si dicas in repente pro in repentino. Subauditur aut βεβλεύσθαι, quod sequitur: in capiendō consilia repente vel subito, aut κολάζειν.

47. ὁ μὲν γὰρ —] Sententia haec est. Confutancum quidem erat a patre potius meam, quam a me patris causam agi. Nam defendendi aliquem qui partes susceperit, ei necesse est vt cognitae sint atque perspectae rationes omnes defendendi. Atqui pater quidem res meas omnes probe nouit, vt maior aetate, vigilque atque magister iuuentutis meae. Mihi vero, vt annis posteriori, necessario multa rerum patris ignota sunt.

μὲν ἐγὼ τότε ⁴⁸ ἀγωνιζομένην καταμαρτύρεν ἃ μη-
 δαμῶς ἦδειν, ἀκοῇ δὲ ἠπιόμην, δευρὰ ἂν ἔφη πά-
 σχειν ὑπ' ἐμῆ· νῦν δὲ ἀναγκάζων ἐμὲ ἀπολογεῖ-
 σθαι, ὡν ἐγὼ πολλῶ νεώτερός εἰμι καὶ λόγῳ οἶδα,
 ταῦτα ἔδειναι ἠγεῖται εἰργάσθαι ⁴⁹. ὅμως ⁵⁰ μόντω 12.
 καὶ ὅσον ἐγὼ οἶδα, ἔπροδώσω τὸν πατέρα κακῶς
 αἰκρόντα ἐν ὑμῖν αἰδίκως. καίτοι τάχ' ἂν σφαιλίην,
 ἃ ἐκείνος ὀρθῶς ἔργῳ ἔπραξε, ταῦτα ἐγὼ λόγῳ
 μὴ ὀρθῶς εἰπὼν ὅμως δ' ἔν κενδυεύσεται. πρὶν ⁵¹
 μὲν γὰρ τὴν ἀπόσασιν τῶν Μιτυληναίων γενέσθαι,
 ἔργῳ τὴν εὐνοίαν ἐδείκνυεν εἰς ὑμᾶς· ἐπειδὴ δὲ ἠπό-
 λισ ὅλη κακῶς ἐβελεύσατο ἀποσᾶσα, καὶ ἡμαρ-
 τε ⁵¹ τῆς ὑμετέρας γνώμης, μετὰ τῆς πόλεως ὀ-

λης

48. τότε] si hoc, aduerfario meo, causam agen-
 te, multa aduersus eum, in eius fraudem, pro testi-
 monio affirmarem, mihi incomperta.

49. εἰργάσθαι] subaudi αὐτὸν ἐμὲ. non existimat
 a se mihi atrocem factam iniuriam eo, quod ad ne-
 cessitatem me adegit, ea faciendi, quae ipse sit pro
 enormi crimine habiturus; scil. vt disputem de rebus,
 quas per aetatem scire nequeam.

50. ὅμως] praemitte tacita cogitatione istaec sub-
 iecta. καίτοι ἔν τῆτο ἐμοὶ δευρὸν καὶ χαλεπὸν ἔργον ἐσι-
 quamquam igitur haec dura mihi venit prouincia, ni-
 hilominus tamen —

51. ἡμαρτε] lapsus est, aberrauit, vel excidit se-
 cunda vestra voluntate, vel benevolentia. Sic dedi de
 meo, pro vulgari ἡμαρται. quod nihili est. toto die
 in libris graecis occurrunt hi. errores versantes in per-
 mutatione literae ε ουσμ diphthongo αι. Henr. Steph-
 nus, alias acerrimus huiusmodi mendarum exactor,

18. λης ἠναγκάσθη συνεξαμαρτῆν. τὴν μὲν ἔν γνώ-
 μῃν ἔτι καὶ ἐν ἐκείνοις ὁμοίος ⁵² ἦν εἰς ὑμᾶς, τὴν δὲ
 εὐνοίαν οὐκέτι ἦν ἐπ' ἐκείνῳ τὴν αὐτὴν ⁵³ εἰς ὑμᾶς
 παρέχεν. ἔτε γὰρ ἐκλιπῆν τὴν πόλιν ⁵⁴ καλῶς εἶ-
 χεν αὐτῷ ⁵⁵· (ικανὰ γὰρ ἦν τὰ ἐνέχυρα, ἃ * εἶχε-
 21. τε αὐτῷ, οἱ τε παῖδες καὶ τὰ χρήματα) * τοῦ-
 τῷ ⁵⁶ δ' ἔν μόνοντι πρὸς τὴν πόλιν αὐτῷ ἀδυνατῶς
 Ἄα α 4 εἶχεν

vitium tam obuium et agnitu tam facile, festinans pro-
 cul dubio, et aliud agens. praeteruiderat, humana
 quadam vsus fortuna, in promptu posita cernere im-
 pediente, quae me quoque persaepe ludificatur.

52. ὁμοίος] scil. ἑαυτῷ εὐνοῶντι εἰς ὑμᾶς ἐν τῷ ἔμ-
 προσθεν χρένω.

53. τὴν αὐτὴν] subaudi ταύτη, ἣν πρότεροι παρ-
 ἔσχεν.

54. τὴν πόλιν] Mitylenam.

55. post αὐτῷ deesse videtur ἔτε γ' ἐχεῖν vel ta-
 le quid. neque etiam opus erat. prodit hunc defectum
 primum ἔτε praemissum, in vulgatis non habens alte-
 rum ἔτε, quod isti respondere debet. tum ratiocinium
 ικανὰ γὰρ, cuius ratiocinii vis labat, et nexus hiat in
 vulgatis. non enim conuenit praemisso ἔ καλῶς εἶ-
 χεν subiectum ικανὰ γὰρ — verum bene conueniet, si
 ἔτε γ' ἐχεῖν vel simile quid immittas. Satis enim
 multa penes vos erant pignora, quae vos non sinerent
 dubitare de patris erga vos fide, etiamsi Mitylenis
 maneret, liberi puta et fortunae eius, Athenis relictæ.

56. τῷ] cohaeret cum ἰσχυρίζεσθαι. hoc niti,
 hoc allegare ad vos caput defensionis suae, hunc vi-
 gere locum approbandae suae erga vos fidei, vt dice-
 ret, fidem vobis suam certam constare, et vobiscum
 esse sat multa et sat magna suae fidei pignora — haec

εἶχεν ἰσχυρίζεσθαι. ἐπεὶ δ' ὑμεῖς τὰς αἰτίαις τούτων 57 ἐκολάσατε, ἐν οἷς ἐκ ἐφαινότο ὄν. ὁ ἐμὸς πατήρ, τοῖς δ' ἄλλοις Μιτυληναίοις ἀδειαν ἐδώκατε οἰκῆν τὴν σφετέραιν αὐτῶν, ἐκ ἔστιν ὁ, τι ὕστερον 24 αὐτῶν 58 ἠμάρτηται τῷ ἐμῷ πατρὶ, οὐδ' ὁ, τι ἐπεποιήται τῶν δεόντων, ἐδ' ἦς τις λειτουργίας ἢ πόλις ἐνδεὴς γεγένηται, ἔτε ἢ ἡμετέρα, ἔτε ἢ Μιτυληναίων, ἀλλὰ καὶ χορηγίας 59 ἐχορήγει, καὶ 27 τέλη κατετίθει. εἰ δ' ἐν Αἰῶνι χωροφιλῆ, τοῦτο 60 ἐκ ἀποσερῶν γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἑαυτὸν 61 ἔδενος, οὐδ'

inquam, proferre et iactare ad vos patri non licebat. Constructio haec est αὐτῷ μένοντι ἐκ ἐξῆν ἰσχυρίζεσθαι τῆτοι [scil. τῷ δικαίῳ] vulgatae dant τῆτοι.

57. τῆτων] scil. τῶν ταραχῶν καὶ κακῶν τῶν γεγενημένων παρὰ τὴν τῶν μιτυληναίων ἀπόσασιν.

58. αὐτῶν] sic dedi rursus de meo, pro vulgari αὐτῷ. cohaeret αὐτῶν cum ὕστερον. post istaet. ab illo inde tempore, quo turbae istae sunt compositae. vulgatae qui defensum ibunt, hi contendunt, verba τῷ ἐμῷ πατρὶ esse superenarrationem vocabuli αὐτῷ.

59. χορηγίας] luculenter ex h. l. apparet, ciuibus Atheniensibus, etiamsi extra Athenas in peregrino solo sedes fortunarum fixas haberent, ideo tamen remissam non fuisse necessitatem contributionum et munium domi edendorum, sed perinde contribuendum ad necessitates aerarii fuisse, atque si Athenis mansissent. Nam qui id omitterent facere, hi iure civitatis atticae mulctabantur.

60. post τῆτοι deest ποιῆ aut tale quid.

61. τῶν εἰς τὴν πόλιν] subaudi ἡκεσῶν ἀφελειῶν. civitatem nullo priuans emolumento a se veniente, h. e.

οὐδ' ἐτέρως πόλεως καλίτης γεγενημένος, ὥσπερ
 ἐτέρως ὀρῶ τὰς μὲν εἰς τὴν ἤπειρον ἰόντας, καὶ οἱ
 30. πάντας ἐν τοῖς πολεμίοις τοῖς ὑμέτεροις, καὶ δίκας⁶²
 ἀπὸ ζυμβόλων ὑμῶν δικάζομένους· ἠδὲ Φείγων τὴ
 πλῆθος τὸ ὑμέτερον, τὰς δ', οἷς ὑμεῖς⁶³, μισῶν

Α α α 5

συκο

pro parte sua virili. seu quaecunque, pro persona sua, vt vulgo vsurpant, decora et commoda conferre patriae posset, atque deberet etiam, vt ciuis natus, ea omnia sedulo praestabat ἀποστρεῶ ἑμαυτὸν ἕθενός scil. καθήκοντος, significat, nulli me officio subduco, nullum defugio. Idem est ac si dixisset ἀποστρεῶν τὴν πόλιν ἕθενός τῶν παρ' ἑαυτῆ εἰς αὐτὴν γιγνομένων. nulla parte officiorum fraudans rempublicam, quae ad eam a se proficisci par esset. nullum detrectans onus.

62. καὶ δίκας] imo vero τὰς δὲ καὶ δίκας. nam alias claudicabit praemissum τοὺς μὲν εἰς τὴν ἤπειρον ἰόντας. quosdam vero, non solum in Asiam migrantes, eoque sedes fortunarum suarum transferentes, sed etiam praeterea, quod adhuc est atrocius, vexantes vos litibus mercatoris. Queritur de ciuibus quibusdam Atheniensibus, qui cum in Asiam transissent, eoque fortunas suas transtulissent, incommodarent aliis ciuibus, in vrbe perpetuo manentibus, si qui horum cum illis commercia mercium et pecuniarum mutuo in foenus sumtarum datarumue contraxissent. Notum est apud veteres causas mercatorias citissime atque multo etiam maiore cum seueritate fuisse disceptatas, quam alias quascunque causas ciuiles. σύμβολα sunt idem atque συμβόλαια. Wechsel- und Handlungsfachen.

63. ὑμεῖς] hic iam, non iudices amplius, vt adhuc fecerat, alloquitur, sed aduersarios suos; subauditur ἐστὶ. idem est ac si dixisset ὁμοίως ὑμῶν, aut τοῖς

συκοφάντας. ὃ μὲν οὖν μετὰ τῆς πόλεως ὅλης ἀν-
 ὄγκη μάλλον ἢ γνώμη ἐπραξε, τέτων οὐ δικαίως
 ἐξ ἑμοῦ πατὴρ ἰδίαν δίκην δίδοναι. ἄπασι⁶⁴ γὰρ 33.
 Μιτυληναίοις ἀείμνητος ἢ τότε αἰμαγτία γεγένη-
 ται. ἠλλάξαντο μὲν γὰρ πολλῆς εὐδαιμονίας πο-
 λην κακοδαιμονίαν, ἐπέσδον δὲ τὴν ἑαυτῶν πατρι-
 δα ἀνάστατον γενομένην. ἃ δὲ ἰδίᾳ ἔτοι διαβάλλου-
 αι τὸν ἑμὸν πατέρα, μὴ πείθεσθε. χρημάτων γὰρ 36.
 ἕκαστα ἢ πάντα παρασκευῆ γεγένηται ἐπ' ἐμοὶ κα-
 κῶν. πολλὰ δ' ἐστὶ τῶν ἀμβολιζόμενα⁶⁵ τοῖς βε-
 λομένοις τῶν ἀλλοτριῶν ἐπίσθαι. γέρον μὲν ἐκ-
 νος, ὥστε μοι βοηθεῖν⁶⁶. νεώτερος δ' ἐγὼ πολλῶ
 ἢ ὥστε δύνασθαι ἑμαυτῷ τιμωρεῖν ἰκανῶς. ἀλλ' ὅ- 39.
 μῆς βοηθήσατέ μοι, καὶ μὴ διδάσκετε τὰς συκο-
 φάντας μείζον ὑμῶν αὐτῶν δύνασθαι. εἰάν μὲν⁶⁷

οἰσι

τες, οἰοὶ ὑμεῖς ἐστὲ. possit tamen ὑμεῖς etiam ad iudi-
 ces refetri. sed tum μισεῖτε erit subaudiendum. quod
 tametsi durum est, nescio tamen an sit Antiphontis di-
 ctione non indignum. exosos habens sycophantas,
 quod genus hominum vos quoque, iudices, odistis.

64. ἄπασι] vult dicere, satis iam magnas huius
 erroris poenas dedit pater cuncto cum populo.

65. ἀμβολιζόμενα] id est βοηθῆντα.

66. ὥστε μοι βοηθεῖν] bene si habet haec dictio, vt
 nunc in vulgatis circumfertur, accipi debet pro ἀδ-
 υνάτως ἔχει διὰ τὸ γῆρας πρὸς τὸ ἐμοὶ βοηθεῖν. No-
 tum enim et peruulgatum est, ὥστε tantundem esse et
 que πρὸς τὸ. Alius dixisset sic γέρον μὲν ἐκῆνος ὢν
 ἀδυνατώτερος ἐστίν, ἢ ὥστε μοι βοηθεῖν. v. paulo post.

67. εἰάν μὲν] adde γὰρ. colligit. sic. ciues vestros

εἰσόντες εἰς ὑμᾶς, ἃ βέλαται πράσσεισι. δεδουγ-
 42. μένον ἔσται. τέτες μὲν [μὴ] ⁶⁸ πείθειν, τὸ δ' ὑμέ-
 τερων πληθος φεύγειν· ἐὼν δὲ εἰσόντες εἰς ὑμᾶς,
 πονηροὶ μὲν αὐτοὶ δακῶσιν εἶναι, πλέον δ' αὐταῖς ⁶⁹
 μηδὲν γένηται, ὑμετέρας ἢ τιμῆ καὶ ἢ δυνάμει ἔσται,
 ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔχει. ὑμεῖς ἔν ἐμοὶ τε βοηθεῖν
 τῶ

ne docete. fycophantas plus posse, quam vosmetipfos. Hi enim [fycophantae] si ad vos ingressi [h. e. in foro et actione causarum versantes] impune agent, quae-
 cumque volent, planum erit ciuibus factum, oportere se solummodo illos impuros sibi deuincire quadruplatores, vestrum autem confessum deuitare, h. e. vestram gratiam pensi non facere, neque vos respicere, nil curare ad vos receptum habere, non vos rogare, vt sibi ignoscatis, aut gratificemini.

68. μὴ πείθειν] vncis inclusi particulam infiniti-
 tem, vt anputandam, prout e modo dictis liquet. Et nescio an hoc μὴ ad sedem suam, vnde aberrasse videtur, reuocandum sit, hoc est inter μοι et βοηθεῖν versu 38. interponendum, vt legatur ὥστε μὴ μοι βοηθεῖν vel ὥστε μοι μὴ βοηθεῖν scil. δύνασθαι vt non possit mihi praesto esse ad opem ferendam.

69. αὐτοῖς] non redit hoc eodem, quo modo praemissum αὐτοῖς, sed ad ciues errore deceptos, vt existimarent, nihil iudices, causidicos improbos in iure reddendo omnia posse. Redit ergo αὐτοῖς ad fycophantas, αὐτοῖς autem ad τὰς τέτοις χρωμένους συμβέλοις, eos, qui a consiliis causidicorum nequam regerentur, et ab eorum ore penderent. Vitium utique ingens est haec in usurpandis vocabulis inconstantia et ambiguitas, vnde non potest perplexitas et obscuritas sententiarum non existere. Sed v. Supplementa.

ΕΙΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΟΥ ΕΥΧΕΣ

ὑποφάντας. ὃ μὲν οὖν μετὰ τῆς πόλεως
 ἀγῆ μαῦλον ἢ γυνώμη ἐπραξε, καὶ
 ἐγὼ ἐμὸς πατήρ ἰδίαν δίκην διέδοξε
 Μιτυληναίοις ἀείμνητος ἢ τῶν ἐπιπέδων
 τῶν ἠλαίζαντο μὲν γὰρ τῶν ἐπιπέδων
 λῆ κακοδαίμονίαν, ἐπαρθεὶς δὲ ἀνάστατον
 γενομένην αἰτῶν ἐμὸν πατέρα. ἔπειτα
 ἔπειτα ἢ πᾶσα κινδύνοισι καὶ ἀπολομένοις
 τῶν ἀπολομένων τῶν ἀπολομένων
 νος, ὥστε διὰ τὴν ἀπολομένην
 ἢ ὥστε διὰ τὴν ἀπολομένην
 μὲν βροχίαν, ἡ δὲ ἄλλοις ἀπολομένοις
 φάνταστας δὲ τὸς ἐσχάτους κινδύνους, διὰ τὸς
 πῶτος ἀνθρώπους· τῆτο δὲ, ἱεροῖς παρασείαντες
 καλοὶ δὲ καταφανεῖς ἐγένοντο ἔχουσι ἔντες, καὶ
 διακονοῦσι

70. post ἔχῃκιστα deesse videtur πισοῖς. quae ostenta deorum haud minimum valere solent ad fidem faciendam in eiusmodi causis.

71. τὰ εἰς τὸς κινδύνους ἤκοντα sunt res bellicae. τὰ ἔξω τῶν κινδύνων ciuiles.

72. ταῦτα] scil. τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν] σημεῖα. cuiusmodi sunt tempestates, sortes, exta inauspicata, per quae aliaque talia, dii aliquem declarant furem aut ficiarium, aut proditorem patriae, aut incestu pollutum, aliasue impurum esse.

73. μίασμα] vt si pater e filia liberos quaesierit.

74. τὸς] malim καὶ τὸς.

- διακωλύοντες τὰ ἱερά μὴ γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα.
 ἔμοι τοίνυν ἐν πᾶσι τέτοις τὰ ἐναντία ἐγένετο. τῷ
12. το μὲν γὰρ, ὅσους συνέπλευσα, καλλιῶσις ἐχρή-
 σαντο πλοῖς 75· τῷτο δὲ, ὅπως ἱεροῖς παρέστη, ἐπὶ
 ἔστιν ὅπως ἔχει καλλιῶσα τὰ ἱερά ἐγένετο. ἀ ἐγὼ ἀξιώ-
 μεγάλη μοι τεκμήρια εἶναι τῆς αἰτίας, ὅτι ἐκ ἀ-
 ληθῆ μὲ ἔτοι κατηγοροῦσι. τῶτων 76 μάρτυρες.
15. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπίσταμαι δὲ καὶ τάδε, ὡ ἀν-
 δρες δικασταί, ὅτι, εἰ μὲν ἐμὲ κατεμαρτύρων οἱ μάρ-
 τυρες, ὡς τι 77 ἀνόσιον γεγένηται ἐμὲ παρόντος ἐν
 πλοῖω ἢ ἐν ἱεροῖς, αὐτοῖς γε τέτοις ἰσχυροτάτους
18. ἂν ἐχρῶντο 78, καὶ πίστη τῆς αἰτίας ταύτην σαφει-
 σάτην ἀπέφαινον, τὰ σημεῖα τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν.
 νῦν δὲ τῶν τε σημείων ἐναντίων τοῖς τῶτων λόγους
 γιγνομένων, τῶν τε μαρτύρων, ἀ μὲν ἐγὼ λέγω, μαρ-
 τυρῶντων ἀληθῆ εἶναι, ἀ δ' ἔτοι κατηγοροῦσι, ψευ-
 21. δῆ· τοῖς μὲν ἔμοι μαρτυροῦσιν ἀπιστεῖν ὑμᾶς κελεύω-
 σι, τοῖς δὲ λόγοις, ὡς αὐτοὶ λέγεσι, πιστεῦσιν ὑμᾶς
 χρῆναι φασί. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἀνθρώποι τοῖς ἔρ-
 γους τὰς λόγους ἐλέγχουσιν, ἔτοι δὲ τοῖς λόγοις ζη-
 τῶσι

75. πλοῖς in dat. plur. a πλοῦς. quod equidem sciam, haud vsurpatur, sed πλόους.

76. κατηγοροῦσι τῶτων] hic deesse pauca quaedam paret. H. Stephanus interponi vult καὶ μοι εἰσὶ αὐτ καὶ μοι ἀνάβητε. quorum posterius equidem praeferam.

77. ὡς] imo vero ὡς τι, quod aliquid factum sit. idem reperio a Scaligero quoque dudum ante me fuisse annotatum.

78. ἐχρῶντο] scil. aduersarii mei.

τῶσι τὰ ἔργα ἀπίστα καθίσταται. Ὅσα μὲν ἔν ἐκ
 τῶν κατηγορηθέντων μέμνημαι, ὦ ἄνδρες, ἀπολελό- 24
 γημαι. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι 79. ταυ-
 τὰ γὰρ ἐμὲ τὸ σῶσαι, καὶ ὑμῖν νόμιμα καὶ εὖσκα
 γίγνεται. κατὰ γὰρ τὰς νόμους ὁμολοῦσατε δικάσειν.
 ἐγὼ δὲ κατ' ἔμ μὲν ἀπήχθην, ἐκ ἑνοχός 80 εἰμι
 τοῖς νόμοις· ὧν δ' ἔχω τὴν αἰτίαν, ἀγών μοι νόμι 27.
 μος ὑπολείπεται. εἰ δὲ δύο ἐξ ἑνὸς ἀγῶνος γεγένη-
 σθαι, ἐκ ἐγὼ αἰτίας, ἀλλ' οἱ κατηγοροὶ· καίτοι ἔ-
 δήπε, οἱ μὲν ἔχθιστοι οἱ ἐμοὶ δύο ἀγῶνας περὶ ἐμῆ
 πεποιήκασιν, ὑμεῖς δὲ, οἱ τῶν δικαίων ἴσοι κριταί,
 προκαταγνώσεσθε 81 μὲ ἐν τῷδε τῷ λόγῳ τὸν Φό- 30
 νον, μὴ ὑμεῖς γε, ὦ ἄνδρες· ἀλλὰ ὅτε τι καὶ τῷ
 χρέονω, μεθ' ἑ ὀρθότατα εὐρίσκουσιν οἱ τὴν ἀκρι-
 βειαν ζητῶντες τῶν πραγμάτων. ἤξιον μὲν γὰρ ἔ-
 γωγε περὶ τῶν τοιούτων, ὦ ἄνδρες, εἶναι τὴν δίκην
 κατὰ τὰς νόμους 82. κατὰ μέντοι τὸ δίκαιον ὡς πλεῖ 33.

εἰς

79. καὶ ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι] Stephanus corrigit
 καὶ ὑμᾶς, ἡμῶν ἀποψηφίσασθαι in futuro. v. Suppl.

80. ἐκ ἑνοχός] malim τῆτοις ἐκ ἑ. quarum legum
 praetextu in carcerem abductus fui, tanquam, κακοῦ-
 γος, illis haud teneor.

81. προκαταγνώσεσθε] scil. πρὸ τῆς τῆ χρέονω,
 τῆ ὑπερον ἤζοντος, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ περὶ τὸν Φόνον ἀλη-
 θεία καὶ ζητηθήσεται, καὶ φανερωθήσεται, μάλλον ἢ
 κἢ ἐν ταύτῃ τῇ κακουργίας ἀπολογία. v. versu 31.

82. εἶναι τὴν δίκην κατὰ τὰς νόμους] opponit ora-
 tor hoc τῷ ἐλέγχασθαι πολλαίς, vt rei diuersae. et
 sunt utique ista diuersa. Causa ex legibus, seu iuxta
 processum iuris ciuilis, agitur, cum crimina, τὰ ἐγ-

τάκεις ἐλέγχεσθαι. τοιάτῳ γὰρ αὐτὸν ἄμεινον ἐγγινώσκοντο⁸³. οἱ γὰρ πολλοὶ ἀγῶνες τῆ μὲν ἀληθείας σύμμαχοί εἰσι, τῆ δὲ διαβολῆ καλεμιώτατοι. Φόνος⁸⁴ δὲ δίκη μὴ ὀρθῶς γνωσθεῖσα, ἰσχυρότερα τῷ

36. δίκαια καὶ τῷ ἀληθῆς ἐστίν. ἀνάγκη γὰρ, εἰ μὴ ὑμεῖς μὲ καταψηφίσθητε, καὶ μὴ ὄντα φονεῖα μηδ' ἔνοχον τῷ ἔργῳ, χρῆσθαι τῆ δίκῃ καὶ τῷ νόμῳ⁸⁴: καὶ ἄλλοις αὐτὸν τολμήσειεν ἔτε τὴν δίκην τὴν δεδικοσμένην παραβαίνειν, πιεύσας αὐτῷ ὅτι ἐκ ἔνοχός

39. ἐστίν, * ἔτ'⁸⁵, ἔξυνεδάς αὐτῷ τοιοῦτον ἔργον εἰργασ

μέναι

κλήματα non commiscuntur, sed singula quaeque seorsim excutiuntur, ut in hac causa, primum τὸ κακουργίας, tum τὸ φόνος. porro iuri civili convenienter causa disceptatur, cum quiescit, postquam semel a iudicibus sententia dicta est, neque rursus eadem causa in forum reuocatur. Verum κατὰ τὸ δίκαιον semel ex moralitate rei, ut vulgo usurpant, licet eandem causam saepius etiam peruestigare, atque exagitare, quam per leges non nisi semel licet. Et hoc ait reus paratus ego sum facere, ultroque me offero facturum, ut quicumque rationes innocentiae meae me poscat, ei reddam, quotiescunque quisque volet, et in foro, et in priuatis congressibus.

83. ἐγγινώσκοντο] scil. τὸ ἐμὸν δίκαιον, vel ἡ περὶ τὴν αἰτίαν ἀλήθεια.

84. χρῆσθαι τῆ δίκῃ καὶ τῷ νόμῳ] ertulden, aufrufen, was Vrtel und Recht mit sich bringet, luere, torerare corpore poenam a sententia iudicis, (quae est δίκη) et a legibus irrogatam, poenae modum imperantibus et iudicum sententias gubernantibus.

85. ἔτε ξυνεδάς] in posteriori exemplo p. 141. 40. egitur ἔτ' αὐτῷ. Dedi de meo ἔτ', ἔξυνεδάς.

μένω, μὴ ἔχρησθαι τῷ νόμῳ. ἀνάγκη δὲ τῆς δί-
κης νικᾶσθαι ⁸⁶ παρὰ τὸ ἀληθές, αὐτὲ τὴ τῆ ἀ-
ληθῆς, ἄλλως τε καὶ εἰάν μὴ ἢ ὁ τιμαρῆσαν. αὐ-
τῶν δὲ τῶτων ἕνεκα οἱ τε νόμοι, καὶ αἱ διαμοσίαι,
καὶ τὰ τόμια, καὶ αἱ προβήσεις ⁸⁷, καὶ τὰ ἄλ' ὅποσα 42.
γίγνεται τῶν δικῶν ἕνεκα τῆ φόνε, πολὺ διαφέ-
ροντά ἐστιν ἢ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις· ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ
πράγμα-

86. τῆς δίκης νικᾶσθαι παρὰ τὸ ἀληθές] ἡ δίκη
h. l. est, vt paulo ante quoque erat, ἡ καταδικη, vel
κρίσις τῶν δικασῶν. tametsi praua et iniqua fit senten-
tia de te a iudicibus lata, facere tamen non possis quo-
minus ei cedas, et ab eius iniquitate prosternearis, in-
uita et violata veritate. Pari modo νικᾶσθαι τῆ ἀλη-
θῆς [id est νικᾶσθαι ἐν λόγῳ τῆ ἀληθῆς] vinci ratio-
ne, vel respectu veri, est, excludi vero, impedire non
posse, quominus id, quod falsum reapse est, verum
nihilominus tamen videatur atque habeatur. facere
non posse, quo minus tibi verum extorqueatur et eri-
piatur. *Ein Dieb, ein Mörder seyn sollen und müssen,
wider Willen und Dank, wenn man es gleich nicht ist,
noch seyn will.* cogi per vim, ad agnoscendum aliquid
pro vero, tametsi inuitus id facias, et verum esse neges.

87. αἱ προβήσεις] significatur illud genus denun-
tiationum, quum necessarius occisi, ille, qui se effusi
sanguinis vltorem fert, homicidae denuntiat, vt ce-
ueat ad loca vetita accedere, quo venire homicidis per
leges non licet; cum interminatione, si contra fecerit,
se facturum, vt ille in carcerem abducatur, et iudicio
criminali tradatur. v. p. 145, 23. et 29. 146, 8. 147, 8.

89. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις] subaudi, siue δικαστηρίοις, si-
ue ἐγκλήμασι. alius in tribunalibus, vbi nullae cas-

πράγματα, περὶ ὧν οἱ κίνδυνοι ⁹⁰, περὶ πλείους ἐστὶν
 140.1. ὀρθῶς γνωστέον. ὀρθῶς μὲν γὰρ γνωστέοντα,
 τιμωρία ἐστὶ τῷ ἀδικηθέντι· φονέα δὲ τὸν μὴ αἰ-
 τιον, ψηφισθῆναι, ἀμαρτία καὶ ἀσεβεία ἔστιν εἰς το-
 τὸς θεὸς καὶ εἰς τοὺς νόμους. καὶ ἕκ ἴσον ἐστὶ τὸν τε
 3. διώκοντα μὴ ὀρθῶς αἰτιάσθαι, καὶ ὑμᾶς τοὺς δικασ-
 τὰς μὴ ὀρθῶς γινῶναι. ἡ μὲν γὰρ τῶν αἰτιασῶ-
 ἑκ ἔχει τέλος ⁹¹, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστὶ καὶ τῆ δίκη· ὅ, τι
 δ' ἂν ὑμεῖς ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ μὴ ὀρθῶς γινώτε, τὸτο
 ἕκ ἔστιν ὅποι ἂν τις ἀνευγκῶν, τὴν ἀμαρτίαν ἀπο-
 6. λύσαιτο. πῶς ἂν ἐν ὀρθῶς δικάσητε περὶ αὐτῶν;
 εἰ τέττες τε εἰάσετε τὸν νομιζόμενον ἔρκον διομοσαμέ-
 νος κατηγορησῆσαι, καὶ μὲ περὶ αὐτῶ τῷ πράγματι
 ἀπολογησῆσαι. πῶς δὲ εἰάσετε; εἰάν νυνὶ ⁹² ἀπο-

ψηφί-

dium causae agitantur. aut aliis in criminibus, a cri-
 mine caedis diuersis. Possit quoque ἐπὶ ταῖς αἰτιασῶ-
 legi, δίκαις puta. sed bene habere vulgatam, constat
 e p. 141. pen. vbi locus hic iisdem hisce verbis iteratur.

90. οἱ κίνδυνοι] num τοῖστοι est interponendum?

91. ἕκ ἔχει τέλος] caret effectu. reus caedis ab
 accusatore factus, nondum peractus, neque dum a iu-
 dicibus condemnatus, non ideo statim capite plebitur;
 quod accusatus fuit. sed dum demum accipit accusa-
 tio vim, et effectum edit, cum ad eam condemnans
 iudicium accesserit sententia. nam penes iudices, et in
 executione praeceptorum iuris scripti, continetur fi-
 nis, exitus, efficacia iudicii, vt aut absoluat, aut
 puniatur.

92. νυνὶ] nunc enim defendo vel purgo crimen
 mihi oblatum τῆς κακουργίας, negans, me furem aut
 latronem esse.

ψηφίσθησθε με. διαφεύγω γὰρ εἰδ' ἔγω τὰς ὑμε- 9.
 τέρων γνάμω, ἀλλ' ἡμεῖς ἔσσεσθε οἱ καίκεῖ 93 περὶ
 ἡμῶν διαψηφισζόμενοι. καὶ ἀποψηφισαμένοις μὲν ὑ-
 μῖν ἡμῶν νῦν, ἔξεσι τότε χρῆσθαι ἔτι· ἀ δὲ 94 βε-
 λεσθε ψηφισαμένοις, εἰδὲ βελεύσασθαι ἔτι περὶ
 ἡμῶν ἐγγυωρεῖ. καὶ μὴν εἰ δεοὶ ἀμαρτεῖν ἐπὶ τῶν δι 12.
 κάρων, τὰ ἀδίκως ἀπολύσαι οὐσιώτερον ἀν' ἢ τῶ μὴ
 δικαίως ἀπολέσαι. τί μὲν γὰρ, μόνον ἀμαρτημά
 ἐστὶ· τὸ δὲ ἕτερον, καὶ αἰτίβημα. ἐν ᾧ χρῆ πολλὴν
 πρόνοιαν ἔχουν, μέλλοντας ἀνήκεσον 95 ἔργον ἐργά-
 ζεσθαι. ἐν μὲν γὰρ ἀκεσῶ 96 πράγματι, καὶ ὀργῇ 15.
 χρῆσαμένους, καὶ διαβολῇ πειδομένους, ἔλαττον
 ἐστὶν 97 ἔξαμαρτεῖν· (μεταγνῆς γὰρ, ἔτι ἀν' ὀργῶς
 βελεύσασατο) ἐν δὲ τοῖς ἀνηκέσοις πλέον 98 βλάβος τὸ

μετά·

93. καίκεῖ] etiam tum, in altero posteriore iudi-
 cio, cum crimen caedis mihi defendendum erit. v.
 versu 42.

94. χρῆσθαι etc.] Sententia sic ferme admonet
 locum hunc emendandum esse. χρῆσθαι [sc. ἡμοί] εἴ τι
 ἀν' [sc. ἀλλο] ἔβηλεσθε. statuere de me, sed quid aliud (vel
 fecius) volupe sit. νῦν δὲ καταψηφισαμένοις, εἰδὲ — sic
 autem nunc me condemnaueritis, postmodum ne deliberate
 quidem licebit —

95. ἀνήκεσον] sic dedi, auctore Stephano, pro
 vulgari ἀνηκέσερον.

96. ἀκεσῶ] rursus obsecutus sum Stephano sic
 emendenti, pro vulgari ἐκάσω

97. ἔλαττον] aut adde, aut subaudi certe, siue
 βλάβος solum, siue ἐς βλάβος.

98. πλέον βλάβος] id est μᾶλλον βλ. damnum est,
 vel noxia, in fontem morte multasse. sed accedit ad

- μετανοῶν, καὶ γινῶμαι ἐξημαρτηκότας ⁹⁹. ἦδη δὲ
 18. τισιν ὑμῶν καὶ μετεμέλησεν ἀπολωλεκόσι ²⁰⁰. καί-
 τοι ἔγωγ ὑμῖν τοῖς ἐξαπατηθεῖσι μετεμέλησεν ¹, εἰ
 καὶ πάνυ τι χρεὶ, τὰς γε ἐξαπατῶντας ἀπολωλε-
 κέναι. ἔπειτα δὲ τὰ μὲν ἀκέραια τῶν ἀμαρτημοῦ-
 των ἔχει συγγνώμην, τὰ δὲ ἐκέραια ἐκ ἔχει. τὸ μὲν
 21. γὰρ ἀκέραιον ἀμαρτήμα, ὃ ἄνδρες, τῆς τύχης ἐστὶ·
 τὸ δὲ ἐκέραιον, τῆς γνώμης. ἐκέραιον δὲ πῶς ἂν εἴη
 μᾶλλον; ἢ εἴ τις, ὢν βελὴν ποιῶτο, ταῦτα παρα-
 χρεῖμα ἐργάζοιτο; καὶ μὴν τὴν ἴσῃν γε δύναμιν ἔ-
 χει, ὅστις τε ἂν τῇ χειρὶ ἀποκτείνῃ ἀδίκως, καὶ
 24. ὅστις τῇ ψήφῳ; εὐ δ' ἴτε ὅτι ἐκ ἂν ποτ' ἦλθον εἰς
 τὴν πόλιν εἴ τι ξυνήδεν ἑμαυτῷ τοιοῦτον· νῦν δὲ πι-
 στεύων ² τῷ δικάῳ· (ἔ πλέονος ³ ἔδεν ἔστιν ἄξιον
 Bbb 2 ἀνδρῶν)

hanc noxiam adhuc alia, per quam illa maior fit, seu
 increfcit, haec puta, vt tu agnoscas errorem tuum,
 eiusque crucieris poenitentia inutili, cum res facta re-
 prehendi et infecta fieri iam non amplius possit.

99. γινῶμαι ἐξημαρτηκότας] id est γιν. ὅτι ἐξημαρ-
 τήκασιν.

200. ἀπολωλεκόσι] videtur hic deesse τὰς ἐξαπα-
 τήσαντας ἑαυτὰς.

1. μετεμέλησεν] adde ἐκ ἀπολωλεκόσιν] vos non-
 dum poenituit, non pessumdedisse eos, si qui vos de-
 cepissent; tametsi vel maxime oportet pessumdare eos
 certe, si qui iudices mendacis circumueniant.

2. πιστεύων] admonet Stephanus, aut πιστεύω (in
 indicatiuo) esse leg. aut, si vulgata seruetur, tacite re-
 petendum et subiiciendum esse e praemissis ἦλθον.
 Recte hoc posterius. Possit tamen, id quod equidem

ἀνδρὶ συναγωνίζεσθαι, μηδὲν αὐτῷ συνεδῶτι ἀνόσιον εἰργασμένω, μήτ' εἰς θεὸς ἠσεβηκότι. ἐν γὰρ τῷ ταῖτω ἤδη καὶ τὸ σῶμα ἀπερηκὸς ἢ ψυχῇ 27. συνεξέσωσεν, ἐδέλξατο λαμπωρεῖν, διὰ τὸ μὴ ξυνεδέναί ἐαυτῆ· τῷ δὲ ξυνεδῶτι τῆτο αὐτὸ 4 πρῶτον πολέμιόν ἐστιν. ἐτι γὰρ καὶ τῆ σώματος ἰσχύουτος ἢ ψυχῇ προαπολείπει, ἠγεμένη τὴν τιμωρίαν οἱ ἦκεν ταύτην 5 τῶν ἠσεβηκότων 6. ἐγὼ δ' ἐμαυ 30. τῷ τοιῶτον ἐδὲν ξυνεδῶς,) ἦκω εἰς ὑμᾶς. τὸ δὲ τῆς κατηγόρου διαβάλλειν 7 ἐδὲν ἐσι θαυμαστόν. τούτων γὰρ ἔργον τῆτο· ὑμῶν δὲ, τὸ μὴ κείθεσθαι 8
τὰ δὲ

praeferam ad ἦκω versu 31. referri et cum eo copulari πειθῶν. vbi oratio longo ambitu interpellata rursus restauratur et continuatur. quapropter interiecta omnia signis parentheseos dislinxi.

3. οἱ πλέονος etc.] idem est, ac si dixisset, ἔ ἐδὲν ἄλλο ἐστιν ἀξιώτερον, καὶ ἐντιμότερον, καὶ περὶ πλείονος ποιητέον ἀνδρὶ πρὸς τὴν συμμαχίαν ἐν τῷ ἀγῶνι.

4. τῆτο αὐτὸ] scil. τὸ συνεδέναί ἐαυτῷ ἠδονηκότι ἢ ἠσεβηκότι.

5. ταύτην] idem est ac si dixisset τῆτο, ὁ πάσχει νῦν, ἦκεν αὐτῷ ὡς τιμωρίαν τῶν ἠσεβημένων. hoc malum, quod nunc patitur, sibi venire velut poenam impiorum facinorum a se commissorum.

6. ἠσεβηκότων] imo vero ἠσεβημένων, scil. ὑφ' ἑαυτοῦ.

7. διαβάλλειν] scil. ἐμὲ.

8. τὸ μὴ κείθεσθαι τὰ δίκαια] Num τὸ μὴ π. τὰ μὴ δίκαια non pati vos orationibus captiosis impelli ad res iniquas. Vulgata si defendatur, erit dictio τὰ δίκαια reddenda sic, quatenus cum aequo et iusto

τὰ δίκαια. τῆτο μὲν⁹ γάρ, ἐμοὶ κειδομένοις ὑμῖν
 33. μεταμῆσαι ἐς, καὶ τέτε Φάρμακον τὸ αὐθις
 κολάσαι· * τῆ δὲ¹⁰ τέτοις κειδομένους ἐξεργάσα-
 σθαι ἃ ἔτοι βέλονται, ἐπὶ ἔστιν ἴασις· ἐδὲ χρόνος
 πολὺς ὁ διαφέρειν¹¹. ἐν ᾧ ταῦτα νομίμως πράξεθ'
 ἃ νῦν ὑμᾶς παρανόμως κείθεσιν οἱ κατήγοροι ψη-
 36. φίσασθαι. ἔτι¹² τῶν ἐπεγεγομένων ἐς τὰ πράγ-
 Bbb 3 μετα,

conuenit, haecenus non cedere, neque esse in pote-
 state aliena. Vel leg. *παρα τὰ δίκαια.*

9. τῆτο μὲν] Num τῆ μὲν. Idem est ac si di-
 xisset. *ἐς γὰρ Φάρμακον καὶ τέτε*, scil. τῆ μεταμῆ-
 λῆσαι ὑμῖν π. ἔ. nam quod attinet ad illum metum vo-
 strum, ne, vbi concesseritis meis precibus, hoc est,
 vbi me absolueritis, huius vestrae facilitatis vos post-
 modum poeniteat, praesto est huius quoque metus re-
 medium. Sed tutius est nil mouere.

10. τῆ δὲ] sic dedi de meo, pro vulgari *τοὺς δὲ*.
 cohaeret τῆ cum *ἐξεργάσασθαι*. huius autem impru-
 dentiae medela nulla sit, si vos in horum auctoritate
 sitis, et, quae hi praecipiant, faciatis. v. Supplementa.

11. *διαφέρειν χρόνος* est temporis illud spatium,
 quod inter propositum animo nunc agitatam et exe-
 cutionem eius intercedit. haud magnum erit illud in-
 teruallum, quod proposito vestro homicidam occiden-
 di intercedet. nam paulo post, vbi veri percussores
 indagati et reperti fuerint, licebit vobis in fontibus iu-
 re merito facere id idem, quod si nunc in me faciatis,
 ab his aduersariis meis inducti, summum nefas com-
 miseritis.

12. ἔτι] malim ἔχει, vel ἔτοι. nequaquam res,
 h. e. prospera et sapiens rerum tractatio, est festinan-
 tium.

ματα¹³, ἀλλὰ τῶν εὖ βεβουμένων. νῦν μὲν ἔν γνω-
ρισταὶ γίνεσθε τῆς δίκης, τότε δὲ δικασαὶ τῶν μαρ-
τύρων· νῦν βὲν δοξασαὶ¹⁴, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθ-
ῶν. ἀραῖς τῶν¹⁵ δὲ τοι ἐσὶν ἀνδρὸς περὶ θανάτου
φεύγοντος τὰ ψευδῆ καταμαρτυρῆσαι. εἰάν γὰρ τὸ 39.
παρὰ χρεῖμα μόνον πείσωσιν ὥστε¹⁶ ἀποκτεῖναι,
αἶμα

13. τὰ πράγματα] id est τὸ κατορθῶν τὰ πρ.

14. post δοξασαὶ videtur τῶν ἀδήλων deesse, quod
credibile facit subiectum isti oppositum, κριταὶ τῶν
ἀληθῶν.

15. ἀραῖς τῶν δὲ τοι ἐσὶν] Duo vocabula ἀραῖς τῶν
Scaliger in vnum ἀπισίων contrahebat, sententia, aut
nulla, aut dura et perplexa. Ecquae enim haec sen-
tentia erit. *infaustorum autem est* — Mihi probabilius
videtur, et literarum vestigiis conuenientius, ἀρα ἴς
[id est ἴς] ὧ ἀνδρες, οἶον — Num etiam nostis, o vi-
ri — ?, num tenetis! num vnquam in mentem, vobis
venit expendere, quale, quantum facinus sit —

16. post μόνον videtur ὀρώντες deesse. si solum prae-
sens spectantes vos permouerint ad poenam mortis in
me discernendam, hoc est, si nulla ducantur ratione
futuri temporis, et nozarum ex hac crudelitate post-
modum necessario prouenturarum, sed solummodo
studeant suam sanguinis mei sitim satiare, odiique, quo
me prosequuntur, immanitati satisfacere.

17. πείσωσιν ὥστε ἀποκτεῖναι] integre dixisset sic
πείσωσιν ὑμᾶς, ὥστε ἐμὲ ἀποκτεῖναι. Vsurpauit hic
Antiphon ista duo vocabula πείσωσιν et ὥστε signifi-
catu primigenio. πείθειν enim proprie et stirpitus, vt ita
dicam, fune ligatum perducere vel pertrahere aliquo.
et ὥστε tantundem est atque πρὸς. est itaque πείσωσιν
ὥστε tantundem atque ἔλξωσι πρὸς τὸ ἀποκτεῖναι. An-

ἄμα τῷ σώματι¹⁷ καὶ ἡ τιμωρία¹⁸ ἀπόλωνται.
 ἔτε γὰρ οἱ φίλοι ἔτι θελήσουσιν ὑπὲρ ἀπολωλότητος¹⁹
 τιμωρεῖσθαι· εἰάν δὲ καὶ βεληθῶσι, τί ἔσται πλέον τῷ
 42. γε ἀποθανόντι; νῦν μὲν ἐν ἀποψηφίσασθε μὲν. ἐν
 δὲ τῇ τῆ φόνος δίκη, ἔτοι τὰ τὸν νομιζόμενον ὄρκον
 διομοσάμενοι, ἐμὲ κατηγορήσασιν, καὶ ὑμεῖς περὶ
 ἐμὲ κατὰ τῆς κειμένης νόμου διαγνώσεσθε. καὶ ἐ-
 μοι εἰδὲς λόγος ἔστι, εἰάν γε πάσχω²⁰, ὡς * πα-
 2411. ρανόμως²¹ ἀπόλωμαι. ταῦτά τοι δέομαι ὑμῶν, ἔ-
 τε τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρῆς, ἔτε ἐμαυτὸν ἀπα-
 ρεῶν τὸ δίκαιον. ἐν δὲ τῷ ὑμετέρῳ ὄρκῳ καὶ ἡ ἐμὴ

Bbb 4

σωτη-

notandum hoc, quod multis leuiculum et putidum
 videbitur, ideo duxi, quod ὡς cum πείθειν copula-
 tum raro inueniatur. Sed v. Supplementa.

17 b. σώματι] scil. τῷ ἐμῷ, εἰάν φονευθῶ.

18. ἡ τιμωρία] h. l. est vindicta, ultio mei san-
 guinis.

19. ὑπὲρ ἀπολωλότητος] aut interpone articulum
 τῆ aut subaudi ἀνδρός et ad ἀπολωλότητος adde tacita
 mente ἀδικίας. non hic designatur Herodes, sed
 defensor huius causae. quasi si dixisset ὑπὲρ ἐμὲ ἀπο-
 λωλότητος. amici mei nil curabunt sanguinem meum
 vlcisci.

20. πάσχω] Imo vero πάσχω in coniunctiuo,
 siquidem patiar. scil. mortis poenam. h. e. si nempe
 fiat, vt tum condemner, et extremum supplicium cor-
 pore tolerem.

21. παρ' ἐμῶν] sic dedi de meo, pro vulgari πα-
 ρανόμως.

μη καλῶς ἔχοντα διδάσκει τὸς ἀνθρώπους. ὥστ' εἰ
 δεῖ ἐκ τῶν λόγων τῆ κατηγοροῦντος ἡμᾶς τὸς νό-
 μους μαθεῖν εἰ καλῶς ἔχουσιν, ἢ μή, ἀλλ' ἐκ τῶν
 νόμων τὸς τέττα λόγους, εἰ ὁρθῶς ὑμᾶς καὶ νομί-
 μως διδάσκουσιν 4; ἢ ἔ. ὁ μὲν ἔν ἀγῶν ἐμοὶ μέγιστος 27.
 τῶ κινδυνεύοντα καὶ διωκομένα· ἡγῆμαι μέντοι γε
 καὶ ὑμῖν τοῖς δικασταῖς περὶ πολλῶ εἶναι τὰς φονι-
 κὰς 4b. ὁρθῶς διαγινώσκεις, μάλιστα μὲν τῶν θεῶν
 ἔνεκα καὶ τῶ εὐσεβῆς, ἔπειτα δὲ καὶ ὑμῶν αὐτῶν.
 ἔσι μὲν γὰρ περὶ τοιῶτε αὐτῆ μία δίκη 5· αὐτῆ δὲ 30.
 μη ὁρθῶς καταγνωσθεῖσα 6; ἰσχυροτέρα ἐστὶ τῆ δι-
 καίης καὶ τῆ ἀληθῆς. ἀνάγκη γὰρ, εἰάν ὑμεῖς κα-
 ταψηφίσησθε, καὶ μη ὄντα φονεᾶ, μηδὲ ἔνοχον
 τῶ ἔργῳ, χρεῖσασθαι 7 τῆ δίκη καὶ τῶ νόμῳ, εἰρ-
 γεσθαι 8 πάλεως, ἱερῶν, θυσιαῶν, ἀγῶνων 9· ἄπερ 33.
 μέγι-

3. τῆ κατηγοροῦντες] aut hic τῶν κατηγοροῦντων
 est leg. aut paulo post τὸς τέτε [non τέταν] λόγους.

4. διδάσκουσιν] adde τὸ πρᾶγμα, quod supra le-
 gitur additum.

4b. post φονικὰς potest δέκας subaudiri. malim
 tamen addi.

5. περὶ τοιῶτε αὐτῆ μία δίκη] Haec verba p. 139.
 35. non leguntur, vbi leguntur insequentia. Pro αὐ-
 τῆ videtur αὐτῆ. et tum erit eorum sententia haec. de
 re tali et tanta non nisi semel iudicatur, hoc ipso iudi-
 cio. non denuo ad examen reuocatur. v. Supplementa.

6. καταγνωσθεῖσα] in superiori exemplo est sim-
 plex γνωσθεῖσα, quod nescio an praestet

7. χρεῖσασθαι] supra est in praef. χρεῖσθαι.

8. εἰργασθαι] praepone copulam καὶ. v. Supplem.

9. ἀγῶνων] exfuli enim caedis causa facta etiam

μέγιστα καὶ παλαιότατα ¹⁰ τοῖς ἀγροῦσι, το-
σαύτην γὰρ ἀνάγκην ὁ νόμος ἔχει, ὥστε καὶ ἂν τις
κτείνῃ τινὰ ὧν αὐτός ¹¹ κρατεῖ, καὶ μὴ ἔσται ὁ τῶν
μωρήσων, τὸ νομιζόμενον ¹² καὶ τὸ θεῖον δεδιώς, ἀ-
γνύει

concelebratione ludorum, ad quos graeci omnes coi-
bant, interdicebatur. Nescio quoque an ἀγοραῖς, ἀ-
γώνων sit legendum. Siue forum, quod in Vrbe erat,
exercendis iudiciis et commerciis consecratum, siue
fora illa designentur hoc vocabulo, ad quae finitimā
inter se conuenire solebant, in limitibus agrorum cui-
que suorum sita, permutandarum mercium causa, Di-
ces voc: ἀγοραῖς in voc. πόλιως contineri. Recte mo-
nes. Verum tamen, hoc si probamus, etiam illis
duobus vocabulis, ἱερῶν et θυσίων carere poterimus.
Ecquis enim est, qui neget fana et sacra partem ciui-
tatis esse. Verum πόλις hic est ius ciuitatis, h. e. ius
ciuem se gerendi et iura ciuibus competentia vsurpan-
di; quamquam solum vrbis et aedificia eo non exclu-
sum imus.

10. παλαιότατα] antiquissima, h. e. carissima,
maxime venerabilia, summi ob antiquitatis reueren-
tiam facienda. Latini hoc sensu vocab. antiquum vsur-
pant quoque, vt in illo noto, nihil carius, neque anti-
quius habere. Sed apud graecos ista locutio rarius in-
uenitur, et hoc est notabilior.

11. αὐτὸν] imo vero αὐτός, vt leg. esse recte ad-
monuit Stephanus. cui obsecundauit.

12. τὸ νομιζόμενον] ius ciuile vsu publico sancitum.
Sententia est: seruum qui suum occiderit, tametsi nemo
futurus sit eius vindex, tamen, si herus ius diuinum
humanumque reueretur, abstinebit se iis locis, quo-
rum frequentatione lex homicidis interdicit.

γνεύει¹³ τε ἑαυτὸν, καὶ ἀφέξεται ὡν εἰρηται ἐν τῷ νόμῳ, ἐλπίζων ἕτας ἂν ἄριστα πράξεν. ἐς μὲν γὰρ 36. τὰ πλείω τοῖς ἀνθρώποις τῆ βίᾳ ἐν ταῖς ἐλπίσι. ἀπεβῶν δὲ καὶ παραβαίνων τὰ εἰς τὰς θεάς, καὶ αὐτῆς ἂν τῆς ἐλπίδος ἕτερ ἐς μέγιστον ἀνθρώποις τῆ βίᾳ ἀγαθόν) αὐτὸς αὐτὸν ἀποσεροίη. καὶ ἄδεις ἂν τολμήσειεν ἕτ' ἂν τὴν δίκην τὴν δεδοκιμασ 39. μένην¹⁴ παραβαίνεν, πισεύσας ὅτι ἐκ ἔνοχός ἐς τῷ ἔργῳ ἕτ' αὐ συνέιδός αὐτὸς αὐτῷ ἔργον εἰργασμένος τοῖτον, μὴ ἔ χρῆσθαι τῷ νόμῳ. ἀνάγκη δὲ τῆς τε δίκης νικᾶσθαι παρὰ τὸ ἀληθές, αὐτῆ τε 42. τῆ ἀληθῆς, καὶ¹⁵ μὴ ὁ τιμωρήσων ἦ. αὐτῶν δὲ τέτων ἕνεκα οἷτε νόμοι καὶ αἱ διαμοσῖαι, καὶ τὰ τόμια, καὶ αἱ προρρήσεις, καὶ τὰ ἄλλ' ὅσα γίνετα τῶν δικῶν τῆ φόνε ἕνεκα, πολὺ διαφέροντά ἐσιν ἢ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις· ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, περὶ ὧν 142. οἱ κίνδυνοι, περὶ πλείω ἐσιν ὀρθῶς γνωσῶσκεσθαι. ὀρθῶς μὲν γὰρ γνωσθέντα, τιμωρία ἐστὶν ὑπὲρ τῆ ἀδικηθέντος· φονέα δὲ τὸν μὴ αἷτιον ψηφισθῆναι, 3. αἰμαετία καὶ ἀσέβεια εἰς τε τὰς θεάς καὶ τὰς νό-

μ85.

13. ἀγνεύει] imo vero ἀγνεύσεις in futuro, ob insequens ἀφέξεται. de hoc quidem vix superfit dubium; at illud nondum satis intelligo, qui homicida sola abstinentia a locis vetitis ἀγνός purus fieri possit.

14. δεδοκιμασμένη] leg. esse δεδοκιμασμένην admonuit Stephanus. nam sic in superiori quoque oratione legi. designat p. 139. 38.

15. καὶ] lege e superiori exemplo, ἄλλως τε καὶ εἰς.

- μας. καὶ ἐκ ἴσον ἐστὶ τὸν τε δῶκοιτα μὴ ὀρθῶς αἰτιῶσθαι, καὶ ὑμᾶς τὲς δικαστὰς μὴ ὀρθῶς γινώσκειν. ἢ μὲν γὰρ τῆς αἰτίας ἐκ ἔχει [νῦν] ¹⁶ τέλος, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστὶ καὶ τῆ δίκη ¹⁷. ὅ, τι δ' αἰετὸς ὑμεῖς μὲν.
6. ὀρθῶς γινώσκε, τῆτο ἐκ ἐστὶν ὅπη ἀν * ἀνεγεγκών ¹⁸ τιν τὴν αἰτίαν ἀπολύσαιτο. ἐγὼ δὲ, ὡ ἀνδρες, ἐ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω περὶ τῆς ἀπολογίας, ἢ περ οἱ κατήγοροι περὶ τῆς κατηγορίας. ἔτοι γὰρ τὴν μὲν διώξιν, εὐσβετίας ἕνεκα φασὶ πεποιῆσθαι
9. καὶ τῆ δικαίαι, τὴν δὲ κατηγορίαν ἀπάσαιν πεπεινηται διαβολῆς ἕνεκα καὶ ἀπάτης· ὅπερ ἀδικαίω τὸν ἐστὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις ¹⁹. καὶ ἐκ, ἐλέγξαντες, εἴ γ' ἀδικῶ, δικαίως με βέλονται τιμωρεῖσθαι ²⁰. ἀλλὰ διαβάλλοντες, καὶ εἰ μηδὲν ἀδικῶ, ζημιῶσαι
12. καὶ ἐξελάσαι ἐκ τῆς γῆς ταύτης. ἐγὼ δὲ ἀξίω πρῶτον μὲν περὶ αὐτῆ τῆ πράγματος κρινεσθαι, καὶ διηγήσασθαι ἐν ὑμῖν τὰ γενόμενα πάντα· ἔπειτα περὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἔτοι κατηγορήσασιν, εἰάν ὑμῖν
- ἡδο-

16. νῦν] quod recte a superiori exemplo abest, vncis inclusi.

17. ἐν ὑμῖν ἐστὶ καὶ τῆ δίκη] idem est ac si dixisset ἀλλὰ τὸ τέλος ἐστὶ ἐν τῆ ὑμετέρᾳ ψήφῳ.

18. ἀνεγεγκών τις] sic dedi e superiori exemplo, pro vulgari ἐνεγκών τις.

19. τῶν ἐν ἀνθρώποις] sic dedi auctoribus Stephano et Scaligero. nam a vulgatis abest praepositio. Aliam quoque suam proponit Stephanus coniecturam, quae minus placet, τῶν παρ' ἀνδρ.

20. τιμωρεῖσθαι] sic correxerunt iidem Aldinae vitium τιμωρησθαι.

ἠδομένοις ἢ, βεβήσομαι ἀπολογήσασθαι. ἠγούμαι
 γὰρ μοι τιμὴν καὶ ὠφέλειαν αὐτὰ οἴσεν, τοῖς δὲ 15.
 ποστηγούροις καὶ τοῖς ὑπερεάζουσιν αὐτὴν ἄνην. ἐπεὶ τοι
 γὰρ καὶ φεβόν, ὦ ἄνδρες. ἵνα ²¹ μὲν ἐξῆν αὐτοῖς, εἴ
 τι ἐγὼ ἠδίκηον τὴν πόλιν ἢ ἐν χρησγία, ἢ ἐν ἀλλοκοῖσι,
 ἀποφῆκασιν καὶ ἐλέγξασιν, ἄνδρα τε ἐχθρὸν τιμωρή-
 σασθαι, καὶ τὴν πόλιν ὠφελῆσαι, ἐνταῦθα μὲν εἰδεις 18.
 πάντοτε οἷός σε ἐγένετο αὐτῶν ἕτε μικρὸν, ἕτε μέγα
 ἐλέγξαι ἀδικούντα τόνδε τὸν ἄνδρα ²² τὸ πλήθος τὸ
 ὑμέτερον· ἐν δὲ τέτῳ τῷ φωνῶνι, φόνα διώκοντες,
 καὶ τὴ νόμος οὕτως ἔχοντος ²² b., εἰς αὐτὸ τὰ πρᾶγ-

μα

21. ἵνα] foret utique planior oratio, si legeretur
 εἰ, ἵνα — si, ubi loci. — ut ei cohaeret cum οἷός τ' ἐ-
 γένετο. Verum tamen videor mihi obseruasse, post
 illas dictiones, δεινόν, aut θαυμαστόν γ' ἂν εἶη, cum
 deberet εἰ vel εἰάν sequi, istas particulas omitti, oratio-
 nem in illis δεινόν ἂν εἶη, vel θαυμαστόν ἂν εἶη et simi-
 libus, ex abrupto fisti et inhiberi, et nouam incipi
 sententiam; a praemissis velut abscessam, ut in vehemen-
 tia mirationis, aut stomachi. quare satius fuerit, ut in
 re dubia, post ὦ ἄνδρες punctum figi:

22. τόνδε τὸν ἄνδρα] id est, me, more tragicorum.

22 b. οὕτως ἔχοντος] id est ἕτω λέγοντος, vel οὕ-
 τως ἀγορεύοντος. v. p. 145. 31. quomodo autem praeci-
 pit et edicit lex? Ita nempe, his verbis εἰς αὐτὸ
 τὸ πρᾶγμα κατηγορεῖν. actorem oportere in tractatio-
 ne ipsius rei, de qua agitur, manere, ad aliena non
 euagari. Aduersarii autem mei, edicti huius imme-
 mores, accusationi suae aliena admiscent, eaque falsa,
 quae ipsi commenti sunt, de nascio quibus ausis meis
 in salutem reipublicae meae in republica gesta inui-
 diosis criminationibus infamatum eunt.

21. μη κατηγορεῖν, μηχανῶνται ἐπ' ἐμὲ λόγους ψευ-
δαίς συντιθέεντες ²³, καὶ διαβάλλοιτες καὶ εἰς τὴν
πόλιν ²⁴. καὶ τῇ μὲν πόλει, εἰ μὲν ἀδικεῖται, κακῶ
ηγορίαν ἀντὶ τιμωρίας ἀπονέμωσιν, αὐτοὶ δὲ εἰς
τὴν πόλιν φασὶν ἀδικεῖσθαι, τῆται δὲ ἀξίως εἰ-
24. κην λαμβάνειν. καίτοι αὐτοὶ αἱ κατηγορίαι, ἕτε
χάριτος ἀξίαι, ἕτε πίσεως. ἕτε γὰρ δὴ σὺ ἡ πό-
λις ἐλάμβανεν ἀν' ἑαυτὴν, εἴ τι ἠδίκητο, ἐνταῦθα
τὴν κατηγορίαν ποιεῖται ²⁵, ὥστε χάριτος ἀξίον εἶ-
ται τῇ πόλει· ἕτε, ὅστις [ἐκ] ²⁵ ἄλλα κατηγορεῖ,
27. ἢ ἂν διώκει, ἐν πράγματι τοιούτω, πισεῦσαι δὴ πρὸς
αὐτῷ ἀξιώτερον ἐστὶν ἢ ἀπισῆσαι· ἐγὼ δὲ σχεδὸν ἐ-
πίσημαι τὴν ὑμετέραν γνώμην, ὅτι ἐκ' ἀν' κατα-
ψηφίσησθε, εἴτ' ἀν' ἀποψηφίσησθε ἕτερα τινὸς ἐνε-
κα μᾶλλον, ἢ αὐτῆ τῆ πράγματος· ταῦτα γὰρ
30. καὶ δικαία καὶ ὄσια. ἀρεξομαι δὲ ἐντυθεῖν. Ἐπει-
δὴ χορηγὸς κατεσάθη ἐκὼς Θαρρήλια, καὶ ἔλαχον
Παν-

23. συντιθέεντες] subaudi αὐτοὶ αὐτῆς, vel ὅς αὐ-
τοὶ συντιθέασι.

24. τὰ εἰς τὴν πόλιν] subaudi aut ἐμοὶ ἀδικήμα-
τα, aut ἐμοὶ πεπραγμένα.

25. ποιεῖται] imo vero ποιῶνται. vt paulo ante
μηχανῶνται. Eiusmodi enim crimina non accusant,
quorum poenas respublica, vt vere laesa, merito fu-
meret. cuiusmodi crimina si accusarentur, deberet
vtique resp. accusatoribus gratiam, vtpote per quos
solos stetit, vt respublica iniuriarum acceptarum
poenas a reis repeteret.

26. ἐκ' ἄλλα] particulam infitiantem, quae de-
lenda est, vt sententiae repugnans, vncis inclusi.

Παντοκλέος διδάσκαλον καὶ Κερροπίδα Φυλὴν πρὸς τῇ ἑμαυτοῦ, ταῦτέσι τῇ Ἐρεχθίδι 27, ἐχορήγηεν ὡς ἄριστα ἐδυναμίην καὶ δικαιοσύνην. καὶ πρῶτον μὲν διδάσκαλῶν, ἢ ἐπιτηδεύοντων τῆς ἐμῆς οἰκίας, κατεσκευάσα, ἐν ᾧ περ καὶ 28 Διονυσίοις ἐχορήγηεν 29, ἐδίδασκον. ἔπειτα τὸν χορὸν συνέλεξας ὡς ἐδυναμίην ἄριστα, ἕτε ζημιώσας ἐδύνα. ἕτε ἐνέχυρα βία φέρων 30, ἕτ' ἀπεχθάνομενος ἐδένι ἀλλ', ὡς περ ἀν' ἡδίστα καὶ ἐπιτηδεύοντα ἀμφοτέρω 31 ἐγγίγντο, ἐγὼ μὲν ἐκέλευον 32 καὶ ἡγού-

μη,

27. τοῦτ' ἐστὶ τῇ Ἐρεχθίδι] auctoris ipsius, an scholiastae sint haec quatuor vocabula, in dubio relinquam. Postremi vocabuli vitium vulgatis insidens, quae Ἐρεχθίδι, dant; correxi ex auctoritate Stephani, admonentis, paulo post recurrere veram lectiōnem. Scaligeri in schedis ad h. l. nihil reperi annotatum, tametsi idem in argumento, ut paulo ante vidimus, hoc idem vitium correxisset.

28. ἐν ᾧ περ καὶ] cohaeret cum ἐδίδασκον τὸν χορὸν. vbi etiam iam antea chorum puerilem erudientiam curaueram.

29. ἐχορήγηεν] aut χορηγῶν leg. videtur, aut ὅτε Διον. ἐχορήγουν. cum choregi partes in Liberalibus agerem. Aut denique leg. κατασκευάσας.

30. φέρων] imo vero ἀφαιρῶν. nemini pignora per vim eripiens nam ἐνέχυρα φέρων est pignora afferre. quod ab huius loci sententia est alienum.

31. ἀμφοτέρω] mihiq̄ue, parentibusque liberorum saltare docendorum.

32. ἐκέλευον] scil. πέμπων τὰς παιδας πρὸς ἐμε, χάριτι τῇ διδάσκεισθαι.

μην ³³, οἱ δ' ἐκόντες καὶ βεβλόμενοι ἔπεμπον. ἐπει-
δὴ δὲ ἦγον οἱ παῖδες, πρῶτον μὲν μοι ἀσχολίας ἦν
παρεῖναι καὶ ἐπιμελεῖσθαι. ἐτύχχανε γάρ μοι

39. πράγματα ὄντα πρὸς Ἀρίσωνα καὶ Φιλῖνον, ἃ ἐ-
γὼ περὶ πολλῆ ἐποιήμην ³⁴, ἐπειδὴ παρήγγειλα,
ὄρθως καὶ δικαίως ἀποδείξαι τῇ βελῇ καὶ τοῖς ἄλ-
λοις Ἀθηναίοις. ἐγὼ μὲν ἔν τέτοις προσῆχον τὸν
νῦν. κατέστησα δὲ ἐπιμελεῖσθαι, εἴ τι θεοὶ τῶ χο-

42. ρῶ, Φανόστρατον, δημότην μὲν τεταπὶ τῶν διακόπ-
των, κηδεσὴν δ' ἑμαυτῆ, ὃ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγα-
τέρα. καὶ ἤξιεν αὐτὸν ἀριστα ἐπιμελεῖσθαι. ἔτι δὲ
πρὸς τέτρω δύο ἄνδρας, τὸν μὲν, Ἐρεχθίδος, Ἀ-
μυνίαν, ὃν αὐτοὶ οἱ Φυλῆται ἐψηφίσαντο συλλέγειν ³⁵

143.1. καὶ ἐπιμελεῖσθαι τῆς Φυλῆς ἐκάστοτε, δοκῶντας
χρησὸν εἶναι. τὸν δ' ἕτερον, τῆς Κερκοπίδος, ὅσ-
περ ἐκάστοτε εἴωθε ταύτην τὴν Φυλὴν συλλέγειν. ἔ-
τι δὲ

33. ἠγέμην] num ὑφηγέμην, aut ἐξηγέμην. An
veteres, Antiphontei aeui homines, simplici hoc ver-
bo utebantur pro composito. quicquid eius est, senten-
tia verbi haec est, praecipiebam, quo loci liberi mit-
tendi essent, quo tempore, et quo cum apparatu.

34. περὶ πολλῆ ἐποιήμην] cohaeret cum ἀποδείξαι.
permagni faciebam, multumque mea referebat, sena-
tum, populumque Atheniensem de rebus Aristonis at-
que Philini vera diligenterque a me doceri, qui me id
facturum promissem.

35. συλλέγειν] scil. τὰς παῖδας τὰς διδασχθησομέ-
νας. paulo post dicit eodem sensu συλλέγειν τὴν Φυλὴν.
id est τὰς παῖδας τῆς Φυλῆς.

τι δὲ τέταρτον ³⁶, Φίλιππον· ὃ προστέτακτο ὡς 3.
 νεῖσθαι καὶ ἀναλίσκεν ὁ, τι φράζοι ὁ διδάσκαλος,
 ἢ ἄλλος τις τέτων, ὅπως ἄριστα χορηγοῦντο ³⁷ οἱ
 παῖδες, καὶ μηδενὸς ἐνδεεῖς εἶεν διὰ τὴν ἐμὴν ἀσχα-
 λίαν. καθεσῆκει μὲν ³⁸ ἡ χορηγία ἕτω· καὶ τέτων
 εἴ τι ψεύδομαι προφάσεως ἕνεκα, ἔξεσι τῶ κατη β.
 γόρω ἐλέγξαι ἐν τῶ ὑτέρῳ λόγῳ ὁ, τι ἂν βέλπται
 εἰπῆν. ἐπεὶ τοιάτως ἔχει, ὃ ἄνδρες· πολλοὶ τῶν
 περιεζώτων τέτων τὰ μὲν πρῶγματα ταῦτα πάν-
 τὰ ἀκριβῶς ἐπίσανται ³⁹, καὶ τὰ ὀρκωτοῦ ἀκούου-

σι, καὶ

36. τέταρτον] bene habet, tametsi Stephano se-
 cus videbatur, adscribenti [πότερον, τρίτον.] Verum
 lapsus ille est in calculando. quatuor utique chori in-
 spectores enumerat Antipho, quorum primus est ge-
 ner defensoris, Phanostratus, secundus Amynias etri-
 bu Erechtheide, tertius e tribu Cecropide, cuius viri
 nomen reticetur, quartus denique hic Philippus. Pos-
 sit quoque quintus addi e p. 142. 31. Pantacles, ve-
 rum is magister chori erat, non inspector. h. e. Pan-
 tacles hoc unum agebat, ut pueros puellasque saltare
 doceret. reliqui operam dabant, ut docendis praesto
 essent omnia necessaria.

37. χορηγοῦντο] sic emendarunt Scaliger et Ste-
 phanus Aldinae vitium χορηγεῖντο. quo instruerentur
 pueri vestibus, ornatuque et apparatu reliquo.

38. μὲν] adde οὖν.

39. ἐπίσανται] causam allegat, cur probabile de-
 beat esse, vera se dicere, minus probabile, se menti-
 ri. Circumstant enim hoc iudicium multi, qui rem
 omnem probe tenent. Apud hos ego existimationem
 viri honesti, sanctique et religiosi tueri modis omni.

9. σι ⁴⁰, καὶ ἐμοὶ προσέχουσι τὸν ἰὼν ἄττα ἐγὼ ἀποκρίνωμαι· οἷς ἐγὼ ἐβυλόμην ἀνδοκεῖν αὐτόσ τε εὐρεκος εἶναι, καὶ ὑμᾶς ταύληθ' ἢ λέγων πείσαι ἀποψηφίσασθαί μβ. πρῶτον μὲν ἔν ἀποδείξω ὑμῖν, ὅτι ἔτ' ἐκέλευσα τὸν παῖδα πιεῖν τὸ Φάρμακον, ἔτ' ἠνάγ-
 12. κασα, ἔτ' ἔδωκα· καὶ ⁴¹ ἔτε παρῆν ὅτ' ἔπιεν. καὶ ἔ τέτε ἔνεκα ταῦτα σφόδρα ⁴² λέγω, ὡς ἐμαυτὸν ἔξω αἰτίας καταστήσω, ἕτερον δέ τινα εἰς αἰτίαν ἀγάγω· ἐ δῆτα ἔγωγε. πλὴν γε τῆς τύχης ⁴³, ἥπερ, οἶμαι, καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἀνθρώπων αἰτία ἐστίν
 15. ἀποθανεῖν. ἦν ἔτ' ἀν ἐγὼ, ἔτ' ἄλλος εἰδὲς οἶσσι· ἀν εἴη ἀποσρέψαι μὴ ἐ γενέσθαι ἦν τινα δεῖ ἐκάστω.

Ccc 2

MAR-

bus contendo. Verendum itaque sit, ne, si mentiar, his, qui facile et statim fraudem sint agniture, vt rei gestae conscii, improbus, et sceleratus, et religionis contemptor, iurisque iurandi violator videar. id quod modis omnibus praecauebo.

40. τῶ ὄρωτῶ ἀκούσι] audiunt et scribam verba mihi meisque testibus praeuntem iuris iurandi a nobis dicendi, et nos illa verba recitantes istumque duces sequentes. id est audiunt nos iurantes.

41. ἔδωκα, καὶ ἔτε] dele mediam vocem, vt e sine primae perperam iteratam. Aut lege καὶ εἰδὲ.

42. σφόδρα] num ἔτω σφόδρα. tanta cum contentione, aut adde διατεινόμενος.

43. πλὴν γε τῆς τύχης] potest hoc referri, siue ad ἔνεκα praemissum, vt sit sententia, ἀλλὰ ταῦτα λέγω ἔνεκα τῆς τύχης. haec eo dico, quo vim fortunae demonstrem, quanta sit; siue potius ad ἕτερον. in alium quempiam culpam conferam, praeterquam in fortunam.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Μεμαρτύρηται μὲν ἔν, ἃ ἄνδρες, περὶ τοῦ πράγματος ἃ ἐγὼ ὑμῖν ὑπεσχόμην. ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν κρησκοπέων, ἃ τε ἔτοι 44 διωμόσαντο καὶ ἃ ἐγὼ, πότεροι 45 ἀληθέστερα καὶ εὐορκότερα. διωμόσαντο γὰρ ἔτοι μὲν ἀποκτεῖνάί με Διόδοτον 46 βελεύσαντα 47 αὐτῶ θάνατον· ἐγὼ δὲ 48 μὴ ἀποκτεῖναι, μήτε χειρὶ ἀράμενον, μήτε βουλεύσαι 49. αἰτιῶνται δὲ ἔτοι μὲν ἐκ τῶν, ὡς αὐτός 50 κελύσειε πιεῖν τὸν ποῦδα τὸ Φάρμακον, ἢ 21. ἠνάγκασεν, ἢ ἔδωκεν. ἐγὼ δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν, ὧν αἰτιῶνται ἔτοι, ἀποφανῶ, ὅτι ἐκ ἑνοχός εἰμι. ἔτε γὰρ ἐκέλευσα, ἔτ' ἔδωκα, ἔτ' ἠνάγκασα· καὶ ἔτι προστίθημι αὐτοῖς, ὅτι ἐπαρεγενόμην πίνοντι, καὶ εἰ φα·

44. οὔτοι] aduersarii mei.

45. πότεροι] subaudi διωμόσαντο siue e praemissis, siue ex insequentibus.

46. Διόδοτον] puer est veneno interemtus, cuius homicidii causa hic agitur.

47. βελεύσαντα] sic dedi, auctore Stephano, pro vulgari βελεύσαντι.

48. ἐγὼ δὲ] scil. διωμοσάμην.

49. βελεύσαι] aut βελεύσει leg. est, ex praemeditato, ministerio vsus aliorum a me subornatorum, aut si βελεύσαι bene habet, necesse est aliquid in praemissis deesse. e. c. ad hunc modum, μήτε χειρὶ ἀράμενον, [id est ἡρμένη manu sublata] μήτε βέλε, μήτε Φαρμάκω. μήτε βουλεύσαι. vt ista μήτε χειρὶ et βέλε et Φαρμάκω referantur ad ἀποκτεῖναι, ad βελεύσαι autem subaudiatur τὸν θάνατον.

50. οὗτος] Phanosttratus, gener meus.

24. εἰ Φασὶν ἀδικεῖν, εἴ τις ἠνάγκασεν, ἐγὼ ἐκ ἀδικῶ
 ἔ γάρ ἠνάγκασα. καὶ εἰ τὸν δόντα τὸ Φάρμακον
 Φασὶν αἴτιον εἶναι, ἐγὼ ἐκ αἰτίας· ἔ γάρ εἶδον αἰ-
 αιτιάσασθαι μὲν ἐν καὶ καταψεύσασθαι ἔξῃσι τῷ
 βελομένῳ (αὐτὸς γὰρ ἕκαστος τέτο κρατεῖ⁵¹) γενέ-
 27. σθαι μέντοι τὰ μὴ γινόμενα, καὶ ἀδικεῖν τὸν μὴ ἀδι-
 κῆντα, ἐκ ἐν τοῖς τέτων λόγοις ἠγῆμαι εἶναι, ἀλλ' ἐν
 τῷ δικαίῳ καὶ ἐν τῷ ἀληθεῖ⁵². ὅποσα μὲν γὰρ λά-
 θρα πράττεται, καὶ ἐπὶ θανάτῳ βελευθέντα⁵³, ὧν
 μή εἰσι μάρτυρες, ἀνάγκη περὶ τῶν τοιούτων ἐξ αὐ-
 30. τῶν τῶν λόγων τῶν τῆ κατηγορίας καὶ τῆ ἀποκρινόμε-
 νῃ τὴν διάγνωσιν ποιῆσθαι καὶ θηρεύειν, καὶ ἐπὶ σμυ-
 κρὸν ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, καὶ εἰκάζοντας μᾶλλον
 ἢ σάφῃ εἰδόντας, ψηφίζεσθαι περὶ τῶν πραγμά-
 των· ὅπερ δὲ⁵⁴ πρῶτον μὲν αὐτοὶ οἱ κατήγοροί ὁμο-
 33. λογῶσι μὴ ἐκ προνοίας, μηδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι
 Ccc 3 τὸν

51. τέτο κρατεῖ] imo vero τέτε κρ. vnusquisque hoc in potestate habet.

52. ἐν τῷ δικαίῳ καὶ ἀληθεῖ] id est ἐν τῇ ἀλη-
 θείᾳ τῇ δικαίῳ [vel ὑπὸ δικαίων ἀνθρώπων] κριθείση.
 vel ἐν τῇ δικαίᾳ κρίσει τῆς ἀληθείας. v. Supplementa.

53. βελευθέντα] subaudi ἐς. quod est h. l. pau-
 lo durius. alias malim βελευθέντι, vt ad θανάτῳ re-
 feratur.

54. ὅπερ δὲ] deest huic periodo posterius mem-
 brum, seu apodosis. prius enim, seu protasis, finitur
 in illis μάλιτα ἐξελέγχοιτο. membri deficientis haec
 ferme fuerit sententia ἐνταῦθα βραδύῳ ἀκριβῶς διαγνω-
 νῆ καὶ ψηφίζεσθαι. vel ἐνταῦθα ἐκέτι δὲ εἰκάζοντας
 ἀλλὰ καὶ μάλα σαφῶς ἔξῃσι ψηφίζεσθαι.

τὸν θάνατον τῷ παιδί, ἔπειτα τὰ πραχθέντα Φανε-
 ρῶς ἀπαντα πραχθῆναι, καὶ ἐναντίον μαρτύρων παλ-
 λαῶν, καὶ ἀνδρῶν, καὶ παιδῶν, καὶ ἐλευθέρων καὶ δούλων,
 ἐξ ὧν περ, καὶ εἴ τις ἠδίκησε, Φανερώτατος ἀνεῖν,
 καὶ εἴ τις μὴ ἀδικῆντα αἰτιῶτο, μάλιστα ἐξελέγ- 36.
 χαιτο. ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι, ὡς ἄνδρες, ἀμφοτέ-
 ρα καὶ τῆς γνώμης 55 τῶν ἀντιδίκων, καὶ αἰὶν τρέ-
 πῳ ἔρχονται ἐπὶ τὰ κρίματα. ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἔ-
 δὲν ὁμοίως ἔτοί τε πρὸς ἐμὲ πρᾶττεσι, καὶ ἐγὼ
 πρὸς τέττες. ἔλεξε μὲν γὰρ Φιλοκράτης 56 ἔτσι 39.
 ἀναβὰς εἰς τὴν ἡλιακὴν 57 τὴν τῶν θεσμοθετῶν,
 τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ὁ παῖς ἐξεφέρετο, ὅτι ἀδελφὸν αὐτῆ
 ἀποκτείναιμι ἐγὼ, ἐν τῷ χορῷ 58 φάρμακον ἀ-
 ναγκάσας πιεῖν. ἐπειδὴ ἔτος 59 ταῦτ' ἔλεγεν, ἀνα-

βας

55. τῆς γνώμης] imo vero τὴν γνώμην. aut aliquid
 deest. e. c. τὸ σκολιον vel τὸ ἄγοπον τῆς γνώμης.

56. Philocrates hic frater erat pueri veneno sublati.

57. ἡλιακὴν] miror insolentiam vocabuli, quod
 quamquam non intelligo, tamen non damnabo, sed ut
 in re ancipiti et non satis perspecta, amplius pronun-
 tiabo. Bene si habet, tantundem significabit, atque
 ἡλιασκ, id est ἀθροισμὸς καὶ σύνοδος, locus, ubi con-
 uenitur, congressus, conuentus. verbo, curia. So-
 laria talia aedificia fuisse medio aevo appellata, item
 basilicas, notum est. verum neutrum horum aevo An-
 tiphonteo conuenit.

58. ἐν τῷ χορῷ] in coetu puerorum, qui conue-
 nissent, quo saltare discerent.

59. ἐπειδὴ ἔτος] interpone aut δ' aut ἔτ. vos ἔτος
 designatur Philocrates.

42. βὰς ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον, τοῖς αὐτοῖς δικασταῖς⁶⁰
 ἔλεξα, ὅτι τὸν μὲν νόμον⁶¹ ἔδίκαιον ἔπροκαθῆ-
 σθαι εἰ Φιλοκράτης κατηγορῶν καὶ διαβιάδων, εἰς
 τὸ δικαστήριον μελλόντων ἔσεσθαι μοι ἀγώνων πρὸς
 Ἀριστίωνα⁶² καὶ Φιλῖνον αὐριον τῆ ἔννη⁶³, ὄνπερ⁶⁴
 44. ἔνεκα τῆς λόγου τῆς λέγει· ἃ μὲντοι αἰτίατα
 καὶ διαβιάδοι, ῥαδίως ἐξελεγχθήσονται ψευδομένους
 εἰς γὰρ οἱ συνεδότες πολλοὶ, καὶ ἐλεύθεροι καὶ
 δῦλοι⁶⁵, καὶ νεώτεροι, σύμπαντες πλείους ἢ παντή-

Ccc. 4

καθ-

60. τοῖς αὐτοῖς δικασταῖς] ad quos Philocrates me
 ista criminatione infamauerat.

61. τὸν μὲν νόμον] ex hoc male fano et exulcera-
 to loco nihil nunc quidem efficio melius, quam istud.
 τὸ μὲν ἔλον, ἔδίκαιον, εἰδὲ προσηκόν ποιῆσθαι Φιλ.
 vniuersē, non ex aequo. neque ciuilitate atque honeste Phi-
 locratem agere, qui me tum calumniis impetat, cum
 certamen mihi postero die instet —

62. Ἀριστίωνα] admonet Stephanus, hunc homi-
 nem paulo ante Ἀριστίωνα fuisse appellatum.

63. αὐριον τῆ ἔννη] imo vero αὐριον καὶ τῆ ἔννη. in sta-
 tinum diem, atque postcrastinum, h. e. diem tertium.
 Harpocr. v. καὶ εἰς ἔννην, τὸ εἰς τρίτην λέγουσι. vide-
 tur hic defensor, quomocumque fuit appellatus, id
 enim ignoramus; altero die Aristonem, vel Aristio-
 nem, altero Philinum accusare voluisse, duabus singu-
 laribus actionibus. id quod etiam e p. 145 38 patet.

64. ὄνπερ ἔνεκα] quorum in fauorem et gratiam,
 vt eos hac interpellatione forensis actionis e discrimine
 eriperet, quod ipsis ab hoc defensore imminabat.

65. post δῦλοι δεesse καὶ πρεσβύτεροι recte admo-
 nuit Stephanus.

πάντα ὅτι τὰς τε λόγους τὰς λεχθέντας περὶ τῆς 3. πόσεως τῆ Φαρμάκῃ, καὶ τὰ πραχθέντα καὶ τὰ λεγόμενα πάντα ἠπίσαντο. καὶ εἶπον τε ταῦτα ἐν τῷ δικαστηρίῳ, καὶ πρὸς ἀκαλέμην αὐτὸν εὐθύς τότε, καὶ αὐθις τῇ ὑπεραίᾳ ἐν τοῖς αὐτοῖς δικασαῖς, καὶ ἵνα μὴ ἐκέλευον λαβόντα μάρτυρας ὁπόσους βέβηλοῖτο ἐπὶ τῆς παραγενομένης· λέγων ἑαυτῶν ὀνομασί ἕκαστον, τέττες ἐρωτῶν, ἐλέγχεσθαι 67. τῆς μὲν ἐλευθέρης, ὡς χρὴ τῆς ἐλευθέρης· (οἱ σφῶν ἕνεκα 68 καὶ τῆ δικαίᾳ 69 ἔφραζον ἂν τὰ ληθῆ καὶ τὰ

66. τὰ λεγόμενα] quid hoc sibi velit, post illa modo praemissa τὰς λόγους τὰς λεχθέντας, non video. Aut ergo delenda sunt illa tria vocabula, καὶ τὰ λεγόμενα, aut loco postremi legendum γεγόμενα. differunt autem τὰ πραχθέντα et τὰ γεγόμενα quodammodo. Illa sunt ea, quae de industria, certo consilio geruntur, haec quae fortuito eueniunt. v. versum 9.

67. λέγων αὐτῶν ὀνομασί ἕκαστον, τέττες ἐρωτῶν, ἐλέγχεσθαι.] sic emendavi locum hunc, qui in vulgatis parum emendate sic circumfertur. λέγων αὐτῶ ὀνόματι ἕκαστον τέτοις, ἐρωτῶν, ἐλ. Praeiuerat emendationi nostrae in quibusdam Stephanus, in margine sic admonens [πότερον, λ. αὐτῶ, ὀνόματι ἕκαστον, τέττες ἐρωτῶν, ἐλ.] cohaeret λέγων cum ἐκέλευον; cum quo eodem etiam asyndetum τέττες ἐρωτῶν [pro καὶ τέττες ἐρ.] cohaeret. hortabar eum, vt, vna cum comitibus quam plurimis, qui testes ipsi forent, adiret ad eos, qui funesto illi euento interfuissent, quorum ei cuiusque nomen edebam. Hos vt interrogaret et argueret, hortabar.

68. σφῶν ἕνεκα] videtur αὐτῶν interponendum

9. τὰ γινόμενα) τὴς δὲ δόξης, εἰ μὲν αὐτῶν ἐρωτῶν-
 τι ταλῆθῃ δοκοῖεν λέγειν 7^ο, εἰ δὲ μὴ, ἔτοιμοι σαῖεν 7^η
 δίδοναι βασανίζεν τρέπω ὁποῖα βέλοισι. καὶ ταῦ-
 τα ἐμὲ προκαλεμένα καὶ λέγοντος ἐν τῷ διαστη-
 Ccc ε ρίω

esse. quorum quisque suimet ipsis causa ultro verum
 esset dicurus, quo et viri honesti, veritati studentis.
 famam tueretur, et se a communione sceleris purga-
 ret, et infontem in crimen immeritum adduci ne pa-
 teretur, neque committeret, pertinacia silentii sui, ut
 duris et civi bono indecoris modis ad confessionem
 veri adigeretur ipse.

69. τῷ δίκαιου] quoniam vera, quacunq[ue] in re,
 dicere ius et fas est, etiamsi tu pro tua virili parte ex
 illa tua veracitate neque emolumentum, neque da-
 mnūm vllum priuatum referas.

70. post λέγειν, deficit, Atticorum more omis-
 sum, a lectore quodque tacita ipsius cogitatione subii-
 ciendum; τότε αὐτὸς εἶπεν, καὶ μὴ βασανίζεν.

71. ἔτοιμοι σαῖεν] Non videtur mihi quidem hic ali-
 quid deesse. nota enim est haec illorum vetustiorum at-
 ticorum in loquendo breuitas et verborum parsimonia;
 notus item est, exemplisque possit approbari quam-
 plurimis hic eorundem mos, repente ab infinitiūo ad
 optatiuum transeundi. Verum ipse quisque lector ta-
 cita mente h. l. subiiciet de suo, καὶ ἔλεγον αὐτῶν, ὅτι
 ἔτοιμοι σαῖεν et praeterea auctor ei [Philocrati] ego
 eram de hoc, illos, qui rei gestae interfuissent, ad
 quos ego scil. eum ablegabam, paratos stare ad traden-
 dum mancipia, quemque sua, ad veri per tormenta
 quaestionem. Nos ipsi quoque si locum hunc ver-
 nacule sic redderemus, wo nicht, so stünden sie bereit
 ihre Leibeignen herzugeben, nemo eo quicquam offen-
 deretur; neque negaturus esset; ea sibi plana esse.

ρίω, ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ δίκαιοι καὶ ἕτεροι ἰδιώται πολ-
 λοι μάρτυρες παρεῖσαν, ἔτε τότε παρωχηῖμα, ἔ· 12.
 πῆ ὕψρον ἐν παντί 72· χρόνω ὑδέποτε ἠδέλησαν ἐλ-
 δεῖν ἐπὶ τῷτο τὸ δίκαιον· εὐ εἰδότες ὅτι ἐκ ἂν τέ-
 ταις κατ' ἐμῷ ἐλεγχος ἐγίνετο ἔτος, ἀλλ' ἐμοὶ κα-
 τὰ τέτων, ὅτι ἐδὲν δίκαιον εὐ' ἐληθῆς ἠτιῶντο-
 ἐπίσασθε δὲ, ὦ ἄνδρες, ὅτι αἱ ἀνάγκαι αὐτὰν ἰσχυ- 15.
 ρέταται καὶ μέγισαί εἰσι τῶν ἐν ἀνθρώποις· καὶ ἐ-
 λεγχοὶ ἐκ τέτων σαφέστατοι καὶ πιστότατοι περὶ
 τῶ δικαίαι, ὅσα εἶπ· ἐλευθῆροι μὲν πολλοὶ οἱ συνε-
 δότες, εἶεν δὲ δῆλοι· καὶ ἐξείη μὲν τὰς ἐλευθῆρους
 ὄρεοι καὶ πίσειν ἀναγκάζειν, ἀ ταῖς ἐλευθῆραις 18.
 μέγισα καὶ περὶ πλείστῃ εἰσὶν· ἐξείη δὲ τὰς δῆλας
 ἐτέραις ἀνάγκαις 73, ὑφ' ὧν, καὶ ἦν μέλωσιν ἀπο-
 θωνῶσθαι κατακτόντες, ὁμοις ἀναγκάζοντα σαλιη-
 θῆναι· ἢ γὰρ παρῆσα ἀνάγκη ἐν ἐκάστῳ ἰσχυ-
 ρότερα ἐστὶ τῆς μελώσῃς 74 ἔσεσθαι· εἰς πᾶν τοῖ 21.
 νυν ἐγὼ πρέκαλεσάμην τέτας 75, καὶ ἐξ ὧν γε χρεῖ
 ἄνδρῶ

72. ἐν παντί] interpone aut praepono articulum τῶ

73. post ἀνάγκαις aut subaudiendum est e praemissis ἀναγκάζειν, aut deest verbum καταλαμβάνεται, aut simile quodpiam aliud.

74. τῆς μελώσῃς ἔσεσθαι] scil. ἀνάγκαις metus praesens, mortis e tormentis praesentibus aufereudae, superat et obscurat, animoque expellit metum futuri supplicij. Qui enim feruus aduersus herum aliquid prodidisset, ei verendum erat, ne herus postmodum id cruciatibus dirissimis, et extremo adeo supplicio vitum iret.

75. τέτας] Philocratem et eius confortes, paulo

- ἀνδρωπον ὄντα τάληθῆ καὶ τὰ δίκαια πυνθάνεσθαι, ἐξῆν ⁷⁶ αὐτοῖς πυνθάνεσθαι, καὶ πρόφασιν.
24. ἐδεμίαι ὑπελείπετο. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ τὴν αἰτίαν ἔχων καὶ ἀδικῶν (ὡς ἔτοί φασιν) ἔτοιμος ἦν αὐτοῖς κατ' ἐμαυτῆ παρεῖχον ἔλεγχον τοῦ δικαιοτάτου· οἱ δ' αἰτιώμενοι καὶ φάσκοτες ἀδικεῖσθαι, αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐκ ἐθέλοντες ἐλέγχειν εἴ τι ἠδίκουντο. καὶ εἴ μὲν
27. ἐγὼ τῶν προκαληθέντων μὴ ἠθέλησα τὲς παραγενομένους ἀποφῆναι ⁷⁷ θεράποντας, ἢ ἐξαίτια μὴ ἠθέλουν ἐκιδόναι, ἢ ἄλλην τινὰ πρόκλησιν ἔφυγον, αὐτὰ ἂν ταῦτα μέγιστα τεκμήρια κατ' ἐμῆ ἐποιῶντο, ὅτι ἀληθῆς ἦν ἡ αἰτία· ἐπεὶ δ' ἐμοὶ
30. προκαλημένοι ἔτοι ἦσαν οἱ φεύγοντες τὸν ἔλεγχον, ἐμοὶ δὴ πρὸς δίκασιν κατὰ τῶν τὸ αὐτὸ τῆτο τεκμήριον γενέσθαι, ὅτι ἐκ ἀληθῆς ἦν ἡ αἰτία, ἢ αἰτιῶνται κατ' ἐμῆ. ἐπίσταμαι δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἄνδρες, ὅτι εἴ μὲν τῶτοις ἐμῆ καταμαρτύρουν οἱ μάρτυρες οἱ παραγενομένοι, αὐτοῖς ἂν τῶτοις ἰσχυροτάτοις ⁷⁸ ἔχρῶντο, καὶ πίσιν ταύτην σαφιστάτη ἀπέφαινον, τὲς μάρτυρας τὲς καταμαρτυρῶντας τῶν αὐτῶν δὲ τῶν ⁷⁹ καταμαρτυρῶντων, ἂ μὲν ἐγὼ

post hi iidem appellantur οἱ αἰτιώμενοι καὶ φάσκοτες ἀδικεῖσθαι.

76. ἐξῆν] id est ἐκ τῶν ἐξῆν ἐμῆ γὰρ ἔνκα.

77. ἀποφῆναι] nomina eorum edere. ἐκιδόναι] corpora ipsa tradere.

78. ἰσχυροτάτοις] aut adde, aut subaudi saltim τεκμηρίοις.

79. τῶν αὐτῶν δὲ τῶν] non cohaerent ista duo

ἔγω λέγω· ἀληθῆ εἶναι, αὐτοὶ δὲ ἔτοι λέγουσι, ἐπὶ ἀ-
ληθῆ, τοῖς μὲν μάρτυσι τοῖς μαρτυροῦσιν⁸⁰ ἀπι· 36.
καὶ ὑμᾶς διδάσκει, τοῖς δὲ λόγοις, οἷς αὐτοὶ λέ-
γουσι, πιστεύει ὑμᾶς φασὶ χρῆναι· ἐς ἐγὼ εἰ ἔλα-
θον ἀνευ μαρτύρων, ψευδῆς ἂν κατηγορεῖν εἶμαι.
καίτοι δεινόν, εἰ οἱ αὐτοὶ μὲν μάρτυρες, τέτοις ἂν
μαρτυροῦντες, πιστοὶ ἦσαν, ἐμοὶ δὲ μαρτυροῦντες, 39.
ἀπιστοὶ εἴσονται. καὶ εἰ μὲν πάνυ μὴ παρεγένοντο
μάρτυρες, ἐγὼ δὲ παρεσχόμην ἂν, ἢ τὸς παραγε-
νομένους μὴ παρεσχόμην, ἑτέρας δὲ τινάς, εἰκότως
αἱ οἱ τέτων λόγοι πιστότεροι ἦσαν τῶν ἐμῶν μαρτύ-
ρων· ὅπερ δὲ μάρτυράς τε ὁμολογεῖσι παραγενέσθαι, 42.
καὶ ἐγὼ τὸς παρεγενομένους παρέχομαι εὐθύς⁸¹
ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καὶ αὐτὰς ἐγὼ, καὶ οἱ
μάρτυρες πάντες, φανεροὶ ἐσμέν λέγοντες, ὅπερ
νυνὶ πρὸς ὑμᾶς, πόθεν χρῆ, ὦ ἄνδρες, ἢ ταύτην

πιστά,

τῶν αὐτῶν et τέτων inter se, sed prius quidem cum
καταμαρτυροῦντων cohaeret, posterius autem regitur
ab hoc ipso κατάμαρτ. illud redit ad testes, ad quos
defensor Philocratem ablegauerat, hoc autem redit ad
Philocratem eiusque confortes; vt sententia fit. Cum
autem testes mei iidem et aduersus hos, Philocratem
eisque addictos, et pro me testentur.

80. τοῖς μαρτυροῦσιν] interpone ἐμοί.

81. εὐθύς] imo vero καὶ εὐθύς. nam εὐθύς non
cohaeret cum παρέχομαι, sed cum λέγοντες φανεροὶ
ἐσμέν. quae nunc ego, meique mecum testes ad vnum
omnes prae nobis ferimus, eadem ipsa nos, a primo
statim inde die, id quod in propatulo et confesso est,
prae nobis tulimus.

145. I. πισά, ἢ τὰ μὴ ἀληθῆ ἀπισα ποιεῖν ⁸² ἀλλοθεν, ἢ ἐκ τῶν τοιούτων; ὅπε μὲν γὰρ λόγῳ τις διδάσκει περὶ τῶν πραχθέντων, μάρτυρας δὲ μὴ παρέχοιτο, μαρτύρων ἂν τις τῆς λόγῳ τῆτος ἐνδεῆς φαίη
3. εἶναι ὅπου δὲ μάρτυρας μὲν παρέχοιτο, τεκμήρια δὲ * αὐ τοῖς ⁸³ μαρτυρεῖσιν ὅμοια μὴ ἀποφαίνοιτο, ταυτὰ ⁸⁴ ἂν τις ἔχοι εἰπεῖν, εἰ βέλοιο. ἐγὼ τίνυν τῆς τε λόγῳ ὑμῖν εἰκότας ἀποφαίνας, καὶ τοῖς λόγοις τοὺς μάρτυρας ὁμολογῆντας, καὶ
6. τοῖς μάρτυσι τὰ ἔργα, καὶ τεκμήρια ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων. καὶ ἔτι πρὸς τρίτοις, δύο τῷ μεγίσῳ καὶ ἰσχυροτάτῳ, τῆτος μὲν αὐτῆς τε ὑπὸ ⁸⁵ σφῶν αὐτῶν ἐξελεγχόμενης καὶ ὑπ' ἐμῆ, ἐμὲ δὲ ὑπὸ τοῦ τρίτου καὶ ὑπὸ ἑαυτοῦ ἀπολυόμενον. ὅπου γὰρ
9. ἐθέλοντος ἐλέγχεσθαι ἐμοῦ περὶ ὧν ἠτιῶντο ἔτοι, μὴ ἢ θελον ἐλέγχειν, ἠδίκην ⁸⁶ καὶ ἐμὲ μὲν δῆπε ἀπέλλον, αὐτοὶ δὲ κατὰ σφῶν αὐτῶν μάρτυρες ἐγένοντο, ὅτι οὐδὲν δίκαιον οὐδ' ἀληθὲς ἠτιῶντο.

καί-

82. ποιεῖν] id est ἐπιδεικνύειν, vel ἀποφαίειν.

83. αὐ τοῖς] sic, duobus separatis vocabulis, exhibui, quod in vulgatis vnum est vocabulum αὐτοῖς. •

84. ταυτὰ] id est τὰ ὅμοια. puta, τῆς τῶν μαρτύρων λόγῳ ἐνδεῆς εἶναι τεκμηρίων.

85. αὐτοὺς τε ὑπὸ σφῶν] bene quidem habet: multis enim constat exemplis, graecos in collocatione huius particulae τε paulo esse indiligentiores. Seuerius tamen et conuenientius exacta haec foret collocatio ὑπὸ τε σφῶν αὐτῶν αὐτῆς.

86. post ἠδίκην videtur καὶ ἐμὲ, καὶ ἑαυτῆς desisse.

καίτοι εἰ πρὸς τοῖς ἑμαυτοῦ μάρτυσι τοὺς ἀντιδίκους αὐτοὺς μάρτυρας παρέχομαι, ποῖ ἔτι ἐλθόντα δεῖ, ἢ πρῶτον ἀποδείξαντα, τῆς αἰτίας ἀπολελύσθαι; ἠγοῦμαι μὲν οὖν καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων καὶ ἀποδεδεγμένων, ὧ ἀνδρες, δικαίως ἂν μου ἀποψηφίσασθαι ὑμᾶς, καὶ ἐπίσασθαι ἅπαντας, 15. ὅτι ἐδὲν μοι προσήκει τῆς αἰτίας ταύτης. ἵνα δ' ἔτι καὶ ἄμενον * μάθητε, τέτρε ἕνεκα πλείω λέξω, καὶ ἀποδείξω ὑμῖν τοὺς κατηγοροὺς τέτρε ἐπισηκτάτους ὄντας καὶ ἀσεβεστάτους ἀνθρώπων· καὶ αἷτις ἐ μόνον ὑπ' ἐμῆ μισέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ὑμῶν πάντων καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν τῆς δίκης ἕνεκα ταυτησί. ἔτοι γὰρ τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ, ἢ ἀπέθανεν ὁ παῖς, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ, ἢ προέκετο, ἐδ' αὐτοὶ ἠξίον αἰτιάσθαι ἐμὲ, ἐδ' ἀδικεῖν ἐν τῷ πράγματι τέτρω οὐδὲν, ἀλλὰ συνῆσαν ἐμοὶ καὶ διελέγοντο· 21. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἢ ἐξεφέρετο ὁ παῖς, ταύτῃ δὲ πεπεισμένοι ἦσαν τινες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν, καὶ παρεσκευάζοντο αἰτιάσθαι, καὶ προγορεύειν εἰργασθαι τῶν νομίμων. * τινες⁸⁸ οὖν ἦσαν οἱ πείσαντες αὐτούς; καὶ τίνος ἕνεκα καὶ πρόθυμοι 24. ἐγένοντο πείσαι αὐτούς; δεῖ γὰρ με καὶ ταῦτα ὑμᾶς διδάξαι. κατηγορήσεν ἔμελλον Δριτίωνος, καὶ Φιλίνε, καὶ Ἀμπελίνε, καὶ τῆ ὑπογραμμάτεως τῶν

νομῶ

87. μάθητε] sic dedi de meo, pro vulgari μάθητε.

88. τινες] in nominat. plur. sic dedi de meo, pro vulgari τίνος, in genit. sing.

- νομόθετῶν, μεθ' ἧπερ συνέκλεπτον, περὶ ὧν ἰδ. εἰς-
 27. ἠγγελα εἰς τὴν βουλὴν. καὶ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν πε-
 πραγμένων ἐδεμίαι ἦν ἐλπίς ἀποφεύξεσθαι (τοι-
 αῦτα ἄρ' ἦν τὰ ἠδικημένα) πείσαντες δὲ τούτους ἀ-
 πογραφέσθαι ὅ, καὶ προαγορεύειν ἐμοὶ εἰργεσθαι
 τῶν νομίμων, ἠγήσαντο ταύτην σφίσι εἰσεσθαι σω-
 30. τηρίαν καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν πραγμάτων ἀπάντων.
 ὁ γὰρ νόμος ἔτι οὗτος ἔχει, ἐπειδὴν τις ἀπογραφεῖ
 φόνη δίκην, εἰργεσθαι τῶν νομίμων· καὶ ἔτ' ὧν ἔ-
 γώ οἶός τ' ἦν ἐπεξελεθεῖν εἰργόμενος τῶν νομίμων ὅ,
 33. ἐκείνοι τε, ἐμῶ, τῷ εἰσαγγεῖλαντος καὶ ἐπιταμένῳ
 τὰ πράγματα, μὴ ἐπεζιόντος, φραδίως ἔμελλον ἀ-
 ποφεύξεσθαι, καὶ δίκην ἐδώσειν ὑμῖν, ὧν ἠδίκη-
 σαν. καὶ τῆτ' ἐκ ἐπ' ἐμοὶ πρῶτον ὅ, ἐμνησανήσαν-
 το Φιλίνος καὶ οἱ ἕτεροι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Λυσιστράτου
 36. πρότερον, ὡς αὐτοὶ ὑμεῖς ἠκέσατε. καὶ ἔτι πρό-
 θυμοι

89. περὶ ὧν cohaeret cum praemissis κατηγορήσεν
 ἔμελλον, scil. περὶ τούτων, περὶ ὧν εἰσήγγελα.

90. ἀπογραφέσθαι] nomen meum ad magistra-
 tum vt deferrent, velut homicidae, et pro tali cura-
 rent in tabulas publicas, in foro figendas, a scriba re-
 ferri. *dass sie meinen Namen anschlagen liesen*, Paulo
 post vsurpat ἐπειδὴν τις ἀπογραφεῖ φόνη δίκην. vbi
 quis caedis patratae reus factus fuerit et a scriba tri-
 bunalis rerum capitalium in tabulis scriptus. v. quo-
 que versu 36. et 41.

91. νομίμων] dedi sic, Stephano auctore, pro vul-
 gari νομικῶν. qui Stephanus admonet, paulo ante bis
 veram lectionem legi.

92. πρῶτον] adverbialiter, accipi debet pro πρώτῳ.

θυμοὶ τότε ἦσαν ἀπογραφείσθαι με εὐθύς τῇ ὑπε-
 ραία, ἢ ὁ παῖς ἐθάπτετο, πρὶν τὴν οἰκίαν καθάρ-
 ραι, καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, αὐτὴν ταύτην φυ-
 λαίξαντες τὴν ἡμέραν, ἐν ἣ ἔμελλεν ὁ πρῶτος ἐκεί-
 νων κριθῆσεσθαι, ὅπως μὴδὲ καθ' ἐνὸς αὐτῶν οἴσο- 39
 τε γενοίμην ⁹³ ἐπεξελθεῖν, μὴδ' ἐνδῶξαι τῷ δικα-
 στήριον τὰ ἀδικήματα. ἐπειθὴ δὲ αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς
 τῶς τε νόμους ἀνέγνω, καὶ χρόνον ἀπέδειξεν, τί
 ἐκ ⁹⁴ ἐγχωροῖη ἀπογράψασθαι, καὶ τὰς κλήσεις
 καλεῖσθαι ὅσας ⁹⁵ ἔδωκε, καὶ ἐγὼ τοὺς ταῦτα μη- 41
 χανωμένους εἰσάγων εἰς τὸ δικαστήριον, εἶλον ἅπαν-
 τας ⁹⁶, καὶ ἐτιμήθη αὐτοῖς, ὧν ὑμεῖς ἐπέκασθε,
 καὶ οὗτοι ὧν ἔνεκα ⁹⁷ ἐλάμβανον χρήματα, οὐδὲν
αὐτοῖς

93. οἴος τε γενοίμην] sic dedi de meo sensu, pro
 vulgari οἴος τε με γενοίμην. pro illo με, quod expru-
 xi, suffectum ibat Stephanus μη.

94. καὶ χρόνον ἀπέδειξεν, τί ἐκ ἐγχωροῖη] Num
 sic leg. est καὶ χρ. ἀπέδ. ἐντὸς δ' ἐκ ἐγχ. et tempus de-
 monstrasset, intra quod caedis reum haud liceret facere.

95. κλήσεις καλεῖσθαι, ὅσας] aut transpositis vo-
 cabulis leg. καὶ τὰς κλήσεις, [scil. ἀπέδειξεν,] ὅσας
 καλεῖσθαι ἔδωκε. atque docuisset, quot citationes inius
 praecedere deberent ipsam litis contestationem. aut
 addendum est post κλήσεις voc. ἔφη, aut ἐπέλευσε
 et dixisset, me oportere citari toties, quoties ex for-
 mula iuris necesse esset me citari.

96. εἶλον ἅπαντας] Aristionem, Philinum, Am-
 pelium, item Nomothetarum scribam, eorumque com-
 plices omnes, furtorum vel peculatus reos a me fa-
 ctos peregissem.

97. ἔτοι ὧν ἔνεκα] id est ἔτοι, Philocrates puta

αὐτοῖς οἰοῖτε ἦσαν ὠφελῆσαι. τότε δὴ κερσιόντες
 146.1. αὐτῷ τ' ἐμοὶ καὶ τοῖς φίλοις, ἐδέοντο διαβλαγή-
 ναι. καὶ δίκην ἔτοιμοι ἦσαν δίδοναι τῶν ἡμαρτημένων.
 καὶ ἐγὼ πεσθεῖς ὑπὸ τῶν φίλων, διηδάαγην τέτοις ἐν
 β. τῇ πόλει⁹⁸ ἐναντίον μαρτύρων, οἵπερ διήλατον ἡμᾶς
 πρὸς τῶν νεῶ τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ μετὰ τῆτο συνῆσάν μοι
 καὶ διελέγοντο ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν τῇ ἐμῇ
 οἰκίᾳ, ἐν τῇ σφετέρᾳ αὐτῶν, καὶ ἐτέρωθι παντα-
 χῆ. τοτελευταῖον (ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες) Φιλο-
 β. κράτης αὐτὸς ἔτοσι ἐν τῷ βελαυτηρίῳ ἐναντίον τῆς
 βελῆς, ἐςὼς μετ' ἐμῆ ἐπὶ τῷ βήματος, ἀπτόμο-
 νος ἐμῆ διελέγετο, ὀνόματι ὁ τοιῆτος⁹⁹ ἐμὲ προσ-
 αγο-

cum aduocatis, ἐν τούτοις, ὧν ἕνεκα [παρ' ἐκείνων]
 χρήματα ἐλάμβανον. et hi prodesse illis [furibus] nil
 potuissent, illis in rebus, quarum efficiendarum causa
 largitiones [ab illis furibus] tulerant.

98. ἐν τῇ πόλει] bene si habet, accipi debet πό-
 λει h. l. pro ἀκροπόλει. nam in aede Mineruae factam
 fuisse hanc reconciliationem gratiae mutuae, ipse in
 continenti auctor est defensor, et notum est, arcem,
 vbi erat aedes Mineruae, quam arcem recentiores ἀ-
 κρόπολιν appellare malebant, a vetustioribus simplici-
 ter πόλιν fuisse appellatam.

99 ὀνόματι [aut, si mauis, ὀνομασί] ὁ τοιῆτός
 ἐμὲ προσαγορεύων] nomine tenus, aut nominatim,
 appellans me, e. c. Nicia, (si fingamus hoc nomen de-
 fenfōri fuisse) De ὁ τοιῆτος dubito, vtro modo acci-
 piam; num, quamuis esset eiusmodi homo, tam ver-
 sipellis, tam impudens, tam immanis; an materia-
 liter, vt vulgo vsurpant, quemadmodum nos illud ne-

αγορεύων, καὶ ἐγὼ τῆτον. ὥστε δευτὸν δοῦναι εἶναι τῇ βελῆ, ἐπειδὴ ἐπίθετο προειρημένον εἰργασθῆναι μοι ¹⁰⁰ τῶν νομίμων ὑπὸ τέτων, ἕς ἑώρα μοι τῇ 9. προτέρα συνόντας καὶ διαλεγόμενης. σκέψασθε δὲ, καὶ μοι μνήσθητε, ὦ ἄνδρες. ταῦτα γὰρ ¹, ἔμνον μάρτυσιν ² ὑμῖν ἀποδείξω, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων, ἃ τέτοις πέπρακται, βραδίας γνώσεσθε, ὅτι ἀληθῆ λέγω. καὶ πρῶτον, ἃ τῷ βασι¹² λέως κατηγορεῖσι, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν σπεδὴν ³ οὐ φασιν αὐτὸν ἐθέλειν ἀπογράφεσθαι τὴν δίκην, τῆτο δὲ κατ' αὐτῶν τέτων ἔσται τεκμήριον, ὅτι ἐκ ἀληθῆ λέγουσιν. ἔδει μὲν γὰρ τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ ἀπογράψατο, τρεῖς διαδικασίας ποιῆσαι ἐν τρισὶ ¹⁵ μηνσὶ, τὴν δίκην δ' εἰσάγειν τετάρτῳ μηνί, ὥσπερ νυνί. τῆς δ' ἀρχῆς αὐτῷ λοιποὶ δύο μῆνες ἦσαν Θασσηλιῶν καὶ Σκιρραφοριῶν. καὶ ἔτ' εἰσάγειν δῆπε οἷόςτ' ἂν ἦν ἐφ' ἑαυτῷ, ἐδὲ ⁴ παραδέναι ⁵ Φό-

tum N. N, vsurpare solemus. *heus tu, cui nomen hoc vel illud est.*

100. εἰργασθῆναι μοι] traiecta sunt, attico more, vocabula, nam μοι cohaeret, non cum εἰργασθῆναι, sed cum προειρημένον.

1. ταῦτα γὰρ] adde εἶναι. nam ταῦτα cohaeret cum ἀληθῆ λέγω. et ἀποδείξω cum isto εἶναι, quod ego aio librariorum culpa hic deliderari.

2. μάρτυσιν] id est διὰ μαρτύρων.

3. διὰ τὴν ἐμὴν σπεδὴν] id est διότι ἐμοὶ ἐσπέδαζε. quod mihi faueret, quod causae meae studeret.

4. ἐδὲ] imo vero ἔτε. ut praemisso ἔτε respondeat.

5. παραδέναι] successori suo, aut vndecimviris. utrum rectius? prius utique.

18. του ⁶ ἔξῃσιν· ἐδὲ παρέδωκεν ἐδὲς πώποτε βασι-
 λεις ἐν τῇ γῆ ταύτῃ. ἦντινα ἔν μήτε ⁷ εἰσάγειν,
 μήτε παραδέναι ἐξῆν αὐτῶ, ἐδ' ἀπογράφουσαν
 ἤξια παρὰ τὰς ἡμετέρας νόμους. καὶ ὅτι ἐκ ἀδικεῖ ⁸

21. αὐτὲς, μέγιστον σημεῖον. Φιλοκράτης γὰρ ἔτοσι ἐ-
 τέρες τῶν ὑπευθύνων ἔσασιν καὶ ἐσυκοφάντες· τοῦ-
 τε δὲ τῆ βασιλείας, ὃν φασὶ δεινὰ καὶ σχέτλια ⁹ ἐρ-
 γάσασθαι, ἐκ ἧλθε ¹⁰ κατήγορήσων εἰς τὰς Ἀθήνας.
 καίτοι τί ἀνὸ μῖν μείζοντέτε τεκμήριον ἀποδείξομαι;
 24. ὅτι ἐκ ἠδικεῖτο, ἔθ' ὑπ' ἐμῶ, ἔθ' ὑπ' ἐκεῖνος; ἐ-

Ddd 2

πειδῶ.

6. Φόνος] id est ἐπ' ἐγκλήματι Φόνος, vel subaudi δίκη.

7. ταύτῃ. ἦντινα ἔν μήτε] distinctionem horum
 verborum, quae in vulgatis vitiosa est, ad hunc mo-
 dum correxi, vulgati enim sic exhibent. ταύτῃ ἦντι-
 ναῖν. μήτε — Sententia haec est. quam itaque cau-
 sam neque regi sacrorum, qui tum erat, liceret in fo-
 rum suum introducere, anno suae functionis ad finem
 vergente, neque alii [successori suo] tradere [incho-
 tam; nam id fas non erat, et formulæ iuris civilis ad-
 uersabatur;] eam causam ille rex sacrorum existima-
 bat ideo quoque sibi esse a se amandandam, vel, arbi-
 trabatur a se haud esse committendum, vt illam cau-
 sam a scriba suo in tabularium suum inferri, vt mox
 agitandam, pateretur.

8. ἀδικεῖ] malim in imperfecto ἠδίκης.

9. post σχέτλια videtur αὐτὲς vel ἑαυτὲς deesse.
 A quo, rege sacrorum, hi, Philocrates cum consorti-
 bus, se aiunt magnas accepisse iniurias.

10. ἧλθε] ergo Philocrates extra Athenas com-
 morari solebat?

πειδὴ γὰρ ἔτοςι ὁ βασιλεὺς ¹¹ εἰσῆλθεν ¹², ἐξὸν αὐ-
 τοῖς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀρχαμένοις τῷ Ἐκα-
 τομβαιῶνος μηνὸς τριάκονθ' ἡμέρας συνεχῶς, τέ-
 των ¹³ ἦτινι ἐβέλοντο, ἀπογράφεσθαι, ἀπεγρά- 27.
 φοντο ἑδεμιά' καὶ αὐθις τῷ Μεταγεστιῶνος μηνὸς
 ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀρχαμένοις ἐξὸν αὐτοῖς ἀ-
 πογράφεσθαι ἦτινι ἐβέλοντο, ἐδ' αὐτὸ ¹⁴ ἐνταυ-
 θα ἀπεγράψαντο, ἀλλὰ παρῆσαν ¹⁵ καὶ τέττε τῷ
 μηνὸς εἰκοσιν ἡμέρας. ὥστε αἱ σύμπασαι ἡμέραι ἐ 30.
 γέγοντο αὐτοῖς πλέον ἢ πεντήκοντα ἐπὶ τέττε τοῦ
 βασιλείως ἐν αἷς ἐξὸν αὐτοῖς ἀπογράψασθαι, ἐκ
 ἀπεγράψαντο. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἅπαντες, ὅσοις
 ἐπὶ τῷ αὐτῷ βασιλείως ὁ χρόνος μὴ ἐνεχώρει, ἔτοι ¹⁶
 δ' ἐπ.

11. ἔτοςι ὁ βασιλεὺς] hic rex sacrorum, qui hoc anno, cum maxime, honorem hunc gerit. ὁ νυνὶ βασιλεύων.

12. εἰσῆλθεν] scil. εἰς τὴν βασιλείαν. honorem hunc capessuit.

13. τέτων] scil. τῶν ἡμερῶν.

14. αὐτὸ] quamquam siue cum αὐ, siue αὐθα, siue cum αὐτε permutari possit, quod idem valet, atque αὐθις, verum poetis solummodo in usu est, ego tamen malim prorsus de medio tolli, aut αὐτοὶ legi.

15. παρῆσαν]. tametsi vsitatius est, in hoc significatione, siue παρῆσαν, in aor. 1. siue παρείσαν, in imperfecto, tamen haud difficulter persuaderi mihi patiar. vulgatam bene habere, et aor. 2. esse verbi παρῆμι esse repetendum, non a πάρεμι, et significare, non aderant, sed praetermiserunt.

16. μὴ ἐνεχώρει, ἔτοι δ'] post secundum vocabulum pauca quaedam defunt. Lacunula sic ferme ex-

33. ὃ ἐπιτάμμενοι μὲν τὰς νόμους ἀπαντας, ὁρῶντες δὲ με βελύοντα, καὶ εἰσιόντ' ἐς ¹⁷ τὸ βουλευτήριον. (καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ ¹⁸ Διὸς βελαίης καὶ Ἀθηνᾶς βελαίης ἱερὸν ἐστὶ, καὶ εἰσιόντες οἱ βουλευτῶν προσεύχονται ὧν καὶ γὰρ εἰς ἣν ὁ ταῦτα πράττειν ¹⁹ καὶ οἱς ταῦτα πάντα ἱερά εἰσιὼν μετὰ τῆς βελῆς, καὶ θύων, καὶ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης, καὶ πρὸς τέτοις ²⁰, πρυτανεύσας τὴν πρώ-

Ddd 3

την

pleatur: μὴ ἐτεχώρει ἀπογραφέσθαι καὶ δικάζεσθαι, ἔτοι μὲν ἐπὶ τῶν βασιλείας τῶν ἑκείνων. reliqui omnes quidem, si qui temporis angustius exclusi sub priore rege sacrorum deferre causas cognoscendas, et cognitatas auferre non potuissent, id hoc anno, sub hoc rege sacrorum fecerunt. Hi vero [Philocrates, cum confortibus —] quamvis scirent — tamen non censuerunt. cohaeret enim ἔτοι δὲ cum ἡκίμην versu 41.

17. εἰσιόντ' ἐς] id est εἰσιόντα ἐς. dilcerpsi in duo vocabula, quae in vulgatis libris in vnum εἰσιόντες cohaerant. Vtrum voluerit Scaliger, εἰσιόντα ἐς τὸ βουλευτήριον, an solummodo εἰσιόντα τὸ β., dubium de hoc reliquerunt schedae Goensianae. vtrumque dicitur, εἰσιέναι τι, et ε. εἰς τι.

18. ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ] Lege aut ἐν τῷ βελ. aut ἐν αὐτῷ τῷ βελ.

19. εἰς ἣν ὁ ταῦτα πράττειν] Alius dixisset εἰς ὧν, ταῦτα ἔπραττον. quorum senatorum in collegio cum ego quoque essem, eadem factitabam. Insequentia participia εἰσιὼν, θύων, εὐχόμενος, cum reliquis, apta sunt e dictione ambitum hunc finiente Φανερὸς ἦν versu 40.

20. πρὸς τέτοις cohaeret, non cum πρυτανεύσας sed cum ἱεροποιῶν etc. nam πρυτανεύσας tantundem

την πρυτανείαν ἀπασαι, πλὴν δυῶν ἡμέρας, καὶ
 ἑεροποιῶν, καὶ θυῶν ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, καὶ 39.
 ἐπιψηφίζων, καὶ λέγων γνώμας περὶ τῶν μεγίστων
 καὶ πλείστων ἀξίων τῆ πόλεως, φανερός ἦν) καὶ ἔτοι²¹
 παρόντες καὶ ἐπιδημῶντες, ἐξόν αὐτοῖς ἀπογρά-
 φισθαι, καὶ εἰργασθῆναι τῶν ἀπάντων, ἐκ ἧστίν
 ἀπογράφισθαι· καὶ ²² ἰκανὸν ἦν ὑπομῆσαι καὶ 42.
 ἐνδυμηθῆναι, εἴπερ ἠδικῶντο, ἀμφοτέρω, καὶ σφῶν
 αὐτῶν ἕνεκα καὶ τῆς πόλεως. διὰ τί * ἔν ἐκ ἀπε-
 γραφόnton ²³; διὰ τί συνῆσαν ²⁴ καὶ διελέγοντο;
 συνῆσαν τε γὰρ μοι, ἐκ ἀξίωντες φονεῖα εἶναι, καὶ
 ἐκ ἀπεγράφοντο τῆτε αὐτῷ ἕνεκα, ἐχ' ἡγέμενοί 147.1.
 με ἀποκτεῖναι τὸν παῖδα, ἐδ' ἔνοχον εἶναι τῷ φόνει,
 εἰδὲ προσήκεν μοι τῷδε τῷ πράγματι εἶδέν. καίτοι

πῶς
 valet, atque διὰ τὸ πρυτανεῦσαι, vel διότι ἐπρυτα-
 νευσαί.

21. καὶ ἔτοι] poterant haec duo vocabula, saluz
 sententia et constructione abesse. Nam ἔτοι iam ver-
 su 33. praecessit. Est mera instauratio orationis ab illa
 longa interpolatione, vel parenthesi, interruptae at-
 que conturbatae.

22. καὶ ἰκανὸν] imo vero καίτοι in. quamquam
 [vel, atqui] sufficiebat ipsis vel paucis verbis de piaculo
 [me, vel magistratus] admonere, religionemque
 ciere, vtraque de causa, tam sui, quam reipublicae,
 si quid a me laesi fuissent. ἐνδυμηθῆναι scrupulum con-
 scientiae iniicere, ostendenda facinoris scelerositate, et
 metu irae deorum. *eine Gewissenssache daraus machen.*

23. διὰ τί ἔν ἐκ ἀπεγράφοντο;] sic dedi de meo,
 pro vulgari διὰ τί ὅπερ κατεγράφοντο.

24. συνῆσαν.] vel potius συνῆσαν. subaudi ἐμοί.

3. πῶς ἂν ἄνθρωποι σχετλιώτεροι ἢ ἀνομότεροι γένοιντο, οἱ τινες, ἄπερ αὐτοὶ σφᾶς αὐτὸς ἐκ ἔπεισαν, ταῦτα * ὑμᾶς ²⁵ ἀξίῃσι πείσαι, καὶ ἂ αὐτοὶ ἐργῶ ἀπαδικάσαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύσαι καταδικάσαι; καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς ἐργοῖς τὸς λόγους ἐξελέγχεσαν, ἔτοι δὲ τοῖς λόγοις ζητῶσι τὰ ἐργῶ ἀπίστα ²⁶ καταστήσαι. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο μὴ τε εἶπον, μήτε ἀπέφηναι, μήτε μάετυνας παρῆσχόμεν, ἀλλὰ ταῦτα ²⁷ ὑμῖν ἀπέδειξα, τέτους, ὅπερ μὲν χεῖρματα λαμβάνοιεν ἐπ' ἐμοί, αἰτιωμένους
9. καὶ προσωγορεύοντας, ὅπερ δὲ μὴ εἶη ὁ δάσαν, συνόντας καὶ διαλεγόμενος· ἱκανὰ ἦν καὶ αὐτὰ ταῦτα αἰκίσαντας ²⁸ ἀποφηθίσασθαι, καὶ τέτους νομίζεν ἐπισηκολάτες πάντων ἀνθρώπων. ἔτοι γὰρ ποίαν δίκην ἐδικάσαντ' ἂν; ἢ ποῖαν δικαστήριον ἐκ ἐξαπατήσεων; ἢ τίνας ἄρκους ἐκ ἂν τολμήσεων παραβαίνεν; οἵτινες καὶ
12. νῦν τριάκοντα μῶς ἐπ' ἐμοὶ λαβόντες παρὰ τῶν περιεσῶν καὶ τῶν * πωλητῶν ²⁹ καὶ ἰῶν κρακίλων καὶ τῶν ὑπε-

D d d 4

25. ὑμᾶς de meo dedi, pro vulgari ἡμᾶς.

26. πῖστα] dedi ἀπίστα, e p. 750. t. vere facta debilitatum eunt oratione. negantes vera esse ea, quae reliqui omnes aiunt, tamen postulant vos fidem ipsis solis habere, denegare aliis omnibus.

27. post ταῦτα (quod idem hic valet, atque τῆτο) deesse videtur μόνον.

28. ante vel post αἰκίσαντας deesse videtur πείθειν ὑμᾶς ἐμῶ. haec vel sola vbi audiuiissetis, satis vos poterant permouere ad absoluendum me.

29. πωλητῶν] sic dedi de meo, pro vulgari πωλητῶν. qui sint πωλητῶν docet Harpocr.

ὑπογραμματίων, οἱ τέτοις ³⁰ ὑπογραμμάτους, ἐξελάσαντες ³¹ με ἐκ τῆ βουλευτῆρις, ὄρκους τοσούτους ³² διομόσαντες ^{32 b.}, ὅτι πρυτανεύων, πωδόμε 13. νος αὐτοὺς δευὰ καὶ σχέτλια ἐργάσασθαι, εἰσῆγον εἰς τὴν βουλὴν, καὶ εἰδίαξαν ὡς χρὴ ζητῶντας ³³ ἐπεξελεθεῖν τῷ πράγματι. καὶ νῦν δὲ αὖθις δίδασσαν, ἃν ἠδίκησαν, αὐτοὶ τε καὶ οἱ μετεγγυησάμενοι ³⁴. καὶ πᾶς οἷς ἐπέθη τὰ χρεήματα, καὶ τὰ 18.
πρα-

30. τέτοις] scil. τοῖς παρῆταις, τοῖς πωληταῖς, et τοῖς πράκτοσι.

31. ἐξελάσαντες] in hac regione deest nonnihil nam oratio in voc. οἴτινες coepta non absolvitur. forte quoque ἐξελάσαντες in futuro praeestet. quod si probes, deerit πάντα ἔπρακτον post ὑπέγραμμ.

32. τοσούτους] sacramenta tam dira et tam horribilia, ut vel audiens modo quisque, nedum dicens, cohorrescat. Reuocavi hanc lectionem, quae a verfu quoque postremo huius orationis confirmatur, ex Aldina. Nam Stephanus ei suffecerat τοῖς ὄρκους. de quo ipse in margine admonet. Cur autem, si vera et certa erat illa correctio, non item exitum quoque harum Antiphontis reliquiarum eadem correctione velut obgnavit?

32 b. διομόσαντες] paulo post legitur διομοσάμενοι quod equidem praeferam. nisi διομόσαντο praeestet.

33. ζητῶντας] scil. τὰς βουλευτὰς. id quod latet in praemisso βουλὴν.

34. μετεγγυησάμενοι] qui sponsores sese dederant, aut passim fuerant se sponsores dari et interponi, dederenda pecunia, vel mercede, iis, qui operam conducentibus nauassent eam, cuius illa pecunia merces

περχθίντα φανερὰ γενήηται. ὥστ' οὐδ' ἂν οὗ-
τοι βούλωνται ἀρεῖσθαι, φηδὶως οἰοίτ' εἶναι. ἔ-
τως αὐτοῖς ³⁵ πέπρακται τὰ πράγματα. ποῖον
οὖν δικασήριον ἐκ ἂν ἔλθοιεν ἐξαπατήσοντες; ἢ τί-
21. νας ὄρκως οὐκ ἂν τολμήσειαν παραβαίνειν οὔτοι οἱ
ἀνοσιώτατοι; οἱ τινες καὶ ὑμᾶς εἰδότες εὐσεβεσά-
τους τῶν Ἑλλήνων δικασαῖς καὶ δικαιοτάτης, καὶ
ἐφ' ὑμᾶς ἤκησαν ἐξαπατήσοντες, εἰ δύναιντο, ὄρ-
κως τοσέτους διομοσάμενοι.

sponderetur. videri possit μετγγ. legendum esse. ve-
rum saepe μετὰ in compositis vocabulis tantundem
valet, atque μεταξὺ, vel διὰ μέσθ.

35. ἔτως αὐτοῖς] interponendum videtur aliquod
aduerbium deesse, e. c. ἀμελῶς, vel ἀνοήτως, vel βλα-
φύμως, vel εὐχερῶς. tanta cum socordia, leuitate, to-
meritate, stultitia.

INDEX
ORATIONVM VEL DECLAMATIONVM
ANTIPHONTIS.

1. κατηγορίας Φαρμακείας κατὰ τῆς μητρικῆς	604
prima tetralogia.	
2. κατηγορίας Φόνε ἀπαράσημος	621
3. ἀπολογία εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα	629
4. ἐκκατηγορίας ὁ ὕστερος	640
5. ἑξαπολογίας ὁ ὕστερος	648
secunda tetralogia.	
6. κατηγορία Φόνε ἀκισίε	658
7. ἀπολογία Φόνε ἀκισίε	659
8. ἐκκατηγορίας ὁ ὕστερος	668
9. ἑξαπολογίας ὁ ὕστερος	678
tetralogia tertia.	
10. κατηγορίας Φόνε περὶ τῆ λέγοντος ἀμύνεσθαι.	684
11. ἀπολογία τῆ τοιάυτε Φόνε	688
12. ἐκκατηγορίας ὁ ὕστερος	692
13. ἑξαπολογίας ὁ ὕστερος	695
14. περὶ τῆ Ηρώδε Φόνε	702
15. περὶ τῆ Χορευτῆ.	760

Prodiit A. 1765. Lugduni Batauorum opusculum hoc elogio inscriptum. Dissertatio historica de Antiphonte, oratore attico, quam, annuente deo, sub praesidio Viri celeberrimi Davidis Ruhnkenii, Historiarum et Eloquentiae in Acad. Lugd. Bat. Professoris ordinarii, publico examini subiicit Petrus van Spaan, Hensbroeka Westfrisus, Auctor d. XV. Maii MDCCLXV. in quarto, implens paginas 52. Quod opusculum tametsi haud deerunt, qui Ruhnkenio ipsi malint tribuere, cuius multas magnasque partes in eo conscribendo fuisse constat, ego tamen, hic loci typis Lipsiensibus recufum exhibens, Spaanii nomen, qui se auctorem opusculi tulit, seruari, et ignobilius praeferi nobiliori, fatius duxi. Habet autem sic.

PETRI VAN SPAAN
DISSERTATIO HISTORICA
DE
ANTIPHONTE,
ORATORE ATTICO.

CAPVT PRIMVM.

Cum me ad Oratores Atticos legendos contuliffem, vt inde et natiuum sermonis Attici leporem cognoscerem, et iuris Attici, a quo tanquam fonte Romanorum Ius Ciuile fluxisse constat, notitiam haurirem,

tem, non poteram huius lectionis exordium rectius capere, quam ab ANTIPHONTE RHAMNUSIO, quem HERMOGENES *de Formis Oration. Lib. II. p. 498.* SVIDAS v. Μοχθῆος, aliique Grammatici vocant decem Oratorum Atticorum antiquissimum. Cumque scirem, quantum referat ad scriptorem beneintelligendum, nosse eius vitam, mores, instituta, res gestas, ingenii monumenta, et alia eius generis, quidquid villo modo ad Antiphontem pertineret, diligenter quaerere institui. Congestis omnibus, et ad severius examen reuocatis, animaduerti, huius Oratoris historiam multis difficultatibus impediri, quas non omnes superarint duo excellenti ingenio et doctrina Viri, qui ante nos in Antiphontis historia illustranda egregiam operam collocarunt, IOAN. IONSIUS *de Scripturis Hist. Philosoph. p. 256.* et IOAN. TAYLORUS *Lection Lyfiacar. C. VII.* Acute deinde, ut fieri solet, ipsa difficultate industriam, digna materia visa est, in qua explicanda, quamuis tenues, necdum maturitatem assecutas, ingenii vires, adolescens sedecimannorum periclitarer; praesertim cum Praeceptor meus nunquam satis laudandus, DAVID RVHNKENIUS V. C. a quo vno, quidquid sum, in hocce studiorum genere me totum profectum esse, gratus fateor, pro singulari sua in me beniuolentia, varia mihi ad Antiphontem pertinentia ex insigni ineditorum librorum apparatu suppeditaret. Antiphontis igitur historiam ita enarrabimus, ut primum videamus, quantus Orator fuerit, tum qualem se in republica administranda praebuerit, denique quae ingenii monumenta ad posteritatem transmiserit. Quibus explicatis, de aliis etiam Antiphontibus, qui vulgo cum Antiphonte Rhamnuso confundi solent, dicemus.

Natus est Antiphon Rhamnusius Athenis patre Sophilo Olymp. LXXV. a vel 2. in quos ipsos annos incidit

cidit bellum, quod Xerxes magno damno suo intulit Graeciae. Hoc Antiphontis natale tempus, quamuis paulo laxius, tradunt PHOTIVS *Biblioth. Cod. CCCIX.* et PSEUDO-PLUTARCHVS *in vita X. Rhetorum*: quorum sententiam, temporum rationibus congruentem, sequi non dubitamus. Eandem merito secutus est eximius Antiquitatis Atticae interpres, EDVARD. CORSENVS *Fast. Att. T. III. p. 166.* Grauiissimus error est, et ne dignus quidem refutatione, ΤΖΕΤΖΑΕ *Scholio in Hermogenem* inedito, quod infra proferemus, vbi Antiphontem, scribit, Platonis aetate vixisse, vel certe vix Socratis aetatem attigisse. Φῦλος Antiphontis pater dicitur apud CLEMENT. ALEXANDR. *Strom. I. p. 369.* sed recte Σωφίλον restituit IO. POTTERVS. HARPOCRATION: Ἀντιφῶν, εἰς τῶν δέκα ῥητόρων, Σωφίλης μὲν υἱός, ἀπὸ τῆς φυλῆς δὲ Ῥαμνεσίου. Quem locum imperitus compilerator, PHAVORINVS, turpiter foedauit, et in grande suum, sed pene inutile, Lexicon retulit. Ἀντιφῶν, εἰς τῶν δώδεκα ῥητόρων, Φιλοσόφου μὲν υἱός, ἀπὸ τῆς φυλῆς δὲ Ἀμνεσίου. Sic non iola Editio Veneta habet, vt TAYLOR. *ad Lys. p. 184.* putat, sed etiam Romana et Basileënsis.

Eodem fere tempore lucem vidit inclytus ille Sophistarum Pater, Gorgias Leontinus, quem Antiphonte nostro paulo antiquiorem fuisse recte tradit PLUTARCH. *l. c. γέγονε δὲ κατὰ τὰ Περσικά, καὶ τὸν Γοργίαν σοφιστὴν, ὀλίγω νεώτερος αὐτῆ.* cui consentit SVIDAS V. Ἀντιφῶν. ἤρξε τῆ δικανικῆ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν. Sed alia omnia reperiuntur apud PHOTIVM: ὀλίγω πρότερον Γοργίᾳ τῆ σοφιστῆ γεγονώς. Vtrumque locum conferens FABRIC. *Bibl. Graec. L. II. c. 26.* Pseudo-Plutarchi sententiam probat, reiecta Photiana. Verum hic non PHOTII error est, sed librarii. Nam PHOTIVS et ipse sine dubio scripserat: ὀλίγω νεώτερος Γοργίᾳ etc. Vulgata eius lectio ex bene computata tem-

temporum ratione satis refellitur. Floruit Gorgias circiter Olymp. LXX. vt testatur idoneus auctor, PLINIVS *Hist. Nat.* XXXIII. 4. quem sequi malim, quam PORPHYRIVM apud SVIDAM v. *Gorgias*, Gorgiam ad Olymp. LXXX. referentem. PORPHYRII sententiam SVIDAS etiam repudiat. Recte. Nam Periclis praeceptor fuit Gorgias, eodem SVIDA auctore; quamuis sciam, PHILOSTRATVM *de Vit. Soph. I. p. 493.* tradere, Gorgiam a Pericle, non iuvene, sed sene, auditum esse. Iam quomodo Pericles, quem iam Olymp. LXXXI. 2. exercitui praefuisse, ex DIODORO SICVLO XI. 8; constat, Gorgiae disciplina vsus sit, si is Olympiademum LXXX. lucem viderit? Haec si inter se contulisset H. DODWELLVS *Exerc. II. de Aetate Pythag.* p. 218. aliter suas de Gorgiae aetate rationes instituisset. Sed quaerit OLEARIVS *ad Philostr. I. c.* quomodo, quod SVIDAS de Gorgia Periclis magistro narrat, verum esse queat, si, quod DIODOR. SICVL. XII. 53. ait, Gorgias Leontinae legationis princeps, Athenas demum venerit Olymp. LXXXVIII. 2. Respondet pro nobis Vir Summus, nuper literis nostris acerbo fato ereptus, P. WESSELIINGIVS *ad Diodor. Sicul. I. c.* Gorgiam etiam ante illud tempus Athenas profectum videri. Quod verissimum esse, ex ipso PHILOSTRATO p. 493. colligas, narrante, Gorgiam Athenienses contra Persas incitasse, et eos, qui in pugna Salaminia cecidissent, oratione funebri decorasse. Accidit autem illa pugna Olymp. LXXV. I. Nec inde aliqua difficultas oritur, quod ab eodem SVIDA Gorgias dicitur magister Isocratis, qui Olympiad. LXXXVI. I. demum natus est. Facile enim omnis dubitatio tollitur, si ad longissimam Gorgiae aetatem, ad annum vsque CIX. prouectam, animum attendamus. Immo sub puerilem aetatem Isocratis maxime in Graecia floruit Gorgias. Itaque EYSEBIVS *in Chronico* illum re-

fert

fert. ad Olymp. LXXXVI. non annum natalem designans, sed tempus, quo in primis eius nomen celebratum sit. Ex his breuiter disputatis cogere licet, Gorgiam. sicut PLINIVS dicit, iam floruisse Olympiade LXX. atque adeo Antiphontem Gorgia fuisse iuniorem. Forte nec alienum fuerit statuere, Antiphontem audiuisse Gorgiam docentem, vel publice disputantem. Sed hoc, tacentibus historicis antiquis, in medio relinquimus.

PHILOSTRATVS *de Vitis Sophist.* l. p. 489. et PLVTARCHVS *l. c.* Antiphontem, tradunt, bene dicendi arte imbutum esse a patre Sophilo, qui non modo rhetoricam scholam aperuerit, sed etiam plures illustrioris loci iuuenes, in his Alcibiadem, erudiuerit. Sed hoc in dubium vocat Praestantissimus TAYLORVS *Lect. Lysiac.* C. VII. quod satis aliunde constet, ludum Rhetorices multo serius Athenis esse institutum. Certe CICERO *Bruto* C. 12. *Lysiam*, scribit, *primo profiteri solitum artem esse dicendi.* PHOTIVS et PSEVDOPLVTARCHVS *l. c.* ipsum Antiphontem huius rei auctorem produunt. Verum ante Lysiam et Antiphontem talem ludum Athenis aperuerat Gorgias, si credimus Interpreti MS. *Aphthonis*, cuius specimen dedit MONTFAUCON. *Bibl. Coislin.* p. 593. τὸν δὲ Γοργίαν Ἀθηναῖος παρέσχον, καὶ τὴν ἑαυτῶν παιδας παρέσχον αὐτῷ μαθησομένους. Ceterum quod PHILOSTRATVS et PLVTARCHVS dicunt, Alcibiadem a Sophilo eruditum, id ipsum euertit PLVTARCHVS, cum mox ait, Alcibiadem non nisi senem Antiphontem videre potuisse. Si igitur filium non nisi senem vidit, quomodo patre Sophilo vti magistro potuit? Haec sane, inter se pugnantia et absurda, satis indicant, PSEVDOPLVTARCHVM veterum Oratorum vitas nullo iudicio confarcinasse. Antiphontis magistrum ignorari, SYDAS scribit.

Quae

Quae forte causa est, cur a nonnullis, teste PHILOSTRATO *l. c.* habitus sit *αὐτομαθῶς σοφός*.

Eruditus Antiphon siue a patre Sophilo, siue ab aliis, totum se dedit excolendae Eloquentiae, in qua consecutus est felici studio suo, vt artem Rhetoricam vel princeps inuenisse, vel inuentam amplificasse dicatur, PHILOSTRATVS *l. c.* Ῥητορικὴν δὲ τὸν Ἀντιφῶντα, οἱ μὲν ἐκ ἑσῶν εὐρεῖν, οἱ δὲ εὐρημένην αὐξήσαι. Cum PHILOSTRATO iunge DIODORVM apud CLEMENT. ALEX. *Strom. l. p. 365.* Posteaquam vero Antiphontis in hoc genere facultas celebrari coepisset, tum iuuenes illum frequentabant, vt vera eloquentia a tanto magistro imbuerentur; tum rei, quorum vel fortunae, vel caput in periculo essent, vt sibi orationes componeret, a se in iudicio recitandas. E discipulis, quos sine dubio habuit plurimos, vnus tantum commemoratur, sed qui possit esse instar sexcentorum. Est ille immortalis belli Peloponnesiaci scriptor. THUCYDIDES, qui eloquentiae grauitate, ingenii altitudine, fide; prudentia, Historicorum parem habet neminem. Huius rei testes sunt MARCELLINVS *in vita Thucydidis p. 4.* ANONYMVS *vitae Scriptor p. 10.* SVIDAS v. Ἀντιφῶν, et v. Θεκυδίδης. Nec his opponendus est CAECILIUS, Rhetor Siculus, e cuius commentario de *Antiphonte* PHOTIVS et PSEVDOPLYTARCHVS referunt, Thucydidem Antiphontis fuisse magistrum: Καικίλιος δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆ συντάγματι, Θεκυδίδε τῆ συγγραφέως μαθητὴν τεκμαίρεται γεγονέναι, ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρὰ αὐτῶ ὁ Ἀντιφῶν. Nam salua res est, Codd. MSS. Plutarchi pro μαθητὴν exhibentibus *διδάσκαλον*. Quod vnice tenendum. Vid. TAYLOR. *V. C. Lect. Lys. C. VII.* Veniam damus immortalis Viro, GER. IO. VOSSIO *de Rhetoricae Nat. et Const. C. XI.* quem vitiosa Plutarchi

chi scriptura induxit, vt in alia omnia iret. Congruunt etiam temporis rationes, Nam cum THUCYDIDES natus sit Olympiad. LXXVII. 2. vt demonstrat DODWELLVS *Annal. Thucyd. p. 13.* Antiphontis, quippe octo vel nouem annis maioris, discipulus potius fuit, quam magister. Hic accedit grauissima auctoritas PLATONIS *Μενεξενο p. 403.* ὅστις ἐμὲ κάκιον ἐπαιδεύθη, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τῆ Ῥαμνοσίε. Quibus verbis Thucydidem respici, dubio caret; vt tanto maior sit error IO. IONSI *de Scriptor. Hist. Phil. p. 326.* hunc Platonis locum de alio, quam nostro, Antiphonte accipientis: quem veteres Scriptores, qui eo respexerunt, ARISTIDES *Or. Plat. II. p. 131.* HERMOGENES *de Form. Orat. II. p. 497,* THEMISTIUS *Or. XXVI. p. 329.* et ATHEN. *XI. p. 506.* F. in viam reducere potuissent. Quae cum ita sint, non est mirandum, veteres Criticos in THUCYDIDIS libris Antiphontis imitationem deprehendisse. Egregium est vetus Scholion, quod ad THUCYD. IV. p. 317. e MS. protulit Vir Summus, CAR. ANDR. DVKERVS: Ἰσέον ὅτι εἰς τὸ κομψὸν τῆς Φράσεως Θεκυδίδης Δισχύλον καὶ Πίνδαρον ἐμιμήσατο. εἰς δὲ τὸ γόνιμον τῶν ἐνθυμημάτων τὴν ἑαυτῆ διδάσκαλον Ἀντιφῶντα. εἰς δὲ τὴν λέξιν Προδικον, ὅθον καὶ Προδικε λέξιν ἐν τῷ κειμένῳ σημειώμεθα. εἰς δὲ τὸ γνωμικὸν τῆς Ἰσοκρατικῆς, Εὐριπίδην καὶ τὰς ἄλλους. τοῖς γὰρ αὐτοῖς χρόνοις ἦσαν. εἰς δὲ τὴν οἰκονομίαν τὸν Ποιητὴν. vbi miror, Virum Clar. non vidisse, pro Ἰσοκρατικῆς legendum esse Σωκρατικῆς. Sed hic non est praetereundum insigne testimonium, quod gratus discipulus THUCYDIDES perhibet doctori suo Antiphonti, *L. VIII. p. 545.* Ἀντιφῶν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε εὐδενὸς ὑπερς, καὶ κρείτισος ἐνθυμηθῆναι γεόμενος, καὶ ἅ ἂν γνοίη εἰπεῖν. Quibus verbis, quamuis paucis, perfecti Oratoris descri-

ptio continetur. Certatim hunc THUCYDIDIS locum imitati sunt Sophistae. PHILOSTRATUS de hoc ipso Antiphonte p. 498. *ικανώτατος ἀνδρώπων εἶδεν εἰπῶν τε καὶ γυνῶναι.* SIMESIVS in *Dione* p. 41. *Δίων ὁ Περσσεύς, περιττός ἀνὴρ εἰπῶν τε καὶ γυνῶναι.* Ac forte eundem locum in animo habuit auctor Epitaphii *Harporationi* positi, et nondum editi, quod A. GALLANDVS Athenis descripsit, et cum GRAEVIQ. communicavit, e cuius Bibliotheca cum aliis inscriptionibus peruenit in Burmannianam. Est autem hocce:

ΣΜΙΚΡΟΣ ΟΥ ΣΜΙΚΡΟΝ ΚΑΛΥΠΤΩ
 ΤΥΜΒΟΣ ΑΝΔΡΑ ΕΠΕΙ ΣΟΦΩΝ
 ΔΩΡΑ ΜΟΥΣΕΩΝ ΜΕΓΙΣΤΑ ΤΩΝ
 ΟΔΕΞΟΧΟΝ ΛΑΧΩΝ
 ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ ΠΡΟΣ ΑΣΤΩΝ
 ΤΡΙΣ ΜΑΚΑΡ ΚΛΕΙΣΕΤΑΙ
 ΟΥΝΕΚ ΗΝ ΡΗΤΩΡ ΜΕΝ ΕΙΠΕΙΝ
 ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Δ Α ΧΡΗ ΝΟΕΙΝ.

Præceptor mei amantissimus, DAV. RVHNKENIVS, cui hanc inscriptionem debeo, me monuit, versus esse trochaicos, hoc modo constituendus:

Σμικρὸς ὃ σμικρὸν καλύπτω τύμβος ἀνδρῶ, ἐπὶ
 σοφῶν
 Δῶρα Μούσων μέγιστα, τῶν ὃδ' ἔσοχον λαχῶν
 Ἀρποκρατίων πρὸς ἀστῶν τρεῖς μακάρε κλείσεται,
 Οὐνεκ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν, φιλόσοφος δ' ἀχρη
 νοεῖν.

Quamquam idem fatebatur, vl. 2. aliquid superesse difficultatis. *

Satis

* GALLANDVS putat, Epitaphium esse *Harporationis*, cuius extat *Lexicon decem Rhetorum*. Sed cum tot fuerint Sophistae hoc nomine, quis dixerit,

Satis, ni fallor, demonstrauimus, Thucydidem ab Antiphonte esse eruditum. Sed antequam hinc discendum, diligenter excutiendus est locus obscurus et difficilis HERMOGENIS de Form. Orat. II. p. 496. vbi alia omnia traduntur. Haud alienum fuerit, ipsum locum huc referre: Δύο δὲ [Ἀντιφῶντες] οἱ σοφιστεύσαντες, ὧν εἰς μὲν ἐστὶν ὁ ῥήτωρ, ἔπερ οἱ Φονικοί φέρονται λόγοι· καὶ δημηγορικοί, καὶ ὅσοι τῆτοις ὅμοιοι· ἕτερος δὲ ὁ καὶ τερατοσκόπος, καὶ οἱ προκρίτης λεγόμενος γενέσθαι; ἔπερ οἱ τε περὶ τῆς ἀληθείας λέγονται λόγοι, καὶ ὁ περὶ ὁμοιοίας, καὶ οἱ δημηγορικοί, καὶ ὁ πολιτικός· ἐγὼ δὲ ἕνεκα μὲν τῆ διαφοράς τῶν ἐν τοῖς λόγοις τῆτοις ἰδεῶν, πείδομαι δύο τὲς Ἀντιφῶντας γενέσθαι· πολὺ γὰρ ὡς ὄντως τὸ παραλλήλτον τῶν ἐπιγραφόμενων τῆς ἀληθείας λόγων πρὸς τὲς λοιπές. ἕνεκα δὲ τῆ καὶ παρὰ Πλάτωνι; καὶ παρ' ἄλλοις ἰσορρομηνοῦ, πάλιν ἔ πείδομαι. Θεκυδίδην γὰρ Ἀντιφῶντες εἶναι τῆ Ῥαμνέσις μαθητὴν ἀκούω πολλῶν λεγόντων. καὶ τὸν μὲν Ῥαμνέσιον εἰδώς ἑκάινον, ἔπερ εἰσιν οἱ Φονικοί, τὸν Θεκυδίδην δὲ πολλῶ κεχωρημένον, καὶ κεκοσμηκότα τῶ εἶδες τῶν τῆς ἀληθείας λόγων. πάλιν ἔ πείδομαι. ἢ μὴν ἄλλ', εἴτε εἰς ὁ Ἀντιφῶν ἐγένετο, δύο λόγων εἶδеси τοσῶτον ἀλήλων διασηκότων χρησάμενος, εἴτε καὶ δύο, χωρὶς ἑκάτερος, ὁ μὲν τῆτο, ὁ δὲ ἑκάينو μετελθῶν, ἀνάγκη χωρὶς περὶ ἑκατέρου διελθῶν.

Subiiciamus huic loco Scholia inedita duorum Grammaticorum, IOANNIS SICELLIOTAE, et ΤΖΕ-

Εεε 2

ΤΖΑΕ,

cui illorum hoc Epitaphium positum sit? Dubito etiam, an Harpocraton Lexicographus, ortu Alexandrinus, Athenis docuerit, vel adeo diem obierit supremum. Constantinopolin vocatum esse, patet e LIBANIO Ep. 271. P. Aelii Harpocratonis, qui et Prochus dictus est, memoriam conseruat lapis apud ΜΥΡΑΤΟΡΙΟΝ Inscript. p. 128. 2.

ΤΖΑΕ, quorum illa Parisiis e Codice CAMILL, FAL-
CONATI, Viri Clarissimi, haec Leidae e Codice Bi-
bliothecae publicae descripsit, et humanissime mecum
communicavit Cel. RVHNKENIVS.

Τερατοσκόπος] ὀνειρῶς τε καὶ τέρατα πολλοῖς ἐφε-
μηνεύων. ὁ τερατοσκόπος Ἀντιφῶν ἢ Ἀλεξάνδρου χρε-
νοῖς. ὁ Ἀντιφῶν δ', ὡπερ Ῥαμνεῖς ἢ ἡ πατρὶς, ὡς
λέγει, ἰσοχρονῶν ἢ Πλάτωνι, ἢ μόλις τῷ Σωκράτει.
εἴτεως ἢ διδάσκαλος, ὡς γραφεῖς, Θεκυδίδε. ἕτερος
Εὐερίπιδε γὰρ Ἡρόδοτος ὑπέρχε. ἐκ Ἡροδότου γραφεί-
τος, πῶς ἢ ὁ Θεκυδίδης; ὁ δ' Εὐερίπιδης συγχρονῶν
ὑπέρχε τῷ Σωκράτει. πῶς οὖν ὁ Πλάτων, ὡπερ Φε-
σί, Ἀντιφῶντα λέγει; πῶς καὶ ἐπητέρων πρωτίτος ὁ
Ἀντιφῶν, ὡς εἶπε; ἐκ ἢ Λυσίας πρὸ αὐτῆ, Γοργίας,
Ἰσοκράτης; ΤΖΕΤΖΕΣ.

Θεκυδίδην] Σημειῶσαι ὅτι ὁ Θεκυδίδης Ἀντιφῶ-
ντος ἐστὶ τῷ Ῥαμνεσί μαθητὴς ἢ δὲ ἰσορία καὶ παρὰ
τῷ Πλάτωνι. IO. SICELIOTA.

Πολλῶ κεχωρισμένον] Τὸν Θεκυδίδην μὲν αὐτὸς ὁ
Πλάτων, Φησί, λέγει τῷ Ἀντιφῶντος μαθητὴν εἶναι
τῷ Ῥαμνεσί, οὐ Ἀντιφῶντος μὲν εἰσιν οἱ Φονικοὶ τῷ
λόγων. ἐγὼ τὸν χαρακτῆρα δὲ τῶν Θεκυδίδε βλέπω,
τοῖς λόγοις ἐξισόμενον τοῖς περὶ ἀληθείας. τῷ Ἀντι-
φῶντος μαθητὴν κρίνω τὸν Θεκυδίδην, τῷ ὅσπερ συ-
γγεγράφηκε τῆς ἀληθείας τῆς λογῆς. ΤΖΕΤΖΕΣ.

Κεκοινωνηκότα] Τοῦτο λέγει, ὅτι ὁ μὲν Πλάτων
Φησί τὸν Θεκυδίδην Ἀντιφῶντος εἶναι τῷ Ῥαμνεσί μα-
θητὴν, οὐ εἰσιν οἱ Φονικοὶ. ἐγὼ δ' οὐ πείθομαι κατα-
νοῶν Θεκυδίδην οὐ χρωόμενον τῷ εἶδει τῶν λόγων τῶν Φο-
νικῶν, ἀλλὰ τῷ εἶδει τῶν τῆς ἀληθείας, ὡς μοι δοκεῖ
τὸν Θεκυδίδην τῷ ἑτέρῳ Ἀντιφῶντος εἶναι μαθητὴν τοῦ
γεγράφαντος τῆς περὶ ἀληθείας λογῆς. IO. SICELIOTA.

Περὶ ἑκατέρω διελθεῖν] Εἶτε δύο εἰσιν Ἀντιφῶντες,
καὶ τῶν ὁ ἕτερος μὲν τῆς Φονικῆς, ἄτερος δὲ τῆς πε-
ρὶ ἀληθείας ἔγραψε, τούτῳ ἀλλήλων τῷ εἶδει διετη-
κότας,

κότας, ἔτε εἰς ἑξή Ἀντιφῶν, διαφόροις εἶδεσι λόγων
 χρησάμενος, καὶ περὶ τῶν ἐκαστέρων τῶν βιβλίων τῶν
 χαρακτηριστῶν διαλαβέν. IO. SICELIOTA.

Iam videamus, quid boni afferat HERMOGENES.
 Primum recte obseruat, duos fuisse Antiphontes, elo-
 quentiae laude claros, alterum Rhamnusium, a quo
 profecta sint λόγια Φωνκοί, καὶ δημηγορητοί, καὶ ὁ πο-
 λυτικός. alter prodigiorum et somniorum interpre-
 s, qui scripserit λόγους περὶ ἀληθείας, et περὶ ὁμοιοίας.
 Sequimur enim in hoc loco enarrando certissimam
 emendationem TAYLORI *Leib. Lips. C. VII.* qua λό-
 γους δημηγορητῶν et λόγον πολυτικόν Antiphonti Ὀνε-
 ροκρίτη aufert, redditque vero auctori, Antiphonti
 Rhamnusio. Quid deinde dicere velit Hermogenes,
 facilius diuinatur, quam clare intelligitur. Adeo lo-
 cus obscurus est, et librariorum forte culpa depraua-
 tus. Mens eius, ni fallimur, haec est: scire se, Pla-
 tonem, aliosque plures scripserit, Thucydidem ab An-
 tiphonte Rhamnusio esse eruditum, sed eundem se sci-
 re, Thucydideum dicendi genus ab eo, quo usus sit
 Antiphon Rhamnusius, prorsus discrepare, et propius
 accedere ad illud, quo scriptae sint Antiphontis, som-
 niorum interpretis, orationes περὶ ἀληθείας, non
 igitur alienum videri credere, Thucydidem Antiphon-
 tis Ὀνεροκρίτη disciplina fuisse institutum. Sic certe
 Hermogenem vterque Scholiastes intellexit. Tandem
 in medio relinquit, vtrum vnus fuerit Antiphon, aliis
 in libris aliud dicendi genus secutus, an duo, quorum
 alter λόγους Φωνικῶν, alter λόγους περὶ ἀληθείας scri-
 pserit? Sic ille aestuat, et, quid certi statuatur, non
 habet, facile, quid verum esset, reperturus, si vete-
 rum monumenta, quae tam supererant, consulere,
 quam coniecturis indulgere, maluisset. Nihil autem
 leuius est Hermogenis coniecturis. Nam si verum est,
 quod *Ἐξέτρες* tradit, Antiphontem, somniorum

interpretem, Alexandri tempore vixisse, qui Thucydidi magister esse potuit? Sed de huius Antiphontis aetate infra disputabitur. Praeterea fallacissimum est argumentum, quod Hermogenes ducit a stili discrepantia. Isocrates Theopompum ad eloquentiam formavit, Demosthenem Isaeus. At quis Theopompum oratione similem dicat Isocrati, aut Demosthenem Isaeo? Vt vultus hominum diuersi sunt, sic etiam ingenium, et, quae ex ingenio nascitur, oratio. Sed taceat haec pluribus confutare.

Persequamur potius oratoria Antiphontis studia. Ex eo, quod supra demonstraui, Antiphontem Thucydidi in eloquentia viam praeiuisse, colligi potest, ab illo, Gorgiae exemplo, ludum rhetoricum Athenis esse apertum; idque diserte confirmat *PLUTARCHVS de Gloria Atheniens.* p. 1350. ἡ πρὸς ἐν ταῖς ἐχθραῖς τὰ μεράκια προδιδάσκοντας — τὸς Ἰσοκράτους, καὶ Ἀντιφώντας, καὶ Ἰσαίους. Quem locum *IONSIUS de Script. Hist. Phil.* p. 326. de alio Antiphonte accipit, quod Antiphon post Isocratem nominatur. Sed haec ratio non multum ponderis habet. Etenim veteres Scriptores saepe negligunt illam in citandis auctoribus chronologicam ἀκριβείαν. *Anonymus Scrip. Rhetorices* p. 24. Isocrati postponit Empedoclem, qui tamen diu ante Isocratem vixit: Αἱ δὲ τῆς ἐρμηνείας τῆς λόγου τέσσαρες ἀρεταὶ — ὡς Ἰσοκράτης καὶ Ἐμπεδοκλῆς, Διονυσίῳ, Φιλοστράτῳ καὶ Ἰαμβλίχῳ δεκά vbi *IO. SCHEFFERVS* etiam miratur, Empedoclem Isocrati postponi. Veram non dissimulabo, mihi in hoc loco blandiri acutissimam Cel. Praefidis coniecturam, *Neocleῶ* reponentis pro *Ἐμπεδοκλεῶ*. quamvis sciam e *QVINCTILIANO III. l. Empedoclem primū mouisse aliqua circa Rhetoricen. Neocles* rhetor laudatur a Scholiaste *HERMOGENES* p. 362. et p. 365. Sed haec ὡς ἐν παρόδῳ. Cum igitur Antiphon iuue-
nes

nes eloquentiae studiosos praeceptis imbueret, non satis habuit, illos ore erudire, sed in illorum etiam gratiam *primus* quidem, ut auctores sunt QVINCTILIANS. III. I. PSEUDO-PLUTARCHVS et PHOTIVS, *Artem Rhetoricam composuit*. Hoc opus laudatur a DIONYS. HALIC. *Ep. ad Ammaecum* p. 120. AMMONIO V. Σημείον, *Ap sine Art. Rhet.* p. 719. et forte, vt IONSIYS *de Script. Hist. Phil.* p. 325. putat, a GALENO *praef. ad Gloss. Hippocrat.* Sed non est omnittendus locus POLLVCIS VI. 143. vbi has ipsas τέχνας ῥητορικὰς laudans, adiicit: δοκῶσι δ' εἰ γνήσια. Haud nobis constat, quas POLLVX de huius libri γνησιότητι dubitandi rationes habuerit: cumque liber intercederit, in neutram partem liquido pronuncitari potest. Verum POLLVCI non tantum opponimus scriptores modo laudatos, sed etiam *Grammaticum* MS. antiquitate et eruditione praestantem, qui penes Celeb. RVHNENIVM est, e Cod. Bibliothecae Sangermanensis descriptus. Is, vt voces locutionesque ab Atticis temere proscriptas vindicet, hoc institutum tenet, vt illas ostendat, ab optimis et veterimis scriptoribus esse vsurpatas. Cumque inter hos scriptores, qui omnes MENANDRVM aetate superant, Antiphontem etiam ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ referat, eo ipso satis indicat, se hunc librum veteris Antiphontis genuinum monumentum iudicasse. Ex eodem Grammatico discimus, hanc *Artem* tribus libris constitisse. Quae inde excerpta afferuntur, haec sunt: Ἀπαρασκευάσεων. Ἀντιφῶν γ' ῥητορικῆς τέχνης. Hinc plane confirmatur coniectura doctissimi IVNGERMANNI, qua in *Polluce* l. c. pro vulgato Ξενοφῶν reponit Ἀντιφῶν. † Ἀσοργία, Φιλοσοργία, Στοργή. Ἀντιφῶν ἐν β' περὶ τῆς ῥητορικῆς τέχνης. † Ὀλυγοφιλίαν. Ἀντιφῶν γ'. vbi tertius *Artis Rhetoricae* liber intelligitur.

Nec tamen Antipho omnem aetatem contriuit eloquentiae praeceptis tradendis, sed maiora ausus, grauiissimam oratoris personam suscepit, et magna cum laude sustinuit. QVINCTILIAN. III. 1. *hunc omnium primum orationem scripsisse dicit.* Quod GER. IO. VOSSIVS de *Rhetor. nat. et const.* p. 335. bene restringit ad orationes forenses, propterea quod Gorgias ante Antiphontem orationes scripsit. Et hoc modo QVINCTILIANI verba accipienda esse, ex aliis scriptoribus constat. DIODORVS apud CLEMENT. ALEXANDR. *Strom.* I. p. 365. *πρῶτον δικαστικὸν λόγον εἰς ἑκδοσὴν γεγραμμένον Ἀντιφῶντα.* PHOTIVS: *συντάξαι δὲ αὐτὸν καὶ πρῶτόν Φασι, τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγωνιστικὰς λόγους. τῶν γὰρ πρὸ αὐτῆ ἑδεῖς φαίνεται καθεὶς ἑαυτὸν εἰς τῆτον τὸν ἀγῶνα. ἑδ' ἐστὶ λαβεῖν δικαστικὸν λόγον τῶν Ἀντιφῶντι πρότερον γεγραμμένων.* Similia habet PSEUDO PLVTARCHVS, Antiphonem igitur merito suo ab HERMOGENE de *Form. Orat.* II. p. 498. appellatur *εὐρετικὸς καὶ ἀρχηγὸς τῆ τύπῃ τῆ πολιτικῆ.* Omnem vero eloquentiam suam Antiphon dicauit ciuibus, qui aut alios accusare, aut semetipfos defendere pararent. Hi orationes, quas ab Antiphonte accepissent, ediscebant, et in iudicio vel concione suo nomine recitabant. Semel tantum pro se ipso publice dixit, tanta vi eloquentiae, vt nemo vnquam melius causam suam orasse dicatur. Egregius est locus THUCYDIDIS VIII. p. 545. *καὶ ἐς μὲν δῆμον ἢ παριῶν, ἑδ' εἰς ἄλλον ἀγῶνα ἐκαστὸς ἑδένα, ἀλλ' ὑπόπτως τῶ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος, τὰς μὲντοι ἀγωνιζομένους, καὶ ἐν δικαστηρίῳ, καὶ ἐν δῆμῳ πλείους, εἰς ἀνῆρ ὅστις ἔμβλευσαιτο τι, δυνάμενος ὀφελῆναι καὶ αὐτὸς τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑπέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τῆ δῆμῳ ἑκαπέτο, ἀρῖστα φαίνεται τῶν μέχρις ἐμῆ ὑπὲρ αὐτῶν τάτων αἰτίας, οἷς ἔσγκατέστησε θανάτῳ δίκην ἀπολογησάμενος.* Ultima Thu-

Thucydidis verba respexit CICERO *Bruto C. 12.* quo (Antiphonte) neminem unquam melius ullam orauisse causam, cum se ipse defenderet, se audiente, locuples auctor scripsit Thucydides: Primus vero Antiphon ab iis, quibus orationes scripsisset, mercedem exegit. DIODORVS apud CLEM. ALEX. *Strom. I. p. 365.* καὶ μισθὸν συνγορησῆσαι πρῶτον δικαιοκλὸν λόγον, etc. AMMIAN. MARCELL. XXX. 4. *Antiphon ille Rhamnusius, quem ob defensum negotium omnium primum antiquitas prodidit accepisse mercedem.* Quae res, cum illis temporibus parum liberalis hominis esse videretur, Antiphonti auaritiæ infamiam contraxit. Comici in primis, quorum tum summa erat licentia, hinc eius reprehendendi ansam arripuerunt. PHILOSTRATVS *σ. 499.* καθάπτεται δ' ἡ κωμωδία τῆ Ἀντιφώντος, ὡς δευῆ τὰ δικαιοκλῆ, καὶ λόγους κατὰ τῆ δίκαιον ζυγισμένους ἀποδοδομένους πολλῶν χρημάτων, αὐτοῖς μάλιστα ταῖς κηδυσέεσι. PLATONEM, veteris comoediae poetam, hoc nomine Antiphontem perstrinxisse, docet PSEUDO-PLVTARCHVS: κωμωδοῦται δὲ εἰς Φιλίππου γυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Πεισάνδρῳ. Sic enim e RHODIO legendum pro σὺν Πεισάνδρῳ, quamuis contra RHOTIVS e PLVTARCHO emendandus videatur DELEARIO ad *Philostrat. I. c.* Vid. TAYLOR. *Leit. Lyfias. C. VII.* Antiqui Rhetores Antiphonti solas ferunt tribuunt orationes iudiciales, quasi aliud genus non attigisset. HERMOGENES tamen loco supra allato λόγους δημηγορικῆς commemorat. Recte. Nam constat, deliberatiuum etiam genus ab eo esse tractatum, siue ipse illas orationes ad populum habuerit, siue illis, qui concionem habere vellent, scripserit. Tales fuerunt ὁ Πολιτικός, ὁ περὶ τῆ Ληδίων Φόρου, ὁ περὶ τῆ Σαμοθράκων Φόρου, etc. quae orationes saepe commemorantur ab HARPOCRATIONE, aliisque Grammaticis. Praeter iudiciales et deliberatiuas Antiphon

etiam, Gorgias exemplo, scripsit sophisticas. PHILOSTRATUS p. 500. σοφιστικοὶ δὲ καὶ ἕτεροι μὲν, σοφικώτερος δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς ὁμοιοίας. Atque huc pertinet locus CICERONIS *Bruto*, C. 12. Nam cum CICERO EX ARISTOTELE narrasset, Gorgiam paratos habuisse locos communes, cum singularum rerum laudes, vituperationesque conscripsisset, addit, *hinc Antiphontem Rhamnufum similia quaedam habuisse conscripta*. Ad tales locos communes forte quis referat orationes undecim adhuc superstites, quae tametsi in forensi argumento versantur, tamen quod nullum indicium vel accusatoris, vel rei, vel temporis habent, nihil aliud sunt, nisi loci communes, quibus vel ipse Antiphon, vel alii in simili re vterentur.

Quid Antiquitas de Antiphontis in dicendo facultate existimarit, satis ostendit tribuendo illi venerabili nomine NESTORIS,

Τὸ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέει αὐτοῦ.

Vid. PHILOSTRAT. p. 498. PSEUDO-PLUTARCHVM et PHOTIVM in eius vita. Ab eo etiam omnes elari in literis viri παροιμιακῶς appellati sunt RHAMNVSII, vt SVIDAS refert v. Ῥάμνος. ΤΗΝCVΔΙΔΕΣ, idoneus in primis iudex, quam magnifice de eius eloquentia senserit, ex eo loco, quem supra attulimus, apparet. De orationis compositione, quam visus est Antiphon, ita iudicat DIONYS. HALICARN. de *Compof. verb.* p. 9. ἡ δὲ Θεκυδίδη λέξις, καὶ ἡ Ἄντιφῶντος τῷ Ῥαμνοσίῳ καλῶς μὲν σύγκεται νῆ Δία, εἰπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, εἰ μὴν ἠδέως γε πάνυ. Idem in *Isaeo* p. III. Antiphonti tribuit τὸ αὐστηρὸν μόνον καὶ ἀρχαῖον, addens pro solita sua in iudicando acerbitate: ἀγωνιστῆς δὲ λόγων ἔτε συμβελευτῶν. ἔτε δακρυκῶν ἐστὶ. Sed nos ΤΗΝCVΔΙΔΙ plus credimus, quam sexcentis DIONYSIIS. Haud mitius est iudicium, quod

quod idem DIONYSIVS fert in *Demosthen.* p. 167. Ab HERMOGENE de *Form. Orat.* II. p. 497. Antiphon dicitur πολιτικός μὲν καὶ κατὰ τὸ ἀληθινόν, καὶ ἀλλῶς ἠθικός, ὥστε καὶ πιθανός — μεγάλας χρώματος ἐκ ὀλίγου, καλῶς δὲ πως συνφασμένα. ubi plura sunt huc pertinentia, quae brevitatis causa omitto. PHILOSTRATVS p. 500. λόγοι δ' αὐτῆ δικαιοὶ μὲν πλείους, ἐν οἷς ἡ δεινότης, καὶ πᾶν τὸ ἐν τῆς τέχνης ἔγκειται. Sic enim legendum esse ex Cod. Regio Paris. non σύγκειται, quod placuit Oleario, nos monuit Cel. Praefes. Adde his LIBANIUM *Opp.* T. II. p. 480. Elegantissime de Antiphonte sententiam dixerunt PSEUDO-PLUTARCHVS et PHOTIVS, siue potius, quem illi ad verbum descripsisse videntur, CAECILIUS in *Commentario de Antiphonte*: ἔτι δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβής καὶ πιθανός, καὶ δεινός περὶ τὴν εὐροσιν, καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικός, καὶ ἐπιχειρῶν ἐξ ἀδύλου, καὶ ἐπὶ τὰς νόμους, καὶ τὰ πάθη τρέπων τὰς λόγους, τῶ εὐκρεπῆς μάλιστα τοχαζόμενος. Quod iudicium quin verum sit, et rei consentaneum, nemo, qui superstites Orationes legerit, dubitabit. Prope igitur adducor, vt credam, has orationes nunquam serio lectas esse a doctissimo et cetera accuratissimo viri I. O. IONSIIO, qui de *Script. Hist. Philos.* p. 325. magna confidentia scribit, Antiphontis, quae supersunt, Orationes scholasticas esse atque fictas declamationes, et Antiphontis nil praeter nomen habere. Sed hicce error commodius a nobis Capite III. profligabitur.

CAPVT SECVNDVM.

Iam Antiphontis aetate, vt quisque Athenis disertissimus erat, ita ad honores et munera reipublicae tractanda maxime euehebatur. Antiphon igitur, omnibus eloquentiae praesidiis instructus, non putavit sibi domi desidendum, sed animum esse ad republicam

cam appellendum. **PLUTARCHVS:** δύναμις λόγου
 επισημύμενος, ὤρμησε μὲν πολιτεύεσθαι. Magni eius
 opera Atheniensibus fuit in Bello Peloponnesiaco.
 Nam et duabus triremibus praefectus, et exercitus
 Praetor saepe cum hoste confixit, aliquot preeclaras
 victorias reportavit, et Atheniensibus belli socios ad-
 iunxit. **PLUTARCHVS:** ὅτι μὲν δυοῖ-τριηραρχῶντων
 οἶν, ὅτι δὲ στρατηγῶν, καὶ πολλὰς μάχαις νικῶν, καὶ
 συμμαχίας μεγάλας αὐτοῖς προταγομένος. **PHILO-
 STRAT. p. 498.** ἐστρατηγήσει πλεῖστα, ἐνίκησε πλεῖστα.
 Verum multo luculentius beneficium consulit in pa-
 triam, augens rem uasalem sexaginta triremibus, quae
 viris armisque instructae essent. **PHILOSTRATVS
 l. c.** ἐξήκοντα τριήρεσι πεπληρωμέναις ἠΰξησεν Ἀθη-
 ναίους τὸ ναυτικόν. **PLUTARCHVS:** καὶ τὰς αἰμαί-
 ζοντας ὀπλίζων, καὶ τριήρεις πληρῶν ἐξήκοντα. Quae
 si vera sint, regiae atque immensae homini opes fue-
 rint necesse est, quas quauis potius ratione compar-
 rit, quam orationibus aliorum nomine scribendis. Vi-
 deri possit **XENOPHON Hellen. II. p. 467.** quod mo-
 do ex **PLUTARCHO** et **PHILOSTRATO** retulimus,
 in dubitationem adducere. Nam duas tantum trire-
 mes ab Antiphonte suppeditatas dicit. Sed **XENO-
 PHONTI** de alio Antiphonte, minus potente et illu-
 stri, sermonem esse, infra ostendemus. Forte etiam
 Antiphon patriae suae Archon fuit, annumque suo no-
 mine signauit. Certe **DIODORVS SICVL. XII. p. 534**
 ἀρχὼνται ἐπ' αὐνομον Olymp. XC. 3. ponit Antiphontem,
 quem Rhamnufium fuisse, et aetas, et alii summi,
 quos gessit, honores probabile reddunt.

Sed operae pretium est videre, qualem se Anti-
 phon in republica administranda gesserit. Eloquen-
 tia ipsi viam ad honores patefactam esse ostendimus:
 sed illa ipsa Eloquentia, qua animos hominum in quas-
 cunque partes flectere poterat, illum populo reddidit sus-
 suspe-

fuspectum. Quod sentiens Antiphon, nunquam velut in scenam prodit, sed post siparium latuit, enixe adiuuans, qui consilium suum in republica gubernanda expetissent. ΤΗΝ ΥΔΙΔΕΣ loco egregio, quem saepe laudauimus: καὶ ἐς μὲν δῆμον ἐπαριῶν, ἐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἐκείσιν ἔδεναι, ἀλλ' ὑπόπτως τῶν πλήθους διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος, τῆς μὲντοι ἀγωνιζομένων, καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα εἰς ἀνῆρ, οἷσιν συμβελεύσαιτό τι, δυνάμενος ὠφελεῖν, Adde PLYTARCH. Nicia p. 526. et PHILOSTR. p. 499. Ad Antiphontem potissimum, tanquam auctorem, refertur insignis illa Reipublicae Atheniensis commutatio, quâ, pristinâ Magistratuum ratione antiquata, summa omnium rerum potestas translata est ad Quadringentos viros. Quâe publici status mutatio vt rectius intelligatur, illorum temporum historiam paulo altius repetamus.

Belli Peloponnesiaci anno XVII. Olymp. XCI. s. Athenienses, suadente Alcibiade, frustra obnitente Nicia, Syracusanis bellum intulerunt, et ad id gerendum ducem Alcibiadem delegerunt. Sed antequam classis altum peteret, accidit, vt omnes Hermae vel Mercurii statuae vna nocte deiicerentur. Quae res quod ex coniuratione ad populi libertatem opprimendam inita extitisse videbatur, ingentem Atheniensibus terrorem incussit. Dux coniurationis Alcibiades pleorumque oculis notabatur, qui tum reliquos ciues opibus, gratia, multitudine amicorum et clientium anteibat. Vix ille classe in Siciliam peruenerat, cum inimici eum hoc crimine apud populum compellantes perficiunt, vt domum ad causam dicendam reuocaretur. Alcibiades populi mandato parens, Athenas contendit. Sed cum in itinere audiisset, se indicta causa capitis esse damnatum, bonis publicatis, Lacedaemona demigravit. Cum vero Lacedaemoniorum

con.

constantiae non satis conueniret versatile Alcibiadis ingenium, eique priuatae similitudines intercederent cum Agide, Lacedaemoniorum Rege, non satis tutum hoc perfugium ratus, ad Tissaphernem, praefectum Regis Persarum, se contulit, et callide ei persuasit, non expedire Regi, Lacedaemoniorum opes nimis crescere, ne confecto bello statim cum victoribus certamen sit suscipiendum.

Alcibiades, hac opera ciuibus suis venditata, cum Pisandro, Praetore Atheniensium apud Samum, qui, sicut ipse, optimatibus fauebat, consilium de reditu in patriam agitare coepit, offerens liberaliter tum Regis Persarum amicitiam, tum operam suam, hac conditione, vt imperium a populo ad Optimates transferretur. Hoc Alcibiadis consilium a Pisandro primum cum Samis, mox cum Atheniensibus, qui Sami versabantur, communicatum est, et parum absuit, quin, adiuuantibus illud Athenis etiam primi ordinis viris, feliciter cederet. Sed huic Alcibiadis conatui intercessit Phrynichus, Dux Atheniensium exercitus, callide intelligens, Alcibiadi non magis paucorum dominatum curae esse, quam statum popularem, sed id tantum queri, (quod postea euentus comprobauit) vt ipse, discordia inter ciuitatis Ordines sparsa, ab alterutra parte in auxilium vocetur. Longum esset enarrare, quae impedimenta Phrynichus Alcibiadis consilio obiecerit. Tandem Pisander aliique Legati Athenas veniunt, populo persuasuri, vt Alcibiades in patriam reuocetur, et, mutata antiqua regendi forma, respublica quadringentis committatur: Quod si facerent, eos Persarum Regem belli socium habituros, sin minus, ne ipsam quidem salutem eos seruaturam. Hac necessitate populus compulsus, in Pisandri et reliquorum legatorum sententiam concedit, et Democratiam Oligarchia commutat. Constituuntur Decemuiroi reipublicae ordinan-

dinandae cum summa potestate, qui certa die ad populum referant, quae optima sit ratio Reipublicae administrandae. Hi, ubi dies aduenit, populum rogant, ut cuius Atheniensium sententiam, quamcunque velit, dicere impune sit. Qua dicendi libertate concessa, omnes censuerunt, antiquos Magistratus esse abdicandos: simul quinque concionis Praefides delegerunt, a quibus rursus centum alii viri deligerentur, quorum singuli sibi tres alios cooptarent, hi denique Quadringenti rempublicam cum summa potestate administrarent. In hac historia enarranda potissimum secuti sumus Historicorum principem, ΤΗΝ CΥΔΙΔΕΜ L. VIII. cui iungendi sunt ΝΕΡΟΣ et ΠΛΥΤΑΡΧΗΣ in *Alciabiade*, ΔΙΟΔΟΡ. ΣΙCΥΛ. L. XIII. et ΙΥΣΤΙΝΥΣ L. V.

Talis ac tantae conuersionis praecipuus architectus fuit Antiphon, ut supra diximus, sed latitans more suo, et consiliis monitisque instruens Pisandrum, aliosque pristini status euertores, ΤΗΝ CΥΔΙΔΕΣ: ὁ μὲν τοι ἄπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεῖς, ὅτῳ τρόπῳ κατέστη εἰς τῆτο, καὶ ἐκ πλείων ἐπιμεληθεῖς, Ἀντιφῶν ἦν etc. ΡΗΙΟΣΤΡΑΤ. κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν, ἐδούλωσε τὸν Ἀθηναίων δῆμον. ΡΕΥΕΝΔΟ-ΠΛΥΤΑΡΧΗΣ: καὶ παρατίτακεν ἕως καταλύσεως τῆς δημοκρατίας ὑπὸ τῶν τετρακκοσίων γενομένης, ἣν αὐτὸς δοκεῖ συγκατασκευάσαι. ΡΗΟΤΙΥΣ: παρέτανε δὲ τὸν βίον ἕως τῆς ὑπὸ τῶν ὕ γενομένης καταλύσεως, ἧς καὶ αὐτὸν αἰτίαν μετεσχήμεναι Φασὶ παρασχῆν. quae ΡΗΟΤΙΥ verba, a librariis turbata, sic in ordinem cogas: ἧς καὶ αὐτὸν μετεσχήμεναι, καὶ αἰτίαν Φασὶ παρασχῆν. Huc etiam pertinet locus ΛΙΒΑΝΙΥ *Apologia Socratis* p. 651. ubi licet Antiphontis nomen reticeatur, satis tamen patet, non alium intelligi, nisi Antiphontem: αἰδ' ἐκ ἰδῶξεν αὐτὸν ἐν μέσῳ, λάθρα δὲ τὸ πρᾶγμα συνέδηκεν, ὡς ὄχλω μὲν ἐκ εἰωθῶς χρῆσθαι: τῶν δ' αὐτῶν ἐκείνοισ ἐπιδυμῶν. ἑτέρη ταῦτα ἦν τῷ καὶ τῶν τετρακκοσίων ἐνός, καὶ

και λόγον ὕπερον, ὃν ἴδοξεν ἀδικεῖν, δεικνύσας. Sic locus ille scribendus est, in quo manifesta apparent vestigia imitationis loci Thucydidei de Antiphonte.

In hunc Quadringentorum numerum populus allegit tum ipsum Antiphontem, tum Phrynichum et Theramenem, *) amicitia et vsu Antiphonti coniunctos, sed inter quos breui grauiissima discidia extiterunt. Quadringenti in duas factiones discesserant, quarum altera, duce Theramene, impense fauebat Alcibiadi, altera, cuius caput cum Phrynicho erat
Anti

*) Theramenis Historia, propter diuersa et pugnantia inter se veterum scriptorum de eo iudicia, commodam Academicæ exercitationi materiam præbere posset. Obiter *Theramenis* nomen restituamus LISA NIO *Apolog. Sacrat.* p. 651. ἔστι ἐν εἰρησῶν, ὅτι μετῴσθεν ἀνῆρ τῆς τῶν τετρακοσίων ὀλιγαρχίας, τῶν τριῶν κόντα παρὰνομίας; τὸν Πείσανδρον ἐμμήσατο, μετὰ ῥαμῆνες ἐξήτασαι, τῶ Φρυνίχῳ ταυτὸ ποιοῦν ὠφθη; Legendum *Θηραμένες*. Theramenes vulgo *Cothurnus* dictus est, quod in ciuium factionibus ancipitem segebat, et vtrique parti gratus esse studebat, sicut *cothurnus* aptus est vtrique pedi. CRITIAS in oratione aduersus Theramenem apud XENOPHONT. *Hellen.* II. p. 465. ὅθεν δῆπε γὰρ και Κόθορνος ἐπικαλεῖται. και γὰρ ὁ κόθορνος ἀερόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέρως δοκεῖ. vbi Celeb. KYNHKNIVS rectissime expungit verba, και γὰρ ὁ κόθορνος ἀε. μ. τ. π. α. δ. tanquam Grammatici marginale glossema; quamuis illa in libro suo inuenerit Scholiast. Aristoph. ad *Ran.* v. 47. ροι LVX VII. 91. ὁ δὲ κόθορνος, ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν και τὸν Θηραμένην Κόθορνον ἐκάλεν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. Vide eximium v. sum, L. KVSTERYM ad SVID. v. *Θηραμένης*.

Antiphon, omnibus modis, ne Alcibiades reuocaretur, impediēbat, facile videns, eo recepto, rempublicam ad popularem statum redituram. Quum vero altera factio superior esse coepisset, nec res aliter teneri posset, Antiphon, Phrynichus, alique decem, tanquam factionis suae legati, ad ipsos Atheniensium aerbissimos hostes, Lacedaemonios profecti sunt, ut pacem quibuscunque conditionibus facerent. Simul eorum consilio Eetionea munita est, qua hostium classem pedestremque exercitum, quando et quoties vellet, recipere possent. Sed legati re infecta Athenas reuersi sunt, et nihil aliud hac legatione, quam sibi exitium maturarunt. Vix reuersus Phrynichus ex infidiis periit in frequenti foro, percussore eius impune euadente. Qua re animus creuit aduersae factioni, eiusque principi, Therameni. Fit deinde maxima rerum commutatio. Nam, dissoluto Quadringentorum imperio, respublica quinque millibus administranda traditur. Alcibiades denique in patriam reuocatur. Vid. *THUCYDID.* VIII. 90. seqq. Haec gesta sunt Olymp. XCII. 2. Praetore Theopompo. Eodem anno inimici Antiphontem in ius vocarunt, vbi non indicta caussa condemnatus est, ut grauissimo errore scribit *PSEUDO-PLUTARCHVS*, sed caussam dicere coactus, tum primum publice dixit tanta vi eloquentiae, ut *THUCYDIDES* illum optime omnium, ad suam usque memoriam, capitis caussam dixisse fateatur. Accusatus est, *THUCYDIDE* teste, quod paucorum dominatum constituisset: *καὶ αὐτός τε ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑβέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τῆ δῆμῳ ἐκακῆτο, ἀριστὰ φαίνεται τῶν μέχρι ἐμῆ ὑπὲρ αὐτῶν τέταρταιας, ὡς ζυγατέσης, θανάτε δικην ἀπολογησάμενος.* In ipsa vero publica condemnationis formula, quam ex *CARCILIO*, magno huius historiae bono, conseruauit *PLUTARCHVS*, damnatus dicitur, quod

exitio reipublicae legatus ad Lacedaemonios profectus esset, et e castris naui hostili abiisset, et per Deceleam iter terrestro fecisset, atque adeo patriam suam prodidisset. Poena ipsi longe atrocissima constituta est, ut vndeotim viris traderetur, bona eius publicarentur, aedes solo aequarentur, titulo aedium in ara posito, ANTIPHONTIS PRODITORIS, ut neque Athenis, neque in terra Attica sepeliretur, ut non modo ipse infamis esset, sed omnes etiam ex eo nati, siue legitimi essent, siue spurii, ut infamia quoque notaretur, qui quem posterorum Antiphontis adoptaret. De poenae genere nihil habet ΤΗΝΥΚΥΔΗΣ, forte rem adeo atrocem de industria silentio praetermittens, ut magistro bene de se merito gratificaretur. Quae probabilis est coniectura MARCELLINI in *vita Thucyd.* p. 4. ὅτι δὲ μετὰ τὸν θάνατον τιμωρόμενοι τὸν Ἀντιφῶντα οἱ Ἀθηναῖοι ἐβρίψαν ἔξω τῆς πόλεως τὸ σῶμα, σσειώπηκεν, ὡς διδασκάλῳ χαριζόμενος. vbi sequentia verba, tanquam inutile additamentum, resecanda: λέγεται γὰρ ὡς ἐβρίψαν αὐτῆ τὸ σῶμα οἱ Ἀθηναῖοι ὡς αἰτίᾳ τῆς μεταβολῆς τῆς δημοκρατίας. Oratio, qua se defendit Antiphon, dicitur περὶ μεταστάσεως, i. e. de mutatione status popularis in oligarchiam *Quadringentorum virorum*. ΗΑΡΡΟΚΡΑΤΙΟΝ. v. Στασιώτης. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ μεταστάσεως περὶ τοίνυν ἂν Ἀπόληξιν κατηγοροῦμεν, ὁ στασιώτης ἦν ἐγώ, καὶ ὁ πάππος ὁ ἐμὸς etc. vbi H. VALESIVS, Vir magnus, corrigit ἂν vel ἔ στασιώτης ἦν ἐγώ. Malim, ὅτι στασιώτης ἂν ἦν ἐγώ.

Sed antequam hinc discedamus, excutienda sunt quaedam veterum scriptorum loca, quae haecenus disputatis non satis conuenire videantur. PSEUDO-PLUTARCHVS ex LYSIAE oratione deperdita, et THEOPOMPO refert, Antiphontem sub triginta Tyrannis, qui Olymp. XCIV. 2. constituti sunt, capitis damnatum

quod veterem amicum perdidisset, vel crimen a se transferre voluisse in triginta Tyrannos. Sed fatemur, animum magis in hanc partem inclinare, ut statuamus, XENOPHONTEM non de Antiphonte Rhamnusio loqui, sed de alio, Lyfidonidis filio, quem LYSIAS in oratione deperdita, et THEOPOMPVS dicunt sub triginta Tyrannis periisse.

Hactenus de vita, rebus gestis, et morte Antiphontis; quibus speramus satisfactum esse TAYLORO V. C. in *vita Lyfiae p. 39.* dubitanti, an Antiphon collegio CCC Virorum idem fuerit, qui Antiphon Orator.

CAPVT TERTIVM.

Sequitur, ut de ingenii monumentis, quibus Antiphon nomen suum, posteritati commendavit, breuiter dicamus. Sed hic nobis fere otium fecerunt Viri literariae historiae peritissimi, IO. MEVRSIVS in *Biblioth. Attica, T. X. Thes. Ant. Gr. p. 1422.* IO. IONSIUS libro saepius laudato, et IO. ALB. FABRICIVS *Bibl. Gr. L. II. C. 26. p. 837.* Attingamus igitur ea tantum, quae a viris egregiis vel perperam dicta sint, vel praetermissa. De Antiphontis *ῥήματα ἢ ῥοήματα* supra diximus, quae repetere non est necesse. Orationes eius sexaginta olim extiterunt, e quibus CAECILIUS, Rhetor, viginti quinque velut subdititias familia subinovit. PHOTIUS et PLYTARCHEVS: *Ἐξ ὧν τὰ αὐτῶν λόγοι ἐξήκοντα, ἀπὸ τῆς Κομμαίδος εἶκον καὶ πέντε φησὶν αὐτῶν καταψεύδεσθαι, ὡς εἶναι τὰ διαφυγόντας τὸ νόσον, πέντε καὶ τριακοντα.* Sed ex his paucae tantum commune bonorum librorum naufragium euaferunt: reliquarum vix tituli salui ad nos peruenerunt. Atque hic, quod supra promissimus, a nobis praestandum est, ut velut per inductionem demonstramus, IO. IONSIUM Orationes, quae super-

sunt, tenere et inconsulte pro declamationibus a scho-
 lastico homine confectis habuisse. Ex *Orat.* IV. p. 41.
ἐπιλογηθή citat POLLUX II. 119. Ex eadem *Orat.*
 p. 44. locum laudat AMMONIVS V. *Ἐνθύμημα*. Quae
 in *Orat.* V. p. 50. leguntur, τὸν ἀναιτίον καταλαβόν-
 τας, τὸν ἀπὸ τῶν ἀφαινεῖν, affert SVIDAS V. *Καταλα-*
βεῖν, qui hinc corrigendus. Ex *Or.* X. p. 71. vocem
γρηαῖος excerpfit POLLUX II. 13. Ex eadem *Orat.*
 p. 72. idem VIII. 21. habet vocem *ἐπιτίμιον*. Nobi-
 lissimam Orationem *de caede Herodis* bis nominatim ci-
 tat HARPOCRATION V. *Διετρήοντο*, et V. *Φρῦδος*.
 Vterque locus extat p. 103. et III. Ex eadem oratio-
 ne, quamvis haud nominata, POLLUX III. 138. ex-
 cerpsit vocem *αἰτίασις*, quae est p. 102. et IX. 13. ver-
 bum *χωροφιλεῖν*, quod occurrit p. 126. Orationem
de Choreuta laudat HARPOCRATION V. *Διδάσκιαλας*.
 Locus, quem inde affert, extat p. 143. Sed idem ex
 eadem Oratione citat *Διῖπόλιας*, quae ibi non com-
 parent. Videtur ergo HARPOCRATION, memoria la-
 psus, Orationem *de Choreuta* pro quinta, in qua p. 49.
Διῖπόλιας occurrunt, laudasse. Est nunc IONIVS,
 et spurias ineptasque iudicet Orationes, quas ipsi anti-
 qui Grammatici, quorum spectata est eruditio, HAR-
 POCRATION, POLLUX, AMMONIVS, SVIDAS, non
 modo vt genuinas probarunt, verum etiam tanquam
 Attici sermonis normam adhibuerunt. Haec sufficiant
 ad vindicandam *γνησιότητα* Orationum *de caede*, vel
λόγων Φονικῶν, quas nobis solas reliquas fecit tempo-
 ris iniuria.

Inter Orationes deperditas, teste PSEUDO-PLU-
 TARCHO, prae aliis laudem tulit ὁ πρὸς Ἐρασιστρά-
 τον περὶ Τῶν ἸΔΕΩΝ. Bona fide vertitur, *de ge-*
neribus vel formis dicendi. Ridiculum sane orationis ar-
 gumentum, quale ne ineptus quidem posterioris aeta-
 tis Sophista ad populum explicare sustinisset. Vidit

absurdum, quod in hoc titulo est, (et quis non videat?). IO. IAC. REISKIUS *Animadu. in Plutarch. p. 490.* Verum, ut est infelicissimus coniector, hic quoque, *περὶ τῶν ἱλαῶν, ἀεὶ οἰεῖς*, legens, aberravit. Vide, quanto felicius Celeberrimus RYHNKENIUS restituerit, *ὁ πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ ΤΩΝ ΤΑΩΝ*, oratio *aduersus Erasistratum de Rauonibus.* Subiiciamus veterum scriptorum loca, quae palmariam emendationem omni dubio liberent. ATHENAEVS XII, p. 397. *Ἀντιφῶντι δὲ τῷ ῥήτορι λόγος μὲν γέγραπται, ἔχει ἐπίγραμμα περὶ Ταῶν.* ubi plura laudat ex hac oratione. AELIANVS *Histor. Animal. V. 21.* *ἐτιμῶντο δὲ τὸν (ταῶν) ἀρρῆνα, καὶ τὸν Θῆλον δραχμῶν χιλίον, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Ἐρασίστρατον λόγῳ Φησὶ* ΠΑΡΟΚΡΑΤΙΟΝ: *Εὐφράλμωσ, ἀντὶ τῆς εὐπρεπῆς.* Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ταῶνων. Idem alibi: *Πυριλαμπής.* Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ταῶν. EUSTATHIUS ad *Iliad. B. p. 346.* Athenaeum, ut solet, describens: *Ἀντιφῶν μὲν γὰρ, Φασιν, ὁ ῥήτωρ διουδαίως κλίνας, λόγον γεράψας, ἐπίγραμμα ἔχοντα περὶ Ταῶν.* Forte hicce Antiphontis *Rauo* occasionem dedit LUPERCO BERYTIO, Grammatico, scribendi libelli *περὶ τῆς Ταῶ*, sicut idem aliam libellum scripserat *περὶ τῆς παρα Πλάτωνι ἀλεκτρυόνος.* Vide SVIDAM v. *Δούπερκος.*

Scripsit etiam Antiphon *Ἀλκιβιάδης λοιδωρίας*, laudatas a vero PLUTARCHO *Alcibiade p. 192. F.* ἐν δὲ ταῖς Ἀντιφῶντος *λοιδωρίας γέγραπται, ὅτι πᾶσις ἀνὴρ τῆς οἰκίας ἀπέδρα πρὸς Δημοκράτη, τινὰ τῶν ἱεραῶν.* Hanc quoque orationem IONSIUS p. 395. in scholis Sophistarum, vel ab alio quodam Alcibiadis inimico potius, quam ab Antiphonte Rhamnufio, scriptam iudicat. Quae coniectura non minus vana est, quam illa de Orationum superstitione *νοθείας*, paulo ante a nobis confutata. Nam quid potest esse magis verisimile,

mile, quam Alcibiadem, aequalem Antiphontis, et
 Quadringentis, quorum princeps erat Antiphon, in-
 fensissimum, ab Antiphonte oratione acerbà esse lacer-
 ratum? Atqui, quod PLYTARCHVS scribit, planissi-
 me confirmat ATHENAEVS L. XII. p. 524. B. elegans
 ex illa Oratione afferens fragmentum: *περὶ δὲ τῶν Ἀ-
 βυθῶν Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λοιδορίας ἔ-
 τας ἔπαυθ' ἐδοκιμάσθησθε ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων, παρα-
 λαβὼν παρ' αὐτῶν τὰ σωτῆ χρέματα, ἔχῃ ἀπο-
 πλέων εἰς Ἀβυθὸν, ἕτε χρέος ἴδιον σωτῆ πραξόμενον
 εἶδεν, ἢ δὲ προξενίας εὐδαιμονίας ἔνεκεν· ἀλλὰ τῇ σωτῆ
 παρανομία καὶ ἀκολασία τῆς γνώμης ὁμοίως ἐργων τρέ-
 πικε μαθησόμενος παρὰ τῶν ἐν Ἀβυθῶν γυναικῶν, ὅ-
 πως ἐν τῷ ἐπιλοίπῳ βίῳ σωτῆ ἔχῃ χρεῖσθε αὐτοῖς.*
 vbi Celeb. RVHNKENIUS pro παρανομία legere malit
 παροσία: quae vox conties iungitur cum ἀκολασίας.
 Pertinet ad hanc emendationem stabiliondam locus
 PLYTARCHI Alcibiad. p. 211. D. ὅπως αὐτὸς ἐπ' ἀ-
 δειίας χρηματίζεσθαι περιπλέων, καὶ ἀκολασίαν με-
 θυσοκόμενος, καὶ συνῶν ἐταίρας Ἀβυθῶναις, καὶ Ἰωνί-
 σιν. Titulos orationum Antiphontiarum, a viris eru-
 ditis collectos, augere licet e Grammaticis ineditis,
 qui sunt penes Celeb. Praesidem. *Antiatticista MS. Ἀ-
 ναδέξαι, εἶον ἐγγυῆσαι. Ἀντιφῶν πρὸς Πολύουκτον·
 Δεινόλοχος Ἀλθαία. Lex. Sangerm. MS. Ἀθήναζε.—
 καὶ τὸ παρὰ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμοῦ
 λόγῳ ἐπίστασθαι ἔχει ὡς ἡμαρτημένον τῆς συντάξεως. γρά-
 φει δὲ ἔτας ἔπαυθ' γὰρ ἀπώκει τὴν Ἀθήναζε, καὶ
 αἰπηλαίην τῆς κληρονομίας.* In iisdem Grammaticis
 alia etiam Antiphontis fragmenta reperiuntur. *Lex.
 Sangerm. MS. Ἀδυναμία ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένους, καὶ
 αἰδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν, καὶ Θαυκυδίδης, καὶ αἰδυνα-
 τία, ὡς Δεινόλοχος. † Ἀκόλουθα, Ἀντιφῶν τὰ ἐπό-
 μενα καὶ σύμφωνα. † Ἀποδικεῖν, ἀντὶ τῶ ἀπολογεῖ-
 σθαι. ἔτας Ἀντιφῶν.* Ultima glossa etiam est apud

ΣΥΔΑΜ, vbi pro Ἀντιφῶν male legitur Ἀντιφῶνης, quameis cum ΣΥΔΑ conueniat ΕΥΘΕΜΥΣ *Lex. Rhetor. MS.* quod Celeb. Praefes Parisiis euoluit. De horum nominum permutatione *Cap. IV.* nonnulla dicemus. *Lexicon Reg. MS.* Τρίτην ἡμέραν χρῆ λέγειν, ἔχι τρεῖς ἡμέρας. Ξενοφῶν καὶ τρίτην ἡμέραν αὐτὸ τὸ ἔπραττον. Μένανδρος ἡμέραν τρίτην ἐπικαίμασεν ἡμῶν. Ἀντιφῶν ἐχθὲς μετὰ πέντ' ἔπαιον, ἡμέραν τρίτην μεθ' ἑπτά. *Antiatticista MS.* Ἀπαιθάχια. Ἀντιφῶν πολικῶν. Corrigendum videtur πολικῶν, vt eius λόγος πολικῶς intelligatur.

CAPVT QVARTVM.

Plures Antiphontes clarum in literis nomen habuerunt; ex quibus duo inprimis ipsorum veterum negligentia, dicam, an inscitia, cum Antiphonte Rhamnufio saepe confudit. Nos breuiter de illis disputemus, omiffis. quae IONSIUS, FABRICIUS, et CL. TAYLORUS *Leñ. Lyfiac. C. VII.* occuparunt, et, qui discernendi sint, accurate discernamus.

I. Antiphon τερατοσκόπος, siue *haruspex*, quem ab Oratore bene distinguit HERMOGENES *de Form. Orat. II. p. 497.* Rectissime etiam ΣΥΔΑΣ: Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, τερατοσκόπος, καὶ ἑποποιός, καὶ σοφιστής. ἐκαλεῖτο δὲ λογομαχέας. Idem ex alio auctore: Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, ὀνειρεκρίτης. περὶ κείσεως ὀνειρεῶν ἔγραψε. ΤΖΕΤΖΕΣ *Scholio MS.* quod supra dedimus, eum scribit Alexandri tempore vixisse. Sed multum fallitur. Vixit enim tempore Socratis, et invidus diuini viri obtrectator, discipulos ab eo auertere tentauit. ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΛΑΕΡΤ. II. 46, ex *Aristotele*: Σωκράτες τε, καὶ ἄ Ὁμηρὸν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ Ποιητικῆς, ἐφιλονεῖκε Ἀντίλοχος Δῆμιος, καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος. vbi vid. ΜΕΝΑΓΙΩΝ. Socratis

tis cum hoc Antiphonte contentionem copioso et eleganter explicat XENOPHON *Memorab.* I. 6. Sed PLUTARCHVS et PHOTIVS, quadrata rotundis miscere soliti, hæc non de Antiphonte *Onirocritico*, sed de *Rhamnusio* accipiunt PLUTARCHI verba hæc sunt: διατριβὴν δὲ συνέτησε, καὶ Σωκράτης τῷ Φιλοσόφῳ διεφύρετο τὴν ὑπὲρ τῶν λόγων διαφορὰν, οὐ Φιλονεϊκῶς, ἀλλ' ἐλεγκτικῶς, ὡς Ξενοφῶν ἰσορῆκεν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν. Frontem perficiuisse hominem dicat, qui tale quid a XENOPHONTE scriptum affirmare audeat. Nam XENOPHON inducit Antiphontem cum Socrate disputantem, non ut verum probum; et veri inuestigandi studiosum, sed ut improbum cauillatorem. Veniebat in mentem, forte PLUTARCHO succurri posse, transponendis eius verbis, ἐν ἐλεγκτικῶς, καὶ ἀφιλονεικῶς. Sed hanc medicinam faciendam esse negat eiusdem erroris socius, PHOTIVS: διενεχθῆναι δὲ φασὶν αὐτὸν καὶ Σωκράτη τῷ Φιλοσόφῳ, ἢ πρὸς Φιλονεϊκίαν, ἀλλὰ πρὸς ἐλεγχὸν ὄραντος. Habeant igitur secum errores suos, seruentque sepulcro. Ipse vero XENOPHON satis indicat, illam disputationem non cum Antiphonte *Rhamnusio* institutam fuisse, sed cum Antiphonte *Onirocritico*, appellans eum σοφιστὴν, qui titulus huic Antiphonti tribui solet; non *Rhamnusio* oratori. Sed omnem controuersiam dirimit grauissimus auctor, ARISTOTELES, cuius testimonium paulo ante ex DIOG. LAERT. laudamus. Quo magis miramur, inter ipsos Veteres hac de re non satis conuenisse. Nam, teste ATHENÆO L. XV. p. 673. F. *Andrante* libram scripserat, compilatum postea ab *Hephaestione*, Grammatico, περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν Ἀντιφῶντος. Vidimus Cap. I. HERMOGENEM Antiphontῆ κατασπρίσσει τριβυρεῖ λόγον περὶ ἀληθείας, λόγον περὶ

ῥημοσιᾶς, λόγον πολιτικόν, et λόγους ἀμνημονιαίους. Sed
 vt posteriores orationes ad *Rhamnium* referendae vi-
 dentur, sic omnium consensu libri *περὶ Ἀληθείας* tri-
 buuntur Antiphonti *Sophistae*. Grammatici veteres
 apud FABRICIUM duas huius operis libros laudant,
 Sed liber decimus sextus in *Schol. MS. Demosthenis*, quod
 WOLFIVS ad eum affert p. 1152. citatur: ἐν τῷ 5 τῆς
Ἀληθείας ὁ αὐτὸς λέχεται καὶ ἐπὶ διακοσμήσεως.
 Hanc tamen lectionem dubiam faciunt ΗΑΡΡΟCΡΑ-
 ΤΙΟΝ et SVIDAS v. Διάθεσις, apud quos eadem glos-
 sa reperitur, legentes ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας
 Videtur igitur opus in duos tantum libros diuisum fuis-
 se. Vir praeclarus, IOANNES ALBERTI, cuius
 mortis Graecae literae ingens damnum fecerunt, hunc
 Antiphontis librum laudari putabat ab ΗΕΣΥΧΙΟ in
 hac glossa: Γλαῦξ ἐν πόλει. παρεμίας. ταῖς ἀληθείαις
 ἀνέκετο γὰρ ὑπὸ Φαίδῳ ἐν τῇ αἰρεσὶ πόλει. cuius opi-
 nionem non sequar. Nam primum hic liber nusquam
 vocatur αἰ Ἀληθείαι, ubique ὁ περὶ Ἀληθείας, vel ὁ
 Ἀληθείας, sicut ipse ΗΕΣΥΧΙΟΣ alibi laudat: Ἀ-
 βιος. πλείσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείαις αἰ. Deinde
 ταῖς ἀληθείαις omnino capiendum pro te vera, vt be-
 ne cepit ΚΥΣΤΕΡΥΣ. Similiter *Scholias* Aristophanis
 ad *Vesp.* v. 1081. Γλαῦκος δὲ, τὴν Ἀθηναίων. Φαί-
 δῳ δὲ, κατὰ τὸ ἀληθὲς γλαῦκος διαπραΰσασθαι, τὴν νίκην
 τοῖς Ἀθηναίοις ἀπαγγέλλεσθαι. Tradit ORIGENES
 adu. *Celsum* IV. p. 176. Antiphontem hoc libro προσι-
 dentiam sustulisse: καὶ Ἀντιφῶν, ἄλλος ἦν τῶν νομίζο-
 μενος εἶναι, καὶ τὴν κερναίαν ἀναίρειν ἐν τοῖς ἐπιγεγραμ-
 μένοις περὶ Ἀληθείας παραπλησίως τῇ Κέλσῳ ἐπιγε-
 γρῆ. Ad hanc eius doctrinam referendum videtur frag-
 mentum, quod extat apud SVIDAM: Ἀδύτης. ὁ μη-
 δένος δέομενος, καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν αἰ. Ἀλη-
 θείας. Διὰ τῆτο ἕδενος δάται, ἕτε προσδέχεται ἐδὲ.

ὅς τε, αἰὲν ἀπαρτος, καὶ ἀλέητος. ubi, pro ἀπαρτος forte emendandum εὐπαρτος, quamvis vulgata lectio etiam explicari possit. Haec autem quin Antiphon de Deo dixerit, nihil est, quod dubitemus. Vides igitur, Epicurum hanc pestiferam doctrinam non per se inuenisse, sed dudum ab Antiphonte inuentam, in philosophiam suam transtulisse. Vid. DIOGEN. LAERT. X. 139, et ibi MENAGIUM. Epicuri sententiam elegantissimis verbis explicat LUCRETIVS II. 645-650.

*Omnis enim per se Divam natura necesse est
Immortali aevum summa cum pace fruatur,
Semota a nostris rebus, seiunctaque longe.
Nam priuata dolore omni, priuata periculis,
Ipsa suis pollens opibus, nihil indigna nostri,
Nec bene promeritis capitur, nec tangitur ira.*

Hanc observationem, a Celeb. RVHNKENIO mecum communicatam, nefas fuisset omittere. Fragmentis libri περὶ Ἀληθείας, quae apud varios Grammaticos reperiuntur, adde hoc ex *Lexico Sangerm. MS.* Ἀφροδίτης, ἀντὶ τῆς Ἀφροδισίων. ἕτως Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας πρώτῳ.

II. Antiphon Tragicus, qui vixit apud Dionysium Seniore, Siciliae Tyrannum, eiusque tragoediis reprehendendis perniciem sibi arcessiuit. Celebratur aculeatum eius dictum, quo Dionysium grauer offendit. Nam quaerenti Dionysio, quodnam aes optimum esset, respondit, ex quo Athenienses Harmodij et Aristogitonis statuas conflassent. Vid. PLUTARCH. de Adul. et Am. discr. p. 68. A. de Stoicor. repugn. p. 1051. C. Haec PHILOSTRATUS p. 500. PSEUDO-PLUTARCHVS et PHOTIVS male referunt ad Antiphontem Rhamnensium, quos satis confutat diuersa vtriusque aetas. Ad hunc Tragicum etiam pertinet, quod narrat

ARISTOTELES *Rhet.* II. p. 76. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλων ἀποτυμπανίζουσα ὑπὸ Διονυσίῳ, εἶπεν, ἰδὼν τρεῖς συναποθνήσκον μέλαστας ἐγκαλυπτομένους ὡς ἦσαν διὰ τῶν πυλῶν, τί ἐγκαλύπτεσθε, εἶπ᾽ ἢ μὴ ἄριον τις ὑμᾶς ἴδῃ τέτων. Ex Antiphontis dramatis laudatur Ἀνδρομάχη ab *Auctore Ethic. Eudem.* VIII. 4. Μελεάγρος ab ARISTOTELE *Rhet.* II. p. 108. Quibus IONSIUS et FABRICIUS male addunt ΠΑΛΙΞΙΡΡΟΝ. Nam ex ARISTOTELE *Rhet.* II. p. 63. apparet, *Plexippum* non drama fuisse, sed personam iuductam in Μελεάγρω. De *Plexippo* singulari libello disputasse *Andrantum*, Grammaticum, docet ATHENÆUS L. XV. p. 673. F. Hinc Cel. Praefes emendabat FOLLICEM X. 63. pro ἐν Ἀντιφῶντος Μελεάγρω legens ἐν Ἀντιφῶντος Μελεάγρω cui eadem medicina adhibenda videbatur VII. 57. ubi Ἀντιφῶντος ἐν Μηδείᾳ laudatur. Forte Antiphontis Μηδεία non aliud drama fuit, quam Ἰάσων, quod, nusquam ab editis scriptoribus memoratum, citatur ab *Antiatticista* MS. Διειδέεν, διειδέσαν. Ἀντιφῶν Ἰάσωνι. Idem Grammaticus bis Antiphontis Ἀδωνιν laudat: Ἀκκλησίαν. Ἀντιφῶν Ἀδωνίδα αὐτὸς, Εὐκλήρωμα, ἀντὶ τῆς κατόρθωσας. Et alio loco: Ἀπὸ μέσον. ἀντὶ τῆς ἐν μέσῳ. Ἀντιφῶν Ἀδωνίδα. Sed alibi hanc fabulam Antiphani tribuit: Κατάλυση καὶ τῆτο ἐπαιτιῶνται. Ἀντιφῶντος Ἀδωνίδα. Sic incertū sciamus, utrum ANTIPHON, an ANTIPHANES, *Adonidem* docuerit. Malim tamen hoc drama ad *Comicum*, quam ad *Tragicum*, referre, propterea quod alii etiam Comici, PLATO, ARAROS, PHILSCVS idem argumentum tractarunt. Haec pluribus adstrui possent tum ex aliis scriptoribus, tum ex praeclearo illo *Antiatticista* MS. qui aliquando, ut speramus et optamus, in lucem vindicatus, veterum Dramatum rationi novum lumen affundet. Perpetua vero est

so est apud alios etiam scriptores *Antiphontis* et *Antiphani* confusio. Sic apud STOBÆVM *Serm.* XXI. p. 176. et S. LIX. p. 382. alii Codd. Ἀντιφώνης habent, alii Ἀντιφώντες, notante C. GESNERO Apud eundem, *Serm.* XXIV. p. 192. similem varietatem e MSS. Parisinis adnotavit immortale Bataui nominis decus, HUGO GROTIUS in exemplari suo, quod seruat Bibliotheca publica Leidensis. SVIDAS: Φεῖτω καὶ τὸ καίρω ἕνα ἀντὶ τοῦ πρὸ τρίων καὶ τεσσάρων ἑτῶν ἕτας Ἀντιφώνης. At PHOTIUS *Lexico. MS.* Ἀντιφών. Haec nominum permutatio induxit STERNBERGLERVM ad Aristoph. *Nub.* vs. 1419. ut Antiphontem vocaret *Comicum*, qui *Tragicus* fuit: quamquam nec Antiphonti *Tragicō*, nec Antiphani *Cōmico* dictum illud a Scholiaste *l. c.* laudatum, γηροσπεφία προσέοικεν παιδοσπεφία, tribuendum erat. Nam ad Antiphontem Oratorem diferte refertur a CLEMENTE ALEX. *Strom.* VI. p. 748. Haetenus de Antiphonta *Tragicō*.

III. Antiphon, Medicus, qui scripsit σύνοψιν τῶν κατ' ἀνδρωπον. POLLUX II. 224. Ἀντιφών δὲ (ἐπίπλεν) ἀρσενικῶς καὶ ἑδαιτέρως λέγει ἐν ταῦτα σύνοψιν τῶν κατ' ἀνδρωπον. Hanc lectionem e Codice Antwerpensi profert Vir Graece doctissimus, IOACH. KVHNIVS, e qua, licet corrupta, tamen evidens est, laudari Antiphontis σύνοψιν τῶν κατ' ἀνδρωπον. Quod autem POLLUX illius auctoritate vitur, inde colligi potest scriptorem et elegantem et vetustum fuisse. Alia quoque nobis in POLLUCE, quae ex hoc Antiphonte sumta sint, deprehendisse videmur. v. c. II. 41. τὸ δὲ ποιῆν τὸ νόσημα, καρῆν Ἀντιφῶν Φησί. *ibid.* 215. τῶ κέντρῳ ἐξαιμάσσειν, καὶ ἔλαιμον, καὶ ἔλαιμῶδες παρὰ Ἀντιφῶντι. *ibid.* 223. καὶ Ἀντιφῶν δὲ εἰρηκεν ἐν ᾧ τὲ

ὃ τὸ ἔμβρυον αὐξάνεται τε καὶ τρέφεται, καλεῖται
 χορίον. Apud alios scriptores huius Antiphontis nul-
 lam mentionem inuenimus.

IV. Antiphon, Philosophus et Mathematicus, qui
 scripsit *de quadratura circuli*, et *de rerum natura*, lauda-
 tus ARISTOTELI *Sophist. Elench.* I. 10. et *Phys.* I. 2.
 eiusque Interpretibus, THEMISTIO, SIMPLICIO,
 PHILOPONO, item PLUTARCHO *de Placit. Philo-*
soph. II. p. 901. PROCLUSO *in Platonis Timaeum* p. 4.
 STOBÆO *Ecl. Phys.* I. p. 55. 59. EVSEBIO *Præp.*
Euang. XV. p. 838. 851. aliisque.

V. Antiphon, recentior, ut videtur, superiori-
 bus, qui scripsit *περὶ τῆ βίης τῶν ἐπ' αἰρετῇ πρῶτερ*
σάντων, laudatus DIOGENI LAERTIO VIII. 3. &
 PORPHYRIO *de vita Pythag.* p. 9.

VI. Antiphon, scriptor libri *περὶ Γεωργικῶν*, quem
 vnus citat ATHENÆVS L. XV. p. 650. E.

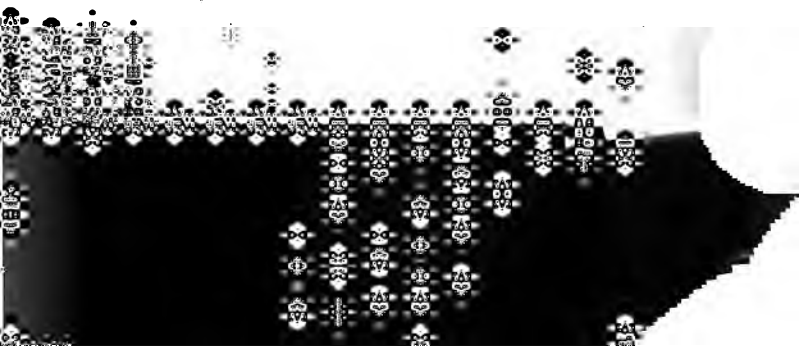
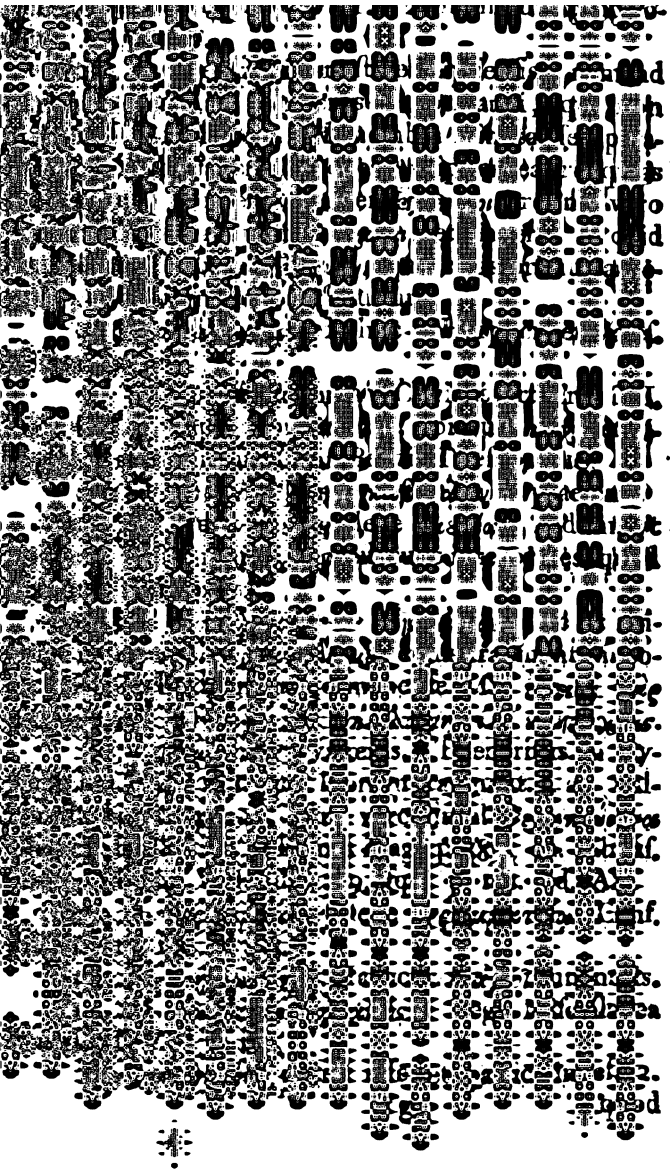
I. L. R. PRAEFATIVNCVLA
 AD SPECIMEN ANNOTATIONVM
 HAVPTMANNIANARVM
 AD ANTIPHONTEM.

Io. Gottfried Hauptmann, V. S. R. Theologiae Doctor, et illustris Ruthenei apud Geranos Director, cum aliis multis ingenii monumentis nobilitatus est, de literarum elegantiorum copiis, quibus abundat, testantibus; tum et spe, quam de se iam multis abhinc annis movit edendi corporis huius, in quo tundendo et poliendo cum maxime sudo et algeo, graecorum oratorum minorum. Quod eius propositum praeter illam Lycurgeam orationem, ab ipso secundum Taylorum recusam, minora quoque alia complura testantur opuscula, per occasiones temporum scholasticorum Gerac ab ipso edita, de quibus alio loco a me expositum esse commemini. Disciplina eius quodam vsus, Niclasius, V. C. Gymnasii Luneburgensis Rector, cum certiozem me per literas fecisset, penes Hauptmannum esse libellum inuentu rarissimum, exemplum Antiphontis olim, quinquaginta fere annis ante, a S. T. Bayero edi coepti, quem Bayerum, Regiomontanum, in patria primum, deinde apud Petropolitanos professorem egisse constat, sed postmodum destituti et abiecti, vna cum annotationibus ad Antiphontem, non Bayeri modo, sed etiam Io. Matthiae Gesneri, qui apud Gottingenses in luce literarum clarissima decessit; rogavi Hauptmannum, vt schedas illas Bayeranas atque

atque Gesneranas, et si quid ipsi praeterea ad Antiphontem annotationum in promptu esset, ad me mitteret. Misit itaque Hauptmannus V. C. ad me superiori anno 1772. ferme exeunte, cum annotationes ad Antiphontem meas iam in mundo exarasset, specimen suarum ad hunc sopheram copiarum, ad p. 652. 3. editionis nostrae procedens. Quod specimen ego hic, quale accepi, reddam, nihil meorum immiscens, nisi pauca quaedam, vncis [] inclusa, quo dignosci possent ab Hauptmannianis; quod re lectorum ducerem, eos admoneri de locis illis, in quibus coniecturae virorum doctissimorum cum emendationibus Henrici Stephani consentientes sero venirent. Viri enim tres modo a me laudati, Bayerus; Gesnerus et Hauptmannus, Aldino exemplo solo instructi, carebant exemplo Stephani. nam Hanouiensis editio, quae penes Bayerum et Hauptmannum quoque fuit, cum Stephanicis umbra, et illa ne fida quidem sit, pro nulla est habenda. Quo factum est, ut passim locorum in mendis Aldinae tollendis laborent, quas Stephanus duobus pene seculis iam ante sustulerat. Accipite ergo iam, lectores, specimen operae a Bayero, Gesnero et Hauptmanno Antiphonti nauatae, quod hoc est. Verba sunt Hauptmanni omnia.

Praemittuntur commentationes. 1. elogium Antiphontis auctum et correctum. 2. de Scriptis, singulatim orationibus, Antiphonticis. 3. grammatica et dialectica Antiphontis. 4. contemplatio Graeciae geographica ad Antiphontem illustrandum. 5. Antiphontis archaeologia. 6. logica Antiphontis. 7. doctrina morum ad sententias Antiphontis. 8. eiusdem rhetorica. 9. orationum dispositiones. sub contextus graeci suam adduntur indices tres. 1. vocabulorum fusior,

quod et editio Hanou. praefert, cum recentior editor [is Bayerus est] proprium malit.

612. 2. cum editione Hanou. ponit Bayerus casum tertium *ἐκείνη* et *αὐτῇ* [vt et Stephanus dedit,] sed ad *ικανῇ* referri debet.

4. *ὑπερέτῃμα* Aldus et Bayerus legunt. [voluit dicere *dant* vel *exhibent*.] Sed est *ὑπηρέτῃμα* [quomodo iam dudum Stephanus edidit.] *ὑπηρέτης* dicitur, licet ab *ἐρέτης* *remex* descendat. Respondet autem *δικονῆσαι*.

613. 5. *ἐτέθυτο*] postquam ab ea sacrificata erant sacrificia, respondet aliquatenus Gallorum *tuér*.

614. vlt. *ἐπέχεσ* vel *ἐγχεσ* infundit simul, hoc in magna familia munus pocillatorum. v. Acta societ. lat. T. II. p. 127-183.

616. 1. *περὶ*] merito *παρὰ* legit Gesnerus.

4. *δέομενος ὑμῶν*] Gesnerus addit: subaudi vel adscribe *πειθεσθαι*. Nos quidem dubitamus *ὑμῶν* ita subsistere posse. Malumus itaque ad *κακοτεχνῆσαι* referre licet hoc verbum duplici sententia recipiatur, tum astutam et male artificiosam excusationem, et hinc absolutionem, tum callide conceptum parricidium, quod ipsa neutiquam euitare laboravit mentibus infans. Fit tamen id saluo meliore iudicio, quoniam inprimis locus ille vexatus Oedipum quaerit, nec nostra nobis plane satisfacit coniectura.

vlt. *ὁ καὶ ποιήσετε*] Gesnerus *ὅ, τι ποιήσετε* quid facturi sitis. vel quid faciendum vobis putetis. verum tamen respici potest ad antecedentem pellicis condemnationem.

617. 2. *εὐβέλως* lege pro *ἀβέλως*. nisi *α* fit *αἰθροισκόν* et *αὐξητικόν*. Certe non imprudentiae mulier istaec accusatur oratione tota, sed impietatis et consideratae malitiae. quoties autem *εὐ* et *α* confundantur,

Mon.

SPECIMEN ANNOT. ANTIPHONT. 835

Montefalconius docuit. Retinens ἀβύλωσ editio Hanouienſis vertit *temere et impie*.

617. 3. δῆναί δικήν πυρί. Lycurgus 21. 5.

9. ἡμετέροις] Hanouienſis et Bayerus malunt ὁμητέροις. [Iamdudum id Stephanus dederat, vnde Hanouienſis editor reddidit] Andocides 1. 156.

10. ταύτη] ſcil. ἐν αἰτία.

11. ὁ] forte ὁς. quod praefens antecedit, non participium. Gefnerus legit ὁ δὲ.

618. 4. εἶτω καὶ legit *Homburgifche vermifchte Bibliothec* III. 541. ſqq. [Stephanus dudum fic edidit.]

6. θάνατον] ſcil. ἀπέκτενε. Gefnerus.

12. αἰδῆς τυγχάνειν misericordiam confequū Atticis. v. Caſaub. ad Sueton. Caligul. c. 29.

619. 6. τύχοι τιμωρίας] ſimilis generis meditationes et exempla paſſim inuenimus in ſacris. v. Iofuae VII, 25. Iudic. I, 7.

620. 1. omiſſo πρὶν legerim φθάνωσιν ἀποθανεῖν. niſi morte praeueniatur. videtur autem hic ſcriptor mihi eam amare breuitatem, vt. quae propter dicat, ad ea iam reſpiciat. GESNER.

8. ἐπικαλῶν habet Aldus. nos malumus ἐπικαλῶσι. et pariter ab editione Bayeri confirmamur. Hanouiana quoque legit ἐπικαλῶνται.

11. ἐμοὶ μὲν] expositum igitur a me fuit negotium et auxilium praeflitum, cum mortuo, tum legi. temere Miniatus *me igitur dirigit et mortuo opem ferre et legibus*.

pen. μέλλεν habet Aldus. emenda μέλλεν eo confidentius, dum et Gefnerum mecum ſentire video. Praefert Hanouienſis μέλλεν, ſed interpretatio curae fore. [Dudum ante Stephanus alterum λ detraxerat.]

622. vlt. χρεὶ ταῦτα] leui transpositione facta ſententia clarior fieri poteſt. γινώσκοντας ἐν ὑμῶς ταῦτα, χρεὶ etc. GESNER. Nos opinamur poſſe

pariter participium infiniti locum occupare, vel εἶναι mentē iungi.

623. 3. διώκωμεν] Suidas v. καταλαβεῖν laudat τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας. τὸν αἴτιον ἀφεῖναι.

vlt. ἀπαντος τῆ] scil. ἔν. Bayerus hic solum incisum posuerat, iunctis post σαφεζατα * * [id est duobus asteriscis.] Gesnerus potius interpungit, et legit ἀπαντος ἔν. μιάσματος ἀναχ. εἰς ὑμᾶς, ἕως ἀδυνάμεθα σαφεζατα ἐξ ὧν cum igitur omne piaculum in nos redundet, quam (quousque) poterimus planissime ex iis, quae cognouimus, demonstrare vobis studebimus — Sic et prae ἕως, ὡς et prae ἀδυνάμεθα, ἀνάμεθα praefert.

624. 2. ὡς] qua causa, siue ratione, vel τῆς.

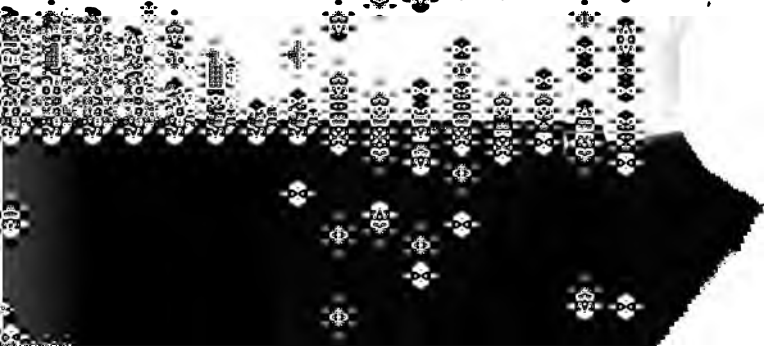
625. 2. ἀφῆκεν] dimisit. respicit locus potius homicidam, qui capitis sui periculo facinus patrat, quam interentum. subit is tale periculum cupiditate opum, honoris, vindictae, hinc utilitatis cuiuscunque, quam dimittere non vult. Temere Miniatus: nullus enim in extremo animae periculo constitutus praeparatam et acquisitam utilitatem dimisit. scribit hoc ipsum et praeter rem, et praeter orationis contextum.

624. 4. εὐρέθησαν] reperti forent homicidae, malefici seu latrones spoliato cadauere, si vel fuga sibi consuluissent, qualis locutio non infrequens. Iterum mire Miniatus: pallium enim habere visi sunt. ni repperit ad ipsum cum famulo necatum. qui sensus valere posset, licet ille prior accommodatior ad sequentia videatur.

626. 6. ἀκόλως h. l. primum nomen perdissequim notat. in perditis orationibus adhibetur et adiectiuum. Lexicon Sangermanense MS. Ἀκόλως. Ἀντιφῶν. τὰ ἐπόμενα καὶ σύμφωνα.

628. 6. γινῶναι αὐτῆς] Hic omissionis signa * * ponente Bayero, Gesnerus obseruat, pro τῆτο, si legas

to
fa-
ent
am
e
n-
n-
m
u-
d
et
m
iti
ni-
tes.
Co-
94.
fi-
ter
ve-
pium
ris
iki-
E.
in-
ce-
b.t

bit index, cum Lyfianus [sic exarauerat Hauptmannus, volens fortassean Tayloranus dare] tum noster. Porro τῆς δὲ mihi coniecturam nouam incipit, omissione Graecis, nominatim Atticis, haud inueta. Conf. Orat. IV. §. 14. sqq. Editio Hanouiana post τῆς οἶδε ponit defectus signum, Miniatus autem inserit, *caeteris seruis in testimonio dicendo non creditis.*

632. pen. ἀναγνωσκόμενος est subornatus, institutus, persuasus. GESNER. Conf. Harpocr. ad h. l. provocans. Sic et Thomas Mag. εὐρηται παρ' Ἡροδότου ἀναγνώσκω, τὸ ἀναπειθῶ.

634. 3. ταυτὸν ἀντιλογισάσθω] similiter etiam ex aduerfa parte rationes subducatur. Quae sequuntur obscuriora sunt, sed eiusmodi paraphrasi explicanda. Dicitur est ab aduersario probabilius esse me interfuisse caedi, quam ab ea abfuisse, ut eo maior inde fieret fides testimonio serui, qui me nominarit. Ego vero si caedem illi machinatus essem, quod tamen a cogitatione mea procul absuit, potius insidiaturus ex tuto fuisset, ac mihi cauere maluissem, nec interesse operi, quam tanto cum periculo certo scire illum interemptum, ut ea causa me tantum in periculum conuicerem. GESNERVS. Equidem obscuritatem non sentio, verens meque potius non interfuisse, quam eius caedem coram cognouisse. qui cognoscunt absentes, oblique quasi cognoscunt. Conf. Or. XI. §. 10. Renzii Thes. p. 465. sq.

635. vlt. pro ληφθεῖς legerem λεσφθεῖς relictus in vrbe. pecuniariae rei damnatus, in vrbe manere potest, rei capitalis iudicatus exsilio mulctatur GESNERVS. At et ληφθεῖς esse potest tali causa cadens.

636. vlt. ζῆλον hunc singulari prolusione tractauit.

637. 2. δίκαιός εἰμι legitime idoneus, addantur quae paulo post §. 22. sequuntur. Plato principio Critonis, δίκαιοί ἐσμεν, σώσαντίς σε, κινδυνείαν τέτοιόν κίνδυνον.

κίνδυνον. id est δίκαιόν ἐστὶν ἡμᾶς. quod Atticismo tribuit Clericus Art. Critic. T. . p. 244.

637. 3. *μεγάλα*] scil. *κατὰ μέρη* grauem iniuriam patiens dixi causam, vel iniuriam propulsaui.

vl. *καταλαμβάνεται*] quomodo sanus esse possit, aut explicari hic locus, non video. quod ideo notaui, quoniam reliqua sic satis intelligere mihi video. GESNER. Equidem explico, si comprehendatur, aut intelligatur. siue quod dico, siue quod circumstat rem, non videbor interfecisse.

638. 1. *παντός τρόπου*] omni modo respectuque.

3. *πειθῶν* in oratione politica Nostrum et *ἀπειθαρχία* posuisse, contendit Antiatticista MS.

8. *πράττω*] videtur aut vtrumque futurum, aut vtrumque praesens esse tempus debere. Sed defenditur merito nostra lectio. dum alterum reuera pertinebat ad imminetia seu futura.

vl. *πολλῶς*] Claud. Salmasius Miscell. Defens. legit *πολλῶς*.

639. pen. *κατηγορεῖται*] Gesnerus legit *κατηγορεῖται*.

641. 4. Aldinus Codex habet *τυμφοράν*, sed obseruat nobiscum Gesnerus, hic potius errorem operarum, quam Atticismum esse. nimirum ista mutatio recentioris affectationis Atticorum cum reliquo scribendi more penes Antiphontem non consentit. [Dudum ante iam Stephanus vitium hoc operarum Aldi correxerat.]

642. 5. Intricator sententia sic forsitan est explicanda. Nescio autem quo iure magis censendi sint insidias illi fecisse, qui minori erant in periculo, quam qui timebant vehementius. Si enim HIS timor et sceleris magnitudo sedare libidinem insidiandi potuit, multo magis ILLIS, vel cogitato iam scelere, periculum et probrum manus, impetum animi reprimere

debut facinoris rationibus. Rationes facinoris voco, quod Antiphon vno vocabulo *διαφορῶν* [sic] nostri vulgo *Interesse*. Maius est periculum facinoris rationibus, cum non tanta nostra interest facinus perpetrare, quantum est periculum facinore perfecto. GESNER. Respicitur quidem III. 12. sqq. nihilque patet difficultatis, quatenus ἐκ οἴδ' ὅπως αἶν propositionem incisam agnoscamus, ac per *ich weiß selbst nicht wie*, vel *omino, facillime, prorsus* explicemus. Habet autem et ordinem inuersum *his, illis*.

649. 3. ἐστὶν] Auctor probare vult reum interfuisse h. m. Quamquam enim, si abfisset, non idem periculum subiret. qui enim superstes (λεσθηεις lego pro ληθηεις) seruus illum argueret? tamen facinus minus processisset. (post *πράσσειν* intelligendum est ἔμελλε) nemo enim praesentium ministrorum caedis non tardior ad facinus fuisset. Hanc esse sententiam h. l. patet ex iis, quae reus respondet. GESNER. Respicit Gesnerus ad Or. V. c. 33. Nos certe putamus interrogationem etiam posteriorem ἐμφωτικωτέραν esse priorique conuenientiore.

645. 2. παραχθῆναι. [sic] pro παραχρηῆναι legendum puto. ἐπαχθῆναι τὴν γραφὴν. quae formula solennis est. quam facilis sit τῆς παρα et ἐπι confusio non obscurum est iis, qui scripturae veteris aliquam notitiam habent. εἰ autem in θ mutari, praesertim in MSS. non minus facile potuit. Nos solum ausi sumus, nullius hic, aut difficillimi sensus παραχρηῆναι, in παραχθῆναι, similiter facilis, mutare.

vlt. ἐπιθέσεως] hic etiam Bayerus * signum defectus ponit, inuito codice. Gesnerus obseruat nihil abesse, neque corruptum esse puto. κατ' ἀνθρώπων argumentatur auctor, vel potius ad absurdum deducit reum hoc modo. Si suspicionis metus illum potuit a conatu sceleris reuocare, qui per solus periculo se liberare potu-

que nos ita mutare dubitamus, quum et Miniatus, licet in contextu graeco nil mutans, ita verterit. [Dudum ante Stephanus ambas hasce mendas eluerat]

652. 3. ἀπολιπόντας] Gesnerus mauult ἀπολιπόντας, vt ad εἰδέναι περὶθόμενον referatur. sed exponi potest tantum abest, vt omnes, iis desertis, abierint.

Haecenus Hauptmannus. Cuius hac e scheda colligi quodammodo poterit, qualis futura fuisset Antiphontis editio a Bayero coepta, si telam hanc pertexere aut libuisset ipsi, aut per fata licuisset. Magna fuit huius editionis in libris et fama hominum expectatio. id quod vsu venire solet, vitio humanae naturae, quam suspicio de rebus promissis, et absentibus, et ignoratis denique, ad leuitatem iactantiae, et immodestiam atque stultitiam expectationis attollit, veritas praesentium et vsu certo exploratorum ad mediocritatem et aequitatem iudicii reuocat, inuidencia interdum adeo infra verum et conuenientem modum deprimit. Iuuat igitur hic loci paucis verbis ea proponere, quae facere non possum quominus de Bayerana Antiphontis editione opiner ex iis, quae me indagatio mea docuit super opusculo, paucissimis viso, cuius ne ipse quidem ego quicquam, praeter vnicum primum folium typis excusum, vidi.

Breuis expositio de Antiphontis editione a Theophilo Siegfried Bayero Regiomonti coepta, nec perfecta.

Theophilus Siegfried Bayerus, Regiomonte, seu Koenigsberga, vrbe primaria Porussiae, oriundus, aetate sua magna ingenii atque litcrarum laude floruit, earumque monumentis et numero plurimis et praestantia spectandis nobilitatus est. Erat in eo mirificus ardor

ardor omnia scitu digna, praesertim paucis comperta, sciendi et explorandi, tenax memoria, ingenium excitatum, celeriter arripiens ea, quae scrutaretur, lectio multifaria, legendi et scribendi assiduitas infatigabilis, cultus dictionis, brevis ut sim, sitis gloriae bonis artibus quaerendae. Initio videbatur in studium antiquitatis Graecae atque Romanae incubiturus, vacatque dubio, hoc in stadio si perrexisset, eum ad metam eximiae gloriae fuisse peruenturum. Sed Petropolitani rationes Musei, cui adscriptus postremam aetatis partem exegit, animum eius ad literaturam Sinicam detorquebant. Bayerus hic, homo ad nullum non genus literarum, quodcumque amplecteretur, ornandum natus, quum adhuc iuuenis in vrbe patria doceret literas elegantiores publice, cernens, iuuentutem academicam carere copiis libellorum graecorum, quos interpretans professor graecarum literarum gustu quodam imbueri suos tirones posset, cogitare coepit de scriptore graeco typis domesticis recudendo, qui cum cognitione dignus, tum non magnae molis, exiguoque aere parabilis esset, et facile manibus tractari gestarique posset. Nam eiusmodi scriptor in tabernis librariorum nullus tum prostabat. Haec illi agenti Antiphon occurrebat, nescio qui. Ecqui enim ego sciam cur Bayerus hunc potissimum delegerit, in quo scholas suas exerceret? Ego! equidem, istic loci si fuisssem, eiusmodi fundo non inaedificassem. Verum nostra denique nil refert scire, quicquid tandem seu casus, seu consilii ad Antiphontem mentem eius appulerit. Quicquid eius est, constat, Bayerum initio nihil aliud instituisse, neque operam dedisse, quam ut tironibus copiam praeberet exemplarium, modico aere parabilium illius auctoris, cuius in exemplo eos et Atticismum, et Dialecticam veterum Sophistarum docere constitueret. Verum postmodum, ut fit, assiduitas tractationis animi

num Bayeri ad commentarios quoque in Antiphontem conscribendum inuitabat. Quorum commentariorum numquid aut typis vnquam excusum fuerit, aut adhuc vsquam locorum in schedis lateat, me prorsus fugit. Etiam de latina Antiphontis reliquiarum interpretatione quod tradam, compertum nil habeo, quam Bayerus vtique nouam dare voluit. Ipsum illud denique non habeo pro certo affirmare, totumne textum Antiphontis graecum recuderint operae Koenigsbergenses gubernante Bayero, an ne ad hanc quidem metam processerint. Coepit est excudendi opera A. 1719. pluresque per annos extracta, seu torpore librarii sumtus erogantis, seu ipsius Bayeri inconstantia, quem operis male procedentis, molestiisque aliis ex aliis enascentibus interpellati, taedium tandem cepisse, et animus ad nescio quae alia noua studia auocasse videtur, nouitate amabiliora, aut magis e re esse, siue sua priuata, siue publica, visa. Intercepit tandem hunc Bayericonatum Antiphontium, prorsusque exstinxit, mutatum vitae genus, ipso Petropoli translatum, aliisque prouinciis praeesse iussit, in quibus aetatem, gloriose vtique, degit. Chartae, quibus hic Antipho in officinis Koenigsbergenfibus incusus fuit, sunt tenues parumque splendidae, forma earum est *Kleinoffav*, vt vulgo vsurpant. Operae cum Bayero contigissent illiteratissimae, mirum non est, si et ipsi mendas typographicas emendanti negotium crearent longe molestissimum, et chartas nihilominus tamen mendis foedissimis coinquinarent. Equam denique patientiam non expugnasset ille typhothetarum lentor, vix annis singulis singula folia excudentium? Constat ex omnibus, Bayerum prouinciam hanc imparatum et festinantem, neque re diligenter pensitata, capessuisse. Id quod ei vitio nequaquam verto. Nullam ipse sibi aliam perso-

nam tum imponebat, Antiphontem edere parans, quam ludimagistri, qui rudem graecarum literarum popellum priuatis scholis docere decreuisset, interpretem autem publicum agere nondum animum induxisset. Hanc enim si personam sibi arrogasset, profecto neque famam suam ita periculo commisisset, maioremque et sui, et exterorum, et posterorum denique rationem habuisset. Carebat editione Antiphontis a Stephano curata, qua carens si quis hunc sophistam edere instituat, tantundem is agat, atque si quis digitis mutilatus literas exarare conetur. Mutauit quidem interdum Bayerus lectionem Aldinam, de quo ex auctoritate Hauptmanniani speciminis constat, verum aut in locis a Stephano iam dudum ante occupatis, aut non vbique locorum, vbi discedendum a lectione Aldina erat, et vbi Stephanus quoque iam dudum ab ea discesserat, aut denique non prosperrime. Haec ducebam mihi de Bayeri hoc conatu Antiphonteo arbitrandam atque tradendam; quae tradidi bona fide, subiiciente conscientia mea, cuius ita sum certus, vt nullus dubitem, fore vt auctoritas mea cognitioris cuiusque aequi et rerum gnari calculum ferat. Testem praedicationis meae iam citabo exceptione omni maiorem, Bayerum ipsum, per literas cum Io. Matthia Gesnero de hoc opusculo suo Antiphonteo agentem. Prostant illae literae, ab Vhlio, V. C. Noribergae A. 1760. editae in Syntagmate aliarum, hoc cum elogio prodito: *Sylloge noua Epistolarum variis argumenti*. Huius Sylloges T. I. a p. 15. inde leguntur decem epistolae a Bayero ad Gesnerum missae, e quibus locos de Antiphonte commemorantes hic subiiciam.

EXCERPTI LOCI E LITERIS
TH. S. BAYERI, AD ANTIPHONTEM

IPSIVS PERTINENTES.

p. 15. edit. Vhlianae Ego tentabo numquid eius modi *in oratores meos* possim. Antiphon bene procedit. Sed non nisi graece eum edo. Notae et versio mea, cum auctiores tua et aliorum amicorum operuunt, subsequuntur. Andocides etiam ad duas philyras processit. Vtrumque enim simul edo, vt habeam, quos hic [Koenigsbergae] adolescentibus explicem. Ab infantissimo exordior. Inde procedam olim, vt ipsa eloquentia et maturitas ingeniorum processit. Ita puto ingenuorum adolescentium animos formare me posse ad aliquod de graecorum scriptorum stilo iudicium. Regiomonti VI. Cal. April. 1719.

Oratores meos] Nescio an ex hac dictione parum tuto colligatur, Bayerum, praeter Antiphontem, etiam reliquos omnes illos oratores graecos edere decreuisse, quos minorum appellatione complecti solet consuetudo loquendi. Videtur potius solos Antiphontem atque Andocidem designare.

Quae annotasti [Gesnere, ad Antiphontem] admodum mihi placent. Reliqua, quae annotasti, mitte obsecro. Iam habes exemplaris alteram partem; reliqua mittam alio tempore. Vfus sum in edendo, libro eodem, quo tu vteris, Aldino. Vides quam difficile fuerit cum tot mendis et cum operarum fastidio negligentiaeque pugnare eodem tempore. Et satis belle tamen cauimus. Nunc mihi se Hanouienfis editio obtulit, ita sane accurata, vt meam esse vellem. Sed vi-
tam

tam Antiphontis ab eo omiffam doleo, *qui editionem curavit*. An quod cenferet, Aldum, non veterem quemquam auctorem effe? Quod dicis, malle te *Bior* *ΑΥΤΟΦΩΤΟΣ* dicere, quam *γένος*, id equidem et ego paene malle. Sed eram *tum* timidior in mutando. Quod autem Ebraïfmi calumniam impingis illi voci, in eo Amplius cenfeo pronuntiandum. Nam videor mihi talem eius vocis fignificationem apud Graecos reperiffe. Regiom. III. Cal. Nou. 1719.

qui editionem curavit] Omifit ille quidem, verum non fponte fua, fed ad exemplum Stephani, cuius codicem recoquebat.

tum] quum fcilicet Bayerus operis fuis imperaret, vt Antiphontis excudendi facerent initium.

Annotata [tua; Gefnere] in Antiphontem meum exspectare me iubes. Obfecro, mitte. Regiom. Cal. Sextil. 1720.

Meus Antiphon lentum negotium est. Iam diu nihil procuderunt operae, tum mea, tum illorum culpa. Si quid in eum tibi veniet in mentem, mitte ad me, vt fimul edi poffit. Regiom. VII. Idus Sept 1721.

p. 26. Antiphonis [fic] reliqua typis excudenda dedi, lentis vtique, et me ipfo feignioribus. Tua in Antiphontem [fic] mihi perplacent. Sed mei alterifci, quod te fugit, non modo luxata loca, fed etiam quomodocunque, grauiter tamen, corrupta indicant, in quibus nolui meam coniecturam licentius immifcere, fed in coniectaneis meis expromere malui. In quibusdam locis, vbi aperta coniecturae ratio mihi conftabat, non dubitavi emendare in textu. Si mihi ad manum Stephani, aut altera illa editio [Hanouiensis, ni fallor,] Antiphontis fuiſſet, tantum laboris cum ſtupiditate operarum non ſubiſſem. Coniectanea mea adhuc diſiectis ſchedis continentur. Ea cum primum excuſſero, meas emendationes tecum communicabo; quarum

quarum aliquae tuis aut sunt similes, aut prorsus conueniunt. In multis te auctorem referam, usque praeclearissimis. Regiom. IV. Cal. Aprilis 1723.

Hi sunt illi loci, ex ea, quam dico Sylloge Vhliana a me excerpti. Sintne in illa altera collectione epistolarum Gesnerianarum, quam Klotzius prodidit, item in Opusculis Bayeranis, ab eodem Klotzio in vnum volumen congestis, loci adhuc alii his similes, ad Antiphontem hoc negotium pertinentes, dicere non habens, qui ambobus illis Syntagmatibus Klotzianis caream, ablegare illuc necesse habeo eos, si quorum in manibus illa Syntagmata sint, et quorum interfit hac de re plura quaerere.

Expositis his, subūciam Io. Taylori ad Antiphontem annotatiunculas, quas meis interexere oblitus tum fueram, cum opportunum esset. Prius enim, quam annotationes ad hunc sophistam meae iam excusae et absolutae prelo essent non animaduerti, Taylorum ad hunc quoque sophistam nonnihil stricturarum reliquisse exaratum in illo exemplari Stephanicae editionis Oratorum graecorum, quo ipse olim cum esset vsus adhuc in viuis superstes, nunc post eius fata Askewius V. C. ad me misit. Habent autem illae stricturae Tayloranae sic.

606. vlt. ἀκροσίας] f. ἀκροσίως.

607. 2. ἐν οἴδεν] f. ἐν οἴδεν.

608. 10. ἐν τέτρω] H. Stephani schediaism.

626. 10. εἶχεν] f. εἶλεν.

628. 8. lege οἰκέτων. [quod ego non intelligo.]

635. vlt. ληφθεῖς] f. λειφθεῖς.

641. 9. αὐτῆς] αὐτόν.

657. 10. τετραλογίας] Hae vocantur; rectius δευτερολογίαι ab enarratore Aphthonii p. 12.

703. 11. ἀληθέσιν] non dubito rescribere ἀλη-
 θεύειν, tum propter istud τῶ ψεύδεσθαι, tum ob fa-
 cilem errorem in MSS.

708. 2. ἡμῖν] ὑμῖν.

715. 7. τῆτο] f. ἕτερον. v. 132. 9.

717. vlt. αὐτῆ] f. αὐτῆ.

719. vlt. ἰδαπάνησαν] f. ἐτυμπάνισαν.

in argumento orationis de Choreuta versu 5. Ερε-
 χθιδας] lege Ερεχθιδος. v. p. 142. 27.

in orat. ipsa p. 761. 5. τοῦτα] f. τέτω.

765. vlt. κατηγορήσασιν] melius κατηγορεῖσιν.

767. 10. ὅσις ἐκ ἄλλας] dele ἐκ.

768. 5. καὶ Διονυσίοις] interpone ὄτι.

774. 11. ἡλιακὴν] f. ἡλιαίαν.

775. 5. τῆ ἔννη] detrahe alterum γ.

777. 2. ἔτοιμοι φαῖεν] l. ἔτοιμος εἶην. v. versu 24.

782. 8. πάθητε] f. μάθητε

18. ταύτη δὲ πεπεσμένον] lege τ. δὴ πεπ.

20. τίνος] l. τίνες.

Haecenus Taylorus.

Absolutis itaque his alienis, addam ad ad extremum
 ea, quae mihi de meo addenda supersunt.

Sophista est Antiphon, idemque pater quodam-
 modo generis illius dicendi, umbratici, minuti, vani,
 putidi, paene dixerim puerilis, quo scholae veterum con-
 ferbuere, quibus ingenia ad eloquentiam forensem fin-
 genda et armanda essent. Prima oratio, duaeque po-
 stremae earum, quae hodie ex Antiphonteis supersunt,
 versantes in causis veris, non mali sunt commatis, ne-
 que sine delectatione leguntur, fatisque sunt planae et
 perceptu faciles. Reliquae, perbreues, prolusiones
 magis, quam orationes, formulae sunt, hoc agentes,
 vt fontes argumentorum in causis homicidii vtramque
 in partem agendis, illorumque argumentorum tra-

H h h

otan.

Etandorum rationes demonstrent; caeterum plus, quam par erat, subtiles et argutae, saepe locorum frigidae et ineptae, vbique paene locorum obscurae et caliginosae, rumpentes ei ingenium, qui nervos argumentationum meditatione consequi, et laqueos captiosarum disputationum enodare contendat. Ego genus hoc scriptionis a puero exosus, tum temporis, cum ordo me ad interpretandum et enucleandum Antiphontem deferret, tralaticiam modo cum eo notitiam contraxeram. Quo factum est, vt annotationes ad eum conscribens, ea festinans, et perfunctorie, in chartas coniecerem, quae sub stilum venirent, vt solemus, inuita Minerua scribentes, aut ea tractantes, a quibus animus sit alienior. Ita haud pauca tum mihi festinanti exciderunt, quorum me scriptorum postmodum poenituit, et contra praeteruidi alia, quae nunc vellem a me omissa non fuisse. Chartas, tam labe non vna deformes, cum typographis excudendas dedissem, paulo post excusas recuperabam. Ibi lustrans denuo a me scripta, per occasionem mendarum typographicarum tollendarum, vnaque Antiphontem ipsum relegens, sed ea diligentia, cui in ista typographorum vorticosa veluti praecipitatione locus est, obseruabam mente oculisque inter meditationem orationis graecae, et mendarum expurgationem ambigentibus, alia obelo digna, alia sero succurrentia. Nam in illis et temporis et spatiorum angustiis, neque errores reprehendere, neque praeteruisa licebat addere. Quare, quod vnicum eiusmodi conditionis iniquitati remedium superest, eo nunc utar, et perperam scripta retractaturus, et deficientia suppleturus. hoc est illa daturus *supplementa*, ad quae lectores passim locorum in superioribus annotationibus ablegauit. Quod faciens, lectoresque et in primis editores Antiphontis, si qui secundum me erunt, etiam atque etiam rogo, vt in recensendis atque castigandis

gandis animaduersionibus meis, humanitatisque et harum vna quoque accessionum memores, lapsibus hominis ignoscant, multitudine negotiorum vtgentium et veluti contorquentium ita districti, vt cauere nullo modo posset, quominus interdum rueret, atque intransuersum ageretur. Vbi resipui, et e trepidatione memet collegi, meos ipsimet errores protinus noscito, dataque oportunitate indicare, corrigere, deprecari propero. Cuiusmodi pudoris ingenuitatem atroci flagello exagitare, belluinum fit. Scripsi d. 9. Martii 1773.

p. 607. 5. breuiter sic dictum, planius et explicatius ita reddas. *παρὰ τῆς τέτων βασάνε ἐκ ἠθέλησαν εἰδέσθαι, vel πυνθέσθαι.*

608. 6. nisi me Antiphontis archaismus reprimeret, hoc est, concisae dictionis consecratio, multa rotundandae et lubricandae orationi inferuentia, ipsa adeo saepe necessaria, elidens, suspicarer h. l. leg. esse *τί ποτ' ἐν ἀπελογ.*

613. 10. *διακονῆσαν* in accusat. leg. esse, penes me dubio vacat, sed interuenit ambiguitatis nonnihil de modo interpretandi. Nam praeter illum modum, quem in annotatione ad h. l. proposui, succurrit adhuc alius, qui praehabendus illi sit, an posthabendus, in medio reliuquam. Potest nempe vocabulum illud etiam reddi, *inter pocula miscendum atque ministrandum*, vt ab *ὑποθήκαις*, cum quo iam non cohaerebit, per interiectum comma sit dispescendum, idque vocabulum accipiendum, pro *ἐκ τῶν ὑποθηκῶν*, vel *κατὰ τὰς ὑποθήκας*.

616. 1. *ἀκλεῶς*] cadit ille inglorius, qui ab inimico tollitur imbelli, ignauo, ignobili, non aperta vi, sed ex occulto per insidiarum veluti cuniculos opprimente, fraude tam repentina et tam callida et coeca, vt tu neque pestem depellere, neque hostem vlcisci possis; praesertim si ab ea manu cadas, vnde par erat te

non solum mali nihil metuere, sed vel maxime fidem atque praesidium expectare, ab aliis impetitur.

616. 4. Defectus vnus parui vocabuli *πειθεσθαι* diu mihi tenebras obiecerat impenetrabiles, donec incidere in locum huic similem Nostri, p. 792. 2. *ἀπερ αὐτοὶ σφᾶς αὐτὲς ἐκ ἔπεισαν*, quae ipsi sibi non credunt, vel in animum non inducunt, vt vera habeant, *ταῦτα ὑμᾶς ἀξίῃσι πᾶσαι* haec vt vos vera credatis, contendunt vobis persuadere. Est ergo loci huius nostri haec vera lectio *δέόμενος ὑμῶν πείθεσθαι*, *ἃ αὐτὴ ἑαυτὴν ἐκ ἔπεισε, μὴ κακοτεχνῆσαι*. rogans vos, vt velitis [aut sibi, aut matri suae] credere, aient verum esse, quamquam ne ipsa quidem credit, scil. in hac re nulla mala fraude eam esse vsam. Et video nunc Gesnerum quoque profus eodem modo locum hunc emendasse, quamquam omittenda latina interpretatione dubium reliquit, quomodo locum putaret accipiendum et reddendum esse. Possunt verba *ἃ αὐτὴ ἑαυτὴν ἐκ ἔπεισε* etiam sic accipi, quam rem, scil. *τὸ μὴ κακοτεχνῆσαι*, abstinentiam a mala fraude, ipsa non potuit sibi imperare, et a se impetrare.

625. 3. seruandum si ducemus *ἀν*, leg. erit *ἐκ ἔχοντες*, non sine particula infitjante, quod sic dictum idem erit, ac si dixisset more solito. *ἐκ ἀν εὐρέθησαν ἔχοντες*. nam si a latronibus peremti fuissent, cum vestibus reperti non fuissent, sed nudi, *εὐρέθησαν* sine dubio ad peremtios erit referendum. Ad latrones enim si referatur, haec existat, multis modis absurda, sententia. *Nam si latrones eos iugulassent, reperti fuissent latrones, habentes eorum vestimenta*. primum iacentia exanimatorum corpora reperiuntur, non homines viui. deinde, necesse non est, fingere, latrones ibi locorum mansisse, vbi vestes peremptorum potuissent notae esse. tum, necesse non magis est comminisci, latrones vestes hominum a se peremptorum corporibus suis

fuis induisse. nam potuerunt eas etiam vendere. denique, si procul terrarum abissent, quis ibi vestes ignotas noscitallet, etiamsi eas gestassent?

628. 5. Dubium penes me nullum superest, leg. esse τῆτον μόνον ἔφη τῶν παρόντων γινῶμαι αὐτός. (aut αὐτῆ.) de toto globo sicariorum, qui caedi interfuis- sent, neminem alium, praeterquam hunc, noscitalle, vel, alius nullius vultum sibi notum esse, praeterquam huius. αὐτῆ si praeferas, erit id, non genitiuus, sed aduerbium, *ibi*, *ibi* loci puta, vbi caedes patrata fuisset. Postmodum reperi Gesnero quoque eandem h. l. emendandi rationem in mentem venisse, eique Hauptmannum accessisse.

635. vlt. possit lectio ληφθεῖς, quam in annotatt, damnauit, nihilominus tamen defendi, atque probari, hactenus puta, vt 1) περιγενόμενος accipiat, non pro causa superior factus, sed e iudicio vita salua domum reuersus. 2) vt ληφθεῖς accipiat, pro καταληφθεῖς damnatus. verum an simplex λαμβάνεσθαι pari modo atque compositum καταλαμβ. vsurpetur, pro κατακρίνεσθαι, adhucdum mihi non constat. Foret, his admissis et probatis, haec huius loci sententia. Quod si autem spiritum saluum e iudicio reportassem, etiamsi damnatus, nihil tamen ideo verendum habebam, ne ad extremam paupertatem deciderem, quia amici, quibus abundo, collaturi fuissent stipem, vnde alimenta habuisssem necessaria.

641. 12. f. leg. ὅς ἔμπνεσ ἀρεθεῖς τέτα κατεμαρτύρησ.

642. vlt. αἰδικία bene si habet, significat h. l. cogitationem peccati ferientem, quod tu patres, id scelus esse, tamen occultum maneat, poenasque effugiat. Alias suspicer de ἀδικία. foeditas et atrocitas suppliciorum.

645. 7. αὐτῶ non recte sum interpretatus. sen-

sententia haec est. Eo titulo si postulat a vobis absolui sceleris imputatione, quod liquidum atque perspicuum sibi fuisset, si hic homo occideretur, in alium neminem, quam in semet, iucursuram esse suspicionem: (vnde consequatur, sedulo se fuisse cautum, ne qui locus eiusmodi suspicioni aduersae aperiat, manusque ab isto cohibiturum.)

645. 6. in locum ἂν si sufficiatur *ei*, tum punctum, quod est in calce huius paginae, cum commate erit mutandum. quo facto haec existet sententia. Nam si formido suspicionis in se incubiturae hunc auertere tum potuisset, cum ei extrema discrimina de vita fortunisque ob sacrilegii crimen amittendis imminerent, nemo certe alius huius peremti vitae fuisset insidiatus. Sed peremptus est. Ergo hic peremit. nam nemo alius libidine tollendi eius tentari potuit, praeter hunc.

646. 1. Si πῶς seruabimus, leg erit πῶς γὰρ οὐκ ἂν, cum particula infitiante. ecqui enim non magis duxisset aliquis, vitae peremti insidias a se nullas esse parandas, [aut abiiciendum sibi esse consilium ei insidiandi] quam hic reus duxit.

5. v. τῶναντία etiam sic potest accipi, vt aequipolleat τῆ πενία. ἢ δὲ πενία καὶ ἢ ταπεινότης καὶ ἢ ἐλεεινότης σημεῖον ἐστὶ τῆ μη ἀποκτεῖναι. Reus si pauper esset, egenus, nudus, miser, obscurus, contemptus, posset ex eo colligi, vel doceri, caedem ab eo peractam non esse. Res amplitudini et splendori fortunarum contrariae possent innocentiam eius indicare.

vt. sententia, detractis argutiis sophisticis, haec est. Summa probabilitas est hominem de opulentia sua trepidantem, ne ea priuatur, facinus impium commisisse. h. e. hominem, de cuius nece nunc quaeritur, sustulisse.

649. 2. mallet nunc annotationem illam totam, ad h. l. adscriptam, in qua nihil sani est, abesse. Statim

tim ipse expunxissem, si licuisset, e folio, quod adhuc muſteum a prelo mihi exhibebatur, sphalmata typographica expurgaturo. Nam ſtatim animaduertebam. Offecit mihi hic error, quod αἰτιώμαυ pro paſſiuo haberem, quod h. l. eſt mediae vocis. Sententia plana eſt et obuia, vt nunc mirer, eam a me praeteruiſam tum fuiſſe. Sed oblitus nimirum ſuperiorum fueram, ad quae iſtaec reſpiciunt. Quam Infelicitatem accuſans ego, vel, de qua querens, non recte facio, ſed iniuriam Deae offero, ſi hos audio, meos accuſatores, vel, ſi vera nempe ſunt ea, quae hi diſtitant. Reſpicit ad initium orationis proximae ſuperioris, ἣ Ἄτυχία ἀδικεῖται ὑπ' αὐτῆ. *Numen Infelicitatis hic violat calumniae ſuae iniquitate.* Conuenit iſti, quod hic legitur. Inimici mei me aiunt Infelicitati iniuriam facere queſtuum iniquitate.

651. 9. ſimplex et vera h. l. interpretatio haec eſt. Rogo numen Infelicitatis, e cuius iracundia in me ſaeuiente hi mihi inuidiam conflatum eunt, vt naturam ſuam mutare, h. e. partes ſuas cum partibus Felicitatis permutare velit. μετασῆναι bene habet. opponit enim ſophiſta inter ſe iſta duo, τὴν Ἄτυχίαν, quae numen eſt, et ὑμᾶς, iudices.

vlt. ἀλεῖσθαι] audebo enimuero, tametſi timidus, coniecturam proponere, quae, ſi probetur, huius loci ſalebras facillimo negotio, vnus literulae commutatione, complanare poſſit. Mutemus η cum ε quas ambas literas in codd. mſtis graecis inter ſe ſaeppiſſime permutari, res eſt in vulgum nota. prodiſcit ἐλεῖσθαι. *miferabilem reddere.* id quod ſententiae loci ap-
prime conuenit. Sed negabis verbum graecum eſſe ἐλεῖξεν. fateor equidem id alibi locorum nuſquam reperiri, verumtamen analogia non repugnat, et ſententia loci id plane flagitat.

652. vlt. ἄντων quo redeat, dubium eſt, ad la-

tronesne, an ad iudices. Si ad latrones ea est sententia, quam in latina mea reliquiarum Antiphontis interpretatione reddidi. Sin autem ad iudices referatur, erit sententia istaec. Hi iudices si id potius facient, quod eos facere par est, et eorum personas decet, quam ut obsecudent aduersariis meis, iniqua postulantibus, absoluar omni suspicione. nam, primo loco, causa mihi nulla fuit eum vestium gratia perimendi. neque enim egenus, neque nudus sum. Secundo, infirmum est aduersarii argumentum de caedis promulgatione, voce praeconis facta. Collegerat ille sic. Latrones si caedem commisissent, praeco eam publice indicasset. et indici praemium condixisset. Quod factum non est. Ego latrones eum non occiderunt. Respondet defensor: ecquis pro certo nouit, huiusmodi praeconium factum esse, an minus? ecquis enim huic rei animum attendit?

654. 4. *κρυίων*] incipio nunc dubitare de veritate suspicionis meae, de *ε* addendo. forte rectius tamen sit id omitti. in latinis quidem meis omisi, et sententia videtur sic planior fieri, et ad veritatem etiam propius accedere. Nam si accusatores huius causae, iudemque peremti vindices, eius fuerunt necessarii, qui fuisse videntur, fuerunt eius heredes quoque, et proinde cum reliqua hereditate famulum quoque adepti sunt, qui exspirans reum indicasse fertur.

659. pen. videntur verba sic esse ordinanda *δραῖν καὶ λέγειν*. eo necessitatis adigunt, ut audeant, cum alia agere, contra quam nati sint, tum etiam causas in foro agere. vnus enim infinitiuus *τολμαῖν* regit ambos alteros ex ipso aptos *δραῖν* et *λέγειν*. quid audent? 1) *τὰ ἅλλα δραῖν παρὰ φύσιν* alia omnia agere, a quibus natura eos fecerit alieniores. 2) *λέγειν* verba facere in publico, indiserti cum sint et verecundi, et fori prorsus rudes.

vlt. dele ambas annotationes ad h. l. numeris

l. b. et

1. b. et 2 signatas, iisque istaec suffice: Pro ἤκιστα lege ἐχ ἤκιστα, et omnia plana erunt. ἐχ ἤκιστα non minime, litotis est, seu extenuatio, plus significans, quam nuda vocabula subiiciunt. inprimis, ἐν τοῖς μάλιστα. si quis vllus alius, vel maxime. τοῖστος] h. e. ἀπράγμων καὶ ἡσύχιος. a strepitu fori, et a tumultu causarum abhorrens, et in quiete vitae priuatae atque otiosae delitescens.

662. pen. ἐκ τῆς ἀμαρτίας] possit quoque legi τὸ τῆς ἀμαρτίας [scil. ἐγκλημα] πρόδηλον [subaudi ἐστὶν] ὅποτέρῃ ἐστὶν. vtri amborum imputanda sit culpa, paret. potest ἐστὶν tam ad αἰτία, quam ad φόνος referri.

663. 7. ἐν τοῖς γυμναζομένοις, cum articulo, malim, vt conueniat ei, quod in continenti legitur τῶν ἀκοντιζόντων.

664. 3. χάρες] imo vero χρόνος temporis.

668. 2. ἴ. ἀπαντας ἀπαντα ἀναγκ. in neutro plurali. omnes omnia cogit facere.

671. 2. legi quoque possit προσκατεγγων. praeterea quoque adhuc condemnatum. non solum carendum mihi erit filio meo, sed etiam facere non potero, quominus eundem videam insuper caedis quoque voluntariae, in semet commissae, incusatum.

675. 1. ἀ οἱ νόμοι] talionem in corpore homicidae exsequendam.

677. 1. ad ἀπολεσάντων, si id probes, subaudi ἀν. dicere vult, si satis perspicio sententiam caliginosissimam. iudices, a quibus morti condemnati fuerimus, si non rursus ipsi quoque vrbe expellantur, religioni haud satis fiat a ciuibus, qui, nisi falso iudicio decepti fuissent, impuros perdidissent.

677. 8. μεταλαβητε bene habet, indicans tempus futurum. certo eueniat, vt vos scelus eius haud participetis.

680. 3. pro ταύτης possit quoque τέτων vel ταῦτα legi, vel potius. τῆς δὲ διαδραμῆς αἰτία ταύτης τίς φαίνεται γενομένη; ecquam autem huius discursus causam constat fuisse?

684. 2. δαίμονες] nam Fors [ὁ δαίμων] hos voluit miseros esse, repugnare autem voluntati numinis impium sit.

685. pen. si ἀποκτείνεσθαι seruatur, tum ad τῷ βίῳ addendum erit ἀποσερῶν.

686. 4. ἣν non habet quo referatur. paret quidem referri ad δυσμένειαν vel τιμωρίαν. verum quodnam erit praedicatum huic ἣν subiectum? Aies εἰσαύγονται esse. Recte verò. Atqui tum pendebit ἡ προσῆλον μίαισμα. lababit constructio. Penes me dubium non est, post ἣν deesse κινῶντες, vel παραξίνοντες, vel tale quid. quam saeuitiam numinum furialium, irritantes et iniqui iudices, et falsi testes, eo quod idem scelus patrant, atque ipsi homicidae, ipsi suas in domos inducunt piaculum, quo vacare et poterant et debebant. Debat etiam accusatores his annumerare. Verum de his seorsim in continenti subiicit.

692. 2. idem est ac si dixisset συγγνωσκόμεν ὑμῶν, ὅτι διὰ τὸ βέλεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶνπραχθέντων μαθεῖν, ἀνέχεσθε ἀκούοντες.

693. 4. παρανομημένων] suspicio nasci possit de παρονημένων flagitiorum et malorum a crapula proficiscentium.

694. 6. siue ἀθεραπία siue ἀθεραπεία exares, neutrum bene graecum est. nam vt prius ab ἀθήραψ, ita posteriùs ab ἀθεραπείω fit repetendum, quorum neutri cum linguae graecae rationibus conuenit.

7. ἐτι τέτα δεινότερα] loco medii vocabuli malim τέτων, ob praemissum ταῦτα.

696. 7. possit quoque locus sic emendari. παροινῶντες φαίνονται. ὥστε ἡ ἡλικία ἐδὲν μάλλον — γήνηται.

696. vlt. illa superius a me annotata in medio renquam; quae tum in chartas coniciebam, cum diaeticam Antiphonteam minus callerem; quamquam e nunc quidem calleo; neque tanti est vt perdiscam. Videor mihi tamen aliquantulum in ea magis nunc profecisse. Expromam itaque coniecturam, quae in sensum venit locum hunc latinum facienti. Scilicet pro εἴτε leg. esse simpliciter εἰ. et ad πατάζας addendum, Φωνός ἐστὶ. Colligit sic. vos, aduersarii, paulo ante sic arguebatis, qui vulnera alicui imposuerit tanta aera, vt sauciatus necesse haberet medicum arcessere, cuius inscitia eum tollit; ille aggressor necesse sauciatum licendus est. Hoc si verum est, verum item est alterum hoc meum argumentum. Qui verberibus ingendis aliquem lacestat ad reuerberandum, homicidaui est, si reuerberantis vehementia modum excedens necem illi consciuerit. Erit tum ὁ πατάζας p. 697. ἢ. non ὁ πρῶτος, sed ὁ δεύτερος πατάζας. non verberator, seu rixae sator, sed reuerberator, seu acceptae iniuriae ultor. Et hanc argumentandi rationem in latinis meis expressi.

697. 1. ἐπιτρέφῃναι] ob praemissum ὑμᾶς malim ἐπιτρέψαι. nam aegri ἐπιτρέπονται medico, amici aegrotantis eum ἐπιτρέπουσι.

700. 3. ἀλλοτρία] fortuna aliena vti dicitur aliquis, qui rem gerit seu prospere, feliciter, sapienter, gloriose, seu contra, non eo, quod ipse rem sic fuisset, vtramuis in partem, exsecuturus, si solus eam per se gessisset, sed, quod alterius alicuius, cum quo illi ea res communis fuit, interuenit, seu secunda fortuna, seu aduersa, quae istum seu extulit et in sublimi collocavit, siue deiecit et euertit. verbo, propter consortium cum alio, merita illius participare. vt si pii centum e. c. eadem naue vecti cum vno impio; propter hunc vnum vna cum eo pereant.

700. vlt. videtur locus ita esse corrigendus. *ἢ μὲν γὰρ διώκοντα δίκαιον καταλαμβάνειν*, [sine par-
cula infitiantem] nam accusatorem quidem ius et
est condemnare eum, qui non perspicue docuerit,
iuria se fuisse laesum. *τὸν δὲ* [per delta, non pertas
φεύγοντα ἀνόσιον ἀλῶσαι. reum vero condemnari
nefas eum, qui non perspicue criminum inculcatorum
fuerit conuictus.

702. 1. Carent haec sententia sana. Nam si per-
emptus ipse sui fuit homicida, quid opus erat spe-
ostendere de vero homicida olim aliquando in lucem
prodendo. Sin autem ab alio quopiam peremptus est,
ecquis ille homicida est, si accusatus non fuit, qui ne-
gatur fuisse. Nemo enim alius interuenit. Ergone
frustra istaec atque temere ita proiecta dicemus? Haud
ausim affirmare. Quod si ergo sana his quoque inest
sententia, videtur sophista iudicibus auctor esse, ut ac-
cusatores a se cum hac excusatione dimittant. O bo-
ni, non liquet, quinam huius perempti homicida fue-
rit. Nunc quidem abite domum, et ab huius reiper-
secutione desistite. Nam is profecto insons est. Sal-
uum vobis semper manet ius vestrum perempti homici-
dam in iure persequendi, si quando per temporis lon-
ginitatem fiat, ut is deprehendatur atque noscitur.
Quod quia futurum nunquam erat, quippe negatum,
tantundem erat, atque accusatores honesta oratione,
et cum ludibrio spei negatae, a foro suo blande able-
gare.

703. 2. *ἔξ ἧς* valet h. l. idem atque *αἰξίας*, *ἀ-*
μοζόντως, *πρεπόντως*. Sententia non haec est, vel-
lem parem modum facundiae et experientiae mihi in-
esse, seu, me facundum pariter esse, atque sum re-
rum peritus, sed istaec, vellem mihi et facundiam et
vsum rerum, praesenti huic meae calamitati parem
atque

que conuenientem esse, vt per illa hoc possem facis et aequius hanc ferre atque depellere.

708. 4. Arguit sic. Si licet in homicidas agere ex uolo κακουργίας, licebit ex eodem titulo in sacrilegos quoque et in proditores patriae agere. Verum hoc non licet. Nam sacrilegi iudicantur et puniuntur ex aescripto legum peculiariter de iis latorum, quae a quibus in maleficos latis diuersae sunt. quod idem quomodo sic habet in proditoribus. Ergo, etiamsi homicidium non minus capitale sit maleficium, quam vllum uel scelus; nefas tamen est hominem ex titulo κακουργίας maleficii in carcerem raptum, et inde in iudicium productum, ipso in iudicio condemnare, non κακῆργον maleficum, sed vt homicidam. Nam peculiaris sua cuiusque sunt iura, tam maleficorum, quam homicidarum. Neque illos ex horum iure licet dicare, neque hos ex illorum. Consequitur ex his, vocabulum κακῆργος, quamuis stirpitus, hoc est per synonymiam, latissime pateat, nullumque non genus delictorum complectatur, tamen in usu loquendi foretico proprio tam late non patere, sed ad solos fures, trones, grassatores, manticularios, uesticularios referri, breuibus vt dicam, ad eos omnes, qui bona rapiunt, vitam spoliatis saluam relinquunt. Maleaque faciunt aduersarii mei, me, alio crimine in iudicium uocatum, ex alio condemnantes.

709. 13. τὸναντίον] ergo non sub dio, sed sub aethero. Verumtamen forum, ni fallor, sub dio erat. Quis mihi nodum hunc expediet?

712. 1. καὶ ταῦτα παρελθὼν] participium hoc accipis pro *transgressus*, locum habebit superior nota ad h. l. annotatio. Sin autem pro *progressus*, legi possit πάνταῦθα παρελθὼν et huc *progressus*, in hoc orationum, in conspectum horum iudicium.

714. 2. post λίγων deesse uidetur καὶ ἑμαυτὸν ἀπα-

ἀπολογεῖσθαι ἀθυρότερον. Subaudi a communi ἔξ ἡμελλόν. habituri me erant ipsummet ad causam capitis dicendam segniorē ex animi deiectione, atque cunctantiorē, si corpus mihi a taediis carceris confraetum et commaceratum esset.

714. 13. fort. leg. ὦ καὶ Ηρώδης.

715. 2. Itane vero omnes eodem nauigio conclusi? Nil mirer Herodem in Thraciam nauigare cum mancipiis ibi distrahendis. non magis mirer Thracios homines Mitylenam nauigare ad mancipia ab eo emendum. Sed mansissent tum, aut illi in Thracia, aut hic domi. Cur autem et venditor, et emtores, et venaliti, simul omnes in Thraciam nauigent, causae probabilis nil exputo. Ergone mancipia aut vendenda sine emtoribus a venditore illuc, vbi venire deberent, peruehi non poterant? aut iam vendita, et ab emtoribus suscepta, non poterant a solis emtoribus in Thraciam perduci sine venditore?

715. 5. num ante τινι deest epithetum aliquod δεινῶ, vel Φαβερῶ, vel σφοδρῶ.

716. 16. εἰδῶς] datā opera, destinato consilio, subauditur ὅτι κατ' ἐμῆ μηνύσει. suspicor tamen potest εἰδῶς deesse εἰδῶτα, vel potius συνεδῶτα. quem gnarum et conscium mei facinoris esse scirem.

717. 6. τὴν ἀγγυλίαν] subaudi ταύτην, hanc de Herode sublato. Ad illa insequentia εἰ γὰρ ἀν' ἄλλο μὴν πλέων subaudi εἰ ἔτοι ἤδη τότε τῆ Φόνε με ἤτις σαστο ἔτι ἐν τῶ Μηθυμναίῳ λιμένι ὄντα.

719. 9. ἐπεδήμεν potest quoque sic accipi, versabar, commorabar adhuc in insula Lesbo, aut ibi loci, vbi Herodes coeperat desiderari. Haec interpretatio si magis probabitur, quam illa superius proposita, contorta vtique, significabit ὠχρόμην πλέων, discesseram e portu Methymnaeo, vela faciens versus Aenum.

14. τῶν προβάτων] articulum abesse malim, aut

aut si seruetur, subaudiendum erit τῶν ἐν τῷ πλόῳ καὶ ὑπὲρ αὐτῆ ἐσφαγμένων. maeltatarum in nauigatione, et pro ea, quo secunda et auspicata exiret.

16. τῆς ἀνθρώπου] quoniam fumebat orator, eos iudicibus iam notos esse, nil curauit certiores eorum notas edere. Alter eorum fuit seruus nescio cuius, alter ingenuus.

720. 2. καὶ videtur hinc in versum tertium, proximum subiectum, deducendum esse, ad hunc molum. ἔτος ὁ, πεισθεὶς ὑπὸ τέτων, καταψευσάμενος ἐμῆ. hic falso me indicauit, ab his persuasus. cohaerebit hic articulus ὁ, non cum proximo πεισθεὶς, sed cum remotiore καταψευσάμενος. quasi sic dixisset ἔτος ἐμῆ καταψεύσατο, διὰ τὸ πεισθῆναι ὑπὸ τέτων. Tum pergit. παρεξομαι δὲ καὶ τέτων τῆς μάρτυρας. praestabo namque rerum testes, prout superius expositarum exhibui.

721. 9. malim in futuro καταψευσόμενος legi. idem est, ac si dixisset ἐγίνωσκον ὅτι καταψεύσεαι, vel, in optatioo futuri, καταψεύσοιτο. certo sciebat se mendacium in fraudem meam, e re sua, cum eolumento quodam suo, esse dicturum.

722. 1. τὸν μηνυτήν] graue verbum h. l. nemo falsus et causa sua fidens, indicem sustulerit, ea testatum, quae iste imprimis indicari cupiat, et quo ad iudices deducendo aduersarium percellere, causamque suam firmare, quam maxime possit. ecquis vltro pugionem biiciat, quo possit hostem confodere?

15. post κάλεσ videtur titulus ΜΑΡΤΥ. ΕΣ deesse.

723. 6. nunc maxime verosimile mihi videtur post βεῦδεσθαι deesse voc. διαπεραθεὶς. v. p. 721. pen.

727. 17. malim ἐγίνεσθε in imperfecto.

728. 2. 3. malim sic interpungi et legi. καὶ μαρτυρεῖν ἔχεις δέλω κατὰ τῆ ἐλευθέρου, καὶ τὸν φόνου [scil.

[scil. ἔξεσι] τῷ δεσπότῃ, ἀν δοκῆ, [scil. αὐτῷ] ἐπέ-
ελθῶν ὑπὲρ τῆ δόλου. si tantum, ait, seruis defertur a
legibus reip. nostrae, vt iis liceat aduersus ingenuos te-
stari, item, si quis seruus interemtus fuerit a ciue,
eumque ciuem illa de serui sui caede in ius vocare vo-
luerit herus eius, vt id illi liceat: neque leniori poe-
na homicida serui, quam ingenui, afficiatur: consensu
neum fuerat etiam hoc de seruo legitimum iudicium
haberi.

731. 3. malim sic legi ὧ γε [Lycino puta] οὐ
φέσερον αὐτὸς [in nominat. singul.] ἔμελλεν. redit ad
τὸς ad facinoris conscium, perlatorem literarum, et
quem eundem proximum quoque αὐτὸν redit.

5. εἴ οἶόν τε] nequit scire, vel, non licet,
vt eius scientiae committatur, breuiter, non debet sci-
re, quae eum nescire e re nostra est, man kan es ihm
nicht wissen lassen, id est, man darf nicht.

12. τῷ βασιανοθέντι] id est, τῆ μηνύσει
βασιανοθέντος.

733. 4. ἔχει] sententia postulat σύννομα. quocir-
ca sitis (alloquitur iudices,) me mihi conscium non
esse caedis praemeditatae in hoc homine Herode a me
commissae. Et hanc lectionem in latinis meis ex-
pressi.

734. 18. videntur verba sic conuenientius ordina-
ri posse. εἰ δὴτα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐναντίον. ἐκείνος γὰρ
— ἢ ἐγὼ ὑπὸ τῆς. τῷ μὲν γὰρ ἔκ ἧν χεῖματα, ἐμὴ
δ' ἦν. ἐπεὶ ἐκείνος γ' —

737. 5. ἔν] malim γὰρ. τέτρω redit ad subiecta,
ἐκ ἐάν — et ἀλλ' εἰ μή.

6. Possunt vtique ista duo ἀφανῆς ἐστὶ et ἀ-
πόλωλεν diuersa esse. postterius caedem designat, vel
modum caedis. prius modum, eum e conspectu homi-
num subducendi, iam peremtum, vt nusquam repe-
riri queat.

739. 12. ὁ ἀνὴρ αἰπήχθη] bene potest hæc dictio, etiam sine ἐκ, habere, hæctenus, si non solitum illud supplementum τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὁδὸν cogitatione adiungatur; sed alterum paulo rarius inuentu, τὴν ἐπὶ τὰ οἴκοι, aut τὴν ἐπὶ τὴν οἰκίαν. reducebatur domum suam e carcere, tametsi iam vndecimuiris traditus esset.

740. pen. F. sic constituendus est hic locus. μέγα δὲ δύναται ἡμέρα παρ' ἡμέραν γυγνομένη πρὸς τὸ τὴν γνώμην — μεταστήσαι. magnum valet dies diei succedens, seu, quod nunc hic dies, non iste, agatur, ad mutandam mentem.

743. 5. εἴχετε dedi de meo, pro vulgari lectione εἴχετε. quae emendatio si probabitur, locum habebit hæctenus, vt etiam supplementum illud ἔτε γ' ἐχρήσθη probetur. Vulgata ideo displicebat, quia non alia ei significatio h. l. conueniebat, quam habebantur, tenebantur. verum vt taceam eam significationem ambiguum esse, quae dubium relinquat, quisnam habuerit, Atheniensese an Mitylenæi, præterea quoque, quod adhuc maius est ad offensionem, ne graeca quidem est. ἔχουσαι, in passiuo, non vsurpatur.

744. 7. ἐνδεὴς] subaudi παρ' ἐκῶνον aut δι' ἐκῶνον. per, propter illum.

746. 3. ἰδίαν] malim ἰδίᾳ aduerbialiter.

747. 4. potest vtique αὐτοῖς ad eosdem sycophantas referri, ad quos modo praemissum hoc ipso versu αὐτοὶ refertur. si hi quadruplatores a vobis contemnuntur, atque, quantumuis contendat et vociferentur, tamen nihil perficiant, nihil apud vos valeant.

749. 7. possit quoque legi εἰσὶ δὲ μοι καὶ τρίτων μαρτυρες.

750. 3. num locus ita sarcienus est. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοῖς πλείοσι ἰκανὰ δόξαν εἰσηκέναι πρὸς τὸ ἐμὲ ἀποψηθίσασθαι. Spero plerosque vestrum esse opi-

naturus, me satis multa dixisse ad impetrandam a vobis absolutionem.

751. 4. Φόνος δὲ δικήν] sic dedi de meo, pro vulgari φ. γὰρ δ.

vlt. ἔτ', οὐ ξυνεδαῖς] sic periculo meo dedi, pro vulgari ἔτε ξυνεδαῖς. Fateor non solummodo in loco simili, p. 764. 9. colorem esse vulgatae lectioni, sed et in hoc, quod in lectione a me ingesta perierit antitheton, quod e vulgata existit; et antitheta vna cum omnibus sophistis Antiphontem captare constat. Opponi utique inter se *confitium* et *non confitium* par erat. Denique mea lectio si probetur, tantundem dicet posterius colum, atque prius. Haec haecenus pro vulgari lectione dicta mihi sunt. Sed audiamus quoque ex altera parte, quae offensiones ei inhaerescant. primum, ut sceleris conscius se legis et sententiae a iudicibus dictae seueritati submittat, in eo nil est quod mireris. orator autem docere vult quanta sit legum poenaliu[m] et dicasterioru[m] causas has tra[n]siantiu[m] auctoritas, et qui tanti nerui, ut ipsi, qui nullius sceleris sibi sint conscii, tamen, semel condemnati, facere non possint, quominus executioni dictatae sententiae se patienter submittant. Deinde, tametsi fatear dictiones πιεϋών, ὅτι ἐκ ἑνοχός ἐστι τῷ ἔργῳ et ἔ ξυνεδαῖς αὐτῷ τοιῶτον ἔργον εἰργασμένῳ, aut vere tautologas, aut sententias earum tam inter se finitimas esse, ut tautologae videantur, eidem Antiphonti tamen, qui alias verborum tam parcus est, non est insolitum, ut eadem sententias intra breuissima spatia ingeminet. vide, ut exemplum demonstram, memoriae primum occurrens, p. 764. 3. et 5. vbi de spe disputans, cum dixisset τὰ πλείιστα τοῖς ἀνθρώποις τῆ βίῃ ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἐστὶ, statim subiicit, ὅπερ ἐστὶ μέγιστον ἀνθρώποις τῆ βίῃ ἀγαθόν. Adhaerescit hoc vitium, superuacanea
sine

sine necessitate et cum taedio inculcandi, et contra dictu necessaria dissimulandi, antiquis hoc magis, quo sunt antiquiores. Quicquid huius rei est, utcumque de mea coniectura arbitri pronuntiabunt, haec eius est sententia ἔτε τολμήσασιν ἂν τις μάχεσθαι πρὸς τὸν νόμον [nam haec dictio aequipollet Antiphontea, μὴ ἔχρησθαι τῷ νόμῳ] διὰ τὸ συνεδέσθαι ἑαυτῶ, ὅτι ἔκ εἰργασθαι τοιῦτόν τι.

753. vlt. πῶς δ' εἴσεται] scil. ἐμὲ περὶ τῆ πράγματος ἀπολογεῖσθαι.

755. 3. malim τοῖς abesse.

756. 7. num προεπιλείπει.

757. 1. τῆτο μὲν γάρ] sequi debebat τῆτο δὲ. quo non insequente, aberravi ad suspicionem in annotatione ad h. l. propositam, quam nunc cerno superuacaneam et alienam esse. Ergone statuemus τῆτο μὲν interdum sic proiici, tametsi a socio suo τῆτο δὲ destitutum? An contendemus potius, paulo post verfu 3. leg. esse τῆτο δὲ τῆ τέτοις περὶ.

758. vlt. vel possunt verba sic accipi, ac si hunc ad modum structa essent, εἰάν μόνον ὑμᾶς πείσωσιν ἐμὲ παραχρηῖμα ἀποκτεῖναι. si hoc tantummodo perfecterint, ut sua oratione moti vos me protinus, nil cunctati, occidatis.

762. 10. non satis placet neque αὐτῆ, neque αὐτῆ, quod ibi suadebam. Quid si magis conuenire censeatur πᾶσι. in eiusmodi causis non est nisi vnica reis omnibus proposita defensio. vel ἐκάστοις. quod eodem redit.

pen. si καὶ minus placeat ad εἰργασθαι addi, leg erit χρησάμενον pro χρησασθαι.

763. 3. fort. καὶ ὧ μὴ ἔστιν. et cui non est.

765. 1. τε de meo dedi pro vulgari γε.

9. τῆ εὐσεβῆς] ut Manes peremti placentur

vltione de homicida fumenda, τῆ δικάϊε] quo iuri humano satis fiat, sancienti ius talonis.

765. 16. κρίνεσθαι] num ἀποκρίνεσθαι.

766. 16. ἀποφίνασι] num φήνασι simplex praefbat.

767. 4. malim αὐτοὶ δ' ἐν ᾧ.

14. malim ἔτ' αὖ ἀποψηφ.

770. 3. κέτων] designat Phanostrium et Amyniam et tertium, cuius nomen reticetur.

771. 1. ἀποκρίνωμαι in coniunctiuo de meo dedi, pro vulgari ἀποκρίνομαι in indicatiuo.

773. 8. absurdum et repugnans dictio, vt facta fiant ea, quae nunquam facta sint, esse penes aequum et verum. Nulla est in natura rerum vis, quae id efficere valeat. Orator perplexa oratione adumbravit magis, quam expressit, veram sententiam, quae haec est, vt vere facta sint ea, quae negentur esse, et vt vere sonsis sit, qui se verbis infonstem gerat, id non a cuiusquam praedicatione, sed ab aequitate et veritatis euidencia doceri.

773. vlt. atqui paulo ante, p. 772. 6. dixerat accusatores iuratos asseuerasse, Diodotum a reo peremptum esse nece praemeditata. Quomodo istaec repugnantia his inter se conciliabimus?

Annotationem n. 53. signatam deleri velim.

774. 1. τὰ πραχθέντα] subaudiri possit e praemissis ὁμολογῶσι. vt τὰ πρ. sint accusatiui. verum videntur hi potius nominatiui esse. quod si verum est, deerit φαίνεται.

775. vlt. lege οἱ σύμπαντες, cum articulo.

776. 8. τέτες ἐρωτῶν] asyndeton hoc sit, an hi infinitiui ἐρωτῶν, ἐλέγχων, ἀρξῆ sint cum προκαλέμη versu 4. copulandi, sic, vt interiecta pro insertis habeantur, ad hunc modum (καὶ) ἵνα ἐκέλευον — ἕκαστον) τέτες ἐρωτῶν, ἐλέγχων, [scil. προκαλέμη] id in medio relinquam.

778. 11. malim εἶν δὲ καὶ δῶλοι.

12. ὄρεοις καὶ πίσει] differunt ergo ista se- cum. Antehac equidem promiscue vsurpari opinatus eram. Qui ergo differunt? Num πῖσις est, (nam de ὄρεω, re nota, nil attinet commemorare) affirmatio, aut infitatio rei gestae, aut sponso faciendae, simplex, sine formula iurandi, h. e. sine obtestatione deorum, et sine diris. *eine Bètheurung, oder ein Angewöhnis, an Eydesstatt, auf sein Ehrenwort.* tantundem auctoritate valens in foro, atque iusiurandum ipsum.

15. καταπόντες] scil. εαυτῶν, aut τῶν δεσποτῶν. vbi ea de semet ipsis, aut de heris indicarint, ob quae postmodum nex ipsis esset ineuitabilis metuenda, siue a seueritate legum scelera punientium, siue ab vltione dominorum.

781. dele annotationem n. 85.

782. 21. καὶ posterius videri possit delendum esse, vt perperam ex ἔνεκα postrema syllaba iteratum, contra deesse videtur idem καὶ p. 783. i. ante voc. συνέκλεπτον.

783. pen. οἱ ἔτεροι] ego equidem non mouebo. nescio tamen an futuri sint, qui malint οἱ ἑταῖροι *so- dales.*

788. vlt. ἐπὶ τῷ αὐτῷ βασιλέως] subaudi ἐφ' οὗ τοῦτοις ἐκ ἐνεχάρεαι τὴν κατ' ἐμῆ [vel πρὸς ἐμῆ] δίκην ἀπογράφουσαι.

INDEX GRAECITATIS
ANTIPHONTEAE

- Α** βασιάνκος. 610. vlt.
 αβίωτος] αβίωτον τὸ λοπόντῃ βίῃ διαίξω. 666. 1.
 αβελία τῇ ἑαυτῷ ἀπώλετο. 690. 5.
 αβέλως inconsiderate, temere, neque salutis suae,
 neque famae ratione habita, neque reputata rei atro-
 citate, καὶ ἀθέως, nulla diuini numinis reuerentia
 617. 2.
 ἀγανακτεῖν ἂν εἰκότως μοι δοκῶ. si queror hac de
 re atque indignor, videor mihi sat graues eius rei cau-
 sas habere. 688. 7.
 ἀγεν] ἕτερόν τινα εἰς αἰτίαν ἀγαγών. 771. 8.
 ἀγγελία] μωίνων τὴν ἀγγελίαν αὐτῶν. 629. 3. 638. 2.
 ἀγγεύειν lustrare, repurgare a piaculo, castum,
 pium, mundum reddere. ἀγγεύετε τὴν πόλιν. 648. 8.
 ἀγγεύετε ἑαυτὸν. 764. 1.
 ἀγνοεῖν peccare, labi, πλέον ἀγνοεῖν ἐς νύκτωρ, ἢ
 μεθ' ἡμέραν. 725. vlt.
 ἀγορεύειν] ἐγὼ τὸν νόμον ὁρῶς ἀγ. Φημί. 673. 4.
 ἀγών. 627. vlt. 685. 2. ἐν ἀγῶνι καὶ κινδύνω
 μεγάλῳ καταστῆσαι. in certamen forense, et sic perid
 in magnum discrimen coniicere. 733. pen. δύο ἐξ ἐνὸς
 ἀγῶνος γεγένησθον. 750. 8. οἱ πολλοὶ ἀγῶνες τῇ ἀ-
 ληθείᾳ σύμμαχοι, τῇ δὲ διαβολῇ πολέμοιοι 751. 2.
 ἀγωνίζεσθαι. 706. 5.
 ἀγώνισμα documentum causae. 722. pen.
 ἄδεια] τοῖς ἄλλοις ἄδειαν ἐδώκατε τὴν σφετέρω
 αὐτῶν [scil. πόλιν vel χώραν] οἰκῶν. 744. 3.
 ἄδηλος

αἰδηλος] αἰκάντω τὰ ἐν αἰδήλῳ ἔτ' ὄντας ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνακείται. 706. 2.

αἰδικεῖν] τῷ ἠδικημένῳ τὸν αἰδίδιον χρόνον. 615. 12.

αἰτυχία αἰδικεῖται ὑπ' αὐτῆ. 641. 1.

αἰδικος] ἀρχῶν χειρῶν αἰδικῶν. 688. 7.

αἰδολως] αἰδολώτερον καὶ ἀδυνατώτερον λεχθήσεσθαι. 670. 10.

αἰδυναμία] βλάπτει με ἢ τῆ λέγειν αἰδυναμία. 703. 9.

αἰδυνάτος. 670. 10.

αἰείμητος ἢ τότε ἀμαρτία τοῖς Μιτυληναίοις ἐγένετο. 746. 4.

αἰζημιος. 676. 7.

αἰθέμιος] αἰθέμισα δέχεται. 616. 3. αἰθέμισα καὶ ἀνόσια δρᾶν. 694. 17.

αἰθεραπεία neglectus, omisso medicinae aegro adhibendae. ὑπ' αἰθεραπείας διαφθαρεῖν. 694. 4.

αἰθέως καὶ ἀκλαῶς. 616. 1. αἰβέλος καὶ αἰθέως. 617. 2. infuperhabita deorum religione.

αἰθναῖ βελαία. 789. 3.

αἰθλιος] τὴν αἰθλίαν καὶ τελευταίαν νόσον νοσῶν. 620. 5. αἰθλία πάσχω. 631. 9. αἰθλιον καὶ πικρὸν ἔμοι σκοπὸν αἰκοντίσας. 672. 8

αἰδέσθαι τὴν εὐσεβείαν τῶν μηδὲν αἰδικούντων. 656. rep. τὴν εὐσεβείαν τῶν πρᾶχθέντων καὶ τὸ δίκαιον αἰδέμενος. 667. 2.

αἰδίδιος] ἠδικημένῳ τὸν αἰδίδιον χρόνον. iniuriam passo nullo vnquam tempore, quamuis longo, reparabilem. 615. 12.

αἰδῶς] αἰδῶς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν. 618. 12. μήτ' ἔλες τυχῆσα, μήτ' αἰδῶς. 619. 3.

αἰρεῖν] ἔμπης ἔτι ἀρθεῖς. 628. 4. 641. 12. ἀποκτείναι χειρὶ ἀράμενον. [id est aut χειρὶ ἐπηρμένη, manu sublata, aut ἀράντα βέλος, ἢ ξύλον, ἢ λίθον.] 772. 6.

αἰρέειν] γραφαῖς ποδαῖς καὶ μεγάλας διαζέας ἕδε-
μίαν εἶλεν. 626. 10.

αἰσθησθαι ὑπεμίαν ἐποίησεν. scil. ὅτι αἰσθηθέντα
nullum de se prodidit indicium, quo admoniti senti-
rent alii eum occidi. 725. 20.

αἰσχροῦς ἀπέλευσε. 618. 14. scodum enim spe-
ctaculum est homo a veneno exspirans. cuius vultus
horrendis modis distorquetur, eiulatus sunt misera-
biles, intestina et artus dire consuelluntur.

αἰσχύνη] μὴ τυχεῖσαι μήτ' ἐλέει, μήτ' αἰδέει, μήτ'
αἰσχύνει. 639. 3. vfurtatum h. l. hoc vocabulum
est honesto sensu, pro reuerentia. ἀνευ κακότητος καὶ
αἰσχύνει. sine dedecore. 761. 7.

αἰτήσις] καὶ ἀνευ τῆς αἰτήσεως τὴν ἀκρέασιον ὑπ-
αίρειν. 704. pen. 706. 8.

αἰτία] εἰς ἀκρίσιας αἰτίας ἦλθεν. 661. 10. τὴν
αἰτίαν ἔχ ἡμετέραν ἔσαν, ad nos nil pertinentem, a
nobis alienam, ἡμῖν προσέβαλεν. 662. 4.

αἰτιασθαι accusare. τὸν δισπύοντα μὴ ὀρθῶς αἰτ.
765. 1. ἡ αἰτία, ἢν αἰτιῶται κατ' ἐμῆ. 779. 16.

αἰτίασις accusatio, criminatio. κρεῖσσον ἢν τὸ ἀλη-
θές καὶ τὸ γεγονημένον τῆς τέτων αἰτιασεως. 717. 8.
753. 7. ἡ αἰτίασις ἐκ ἔχει τέλος. 765. 3.

αἰτίος] ἔ, τὸν αἰτίον ἀφέντες, τὸν ἀναίτιον διώκο-
μεν. 623. 3.

αἰκείσθαι] τῷ τέτθ φόνῳ τὸ μῆνιμα τῶν αἰσθησίων
αἰκισαμένους. 695. 1.

αἰκετὸν πράγματι res reparabilis, vbi error quo-
quo modo corrigi possit. 754. 11.

αἰκινδύνος] αἰκινδυνότερον ἡμῖν ἔδοξεν εἶναι. 695. 10.

αἰκινδύνας μαρτυρεῖν. 654. 3.

αἰκλεῶς. 616. 1.

αἰκμαζέειν] αἰκμαζέσει τῇ βῶμῃ τῆ σῶματος χρω-
μενον. 693. 8.

ἀκοῇ ἐπίσταμαι καὶ πρότερον γεγονόε. 737. 2.
742. 2.

ἀκολασίας] ἔχ ὕβρις, ἐδ' ἀκολ. 661. 6. 672.
4. διὰ τὴν ἑαυτῆ ἀκολασίαν πάντα δρῶν καὶ πύσχαν.
699. 4

ἀκολυθεῖν] ἠκολυθεῖ τῆς θυσιᾶς ἔνθα. Sic gipsig
πιε. 613. 4

ἀκοντίζεν] ἀκοντισθεὶς διὰ τῶν πλευρῶν. 658. 7.
μελοτῶν μετὰ τῶν ἡλικῶν ἀκοντίζαν. 661. 7. ἄθλιον
καὶ πικρὸν ἐμοὶ σκοπὸν ἀκοντίσας, 672. 8.

ἀκύνει] ὡσπερ ἀκύνει ἐς τοὺς ὡς κατὰ φύσιν
696. 1.

ἀκυσίος] τὸν ἐκ προβυλῆς ἀκυσίως ἀποθνήσκοντα
fraude praemeditata, qua peremptus inuitus cecidit, seu
contra voluntatem suam. 606. vlt. ἔλεσεν ἐπὶ τοῖς ἀ-
κυσίως παθήμασι μᾶλλον προσήκει, ἢ τοῖς ἐκυσίως καὶ
ἐκ προνοίας ἀδικήμασι. 618. pen. ἀκυσίον τῷ παθόν-
τι περιθεῖς τὴν συμφορὰν. 641. 4. [nisi ibi potius
ἀκυσίαν leg. fit, quia Antiphon hoc adiectivum vfur-
pare solet pro adi. trium terminationum.] εἰς ἀκυσίως
αἰτίας ἦλθεν. in criminationes incurrit inuitus, qua-
rum culpa vacat. 661. 10. ἔτοι πράκτορες τῶν ἀκου-
σίαν εἰσι. id est πράττεσι τὰ ἀκυσία. 663. 2. ἀκυσίως
κακοῖς περιπεσεῖν δίκαιός ἐστι. 673. 5. τὸ ἀκού-
σιον, αἰμάρτημα τῆς τύχης ἐστὶ, τὸ δὲ ἐκυσίον, τῆς γνώ-
μης. 755. 7.

ἀκυσίως καὶ βιαίως ἀπέθανε. 619. 7. ἀκυσίως
[subaudi ἀποκτείνας] ἔχ ἦσσον, ἢ εἰ ἐκυσίως, ἀπέ-
κτενέ με τὸν παῖδα. nil ideo minus mihi periit filius,
quod inuitus eum peremit, quam perisset, si volens
interemisset. 672. 10. ὁ διαφθαρεὶς ἐδὲν ἦσσον [sub-
audi βλαφθεὶς] ἀκυσίως βλαφθεὶς, id est ἐν τῷ ἀκυσίως
βλαφθῆναι, ἢ εἰ ἐκυσίως ἐβλάπτετο. 673. 7.

ἀκρίβεια] ὑπὸ πονηρᾶς λόγων ἀκρίβειας πεισθίν-

σεσ. 670. 7. τὴν ἀκρίβειαν τῶν πρᾶχθέντων μαρτυρῶν. 692. 3.

ἀκριβής] ἀληθῆ μὲν, λεπτά δὲ καὶ ἀκριβῆ. 678. pen. ἀκριτος] μὴ ἀκριτον ἀποθανεῖν. 728. 6.

ἀκρόασις] καὶ ἄνευ τῆς αἰτήσεως τὴν ἀκρόασιν ὑπέσχεσαν. 704. pen.

ἄκων ἐκ ἐλαίσσω ἔμοι τὴν συμφορὰν κατέστησε τοῦ ἐκόντος. 658. pen.

ἀλήθεια] ὧν τὴν ἀλήθειαν ἐκ εἴληθε. certam cognitionem. 608. 6. δόξη, μὴ ἀληθεία τὴν κρίσιν ποιήσασθαι. 660. pen. τῆς ἀληθείας ἐκ ἧν τιμωρὸς αὐτῶ ἔδει. 723. 9. μετὰ τῆς ἀληθείας. 732. 19.

ἀληθῆς] ὅπως τὸ πρᾶχθῆν ἢ ἀληθές. in lucem hominumque notitiam proferatur, eoque ad certitudinem adigatur. 607. 8. τὰ εἰκότα τοῖς ἀληθέσι ἴσα ἤγεῖται. 634. 3. ἄπιστοι γινόμενοι τοῖς ἀληθέσι [id est ἐπὶ τοῖς ἀλ.] quamvis vera dicerent, fidem tamen non inuenerunt. 703. 10. κρεῖσσον ἢ τὸ ἀληθές τῆς τέτων αἰτιάσεως. 717. 8. ὡσε μὴδέποτε εἰς ταύτηδες καταστῆναι. ad liquidum peruenirent, ad certum publiceque notum, et omni controuersiae exemptum. 723. 12. τῆ ἀληθῆς νικᾶσθαι. 752. 2.

ἀλίσκεν. et ἀλώναι.] σαφῶς ἤδει ἀλωσόμενος αὐτήν. pro certo sciebat futurum, ut hac in causa condemnaretur. 627. pen. ἀλῆς τὴν γραφήν. ex titulo criminis mihi inculati [sacrilegii puta] condemnatus. 635. 3. ἀλώναι καὶ ἀποφυγεῖν ἀμφοτέρως ταῖς διώξεις ἐν ἴσασιν ἐλπίζω. 645. 1.

ἀλιτήριος] ὑπολείπει τὴν τῶν ἀλιτηρίων δυσμένειαν. [id est τῶν θεῶν, τῶν τῆς ἀλιτοῦτας τιμωρομένων.] 686. 3. δευῆς ἀλιτήριος [punitores delictorum] ἔχομεν τῆς τῶν ἀποθανόντων προσερχομένους. 686. 10. ὑμῖν τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων προσερίψομαι. 695. 1. δεκλάσιον καθίστησι τὸ μίαισμα τῶν ἀλιτηρίων τοῖς ἀποκτείνασθαι αὐτόν. 701. 10.

ἡμετέρας ποδῶν

ἡμετέρας in

ἡμέτερος, ἐὸ

ἡμ, in se

663. pen.

ἡμ. 664.6.

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

ἡμ, in se

[The main body of the page is heavily obscured by a dense, dark, and noisy pattern, likely due to severe image degradation or intentional redaction. Only faint traces of text are visible through the noise.]

ἀναγκασάμενον] ὑπὸ τῶν κυρίων ἀναγκασκόμενον persuasum, motum, adductum. 632. pen. ὁ βασιλεὺς αὐτοῖς τὰς νόμους [scil. τὰς Φοινικῆς] ἀνέγνω. docebat eos iura homicidiorum. 784. 8.

ἀναγκαστῆς] ὑμεῖς vos iudices ἐμοὶ ἀναγκαστοὶ amici necessarii et loco consanguineorum. 606. 7. σπᾶναι τῶν ἀναγκαστῶν [scil. πρὸς τὸν βίον] 685. 6.

ἀναγκαστῆρας ἔχει pro ἀναγκαστῆρας ἐστίν. inevitabile est factu necessarium. 605. 5.

ἀνάγκη] ἕδὲν πικρότερον ἀνάγκης ἔδοξε [scil. τοῖς πωλαίοις] vulgari prouerbio habetur. vel fertur. 631. 11. ὑπὸ σκληρῆς ἀνάγκης βιαζόμενος. 660. 6. τοσαύτην ἀνάγκην ἔχει ὁ νόμος. 763. 2. ἡ παρῆσα ἀνάγκη ἐν ἐκάστῳ ἰσχυροτέρα τῆς μελλούσης ἐσσεσθαι. 778. pen.

ἀναγνος.] μακρὸν καὶ ἀναγνον ὄντα. 629. 3.

ἀναιδῆς καὶ τολμηρός. 668. 4.

ἀναίρεσιν. 672. 4.

ἀναίρεσις] περὶ τὸν τῆς ἀναίρεσεως καιρὸν πλημμελήσας. scil. τῆς τῶν βελῶν. 672. 7. τῆς ἀναίρεσεως ποιωπός. mortui puta ad humanandum. 738. 4.

ἀναίτιος] τὸν αἴτιον ἀφέντες, τὸν ἀναίτιον δαίκομεν. 623. 3.

ἀνακαῖσθαι] τὰ ἐν ἀδήλω ἔτ' ὄντα ἐπὶ τῇ τύχῃ ἀναίκεται. 706. 2.

ἀνακλαίειν] μὴδὲ τὰς παρῆσας τύχας ἀνακλαύσασθαι πρὸς ὑμᾶς. 650. 1.

ἀνακράζεν. 725. 20.

ἀνακρινέναι] ἀνακρινόμενος ὑφ' ἡμῶν a nobis interrogatus. 628. 5. ἀνακρινέντες τὰς ἐργασασμένους cum percontando facinoris auctores explorassent. 641. pen.

ἀναμαίεττος. 665. pen. ἐλεῖντες τῷ νηπίε τὴν ἀναμαίεττον συμφορὰν dafür er nichts kann, a qua error aut culpa eius abest. 666. 4. τὰς συμφορὰς τῶν ἀμαρ-

ἀμαρτάντων εἶναι, καὶ μὴ εἰς τὰς ἀναμαρτήτους ἐκτρέ-
πεσθαι. 674. 9.

ἀναμνησκειν τὴν πονὴν in memoriam reuocare,
zu Gemüthe führen. 657. 1.

ἀναμφισβητήτως. 712. 6.

ἀνάνδρως. 627. 12.

ἀναξύνειν τὰ ἐν τῇ γῇ [scil. ἴχνη τῆς φόνου] 726. 8.

ἀναποκρίτως εἰπών, 669. 4.

ἀνάσματος] ἐπέδον τὴν ἑαυτῶν πατρίδα ἀνάσματος
γενομένην. 746. 6.

ἀνασώζειν] ἀνεσώθη τὸ γραμματίδιον. reperta in
nauigio, et illinc protraxta, et veluti periculo exitiū
erepta, atque ad ipsos perlata fuerat. [omnia nempe
illa per minimum.] 731. vlt.

ἀνατιθέσθαι] τῷ τὰ τέτε ἀσεβήματα ἀναθί-
τες. imponentes huius homicidae piacula in caput
ipfius, h. e. ipfius capite ea luentes atque expiantes.
629. 9. 691. 10. ἐγὼ σοι μᾶλλον ἂν ἔχοιμι ταύτην
τὴν παράφασιν ἀνατιθέσθαι imputare, in te conferre.
732. 19.

ἀνατροπεὺς τῆς αἰκῆς 630. 7.

ἀναφαίνειν] ἤδεσαν γὰρ οἰκῆον σφίσι τὸ κακὸν ἀ-
ναφανησόμενον. 610. pen.

ἀναφέρειν] τῆς κηλίδος εἰς ὑμᾶς ἀναφερομένης.
677. 2. ἔκ ἔστιν ὅποι τις ἂν τὴν ἀμαρτίαν ἀνευεγκῶν
ἀπολύσαιτο. 753. 10. 765. 5.

ἀναχωρεῖν] τῆς ὑμετέρας ἀμαρτίας ἢ πονῆς εἰς
ἡμᾶς ἀναχωρεῖ. 623. pen.

ἀνελεθμόνος καὶ ἀνοκτίσως ἀπώλεσε. 618. 3.

ἀνεξέλεγκτος] οἱ ἐπιβελεύοντες ἀνεξέλεγκτοι αὐ-
εἶησαν. abirent haud conuicti, vel, non possent con-
uinci. 629. 1.

ἀνευ] ἐδὲ πόλες ἔξεσιν ἀνευ ἀθηναίων θανάτω ζη-
μῶσαι. 727. 14. iniiciis Athen. et iniuliu eorum.

ἀνέχε-

ἀνέχεσθαι τοιαῦτα αἰκύνοντας, ἃ ἐκβαλέεσθαι ἀξιά ἐστιν. 692. 4.

ἀνήκειν] ὁ Φόνος ἐν ἀνήκει εἰς τὰς θεωμένους redit ergo culpa caedis ad spectatores. hi dicendi erunt eam commisisse. 672. vlt.

ἀνήκετος] πολλὴν πρόνοιον ἔχων, μέλλοντας ἀνήκετον ἔργον ἐργάζεσθαι facimus irreparabile; vt semel factum est. 754. 10. ἐν τοῖς ἀνηκέτοις πλέον βλάβος τὸ μετανοῶν. 754. vlt.

ἀνήκετος] ἀνήκετα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. quae neque deos, neque vos par est ad aures admittere. 616. 3.

ἀνθρώπινος] ὁ θεὸς βεβλόμενος ποιῆσαι τὸ ἀνθρώπινον γένος. 685. 3. ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων τεκμηρίων quae doceri possunt ex humanis argumentis, h. e. repetitis ab hominibus et rebus humanis; quibus argumentis paulo post opponuntur diuina, h. e. a diis et ostentis repetita. 748. 1.

ἀνίστατος ἢ μετανοοία τῶν τοιούτων ἐστιν. 657. 6.

ἀνοία πολλῇ χρώμενος ἐγὼ und ich war wirklich ein grofser Narr, daßs ich das that. 668. pen.

ἀνοικτίως cum ἀνελεσημόνως copulatum. 618. 3.

ἀνομία] τὴν ἀνομίαν τῷ παθήματος ἀμύοντες iniuriam a peremto contra ius et fas toleratam pari acerbitate rependentes. 687. 11.

ἀνομος] πῶς ἀν ἄνθρωποι σχετλιώτεροι καὶ ἀνεμώτεροι γέγοντο. 791. 1.

ἀνόσιος] ἀνοσιώτερον. 606. pen. ἀνόσια ἐνεῖδη τοῖς παισὶ καταλείψω, liberis meis hoc opprobrium relinquam, vt dicantur ab eo sati, qui facinus impium morte merita luisse. 636. 2. ἀνοσιόν τι γεγονέναι ἐμὲ παρόντος. me coram euenisse sinistra auspicia, aut aliquid, quod obstaret, quo minus perlitaretur. 749. 10.

ἀνοσίως καὶ ἀισχυρῶς ἀπώλασε. 618. 14. 630. 14.

ἀντα

ἀνταποδθήσκειν] καίμινε τῷ νόμῳ ἀνταποθανεῖν τὸν ἀποκτείναντα, cum in lege scriptum sit, vt homicida sanguine suo luat. 709. 2.

ἀνταΦαιεῖσθαι] τὴν βελεύσασαν ψυχὴν ἀνταΦεῖσθαι. 687. pen.

ἀντίδικος] αὐτοὶ οὗτοι καθεστῶσιν ἀντίδικοι [mei] καὶ Φονεῖς [patris] 605. 12. οἱ ἀντίδικοι κατ' εὐθείαν κρίνοντες τὸ πρᾶγμα. 678. 4.

ἀντιδρῶν] ἀνάνδρως, μηδὲν ἀντιδράσαντα. 627. 12. ταῖς χερσὶ τυπτόμενος, ἀντιδρῶν ἅπερ ἔπασχον. 688. 16. 699. 2.

ἀντιλογίζεσθαι. 634. 3. 689. 21.

ἀντιπᾶσχειν μείζονα καὶ πλείονα δίκαιοι εἰσιν οἱ ἄρχοντες [scil. πληγῶν.] 688. 15. 689. 6.

ἀντισπεύδεν] ἀντίσπευδε πρὸς ἐμε. aduersus me contendisset, dimicasset. 607. vlt.

ἀντομύναται vel ἀντόμνυσθαι] πῶς ἔν εὐροκα ἀντομωμοκῶς ἔσαι. wie wird er also wohl sagen können, da/s er seinen Gegeneyd mit gutem Gewissen abgelegt habe. 608. 11.

ἀνώματος nullo iureiurando obstrictus. καὶ ἀνώμοτοις ὑμῖν ἐπιτρέψαιμι περὶ τῷ σώματος τῷ ἐμῷ διαψηφίσασθαι. 706. vlt. ἀνώματος ἐμῷ κατηγορεῖ, ἀνώμοτοι δὲ οἱ μάρτυρες καταμαρτυροῦσι 709. vlt. 710. 4.

ἀξία] ἐλασσόνως, ἢ κατ' ἀξίαν, τὸν ἀρχάντα ἡμῶν νατο. 699. 12.

ἀξίων] ἢ πρέπει χρηστὰ ἐπιτηδεύοντας αὐτὲς καὶ κοῦν ἀξιοῖσθαι. 674. 5. τῶν ὑπὸ θεῷ ἀξιοθεῖς. 685. pen.

ἀπαγγέλλεν. 610. 4.

ἀπάγειν] ἀπάγοντες τιμωρεῖσθε abductum ex vrbe ad confinia vestrae ditionis, illinc ire in exsilium iussum. 677. 7. ἀπάγειν τὴν ῥύκτωρ μακρὰν ὁδὸν.

718. 1. ὁ ἀνὴρ ἀπήχθη. e carcere domum ad suos saluus et absolutus reducebatur. 739. 12.

ἀπαγορεύει ἀ νόμος μήτε δικαίως μήτ' αἰδίας ἀπκτεῖναι. 672. pen.

ἀπαγωγή furis in carcerem abductio 707. vlt.

ἀπαιδία orbitas, cum parentibus liberi aut nulli unquam fuerunt, aut, qui erant, erepti sunt. ἐλευσ-
τες τὴν ἀπαιδίαν τῶν γονέων. 659. 1. ἐπὶ τῇ ἔμει-
ν τῆ ἀπαιδία ζῶν ἔτι κατορυχθήσομαι. 666 2.

ἀπαλλάττειν] ἀπήλακτο ἀν ταύτης τῆς αἰτίας.
608. 1. ἀπήλαυμαι τῆς ὑποψίας. 653. 3. ἀπ-
λάχθαι τῆς βασάνης. 720. 10.

ἀπαξ] μὴ ἀπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἤδη. 605. vlt.

ἀπαράσκευος] ἀπαρασκευαστότατον γενέσθαι.
713. 12.

ἀπαρνεῖσθαι. 643. vlt.

ἀπαρνος] καὶ ταύτην ἐκ ἔσαν ἀπαρνον. und se hat
auch die That nicht geleugnet. 608. 19. εἰ δ' ἀπαρνα
γένεοντο. 609. pen.

ἀπάτη] διαβολῆς ἕνεκα καὶ ἀπάτης. 765. 12.

ἀπακός] ἐστὶ δ' ἐκ ἀπακός incontinentaneum, ὡς
ἔτοι φασίν, ἀλλὰ εἰκός. 631. 17.

ἀπαπειν] ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἤδη ἀπειρηκός συν-
εξέσωσε. 756. 3.

ἀπειρία τῆς μέθης imperitia temulentiae, h. e.
cum tu nondum siue tuo vsu, siue alieno, didiceris,
quam luētofa mala ex ea soleant exsistere. 693. 3. ἀ-
πειρία μᾶλλον ἢ αἰδία ἡμαρτήσθαι. 705. 3.

ἀπειρος δικῶν. 605. 1. τῆ ἀγωνίζεσθαι. in foro
dicere. 704. 1.

ἀπελέγχεσθαι refutare. 714. 10. 722. 17. ἀπε-
λέγχομαι arguor, conuincor. 715. 10.

ἀπεχθάνεσθαι] ἀπεχθάνομενος οὐδενί. 768. 8.

ἀπέχθασαι] ἐκ ἐγὼ ὁ λέγω, ἀλλ' ὁ πράξας, τῆ
ἀπέ-

ἀπέχθαι αὐτῶν δίκαιος φέρεσθαι. 678. vlt. non
me par est ferre inuidiam.

ἀπιστεῖν] τῇ σκληρότητι τῆ δαίμονος ἀπιστῶν. 670.
vlt. σφίσιν αὐτοῖς ἀπιστέντες. 704. 7. τοῖς μάρτυσι
780. 2.

ἀπιστος] μὴ παραγενέσθαι με τῷ φόνῳ ἀπιστότερον,
ἢ παραγενέσθαι, mihius credibile esse, me a caede ab-
fuisse, quam in ea patrandā verlatum esse. 654. 7.
ἀπιστοὶ γενόμενοι τοῖς ἀληθέσι subaudi ἐπι. super,
vel cum ipsis veris. h. e. quamuis verā dicerent,
tamen fide caruerunt. 703. 10. ἐς αὐτὸς σὺ ἀπίστες
κατέστησας. quorum testium auctoritatem fidemque
ipse tute debilitasti. 710. 5. τοῖς λόγοις ζητῶσι τὰ ἐξ-
γα ἀπίστα καταστήσασιν. verbis suis res, quae vere sunt,
infirmitatem eunt, earumque veritatem oratione sub-
uersum et abolitum. 750. 1. 791. 6.

ἀπό] πότερον πρὸ δείπνου, ἢ ἀπὸ δείπνου νοῦ, oder
nach Tische. 613. 8. et in continente usurpat μετὰ
δείπνον.

ἀποβαίνειν] ἀμφοῖν ἡμῖν ἀγαθόν τι ἔμελλεν ἀπο-
βήσεσθαι. 661. 4.

ἀπογράφεσθαι dare nomen suum scribae publico
publicis in tabulis exarandum, velut eius, qui alium
homicidii reum agat, eoque nomine in iudicium citet.
783. 5. 8. 784. 1. 8. ἀπαγράφουσθαι τὴν δίκην
mit der Blutklage einkommen, sic anhängig machen. 786.
10, 13. 787. 3. 788. 4. 7. et pen. et alibi saepius
in ista extrema oratione.

ἀπογίνεσθαι abesse. ab aliquo facinore, patrandō
non interesse. εἰδὲ μὴν ἀπογενέσθαι, ἢ παραγενέσθαι
εἰκότερον. 644. 2.

ἀποδεικνύειν] αὐθέντης ὧν ἀποδέδεικται. 679. 8.
χρόνον ἀπέδειξεν. 784. 8.

ἀπόδειξις] τῷ ποιήσαντι βραδία ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις. qui
K k k fecit,

fecit, ei facillimum factu est, vt demonstrat, qui factum sit. 736. 2.

ἀποδέχεσθαι] ἀποδεξαμένοις με τὴν ἀπολογία. 660. 10. 670. 1.

ἀποδιδόναι, permittere, relinquere negotium peragendum ei, cuius est id peragere. τὸν μαρὸν τῷ χρέων ἀποδόντες φῆναι 702. 1. θάνατον τῷ μηνυτῇ δαρεῖαν ἀπέδοσαν. 722. 6.

ἀποδιπάζειν reprehensione, culpa liberata, innocentium, legitimum, actioni forensi non obnoxium declarare, verbo, absoluerunt, *frey und recht sprechen*. ἀ αὐτοὶ ἔργα ἀπέδικασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελευσσι κατὰ δικάσαι 791. 4.

ἀποδύειν. 641. 10. 1

ἀποκρίνεσθαι] ὁ ἀποκρινόμενος defensor, factorum rationem reddens. 773. 10. nam opponitur τῷ κατηγορεῖν.

τὸ ἀποκτείνειν φασὶ μέγα κακέργημα εἶναι. 708. 3. τὴν ἴσην δύναμιν ἔχει ὅστις τ' ἂν τῇ χειρὶ ἀποκτενῆ, καὶ τῇ ψῆφῳ siue manu tu me perimas, siue sententia tua, ad exitum rei tantundem est. 755. 11.

ἀπολείπειν] ἐμοὶ μόνῳ ἀπολειμμένος, qui superstes quidem patri, verum nihilominus solus, desolatus sum, utpote ab adiutoribus desertus. 606. 6. τῶν προσιόντων; φοβηθέντες, ἀπέλκπον. 631. vlt.

ἀπολις, extorris. 636. 3.

ἀπολογεῖσθαι] εἰ πρὸς τὰ λεγόμενα [scil. ὑπὸ τῆ ἀντιδικῆ] ἀπολογεῖται. 679. pen. ἀπολογησαμένα τὴν προτέραν [scil. ἀπολογία] 711. 2.

ἀπολογία] τὴν ἀπολ. ἀποδέχεσθαι. 670. 1. ὑπερῶ τῆς ἀπολογίας. 670. pen.

ἀπολύειν] ἀπολυομένης πάσης τῆς ὑποψίας. diluta, refutata. 626. 3. ἀπολύεσθε τῆς μαριίας. 648. vlt. τῶν ἐγκλημάτων ἀπολυομένων. dilutis, purgatis. 701. 4. ἀνδράποδα θραξίν ἀνθρώποις ἀπολύσαι. vendi-

venditurus. 714. vlt. *absetzen, los schlagen, verkaufen.* 715. 2. ἐν ἔσιν ὅποι τις ἀν' ἀνευγκῶν ἀπολύσαιτο, sese culpa purget. 753. 10. εἰ δέοι ἀμαρτεῖν ἐπὶ τῷ δικάζεν, τὸ ἀδίκως ἀπολύσαι fontem absolueret, ὀσιώτερον ἀν' εἴη τῆ ἀδίκως ἀπολύσαι. 754. 6. ἀπολύσαιτο τὴν αἰτίαν. 765. 6.

ἀπολύσιμον αὐτῶν μηδένα μάλλον εἶναι ἢ καταλήψιμον. in horum neutro locum absolutioni magis esse, quam condemnationi. 700. 10.

ἀπόμυσθαι] ἀπαίμοσεν ἐμέ τε καὶ αὐτὸν ὡς ἀδίκως ἀπολυμένους. iureiurando meque, ipsumque semet crimine liberavit, affirmans, si criminis huius ergo tollamur, per nefas nos esse interituros. 724. 20.

ἀποπέμειν] κατηγορίαν ἀντὶ τιμωρίας τῆ πόλεως ἀποπέμειν. 767. 4.

ἀπορία] διὰ τὴν ἀπορίαν τῆ ἀποκτείναντος propterea quod homicidam, ignorantes, indicare nequeunt. 650. 7.

ἀπορος] μὴ ἐμοὶ νέμητε τὸ ἀπορον τῆτο. negotium hoc arduum et inexplicabile. 737. 2.

ἀπόρως] δευῶς καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τῆ πράγματος. ich würde in dieser Sache übel zu rechte kommen, und mir nicht zu helfen wissen. 605. 2. ἔτι ἀπορωτέρος διάκειμαι, multo minus inuenio, multo etiam magis ambigo, πῶς χρὴ ταῦτα ὑμῖν ἐρμηνεύσαι. 660. 5.

ἀποσπένδειν] ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν. vt defuncti libationibus erant, vel defusa humo libatione. 615. 1.

ἀποσπογγίζεν. spongia abstergere. 726. 9.

ἀπόσασσις] πρὶν τὴν ἀπόσασιν τῶν Μυτυληναίων γενέσθαι. 742. 10.

ἀποσερεῖν] ἀποσερέμενος μηδὲ τὰς παρήσας αὐτῶ ἀνακλαύσασθαι πρὸς ὑμᾶς. ipsa adeo exclusus tunitate, vel cōpia, meas clades ad vos deploran-

50. 1. τῆς χρείας τῆ παιδὸς ἀποσερηθῶ. 671.

ἐκ ἀποσερῶν ἑμαυτὸν ἐδόνος τῶν εἰς τὴν πόλιν. nul-

- lam partem meorum erga rempublicam officiorum de-
 fugiens. 744. vlt. ἀποσερῶν ἐμαυτὸν τὸ δίκαιον. ius
 mihi debitum denegans, memeteo defraudans. 759. vlt.
 ἀποσερέφειν] fortunam quam ἔτ' ἐγὼ, ἔτ' ἄλλος
 εἰδείς οἷός τ' ἀποσερέψαι μὴ ἔγενέσθαι. [id est. ὥστε μὴ
 γενέσθαι.] 771. vlt.
 ἀποτινέν] μεγάλας ὑπέρ πολλῶν ἐγγύας ἀποτι-
 νοντα. 639. 1.
 ἀποτρέπει τῆς ἐπιθέσεως. 645. vlt. ἀποτρεφί-
 μνοι τέτου τῆ λόγου. 719. 14 ἀπετρέποντο μηδὲ
 κατ' ἐμὲ καταψεύδεσθαι. 721. 6.
 ἀποφαίνεν] ἔνοχον τοῖς τοῦ φόνου ἐπιτιμίαις ἀπο-
 φαίνεις σε ὄντα. 689. 1. et pen. ὅπως δ' ἠφρασίθη
 ὁ ἀνὴρ εἰδένι λόγῳ εἰκότι δύνανται ἀποφαίνεν. 717. 15.
 πῖσιν τῆς αἰτίας ταύτην σαφεσάτην ἀπέφασον. 749.
 12. 779. pen. ἀποφῆνασι [pro φῆνασι] καὶ ἐλέγ-
 ξασι. 766. 6. ἀποφ. θεράποντας τῆς παρὰγενομένης
 feruorum nomina edere eorum, qui rei geltae inter
 fuere. 779. 9. τεκμήρια μὴ ἀποφαίνοντο τοῖς μάρτυ-
 ρῶσιν ὅμοια. 781. 6. [nisi forte h. l. aetium iuffi-
 ciendum est in locum verbi medii.] τῆς λόγου ὑμῶν εἰ-
 κότας ἀποφαίνω, καὶ τοῖς λόγοις τῆς μάρτυρας ὁμο-
 λογῶντας, καὶ τοῖς μάρτυσι τὰ ἔργα. 781. 8. 791. 8.
 ἀποφεύγειν] ἀποφεύξεσθαι τὴν γραφὴν. 627. 9.
 ἀποφυγεῖν τὰς διώξεις. 645. 1. 673. 8. 676. 7.
 ἀπόφευξις] ἐν τῷ μοι ἀξιῶτε τὴν ἀπόφευξιν εἶ-
 ναι. ob hoc me dignum censete absolute. 737. 3.
 ἀποψηφίξεσθαι. 750. 2.
 ἀποψηφίσις] πεποιήκασιν ὑμῖν τὴν ἀποψ. νομι-
 ματάτην καὶ δικαιοσάτην. 708. 2.
 ἀπράγμων. 659. 4. a fine.
 ἀπροσδόκητος. 666. 5.
 ἀπτεσθαι] ἀπτομένους τῶν σφραγιῶν. 710. 2. ἐμὲ.
 785. pen.
 ἀπαθεῖσθαι] μὴ πάσχειν [scil. τὴν βίαν, vel ὕ-
 βρη,

βρον, vel κακόν] ἀλλ' ἀπωθ. [scil. ταῦτα] ζητῶν.
699. 9.

ἀπωθεν τῆ λιμένος procul a portu in tota circum
regione. 718. 4.

ἀρνεῖσθαι] ἀρνεύμενος μὴ ἀποκτεῖναι. 672. 11.

ἄρχων] ἄρχων χειρῶν ἀδίκων. 688. 7. ἄρχαν-
τα της πληγης. 688. 12. der zuerst ausgefchlagen
hat.

ἄρχοντες [scil. τῶν πληγῶν] ἀντιπάσχειν. 688.
15. 689. 6. τῶ ἄρχαντι πανταχῆ μεγάλα ἐπιτί-
μια ἐπιτίεται. 699. pen.

ἄρχη] παρεδίδωσιν αὐτὸς τῇ ἀρχῇ magistratui.
728. 1.

τὸ ἀσεβήμας ἡμέτερον γίνεται. 623. 4. τέτω τὰ
τέτε ἀσεβήματα ἀνατιθέντες. 629. 9.

ἄσημος ἢ νυξ ἔκ ἦν. 655. 1.

ἢ ἀσθένεια τῆ γήρας. 693. 5.

ἀσπαίρειν] νεκροῖς ἀσπαίρειν συντυχόντα. 652. 5.

ἀσέγασον ἦν τὸ πλοῖον. 716. 1.

ἀσύμφορος. 629. 3.

ἀσφάλεια] ἐκ πολλῆ τὴν ἀσφάλειαν ὧν ἐπιβλεύ-
ουσι σκοπῶντες, ἢ πρότερον ἐπιχειρῶσιν. 622. 8. τὴν
ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβληῆς τηρῶντα. 634. 4.

ἀσφαλῆς] ἢ γὰρ ἂν τόνδε τὸν ἀγῶνα ἀσφαλῆσε-
ρον ἐνόμισεν εἶναι. nam alias, h. e. si hoc minus certo
posset, non induxisset animum, hac de caede certa-
men forense sibi et tutius et expeditius fore, quam il-
lud alterum de sacrilegio. 627. vlt.

ἀσχολία μοι ἦν παρεῖναι. non vacabat adesse. 769.

2. 770. 4

ἀτέλεσος exitu carens, irritus. ἀθέμιτα δεήσεται,
rogabit, quae rogare nefas sit, καὶ ἀτέλεσα, et quae
nunquam euentura sint. 626. 3.

ἀτιμῆν] οἱ ἐλεύθεροι ἀτιμῶνται καὶ χερίμασι ζημι-
ῶνται, εἰὰν μὴ τάληθῆ δοκῶσι μαρτυρησάμ. 653. vlt.

ἀτιμώρητος victore vel vindice carens. 673. 7.

ἀτρεμίζαν immobilis in vestigio stare. τοῖς εὐτο-
χῆσιν ἀτρεμίζαν καὶ φυλάττειν τὴν παρεῖσαν εὐδαιμο-
νίαν συμφέρει. 655. 6. ἢκ ἂν ἐβλήθη ἀτρεμίζων καὶ
μὴ διατρέχων. 662. 10. 680. 2. et 15.

ἄττω pro ἄτινα. 771. 1.

ἀτυχεῖν] τοῖς ἀτυχεῖσιν αὐτοκτενεῖσιν συμφέρει. 655. 4.

ἀτυχῆς. ἀτυχεύατος. 630. 1.

ἀτυχία] ἐλεήσαντας τὴν ἐμὴν ἀτυχίαν ἰατρὸς ἀν-
τὴς γενέσθαι. 640. 3. ἡ ἀτυχία ἀδικεῖται ὑπ' αὐτῆ.
641. 1. τῇ ἀτυχίᾳ ἐκὼν ἐμαυτὸν ἐγχερίζω καὶ τῇ
τέτων ἐχθρῶ. 649. 2. τὴν ἀτυχίαν αὐτῆμαι εἰς εὐ-
τυχίαν μεταστήνω. 651. 9. διὰ τὴν ἀτυχίαν τῆς ἀ-
μαρτίας. 673. 9.

αὐθέντης. homicida, 671. 2. 676. 12. 679. 8.
683. 7. et 10. 709. 11.

αὐρίον καὶ τῇ ἔνη. 775. 5.

αὐτικά. exempli causa, seu, ne longe abeam, sed
id solum commemorem, quod est ad memoriam, seu
proximum, seu recentissimum. 737. 14.

αὐτόφωρος] ληφθεῖσαν τὸν θάνατον τὸν ἐκείνους ἐπ'
αὐτοφώρῳ μηχανωμένην. deprehensam in ipso scelere,
flagrante delicto, cum necem ipsi pararet, ita vt infi-
tari non posset. 605. ult. οἱ δῆλοι τῆς δεσπότας ἀ-
ποκτείναντες εἰάν ἐπ' αὐτοφώρῳ ληφθῶσι. 727. pen.

αὐτόχειρ homicida, qui non per alterum, sed per
se, sua manu, aliquem occiderit. 727. 9. 734. 14.

ἀφαιμαρτάνοντες ὡν ἂν ἐπινοήσωσι δεύσασθαι. 663. 1.

ἀφανῆς] ἔγὰρ ἀφανῆς, ἀλλὰ καὶ λίαν φανερός
ἔμοι γε ὁ τέττις θάνατός ἐστι. 673. 2. σύ με ἐν ἀφα-
νείᾳ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσασθαι per criminationem commen-
ticiam, cuius veritas ad liquidum perducere et in clara
luce poni nequit. 733. 3.

ἀφανίζαν de medio tollere, ex oculis hominum
submouere. τὰ γενόμενα ἐν τέτῳ ἀφανισθῆναι ἀφῆ-
σαν. 608. 10. ἀφανίσασθαι τὴν αὐτῆ μαρτίαν ζητεῖ. 641. 2.

ὅπως

ἔπος ἠφανίσθη ὁ ἀνήρ. 717. 15. ἀφανισθέντα λα-
θεῖν. 718. 7. ἀφανίζων λόγους. 723. 12. ἠφάνι-
σα ἀν τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτ' ἐπ' ἐμοὶ ἦν. 730. 9. ἐκέτι
εἶόν τ' ἦν ἀφανίσαι τὰ ἀναγνωσθέντα. celare ea, quae
publice in foro recitata essent. 732. 2.

ἀφιέναι τῷ τεθνεῶτος τὴν τιμωρίαν. 606. pen. 2,
τὸν αἴτιον ἀφέντες, τὸν ἀναίτιον διώκομεν. 623. 3.
638. 5. εἰς εἰς ἐτοιμῆν καὶ καταεργασμένην ἀφίλειαν
ἀφῆκεν. 625. 1. ἐλευθεροί [id est eis ἐλευθερίαν]
ἀφίενται. 643. 5. τὰς ἀνωτίους καταλαβόντες, τὰς
αἰτίους ἀφιέναι. die grossen Diebe lauffen lassen. 657. 2.
μήτε τὰς ἐνόχους ἀφίεντας, μήτε τὰς καθαρὰς εἰς ἀ-
γῶνας καθιστάσας. 685. 2. ἀφῆκεν αὐτὸν missum
eum fecit, in iure persecutus non est. 734. 6.

ἀφίσασθαι] τῶν ἀπὸ σκοπῆ ἀφεσῶτων. 662. 7.
ἡ πόλις ἔλη κακῶς ἐβελύσασα ἀπασάσασα [scil. ὑμῶν]
742. pen.

ἀφορίας] ἐκ τέτων [ex huiusmodi delictis] αἶ τὸ
ἀφορίαν γίνονται. sterilitates terrarum, pecorum ho-
minumque καὶ δυσυχῆς αἰ πράξας. 629. 6. τῆς ἀ-
φορίας αἴτιοι γίνονται. 638. 5.

ἀφυλαξία. 682. 1.

ἀωρεὶ τῶν νυκτῶν. 625. vlt. 631. 18. τῆς νυκτός.
652. 5.

ἀωρος] οἰκτεῖροντες τὴν ἀωρον τελευταίην. 659. 2.
ἀώροις συμφοραῖς περιβάλλαν. 667. 5.

βαρυδαιμονία] εἰς τὸ βαρυδαιμονίας ἦσαν 630. 10.

βασανίζων] εἰ γὰρ ἀν ἐβασανίζομεν αὐτὸς [sub-
audi εἰ πάντας καὶ πάντοτε πιστοὶ ἦσαν.] 633. 1. ἀ-
γὰρ ἐπὶ ταῖς τοιαύταις μαρτυρίαις βασανίζονται 643.
5. ἔτος ἀγαθὸν ἐστὶ μετὰ χρόνου βασανίσει τὰ πράγ-
ματα. 740. 1.

βασανιστής. 609. 2. αὐτοὶ ἦσαν καὶ βασανικαὶ
καὶ ἐπιτιμηταὶ — 721. 7.

βαίσιος] τῆ δημοσιότη βασιάνω χρησασθαι περι-

τῆ προαγματός. 608. 13. ἐφ' οἷς τὸ πλεῖστον μέρος ἢ τῆς βασιάνης, πρὸς τέτων εἰσὶν αἱ βασιανίζόμενοι. 720. vlt. ὁ βασιλεύς [τοῦ factorum] αὐτοῖς τὰς νόμας ἀνέγνω. 784. 8. ἔτσι ὁ βασ. [qui nunc honoratam gerit-eis τὴν ἀρχὴν] εἰσῆλθεν. 788. 1.

Βέλος] πολεμῶ τῷ τέτῃ βέλει περιπεσών. 672. 5.

βιάζεσθαι Antiphon interdum pro passiuo vsurpat, vt βιαζόμενος ἀπολογεῖσθαι. coactus. 631. 9. ὑπὸ σιληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος. 660. 6. ὑπ' ἐκείνου βιαζόμενος ἐξήμαρτεν. 699. 3.

βιαιότης καὶ παρανομία. 707. 5.

βιαιώς καὶ ἀκρετίως ἀπέθανε. 618. 7. παρανομοῦτάτα καὶ βιαιότατα εἰς τέτον τὸν ἀγῶνα καθέστηκα. per summum nefas et atrocissima cum violentia in hoc certamen pertractus sum. 706. 12.

βίος] ὑπ' ὧν ἤμῃς ἐχρῆν, τὸν βίον ἐκλυπών. id est peremptus, coactus vita decedere. 616. 1.

βλάβος] ἐν τοῖς ἀνηκέστοις πλείον βλ. τὸ μετανοῆσαι. 754. vlt.

βλάβειν] ὁ διαφθαρεῖς, ἐδὲν ἦσσαν [subaudi βλαφθεῖς] ἀκρετίως βλαφθεῖς, [id est ἐν τῷ ἀκ. βλαφθῆναι, aut διότι ἀκ. ἐβλάφθη, ἢ εἰ ἐκὼν ἐβλάπτειτο] ἀδικοῖτ' ὄν 673. 7.

βλέπειν] ζῶν καὶ βλέπων. sciens volensque, bene sibi conscius eorum, quas dicat. 692. 2. ὥσπερ βλέπειν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐστὶ κατὰ φύσιν. 696. 1.

βοηθεῖν] βοηθῆντες τοῖς τέτων ἀτυχίας. 684. 2.

βοηθός. 605. 9. ἐ τῶν ἀποκτενάντων ἐσὲ βοηθοῖ, ἀλλὰ τῶν ἐκ προνοίας ἀπορρησιόντων. 616. 6.

βελαιός ζυγός, et βελαιία Ἀθηνᾶ. 789. 2.

βελήσθαι] τὸ τῶν ἐχθρῶν βελέμενον ἀδικῶς ἐμο ἀπολέσαι [id est ἢ τέτων βελησις.] 741. 6.

βελούειν necem alicuius meditari, eam ex insidiis ipsi comparare. τὴν βελούεσσαν ψυχὴν ἀνταφείλασθαι αὐτὴν animam in vicem eripere eam, quae praemeditato

tato facinore alteri animam eripuisset. 687. pen. βε-
 λευτής τῆς πληγῆς ἐγένετο, τὸν δὲ θάνατον ἐκ ἐβού-
 λευσε. 698. pen. ἀποκτεῖνάί με Διόδοτον, βουλευ-
 σοντα αὐτῷ θάνατον. 772. 6. et 8. ἐπὶ θανάτῳ
 βελευθέντα. 773. 9. In medio, deliberare εὐβελου-
 σασθαι πρότερον καὶ μὴ μετ' ὀργῆς καὶ διαβολῆς. 740.
 6. ἐν τῷ παραχρησμῷ auf den Plotz ἐκ ἑστῆς ἀρχῆς ὀρ-
 θῶς βελεύσασθαι. 741. 9. ἡ πόλις ὅλη κακῶς ἐβε-
 λεύσατο ἀποκῶσα. 742. pen.

Βελευτής designator, meditator. βελ. θανάτου
 693. 16. πληγῆς. 693. 20. qui mortem, aut vulnus
 alicui ex deliberato infert. 698. pen. 2) fenator. 789. 4.

βελευτήριον. 789. 2. 3. 792. 2.

βραχύς] ἐν βραχυτάτοις [scil. ἔπεισι] διαγήσα-
 σθαι. 614. 1. βραχῆς τὰς λόγους ἐποίησαντο. 688. 1.

γένος] ὁ θεὸς βελάμενος ποιῆσαι τὸ ἀνθρώπινον γέ-
 νος. 685. 3. μεγαλοφροσύνη τῆ γένος. 693. 3.

γεραιός] συγγένων ἀπαντα τῶν γεραιωτέρων νόμι-
 μα. 687. 6.

γῆ] πάσης γῆς ἀμαρτὸν ἀκόντιον. 671. 7. τρέ-
 φεας παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. 685. 5.

γεραιός] μὴ προσηποθνήσκαιμεν τῆς γεραιῆς τελευ-
 τῆς. 685. 6.

γῆρας] ἡ ἀσθένεια τῆ γῆρας. 693. 5.

γίγνεσθαι τὰ μὴ γενόμενα, ἐκ ἐν τοῖς τέτοιον λό-
 γοις ἐστὶ. 773. 6.

γινώσκειν] ἐγίνωσκέ με καταψευδόμενος, [id. est
 τί καταψεύσεται] et ἐγ. ἀποθανέμενος. [id. est ὅτι
 ἐποθανεῖται] 721. 9. 10. γινωθεῖς ἂν [scil. ὅτι ἐπέ-
 βελεύεις.] 734. 9.

γλώσσα] συγγνώμην ἔχεν εἰάν τι τῇ γλώσσει ἀμαρ-
 τῶ. 705. 2. τὸ ῥῆμα τῆς γλώσσης ἀμαρτήμα, τὸ ὄ-
 ργον τῆς γνώμης. 705. 8.

γνώμη] συμβέβηκε πολὺ παρὰ τὴν γνώμην τέτοιον
 multo socius euenit, quam in his spectatum fuerat,

gantz anders, als man gemeint, und hierbey zur Absicht gehabt hatte, gar nicht nach dem Zuschritte aller dieser Anstalten. 661. 5. τὸ ἔργον αἰμαρτημα τῆς γνώμης. 705. 8. ἡμαρτη τῆς ὑμετέρας γνώμης id est eunoiās. prorsus vt Latini voc. voluntas usurpant. 742. vlt. ἰσιψηφίζων καὶ λέγων γνώμης. vt prytanis. 790. 3. γνωρισης] γνωριζαί γίνεσθε τῆς δικης. 758. 1. γραμματεῖον. 609. 1.

γραΦον] ἱερῶν κλοπῆς [subaudi ἐπ' ἐγκλήματι] δυοῖν ταλάντων [subaudi γραΦὸν] γεγραμμένους ἕως αὐτῶ accusatus sacrilegii ad valorem duum talentorum, seu, quae lis ipsi ab accusatore duobus talentis fuisse aestimata, quot nimirum argueretur ex aede Mineruae furto abstulisse. 626. vlt.

γραΦὴ libellus accusatorius, quo quis infimulatur sceleris, quo aut pietas deorum violatur, aut maiestas populi laeditur, aut leges temerantur, aut pax publica perturbatur. ὡς καὶ ἐγὼ, [scil. λέγω] καὶ ἡ γραΦὴ λέγει. libellus a me iudicibus exhibitus, quo mihi haec homicidii ream feci. 605. 12. γραΦῆς παιδῆς καὶ μογαῖας διώζας, εἶπεν ἐδεμίων. 626. 10. saepius in illis orationibus pro accusatione de sacrilegio usurpatur.

γυμνάσιοθα. 663. 7.

γυμνάσιον. 658. 7.

δαίμων] τῇ σκληρότητι τῶ δαίμονος ἀπιστῶν. 670. vlt. μὴ ἐναντία τῶ δαίμονος γνῶτε. 684. 3.

δαπανῶν hominem cruciatibus torturae in equo absumere. 719. vlt.

δεκνύει] δεδεγμένον ἔσαι tantundem erit, ac si vos ipsi docueritis, planum feceritis, vel, demonstratum, certum erit, inter omnes constabit. 747. 1.

δεῖν custodiae mandare. τῶν ἄλλων ἔξων ὅσις ἐπ' ἡγηταῖς ἠδέλασε κατασησῆσαι, οὐδεὶς πάποσ' εἰδέθι. 713. 7.

δενίς

δανός, subtilis, vafer, sollers, acer et facundus. ἔ-
 εἰς αἰς δανὸν παγχάλεπον ἐλέγχεσθαι εἶναι. 630. 15.
 δανότης] αἰληθείας μᾶλλον ἢ δανότητι εἰρήσθαι.
 705. 4.

δανῶς καὶ ἀπόρας ἔχοιμι loco simi futurus admo-
 lum iniquo, impedito et perhorrescendo. 605. 2.

δειπνεῖν] παρ' ἀνδρὶ ἑταίρω δειπνῶν. 614. 5.

δεῖσθαι] ἀθέμιτα δεήσεται, καὶ ἀτέλεστα, καὶ
 ἐνήκεστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. 616. 3.

δεξιός] οἰομένη δεξιὸν ποιεῖν. recht hübsch, recht klug,
 recht artig machen 614. 10.

δεσπότης] οἱ τὰς δεσπότας ἀποκτείναντες (ὡς ἐπ'
 αὐτοφώρῳ ληφθῶσι. 727. pen. πᾶς ἐδὲ δώδεκα ἔτη
 γεγὼνός ἐζήτησε τὸν δεσποτὴν ἀποκτεῖναι. 738. pen.

δεύτερος] καὶ δεύτερον καὶ τρίτον Φημι. iterum ito-
 rumque dico. 689. 2.

δὴλῶν] ἔργῳ δηλώσω ἢ παραγεγόμενος. [id est ὅτι
 ἢ παραγέγονα.] 654. 9. δὴλῶται διὰ τὴν ἑαυτῆ ἀ-
 μαρτίαν ἀποθανόν. [id est ὅτι ἀπέθανε] perspicuum
 fit puerum ab errore ipsummet suo fuisse exanimatum,
 662. 9. ἀδύνατον ἀλλοχόθεν ἢ ἐκ τῶν πραχθέντων
 δηλῶσθαι. 679. 5. σαφῶς δὴλῶται — περιπεσών.
 680. 15.

δημόκοπος carnifex. 615. 6.

δημοκρατία] θύων ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας. 790. 2.

δημότης. 769. 9.

διαβιβάζων. 730. 11.

διαβολῆ] μὴ μετ' ὀργῆς καὶ διαβολῆς non animo
 praecudicis et calumniis iniustis exacerbato. 740. 6.
 οἱ πολλοὶ ἀγῶνες τῆ ἀληθείας σύμμαχοι, τῆ δὲ διαβο-
 λῆ πολεμιοτάτοι. 751. 2. διαβολῆς ἔνεκα καὶ ἀπέ-
 τῆς. 765. 11.

διαγνώσκων] ἐν ὑμῖν ἐστὶ τῆτ' ὀρθῶς διαγνώσκειν.
 616. pen. 658. 5. 759. 7. 762. 7.

διαγνώμων. 670. 5.

διαδί-

διαδέχεσθαι] τοῖς νόμοις, ἕς παρὰ τῶν θεῶν καὶ τῶν προγόνων διαδεζόμενοι. 606. 3.

διαδικασία] τρεῖς διαδικασίας ποιῆσθαι ἐν τρισί. 786. 13. vbi videtur διαδ. eadem esse atque aliis dicta ἀνάκρισις, examen partium contententium, priuatim habitum coram praetore vel arbitro; domi eius, vulgo *confrontatio*. subiicit enim τὴν δὲ δίκην εἰσάγειν τετάρτῳ μηνί.

διαδρομή. 680. 3.

διακῆσθαι] ἔτι ἀπορωτέρως διαίκεμα. 660. 5. τὴς οὐσίας διακειμένους [subaudi eis, vel κατὰ] τὰ πρὸς τὴς θεῶν. 748. 12.

διακινδυνεύειν τῷ σώματι. 734. 17.

διακονεῖν.] εἰ ἐθέλοι διακονῆσαι οἱ. 612. 5. ἅμα διακονῶσα vna' inferuiens eius auctoritati, aut, si sic reddere mauis, inter ancillandum et pocula ministrandum. 613. 9.

διακωλύειν impedire, intercedere, abstertere. 631. 4. ἔ δίκαιον τὰς θεῶν προσβολὰς διακωλύειν γενέσθαι. 674. 5. διακωλύοντες τὰ ἱερά γενέσθαι τὰ νομιζόμενα. in quo et dedecus et damnum reipublicae manis est, quam si idem sacris priuatis eueniat. 749. 1.

διαλλάττειν. 785. 4. 6.

διαμαρτυρεῖν. 664. 4.

διαμνημονεύειν] τῷ μὴ διαμν. τὸν ἀπαγγέλλοντα ὑπὸ πλήθους. eo quod perlator mandatorum ea, tot numero quae sint, omnia memoria complecti, et seruare, et memoriter atque fideliter ei reddere nequeat, ad quem ablegetur. 731. 8.

διαπερᾶσθαι id est ἐπὶ διαπεῖρα ποιῆν τι, facere aliquid periculi ergo, quo constat, num succedere velit. διαπεραθέντα τὰ ψευδῆ λέγειν. 721. pen.

διαπηγῦναι] διὰ τῶν ἑαυτῶ πλευρῶν διαπηξῆσαι. 671. 8.

διαπράττεσθαι] ὅταν ἄνευ κινδύνου τι διαπράττωται.

καμ. 706. 8. διαπραΐζαντο artibus nequam perfect-
runt, ὡς τὸ μοι μὴ ἐγγυένεσθαι ποιῆσαι. 713. 5.
μὴ. δυναμίμων διαπραΐττεσθαι τὰ μούτῃ προύγματα
713. pen. τὸ ἴδιον [scil. διαφέρειν] διαπραΐττεσθαι
sein heimliches Anliegen, sein Privatinteresse durchsetzen
seine eignen argen Absichten erschleichen. 734. 2. αἰσφα-
λῶς διαπραΐττεσθαι τὰ εἰς τὸς κινδύνους ἦκοντα. 748. 6.
διατείνεσθαι omni neruorum contentione elabora-
re. διετέοντο μὴ εἰσελθεῖν αὐτὸν εἰς ὑμᾶς. 727. 4.
διατρέχων. 662. 10. 664. 4. 680. 4. 682. 2.
διατρίβειν] ὅπότ' ἐν αἵς διατρίβοι. 611. 6.
διαφέρειν] εἰ μηδὲν ἐμοὶ διέφερε τῆσδε τῆς πόλεως
wäre mir an dem Aufenthalte in dieser Stadt nichts gele-
gen gewesen. 710. vlt. διεφέρετο τέτοις discrepabat
repugnabat. contrarium est ἀνεφέρετο. 725. 9. οἱ
τὰς αὐτὰς περὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ λόγους λέγοντες πισότε-
ροι τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς. 729. 11. οὐδὲ
χρόνος πολὺς ἂ διαφέρων, neque mukum temporis in-
tercedit. differentia vel intercapedo temporis magna
non est. 757. 5.

διαφύγειν. 699. 11.

διαφορᾶ] ἐν διαφορᾷ καταστῆναι, οἷς ἦκιστα ἐχρήσ-
605. 6. ὁ κίνδυνος ἢ τε αἰσχύνη μείζων ἔσται τῆς δια-
φορᾶς. 643. 1.

διαχερῆσθαι interficere. 617. 1.

διαψηφίζεσθαι. 706. vlt.

διδασκαλεῖον. 768. 4.

διδάσκαλος χορῆ. 768. 1.

διδάσκων] μὴ ὀρθῶς διδάσκειν. 691. 5. ἐδίδα-
σκον pueros curabam artem saltandi docendos. 768. 6.

διδόναι εἰς βίασανον. 610. 9. ἔλεγχων. 610. 12.
εἰ ὁ νόμος δίδωσί μοι, μὴ τυχῶν. scil. τῆτων. 675. 1.

διῖπόλια. 655. 1.

δικάζειν τὰ δίκαια. ex aequo ius reddere. 620. 13.

ει δὲ

εἰ δέοι αἰμαρτάνειν ἐπὶ τῷ δικάζον. 754. 6. In medio
 τὴν ἐσίαν, ἢ δικάζομενον, non calumniis forensibus,
 ἀλλ' ἐργαζόμενον κεκτημένον. 639. 3. τὴν δίκην τὴν
 ἐδοκασμένην παραβαίνεν. pronuntiatam sententiam,
 751. pen. ποῖαν δίκην ἢ δικάσαιντ' ἀν. 791. 15.
 δίκαιος] τεκμήριον δίκαιον. 609. 6. εἰ δὲ τῶν ἐπι-
 στηδευμάτων ἕνεκα δίκαιοι ἔσμεν meriti sumus τοιαῦτα
 κακῶν τυχεῖν. 665. 6. οὐ δίκαιοι τὰς τέτων ἀμαρ-
 τίας συμφέρον ἔσμεν. 667. 1. οὐ δίκαιος ἀποφυγεῖν
 ἐστὶ. 673. 8. τῷ ἀμαρτάνοντι δικάια συμφερά γενέσθαι
 par est errore lapsum poenas erroris dare. 674. 1. πῶς
 δίκαιος ἀζήμιος ἀποφυγεῖν ἐστὶ. 676. 7. ἕδενος ἀμαρ-
 τῶν δίκαιός ἐστιν, οἷς οἱ τοιοῦτοι κολάζονται. 687. 7.
 οἱ ἀρχοντες [scil. πληγῶν] δίκαιοι εἰσι μείζονα καὶ πλε-
 ονα αἰτιπίασεν. 688. 15. δίκαιότερος ἐστὶ φονεὺς εἶ-
 ναι multo magis conuenit eum homicidam haberi —
 699. 5. εἰ δ' ἕτως ἐστὶ δίκαιος ὑφ' ὑμῶν καταλαμβά-
 νουθαί. 699. 14. ἀπολύεν μᾶλλον ἢ καταλαμβά-
 νεν δίκαιοι ἐσε. decet vos magis absoluerе, quam con-
 demnare. 700. pen. τέτων ἢ δίκαιός ἐστιν ὁ κατήρη-
 κην ἰδία δίδοναι. 746. 1. In neutro τὸ δίκαιον. πῶς
 τις τὴν καταφυγὴν ποιήσεται ἢ πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸ δῖ-
 καιον. 606. 11. διώκει καὶ μαρτυρεῖν κατὰ τὸ δῖ-
 καιον. 684. vlt. οἱ παρὰ τὸ δίκαιον κρινόντες καὶ μαρ-
 τυρεῖντες. 686. 4. ἐν τῷ ὑμέτερω δικάϊω ἔχ' ἥσσον
 ἢ ἐν τῷ ἐμῷ. id est ἔχ' ἥσσον ὑμῖν προσήκει δέχεσθαι
 ταύτην τὴν αἴτησιν, ἢ ἐμοὶ προσήκει ὑμῖν προσφέρειν.
 706. 10. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔχει vt etiam par est.
 748. vlt. βοηθεῖτε τῷ δικαίῳ. 748. 1. ὁ νόμος et
 τὸ δίκαιον inter se opponuntur, ius scriptum et vsu
 tritum, cum eo, quod in se per naturam rerum ius-
 tum foret et deberet esse. 750. vlt. τὸ δίκαιον bona
 causa, ἢ ἕδεν ἐστὶν ἀνδρὶ πλειονος ἀξίον, id est ἢ ἐπι-
 μίότερον καὶ σπουδιότερον ἕδεν δεῖ εἶναι ἀνδρὶ καλῷ κα-
 γαθῷ.

γαθῶ. 755. vlt. ἀποσερῶν ἑμαυτὸν τὸ δίκαιον με
me meo defraudans. 759. vlt.

δικαστῆς] αὐτοὶ σφίσι αὐτοῖς ἐκ ἡξίωσαν δικαστῆ
γενέσθαι. 610. 15. ὅπως δίδωσι δίκην οἱ ἀδικῶντες,
ἔτε ἔνεκα καὶ δικαστῆ ὑμεῖς ἐγένεσθε καὶ ἐκλήθητε.
117. 6. τῶν ἔργων δικαστῆ ἐγένεσθε. h. e. senten-
tiam de poena facinoris latam a vobis, ipso facto exse-
uti estis. 727. 16.

δίκη 1) iustitia, ius aequum. 2) causa, lis, con-
rouersia forensis, de qua iudicibus disceptandum est
ισάγειν δίκην. 786. 14. et pen. παραδίδοναι δίκην
δόναι. 787. 1. 3) sententia iudicum de controuersia
erenda seu lata. ἀνάγκη τῆς δίκης ναῦσθαι. φησὶ
iust über sich ergehen lassen, was Vrtel und Recht mit
ich bringt. concedendum et parendum est sententiae
iudicibus latae, παρὰ τὸ ἀληθές etiam si iniqua et ve-
ritati aduersa fuerit. 752. 2. ἐκ ἔχει τέλος, ἀλλὰ ἐκ
μὴν ἐστὶ καὶ τῇ δίκῃ. 753. 8. ἡ δίκη ἰσχυροτέρα τῷ
καίρι καὶ τῷ ἀληθῆς. 762. 11. χρῆσθαι τῇ δίκῃ
καὶ τῷ νόμῳ esse in auctoritate iudicum, parere edicto
regis. 762. pen. 764. 10. 4) Dea, numen δίκη δὲ
υβερνήσεις. 611. 4. 5) magistratus, Xlvi. 609.
lt. 6) satisfactis, luitio, poena. ἔχοντός γε τὴν δίκην
τῷ φονέως. 683. 1. ἀξίαν δίκην τῷ πάθους τῷ ἐρ-
ασασμένῳ ἐπιθέντες. 686. vlt. τῷ τοῖς ὁ θεὸς ἐπιθεῖν
ἦν δίκην. 691. 2.

διόμνησθαι deierare, iurando confirmare. 619. 7.
ἔκον τὸν μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον. 709. 14. 710. 2.
12. 5. 753. pen. 759. 6. 772. 3. 792. 3. νεὸς
ιομόσαντες legitur, in actiuo, quod suspectum est, et
lias. et quia extra usum est. 793. vlt.

διονύσια. 768. 5.

διπλασίον] προσῆχε τῷ διπλασίῳ με. 669. 2.

διώκειν] γραφαῖς πολλαῖς καὶ μεγάλας διώξας, ἐ-
δεμίη

δερμίων εἶλεν. 626. 10. διακείη καὶ μαρτυρεῖν κατὰ τὸ δίκαιον. 684. vlt.

διαμοσίας. 752. 4. 764. 13.

διώξις] ἀποφυγεῖν καὶ ἀλῶναι ἀμφατέρας τὰς διώξεις lites, causas forenses. 645. 1.

δοκιμάζων] δίκην δεδοκιμασμένην παραβαίνας. 764. 7.

ἡ δόξα τῶν προαχθέντων existimatio opinio de rebus gestis, πρὸς τῶν δυναμένων λέγειν ἐστίν, h. e. penes disertos est, ut prout ipsi velint, sic fecusue de rebus iudicetur, prout illi mentes audientium oratione huc aut illuc flectere et impellere velint. 660. vlt. δόξη μὴ ἀληθεία ποιῆσθαι τὴν κρίσιν. 660. pen.

δοξαῖος opinator. δοξασαί [subaudi τῶν ἀδύλων] τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν. 758. 3.

δῶλος] φόνον ἐπεξελεῖν ὑπὲρ τῆ δόλης loco et nomine ferui, qui, ut peremptus, verba pro se facere nequit, τῷ δεσπότη ἔξει. 728. 3. vbi et alia iura feruorum commemorantur.

δραῖν] ἤλπιζε δρασίνας [id est μετὰ τὸ δραῖσαι] καὶ λήσων ἀποκτείνας [id est ὅτι ἀπέκτεινε] bene habet ille locus, quem ita si accipimus, omnis difficultas euanescit. commisso facinore, in occulto mansurum esse, caedem ab ipse patratam esse. 627. 8. τέτων δὲ μάδων ἃ εἰκὸς ἦν δρασαίντων. hi latrones si id potius fecerunt, quod latrones in simili loco facere consentaneum est, quam ut contra fecerint. h. e. si potius vestibus spoliarunt a se interemptos, quam ut eos vestitos omiserint. 652. vlt.

δύναμις] τῆς τέττε δυνάμεως ἔμπειρος ὄν. quam potens hic in rep. esset, ipse malo suo expertus. 627. 2. ἡ τῶν νέων δύναμις φοβῆσα σωφραρίζει. vis et impetus animorum, potentia in rep. lacertorum robur, facultas. 693. 6. ἐβελόμην τὴν δύναμιν τῆ λέγειν καὶ τὴν ἔμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσθ μοι καθεστῆναι. 703. 1. ὑμῶν

ὑμετέρεα ἔσασιν ἢ τιμὴ καὶ ἢ δυνάμις. vos eritis in honore atque auctoritate, penes vos erit summa reum. 747. pen.

δυνασθαι] τὸ ὑμέτερον δυνάμενον ἐμὲ δικαίως σώζειν. id est τὸ ὑμᾶς δυνασθαι ἐμὲ σώζειν. 741. 5.

δυσμένεα τῶν ἀλειτουργίων. 686. 3.

δυσπραγία 655. 5.

δυσυχής] δυσυχῆς αἱ πράξεις γίνονται. negotia exitus fortiuntur sinistros. 629. 6. δυσυχῆς ἐξ εὐτυχέντων καθίζονται. 655. 8.

δωρεά] θάνατον τῷ μνηστῇ δωρεάν ἀπίδοσαν. 722. 6.

ἐγγυητής] ἐγγυητὰς τρεῖς καθίζοντα κατὰ τὸν νόμον. 713. 4. et 7.

ἐγγυς] τὰ ἐγγιστα nuperrime. 626. pen. τοῖς ἐγγυσι proximis necessariis. 702. 2.

ἐγκαταλίπειν] ἐγκαταλιπὼν τὴν μάχαιραν τῇ ἰφαιγῇ ἄχθετο Φεύγων. 739. 1.

ἐγκλημα ἀνόσιον ἐμοὶ προσέβαλες. 689. 12. criminationem, cuius si vere sum reus, sum impius, aut si tu me falso infimulas, tute es impius.

ἐγχεῖν τὴν σπονδὴν. 614. 8. 9. et vlt.

ἐγχειρίζω ἐμαυτὸν τῇ ἀτυχίᾳ. 649. 2.

ἐγχωρεῖν] πῶς ἐγχωρεῖ datum est, licet. 608. 3. 754. 5. 784. 8. 788. vlt.

εἶεν haec haecenus, satis de hoc. 688. pen.

εἰκάζω ἐξ ἴσου καὶ ὑμῖν ἐξ ἰσῆς ἐμοὶ. 735. 11. τῷ μὴ ἐργασασμένῳ χαλεπὸν περὶ τῶν ἀφανῶν εἰκάζω. 736. 6. εἰκάζοντας μάλλον, ἢ σαφὰ εἰδότες ψηφίζεσθαι. 773. 13.

εἰκός] καὶ ὅτι ἐν εἰκὸς παραλάβητε, etiam si quamvis tenuem suspitionis auram odorati sitis, vel umbram probabilitatis captaueritis, τῷ πτωπιστεύειν. 623. 1. τὰ εἰκότα τοῖς ἀληθεῖσιν ἴσα ἡγείται. 634. 1. εἰκότως μὲν, ἀνοσίως δὲ, ἀπέκτενε. occidit, in quo tametsi fecit id, quod prudentia et amor sui quemque hortatur

facere, aliique omnes simili loco deprehensi faciunt, nihilominus tamen impium factum est. 646. vlt. ἐν εἰκότως, ἀλλ' ὄντως φονεὺς με φασὶν εἶναι. non solum probabiliter, sed etiam reapse. 655. 10. ἐν εἰκόσι τεκμηρίοις χρωόμενος. 695. vlt. τὸ εἶκος σύμμαχόν μοι εἶσιν. 725. 12. In Comparatiuo. εἰκότερον ἦν. 631. 2. 634. 3. 644. 2. εἰδέναι ὄντιν ἐκ εἰκότερον εἶναι. 651. 1. ἀρξάμ τῷ παροινεῖν τῶν νεωτέρων τῶν πρῶσβυτέρων εἰκότερον. 693. 1.

εἰκοςαῖος. 615. 4.

εἰκότως ἐπεβέλευσεν verosimile est eum insidiatum esse, aut, si fecit, non sine speciosa causa fecit. 627. 3. εἰκότως ἀμυνόμενος τὴν ἔχθραν ἀπέκτενε τὸν ἀνδρα. occidit merito, et sic, vt patratae caedis suspicio non posset in eum non incumbere, vt qui sic vetustam similitudinem vltus esset, 627. 4. εἰκότως μὲν, ἐκ ὄντως δ' ἀπέκτενε. tametsi caedem reapse non commissem, suspicione tamen eius, eaque admodum probabili vigerer, causasque, si commissem, sat speciosas, et idoneas haberem, 637. 1. εἰ γὰρ εἰδόκεν εἰκότως ἀπέκτενα. subaudi εἰ μὴ μεγάλα ἀδικηθεὶς ἡμυνάμην. 637. vlt.

εἰμαρμένη] πρὸ τῆς εἰμαρμένης τὸν βίον ἐκλιπῶ. 616. 1.

εἶναι pro ἵεναι. τὴν ὑπόψιν εἰς ἐμὲ ἔσαν. προἰῶσα vel ἐλθῶσαν, vel ἤκισσαν. 631. 2. et 8. 632. 7.

εἶργεν, ὧν ὁ νόμος εἶργει τῶν ἀποκτείναντων. 659. 4. εἶργοντι [lege interdicente] μήτε δικαίως, μήτε ἀδίκως ἀποκτείνων. 664. 14. μὴ εἶργόμενοι τῶν προσηκόντων non exclusi locis iis, vnde eos excludi oportebat. 76. vlt. 677. 4. 688. vlt. εἶργεσθαι προγορεύσει τοῖς τῷ φόνου φεύγεσι τὰς δίκας. 708. pen. εἶργεσθαι τῶν νομίμων vnde abesse lex et mos vetustus iubet. 782. 20.

εἰς] ἡμάρτεν εἰς ἃ ἐκ ἠβέλιτο πατάξας. 695. 9. μη

μη̄ ἀλλὰ κατηγορήσῃ μὲ, ἢ εἰς αὐτὸν τὸν φόνον. 709.
16. 786. vlt.

εἰς] ἕνα πρὸς ἕνα λόγον ἀπολογηθεῖς. 669. 4.

εἰσαγγέλλειν] περὶ ὧν εἰσηγγεῖλαι εἰς τὴν βελήν.
783. 2. et 11. furtorum, peculatus aliquem reum
facere, indicare apud senatum populumus.

εἰσαάγειν] ἢ προσῆκον μίσσμα εἰς τὸς ἰδίους οἴκους
εἰσαάγουται. 686. 6. εἰσαάγειν εἰς τὸ δῆμοσφῆριον. 784.
11. 786. 14. εἰσηγον εἰς τὴν βελήν reos feci apud
senatum. 792. 4.

εἰσβαίνειν] ἐπὶ φανερός ἐκβαῖς τῷ πλοῖν, καὶ οὕτως
εἰσβαῖς πάλιν. 716. 5. 719. 11.

εἰσβάλλειν] εἰσβάλλουσιν εἰς τὸ πλοῖον τὸ γραμματεῖον.
731. 20.

εἰσέρχεσθαι] ὅσοι ὁ βασιλεὺς εἰσηλθεν [scil. εἰς
τὴν ἀρχὴν] 788. 1.

εἰσιόναι] εἰσιόντες εἰς ὑμᾶς. prodeuntes ad forum
vestrum. 747. 1. εἰσιόντες [scil. εἰς τὸ βουλευτήριον]

οἱ βουλευταὶ προσεύχονται. 789. 4.

εἰσφέρον et εἰσφορά] ποδαῖς καὶ μεγάλας εἰσφοράς
εἰσφέρουσα. 638. 12. αἱ χορηγίαι ἰκατὸν εὐδαιμονίας
σημεῖον εἰσὶ. 646. 4.

ἐκβαίνειν. 716. 5.

ἐκβάλλειν] τοιαῦτα ἀνέχεσθαι ἀκένοντας, ἃ ἐκβάλλουσα
ἀξία εἰσὶν repudiari, cum fastidio et indignatione explodi. 692. 4.

ἐκδιδάσκειν] ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς
ἔχοντα ἐκδιδάσκουσι τὸς ἀνθρώπους. 711. 12. num ἐκ
in hac compositione idem atque Latinum de valet.
deducet. Conf. p. 761. vlt.

ἐκατομβαιῶν primus mensis anni attici, fastim in
functione regis sacrorum. 788. 2.

ἐκδιδόναι poscenti feruum tradere torquendum. 724.

I. 779. 10.

ἐκδύειν] τὸ μὴ ἐκδυθῆναι εὐδὲν σημεῖον εἰσιν. 631. pen.

ἐκλείπειν τὸν βίον. 616. 1.

ἐκμελετᾶν idem quod simplex. exercere. *schworien*
nen üben. 663. 6.

ἐκσίσιας. 618. pen. 755. 5. et 7.

ἐκσίσιας. 607. 1. 641. 5. 662. 8. 672. 10.

ἐκπίνεν. 615. 2.

ἐκπλήξω] τὸ ἐκπλήξω πολλὰν παρέχει. 706. 4.
ἐκπλήττων] ὁ φόβος ἐκπλήττων. 627. 6. ὑπὸ τῷ
κρόνῳ ἐκπεπληγμένον. 632. 10.

ἐκπρίασθαι χρήμασι τὸν ἐμὸν κίνδυνον. *mercedis*
magnitudinē mihi persuadere, ut nil recusum caput
ipse meum huic discrimini obicere. 734. 17.

ἐκτρέψαν] τὴν ἑαυτῷ μαριάν εἰς ὑμᾶς ἐκτρέψαν
ab ipso semet sublatam in vestra capita transferre us-
que [affigere. 647. 11. ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀμαρτι-
ῶν εἶναι, καὶ μὴ εἰς τὴν ἀναμαρτητῆς ἐκτρέψασθαι.
674. 9.

[ἐκφύσθω] τὸ ἀκόντιον ἔξω τῶν ὄρων τῆς αὐτῷ πο-
ρείας ἐξενεχθῆν. 661. 11. τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ὁ παῖς ἐξ-
φύετο, quā ruera efferebatur [domo puta] hamandi
ergo. 774. 12. 782. 17.

ἐκὼν] ἐμοὶ δ' ἐκ ἐλάσσω τῷ ἐκόντος ἄκων τὴν συμ-
φορὰν κατέσθησε. quam mihi cladem inuitus dedit, ea
nil ideo minor est, quam si volens dedisset. 658. pen.

ἐλασσόνως, ἢ κατ' ἀξίαν, τὸν ἀρξάντα ἡμίνατα
699. 12.

ἐλαφρὸς] δόξω γ' ἐλαφροτέραν τὴν συμφορὰν κατα-
σῆσθε. 677. pen.

ἐλεγκτῆς. 651. 4.

ἐλέγχευ] οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς ἔργοις τὴν λόγῳ
ἐλέγχευσι. 749. pen.

ἐλεγχος] μὴ ἠθέλησεν ἐλεγχον ποιήσασθαι τῶν
πεπραγμένων. 608. 2. θέλοντος ἐμῷ ἐλεγχον λαβῆν
τῷ πράγματι. 610. 11. ἐλεγχον παρασχωῶν. 654. 1.

ἐλεῶν] ἤτις ἐκ ἠξίωσεν ἐλεῆσαι τὸν αὐτῆς ἄνδρα.

618. 13. ἔλεῖν ἐπὶ τοῖς ἀκατοῖς καθήμεσι μᾶλλον προσήκει, ἢ τοῖς ἐκαστοῖς. 618. pen. ἐλεῖντας τὴν ἀπαιδίαν τῶν γονέων. 659. 1.

ἐλάξαι, si verbum est boni commatis. 651. pen.

ἔλεος] μὴ τυχεῖσα μήτ' αἰδῆς, μήτ' ἔλεῦ, μήτ' ἀσχύνησι. 619. 3. εἰς τὸν ὑμέτερον ἔλεον καταφεύγω. 560. 7. 670. 4.

ἐλευθερίαν ὑπέσχοντο. 720. 7. τὴν ἐλ. ἐλπίσας ἴσασθα. 720. 9. ἐλ. προτείνειν. 729. 2.

ἐλευθερος] ἔβασανίζονται, ἀλλ' ἐλευθεροὶ ἀφίενται. 643. 5. δέλω μαρτυρεῖν κατὰ τῆ ἐλευθέρῃ ἔξει. 728. 3.

ἐλευθερῶν] ἐλευθερῶσι τὰς δέλας. manu mittunt. 722. 4.

ἐλληνοταμίαις. 739. 6.

ἐλπίς] ἀλῶναι καὶ ἀποφυγεῖν ἀμφοτέρας τὰς διώξεις ἐν ἴσῃ ἐλπίσι θῶμεν αὐτῶ εἶναι. fingamus tantisper, causae ipsi tantundem fuisse ad sperandum, quam ad metuendum, et siue ad obtinendam absolutione, siue ad incurrendum in condemnationem, in utraque causa aequaliter, tam caedis, quam sacrilegii; [rem metumque in ambabus prorsus parem fuisse propositum. 645. 1. τὰ πλείω τοῖς ἀνθρώποις τῆ βίῃ ἔστιν ἐν ταῖς ἐλπίσιν. 764. 3. τῆς ἐλπίδος, ὅπερ [subaudi ἀγαθόν, nisi si ἢπερ maus legi] ἀνθρώποις μέγιστον ἐστὶ τῆ βίῃ ἀγαθόν. 764. 6.

ἐμβάλλειν] λίθον αὐτῶ ἐνέβαλον εἰς τὴν κεφαλὴν. 717. 13.

ἐμός] τὰ τεμῆρια ἐμοῖ, a parte mea stant, ἔ τῆ τε, non eius. 656. 2.

ἡ ἐμπειρία τῶν [ὑπὸ μέθης] παρενομημένων. 693. 4. ἐβυλόμην τὴν δύναμιν τῆ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσῃ μοι καθιστάνα. 703. 1. et 7. ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκου

τὸς ἀνθρώπους. 711. 12. verum p. 761. vlt. simplex
 διδάσκει legitur.

ἔμπειρος. 627. 2. 706. 5.

ἐμπίπτειν εἰς νόσον. 615. 4. εἰς ὑπόψιας. 631. 5.

ἔμπης. 628. 4. 641. 11.

ἐμφανής] ἐμφανῆ παρέχοντες τὸν ἄνδρα. in mo-
 dio proponentes, leibhaftig darstellen. 722. pen.

ἐμφρων] ἐτι ἐμφρονα εὐρόντες. noch bey Verstande.
 641. 13.

ἐν penes. ἐν ὑμῖν ἐστὶ τῆτ' ὁρθῶς διαγινώται. 616.
 pen. ἐν ἐμοὶ τὰ δίκημα φανεῖται. 631. 15. ἐν τοῦ-

τοις ἐστὶν αὐτοῖς ἢ ὠφέλεια. 721. 2. 2) inter, apud,
 coram, in coetu vel corona. ἐν ἀνδράσι γε καλοῖς κα-
 γαθοῖς [subaudi λέγοντι] καὶ ἄνευ τῆς αἰτήσεως ὑπ-
 ἀρχεν τὴν ἀκρόασην. 704. pen.

ἐναντίος] πολὺ τὰναντία ἐστὶ. multo aliter res ha-
 bet. gerade das Gegentheil davon. 646. 5. 655. 3. 2)
 ἐναντίον pro praepositione, coram. ἐναντίον μαρτύρων.
 619. 11.

ἐνδεής] εἰδ' ἡστινοσῶν λειτουργίας ἐνδεής ἢ πόλις
 γεγένηται [παρὰ τῆτον puta.] ille in causa nunquam
 fuit, vt resp. careret vllis ludis, aut vlllo munere. 744.

6. μαρτύρων ἂν τὸς λόγους φαίη ἐνδεής εἶναι. 781. 4.

ἐνδεκνύειν deferre aliquem ad magistratum, vt ma-
 leficii reum. κακῆργος ἐνδεδεγμένος, tametsi actio ἐν-
 δέξεως aduersus me, ceu maleficum, esset instituta,
 tamen in accusatoris ipsa actione non maleficii, sed
 caedis, infimulor, φόνε δίκην φεύγω. 707. 6. ἐνδε-
 ξαι τῶ δικαστηρίῳ τὰ δίκηματα 784. 6.

ἐνδεκας] παραδεδομένος ἤδη τοῖς ἐνδεκας. 739. 13.

ἐνδον ἂν αὐτῷ recte mente sibi constans, conscius
 eorum, quae agat, sedate et composito agens, non tre-
 pidans, non exsternatus formidine. (nam opponitur
 εἰ ὁ πεφοβημένος.) 726. 10.

ἐνέωναι]

ἐνεῖναι] ἐνεῖν ἐν τῷ ὑμετέρῳ ὄρακι καὶ ἡ ἐμὴ σωτηρία. quod confidere possim me saluum fore, hoc debeo vestro iuriurando. 760. 1

ἐνεκά γε τῆ πίστευεν ἐμοὶ τε μηδὲν ἐξημαρτησθαι, καὶ ὑμῶν γνώσεσθαι τὰ δίκαια. Si quidem aliud nihil hic agatur, quam fiducia mea, qua certus sum, et a me peccatum nihil esse, et vos aequa et vera esse pronuntiaturus. *Käme es hier bloßs darauf an, wäre bey der Sache weiter nichts zu bedenken, als mein Bewußtseyn meiner Unschuld, und meine Zuversicht auf eure Gewissenhaftigkeit im Rechtsprechen; so könnte, so würde ich kecklich, ohne alles Bedenken* — 707. 2.

ἐπέχου] ἰκανὰ ἦν τὰ ἐπέχου, ἀ εἶχτε αὐτοῦ. 743. 5. ἐπέχου βία ἀφαιρῶν. 768. 8.

ἐπὶ perendie, seu die abhinc tertio. 775. 5.

ἐνδυμᾶσθαι] ἡ ἐνδυμηθῆσθαι quae primum sceleris cepit consilium, καὶ χειρουργήσασθαι manibusque id ipsa suis exsecuta est. 615. 8. ἢ γὰρ μόνον τῶν λεγόμενων [scil. ὑφ' ἑαυτῆ] ἀλλὰ καὶ τῶν ἰσομένων [scil. περὶ ἑαυτὸν ἐκ τῶν λεγόμενων] ἀνάγκη ἐνδυμᾶσθαι animo versare debet atque meminisse non solum dicendorum a se, sed eorum quoque, quae suam orationem sint consecutura. 706. 1. ὑπεμνήσαι καὶ ἐνδυμηθῆναι das Gewissen schärfen. 790. 7.

ἐνθύμιον εἰς ἑνὸς Gewissenssache, ein Gewissensscrupel. 658. vlt. 683. 3. et 7.

ἐνθύμιος ὑμῶν γενήσεται causa fiet sollicitudinum poenitentiaeque conscientiam vestram cruciantium. 648. 2.

ἐνοχος] ἐκ ἐνοχοὶ εἰσὶ τῷ φόνῳ. 610. 8. μήτε τὸς ἐνοχοὺς ἀφίεντες, μήτε τὰς καθαρὰς εἰς ἀγῶνας καθίσταντες. 685. 2. ἐνοχοὶ τῷ φόνῳ τὰς ἐπιτιμίας ἰσμεν. 686. 11. 687. 5. 689. 1. ἐνοχος τῷ τῶν κακῶν νόμῳ. 707. 9. cum Genitio ἑδὲν ἐνοχος τῶν κατηγορημένων. 700. 8. nisi ἑδὲν legas.

- ἐντιθέναι. 726. 3.
 ἐντυγχάνειν. 651. vlt.
 ἐξαιρέσθαι] μὴ ἔν τῷτο ὑμῶν ἐξέλθαι μηδὲς ne
 quis hoc vobis eripiat, extorqueat. 727. 3.
 ἐξαιτῆν] ἐξαιτῆσι [scil. τῆς θεράποντας] ἐκ ἡθί
 λησαν ἐκιδόναι. 779. 10.
 ἐξαμαρτάνειν idem quod simplex. 705. pen.
 ἐξαπατᾶν; pari modo. 793. pen.
 ἐξαρνος ἢ διὰ τέλους. 730. 1.
 ἐξελαύνειν. 792. 2.
 ἐξελέγχειν τῆς λόγους τοῖς ἔργοις. 791. 6.
 ἐξευρίσκειν] αὐτὸς σαυτῶ τῆς νόμους ἐξευρών. 709.
 pen. 718. vlt.
 ἐξισῆν ἤθελον τὸ πρῶγμα τοῖς μεγίστοις ἐγκλήμα
 σι. 688. 4.
 ἐξίσασθαι] τῆς ὑσίας ἤδειν ἐκνησόμενος. praecide
 bam mihi necessarium factu futurum, vt bonis cedo
 rem. 635. 4.
 ἐξω αἰτίας ἐμαυτὸν καταστήσω. 771. 8.
 ἐξώλειαν ἐπαρᾶσθαι. 709. 15.
 ἐπαινῆν num ab Antiph. usurpatum est pro συνα
 νῆν consentire, consensu suo confirmare. 761. 10.
 ἐπαίρειν impellere. ὁ φόβος ἐπήρει θερμοτέρων ἐπι
 χειρῆν. 627. 6. ἐπαίρει τῶ θυμῷ χαρίζεσθαι. 693. 4.
 ἐπαιτιᾶσθαι] ὁ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταυτη.
 609. 1.
 ἐπαρᾶσθαι] ἐξώλειαν ἐαυτῶ καὶ γένει [liberis]
 καὶ οἰκίᾳ [necessariis] ἐπαρῶμενον. 709. 15.
 ἐπέγειν] ἐχὶ τῶν ἐπειγομένων ἐπὶ τὰ πρῶγματα,
 non hi, qui festinant, res prospere agunt. 757. vlt.
 ἐπεξέρχασθαι] ἐπεξελθεῖν τοῖς αὐτῶ φωνῆσι. 605.
 3. 617. 7. cum Accusatio. ἡμεῖς οἱ ἐπεξερχόμε
 νοι τὸν φόνον. 623. 2. τῆτε μίασμα ἐπεξερχόμεθα
 694. 16. φόνον ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τῆ δάλε τῶ δεσπ
 τη ἔξοισι. 728. 3.

ἐπεξίεναι] ἐπεξίοιμι τῷ παιδὸς τὸν Φονέα. 610. 4. εἰδέναι ἐπεξίεναι neminem fore, qui coeptam litem persequeretur et vrgeret. 627. 10.

ἐπερωτῶν. 609. 4.

ἐπηρεάζειν. 713. 2. 766. 3.

ἐπί cum Genituo. ἐπί σφῶν αὐτῶν sponte sua, auctoritate sua, teste nullo, sed ipsis solis negotium hoc per se agentibus. 727. 8. ἐφ' ἑαυτῆ. 786. vlt. est vel pro se, sponte sua, Marte et periculo suo, vel se adhuc honorem gerente, imperio potiente, sub magistratu suo. Cum datiuo. 1) ergo, vel ad, vt causam finalem significet. πλὴν ἔκ ἐπὶ θανάτῳ φάσκεσθαι δίδοναι, ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις. 608. pen. non quo necem patri conscisceret, sed quo eum amore sui accenderet. ἐψεύδατο ἐπ' ὠφελείᾳ τῆ ἑαυτῆ. 723. 6. 2) ob. ἐλεῖν ἐπὶ τοῖς ἀκροῖσις πάθῃμασι μᾶλλον προσήκει, ἢ τοῖς ἐκροῖσις καὶ ἐκ προνοίας ἀδικήμασι 618. pen. ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διαφθαρεῖναι, ob vestes, quo homicida vestibus peremti potiat. 631. 19. 632. 2. 653. 1. 3) in. ἐπὶ τῷ γυμνασίῳ. 661. 7. 4) penes, in arbitrio, potestate. ἐπὶ τοῖς τῶν κατηγορῶν λόγοις εἶναι, ἢ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἔργοις καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῶν πραγμάτων. non posse scire, quominus iudices pronuntient magis secundum criminationes accusatorum, quam secundum rei gestae veritatem. 704. 2. ἅπαντα τὰ ἐν αἰδήλῳ εἶν' ὄντα ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκεσται ἢ τῇ προνοίᾳ magis fortuito casui permittenda sunt, quam vt ea liceat prudentia gubernare. 706. 2. 5) in fraudem alicuius. ἢ πᾶσα παρασκευὴ γεγένηται ἐπ' ἐμοὶ κακίῳ. 746. 9. χρήματα λαμβάνοιεν ἐπ' ἐμοὶ. 791. 9. et pen.

ἐπιβελύσαν] τὸν ἐπιβελύσαντα κελεύει ὁ νόμος τὸν Φονέα εἶναι. 689. 14. ἐπιβελύσειν θάνατον. 619. 11. Φόνον. 699. 10. ἐκ πολλοῦ τὴν ἀσφάλειαν ὧν ἐπιβελύσει, σκοπῶντες. 622. 8. τὰ ἐκ πολλοῦ κατε-

ψευσμένα καὶ ἐπιβεβουλευμένα. 714. 9. τὴν πρόνοιαν [necem praemeditatam] ἐκ πολλῶν [scil. σημάτων, vel τεκμηρίων, vel ἐπιχειρημάτων] δεῖ Φανερὰν εἶναι ἐπιβεβουλευμένην [malim ἐπιβεβουλευμένην] necesse est, vt multis indiciis aut molitionibus antegressis sese prodiderit alicuius voluntas ex insidiis aliquem interimendi. 732. 12.

ἐπιβελῆ] ἐξ ἐπιβουλῆς Φονεὺς. 605. πεν. τῆς μὲν ἐπιβελῆς τῆς θανάτου μηδένα κοινὸν ποιήσασθαι id est τῆ ἐπιβελῆσαι αὐτῶ τὸν θάνατον. ad ipsam praetractionem necis ex insidiis comparatae neminem focium adficiere. 738. 4.

ἐπιγίνεσθαι accedere, superuenire. τὰ ἐναντία ἐπιγενόμενα ὀνίησι. prodest et salutem affert succedens priori conditioni rerum alia noua, isti contraria. 630. 6.

ἐπιδεῖν. 746. 6.

ἐπιδημεῖν. 790. 5.

ἐπίδοξον ὄντα ἐτι μείζω κακὰ πάσχειν. cum ei metuendum esset, ne adhuc maiora mala pateretur. 626. 7. ἐκ τῶν μεταβολῶν [scil. reipublicae] ἐπίδοξος αὐτοῖς ἔστω ἢ δυσπραγία μεταβαλεῖν. 655. 5. spes est fore vt mutetur —

ἐπιεικῶς] ταῦτα μὲν ἔν ἐπιεικέτερον παρήσω transmittam haec silentio, animi cum aequitate et lenitate, maiore etiam, quam par erat. 640. 1.

ἐπίθεσις aggressio, inuasio. μὴ συνεπιβάοντας τῆ τάτων ἐπίθεσις. 640. 4. ἀποτρέψαι τῆς ἐπίθεσεως. 645. vlt.

ἢ ἐπιθυμία τῆς τιμορίας ἀμνήμονα τῶν καθόντων καθήησι. 627. 5.

ἐπικαλεῖν] ἐπικαλῶνται μαίετυνας. 620. 8. accessunt, aduocant. 2) inculcare, infimulare. ἐκώτα μὲν ἐκ ἐπικαλοῦ ἀποκτένει. 658. 9. ὁ δμαίως ἐπικαλεῖται accusatur. 662. 6. ἐπικαλύμενος. 665. 1. 680. 11.

ἐπικεῖσθαι] τῷ ἀρξάντι πανταχῶ μεγάλα τὰ ἐπι-
τίμια ἐπικείται. 699. pen.

ἐπιλείπειν] ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλειπε μὴ ἀφελείσθαι τῷ-
δε τῷ νόμῳ. [id est ἐπ' ἐμοὶ μόνῳ ἔλειπε τὸ ἀφελείσθαι
ἐν τῷδε τῷ νόμῳ.] in me solo desit haec lex salutaris
esse. 713. 11.

ἐπιμέλεια] εἰ μὲν ὑπὸ μηδεμιᾶς ἐπιμελείας θεῶ γί-
γνεται ἡ ἀτυχία si numen ab hoc infortunio abfus-
sit rührt es bloß von einem menschlichen Versehen, nicht
aber von einer weisen und wohlbedachten Fügung Gottes
her. 673. vlt.

ἐπιμηλῆς] ἕδενι ἐπιμηλῆς ἦν ταῦτα σκοπεῖν. 653. 5.

ἐπιμηλητής] οἱ ἐπιμηληταὶ τῶν κακῆργῶν. 713. 9.

ἐπινοεῖν. 632. vlt.

ἐπινοεῖν] ἀφασμαρτάνοντες ἂν ἂν ἐπινοήσωσι δεῖ-
σαι. 663. 1. 664. 1. 671. 6.

ἐπίορκος] τέτρε νομίζεν ἀπάντων ἀνθρώπων ἐπι-
ορκοτάτες εἶναι. 791. 14.

ἐπισκήπτειν mandare, praesertim cum moriens
facit, ἐπισκήψαντος τῆ πατρὸς ἐπεξελθεῖν τοῖς αὐτῷ
φονεῦσι. 605. 3. ἐπισκήπτεισι τιμωρῆσαι σφίσι αὐ-
τοῖς ἠδικημένοις. 620. 4. ἐπισκήπτω ὑμῖν ὑπὲρ ἐμου
τῆ. 656. 13. 695. 1. 701. 5.

ἐπιπέλειν mandare per literas. 620. 10.

ἐπιτηδεύειν] ἔπρέπει χρῆσαι ἐπιτηδεύοντας αὐτὰς
κακῶν ἀξιοῦσθαι. 674. 5.

ἐπιτηδεύμα] ἕδὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἔσκε δίκαιοι
ἔσμεν τοῦτων κακῶν τυχεῖν. 665. 5.

ἐπιτιθέναι] λιβανωτὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπιτίθεσθαι.

[scil. τῇ εσχάρῃ] 614. 7. ἀξίαν δίκην τῷ παίδους
τῷ εἰργασμένῳ ἐπιθέντες. homicidae imposta, infli-
cta poena, pari iniuriae, quam peremptus ab eo acce-
ptam toleravit. 686. vlt. τέτοις ὁ θεὸς ἐπιθήσει τὴν
δίκην. 691. 2.

ἐπιτιμητής] αὐτοὶ ἦσαν βασανιστὰὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ
τῶν

τῶν σφίσιν αὐτοῖς συμφερόντων. gubernabant torturam serui pro arbitrio sua et extorquebant ab eo praedicationem eorum, quae ipsi vellent ab eo praedicari. ipsique statuebant pro lubitu suo pretium serui torquendi, quantum scil. domino eius reluendum esset, si contingeret, vt seruus per tormenta luxaretur, aut debilitaretur, aut alio modo inutilis et inhabilis fieret operis postmodum praestandis. *Schätzer, Wardierer iter eighen Vortheile.* 721. 7.

ἐπιτίμιον] ἐνοχοὶ τοῦ φόνου τοῖς ἐπιτίμοις ἦσαν. 686. 11. 687. 5. 689. 1. τῷ ἀρξάντε πανταχὲ μεγάλη τὰ ἐπιτίμια ἐπίκειται. 699. pen. τῷ ἀμνομένῳ ἔδεν ἔδαμῆ ἐπιτίμιον γέγραπται. 699. vlt.

ἐπιτρέψω] πονηρῶ ἰατρῶ ἐπιτροφθεῖς ἀπέθανον commissus in fidem curamque medicationis. 689. 7. τῶν συμβελευσάντων ἐπιτροφθῆναι, qui ei auctores fuimus, vt corporis sui curationem pateretur medico permitti. 694. 4. εἰ μὴ ἐπετρέψαμεν [scil. αὐτὸν ἰατρῶ,] ὑπ' ἀθεραπείας ἀν διαφθαρήναι. 694. 6. βιασάμενος ἡμᾶς τῷ ἰατρῶ ἐπιτροφθῆναι [immo vero ἐπιτρέψαι] 697. 1. καὶ ἀνωμότοις ὑμῖν ἐπιτρέψαμι περὶ τῆ σῶματος τῆ ἐμῆ διαψηφίσασθαι. 706. vlt.

ἐπιτυχάνειν] ὅποσα τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων [pro simplici τυχόντων] ἐπιβηλεύεται. ab hominibus mediocribus, contemnendis. 622. 1.

ἐπιφέρειν] ὁ φόβος τῶν ἐπιφερομένων κακῶν impendentium, ingruentium. 627. 6. ὡς ἐκ ἀληθῆ τὴν αἰτίαν ἐπέφερον [scil. ἐμοὶ] ἦν ὄντο [scil. ἀληθῆ εἶναι, vel ποιῆσεν ἀληθῆ δοκεῖν] 724. 7. 731. pen.

ἐπιχειρεῖν] οὐ πρότερον ἐπιχειροῦσθαι. 622. 11. θερμότερον ἐπιχειρεῖν. 627. 6. ὁμος δὲ καὶ τῆτο [sic bene sic habet, pro τῆτο] ἐπιχειρητέον. 631. 10.

τὰ ἐπιχερεῖα ἔχει, ἃν ἦν ἀξία dignam facinore tulit mercedem. 615. 5.

ἐπιψηφίζω in suffragia mittere, vel sententias perrogare, id quod erat Epistatae. 790. 3.

ἐραυίζω] πολλὰς [nisi potius πολλοῖς leg. est] ἐραυίζοντα me solere multos contributionibus vel largitionibus pecuniariis gratuitis subleuare. 638. vlt.

ἐργάζεσθαι] τὴν ἐσίαν ἐ δικαζόμενον, αἰδ' ἐργαζόμενον κεντημένον. quaestu honesto, exercitatione rei rusticae, aut negotiationis per mare. 639. 2.

ἔργον] οἱ αἰδοὶ ἀνδρωποὶ τοῖς ἔργοις τὴς λόγους ἐλέγχουσι. 749. pen. 791. 6.

ἐρευνᾶν. 719 II.

ἐρεχθῆς φυλή. 768. 2.

ἐρήμην ὄφλεν [scil. δίκην] committere, vt contumaciae condemneris. 711. I. ἐρήμην ἔσεσθαι [scil. τὴν γραφὴν] reo comparente in iudicio defuturum esse accusatorem, eoque litem illam veluti desertam, ad nihilum esse euasuram et sublatum iri. 627. II.

ἐν ἐρημίᾳ ἐλοιδορῶντο. 626. I.

ἐρμηνεύειν verbis declarare. 650. 5.

ἐρχεσθαι] πρὸς τίνας ἐν ἔλθοι τις βοηθῆς. 606.

10. ἐκ ἀν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθον. 636. I. εἰς

ἀκεστίας αἰτίας ἦλθεν. 661. 10. ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ἐλ-

θῶν ἐβλήθη confixus ideo fuit, quod sub teli venit ictum

662. 3. τὸ πάθος εἰς τὸν θρασσαντα ἐλθόν. 664. 11.

αἰδ' ἐδ' ἦλθεν ἐπὶ τῷτο ne conatus quidem id est fa-

cere, ne significatione quidem vlla prodidit, id se vel-

le, *er hat nicht einmal Mine gemacht, das zu thun.* 734.

4. οἷα τρέπω ἔρχονται ἐπὶ τὰ πράγματα. aggressi

sint, susceperint hanc contentionem. 774. 8.

ἐσιᾶν. 613. 2.

ἐταίρος] παρ' ἀνδρὶ ἐταίρω δειπνῶν. 614. 5.

ἔτοιμος] ἐδεῖς ἐτοιμὴν καὶ κατεργασμένην ἀφέ-

λειαν ἀφῆκεν. 625. I. ἔτοιμοῖσάειν [pro εἶεν] se pa-

ratos stare, h. e. esse, ad tradendum. 777. 2.

εὐδαιμονία. 646. 4. et pen. 655. 2. 746. 5.

εὐδία.

εὐδία. 630. 4.

εὐθέως παραχρήμα ἀποθνήσκει. 615. 3.

εὐλαΐβεια τέτων πολλῆ ὑμῖν κοιητέα ἐστίν. 677. 3.

εὐνοια] οἱ ἀντίδικοι κατ' εὐνοίαν κρίνοντες τὸ πρῶτον
μα [scil. τὴν ἐκάστη πρὸς ἑαυτὸν] 678. 4. ἔπειτι ἢ

ἐπ' ἐκείνῳ τὴν αὐτὴν εὐνοίαν εἰς ὑμᾶς παρέχων. 743. 2.

εὐορκος] πῶς ἐν εὐορκᾷ [id est εὐορκῶς] ἀντομα-

μοκῶς ἐσται. 608. 11. ὑμῖν εὐορκᾷ γίγνεται. cum re-

ligione vestri iurisiurandi conueniunt. 750. 4. 771.

2. 772. 4.

εὐπετῶς. 682. 3.

εὐπορεῖν] μὴ ἐμοὶ νεύητε τὸ ἄπορον τῆτο, ἐν ᾧ

μηδ' ἂν αὐτοὶ εὐπορήτε. in quo ipsimet vos progres-

sum et exitum haud litis reperiunt, wo ihr euch selbst

nicht würdet zurechte finden können. 737. 2.

εὐρίσκων] προφάσεις εὐρίσκουσι τῆ ἀδικήματος com-

miniscuntur, excogitant sibi. 736. 4. τὴν ἀλήθειαν

εὑρεῖν τῶν γεγενημένων. 741. 1. τῷ χρόνῳ, μεθ' ἧ

ὀρθότατα εὐρίσκουσι οἱ τὴν ἀκρίβειαν ζητῶντες τῶν

πραγμάτων. 750. 13.

εὐσίβεια. 606. 14. αἰδεῖσθαι τὴν τῶν μηδὲν ἀδ-

κάντων εὐσίβειαν. 656. pen. 667. 2. officium pie-

tatis erga nil delinquentes obseruandae. τῆς ὑμετέρας

εὐσεβείας φονεῖς εἰσὶ. 691. 1.

εὐσεβεῖν. εὐσεβεῖσθαι. 676. vlt.

εὐσεβῆς] ἔτε τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρῆς [id est

τὴν ὑμέτεραν εὐσίβειαν] non hoc, quo vestrae piete-

tis rationem nullam habeam. 759. pen.

εὐτυχεῖν. 655. 6.

εὐτυχία] τὴν ἀτυχίαν αἰτῆμα εἰς εὐτυχίαν μετα-

σῆσαι. 651. 9.

εὐχεσθαι] ἐκείνοις εὐχόμενοι ἃ ἔκ ἐμελλε τελεῖσθαι.

deos rogantes ea, quae exitum essent nullum fortitura.

614. 8. εὐχόμενος ἂν τις ταῦτα εὐξαιτο. 761. 2.

ἐφίεσθαι τῶν ἀλλοτρίων. 764. 10.

ἔχων

ἔχεν τὰ ἐπίχαρα. 615. 5. τὰ ἀκόσια τῶν ἀμαρτημάτων συγγνώμην ἔχει secum ferunt, natura sua important, h. e. merentur. 755. 5.

ἔχθρα] διὰ τῆς ἔχθρας τὸ μέγεθος. 630. vlt. τῆ τέτων ἔχθρα ἐγχειρίζω ἑαυτὸν. 649. 2. δι' ἄλλην τινα ἔχθραν. non ob scelus vere commissum, sed ob aliam quampiam simultatem priuatam mihi cum illis contractam. 686. 7.

Zeus] ἱερά θύειν Διὶ κτησίῳ. 612. 7. 614. 4. Διὸς βουλαῖς ἱερόν ἐστιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. 789. 3.

ζῆν] ζῶν καὶ βλέπων. bene sibi conscius eorum, quae dicat, sciens volensque. 692. 8.

ἠγεῖσθαι num pro ὑφηγεῖσθαι praecire verbis docendo, et exemplo. 768. vlt.

ἠδεσθαι] εἰάν ὑμῖν ἠδομένοις ἦ. si vos iuuet audire, si volupe sit. 766. 1.

ἠδύς] ἠδύσον ἀνθρώπῳ μὴ γεῖσθαι αὐτῷ μηδένα κίνδυνον περὶ τῆ σώματος. 761. 1.

ἠκεν] τῆς ἀμαρτίας εἰς τέτον ἠκόνσε. 664. 9. εἰς πολλαπλασίας τέτε συμφοραῖς ἦξω. 665. vlt. usurpatum pro redire. 719. 9. ἠγμένη ταύτην τὴν τιμωρίαν οἱ ἠκεν τῶν ἠσεβημένων. 756. 9. εἰφ' ὑμᾶς ἠκεσιν ἔξαπατήσοντες. 793. pen.

ἠλιακῆ] ἀναβάς εἰς τὴν ἠλιακὴν τῶν θεσμοθετῶν. 774. 11.

ἠλίδιος. 630. pen.

ἠλικίας] ἐν τέτῳ τῆς ἠλικίας καθιζῶτες, ἐν ᾧ κρείττοις φρονεῖν αὐτῶν εἰς τὰ πράγματα εἰσι. 622. 4. αὐτῆ ἠλικία τὸν νέον κατέκρινε. 696. 5.

ἠλιξ] μελετῶν μετὰ τῶν ἠλικῶν ἀκοντίζον. 661. 7.

ἡμίρα παρ' ἡμέραν γυγνομένη est, aus processus temporis in longinquum, diuturnitas, aut differentia temporis, h. e. quod aliquid hoc die, non alio fiat, neque citius, neque tardius. 740. pen. αὐτὴν ταύτην φυλάξαντες τὴν ἡμέραν. 784. 4.

τὸ ἡμι-

- τὸ ἥμισυ τῆς κατηγορίας ἑμαυτὸν ἀπεξέρησε. 669. 1.
 ἥπειρος] εἰς τὴν ἥπειρον διαβιβάζουσι est, aut in
 Epirum, sic proprie dictam, partem Graeciae occiden-
 talem, Illyrico finitimam, aut in Asiam minorem, tra-
 iicere. 730. II. 745. 2.
 ἥρωας] ἔτε θεός, ἔθ' ἥρωας, ἔτ' ἀνθρώπους δειώσ-
 σα. 619. 2.
 ἡσύχιος] αἱ συμφοραὶ καὶ τὰς ἡσυχίαις τοῖσιν βιά-
 ζονται. 659. c. fin.
 θάλασσα] τροφείας παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν
 θάλασσαν. 685. 5.
 ὁ θανασίμως τύπτων. 693. 20.
 θάναστον μηχανωμένη Φαρμάκοις. 608. 17. ἐπι-
 πὶ θανάτῳ, ἀλλ' ἐπὶ Φίλτροις 608. pen. αὐτὸς θά-
 ναστος genus et ratio mortis μὴνίαι αὐτὸν ἐξ ἐπιβελῆς
 ἀποθανόντα. 626. 5. 631. 14. θάναστον τῷ μὴν-
 τῇ δωρεὰν ἀπέδωσαν. 722. 6.
 θανατηῶν. 676. pen.
 θαργῆλια. 767. vlt.
 θαργῆλιων mensis anni attici penultimus. 786. pen.
 θεᾶσθαι] ἡ φόνος ἐν ἀνήκει εἰς τὰς θεωμένους.
 672. vlt.
 θεῖος] εἰ δὲ θεία κηλὶς τῷ δράσαντι προσπίπτει
 ἀσεβῶντι. 674. 2. ἢ δίκαιον τὰς θείας προσβολαί
 διακωλύειν γενέσθαι. 674. 3.
 θεός] τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις. 748. 3.
 θεραπεία] εἰ ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύσαι-
 το. hoc medendi modo si se pateretur a medico cura-
 ri. 689. 10.
 θερμός] ἔτω θερμὸν καὶ ἀνδρείον ἀνδρωπον. 652. 4.
 θερμῶς] θερμότερον ἐπιχειρεῖν. 627. 6.
 θεσμοθέτης. 774. 11.
 θηρεύειν [scil. τὰ ἴχνη τοῦ πράγματος] καὶ ἐπὶ
 μικρὸν ὑπονοεῖν. 773. 12.
 θύειν. 612. 7. 790. 2.

θυμῶν] ἀρεκῆσα ἢ σωφρονίσαι τὸ θυμῶμενον τῆς γνώμης. 643. 3.

ἰάσιμος. 689. 11.

ἴασις ἔκ ἐστιν. 757. 4.

ἰατρός] ἐλεήσαντας τὴν ἐμὴν ἀτυχίαν ἰατρὸς αὐτῆς γενέσθαι. 640. 3. πονηρῶ ἰατρῶ ἐπιτρεφθεὶς ὡπέθανε. 689. 7. ὁ ἰατρός ἔφονεύς ἐστιν. ὁ γὰρ νόμος ἀπολύει αὐτὸν. 694. 8.

ἴδιος] ἴδιαν τὴν συμφορὰν, καθαράν δὲ τὴν πόλιν καταστῆσαι. tollendo homicida efficere; vt cuncta ciuitas piaculo repurgetur, tametsi sic faciendo, reus in sua priuata et singulari persona, infortunium aliquod, ipsius solo corpore circumscriptum, neque latius emanans, patiatur. 629. vlt. τὸ ἴδιον διαπραΐζασθαι. [scil. διαφῆρον] 734. 2.

ἰέναι] διὰ τῆς αὐτῆς βασάνου ἰὼν ὑπ' ἐμῆ. a me eadem tormento subiectus. 722. 10. εἴμι γὰρ καὶ ἐπὶ τὸν τῶν κατηγορῶν λόγον. accedam ad praetensionem accusatorum, h. e. criminationem eorum tantisper veram habebo, veluti pedibus in eam ibo. 734. 13.

ἱεροποιῶν. 790. 2.

ἱερός] ἐν Περσικῇ ὄντα ἱερά θύειν Διὶ κτησίῳ. 612. 7. 614. 4. ἱερῶν κλοπῆς γεγραμμένος. 626. vlt. δικαλωόντες τὰ ἱερά γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα. 749. 1. ἱεροῖς παραστάντες πολλοὶ καταφανεῖς ἐγένοντο μὴ ὄσιοι ὄντες. 748. vlt. 749. 4. ἔκ ἐστιν ὅπου ἔχι κάλλιπα τὰ ἱερά ἐγένετο ἐμῆ παρόντος. 749. 5.

ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκεν. 626. pen.

ἱκανῶς πεφυκότες. 622. 3.

ἵνα pro ubi. 766. 4.

ἴσον ἢ μοι num significat eikos ἢ decussit me. 710. vlt. ἡ ψῆφος ἴσον δύναται τῷ δέλον ἀποκτείναντι καὶ τῷ ἐλεύθερον. 728. 4. ius aequale, parique cum seueritate pronunciatum atque exercetur in homicidas feruillum corporum atque in ingenuorum. τὰ ἐξ ἴσου γινέ-

γινόμενα τῷ Φεύγοντος μᾶλλον ἢ τῷ διώκοντος in momentorum aequalitate, aut in suffragiorum paritate pronunciari solet secundum reum magis, quam secundum accusatorem. 730. 2

ἴσασθαι pro εἶναι. ἔτοιμοι εἶεν. 777. 2.

ἰσχύεν] ἔτι τῷ σώματος ἰσχύοντος ἢ ψυχῇ προσπολεῖσαι. 756. 7.

ἰσχυρὸς] ἡ δίκη ἰσχυροτέρα τῷ δικαίῳ καὶ τῷ ἀληθῆς ius ipsum et veritas ipsa cedere debet iudicium sententiae. 762. 11.

ἴχνος] Φανερῶς τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τούτοις φέροντα. 648. 4. τὰ ἴχνη τῷ φόνει ἐκ εἰς ἐμὲ φέροντα. 656. 3.

καθαίρειν τὴν οἰκίαν a pollutione funeris. 784. 2

καθαρός] καθαρὰν τὴν πόλιν καταστήσαι. 629. vlt. 631. 16. καθαρὸς πάντων τῶν ἐγκλημάτων. 656.

17. 685. 2. 686. 14. τοῖς μὴ καθαρῶς τοῖς χῆρας. 709. 10. 748. 11.

καθεύδειν peragere noctem alicubi, tametsi peragiles, neque dormias. 654. pen.

καθισάνειν] ἐν διαφορᾷ καταστήναι οἷς ἤμισα ἔχρη. 605. 6. τὸν ἀγῶνά μοι πρὸς τέττες καταστήναι. 605.

8. αὐτοὶ ἔτοι καθεσῶσιν ἀντιδίκου καὶ φονεῖς τῷ πατρὸς. 605. 12. παλλακὴ ἦν αὐτῷ, ἣν ἐπὶ πορνείῳ ἔμελλε καταστήσειν. 611. 8. ἐκείνας αὐτὸς εἰς κίνδυνον καταστάς. 641. 5. χορηγὸς κατεσάθην εἰς Θαργήλια. 767. vlt.

καίνως] καινότεστα γὰρ, εἰ χρη καινότεστα μᾶλλον ἢ κακρογότεστα εἰπείν. 650. 4.

κακοδαίμονια. 746. 5.

κακοδαίμων] ἔτω κακ. tam miserum in modum stultus, vel potius furiosus. 725. 13.

κακοπάθεια. 666. 5. 714. 2.

κακοπαθεῖν τῷ σώματι. 703. 6. 713. vlt.

κακός] πρὶν ἐν τῷ κακῷ ἦδη ἦν. 614. pen. 679. pen.

κακο-

κακοτεχνῶν. 616. 5.

κακότης. 761. 7.

κακῶν] παύσασθαι κακόμενον. 720. 8.

τὸ κακὲργον ἀν' ἐκηρύσσεται. 642. 3. τὸ ἀποκτείνω Φωπὶ μέγα κακὲργον εἶναι. 708. 3.

κακῆργος ἐνδεσφύμενος φόνου δίκην φεύγω. 707. 6.

νοχος τῶ τῶν κακῆργων νομῶ, 707. 9. οἱ ἐπιμαλήσαστῶν κακῆργων. 713. 9. adverb. 650. 4.

καλῶν] κλησεις ἀς καλεῖσθαι [scil. τὸν φεύγοντα ὑπὸ τῷ δῶκοτος] ἔδει. 784. 9.

καλῆς] καλῶν γ' ἦν αὐτῷ ὁ κίνδυνος. inimicum et iudicium forensi vicisci, multo utique futurum ei fuisset gloriosius, quam ex infidiis tollere. 734. 5.

καλῶς] ἐκ ἀν' καλῶς εἶχε τοῖς συνῶσι. es würde ich nicht wohl dabey zu Muths gewesen seyn, siue, sie würden übel gefahret seyn. 738. 1.

κατὰ] ἀμαρτῶν εἰς ἑαυτὸν, μάλλον, ἢ κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἑαυτὸν τιμώρηται. quam pro magnitudine et merito erroris. 676. 4. αὐτὸς κατ' αὐτὸν τὸν πλὴν πεποιημένος. ipse ultro, sponte sua se nauis commiserat. 715. 12.

ἀπετράποντο μηδὲν κατ' ἐμῆ καταψεύδεσθαι. 721. 6. vbi notabilis est redundantia praepositionis, quae iam in verbo inest.

καταγνώσκου] μηδὲν ἀνόσιον μηδ' αἰσχρὸν καταγνώστω. nolite pronuntiare me reum esse sceleris impij, et infamis, h. e. ignominiam ei, qui commiserit, consciscientis. 639. 4. ἐ καταγνῆς αὐτὸς ἑαυτῆ, non diffidens ipse suae causae. non praeiudicio suo semet ipse condemnans. 695. 6. φόνου δίκην καταγνώστω in causa homicidii contra aliquem pronuntiare. 710. 4. καταγνῆτες τῆ ἀνδρός τὸν θάνατον. mortis in eum dicta sententia. 727. 13. τέτε κατέγνωσο μὲν ἡδὲ θάνατος. 739. 10.

καταδικάζου] ἀ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπέδικασαν, ταῦτα κελύουσι ὑμᾶς καταδικάσαι. 791. 4.

καταδοκεῖν] αὐτὸς καταδοκηθεὶς φανεὺς εἶναι, αἰσίως ἀλώσομαι. iniqua homicidii patrati suspicione oppressus. 630. 14. εἰκότως ὑφ' ὑμῶν καταδοκῆμαι. 631. 1. 645. 7.

κατακρίνειν] ὑπὸ τῶν νόμων κατακρίσεται peremptorie definitum, cautum, sancitum. est. 658. 1. αὐτῇ ἢ ἡλικίᾳ τὸν νέον κατακρίνει. 696. 5.

καταλαμβάνειν] εἰάν τις ἄλλη συμφορὰ καταλαμβάνῃ αὐτὸς. corrigiat. 630. 6. 2) tenere. οὐδ' ὑπὲρ νόμου καταλαμβάνεσθαι φησὶ negat se a lege teneri. nisi malis reddere, condemnari. 672. 12. 3) deprehendere, inuenire vestigatum, indagatum. τάχ' αὖν καταλαμβάνεται. forte fiat aliquando, ut verus homicida reperiat, conuincatur, condemnatur. 67. vlt. 4) condemnare εἰάν δὲ νῦν καταληφθεὶς ἀποθανῶ. 636. 2. 651. pen. τὸς ἀναίτιους καταλαμβάνοντας, τὸς αἰτίους ἀφιέναι. 657. 2. 677. 3. ἐκ, ἀπολύσατε ἡμᾶς, ἀλλ' εἰάν καταλάβητε. 683. 3. 6. vlt. εἰδ' ἔγὼς δίκαιος ὑφ' ὑμῶν καταλαμβάνεσθαι εἶμι. 699. 14. ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιον εἶμι. 700. pen.

καταλείπειν] ἀνόσια ὄνειδη τοῖς πασι καταλείψω. 636. 2. εἰδένι εἰδέν προζόποιον καταλείψει. 683. 5.

καταλήψιμος] μηδὲν αὐτῶν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον εἶναι. in horum neutro magis absolute, quam condemnationi locum esse. 700. pen.

καταμαρτυρεῖν τὸν νόμον, εἰ καλῶς κεῖται. 711. 14

καταμαρτυρεῖν. 634. 1. ὁ καταμαρτυρῶν μοι ἔπιςτος ἐλληλεγκται ὦν. 656. 1. 709. vlt. 710. 2.

εἰ τὸτε κατεμαρτυρεῖν αὐτὸν μηδαμῶς ἔδειν. 742. 1. 749.

9. ἀνδρὸς περὶ θανάτου φεύγοντος τὰ ψευδῆ καταμαρτυρήσασα. 758. 4. τῆτοις ἐμὲ κατεμαρτυροῦν ἢ

μαρτυρεῖς. pro his aduersus me testarentur. 779. 18.

μη πικρῶς καταμαρτυρηθεὶς. oppressus testimonio testis eius, qui nulla fide dignus sit. 654. 6.

κατα

κατακοπτοῦν. 718. 9. 724. 12.

κατασκευάζειν διδασκαλεῖον. 768. 4.

κατατιθέναι] τῇ πόλει χάριν καταθέσθαι. *videri
le republica bene meritus, eiusque gratiam promeri-
us esse.* 734. 3. τὰ τέλη κατατίθει. *dependebat.*
44. pen.

καταφανής] τὸ πρᾶγμα ὑπερον καταφανεὶς ἐγγίγνω-
το. 739. 8. καταφανεὶς ἐγένοντο οὐχ ὅσοι ὄντες
48. pen.

καταφεύγειν] ἀπορᾶ εἰς τίνα ἄλλην σωτηρίαν χρεῖ-
ε καταφυγῶν. 650. 3. εἰς τὸν ὑμέτερον ἔλεον κατα-
φεύγω. 660. 7. 670. 4.

καταφυγή] ποῖ τὴν καταφυγὴν ποιήσεται ἄλλο-
θι. 606. 11.

καταψεύδασθαι τινος. 654. 5. τὰ ἐκ πολλῶν κατα-
ψευσμένα. 714. 9. ἔτος ἦν ὁ καταψευσάμενος ἐμῶ.
720. 2. 721. 3. 6.

καταψηφίζεσθαι cum Genit. 610. 14.

καταψήφισις. 606. 5.

κατεπεῖν] τάλιθῃ κατεπεῖν διὰ τῆς σωθῆναι
723. 7. αὐτὸς κατεῖπεν ἑαυτῷ. *ipse sese indicauit.*
739. 4.

κατεργάζεσθαι] εἰς εἰς ἐτοίμην καὶ κατεργασμένην
ὑφέλειαν ἀφῆκεν. 625. 1. *iam confectam.*

κατέχων appellere nauem ad terram continentem.
715. 6. et 15.

κατηγορεῖν τὰ γεγονότα rem gestam indicare, ede-
re, *angeben, aussagen.* 610. 2. εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα
κατηγορεῖν. *in causa manere, accusationi crimen aliud
nullum aduenticium immiscere, sed illud solum doce-
re, de quo agitur.* 766. vlt. *ψευδεῖς ἀν κατηγοροῦς*
[id est ἔλεγον] εἶναι. 780. 5.

κατηγορίαν ἀντι τιμωρίας ἀπονέμει τῇ πόλει.
*non succurrunt reip., non viciscuntur eius inimicos, so-
lam de iis querendi facultatem relinquunt ciuibus;*

confiscata autem bona ipsi inter se diuidunt, fraudum accusationis ciuibus eripiunt. 767. 4. αὐταὶ αἱ κατοχοῦμαι ἕτε χάριτος ἀξίαι, ἕτε πίστεως. 767. 6.

κατορεύσασεν] ἐπὶ τῇ ἑμαυτῆ ἀπαιδία ζῶν ἔτι κατορουχθήσομαι. 666. 2. ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν, οἱ ζῶντες ὑπ' αὐτῆ κατορουχθήσομαι. 677. 9.

κάτω] τοῖς θεοῖς τοῖς κάτω μέλειν. 620. pen.

κᾶσθαι] τῶν ἐν τῷ νόμῳ κειμένων. 709. 4.

κεκροσῖς Φυλῆ. 768. 1.

κέρδος] τὴν σωτηρίαν τῆ κέρδος κροτιμῶντες. 632. 1.

κηδεσῆς ἑμαυτῆ gener meus, ὃ δέδοκα τὴν θυγατέρα. 769. 10.

κηλῖς] εἰ δὲ θεία κηλῖς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβῶντι. fin autem deus mentem hominis, quem puniendum et perdendum decreuit, ita occoecauerit, ut facinus impium committat, cuius dedecus ipsi, veit adspersa quaedam macula, elui recusans, infideat. 674. 2. πάτης ὑπὲρ ἀπάντων τῆς κηλῖδος εἰς ὑμᾶς ἀναφρομένης. 677. 2.

κηρύγμα] ἀφανῆς ὄντος τῆ κηρύγματος. 653. 6.

κηρύσσειν] τὸ κακέργημα ἂν ἐκηρύσσειτο. 642. 3. ἐκηρύσσοντο ἅμα τῷ τέτῳ φόνῳ καὶ ἄλλοι κακέργημα. 653. 3.

κινδυνεύειν τῆς ψυχῆς [subaudi κίνδυνον] 652. vlt. τὸν κινδυνεύοντα περὶ ἑαυτῷ ἀνάγκη πε καὶ ἐξαμαρτέων. 705. pen. κινδυνεύσαντες τὰς ἐσχάτας κινδύνους. 748. 15.

κίνδυνος] ἐν ᾧ πᾶς ὁ κίνδυνος ἐμοὶ ἦν. in quo summa cautionis erat, cardo salutis mihi vertebatur. auf kam aller an. 725. 15. ἀσφαλῶς διακρούσσεσθαι τὰ εἰς κινδύνους ἦκοντα καὶ τὰ ἔξω κινδύνων res foris domique in bello et in pace. 748. 6. et 15.

κλέπτειν] κλέψαντες ἀπαριῶντα, ἢ συγκρούται τοῖς δεσπόταις. 643. vlt. κλέπτεισι τὰς μηνίστας suffurantur indices sibi aduersos, efficientes, in quo

quoquomodo de medio sublato, nulli vsquam locorum conspiciantur. 723. 14.

κλήσις rei ad iudicium citatio. κλήσεις, ὄσας καλεῖσθαι ἔδει. 784. 9.

κλοπή] ἱερῶν κλοπῆς [subaudi γραφὴν] γεγραμμένος. 626. vlt.

κοινός] ταῦτα παιδεύειν τὸν υἱόν, ἐξ ὧν μάλιστα τὸ κοινὸν ὠφελεῖται. resp. ornatur. 661. 3. τὰ τῆς πόλεως κοινὰ [scil. πράγματα vel διάφορα] τέτοις πρᾶξουσιν. res. ad salutem reip. summas horum [diuinorum ostentorum] auctoritati committentes, ut agamus aut omittamus, quae imperent aut dissuadeant illa. 748. 6.

κοινωνός καὶ συλλήπτωρ τῆς αἰμαρτίας. 676. 5. τῷ ἐπιβελῦσαι τὸν θάνατον ἕδνα κοινωνὸν ποιήσασθαι. 738. 4.

κολάζειν] τέτε φάρμακον τὸ αὖθις postmodum κολάσαι. 757. 2.

κρατεῖν ἕδν αὐτῷ ἔδνατο ne sui quidem ipsius compros erat. 718. 1.

κρυσσόνως. 699. 6.

κρίεσθαι num pro ἀποκρίεσθαι audiri disputans. 765. 16.

κρίσις] ἕδν ἂν τῆς ὑμετέρας κρίσεως ἔδει. nil oporteret vos hac in causa sententiam rogari, vel ius dicere. 696. 4.

κρητῆς] τότε δὲ κρητὰ τῶν ἀληθῶν. 758. 3.

κρήσιος ζεύς. 612. 7. 614. 4.

κυβερνῶν.] δίκη δὲ κυβερνήσειεν. 611. 4.

κύριος τῆς πολιτείας. 658. 3.

λαγχαίειν] ἔλαχον Π. διδάσκαλον καὶ Κ. Φυλὴν per sortem addictus mihi fuit Pantacles magister, qui pueros, meis auspiciis saltaturos, doceret saltare, puerique tribus Cecropidis, quos ab illo magistro aere meo docendos curarem. 768. 1.

λαθραίως] ὡς μάλιτα δύνανται λαθραϊότητα.
619. 13.

λαμβάνειν] ἀλλὰ καὶ πολλαίς ἤδη ληφθεῖσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν θάνατον αὐτῆ μηχανωμένην. 608. pen. 608. 18. ὡν τὴν ἀλήθειαν ἐκ εἰλήφει percipit. 608. 6. θείλοντος ἐμῆ ἐλεγχον λαβεῖν τῆ πράγματός. 610. 11. περιγεγόμενος δὲ καὶ ἐληφθεῖς. 635. vii.

λαμπρῶς χορηγεῖται. 638. pen.

λανθάνειν] ἤλπισε δραΐσας [id est μετὰ τὰ δρᾶσαι] καὶ λήσεν ἀποκτείνας [id est ὅτι ἀπίπτειν] 627. 8.

λεπτός] αἰληθῆ μὲν, λεπτά δὲ καὶ ἀκριβῆ. 678. pen.

λευτεργία] ἐδ' ἦσθις λευτεργίας ἢ πόλις ἐνδεῆς γυγνήηται. 744. 6.

λιβανωτὸν ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐπετίθεσαν [scil. τῆ εὐχαρίας] 614. 7.

λίθον αὐτῶ ἐπέβαλον εἰς τὴν κεφαλῆν. 717. 13.

λόγος] ἀμφισβήτησι καὶ λόγος excusationes, subterfugia, υπελίπθ. 712. 8. οἱ τῆς αὐτῆς περὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ λόγος λέγοντες. 729. 11. λόγῳ οἶδα fama noui, non aliunde. 742. 4. ἐν τῷ ὑτέρῳ λόγῳ. 770. 7. ἐξελέγχεον τῆς λόγος τοῖς ἔργοις. 791. 6.

λοιδορεῖν] ἐλοιδορεῖντο ἐν ἐρημίᾳ. 626. 1.

λύειν] εἰ ἐλελύμην si finar, vinculis liber, ire qua velim. 710. 8. οἱ θραῖκες οἱ λυσόμενοι. mancipia illa emturi. 725. 2. ἐδ' ἑαυτὸν ἑπτὰ μῶν δύναμενος λύσασθαι ne septem quidem minarum reuolutione se valens a creditorum importunitate et a custodiae molestiis liberare. 734. 21. ἀλλ' οἱ φίλοι ἐλύσαντο αὐτὸν. sed amici expediebant eum, aere luendo pro ipso. 734. pen.

λυμαίνεσθαι] αὐτῆ δεδεμένη καὶ λυμανομένη. 735. 4.

λύπη] ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκεν [scil. ἐμοί] 630. 9.

λεπτο-

λαποδύτης. 707. 9.

μαίνεσθαι] ἰσωφρόνεν καὶ ἐν ἑμαίνοντο. *se waren swaarkhaftig keine Narren. non stulte, sed vel maxime sapienter agebant.* 632. 1.

μακαρίζων beatam reddere. 651. pen.

μακρος] τοσῶτον ἔμοι τὸ μακρότατον τῆς ἀποκρισεως ἔστι. respondero si quam copiosissime velim, nil tamen habeam, praeter istaec pauca, *und wen's mein Leben kosten solte, ich kan mehr nicht drauf antworten, als* — 736. 1.

μάλα. 713. 3.

μαρθάνειν] μὴ μαθῶν τὴν ἀπολογίαν non intellexisse. 678. 2.

μαρτύρονται attestantur, cogunt, iubent testari sibi de facto. 620. 2.

μαρτυρία] ἐπὶ ταῖς τοιαύταις μαρτυρίας ἔβασαν νίζονται, ἀλλ' ἐλεύθεροι ἀφίστανται. 643. 5.

μάχαιρα] ἐγκαταλιπὼν τὴν μάχαιραν τῆ σφαγῆς, ἔρχετο Φευγῶν. 739. 1.

μεγαλοφροσυνῆ τῷ γένει superbia, magni spiritus ob nobilitatem generis. 693. 2.

μέγας] μέγιστα τεκμήρια παρείχοντο. 610. 7.

μέθη] ἀπειρία τῆς μέθης. quod nondum vsu, siue suo, siue alieno didicerunt, quam luctuosi casus et temulentia existere soleant. 693. 3.

μεθίσασθαι] τὴν αὐτυχίαν αὐτῶν εἰς εὐτυχίαν μετασῆναι. 651. 9. μεθισαμένοι τῶν πραγμάτων. mutata rep. 655. 7. τὴν γνώμην ἐξ ὀργῆς μεθισάμενοι. 740. vii.

μεθύειν. 717. pen.

μέλειν τοῖς καίτοι θεοῖς. [subaudi τέτων] οἱ ἠδίκηνηται. 620. pen.

μελετῶν ματὰ τῶν ἡλίκων ἀκοντίζον. 661. 7. μηδὲν ὑποδείξουσα τέτων μελετῶντες. cum nos non minore, quam hi, contentione virtuti demus operam. 674. 6.

Mmm 5

μετὰ

μετὰ τῆ ἀληθείας secum habens veritatem veluti sociam quandam, für die gerechte Sache *ἔβλεπο πάσχειν εἰ τι θεοῦ* 729. 5. μετὰ τῆς ἀληθείας mit Grunde der Wahrheit. 732. 19. μετὰ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων ὀπολέσασθαι in optima forma iuris civilis perdere, nach *Vrtel und Recht*, recht methodisch, nach allen Formalitäten des rechtlichen Verfahrens; um den Hals bringen. 733. vlt. ἔταως ἀγαθόν ἐσι μετὰ χρέους βασιανίζαν τοῖς πράγμασιν. 740. 1.

μεταβαίνεν alia e naui in aliam transcendere. 729. 7. 716. 1.

μεταβάλλειν ἐπίδοχος αὐτοῖς ἐστὶν ἡ δυσπραγία. 655. 5.

μετάβασις εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον. 715. 17.

μεταβολή commutatio reip. ἐκ τῶν μεταβολῶν— 655. 5.

μεταγεντιῶν secundus a primo mensis anni attici 788. 5.

μεταλαμβάνειν] αὐτοὶ τε μὴ μεταλάβητε τῆς τῶν πωμιαρίας. 677. 8.

μεταμέλειν] ὑμῖν μεταμελήσαί ἐστιν. 757. 2.

μετανοεῖν] μὴ τὴν ἀμαρτίαν γνώτε μετανοήσαυτε. 657. 5. ἐν τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος τὸ μετανοήσαι. 754. vlt.

ἡ μετάνοια τῶν τοιούτων ἐστὶν ἀνίσωτος. 657. 6.

μεταχειρίζεσθαι inter manus tractare, iactare. τὸν αὐτῶν Φονέα μεταχειρίζομενοι. 615. 1.

μετεγγυᾶν] οἱ μετεγγυησάμενοι die Bürgen, die sich für die Bezahlung der zugesagten Geldsummen eingestellt hatten. 792. pen.

μετέχεσθαι] ὁρθῶς καὶ δικαίως μετέχεομαι τὸν Φονέα. 609. 7.

μέτοχος τῆ Φόνε. 676. 8. 681. 2.

τὸ μῆνιμα τῶν ἀλιτηρίων ὑμῖν προστρέψομαι. 691. 9. 695. 1.

μηνύ-

μηρύς ὁ θάνατος αὐτὸν ἐξ ἐπιβελῆς ἀποθανόντα.
626. 5. 631. 14. κλέπτει τὸς μηρύοντας. 723. 14.
μηρυτής] ἵνα μὴ μηρυτής τῷ ἀδικήματος γένηται.
632. 4. 651. 4. 722. 1. 3. 5. 16. μὴ ὑπολείπε-
σθαι μηρυτάς κατ' ἐμαυτῶ. 730. 11.

μηχανᾶσθαι] μὴ ἀπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἤδη
ληφθῆσαν ἐπ' αὐτοφώρῳ τιν ἐπίειθε θάνατον μηχανω-
μένην. 605. vlt. ἀ συνήδου ταύτην τῷ ἡμέτερῳ πατρὶ
θάνατον μηχανωμένην Φαρμακός. 608. 17. τὸν θά-
νατον τὰς πέλας μηχανῶνται τε καὶ παρασκευάζουσι.
619. 11. ἔτοι ἐξ ἐπιβελῆς συνέθεσαν ταῦτα καὶ ἐ-
μηχανήσαντο κατ' ἐμῶ. 717. 11. τότε ἔπω ἔτως ἐμο-
μηχανήτο αὐτοῖς. 731. 18. ἔκ ἂν ποτ' ἐμηχανήσαν-
το τὰ ἐν τῷ γραμματιδίῳ commenti fuissent. 732.3. μη-
χανῶνται ἐπ' ἐμὲ λόγος ψευδῆς συντιθέντες. 767. 1.
τέτ' ἐκ ἐπ' ἐμοὶ πρῶτον ἐμηχανήσαντο. 783. 14.

μηχανήμας] πῶς ἂν εἴη τέτων δεινότερα μηχανή-
ματα. 712. vlt. ἐδενὶ μηχανήματι, ἐδ' ἀπάτη. 715.
pon. non fallaci quodam et vafro commento.

μαινεῖν] πάσης τῆς πόλεως ὑπ' αὐτῷ μαινομένης.
623. 4. μαινεῖν τὴν ἀγνοίαν αὐτῶν. 629. 3. 638.
2. περιορᾶν πᾶσαν τὴν πόλιν μαινομένην. 659. 5.

μιαρῖα piaculum homicidio contractum. ἀφανίσαι
τὴν αὐτῷ μιαρῖαν ζητεῖ. 641. 2. τὴν αὐτῷ μιαρῖαν
εἰς ὑμᾶς ἐκτρέψαι. detorque, velut riuum alio deri-
natum, quam quo tendebat. 647. 11. ἀπολύεσθε τῆς
ὑπὲρ τέτῃ μιαρῖας, id est τῷ μιάσματος, ὃ φέρειν ὑ-
πὲρ τέτῃ ἀνάγκη ἦν. 648. vlt.

μιαρὸν καὶ ἀναγνον ὄντα εἰς τὰ τεμῆη τῶν θεῶν
εἰσιόντα. 629. 3. τὸν μιαρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες Φη-
ναι. 702. 1.

μιάσμα] ἀπαντος τῷ μιάσματος ἀναχωρῶντος εἰς
ἡμᾶς. 623. vlt. ἐ προσῆκον μιάσμα εἰς τὸς ἰδίους ὅς
πὺς εἰσάγονται. 686. 6. τὸ τέτῃ μιάσμα ἐπεξερχά-
μεθα. 694. 16. διπλάσιον καθίσησι τὸ μιάσμα τῶν
ἀλλο

αὐτῶν risiculum a diis personalibus vindicandum. 701. 10. μὴ καθαροὶ τὰς χεῖρας ὄντες, ἢ ἄλλο τι μίαισμα ἔχοντες. 748. 11.

μικρός] ἐπὶ μικρὸν ὑπονοῶν descendere ad minutas quasque suspiciones, easque e dictis in utramque partem colligere. 773. 12.

μισῶν] τίς ἐκ οὐδὲ τέσσα μὴ πολὺ ἦσσαν μισῶντας αὐτὸν. 632. 5.

μησικακοῦν τῶν ἐμπροσθεν. 627. 2.

μόνος] ἐμοὶ μόνο ἀπολειμμένῳ. 606. 6.

μοχθηρῶν τῷ ἰατρῷ. 689. 8.

Negativa geminata infitiatur. ἐκ, ἐὼν ἀποφύγω, ἐκ ἔστιν ἐξ ἧν ἐλέγχθησονται οἱ κακουργῶντες. si absoluar, non ideo deerunt modi maleficos conuiscendi. i. e. ἢ διὰ τῆτο ἀπορήσομεν ἐλέγχων πρὸς τὸ καταλαμβάνειν τὴν κακίαν. 656. 6.

νεκρός] νεκροῖς ἀσπαίρουσι συντυχόντες. 652. 5.

νέμεν] ἔλασσον ἐνεμαὶ τῷ τεθνεῶτι τῶν ἐν τῷ νέμῳ κεμένων. minorem caelo satisfactionem. minore iustitione iusserunt eum contentum abire, quam ea est, quae ipsi in legibus, seu debita et legitima, addicta et consecrata est. 709. 4. μὴ ἐμοὶ νεῖματε τὸ ἀπορον τῆτο, negotium hoc mihi arduum et inenodabile ne imponite. 737. 2.

νίος] ἀρεξαι τῷ παραινῶν τὴν νεώτερον τῶν πρεσβυτέρων ἀκότερον. 693. 1. πολλοὶ νίοι παροινῶντες, πολλοὶ δὲ πρεσβύται παροινῶντες. 696. 6. νεώτερος ἐγὼ, ἢ ὡστε δύνασθαι τιμωρεῖν ἐμαυτῷ ἰκανῶς. 746. 13. νεὸς τῆς Ἀθηῶν. 785. 6.

νεωτερίζων συμφέρει τοῖς αὐτυχῆσι. 655. 4.

νήπιος. 666. 4.

νικῶν.] τῷ ἀληθῆς νικῶσθαι, müssen Vnrecht haben, müssen gelogen haben, wenn man auch gleich das größte Recht von der Welt hätte. 752. 2. τῆς ἑκῆς νικῶσθαι παρὰ

παρὰ τὸ ἀληθὲς sententiae iudicium, quamvis iniquas, cedere et succumbere. 764. II.

νομίζεν] δικαιώσεν τὰ ἱερά γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα. 749. I. τὸν νομιζόμενον ὄρκιον δημοσαμέντες ritu vetusto sancitum. 753. pen. 759. 5. τὰ νομιζόμενα καὶ τὰ θεῶν δαδίας. 763. vlt.

νόμιμος homo frugi, pudens, temperans, civilis, cui mores sunt cum legibus seu iure civili conuenientes. 639. 3. συγχᾶ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. 686. I. 687. 6. 690. pen. εἰργασθαι τῶν νομίμων abstinere se locis iis, a quibus homicidas abesse par est ritu vetusto. 782. 20. 783. 5. 786. 2.

νομοθέτης γενέσθαι σὺ μόνος ἐτόλμησας. 712. I. ὑπογραμματεύς τῶν νομοθετῶν. 782. vlt.

νόμος] τοῖς νόμοις, ἕς παρὰ τῶν θεῶν καὶ τῶν προγόνων διαδεχόμενοι — 606. 3. legum Areopagitarum de homicidiis praedicatio. 711. 6. sqq. 761. 12.

νοσῶν] τὴν ἀθλίαν καὶ τελευταίαν νόσον νοσῶν. 620. 5. ὅταν νοσῶσιν, ὑγιᾶς γινόμενοι σώζονται. 630. 9.

νόσος] εἰς νόσον ἐμπίπτει. 615. 4. 620. 5. ἡ νύξ ἐκ ἀσημος ἦν. 655. I.

ξένος] γέρον καὶ ἀπολις ὢν, ἐπὶ ξένης πτωχεύσει. 636. 3.

ὄδε pro ἐγὼ, δακτικῶς dictum, vt grammaticὴ vsurpant. 766. 9.

ὁδὸς] τῆς αὐτῆς ὁδῷ [sudaudi διὰ] eadem via, hoc est opera, mit Einem Aufwaschen, weil es auf Einem Wege ist. 612. vlt. εἰς τὴν ὁδὸν τῷ ἀκοντίε ὑπελθὼν. 680. 14.

οἰκῆν τὴν σφετέρην αὐτῶν. 744. 3. οἰκῆντας ἐν τοῖς πολεμίοις τοῖς ὑμετέροισι. 745. 3.

οἰκίος] ἤδασαν γὰρ οἰκίον σφίσι τὸ κακὸν φανήσασθαι. fore, vt patetceret malum penes ipsos domi esse, facinoris auctorem cum ipsis proxima necessitudine coniunctum esse. 610. pen. οἰκίαν τὴν τιμωρίαν

ἠγνοσάμενος, vno quoque vestrum existimante ad se priuatim pertinere caedis huius vindictam et prae aliis sibi incumbere. 629. 8. εἰς ἑαυτὸν ἀμαρτῶν, οἰκίας συμφοραῖς κέχρηται. infortunius, et in ipso manentibus, et quorum culpam alii nulli, praeterquam sibi, referre debet. 664. 6. ὅσα αἰχμαῖρες αὐτῷ τῷ σιδήρῳ οἰκώτερον εἰσὶ. quo propiore necessitudine manus cum eo suae coniunctae sunt, quam ferrum. (manus sunt pars corporis eius, quod manibus ad caedendum vitur, ferrum est aduentitium.) et quo habilis quisque manus agitare, validiusque impingere norit, quam ferrum, hoc magis — 693. 12. οἰκῶν τὸ ἀμαρτήμα τῷ ἀρξάντι μᾶλλον, ἢ τῷ ἀμνομένῳ residet penes eum magis, domi eius habitat. 699. 1.

οἰκία cognati, necessarii. ἐξώλειαν ἑαυτῷ καὶ γένη καὶ οἰκίᾳ ἐπαρώμενος. 709. 15. πρὶν τὴν οἰκίαν καθάρσασθαι a pollutione funeris. 784. 2.

οἶκος fortunae alicuius, salus, prosperitas rerum. ἦν ἀνθρώπος ἀκατρώπευς τῷ οἴκῳ γέγονε. fuit fundi mei calamitas. 630. 7. ἐν οἴκῳ καθύδαν domi noctem exigens. 654. p̄n.

οἰκτεῖραν. 659. 2.

ὡς οἶμαι ni fallor, aut, vt facile est existimatu. 612. 6.

ὀκνηρὸς] ὀδεις ὅστις ἐκ ὀκνηρότερος εἰς τὴν πράξασθην. cunctantior, verecundantior. 644. 8.

τὸν ὄλεθρον γινώσκωσιν, ἐν ᾧ εἰσὶ. 619. p̄n.

ὅμοιος] τεκμήρια τοῖς μαρτυρίαι ὅμοια. [id est ταῖς μαρτυρίαις σύμφωνα] 781. 6.

ὁμολογῆν] τὰ ὁμολογούμενα τῶν πραγμάτων. casarum, de quarum iure inter omnes constat, quarum ius certum et in confesso est. 658. 1. τοῖς λόγοις τὰς μαρτυρίας ὁμολογῆντας, καὶ τοῖς μαρτυρίαι τὰ ἔργα testium cum meis praedicationibus consentientia testimonia, et res gestas auctoritatem testium approbantes. 781. 9.

ὁμο-

ἑμοπατέριος ἀδελφός. 605. 6.

ἄμωρόφιος. 709. 11.

ὄνειδῆ τοῖς πωσι καταλείψω. 636. 2. ὄνειδος ἔμοι
περιέσσωσιν καὶ τοῖς ἔμοι προσήκουσιν εἰς τὸν ἄπαντα
βίον. 714. 3.

ὄννησι τὰ ἐναντία ἐπιγενόμενα conditio rerum prio-
ri contraria succedens salutem affert. 630. 6:

ὄντως] εἰκότως μὲν, ἐκ ὄντως δ' ἀπέκτενας. tam-
etli probabilis homicidii suspicio me premit, non ideo
tamen vere sum homicida. 637. 1. ἐκ τῶν εἰκότων μὲ
ἐλέγχων προσποιούμενοι, οὐκ εἰκότως, ἀλλ' ὄντως μὲ
φονεῖα φασὶν εἶναι. 655. 1α.

ὄπτῃρ. 718. 4.

ὄρων [id est κρῖνον, ἰξοτάξεν]. ὁσίως προσήκει τὰ
πράγματα. 678. 6.

ὄρηγῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἀπέθανον. 739. 7. εὐ βε-
λεύεσθαι πρότερον, καὶ μὴ μετ' ὄρηγῆς καὶ διαβολῆς.
740. 6.

ὄργιζεσθαι] ἐκ ἑσθ' ὅ, τι ἀνθρώπους ὀργιζόμενος
εὐ γνώμῃ. 740. 8:

ὀρέγεσθαι τῶν ἢ προσκόντων. 638. 10.

ὀρθῶν] ὅταν ἀνευ κινδύνων sine trepidatione δια-
πράττωνταί τι, μᾶλλον ὀρθομένους [id est καταρθεύον-
τας] prosperius res suas peragentes atque rectius.
706. 8.

ὀρθῶς γινώσκειν id est σαφῶς, ἀκριβῶς, βεβαίως.
634. vlt.

ὀρκος] ὄρκους καὶ πίσισιν ἀνοσγνάξεν. 778. 12.

ὀρκωτῆς] ἀκούσιν τῆ ὀρκωτῆ scribes audiunt for-
mulam iurisiurandi recitantem et iuraturis praeseun-
tem. 770. vlt.

ὀρμῶν ἐπ' ἄλλον λόγον. 680. 8.

ὀρμῶν de naui, stare ad ancoram. οὐ τὸ πλοῖον ὄρ-
μαι. 715. 7.

ὀρμίζεσθαι ad terram appellere. 715. 17.

ὄρος

- ὄρος] τὸ αἰκόντιον ἔξω τῶν ὄρων ἔξενεχθῆν. 661. 11.
 ὀβριθεῖν. 670. vlt.
 ὀσιος] καταφρονεῖς ἐγένοντο ἐχ' ὀσιωῖδντες. 748. vlt.
 οἰσία] τῆς οἰσίας ἦδεν ἐκσησόμετος. 635. 4. τῆ
 οἰσίαν, ἔ δικαζόμενον, ἀλλ' ἐργαζόμενον, κερτημένον.
 639. 3.
 ὄφλαν νετισίτης, νετισίτης. ἐρήμην contumaciae
 condemnari. 711. 1.
 παυχάλεπος ἀλέγχεσθαι. 630. 15.
 τὰ παθήματα βουλόμενος διαφυγῆν. 687. 11.
 699. 11.
 τὸ πάθος εἰς τὸν δρᾶσαντα ἐλθόν. 664. 11.
 παιδαγωγός. 673. 1.
 παιδεύων ταῦτα τῆν υἱόν, ἐξ ἧν μάλιστα τὸ ποσὶ
 ἀφιλεῖται. 661. 3.
 παιδοτριβῆς ὅς ἐπέδεχετο τῶν αἰκοντιζόντων τὰ
 αἰκόντια. 672. 3. 680. 4.
 παίαν] ἐντυχόντες παιομένοις, id est φονευομένοις
 interuenientes, dum isti caederentur, 651. vlt.
 ἐκ παλαιῆ ἐχθρὸς ἦν αὐτῶ. 626. 9. ἄπερ μέγ
 τα καὶ παλαιότατα ἀνδρώποικ. antiquissima, h. e.
 carissima sunt, plurimi sunt. 763. 1.
 παλασκῆ. 611. 8.
 πανουργεῖν] οἱ πανουργεῖτες ἅμα τε πασοεργουσι
 καὶ — 736. 4.
 παρὰ] συμβέβηκε πολὺ παρὰ τὴν γνώμην. mul
 to fecius euenit, quam intenderant. 661. 5. ἡμέρα
 παρ' ἡμέραν γνωμένη. 740. ppa. νικῶσθαι τῆ δακαῖς
 παρὰ τὰληθῆς. 752. 2.
 παραβαίνειν τὴν δίκην τὴν δεδωασμένην. 751. ppa.
 764. 7. [ubi pro dedicaσμ. legitur δεδοκιμασμένην.] ὄε
 κες. 793. 5.
 παραγγέλλαν, vitro se offerre alicui rei efficiendae,
 recipere, 769. 5.
 παρὰγειν] μὴ παραχθῆναι δὲ τὴν γραφὴν. quo
 autem

autem ab eo de facto bonorum Mineruae consecratorum in formam minus induceretur, eius rei spes omnis ei erat amputata, donec hic superesset. 645. 2. εἰς ὑμᾶς παράγων τὸν ἀσιβήσαντα. 686. 13.

παραιγίνεσθαι ἔργω. 634. pen. 644. 2. 654. 7.

παραιδιδόναι τὰνδράποδα ad torturam. 610. 5. τροφίας παρέδωκε γῆν καὶ θάλασσαν. 685. 5. ὁ νόμος αὐτὸν ὑμῖν τιμωρεῖσθαι παραιδίδωσι. 687. 9. τῷ βίῳ, ὃν ὁ θεὸς παρέδωκέ μοι. 690. 11. παραιδιδόασιν αὐτὰς τῇ ἀρχῇ. 728. 1. παραιδεδομένης ἤδη τοῖς ἵνδικα. 739. 12. εἰδὲ παρέδωκεν εἰδὲς πρόποτε βασιλεὺς successori suo causam inchoatam homicidii. 787. 1.

παρалаμβάνειν τὰνδράποδα, ad torturam puta. 610. 6. καὶν ὅτι᾽ ἐν εἰκὸς παρалаβῆτε. quaecumque probabilitatis quamvis tenuem umbram captaueritis. 623. 1.

παρалаμῖνειν in vrbe manere. 710. 8.

παρалаνομεῖν] ἡ ἐμπειρία τῶν παρалаνομημένων. 693. 4.

παρалаσκευάζειν] παρалаσκευασμένους τὰ ψευδῆ λέγειν. 610. 1. τὸν θάνατον μηχανοῦνται τε καὶ παρалаσκευάζουσιν. 619. 11.

παρалаσκευῆ] ἀπὸ παρалаσκευῆς μηδεμιᾶς fortuito, nulla malae fraudis designatione. 715. 16. παρалаσκευῆ γεγένηται ἐπ' ἐμοὶ καὶ κείνῳ Complot, Intrigue, Cabale. 746. 9. μὴ ἐκ προνοίας, μὴδ' ἐκ παρалаσκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον. 773. vlt.

παρалаφέρειν] τὸν νόμον, ὃν παρалаφέρουσιν. 682. 5.

παρалаχερῆμα] εὐθὺς παρ. ἀποθνήσκεις gleich auf der Stelle. 615. 3. ἐν τῷ παρалаχερῆμα ἐκ ἔσθιν ἀρχὴν ὀργῶν θεοκτενεσθαι. 741. 9. vbi aut materialiter accipiendum est παρалаχερ. velut pro substantiuo, ἐπάξας, vel σπυδαῖ, vfurpatum, aut subaudiendum est πρώτων, vel ὁρμαῖν ἐπὶ τὸ πρώττων vel tale quid. in accelerata, vel praecipitata executione. τὸ παρалаχερῆμα μόνον. 758. vlt.

- παρέχεσθαι τὸν νόμον. 709. 12. 710. 6.
 παρέχεν ἑαυτὸν ὅσιον καὶ δίκαιον. 630. 11. εὐ-
 νοιαν. 743. 2. ἔλεγχόν. 779. 5.
 παριδεῖν τὰς νόμους. 617. 12.
 παρίεναι transmittere, praetermittere. 640. 3.
 ἔτε τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρεῖς. non hoc, quo vestrae
 pietatis rationem nullam habeam, h. e. non rogans
 vos rem, quam mihi tribuere vos per vestram erga
 deos pietatem non licet. 759. pen. παρήσαν pro
 παρήκαν aut παρίσαν. 788. 11.
 παρίσασθαι ἱεροῖς. 748. pen. 749. 4.
 παροισῶν. 625. 4. παροισῶν εἰς ἄνδρα πρεσβύτερον
 687. 2 πολὺ αὐτῷ σωφρονέστερον. 688. 8. ἀρξαι τῷ παρο-
 κῆν τὰς νεώτερας τῶν πρεσβυτέρων εἰκότερον. 693. 1.
 πᾶς] εἰς πᾶν [scil. ἐγχαρῆν, vel δίκαιον καὶ εἰ-
 κὸς] προκαλεσάμην αὐτὸν. 778. vlt.
 παύειν] εὐδίας γενομένης παύονται [scil. πονῶντες
 ὑπὸ τῷ χειμῶνος.] 630. 4. παύσαι τῆς προθυμίας.
 642. vlt.
 πείθειν] αὐτὴ ἑαυτὴν ἐκ ἔπεισε μὴ κακοτεχνῆσαι.
 616. 5. ὑφ' ἑαυτῷ πεσοθεῖς. 680. 6. τέτρε μὲν πε-
 θεν hos tibi gratia, officii, largitionibus deuincire,
 vt in potestate tua habeas. 747. 2. ἄπερ αὐτοὶ σφᾶς
 αὐτὲς ἐκ ἔπεισαν, ὑμᾶς ἀξιῶσι πείσαι. 791. 2.
 πείραν] τῷ μὲν πεπείραμαί κέρα τῷ προσήκοντος.
 703. 4.
 πένθος μέγιστον. 695. 11.
 πέρα τῷ προσήκοντος. 703. 4.
 περὶ τὸν ἀρξάντα τῆς πληγῆς δοκεῖ τὸ αἰδίκημα εἶ-
 ναι. 695. pen. pro ὑπὲρ ἑπτά μῶας ἐκ ἀπέσθαι περὶ
 αὐτῷ δεδεμένε καὶ λυμαινομένε. 735. 4. πείρατος περὶ
 θανάτου φευγόντος rei facti in causa, vbi caput agitur.
 758. 4.
 περιβάλλειν συμφοραῖς. 667. 5.
 περιγίγνεσθαι. 635. vlt.

πριδύων vestibus spoliare. 631. pen.

περιεργάζεσθαι] περιεργασίον plus praestandum mihi est, quam ex officio debebam. 651. 5.

περιεργάν πάσαν τὴν πόλιν μαινομένην. 659. 5.

περιπίπτειν] περιέπεσεν, οἷς ἐκ ἡθελε. 664. 5.

πολεμῶ τῷ τῆτε βέλει περίπεσων. 672. 5. ἀκασίοις κακοῖς. 673. 5. περισσοτέροις αὐτοχήμεσι. 680. 15.

περιστείειν] ὄνειδος περιέσεισεν ἐμοί, καὶ τοῖς ἐμοῖς προσήκουσιν. 714. 3. [nisi leg. lit περιέτησαν]

περισσός. 680. 15. 681. 8.

περιτιθέναι τῷ παθόντι ἀκασίον συμφορᾶν. 641. 4.

πικρός] ἐδὲν πικρότερον ἀνάγκης ἔδοξεν εἶναι. 631.

11. ἀθλιὸν καὶ παρὸν ἐμοὶ σκοπὸν ἀκοντίσας. 672. 8.

πίνεω] ἐπέψωσα τὸ φάρμακον καὶ κελεύσασα δέσθαι αὐτῷ πιεῖν. 618. 9.

πιστεύειν] ἐνεκά γε τῆ πιστεύειν ἐμοὶ τε — καὶ ὑμῖν. 707. 2. τῷ πράγματι. 712. 6. τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις πιστεύοντες ἀσφαλῶς διαπράσσεσθαι τὰ εἰς

τὴς κινδύνος ἦγοντα καὶ τὰ ἔξω κινδύνων. confidentes, vos prospere gesturos esse ex auctoritate diuinorum ostentorum, si ei obsecundetis, forisque domique.

748. 6.

πίσιν approbationem, documentum τῆς αἰτίας ταύτης σαφεστάτην ἀπέφαινον. 749. 12. ὄρκους καὶ

πίσιν ἀναγκάζειν. 778. 12. vbi πίσις videtur significare das Ehrenwort, Cavallierparole, Zeugniß oder

Angelöbniß an Eydeshatt.

πισός] πισότερός μοι δοκῶ εἶναι fidem mihi videar citius inuenturus esse. 671 vlt. πισοὶ γινόμενοι τῷ

ψεύδεσθαι id est ἐπὶ τῷ ψ. tametsi mentirentur, aut διὰ τὸ ψ. eo ipso, quod mentirentur. 703. vlt.

πισῶς μαρτυρῆντα sic, vt testimonio eius certa fides haberi posset. 648. 5. μὴ πισῶς καταμαρτυρηθεὶς

oppressus illius testis auctoritate, cuius testimonium fidem nullam mereatur. 654. 6. πισότερον [id est

πεισιμώτερον speciosius, ad persuadendum, vel, ad fidem impetrandam vel extorquendam artificiosus et callidius] ἡ ἀληθέστερον σύγκειται. 670. 9.

πλασιᾶν] ἀσφί τῶν νυκτῶν πλασιώμενον. 631. 18.

πλεισιάκεις. 790. vlt.

πλείων] πλέον δίδωσι τῷ Φ. *schenkte ihm davon reichlicher ein, brachte ihm eine stärkere Dosis vom Gifte bey.* 614. 10. πλέον αὐτοῖς μηδὲν γένηται nil efficere possint, nil proficiant. 747. 4. τί ἔσται πλέον τῷ ἀποθανόντι. *was kann das dem Toden helfen?* 759. 3.

πλευραὶ] ἀκοντισθεῖς διὰ τῶν ἑαυτῆ πλευρῶν διαπῆξαι. 658. 7. 671. 8.

πληγῆ] ὑπὸ τὴν πληγὴν τῆ ἀκοντίας ὑπελθόντα. 680. 1. τὸν ἀρξάντα τῆς πληγῆς. 688. 12.

πληθος] οὐ τῷ φεύγειν ἀν τὸ πληθος τὸ ὑμῖν. non quo vestros oculos minus ferre queam, vestraeue sententiae auctoritatem defugiam. 706. pen. 745. pen. 747. 3. flocci non facere iudicium confessum, aut spernari et improbare formam reip. popularem.

πλημμελῆν περὶ τὸν καιρὸν. 672. 7.

Pluralia neutra cum tertia persona pluralis numeri verborum. ἐδέτερα ὠφέλησαν (si bene habet) pro ὠφέλησεν. 721. vlt.

πλῆς [scil. ἐπιτήδειος] ἡμῶν ἐγένετο. nauigandi se dabat oportunitas, auris increbescantibus, coeloque serenante. 716. pen. καλλίστοις ἐχρησάμην πλοῖς. 749. 4.

πνίγειν] τύπτων καὶ πνίγων, ἕως τῆς ψυχῆς ἀπεσέρησε. 687. 4.

ποθεῖν] αὐτοὶ ποθεῖτε ἀκῶσαι. 735. 10.

ποιεῖν ταληθῆ πιστὰ, καὶ τὰ μὴ ἀληθῆ ἀπιστὰ docere, veris fidem esse dandam, falsis negandam. 781. 1.

ἡ ποιηὴ τῆς ὑμετέρας ἀμαρτίας εἰς ἡμᾶς τὰς μὴ δικαίως διακοντάς ἀναχωρεῖ. 623. pen. ἀναμνησκειν τὴν ποιηὴν. Furiam cruoris vitricem in memoriam alicui reuocare. 657. 1.

πολέ-

πολέμιος] πολεμῖω τῷ τέττε βέλει περιπεσῶν. 672.
 5. οἰκῆνταρ ἐν τοῖς πολεμίοις. 745. 3. οἱ ἀγῶνες
 τῆ διαβολῆ, πολεμιάτατοι. 751. 2. τῆτο αὐτο πρῶν
 τον πολέμιον ἐσι. 756. 6.

πόλις pro ἀκρόπολις. 785. 5.

πολίτης] οὐδ' ἐτέρας πόλεως πολίτης γεγενημέ-
 ves. 745. 1.

ἐπ' ἰπποκλασίας κίνδυνος discrimen hoc multis modis
 grauius atque horribilius illo altero. 635. 2. εἰς πολ-
 λακλασίας τέττε συμφοραῖς ἤξω. incidam in infortu-
 nia multo plura, quam sunt huius. 665. vlt. πρῶτες
 τέτων πολλακλασίας 669. vlt.

πολις] ἐκ πολλῆ [scil. χρένη] 622. 6. 714. 9.

πονεῖν ὑπὸ χειμῶνος. 630. 4

πονηρὸς ἰατρῶς. 689. 7.

πορείας] τὰ ἀκόντιον ἔξω τῶν ἔρων τῆς αὐτῆς πορείας
 ἔξετεχθῆν. 661. 11.

πόρσις, manus vel honos aliquis Athenis, *ein*
Liurant, *ein Entreprenneur*. 791. vlt.

πορνεῖον] πολλακλή, ἣν ἐπὶ πορνεῖον ἔμελλε κατα-
 σῆσεν. 611. 8.

πόσιν ὑσάτην ἐκπίνουσιν. 615. 2.

πράγμα] ἐκ ἐπὶ τῶν ἐπαγομένων τὰ πρᾶγματα
 [id est τὸ κατορθῆν ἐν τοῖς πρᾶγμασι.] 757. vlt. ἐτύγ-
 χανέ μοι πρᾶγματα ὄντα πρὸς Α. negotia, contentio-
 nes forenses. 769. 4. οἷω τρόπῳ ἐρχοντα ἐπὶ τὰ
 πρᾶγματα. aggressi sint hanc contentionem. 774. 8.

πράκτωρ non vulgari illo *exaltoris*, sed *factoris*,
 significatu. ἔτοι πρᾶκτορες εἰσι τῶν αἰουσιῶν. id est
 πρᾶττασι τὰ αἰκίσια. 663. 1. at altero illo vulgari si-
 gnificatu p. 791. vlt. vsurpatum fuit hoc voc.

πρᾶξις] αἱ πράξεις γίνονται δυσυχῶς negotia, coe-
 pta, inuitros, aduersos habent successus. 629. 6.

πρεσβύτης αἰνῆς. 687. 2. πολλοὶ δὲ πρεσβύταρ
 παραινῆντες. 696. 6.

προαγορεύειν] εἰργασθαι προαγορεύσει [scil. homines] τοῖς τῷ Φόνῳ Φεύγουσι. denuntiant. 708. pen. 782. 20. 783. 5. 791. 10.

προαποθνήσκειν. 685. 6.

προαπολείπειν. 756. 7.

προαπολύειν. 737. 14.

προβελή fraus praemeditata. 606. vlt.

προεπεῖν] προσηρημένοι μοι quamuis denuntiatum mihi fuisset εἰργασθαι τῶν νομίμων. 786. 2.

προεργάζεσθαι] ἐμὲ ἐκ τῶν προεργασμένων γνώσεσθε ex ante acta vita, e moribus superioris meae vitae 638. 10.

προέχειν] προῖχε τῷ διπλασίῳ μβ. altero tanto me superabat. non solum pari mecum erat condicione, sed etiam potior erat, vno passu me antebat. 669.

2. προέχει τέτων πολλαπλάσια. 669. vlt. τέτω τῷ παντὶ προέχομεν. 696. 9.

προεδυμῆσθαι.] ἐν οἷς ἐκ ἧν πυθίσθαι, τῆτ' αὐτὸ προεδυμῆθη. quo modo verum explorare non licebat, eum vnum modum delegit. et confectatus est, repudiatis reliquis, per quos datum erat rem noscitare. 607. 6.

προΐναι] προΐόντος τῷ λόγῳ. 709. 6.

προΐεσθαι praetexere, praetendere velandae, abscondendae rei turpi. ἧν προΐζόμενος τῆς κακουργίας. gleich als einen Schirm vorschützend. 641. 2. τὸ σῶμα προσήσαντος cum corpus suum telo aduolanti opposuisset. 662. 3.

προκαταγινώσκειν] αὐθέντην προκαταγινώσκοντα [nisi potius ibi leg. est προσκαταγιν.] 671. 2. σφίσι αὐτοῖς ἀπιεῖντες, ὑμῶν δὲ προκατεγνωκότες ἀδικόν τι praeiudicio sinistro de vobis concepto, ac si vos aduersus ipsorum causam occupati, animisque ab ea alienatis, aut precibus et blanditiis obnoxii, pateretis adulationis.

tationi, ab eaque pateremini vos ad ius deprauandum inclinari. 704. 7. προκαταγνώσεσθε με τὸν φόρον. 750. 12.

προκείσθαι de mortuo exponeret, patente spectaculo cuiusque volentis. 782. 14.

πρόκλησον ἔφευγον. 779. 10.

προλέγειν] προλεγόντων αὐτῶ [aegrotō] τῶν ἄλλων ἰατρῶν. ihm warneten, und ihm zum voraus andeute- ten. 689. 9.

προνοῖσθαι] ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα πρηνησάμην μοίος, ἵνα μοι μηδεις ὕνευδείη. cauissem, seu sedulam dedissem operam, vt ego solus, procul arbitro, hominem occiderem; ne quis mihi facinoris esset conscius. 725. 14.

προνοία fraus, praesertim caedes deliberata, praeditata. ἐκβασίως ἐν προνοίας ἀποκτενάσης. 607. 1. ἐτῶν ἀποκτενάντων ἐς βουδοί, ἀλλὰ τῶν ἐν προνοίας ἀποθνησκόντων. 616. 6. 617. 13. ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται, ἢ τῇ προνοία. magis fortuito casui sunt permittenda, quam vt ea liceat prudentia gubernare. 706. 2. 715. 10. τὴν πρόνοιαν δὲ ἐκ πολλῶν εἶναι φανεράν ἐπιβυλευομένην. 732. 12. ἐγώ σοι φανεράν τὴν πρόνοιαν εἰς ἐμὲ ἀποδεικνύω ego tibi planum et testatum facio, te palam hoc agere, atque comparare, quo infons violenta et ignominiosa morte tollar. 733. 2. μὴ ἐκ προνοίας, μηδ' ἐκ παρεσκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον. 772. vlt. πολλὴν πρόνοιαν ἔχον μέλλοντας ἔργον ἀνήκεσον ἐργάζεσθαι. 754. 10.

προσφίλειν] εἶπερ προσφίλειτο αὐτῶ κακόν. Si Herodes ita de Lycino fuisset meritis, vt huic necesse fuisset malum illi dare, si Herodi debitum fuisset a Lycino malum. 734. 1.

προπέσχειν] μεγάλα κακὰ προπεπονθότα. 626. 7.

προπέμπειν proficiscentem comitari, quousque profequi, in viam inducere. 613. 1.

προδέρησις] αἱ προδέρησεις denuntiationes, cum necessarii peremti hominis, et qui se vindices sanguinis gerunt, cum homicida congressi, denuntiant, ut posterum loca sacra caueat adire. 752. 5. 764. 13.

πρός] δικαιοτέρον καὶ ὀσιώτερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων ὑμῖν γένοιτο. num est pro καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις. 618. 1. πρὸς ἐμὲ mecum, a parte mea stantia, mihi secunda. 655. vlt. ἡ δόξα τῶν πραχθέντων πρὸς τῶν δυναμένων λέγειν ἐστὶ. Gaueat iis, militat pro iis, qui facultia rebus quacumque speciem induere valent. 660. vlt. ἡ ἀληθεῖα πρὸς τῶν δίκαια καὶ ὀσια πραττόντων ἐστὶ. 661. 1. καίτοι πρὸς τέτων ἦν τῆτο. e re ipsorum erat. 727. 6. ἔστ' σκεπέν πρὸς ὑμᾶς αὐτῆς inter vosmet ipsos, seorsim, me excluso. 620. 13.

προσάγειν] ἐκ τῶν ἑαυτῆ ἔργων τὴν τύχην προσάγομενος fortunam quacumque vellet suis sibi met ipse moribus arcessens, et manibus veluti fingens. 700. 7.

προσβάλλειν] τὴν αἰτίαν, ἔχ' ἡμετέρων ἔσάν, ἢ μὴν προσέβαλεν. 662. 4. ἐμοὶ ἀνόσιον ἔγκλημα προσέβαλεν. 689. 12.

προσβολή impetus infesti numinis, in hominem, impium incurrens, velut aries in moenia. *ein Strafgericht Gottes. ἔ δίκαιον τὰς θείας προσβολαῖς διακωλύειν γινέσθαι.* 674. 4.

προσδοκᾶν] ἂ τις μὴ προσεδόκησεν, εἰ δὲ φυλαίξασθαι ἐγγωρεῖ. 714. 11.

προσδιαβάλλειν] ὁμολογῶ, εἴ τι ψεῦδος εἴρηκα, καὶ τὰ ὀρθῶς εἰρημένα προσδ. ἀδίκᾳ εἶναι. spondeo, vel profiteor, me animo aequo esse passurum, ut pro falsis, perperam et improbe dictis etiam ea habeantur, si quae

si quae vera, recta et aequa in reliqua oratione mea dixerō. 678. 9.

προσεύχουσαι] εισιόντες [scil. εἰς τὸ βουλευτήριον] οἱ βουλευταὶ προσεύχονται vota faciunt ad aras horum numinum Iouis Bulaei, et Mineruae Bulaeae. 789. 4.

προσήκεν] ἀμαρτία εἰς τὰς ἐπὶ προσήκοντας peccatum in eos, in quos peccari haud conueniebat. 676. 6. μὴ εἰργόμενοι τῶν προσήκόντων [id est ὅθεν προσήκεν εἰργεσθαι] non exclusi locis iis, unde oportebat eos excludi. 676. vlt. εἰς συμφορὰς μὴ προσήκους ἐμβάλητε. ad nos nil pertinentes, quorum culpa uacillamus. 684. 1. ἐπὶ προσήκον μίαισμα alienum piaculum, suis manibus non contractum, εἰς τὰς ἰδίους οἴκους ἐπάγονται. 686. 6. προσήκει μοι μηδὲν ὡς ἀποκτεῖναι αὐτόν. id est ἕδεν μοι προσήκει τῆς αἰτίας τῆ ἀποκτεῖναι αὐτόν. 737. 8. ἕδεν μοι προσήκεν τῆς αἰτίας ταύτης. 782. 7.

προσκαλεῖν] προσκληθέντι [scil. in forum, ad iudicium] μὴ ἐλθεῖν. 711. 1.

προσπίπτει θεία κηλὶς τῷ δράσαντι. 672. 2.

προσάττεν. 650. vlt. 658. 5.

προστιθῆναι. 659. 1.

προστρίβειν] ὑμῖν τὸ μήνυμα τῶν ἀλιτηρίων προστρίφομαι. 691. 9.

προσρόπαιος vis aliqua coelestis, seu numen, ad iniurias, quas passus ipse uicisci nequeat, animum aduertens, easque loco passi in auctore et eius gentilibus uiciscens. ἡμῖν προσρόπαιος ἐκ ἔσται ὁ ἀποθανών. Manes peremti non fient nobis tam saeua numina et tam implacabilia. 648. 1. ἕδενι ἕδεν προσρόπαιον καταλείψει. 683. 5. nil relinquet, ob quod numen cuiquam succensere, aut in quemquam animaduertere possit. δευὲς ἀλιτηρίας ἔχομεν τὰς τῶν ἀποθανόντων

προστρεπάμεν. 686. 10. ἔχ' ὑμέτερον τὸν προστρέ-
παιον τῷ ἀποθανόντος κατασῆσω. efficiam vt Poenae
peremti non vos persequantur, sed — 691. 6. προ-
στρέπαμ' ἐν τοῖς αἰτίοις [pro προστρόπαιος] in causa
est, vt dii sanguinis sui ultores eos persequantur, qui
per nefas ipsum occiderint. 701. 8.

προτείνεν ἐλευθερίαν. 729. 2.

προτιμᾶν τὴν σωτηρίαν τῷ κέρδει. praeferre salu-
tem compendio. 632. 2.

προτρέχειν. 664. 3.

ἢ πρόφασιν τῷ πλῆ. causa mouens, vel meta,
propositum itineris maritimi, ob quod iter suscipitur.
715. 4. ἀνευ προφάσεως ἰκανῆς. sine causa idonea et
probabili, quam allegare licuisset, cut in iter me de-
dissem. 715. 13. ἐγὼ σοι μάλλον ἔχοιμι ταύτην τὴν
πρόφασιν ἀντιθένοι. 732. 19. προφάσεως εὐρίσκου-
σι τῷ ἀδικήματος. ipsi sibi probabiles et speciosos ma-
leficiorum praetextus comminiscuntur, quibus facino-
ra excusent, aut velent. 736. 4. ἀν τι ψευδομαι τῆς
προφάσεως ἕνεκα ut michi auswureden, mich weiss zu
brennen, ad subterfugiendum, ad imponendum vano
quodam commento. 770. 6. πρόφασιν ἕδεμια ὑπε-
λείπετο. [cur scil. id non fecissent.] 779. 2.

πρυτανείας πρώτη. 789. vlt.

πρυτανεύειν. 789. vlt.

πρῶτος] ἀπὸ πρώτης [scil. ἀρχῆς] statim a prin-
cipio. 732. 3.

πτωχεύειν. 636. 3.

πωλητής honos quidam seu praefectura Athenis,
πωληταὶ collegium virorum, qui sectioni praeeffent
bonorum proscripτοrum, numosque inde redactos ae-
rario inferrent. 791. vlt.

ῥήμα] ἐ δίκαιον ἔργω ἀμαρτόντα διὰ ῥήματα σω-
θῆναι, ἐτ' ἔργω ὀρθῶς πράζοντα διὰ ῥήματα ἀπο-
λέσθαι.

λέσθαι. 705. 6. τὸ ῥῆμα γλώσσης ἀμάρτημα, τὸ δ' ἔργον γνώμης. 705. 8.

ῥώμη τῆ σώματος. 693. 3 et 8.

σάφα] εικάζοντες μᾶλλον ἢ σάφα εἰδότες. 773. 13.
τὴν σαφῆνεσσαν τῶν πραχθέντων πυθέσθαι ἐφυγον.

510. 17.

σαφῆς] σαφῆς ποιῆσετε ad liquidum perducetis.

511. 2.

σέβεισθαι] ταῦτα σεβόμενοι reuerentes, reformi-
dantes. 657. 4

σείαν terroribus insectationum forensium concu-
tere. ἐτίρους τῶν ὑπευθύνων ἔσσει καὶ ἐσυκοφάντες.
787. 6.

σημεῖον εἶδέν ἐσι beweiset nichts, nil docet, nil ar-
guit, in numero argumentorum non habetur. 638
pen. εἰδὲ σημεῖον εἶδέν ὑπολιπὼν ὄν ἡμύνετο. 693. 10.
τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις. 748. 3.

σιωπᾶν] σιωπώμενον καὶ ἀβασάνισον εἶν. 610. vlt.

σκίβοφοριῶν vltimus mensis anni attici. 786 pen;

σκληρὸς] ὑπὸ σκληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος.

660. 6.

σκληρότης] τῆ σκληρότητι τῆ δαίμονος ἀπιστεῖν.

670. vlt.

σκοπεῖν πρὸς ὑμᾶς αὐτὰς. 620. 13. τὸ ὑμέτερον
σκοπεῖντας [icil. ἔργον, vel προσῆκον, vel συμφέρον]

691. 3.

σκοπὸς] τοῦ σκοποῦ τυχεῖν. 661. 2. τῶν ἀπὸ
σκοποῦ ἀφεσώτων. 662. 7. τοῦ σκοποῦ ἀμαρταν.

663. pen. ἀθλιον καὶ πικρὸν ἐμοὶ σκοπὸν ἀκοντίσας.

672. 8.

σπονδῆ] τὴν σπονδὴν αἶμα ἐγχείεσα. 614. 8. σπον-
δαὶς ἐποιεῖντο libabant diis. 614. 6.

σπεδῆ] τὴν σπεδὴν τῶν κατηγορῶν φοβηθεῖς. 695.

7. δια

7. διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν propterea, quod mihi stude-
ret. 786. 9.
 ζηγάζειν] ἀστέγαστον ἦν | τὸ πλοῖον, εἰς ὃ δὲ μετέ-
 βημεν, ἐσεγασμένον. 716. 1.
 .. σοχαζέσθαι] ἄλλου σοχαζόμενος, ἔτυχε τούτου
 626. 2.
 .. ερεβλῆν. 721. 4. 729. 7.
 .. συγγράφειν. 731. 6.
 .. συγκαταπιμπλάνει τὰς ἀναίτιες [τῆς ἐαυτῆ μω-
 ρίας puta.] 629. 5.
 .. σύγκειται πιστότερον ἢ ἀληθέστερον. 670. 9.
 .. συγκλέπτειν. 783. 1.
 .. συγκρούπτειν. 643. vlt.
 .. συγχῆν τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. 686. 3. 687.
 6. 690. pen.
 .. συγχωρεῖν λόγῳ. 718. 5.
 .. συκοφαντεῖν. 787. 6.
 .. συκοφάντης] συκοφάντας μισοῦντες, οἷους ὑμεῖς
 [scil. μισεῖτε.] 745. vlt. μὴ διδάσκετε τὰς συκοφάν-
 τας μείζον ὑμῶν δύνασθαι. 746. vlt.
 .. συλλήγειν χορὸν. 768. 6. 769. 13. et vlt.
 .. συλλήπτωρ καὶ κοινογὰς τῆς ἀμαρτίας. 676. 5.
 .. συλλυπεῖσθαι cum συναλγεῖν copulatum. 664. 8.
 .. συμβάλλειν] πολλά ἐστὶ τὰ συμβαλλόμενα [id est
 συλλυμβανόμενα conducentia] τοῖς τῶν ἀλλοτρίων ἐφ-
 ἔσθαι βηλομένοις. 764. 10.
 .. σύμβολον pro συμβόλαιον eine Obligation, Geldver-
 schreibung, Wechsel. ἀπὸ συμβόλων ὑμῶν δικαζόμενους
 ἀπο wider euch nach Wechselrechte verfahren. 745. 4.
 .. σύμβυλος] ἐκ ἀν ἕτεροι γένοιντο τέτων ποτηρέτε-
 ροι σύμβυλοι. scil. quam iracundia et ignoratio veri
 per calumnias vobis erepti. 740. 7.
 .. σύμμαχος] τὸ ἐμὸς σύμμαχόν μοι ἐστὶ. 725. 12.
 τῇ ἀληθείᾳ. 751. 2.

συμμελετᾶν. 680. 10.

συμπλεῖν. 715. 1. 716. 14. 749. 3.

συμπλῆς. 715. 11.

συμπότης. 625. vlt.

συμπράκτωρ. cooperator. 681. 4.

συμφέρον τὰς τῶν αἰμαρτίας ἐ δίκαιοι ἐσμέν ac-
uum non est nos cum ipsis pari modo luere eorum
proges. 667. 1. τοῖς τῷ ἀνθρώπῳ λόγοις συνεφέροτο.
onsentiebat cum serui praedicatione. 725. 6. traf
usammen. cui mox opponitur διεφέροτο dissentiebat.

συνεφέροτο τῷ γραμματιδίῳ. seine Aussage stim-
mete mit dem Inhalte des Briefes nicht zusammen. 731. 1.

τὸ συμφέρον καὶ ἔτος ἠπίστωτο. 729. 6.

συμφορὰν ἰδίαν καταστῆσαι. 629. vlt. εἰάν τις ἄλ-
η συμφορὰ καταλαμβάνῃ αὐτῆς. 630. 6. ἀπέσιπ
ῶ παθόντι περιδεῖς τὴν συμφορὰν. 641. 4. 658.

ep. αἱ συμφοραὶ καὶ αἱ χρεῖαι καὶ τὰς ἡτυχίαις τολ-
ᾶν βιάζονται. 659. 4. a fine. οἰκείαις συμφοραῖς
ἐχρηται. 664. 6. αἰῶροις συμφοραῖς περιβάλλειν.
67. 5. 761. 7.

συναγωνίζεσθαι. 756. 1.

συναλγεῖν. 664. 8.

συνακουτίζεν. 681. 2.

συνακαιρεῖν. 725. 11.

συναποκτείνειν. 724. 9.

συναπολλύειν. 748. 12.

συνασεβῆν. 686. 5.

συνεθέλειν. 664. 8.

συνεδέειν.] mancipia, ἀ συνήδες ταύτην τῷ ἡμετέ-
ρω πατρὶ θάνατον μηχανωμένην. 608. 17. συνεδαῖς
ὑτῷ τὸ ἀδίκημα. 627. 1. διὰ τὸ μὴ συνεδέειν ἐαυ-
τῷ [scil. φλαυρῶν τι.] 756. 5. αὐτὸν ἐαυτῷ συνεδέ-
ει μηδὲν ἡμαρτηκότι. 761. 6.

συνεσβαίνειν. 748. 11.

συνεκσώζαν. 756. 3.

συνεξαμαρτάνειν. 743. 1.

συνεπιβαίνειν] μὴ συνεπιβάοντας τῇ τέτων ἐπιθί-
σα. nolite, cum his inimicis meis mihi insultantibus
ceruices meas superbo et proteruo pede conculcare
640. 4.

συνήθεσθαι. 664. 8.

συνθεᾶσθαι. 680. 13.

συντιθέσθαι] οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα
καὶ ἐμηχανήσαντο κατ' ἐμὲ de fraude, quam inimi-
cus in caput inimici construit, veluti turrem quae-
dam, quam hostis urbi oppugnandae comparat, ve-
admouet. 717. II. μηχανῶνται ἐπ' ἐμὲ λόγους ψε-
δῆς συντιθέτες. quae coagmentant, compaginat
767. 1.

συντυγχάνειν νεκροῖς ἀσπαίρμασι. 652. 5.

σφαγή iugulum. 739. 1.

σφαίγιον. 710. 2.

σχέτλιος. 791. 1. 792. 4.

σωζέειν] ὅταν νοσῶσιν, ὑγιεῖς γινόμενοι, σώζονται
kommen mit dem Leben davon. salui euadunt. 630. 5.

σῶμα] τῆς πόλεως καὶ τοῦ σώματος οὐκ ἀπέ-
ρούμην, neque ciuitatem, neque spiritum amisisset.
635. 5.

τὴν σωτηρίαν τῷ κέρδει προτιμῶντες. 632. 2. ἢ
πορῶ εἰς τίνα ἄλλην σωτηρίαν χρεὶ με καταφυγῆ.
650. 3. adminiculum vel praelidium salutis. ἐνέ-
θεν ἐν τῷ ὑμετέρῳ ὄρα καὶ ἡ ἐμὴ σωτηρία. euer. Eyd ist
mir gut für mein Leben. 760. 1. ἠγήσαντο σφίσι τῶν
τῆν [id est ταύτη] σωτηρίαν ἄσσοθαι καὶ ἀπαλλαγῆ
κακῶν ἀπάντων. 783. 7.

σωφρονεῖν] ἐσωφρονεῖν καὶ ἐκ ἐμαίνοντο sic thate
klug daran, und waren wahrhaftig keine Narren. 632. 1.

εἰ κατὰ φύσιν ἢ ὑβρίζαν μὲν τὰς νέες, σωφρονεῖν δὲ τὰς γέροντας. 696. 1.

σωφρονίζαν τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης. 643. 3.
ἢ τῶν νέων δύναμις φοβῆσαι σωφρονίζου. admonet manus continere. 693. 6.

σωφρον] παροῦσιν εἰς ἀνδρα πολὺ αὐτῆ σωφρονίζερον. 688. 8.

τάξις. 663. 7.

τεκμήριον ἀνθρώπινον. 748. 1.

τελευτῶν] εὐχομένοις ἃ ἐκ ἔμελλε τελεῖσθαι. exitum non sortitura. 614. 8.

τελευτῆ ἄωρος. 659. 2. προαποθνήσκου τῆς γυναικὸς τελευτῆς. 685. 6.

τέλος] τέλη κατετίθει contributiones vel vectigalia dependebat. 744. pen. ἔκ ἔχει τέλος effectum caret. 753. 8. 765. 3.

τέμενος. 629. 3. 638. 2.

τηρεῖν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβουλῆς. 634. 4.

τιθένα] ἐν ἴσασιν ἐλπίσι θῶμεν. fingamus et hoc perinde atque illud, siue sperandum, siue metuendum fuisse. 645. 1. αὐτὸς ἑαυτῷ νόμον θέμενος. 711. 5. παρ' οἷς ἐτέθη τὰ χρήματα pecuniae depositae fuerant. 792. vlt.

τιμῶν] ἐτιμήθη αὐτοῖς lis aestimabatur ipsis tantam multa dictabatur tanta. 784. pen.

τιμὴ ἔσται ὑμῶν τῶν vos in honore habebimini. 747. penult.

τίμησίν μοι ἐποίησαν litem mihi non capitis, sed pecuniaria quadam multa aestimarunt. 709. 1.

τιμωρεῖν opem ferre, oppressis succurrere, vindicare praeiurium caesum, rursus occidendo homicida, talionis ergo. τιμωρῆσαι τοῖς νόμοις. 606. 2. τιμωρῆσω τῶν τε πατέρων, καὶ τοῖς νόμοις. 617. 8. τῶν ἀποθνήσκοντων οὐ τιμωροῦντες. 686. 9. νεώτερός εἰμι, ἢ

ὡς δύνασθαι ἑμαυτῷ τιμωρῆν. mir selber Recht verschaffen. 746. 13. ἄλλως τε καὶ εἰν μὴ ἢ ὁ τιμωρῆσων. praesertim, vbi vindice careas. 752. 3. τιμωρῆν ὑπὲρ ἀπολωλῶτος. caedem iniustam actione forensi persequi, loco et nomine peremti, qui de iniuria sibi oblata ipse queri suamqun causam agere nequit. 759. 2. 2) punire. τῆς ἀμαρτίας τετιμωρημένος ἑαυτὸν. 664. 7. 3) in medio, vlcisci semet, seu iniurias sibi oblatas. τιμωρησάμενο κάλλιον ἔδοξεν αὐτῷ ταῦτα πάσχειν, [scil. ἂν πάσχειν αὐτὸν ἀναγκάσιον ἢ, καὶ ἂν προῆδει ἑαυτὸν πεισόμενον] ἢ ἀινάνδρως, μηδὲ ἐπιιδεῖσάντα. 627. 12.

τὴν τιμωρίαν τῷ τεθνεῶτος ἀφεῖναι. ultionem. ultum relinquere. 606. pen. ἅμα τῷ σώματι [scil. τῷ ἀπολωλῶτι] καὶ ἢ τιμωρία [subaudi αὐτοῦ ultio eius] ἀπόλωλεν. 759. 1. τιμωρία satisfactio, luitio ἐστίν ὑπὲρ τῷ ἀδικηθέντος. 764. 14.

τιμωρὸς vitor, vindex γενήσεσθαι τῷ τεθνεῶτος. 605. 9. 606. 8. ἀνοσίαν ἔργων τιμωροὶ. 670. 5. τῆς ἀληθείας ἐκ ἧν αὐτῷ τιμωρὸς οὐδεὶς. nemo erat, qui veritatem ab eo dictorum ab oppressione vindicaret, obstarretque, quo minus ab inimicis eam patescere nolentibus obscuraretur, qui potius assereret eam et fraude violentiaque inimicorum potiozem redderet, et si quis ob dicta dictorum auctorem laedere conaretur, eum puniret atque reprimeret. 723. 9.

ὁ τοῦτος estneidem, atque ὁ ἕτος. 785. vlt.

τοιοῦτως ἔχει res ita comparata est. 770. 8.

τολμᾶν. 659. pen.

τολμηρὸς] ἦκιστα ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἀντιπῶς καὶ τολμηρὸς ἄν. 668. 4.

τραπέζα] ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἴοντα. 629. 5.

τρέμειν [id est dedίναν] περὶ τῆς εὐδαιμονίας, μὴ ἀποστρεφῆθῆ [scil. αὐτὴν] 646. pen. τῆς εὐδαιμονίας, ἢς ἐνεκά με τρέμοντά φασιν — 655. 2.

τριηραρχῶν. 638. pen.

τρίτον Φημί. 689. 2.

τρόπος] παρὰ τὸν ἄλλον τρόπον. contra quam mihi est ingenium, secus atque aliis in rebus factito. 660. 2.

τροφεύς] τροφίας παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. 685. 5.

τροχιζέει rotae imponere torquendum. τροχισθῆσα. 615. 6.

τροχός] ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβῆναι. 724. 14. et 17:

τυγχάνειν] ἄλλοιο χαζόμενος, ἔτυχετάτα. 626. 2.

τύπτειν τὰς πληγὰς, ἐξ ὧν ἀπίθανε. ingessisse, inflixisse. 692. 5.

ἡ τύχη τῷ ἄεξαντος, καὶ ἔ τῷ ἀμνησμένε. quicquid casuum vtravivis in partem ab aliqua. fixa, manuumve conflictu evenerit, quicquid huius eventi est, id incipientis forti, quaecunque ea est, siue secunda, siue adversa, debet referri, non eius, qui vim oblatam repulerit. 700. 4. ἐκ τῶν ἑαυτῷ ἔργων τὴν τύχην προσπαγόμενος. 700. 7. ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται, ἢ τῇ προνοίᾳ. 706. 8. τύχη [id est αὐτοχία] μᾶλλον, ἢ αἰδικία. 761. 8.

ὑβρίζειν opponitur τῷ σωφρονεῖν. 696. 1.

ὑπὸς. 716. 2.

ὑπαίθερος] ἅπαντα τὰ διαστήματα [consecrata puta causis homicidiorum disceptandis] ἐν ὑπαίθερῳ διακίρει τὰς τῷ Φόνε δίκας. et cur? 709. 8.

ὑπαίτιος ὑπὲρ ἐκείνων ἐσόμενος σωφῶς ἤδεα certo noram facinoris ab ipsis commissi, non ipsos, qui reapse patrassent, sed eorum loco me, quamvis infontem, accusatum iri. 632. 7 τῷ ὑμετέρου ἀμαρτήματος ὑπαίτιοι γυγνόμεθα. 686. 12.

ὑπάρχειν τὴν ἀκρόασιν τοῖς Φεύγσι reis praesto esse audientiam, iam paratam et expeditam, vel antequam dicere incipiant. 704. pen. ὑδὲν μοι τοιαῦτον

ὑπῆρκετο εἰς αὐτόν. nil tale de eo promeritus eram. nil feceram, quod eiusmodi poenam ab eo mihi conscisceret. 732. 18. ταῦτά ὑπῆρχεν αὐτῷ εἰς ἑκάστων, ἅπερ ἐμοί. rationes Lycino cum Herodé profusus eadem erant, atque mihi cum eodem Herode. 733. 8.

ὑπὲρ ἐπέθανον loco ipsorum. 632. 7. 728. 3. ἀπολύσθε τῆς ὑπὲρ τέττα μαριίας. per vel ob hunc contracto. 648 vlt.

ὑπεραπολογεῖσθαι. 650. 6.

ὑπερήμερος qui flata die nomen contractum non fuit. 734. 21.

ὑπερορεῖν τῆς ἀπολογίας. 670. pen.

ὑπέρχεσθαι] ἐκασίως ὑπὸ τὴν φορὰν τῆ ἀκοντίου ὑπελθῶν. 662. 8. ὑπὸ τὴν πληγὴν τῆ ἀκοντίου. 680. I. et 6. 681. 4.

ὑπερῶον. 611. 5.

ὑπεύθυνος. 787. 6.

ὑπέχεον αἰτίας praestare. 737. 12.

ὑπηρέτημα. 612. 4.

ὑπογραμματεῦσιν agere ὑπογραμματεία scribam, seu partes eius. 792. 1.

ὑπογραμματεὺς. 782. vlt. nomothetarum. 792. 1.

ὑποδεῆς] μηδὲν ὑποδέξερα τέτων μελετῶντες in studio virtutis nihil his concedentes. 674. 6.

ὑποδεξέρως. 699. 6.

ὑποδέχεσθαι epulo hospitali excipere. 614. 4.

ὑποδρομή] διὰ τὴν ὑποδρομὴν τῆ παιδὸς [scil. ὑπὸ τὸ ἀκόντιον] weil der Knabe durch sein unvorsichtiges Vorlaufen dem Spießse in den Wurf gekommen war. 662. 4.

ὑποθήκη, consilium, auctoritas, suggestio. ταῖς Κλ. ὑποθήκαις. 613. 9.

ὑπολείπεν in actiuo τὴν τῶν ἀλιτηρίων δυσμένειαν. 686. 3. εἰδὲ σημεῖον εἰδὲν ὑπολοιπῶν ὧν ἡμῶστο ne contusionem quidem in eius carne reliquit, quae de plagis acceptis testaretur. 693. 10. τοῖς ἔγγιστα τιμαρῶν

μαρτυροῦμαι ὑπολείπετε. 702. 2. In passivo eddēs hēmīn λόγος ὑπελείπετο μὴ Φονέας εἶναι. 661. vlt. hēmīn ἀπαξ ἀποφυγῆσιν ὁ αὐτὸς κίνδυνος ὑπολείπεται. 713. -1. ἀγὼν μοι νόμιμος ὑπολείπεται. 750. 8. πρόφασις ἐδεμία ὑπελείπετο. 779. 2. In medio ἐνδυμία ὑπολείψοθε. 683. 3. et 7. ἀμφισβήτησιν καὶ λόγον ὑπελίπθῃ. tibi reliquum fecisti, reseruasti. 712. 8.

ὑπομιμήσκειν. 790. 7.

ὑπονοεῖν ἐπὶ σμικρὸν. 773. 12.

ὑπόπτως] τέτων ὑπόπτων ὄντων. oratione mea si effecero, vt hi in suspicionem patrati sceleris veniant. 631. 16.

ὑποτρέφειν πάλιν retro refugere. εἰς τὴν πίσω. 659. 6. ὑποτρέχειν] ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου Φοραῖν ὑποδραμόντος τῆ παιδός. 662. 1.

ὑποურγεῖν] αἰχμαῖρες, ἃ διανομέμεθα, ἐκάστῳ ἡμῶν ὑποურγεῖσιν. administrant, famulantur. 693. 18.

ὑπόψια] ἢ πάσης ὑπόψιας Φυλακὴν παήσαντα omnem suspicionem cauerint, h. e. exeluserint, arcuerint. 622. pen. ἀπολυμένης πάσης ὑπόψιας. 626. 3. τὴν ὑπόψιαν εἰς ἐμὲ ἔσαν [pro ἰῶσαν vel ἡκροσάν] 631. 2. et 8. 632. 7. εἰς ἐκαστοὺς καὶ προδήλους ὑπόψιας ἐμπροσθεν. 631. 5. 645. vlt. Φανερώς τὰ ἴχνη τῆς ὑπόψιας εἰς τῦτον Φέροντα. 648. 4.

ὑσάτος] ἐκπίνουσι ὑσάτην πόσιν. 615. 2.

ὑστεραῖος] τῇ ὑστεραίᾳ, ἣ ὁ παῖς ἐθάπτετο [id est τῇ ὑστεραίᾳ ταύτης τῆς ἡμέρας, ἣ ὁ παῖς ἐθάπτετο] proxima die secundum eam, qua puer elatus fuerat. 784. 2.

ὑστερος] ἐν τῷ ὑστερῷ λόγῳ. 770. 7.

Φαινοῖν] ἐν ἐμοὶ ταῖ δίκημα Φανέται. 631. 15. τὸν μίαιρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες Φῆναι. 702. 1.

Φανερός] ἐσὼς Φ. ὑμῖν ἐστὶν οὐ βλαθεῖς. subaudi aī. certī estis, paret vobis, futurum non fuisse, vt puer saculo feriretur, si in vestigio perstitisset. 662. 8. εἰ

γὰρ ἀφανῆς, ἀλλὰ καὶ λίαν φανερός ἔφυγε ὁ τέτυκτος θάνατός ἐστι. 673. 2. ἐπὶ φανερός ἐκβάς τοῦ πλοίου, καὶ ἐκ εἰσβάς πάλιν. constat inter omnes eum, cum egressus esset e naui, rursus in eam non redisse. viderunt et norunt hoc omnes. 716. 5.

Φάρμακον] θάνατον τῷ πατρὶ μηχανωμένον φάρμακός. 608. 17. ἔπος αὐτοῖς τὸ φάρμακον δόξα. 613. 6. τέτυκτο φάρμακόν ἐστι τὸ αἰθίς κολάσιον huius poenitentiae remedium, quo prior error corrigatur, in hoc erit, si fontem, antehac dimissum, postmodum puniatis. 757. 2.

Φέρον] φανερός τὰ ἔχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτο φέροντα. 648. 4. τὰς αὐτοπροσηκίας φέρον αἰμαρτίας poenas dans alienorum criminum. 665. 8. τὴν αἰτέχθειαν αὐτῶν δίκαιος φέρεσθαι aufferre entgelten. 678. vlt. ἰκανὸν αὐτῶ τὴν ἑαυτῷ αἰμαρτίαν φέρεσθαι luere. 682. 9. 683. 4.

Φεύγων detrectare, reculare. ἔφυγον τὴν τῶν παραχθέντων σαφήναιαν πυθέσθαι. 610. 17. Φύγων in exilium actus, γέρον καὶ ἀπολις ἂν, ἐπὶ ζήτησι πτωχεύσω. 636. 3. Φεύγων τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον exofus democratiam. 745. vlt. 747. 3. οἱ τοὺς ἐλεγχον φύγοντες. 779. 13.

Φθάνειν] μὴ φθάσαι πρὶν ἀποθανεῖν. 620. 1. μὴ ἔφθασαν περιδύσαντες αὐτῶν. prius fugabantur ab interuenientibus hominibus, quam iacentem spoliare et cum veste abire potuissent. 631. pen.

Φιλοδύτης. 639. 2.

Φίλτρον] ἐκ ἐπὶ θανάτου φάσκουσαν δίδοναι, ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις. 608. περ.

Φοβῆν. 693. 6.

ὁ φόβος τῶν ἐπιφερομένων κακῶν ἐκπλήττων θρονοῦ ἐπιχωρεῖν ἐποίησε. 627. 6.

Φονεὺς. 605. 12. etiam in genere foeminino usurpatur. τὴν τέτων μητέρα φονεὺς γενομένην τῷ ἡμετέρῳ πατρὶ.

πατρες. 605. pen. τον εαυτων Φονεις [quae etiam
mulier est] μεταχειριζομενοι. 615. 1. της υμετερας
ευσεβειας Φονεις εισι. (duriter dictam) 691. 1.

Φονικος] τους τας Φονικας δικας κρινοντας. 684.
vlt. 762. 7.

ο Φονιος εν ανηκασι τις θεαμενος. 672. vlt. δε
καζει τας τε Φονη δικας. 702. 8. Φονον επεξελεθεν
υπερ τε δελε εξεσι τω δεσποτη. 728. 3. Φονη δικην
παραδεναι successori puta. 787. 1.

Φορα] υπο την τε αιοντις Φοραν υποδραμωντες.
662. 1. et 8.

Φρονειν γετε φαρε. 622. 4.

Φροντις. 630. 9.

Φρυδος. 719. 8.

Φυειν] εφουσε deus τας πρωτον γονομενας ημων. 685. 4.

Φυλακη. 622. pen.

Φυλαττων] πας εν αν εφυλαξατο μηδεναι βαλεωκ
qui cauisset, vt ne quem feriret. 682. 2. et 4. α τις
μη προσεδοκησεν, εδδ φυλαξασθαι εγγχεω. 714. 1.
αυτην ταυτην φυλαξαντες την ημεραν. 784. 4.

Φυλετης. 769. 13.

Φυνοι] ικανως πεφυκοτες. 622. 3.

Φυσις] κατα Φυση ην. 696. 1.

Futurum tertium κενυδονευεται. 742. 9.

χαλεποι και γνωσθηνα και δεχθηνα. 622. 1.

χαριξασθαι τω θυμω. 693. 4. 721. 1.

χαρην καταθασθαι τη πολει. 734. 3.

χειμων] υπο χειμωνος ποειν. 630. 4. ετυχομου
χειμωνι τινι χερσαμενοι. 715. 5.

Χειρ] αρχων χειρων αδικων qui prior verbera in-
fligit, rixam exorditur. der zuerst aufschlaegt. 688. 7.

ταις χειρσι τυπτομενος αντιδρω απερ επασχον. 688.

16. οσα αι χειρες αυτω τε σιδηρα οικαιοταται. 693.

12. αι χειρες οσα διανομεθα εκωτη ημων υπεργωσθ.

693. 18. τοῖς μὴ καθαροῖς τὰς χεῖρας. 709. 10.
748. 11. μήτε ἰχθὺς ἀράμενον. 772. 6.

χειρουργεῖν manum rei accommodare, manu sua-
met peragere. 615. 8.

χορηγεῖν. 638. pen. 744. 8. 768. 5. ἀρετὰ
χορηγοῖντε quam optime instruantur instrumento
scenico. 770. 3.

χορηγία. 646. 4. 744. 8.

χορηγὸς κατετάθη. 767. vlt.

χερὸς. 768. 6.

χρεία] αἱ χρεῖαι βιάζονται τολμῶν. 659. 4. ἄ
fine. τῆς χρείας τῆ πατρὸς ἀποστρεφῶ nullos iam fru-
ctus a filio percipere queam. 671. 1. τῆς χρείας τῆς
ἐμῆς καὶ τῆς Λυκίης familiaritatis nescium Lycino. pro
φιλίας καὶ χεῖρας. 734. vlt.

χρήματα] χρημάτων ἔνικα quo numis emunge-
rer. quo crumena mihi euerreretur. 746. 9.

χεῖρασαι χεῖρῶν a tempestate iactari. 715. 5. οὐ
σφόδρα ἐχρήσθη Λυκίῳ Φίλω. 735. 1. [alii postre-
mum vocabulum omittere solent.] χεῖρασαι τῷ νόμῳ
καὶ τῇ δίκῃ. non posse facere, quominus magistratus
in corpore tuo poenarum id exloquatur, quodcumque
sententia iudicum e formula iuris civilis tibi dixerit.
751. 7. 752. 1.

χρηστος homo frugi. 769. pen.

χρόνος] τὸν μισθὸν τῷ χρόνῳ ἀποδοῦντες Φῆναι.
702. 1. ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχον-
τα ἐπιδιδόσκει τὰς ἀνθρώπους. 711. 12. 761. vlt.
ἔτος ἀγαθὸν ἐστὶ μετὰ χρόνον βίωσαντες τὰ πράγματα.
740. 1. δότε τι καὶ τῷ χρόνῳ, μεθ' ἑορδίστατα
εὐρίσκεισιν οἱ τὴν ἀκρίβειαν ζητῶντες. 750. 13. εἰδὲ
χρόνος πολὺς ὁ διαφέρει. 757. 5. χρόνον ἀπέδειξεν,
ἔτος ἢ ἐκ ἐγχερεῖ ἀπογερασθαι. 784. 8. ὁ χρό-
νος μὴ ἐνεχώρει. 788. vlt.

χωρεῖν] αὐτοῖς ἔπειτα οὐκ ἐχώρει [pro προχώρει
vel

vel καλῶς ἐχώρει] *es wollte damit nicht fort, dieser Vorwand oder Behelf wollte ihnen nicht recht gelingen.* 719. 13.

χῶρος. 664. 4.

ἄεροφιλεῖν *amare commorationem in aliquo loco.* 744. pen.

ψαύειν. 671. 6.

ψεύδουσαι] *εἰ μὴ πολὺ γε ἔψευσμαι ni multum me mea sefellit opinio.* 660. 1. *πιστοὶ γενόμενοι τῷ ψεύδουσαι h. e. ἐπὶ τῷ ψ. quamuis mentiantur, vel διὰ τὸ ψ. ideo, quod mentiuntur.* 703. vlt. *ἐψεύδουτο ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ ἑαυτῶ. 723. 6. ψευδοῦντες ταύτην ἀβερρεῖτε a véro, in transversum agamini.* 727. 2.

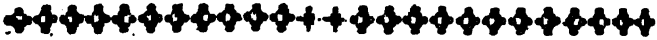
ψεῦδος. 678. 9.

ψῆφον περὶ αὐτῷ γενέσθαι *iudicium super eo haberi.* 727. 12. 728. 6. *τῶν ψήφων ὁ ἀριθμὸς ἐξ ἴσου γενόμενος, τὸν φεύγοντα μᾶλλον ὠφελῆ, ἢ τὸν διακόντα.* 730. 3.

ψυχή] *περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύων.* 625. 1. *et fine praepositione.* 652. vlt. *πρίγων ἕως τῆς ψυχῆς ἀπειρήσεν αὐτὸν 687. 4. τὴν βελεύσασαν ψυχὴν ἀνταφελῆσαι αὐτὸν. 687. pen. ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σώμα ἤδη ἀπειρηκὸς συνεξέσωσε.* 756. 3.

ὠφελεία] *ἕδεις ἐτοίμην καὶ κατεργασμένην ὠφελίαν ἀφῆκεν.* 625. 1. *ἐν τέτοις ἐσιν αὐτοῖς ἡ ὠφ.* 721. 2. *ἐψεύδουτο ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ ἑαυτῶ. 723. 6. τιμὴν καὶ ὠφελίαν οἴσειν.* 766. 2.

ὠφελῆν] *ὠφελῆσαι παρ' ἐμὲ ζητῶντες. lucellum aliquod mihi extorquere suis calumniis studentes.* 639. pen. *ἐξ ὧν μάλιστα τὸ κοινὸν ὠφελῆται.* 661. 3. *μὴ ὠφελῆσαι τῶδε τῷ νόμῳ. id est ἐν vel ἐπὶ τ. τ. γ.* 713. 11. *τὸν φεύγοντα μᾶλλον ὠφελῆ ἢ τὸν διακόντα.* 730. 3.

TENET HOC SEPTIMUM VOLUMEN

I S T A E C.

1. Isaï orationes decem, omnes in hereditatum causis versantes, cum annotationibus I. I. R. quibus immixtae paucissimae quaedam atque breuissimae I. Taylorig annotationiunculae. cuius Taylori liber etiam praebuit coniecturas viri docti, haud constat cuius, e libro I. Tophanis excerptas. quod nomen ignotum mihi prorsus est. a p. 1. ad 299.

2. Dionysii Halicarnassei iudicium de Isaëo, cum annotationibus Sylburgii, Hudsoni et I. I. R. a p. 300. ad p. 370. Retulit ipse suarum annotationum Sylburgius schedium ignoti alicuius vetusti grammatici, de hoc oratore. quod ab Aldo proditum, H. Stephanus ex editione sua Orr. grr. eiecerat.

3. Latinam I. I. R. iuterpretationem reliquiarum Isaï a p. 371. ad p. 520.

4. Indices ad Isaëum a p. 521. ad p. 600.

5. Antiphontis reliquias, cum annotationibus Editoris, a p. 601. ad p. 793.

6. Petri van Spaan dissertationem de Antiphonte a p. 795. ad p. 830.

7. Specimen annotationum I. G. Hauptmanni, V. C. ad Ant. cum immixtis breuib. quibusdam Theophili Siegfriedi Bayeri et Io. Matthiae Gesneri. a p. 832. ad p. 846.

8. Excerpta e literis a Bayero ad Gesnerum datis, super Antiphontis editione a Bayero inchoata. p. 846.

9. annotationiunculas Taylori ad Antiph. p. 848.

10. I. I. R. curas posteriores ad Ant. p. 849. ad p. 869.

11. Indicem Graecitatis Antiphontëae ab eodem conscriptum. a p. 870. ad p. 951.

F I N I S.

7

7

m

